

NOTAE
GRAECORVM
COLLECTAE
ET ILLUSTRATAE

M O T A R
G R A B C O R V M
C O R P O R A T E
O T T I E V E T R A T A I E

NOTAE GRAECORVM

S I V E V O C V M

ET NVMERORVM COMPENDIA

QVAE IN AEREIS ATQVE MARMOREIS GRAECORVM TABVLIS OBSERVANTVR

COLLEGIT RECENSUIT EXPLICAVIT

EASDEMQUE TABVLAS OPPORTVNE ILLVSTRAVIT

EDVARDVS CORSINVS

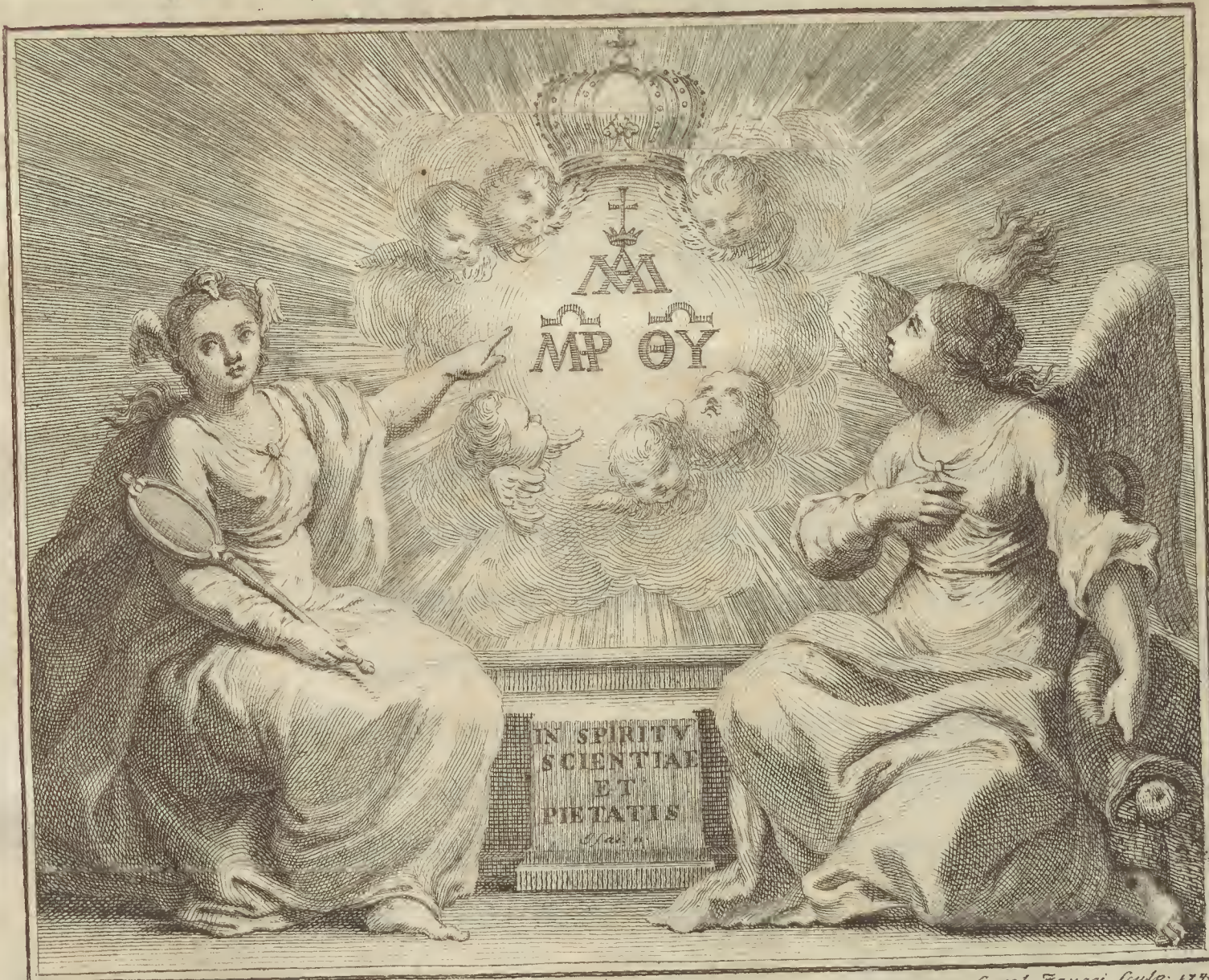
CL. REG. SCHOLARVM PIARVM

IN ACADEMIA PISANA PHILOSOPHIAE PROFESSOR

A G G E D V N T

DISSERTATIONES SEX

QVIBVS MARMORA QVAEDAM TVM SACRA TVM PROFANA
EXPONVNTVR AC EMENDANTVR.

Joseph Bocchi del.

Carol. Faucci sculp. 1749.

FLORENTIAE. ANNO MDCCIL.
E TYPOGRAPHIO IMPERIALI

SVPERIORVM PERMISSV.

NOTICE TO THE PUBLIC

IN THE MATTER OF

THE BANKRUPTCY OF

THE BANK OF AMERICA

AND THE RECEIVERSHIP OF

THE BANK OF AMERICA

AND THE RECEIVERSHIP OF

THE BANK OF AMERICA

AND THE RECEIVERSHIP OF

THE BANK OF AMERICA

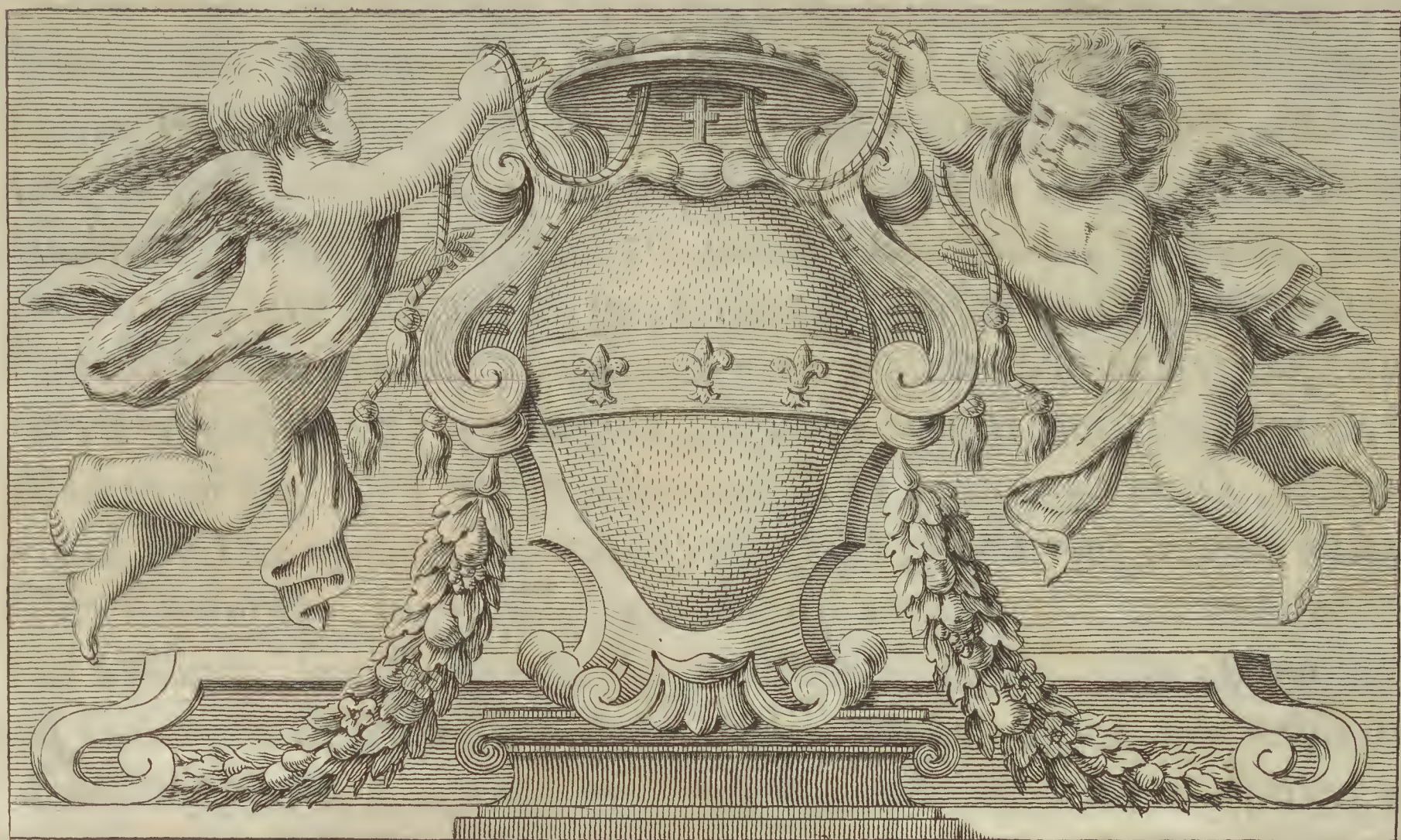
AND THE RECEIVERSHIP OF

THE BANK OF AMERICA

THE BANK OF AMERICA

AND THE RECEIVERSHIP OF

J. J. J. sc.

EMINENTISSIMO ET REVERENDISSIMO PRINCIPI
ANGELO MARIAE QVIRINO
 S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI
 APOSTOLICAE SEDIS BIBLIOTHECARIO
 ET EPISCOPO BRIXIENSI

EDVARDVS CORSINVS

Vod accurata veterum Monumentorum cognitio, atque pulcherrima Antiquitatis studia nostris hisce temporibus ubique gentium excellere, atque florere maxime videantur, non tam ego, QVIRINE CARDINALIS AMPLISSIME, subtilioribus doctissimorum hominum studiis tribuendum putaverim, qui penitiora Antiquitatis arcana omnigenae eruditionis praesidio penetrarunt, uberrimamque lucem pretiosis illis auroque contra aestimandis eruditae Vetustatis reliquiis affuderunt, quam Scriptoribus etiam illis, qui primam veluti facem rudioribus adhuc Adolescentum ingeniis extulerunt, ac prima fere eiusmodi cognitionis elementa nitida quadam serie demonstrarunt. Tanta nimirum obscuri-

tas

tas in variis Historiae, Chronologiae, universae demum Antiquitatis capitibus, atque perplexitas observatur, ut illa perspicaciores etiam ingenii vires eludere videatur; adeoque pauci admodum, quos aequus Iupiter amaverit, vividiorque animi vis ad eximiam hanc eruditionis doctrinaeque gloriam acrius impulerit, in dirimendis illis sedulo constanterque versentur; plerique vero maxima rerum difficultate perterriti ab instituto semel itinere revocari, animumque fere despondere consueverint. Quid vero quod in Scriptoribus etiam illis, qui incredibili quadam ingenii subtilitate, beataque eruditionis copia praeclara id genus Antiquitatis Monumenta illustranda susceperunt, offusamque caliginem mira, atque immensa doctrinae gloria dispulerunt, maxima tamen obscuritas inesse subinde solet: quod ii nimirum cum eruditis solum peritisque Viris sibi rem esse putantes, graviora solum, ac subtiliora rerum capita persequantur; adeoque ingenuis Adolescentibus, quos eiusmodi cognitionis ardor excitaverit, parum consulere sive prodesse posse videantur? Optime vero praeclareque intelligis, QVIRINE SAPIENTISSIME, quot quantisque literis instructus esse debeat qui Salmasii, Scaligeri, Meursii, Petavii, Dodvelli, aliorumque plurium, quos veluti Principes, atque Heroas suscipere, ac venerari consuevimus, scripta consulere, iisque immorari desideret; quibusve praesidiis ornari, qui uberrimos illos eruditionis thesauros adire feliciterque delibare velit. Itaque mirari plane non possumus si superioribus seculis, quibus, renatis in Italia literis, ac fere postliminio restitutis, plurimi eruditae Antiquitatis Interpretes affulserunt, ad paucos tamen felicitas illa manaverit: quod nempe, ut opinor, Adolescentum plerique iis praesidiis primisque luminibus carerent, ex quibus uberius deinde cognitio hauriri, graviorumque Scriptorum, aut Criticorum opera intelligi perfecte possent. Hinc, quemadmodum olim Xenocrates Adolescenti, qui, neque Musica, neque Geometria instructus ad Philosophiae studia accesserat, dixisse fertur, apud se haec vellera non tingi, ipsumque dimisisse quod ansis, & adminiculis Philosophiae careret; ita quoque Adolescentum plurimi, aut aegre in hoc erudito pulvere versari, aut ab illo recedere, & abhorrere consueverant, quod variis illis praesidiorum generibus destituti penitiora eruditae Antiquitatis adyta pervadere prohiberentur. Exinde vero facile intelligi deprehendique potest quam praeclare de literis, & Graecae Latinaeque Antiquitatis cultoribus meriti sint illi, qui erudiendae imprimis inventuti nitida nativaeque serie, & or-

dine prima veluti rudimenta adornarunt, quibus ipsorum ingenia veluti infecta sacrisque fere mysteriis illis initiata ad arcana deinde longeque augustiora facile admitterentur, atque in immenso hoc campo, nullisque pene finibus circumscripto, libere expatiari iucundissimeque versari possent. Eiusmodi sane sunt Potterus, Nieuportus, Ioubertus, Vasletus, Beveregius, Vrsatus aliique plurimi, quorum aureoli libelli studio sae iuventutis manibus ita teruntur, ut incredibilis inde fructus oriatur; & severior illa Antiquitatis cognitio, quae iampridem aspera obscurior, atque impervia videbatur, facilis iam explicata, longeque iucundissima deprehendatur. Id oculis certe mihi, QVIRINE MAECENAS OPTIME, id animo obversabatur ubi de variis Graecorum Notis, quae in aereis, atque marmoreis ipsorum Tabulis observantur, una colligendis, explicandis, illustrandisque cogitavi. Quis enim ignoret in Monumentis illis rite legendis explicandisque non mediocrem aliquando longeque etiam maximam difficultatem ex inusitatis illis implexis obscurisque vocum compendiis oriri, quibus expressa vel interspersa illa fuerint? ubi praesertim compendiis, ac notis ipsis barbara quoque characterum forma, vitiosa vocum dispositio, atque interpunctio mirifice depravata accedat: quae certe singula vitiorum errorumque genera in plerisque sequioris aevi Monumentis occurrunt. Haec optime profecto norunt, qui plurimas Graecorum Marmorum interpretationes ab eruditis etiam doctisque Viris editas minus aliquando felices, & accuratas esse queruntur: quod vera nempe Siglarum significatio, verusque Notarum valor, ab iis exploratus riteque definitus non fuerit: ne plurima hic ego interpretationum portenta memorem, quae ex hoc ipso fonte in aliorum scripta profluxere, ut suis in locis opportune observavi. Clarissimi nempe Viri, qui maximo literarum bono, & faustitati Graeca Marmora ab interitu vindicarunt, gravioribus solum rebus intenti lubricam hanc insuavem, mirisque interdum ambagibus involutam Siglarum explicationem neglexere; cumque illa solum vocum compendia pro re nata explicassent, quae in peculiaribus quibusdam Marmoribus obversabantur, integram tamen Notarum omnium seriem contexere, singulas Notarum vires inquirere, marmor unum cum ceteris conferre vix poterant: ut proinde ingenuis Adolescentibus hoc etiam praesidii genus adhuc deesse vel optari posse merito videretur. Itaque studiosis istis eruditae Antiquitatis cultoribus consulere, atque aliquam apud illos gratiam inire posse putavi, si quidquid superioribus annis, interim dum Fastos At-

ticos, atque Agonisticas Dissertationes Tibi Maecenas, & Cardinalis Amplissime, inscriptas adornarem, in adversaria congesseram, nitidius aliquando, atque accuratius recenserem, atque integram illam Graecarum Notarum seriem, cui iampridem manum admoveram, meliori quo poterat ordine concinnarem. Tantum vero abest, ut conquirendae mihi sint causae cur Te unum, QVIRINE CARDINALIS DOCTISSIME, Operis huius Auspicem, atque Patronum optaverim, adeoque hanc etiam studiorum meorum partem Tibi dicatam consecratamque voluerim, ut merito potius mirari quis possit, quod haec ipsa Tibi muneris instar offerantur, quae Tibi maximo optimoque iure debebantur. Ut enim plurima, atque immortalia merita in me tua, eximias Doctrinae, Humanitatis, Prudentiae, Virtutumque omnium laudes praeteream, quibus gravissimo constantique Sapientum omnium iudicio apud exteras etiam Gentes mirifice commendaris, quibusque pro rei dignitate efferendis imparem esse me sentio, tuum est certe, MAECENAS OPTIME, AC BENEFICENTISSIME, quod autoritate consilio iudicioque tuo confirmatus intermissum hoc Opus urgere decreverim; praesertim vero quod eximia Liberalitate, ac Munificentia tua fretus hoc edere potuerim. Itaque dum Opus hoc auspicio tuo incoeptum, tuo iudicio suffragioque gravissime probatum, Munificentia denique tua typis excussum humiliter offero consecroque, intelligo sane publiceque profiteor ea me Tibi reddere, & consecrare, quae tua sunt, quaeque in sinum tuum sponte quadam sua convolare prope modum videbantur. Atque utinam quidem ea in me foret ingenii vis & alacritas, quae eximio prorsus Operis argumento, simulque maximae, & incredibili huic tuae in fovendis promovendisque literarum studiis voluntati plenius respondere, adeoque illustrius aliquod, atque perennius munificentiae tuae monumentum exstare posset! Quandoquidem tamen, neque nobilius aliud observantiae in Te meae simulque memoris grati devinctissimique animi pignus offerre nunc licuit, neque meritis hisce tuis par ulla, aut oratio, aut elucubratio inveniri iam poterat, quaeso obtestorque Te, ut hoc ipsum ea, qua cetera complecti soles, humanitate excipias; meque studiaque haec mea auspicio, favore, praesidioque tuo ornare pergas. Nihil est enim quod mihi amore, & benevolentia hac tua carius, atque honorificentius esse unquam possit; nihilque vividius, aut acrius ad uberiora, quae meditor, studiorum genera excitare me poterit, quam si haec Tibi GRAVISSIMO SAPIENTISSIMOQUE PRINCIPI probari intellexero.

IN NOTAS GRAECORVM PROLEGOMENA.

Vemadmodum maximo, atque immortali Dei munere loquendi vis, & facultas hominum generi concessa fuit, qua mutuo colloqui, varios animi sensus exponere, quidquid animo, sensibusque perceperant, vocibus exprimere perfecte illi possent; ita maxima, & incredibili quadam ingenii felicitate varia characterum, & literarum genera ab hominibus ipsis inventa sunt, quibus voces ipsae, veluti pereuni quodam constantique signo, exprimerentur; adeoque rerum cognitio, foederum, pactorum, historiarumque memoria, quae facile vocis instar evanescere, brevique interire poterat, accuratissime conservaretur. Haec ipsa tamen uberrima scriptarum vocum, aut characterum utilitas brevibus propemodum, angustisque finibus circumscripta videri fortasse poterat, nisi interdum pro re nata breviores alii, faciliores, aut obscuriores etiam characteres, signa, vel Notae usurpari subinde possent, quibus integrae aliquando voces compendiis quibusdam, brevibusque literis exprimerentur. Fieri nimirum aliquando poterat, ut ille, qui literis, aut characteribus uti vellet, animi sui sensum non hominibus omnibus, sed uni solum patere cuperet; adeoque non usitatis illis, quae ab omnibus intelligi repente possent; sed occultis potius, aut furtivis, notis uti mallet: quarum vis amico soli iam pridem exposita, adeoque ex inito iam pacto, ac veluti foedere, perspecta foret. Ita quoque, si oratio quaedam ex ipso dicentis ore excipienda foret, sperari certe vix poterat, ut scribentis celeritas, dicentis celeritati par esse posset, ubi communibus ille vocibus explicatae integreque exarandis occuparetur; adeoque brevioribus aliquando notis, plurimisque vocum compendiis opus erat, ut character unus, aut nota integrae vocis loco posita, vocem ipsam exprimeret. Ipsa quoque marmoris, aeris, papyri, chartaeque angustia, quae singulis integrisque vocibus accurate excipiendis impar esset, in causa esse potuit, ut mutilae potius, imperfectae, vel truncatae voces in-

scriberentur: quemadmodum facile Scriptores omnes, ubi praesertim aeri, vel marmori voces incidendae fuerant, ut labori taedioque parcerent, ea vocum compendia frequentissime usurparent, quae facile a ceteris ex inita iam consuetudine receptoque more intelligi possent: perinde quasi voces omnes integre diserteque conscriptae forent. Itaque mirari plane non possumus, si vel a primis usque temporibus apud Gentes omnes haec vocum Compendia, Notae, vel Signa usurpari consueverint; & quemadmodum Artes, & Facultates omnes peculiaribus quibusdam nominibus uti debent, quae semel iterumque, ac frequenter etiam exaranda fuerant; itaque quoque Scriptores omnes peculiare etiam distinctasque Notas adhibere coeperint, quibus eadem nomina designarentur. Id facile exemplis innumeris ostendi posset, si mihi singula, atque infinita propemodum Notarum, & Compendiorum genera complecti mens foret: quemadmodum certe Ioannes Nicolai *de Siglis* differens innumera fere Notarum genera exposuit, quae Nummis, Marmoribus, Tesseris, Vestibus, Servis, Vexillis, Figlinis, Pecoribus, Kalendariis imprimi, vel inscribi consueverant. Quandoquidem vero ea solum signorum, vel characterum genera in hoc Opere recensenda, & explicanda suscepi, quae in aereis, atque marmoreis Graecorum Tabulis reperiuntur; illa nimirum, quae aut vocum Compendia, aut numerales Notae fuerint; nihil propemodum de innumeris Siglis, aut Notis aliis hic loquat; nihilque de variis Scriptoribus ego differam, qui vel a primis usque temporibus, vel sequiori aetate, vel restitutis demum in Italia literis de Romanorum Notis, una colligendis explicandisque cogitarunt; cum praesertim haec omnia ex Nicolao, Lipsio, Vriato, ceterisque repeti facile possint, qui de Notis ipsis, illarum discrimine, origine, potestate, uberrime disputarunt.

§ I.

De variis nominibus, quibus vocum, aut numerorum compendia exprimuntur.

Illud unum hic opportune observandum, atque in ipso veluti limine definiendum esse putaverim, quid *Notae* nomine a Scriptoribus intelligatur; ut exinde facile deprehendi possit, cur eiusmodi vocum, aut numerorum compendia, *Notas* ego potius, quam *Siglas*, vocaverim; atque Opus istud *Graecorum Notas*, non vero *Siglas*, inscripserim: quum praesertim doctissimos etiam Viros hac in parte dissidentes conspiciam, pluribusque *Siglarum* potius, quam *Notarum*, nomen hic usurpandum esse videretur. Itaque Lipsius (1) ita veterum *Notas* a *Siglis* distinguendas esse putavit, ut *Siglarum* quidem nomine character aliquis, aut litera intelligatur, quae communi receptoque more a scribentibus adhiberi consueverit; quamvis illa integrae vocis alicuius loco ponatur, aut integrae voci significandae usurpetur: *Notarum* autem nomine signa quaedam, & characteres intelligi existimavit, qui ab usitatis scribentium characteribus dissident. Atque optime id ille quidem, & ex veteri Iurisperitorum sententia, apud quos

ce-

(1) Epist. 28. Cent. 1. ad Belgas.

celebre effatum illud quod *Notae ipsae literae non sunt*; scriptaeque literae *Notarum* voce non comprehenduntur; ut uberrime ex variis legum testimoniis Brissonius ⁽¹⁾, & Cuiacius ⁽²⁾ demonstravit. Sic, ut exemplo res clarior fiat, si tres characteres istos exaravero D. M. A.; solemnem formulam Siglarum ope exprimam, *Dolus Malus Abesto*; sin vero novum characterum alium, signum, aut nexum μ usurpavero, *Nota* vocabitur: quod nimirum characteres illi a scribentibus adhiberi soleant, communesque Latinorum literae censei illi debeant; haec vero *Nota* a literis ipsis, usitatisque characteribus prorsus abhorreat. Eiusmodi vero *Notae*, quibus integra vox, atque interdum etiam plures exprimebantur, a Graecis *σημεία* *signa* dicebantur. Ita Laertius ⁽³⁾ de Xenophonte loquens ait: *ὁ πρῶτος ὑποσημειωσάμενος τὰ λεγόμενα εἰς ἀνθρώπους ἤγαγεν*: *primus notis excipiens quae a Socrate dicebantur, in homines protulit*; ut ille proinde omnium primus apud Graecos *Notarum* inventor haberi fortasse possit. Haec ipsa celerrima scribendi ratio, *Notarum* varietas, quemadmodum etiam *σημεία*, *signa*, ac *σημειογράφοι* *Notarii*, a Cicerone omnium primo apud Romanos inventa fuit. Hinc Plutarchus ⁽⁴⁾ ait unicam Vticensi Catonis orationem suis temporibus existisse: *Κικέρωνος τῆ ὑπάτου, τὸς διαφέροντας δξύτητι τῶν γραφῶν, σημεῖα προδιδάξαντος, ἐν μικροῖς κὶ βραχύσι τύποις, πολλῶν γραμμάτων ἔχοντα δύναμιν, εἴτα ἄλλον ἀλλαχόσε τῷ βουλευτηρίου σποράδην ἐμβάλλοντος. ἔγω γὰρ ἤσκουν, οὐδ' ἐπέκτηντο τὸς καλουμένους σημειογράφους, ἀλλὰ τότε πρῶτον εἰς ἴχνος τι κατασηῆναι λέγουσιν*: *quod Consul Cicero expeditissimos Scribas ante docuisset Notas, quae minutis, & brevibus figuris multarum vim literarum complectebantur; indeque alium alibi passim disposuisse in Curia. Nondum enim usi fuerant neque habebant exceptores actuarios; sed tunc primum rudimenta eos asserunt posuisse*. Itaque, cum Dio de Maecenate dicit *ὅτι πρῶτος σημεῖα τινὰ γραμμάτων πρὸς τάχος ἔξευρε* ⁽⁵⁾: *primus signa quaedam literarum ad celeritatem invenit*, de quibusdam solum literarum *Notis* intelligi profecto debet; quas ille veteribus vel Ciceronianis *Notis* adiecerit: quum certe Persianus, Philargyrus, & Aquila Maecenatis liberti plura *Notarum* genera invenerint; quemadmodum Tyro Ciceronis libertus uberem illam *Notarum* seriem contexuit, quam a Scaligero ad calcem Gruteriani Thesauri editam esse conspicimus. Quamvis autem eiusmodi *verborum Notae* quibus, *quamvis citata, excipiatur oratio*, a mancipiis plerumque libertisque solum usurpari consueverint, ut auctor est Seneca ⁽⁶⁾; aliquando tamen a liberis etiam, & ingenuis hominibus adhibebantur; ut certe idem Cicero se *Notarum*, vel *Signorum* ope aliquando scripsisse testatur, cum ait: *quod ad te de decem Legatis scripsi, parum intellexti credo, quia διὰ σημείων scripseram* ⁽⁷⁾. Ita propemodum Ovidius *Notas* ipsas adhibuit, quas non graeca voce, Ciceronis instar, *σημεῖα*; sed latina potius, *Signa* appellavit:

Scis bene cui dicam positus pro nomine signis. ⁽⁸⁾
quemadmodum Horatius ait:

..... non est mihi tempus aventi
Ponere signa ⁽⁹⁾

atque Sidonius Apollinaris de *Notariis*, celeribusque *Scriptoribus* dixit, ipsos *comprehendisse signis*, quod *literis non tenebant*. ⁽¹⁰⁾

§ § 2

Lon-

(1) De Verb. signif. (2) Libr. XII. c. 10. (3) Lib. II. Segm. 48. (4) In Catone. (5) Lib. LV. (6) Epist. 90. (7) Ad Attic. Lib. XIII. Epist. 32. (8) Trist. IV. Eleg. 4. (9) Satyr. II. 4. (10) Lib. IX. Epist. 7.

Longe tamen frequentior apud Romanos ipsos Siglarum, quam Signorum eiusmodi, sive Notarum usus conspicitur; quum nulla propemodum monumenta supersint, quibus arbitrariae notae, vel privata signa inscripta reperiantur; plurima vero, atque innumera prorsus, eademque publica monumenta subinde occurrant, in quibus unica, eaque ut plurimum initiali, vocis litera, aut certe paucioribus literis, ita vox integra exprimitur, ut Siglis istis eadem vox veluti mutila, contracta, vel imperfecta delitescere, seu contineri videatur. Eiusmodi vero Siglarum usum apud Romanos antiquissimum, publicoque more, vel auctoritate receptum esse Probus testatur; Nam apud Veteres, inquit ille, cum usus Notarum nullus esset, scribendi facultatem, maxime in Senatu, qui aderant scribendo, ut celeriter comprehenderent, quaedam verba, atque nomina ex communi consensu primis literis notabant; & singulae quid significarent in promptu erat. Quod in Nominibus, Praenominibus, Legibus publicis, Pontificumque monumentis, Iurisque Civilis Libris etiam nunc manet. Ad quas Notas publicas accessit & studiosorum voluntas, ut unusquisque familiares sibi Notas pro voluntate signaret. Publicae sane tenendae sunt, quae in monumentis plurimis, & Historiarum libris, sacrisque publicis reperiuntur. Secundum haec Curiarum nomina, Tribuum, Comitiorum, Sacerdotiorum, Potestatum, Magistratum, Praefectarum, Sacrorum, Ludorum, Rerum militarium, Collegiorum, Decuriarum, Fastorum, Numerorum, Mensurarum, Iuris Civilis, & similibus ceterorum Notas proprias habebant. Hinc Plutarchus ipse, qui Notas, aut signa a Cicerone primum instituta fuisse iam dixerat, ubi de tribus Ciceronis nominibus loquitur, perspicue testatur, quod idem Cicero, dum Quaestor in Sicilia foret, τοῖς Θεοῖς ἀνάθημα ποιούμενος ἀργυροῦν, τὰ μὲν πρῶτα τῶν δύο ὀνομάτων ἐπέγραψε, τὸν τε Μάρκον, καὶ τὸν Τέλλιον, ἅτι δὲ τῷ τρίτῳ σκόπτων, ἐρέβινθον ἐπέλευσεν παρὰ τὰ γράμματα τὸν τεχνίτην ἐντορεῦσαι (1); donum argenteum Diis consecravit, in quo initia inscripsit duorum nominum Marci Tullii; tertii loco ludens cicer iussit artificii proxime illas literas incidere; quod nimirum ille priora duo nomina Marcus, & Tullius, Siglis M. & T. tertium vero Cicero, cicere, veluti nota, signo, vel symbolo, expresserit; quemadmodum fere Lacedaemonii Eustathio teste; Λάμβδα ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν αὐτῶν, εἰς παράσημον ἔγραφον ἐν τῷ κατέρχοντος σοιχείῃ χαρακτῆρίζοντες ἑαυτοὺς (2) Lambda, seu literam Λ clypeis suis veluti signum inscribebant, seipsos ex initiali litera distinguentes. Nec alia certe de causa characteres illi, vel literae apud Romanos Siglae, vel Sigli nomen acceperunt, nisi quod singulae, vel singulariae literae pro integra voce quadam adhiberentur; ut optime proinde Cicero (3) Siglas istas, aut huiusmodi contractae vocis genus singulas literas, Gellius (4) vero singularias literas appellaverit; quamvis ibi Gellius de singularibus solum literis ingeniosa quadam arte transpositis loquatur, quibus una litera alterius loco in furtivis C. Caesaris Epistolis ponebatur; adeoque Probi Grammatici commentarium satis curiose factum ibi memoret de occulta literarum significatione Epistolarum C. Caesaris scriptarum; sicuti pridem Suetonius, ac Dio furtivas illas Caesaris, & Augusti literas explicaverant. Hinc etiam Festus Siglae vocem, eiusque originem exponens, ait; Siglae erant literae, vel singulae, vel binae; quamvis Bursionius, alique plures literas illas Sigla, Sigilla, vel parva signa dicta

(1) In Cicer. (2) Ad Iliad. B. (3) Orat. pro Mure. c. 11. (4) Lib. 17. c. 9.

putaverint, quod iis veluti brevibus quibusdam signis integrae voces exprimerentur, ut optime proinde *verborum signa*, & *furta* a Hieronymo ⁽¹⁾ vocentur; eademque ab Hebraeis, qui hoc scribendi genere mirifice delectabantur, *capita*, vel *initia vocum* dicantur; iisque interdum, non secus, ac Notis aliis, celeres Scriptores, sive Notarii uterentur: unde Manilius ait: ⁽²⁾

*Hic & erit felix Scriptor, cui litera verbum,
Quique Notis linguam superet, cursimque loquentis
Excipiat longas nova per compendia voces:*

ubi vides a felicibus Scriptoribus non modo *Notas*, sed etiam *Siglas*, quibus unica litera verbum exprimitur, usurpatas esse; sed ita tamen, ut *Notae* ipsae a *Siglis*, vel singularibus literis, discrimine superius exposito, distinguantur.

Quamvis tamen eiusmodi varietate, veluti certo constantique discrimine, a plerisque Scriptoribus doctisque Viris *Siglae a Notis* distingui consueverint; plerumque uno eodemque *Notae* nomine ipsae quoque *Siglae* comprehendi, vel designari solent: perinde quasi *Notae* vox, veluti communior magisque patens, omnia signorum, & characterum genera, quaecumque illa fuerint, adeoque *Siglas* etiam, vel singulares literas, complectatur. Certe gravissimus idemque accuratissimus Romanarum vocum interpres Festus utrumque compendiorum genus, *Signa* nimirum, & *Siglas*, uno eodemque *Notae* nomine designari testatur: *Nota*, inquit, *nunc significat signum, nunc literas singulas, aut binas*. M. Valerius Probus, qui Gellium proxime aetate antecessit, adeoque circa an. Chr. 60. floruit, plurimasque *Siglas*, quae a Romanis usurpatae fuerant, in unum congeffit, aureolum Libellum suum inscripsit: *De Notis Romanorum interpretandis*: neque tamen *Notas* alias diligens Scriptor ille recensuit, quam quae integras voces unica, vel aliquibus solum literis exprimerent; quemadmodum initio Poëmi dixerat *circa perscribendas, vel paucioribus literis notandas voces studium necessarium esse*. Sic Petrus Diaconus Libellum suum Conrado I. Roman. Imp. dictum inscripsit: *De Notis Literarum more Romano*; eiusque nominis vim exponens ait: *Notae autem dictae sunt eo quod verba, vel syllabas praefixis, hoc est initialibus, characteribus notent . . . ut per B. F. Bonum Factum, per S. C. Senatus Consultum*. Ita propemodum *Notae Iuris*, quas Probus ipse, Papias, & Magno collegit, usitatis quidem literis, & characteribus exprimebantur; & tamen Magno illarum seriem a se contextam Carolo Magno offerens, illas *Signa*, vel graeca voce *σημεία*, vocavit:

*Haec Iuris σημεῖα libens Rex accipe, Carle,
Offert devotus, quae tibi Magno tuus.*

Denique ut exemplis aliis abstinere, Iustinianus ipse singularibus etiam literis, aut *Siglis* *σημείον*, vel *Signi* nomen attribuit. Etenim ille falsitatis poenam constituit *κατὰ τῶν σημείois τισιν ἐν τῇ γραφῇ χρομένον, ἅπερ Σίγγλας καλεῖται, καὶ δι' αὐτῶν συνταράττειν τὴν γραφὴν ἐπιχειρούντων. ἀλλὰ μὴ δι' ὅλων τῶν τε ἀριθμῶν τε τάτε ὀνόματα τῶν πάλαι σοφῶν, τὴν τε ὅλην νομοθεσίαν γραφόντων* ⁽³⁾: *adversus eos, qui Notis, seu Signis quibusdam in scriptura utentur, quae Signa Singlas vocant; & qui per ea contur-*
ba-

(1) Epist. 117. (2) Lib. IV. v. 297. (3) Cod. Libr. I. Tit. 17.

bare scripturam tentaverint; nec per totam consequentiam literarum numeros, & nomina veterum Prudentum, & totam legum positionem scripserint. Itaque licet alibi σημεία Signi nomine, non characteres a scribentibus usitati, sed Notae solum, ut superius vidimus, intelligerentur; hic tamen Siglis ipsis, vel singularibus literis a Iustiniano Signi, vel Notae nomen tribuitur; quemadmodum prorsus vicissim Siglarum nomine, non singulares modo literas, sed numerales etiam Notas Iustinianus ipse complectitur cum in Praefatione I. Digestorum ait: Iubemus non per Siglorum captiones, & compendiosa aenigmata, quae multas per se, & per suum vitium antinomias induxerunt, eiusdem Codicis textum conscribi; etiamsi numerus Librorum significetur, aut aliud quidquam; nec enim per specialia Sigla numerorum manifestari; sed per literarum consequentiam explanari concedimus: sicuti in II. ait: poenam falsitatis constituimus adversus eos, qui in posterum Leges nostras per Siglorum obscuritates ausi fuerint conscribere; omnia enim, idest nomina Prudentum, & titulos, & Librorum numeros per consequentias literarum volumus, non per Sigla, manifestari: quemadmodum Novella CVII. de testatore loquens, iussit: ἢ τὰς ἐγκλισίαις, εἰς οὓς γράφει κληρονόμοι μὴ τοῖς συμβόλοις τῶν ἀριθμῶν σημαίνουσι, ἀλλὰ δι' ὅλων γραμμάτων δηλοῦντες: & uncias, in quibus scribit heredes, non signis numerorum, sed per totas literas declarandas. Haec, aliaque id genus plura, quae facile proferri possent, perspicue ostendunt Notae nomen, sive ipsam vocis vim, sive Scriptores illos consideres, qui omnium primi de Notis illis recensendis, & explicandis cogitarunt, Siglas etiam, & numerales Notas complecti; adeoque, ubi de signis, & characteribus disseratur, qui in Nummis, aut aereis, vel marmoreis Graecorum, vel Romanorum Tabulis reperiuntur, Notae potius, quam Siglae nomen usurpandum esse. Ac certe quidem in Graecis ipsis Marmoribus signa plurima, aut Notae exprimendis praesertim numeris observantur, quas aegre Siglas, vel cum Cicerone Singulas, aut cum Gellio singularias literas appellaveris; cum neque literae vocari ille possint; neque alibi, quam in numerorum serie, reperiuntur. Ita epifemon bau ς, epifemon coppa ς, Sampi Δ, quae in Marmoribus, aut in monumentis aliis occurrunt, nemo certe literas, aut singularias, aut singulas, aut Siglas vocaverit. Ita character ⌘, qui denaria significat, ex literarum, & siglarum numero expungi debet; & tamen ille saepissime in Romanis, Graecisque Tabulis observatur. Itaque, quum in hoc Opere characteres omnes, notas, aut signa recensere, & explicare decreverim, quae non modo vocibus, sed etiam numeris exprimendis in aereis, atque marmoreis Graecorum Tabulis observavi, Opus ipsum non de Siglis, sed de Notis Graecorum inscribendum esse putavi; ut nimirum ipsa quoque tituli vocisque amplitudo characteres omnes, aut signa complecti posset, quae suis in locis opportune recensenda, & explicanda fuerant; adeoque in universo Opere subinde occurrunt. Exinde vero facile intelligi deducique debet, quod Notae nomine nihil aliud intelligo, quam characteres omnes, literas, aut signa, quibus numeri designantur, easque numerales Notas appello; itidemque ea vocum compendia, quibus unica litera, aut duabus, aut etiam pluribus literis, integra vox aliqua designatur, easque vocum Notas voco; communique illa Notarum voce utriusque Notarum, aut compendiorum genus comprehendo. Ita propemodum non Lapidarias, aut Aereas Notas ipsas inscripsi, quod nempe utriusque generis Notas

una complecti voluerim: quemadmodum certe in Grutero, Gualtherio, Reinesio, Sponio, Fabretto, Gorio, Maffei, Muratorio, ceterisque non lapideae solum, sed aerae etiam Tabulae proferuntur, in quibus eiusmodi Notae exaratae reperiuntur. Quin etiam una eademque alphabetica serie tum *vocum Notae*, seu *vocum Compendia*, tum etiam *numerales Notae* recensendas esse putavi; quod ubi Nota quaedam in veteri monumento subinde occurrat, aegre intelligi, vel definiri repente possit, an illa *vocem* potius, quam *numerus*, significet; adeoque, ubi duplex fortasse illarum series contexta foret, ambiguum plane incertumque videretur in quam serie inquirenda illa foret, ut ipsius valor, & explicatio inveniretur. Sin vero potius dissidentes omnes, & singuli unius eiusdemque Notae valores simul ordine dispositi fuerint, facile ex integro Marmoris contextu, atque exemplis aliis, quae tunc proferuntur, intelligi profecto poterit, an ibi *vocis*, an *numeri* vim habere illa debeat. Quandoquidem tamen plurima, ubi de antiquitate, varietate, miraue prorsus characterum forma differitur, Numeralibus Notis conveniunt, quae in Siglis, aut *vocum Compendiis* observari minime solent; ita seorsim de utroque Notarum genere praefari nunc libuit, ut initio quidem de *vocum Notis*, aut *Compendiis* differam; de *numeralibus* deinde *Notis*, ipsarumque affectionibus loquururus, ut exinde ceteras ad *Notas* omnes spectantia clariori, quo poterit ordine, demonstrantur.

§ I I.

De Graecarum vocum compendiis, ipsorumque origine, & antiquitate.

ATque ut a primo Notarum genere exordiar, a Siglis nimirum, variisque compendiis illis, quibus unica, atque praesertim principe, vel initiali, vocis alicuius litera integra vox ipsa designatur; dubitari certe non poterit, quin illa veteribus Graecis cognita, atque interdum etiam usurpata fuerint. Exemplo sane, vel argumento esse poterunt antiquissimi Graecarum Urbium Nummi, quibus aut Regum, aut Heroum, aut Urbium ipsarum nomina variis istis Notarum, aut compendiorum generibus inscripta conspiciuntur. Sic in antiquissimo Amyntae Regis nummo, qui an. I. Olymp. LXIII. regnare coepit, adversa aerae pars characteribus istis exornatur: ⁽¹⁾

B A M I
Γ T Π Λ
M

ubi certissime Βασιλέως Ἀμύντα Μακεδόνων legi debet; adeoque character Β integram vocem Βασιλέως; & character alius Μ vocem aliam Μακεδόνος, sive Μακεδόνων, significat. In plurimis etiam Gentium aliarum Nummis, qui a Goltzio, Vaillantio, Gesnero, aliisque Scriptoribus afferuntur, Urbium nomina Siglis, aut Notis plerumque expressa reperiuntur; quarum plurimae a Mont-

fau-

(1) Montfauc. Palaeogr. pag. 122.

fauconio ipso pag. 144. accuratissime exhibentur. Ita Lacedaemonios in clypeis initialem literam Λ inscribere consuevisse, iam vidimus; similique ritu, vel compendii genere circa Olymp. xevi. Sigma, vel Σ a Sicyoniis insculpebatur, ut a Xenophonte erudimur: ⁽¹⁾ idemque prorsus ab Argivis usitatum accepimus, ⁽²⁾ qui clypeis, & vexillis *Alpha*, hoc est Λ , principem, nempe nominis literam, vel characterem, imprimebant. Quemadmodum ergo Graecos in clypeis, vexillis, & nummis his Notarum generibus usos esse conspiciamus, quibus pauciores literae, vel interdum etiam character unus, integrae vocis loco poneretur; nihil est certe cur Graecos ipsos in aereis aliis, aut marmoreis etiam titulis exarandis eodem ipso compendiorum genere uti consuevisse dubitemus.

Hic ipse Notarum usus scribendique ratio facile ex aereis ipsis, marmoreisque Graecorum Tabulis ostendi posset, si plura id genus monumenta nostris hisce temporibus haberentur; neque ea, quae supersunt brevissima forent, aut solam plerumque nominum seriem continerent, in quibus certe exarandis exprimendisque contractior illa scribendi methodus commode feliciterque usurpari non poterat. Quandoquidem tamen in antiquissimis etiam, brevibusque Graecorum titulis Notae quaedam, Siglae, vel contractiones occurrunt; facile exinde coniecere, vel inferre quis poterit, alia quoque vocum Compendia iis temporibus usurpari consuevisse; quamvis eadem, aut parcius, aut in prolixioribus solum Titulis adhiberentur. Certe ex Marmoribus, quae ad haec usque tempora pervenerunt, antiquissimum haberi merito solet Sigeum illud $\beta\epsilon\sigma\pi\omicron\phi\eta\delta\omicron\nu$ exaratum, quod erudito Commentario expositum, atque illustratum semel iterumque a Chishullo ⁽³⁾ accepimus. In breviori hoc titulo, qui vix *triginta* voces, atque *undecim* solum versus complectitur, nulla quidem vocum contractio reperitur; nisi fortasse aphaereses, apocopes, apostrophos, vocaliumque literarum elisiones contractionis instar habendas, aut compendii nomine vocandas esse, putaveris. Etenim in *tertio* versu legitur $\kappa\alpha\iota\omicron$, pro $\kappa\alpha\iota\ \epsilon\gamma\omicron$; *quartique* initio reperitur $\kappa\alpha\iota\sigma\tau\alpha\tau\omicron\nu$, pro $\kappa\alpha\iota\ \epsilon\pi\iota\sigma\tau\alpha\tau\omicron\nu$; itidemque in *decimo* $\mu\epsilon\pi\omicron\epsilon\iota\sigma\epsilon\iota\sigma\epsilon\nu$, pro $\mu\epsilon\ \epsilon\pi\omicron\epsilon\iota\sigma\epsilon\iota\sigma\epsilon\nu$; denique in *octavo* versu ubi legitur: $\mu\epsilon\lambda\epsilon\delta\alpha\iota\nu\eta\nu\ \epsilon\omicron\sigma\iota\gamma\epsilon\iota\epsilon\varsigma$, varias quidem rationes Cl. Editor excogitavit, quibus lacuna suppleri integerque sensus exsculpi inde possit; sed ceteris tamen hanc praefendam existimat $\mu\epsilon\lambda\epsilon\delta\alpha\iota\nu\epsilon\nu\ \delta\epsilon\iota$ *curare oportet*; ideoque Nota $\delta\epsilon$ pro $\delta\epsilon\iota$ haberetur. Quandoquidem vero Marmor illud, aut Phanodici titulus, ab Aesopo eiusque fratribus sculptus dicitur; idque Chishullus ipse de celeberrimo Aesopo Fabularum auctore intelligi posse coniecit, ⁽⁴⁾ adeoque Sigeum Lapidem ad Olymp. L. qua ille floruit, referendum existimavit; illud hic obiter observare liceat, quod in Aesopi vita Siglarum usus ipsius temporibus existisse dicitur, quo voces integrae principe solum, ac initiali litera exprimerentur. Ibi nimirum legitur, quod quum Aesopus septem characteres istos, $A.B.\Delta.O.E.\Theta.X.$ marmoreae columnae insculptos contempisset; ita Siglas istas exposuit: $A\ \pi\omicron\beta\alpha\varsigma\ \beta\eta\mu\alpha\tau\alpha\ \Delta$, hoc est *τέσσαρα*, $O\ \rho\acute{\upsilon}\xi\alpha\varsigma\ \epsilon\upsilon\ \rho\eta\sigma\epsilon\iota\varsigma\ \Theta\eta\sigma\alpha\upsilon\rho\nu\ \chi\rho\upsilon\sigma\iota\omicron\upsilon$: *descendens gradus quatuor, fodiens inveniens thesaurum auri*; moxque interpretationem hanc aliam adhibuit: $A\ \nu\epsilon\lambda\omicron\mu\epsilon\nu\omicron\iota\ \beta\alpha\delta\iota\sigma\alpha\nu\tau\epsilon\varsigma\ \Delta\iota\epsilon\lambda\epsilon\sigma\theta\epsilon\ \omicron\ \nu\ \epsilon\upsilon\ \rho\epsilon\tau\epsilon\ \Theta\eta\sigma\alpha\upsilon\rho\nu\ \chi\rho\upsilon\sigma\iota\omicron\upsilon$: *Tollentes, ite, dividite, quem invenistis, thesaurum auri*: Xanthoque hero

suo

(1) Rer. Graec. Libr. IV. (2) Vid. Nicol. pag. 183. (3) In Antiquit. Asiat. pag. 4. (4) Pag. 38.

suo minitatus explicationem istam adiecit: Ἀποδοῦς Βασιλεῖ Διονυσίῳ ὄν Εὔρες Θησαυρὸν Χρυσίῳ: *redde Regi Dionysio, quem invenisti, thesaurum auri*. Sed haec, vel Maximi Planudae, vel alterius Graeculi Scriptoris figmenta censerī debent, qui temporum rationem misere confudit: quemadmodum certe alterius Graeculi commentum fuit epitaphium illud, quod perpetuis vocum compendiis compositum Constantini M. Sepulchro insculptum fingitur, atque a Bandurio in Historia Imperii Orientalis profertur. (1)

Sed, ut a ludicris fictisque eiusmodi Notarum exemplis ad vera vocum compendia revertar, par fere Sigeo Lapidi, nisi forte antiquior, Inscriptio censerī debet, quae in Insula Delo colosseae Apollinis statuae subiecta, hoc est ipsius basi insculpta, fuerat, atque accuratissime a Tournefortio excerpta, moxque a Montfauconio, (2) & Chishullo (3) edita, atque illustrata fuit:

Ο ΑΥΤΤΟ ΛΙΤΟ ΕΙΜ ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΛΑΣ

Non eiusdem lapidis sum statua, & basis

Nulla quidem hic vocum contractio, Sigla, vel Nota reperitur; quum character ο veterum more pro diphthongo ορ positus sit; sed postrema tamen litera in ΕΙΜΙ per apocopen elisa conspicitur; atque in voce ΛΙΘΟ priores characteres Λ, & Ι in unum veluti characterem nexu quodam coalescunt; quod etiam in altera voce ΕΙΜ conspicitur, in qua Ι, & Μ ita Μ coniunguntur. Proxime ad aetatem illam, qua superiora Marmora exarata fuerant, Marmor aliud accedit, quod anno 4. Olymp. LXXIX. ut in *Agonisticis Dissertationibus* (4) observavi, victoria in Nemeaeis Ludis puerili quinquertio parta, Mantheus Aethi filius Iovi dicavit. Eiusmodi Marmor, aut titulus, qui octo vocibus quatuorque versibus βεσροφιδόν exaratis componitur, nullam prorsus Notam, aut vocum compendium complectitur.

Olympiade proxime consequuta, hoc est anno 3. Olymp. LXXX. eximium Marmor illud Athenis excitatum fuit, quod ex Baudelotii cimeliis in Regiae Parisiensis Academiae Museum migravit. Inscriptionis huius argumentum, characterum specimen, primoque versus Montfauconius ediderat in *Palaeographia*: (5) integrum vero Marmor Sponius exhibuit in *Miscellaneis Eruditae Antiquitatis*; (6) omniumque accuratissime expressit variisque observationibus illustravit eruditissimus Maffei in *Galliae Antiquitatibus*; (7) praecipuamque Marmoris eiusdem partem definiendo Atheniensium Tribuum ordini in Fastis Atticis ego protuli. (8) Quum in eiusmodi Marmore, sive si libeat sepulchrali titulo, sola Atheniensium civium nomina recensita fuerint, qui uno eodemque anno variis in locis in bello interierunt, nullae propemodum Notae, aut contractae voces adhiberi ibi poterant; quemadmodum certe rarissimae in illo observantur. Quinque tamen in eximio hoc Monimento contractas mutilasque voces observavi. Si quidem primum ΦΟΚΙΟΝ ΤΡΙΕ; ΜΟΧ ΛΥΚΕΑΣ ΤΡΙΕ; tum ΠΥΘΟΔΟΡΟΣ ΦΥΛΑΡΧ reperiatur; ibique certissime integrae voces ΤΡΙΕΡΑΡΧΟΝ & ΦΥΛΑΡΧΟΝ intelligi, supplerique debent. Alia quoque contractio fortasse intelligi supponique poterit ubi nunc legitur: ΦΥΣΙ... ΟΣ ΔΙΟΚΛ...; quamvis enim postrema

§ § §

VOX

(1) Antiqu. Constant. Par. III. Lib. 7. pag. 159 (2) Palaeogr. pag. 144. (3) Pag. 16. (4) Pag. 53. (5) Pag. 135. (6) Sect. X. num. 1. (7) Pag. 88. (8) Tom. I. pag. 159.

vox, aut Patris nomen, in exeso Marmore evanuisse videatur; fortasse tamen haud integra ΔΙΟΚΛΕΟΣ, vel ΔΙΟΚΛΕΙΔΟ vox ibi sculpta fuerat; sed contracta potius, aut imperfecta supererat. Denique in ipso Marmoris ritulo, ubi loca recensentur, in quibus milites illi dimicando sunt interempti, legitur: ΕΝ ΚΥΠΡΟΙ: ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΟΙ: ΕΝ ΦΟΙΝΙΚΕΙ: ΕΝ ΑΛΙΕΥΣΙΝ: ΕΝΑΙΓΙΝΕΙ: ΜΕΓΑΡΟΣ; postremamque vocem Cl. Maffei us ita cum ceteris pone sequentibus:

ΕΝ ΤΟ ΑΤΤΟ ΕΝΙΑΤΤΟ

.....ΤΕΓΟΝ

coniungendam esse putavit, ut exprimatur *Megarum* eodem anno Strategum *fuisse*; quemadmodum Cl. Montfauconius antea coniecerat hic indicari titulum hunc a Megaro eodem anno positum fuisse. Perspicuis tamen, opinor, certisque characteribus demonstravi, quod ibi ΜΕΓΑΡΟ voce non Civis, aut Strategus aliquis, sed Vrbs potius, aut Regio solum exprimitur; adeoque vel ΜΕΓΑΡΟΙ, vel ΜΕΓΑΡΟΙΣ, vel ΜΕΓΑΡΟΙΣΤΕ scribendum erat: ut si proinde in Marmore ΜΕΓΑΡΟΣ solum legatur, ut in accuratissimo Montfauconii exemplo conspicitur, ibi quoque nova vocis contractio, vel certe quadratarum erratum, admitti debeat.

Pretiosis eiusmodi Antiquitatis monumentis accenseri merito poterit Sadvicense Marmor, quod a Taylora iam pridem editum, ego quoque in *Appendice ad Notas Graecorum Dissert. vi.* protuli, variisque observationibus illustravi. Illud nimirum Olymp. ci. in Insula Delo positum fuit, atque in ipso pecuniae ab Amphictyonibus acceptae, simulque erogatae summa accuratissime exprimitur. Itaque plurimae in illo numerales Notae, simulque characteres alii, non alibi certe reperiendi, subinde occurrunt, ut opportune suis in locis exposui; paucissima tamen vocum compendia, Siglae, contractaeque voces in illo observantur. Saepius tamen ibi character τ reperitur, ut integra Τάλαντων vox exprimatur; atque in ipsa Marmoris fronte characteres isti, Siglae, vel Notae repente occurrunt Ε. Θ, quibus Taylorus quidem Εὐνοία Θεῶν exprimi, vel indicari putavit: ego vero vel Επιχωρίοις Θεοῖς, *Indigenis Diis*, vel Επιφανεστάτοις Θεοῖς, *Praesentissimis Diis*, vel Επιπερίοις Θεοῖς *Propitiis Diis*, vel Επραχθέντων Θεοῖς: *Exactorum supputatio*, legendum esse conieceram. Proxime post Olymp. ci. vel Sadvicensis Marmoris aetatem, Atheniensia Marmora exarata videntur, quae Cyriacus, ⁽¹⁾ & Sponius ⁽²⁾ exscripsit, quibus *Cephisodori*, *Evaeti*, *Euthycriti*, *Neaechmi*, *Pytharati* Archontis Eponymi nomina inscribuntur; quum Cephisodorus anno 3. Olymp. ciii. Evaenetus 2. Olymp. cxii. Euthycritus 1. Olymp. cxiii. Neaechemus 1. Olymp. cxv. Pytharatus 2. Olymp. cxxvii. Eponymi Archontis munere perfuncti fuerint. At non facile profecto ego dixerim, an eiusmodi Marmora ad Archontes istos, vel ad cognomines potius alios, referri debeant, qui sequioribus fortasse temporibus imperaverint. Quod huius est loci, nullae prorsus Notae in brevissimis titulis illis, aut victoriae in Panathenaeis, ut videtur, vel Dionysiis Ludis partae monumentis occurrunt; quae tamen in pluribus sepulcralibus Atheniensium titulis observantur, quorum aliqui ad eadem, vel antiquiora fortasse tempora, referri posse videntur.

(1) Pag. 9. 10. (2) Pop. Attic. pag. 109. 110. 111. 214.

In eximio Sigeorum Psephismate, quod in Antiochi Soteris gratiam anno 3. Olymp. cxxii. editum fuit, atque accuratissime apud Chishullum ⁽¹⁾ exhibetur, unica solum contractio versu 4. reperitur, ubi legitur: ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΘΗΝ ΣΕΛΕΥΚΙΔΑ: ubi certissime ΚΑ, pro ΚΑΤΑ, positum fuit: quemadmodum certe hoc ipsum compendii genus in Marmoribus etiam aliis occurrit. Olymp. cxxix. anno 1. praestantissimum Marmor illud in Insula Paro exaratum fuit, quod *Marmorei Chronici* nomine inter Arundelliana, vel Oxoniensia Marmora reperitur. In illo Graecorum Epochae antiquioribus numerorum Notis ubique exprimuntur; sed nulla tamen vocum contractio, vel mutilatio observatur: quod nempe doctissimus Marmoris auctor omnia nitidiori certiorique methodo exprimere voluerit. In Milesio Marmore apud Chishullum, ⁽²⁾ in quo dona a Seleuco Calinico Olymp. cxxxiii. Apollini Didymaeo oblata recensentur, unicam vocis contractionem observavi, ubi Rex ille decrevisse dicitur: ΘΥΣΙΑΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΙΕΡΕΙΑ ΧΙΛΙΑ ΚΑΙ ΒΩ . ΔΩΔΕΚΑ: ibi nimirum integra ΒΩΜΟΤΣ vox intelligi supplerique debet, adeoque latine reddi *Sacrificium Deo, victimas mille, & Aras duodecim*. In pluribus etiam Teiorum, & Cretensium Monumentis ad Olymp. cxlvii. spectantibus, quae Chishullus ipse in unum veluti corpus congescit, ⁽³⁾ nulla vocum compendia reperiuntur; si Latiorum, & Olontiorum Foedus exceperis, in quo Foederis initi dies ita exprimitur: Μηνός Διοσαλλωσίω τρία, κ' Δι, moxque Μηνός Ελευσινίω Δι: ubi perspicue, Chishullo ipso iudice, character aut Nota Δι integrae vocis Δεκάτη loco ponitur, decemque significat.

Ad haec ipsa fortasse tempora, quibus Romani nondum imperium in Graeciae Populos longe lateque protenderant, referri facile poterit eximium Marmor illud, sive Laconicum, sive Cretense putaveris, in quo Epictetae testamentum, aliaque plura observatione dignissima continentur. Hoc iam pridem editum, latinaque interpretatione donatum apud Gruterum ⁽⁴⁾ exstabat; quumque feliciter Marmor ipsum admirabili prorsus cura, ac munificentia Cl. Maffei ceteris ornatissimi Veronensis Musei Cimeliis accessisset, ab eodem eruditissimo Viro Italica interpretatione concinnius, & accuratius expositum, simulque doctis observationibus illustratum fuit. ⁽⁵⁾ Quamvis autem in pulcherrimo prolixoque hoc Marmore, quod 288. versus in columnis, vel ordinibus octo dispositos complectitur, raras admodum vocum contractiones, aut Notae reperiantur; nonnulla tamen in ipso vocum compendia pro Graecorum indole subinde occurrunt, quae facile Siglarum instar haberi, vel *Notarum* nomine vocari possint. Ita Col. ii. v. 6. legitur: ΚΑΘΕΚΑΣΤΟΝ; & Col. vi. versu 24. ΚΑΘΕΝΙΑΤΟΝ, usitata nempe apocope, vel apostropho vocalis eliditur. Col. v. v. 24 habetur: ΚΑΔΟΕΡΙ; Col. ii. v. 27. ΚΑΠΑΘΗ. Col. ii. v. 5. ΚΑΤΑ. Col. iii. v. 8. ΔΕΚΑ; in singulis nempe locis illis ΚΑ pro ΚΑΙ exaratum conspicitur. Col. v. v. 12. ΔΕΘΟΥΝΤ, pro ΔΕΘΟΥΝΤΙ reperitur; sicuti Col. viii. v. 13. ΚΑΠΡΑΚΤΟΣ, pro ΚΑΙ ΑΠΡΑΚΤΟΣ. Denique Col. v. v. 32. iterumque Col. vii. v. 4. ΚΑΤΕΝ ΕΧΥΡΑΣΙΑΝ scriptum conspicitur; ubi certissime rescribi debet ΚΑΤΑ ΤΑΝ ΕΧΥΡΑΣΙΑΝ, adeoque hic etiam Sigla ΚΑ, pro ΚΑΤΑ, prorsus ut in pluribus Marmoribus aliis reperitur. Aliud etiam contractionis, vel compendii genus in Col. iii. v. 15. haberi fortasse posset, ubi nunc legitur: ΚΑΤΑΔΕΜΟ-
 §§§ 2
 ΘΕ.

(1) Pag. 50. (2) Pag. 68. (3) Pag. 134. (4) Pag. 216. (5) Tradut. Ital. pag. 92.

ΘΕΣΙΑΝ ΓΡΙΝΝΟΥ, si cum Cl. Maffeo rescribendum supplendumque foret: ΚΑΤΑ ΔΕ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΝ; sed ibi perspicue ΔΗΜΟΘΕΣΙΑΝ potius legendum esse putaverim.

Quaecumque vero de Marmoreis monumentis istis, ipsorumque Notis ostendi, de aereis etiam Graecorum Laminis observari facile possent, nisi pauca admodum huiusce generis eruditae Antiquitatis cimelia nobis occurrerent, ut ipsorum quoque praesidio Notarum usus apud Graecos uberius adhuc ostendi posset. Certe in aerea Tabula, sive Psephismate, quod *Q. Lutatio Catulo, & M. Aemilio Lepido* Coss. hoc est anno 2. Oly. CLXXV. vel V. C. 676. editum fuit, ⁽¹⁾ Nota, sive contractio ΚΛΑΖ reperitur, quae perspicue certoque ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΝ significat: quum in extrema Laminae parte nitide diserteque legatur ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΥ. Incertae illa quidem, sed remotae tamen, aetatis haberi merito poterit aerea Lamina, quae Heracleae reperta, atque a Cl. Maffeo ⁽²⁾ italice reddita, & illustrata fuit. Notae plures in ipso Inscriptionis titulo repente occurrunt: ΓΕ. ΠΕ. ΛΙ. ΚΝ. ΜΕ. de quarum singulis opportune suis in locis disputavi. Fortasse quoque, vel Siglae, vel insueta quaedam vocum compendia in ipso fere Tabulae, sive Decreti initio delitescere viderentur, ubi verba quaedam mirifice implexa, & obscura reperiuntur; quae proinde Cl. Editor inexplicata reliquit. *Oristae*, sive *Terminatores* ab Heracleensi Senatu electi, ut agros Dionysio sacros a *privatis* civium agris distinguerent; ita ad Senatum ipsum retulerunt: Συμετρήσαμεν δ' ἄρξάμενοι ἀπὸ τῶ Ἀντομώτῳ ὑπὲρ Πανδοσίας ἄγοντος τῶ διατάμνοντος τῶς τε ἱερῶς χώρος, κὶ τὰν εἰδιαν γὰρ ἐπὶ τὸν Ἀντομῶτον ὀρίζοντα τῶς τε τῶ Διονύσῳ χώρος, κὶ τὸν (Κωνέας ὁ δῖον δε ἐπαμῶχη.) Italica doctissimi Maffei interpretatio ita periodum hanc expressit: *Nos autem una metiti sumus incipientes ab Antomoto supra Pandosiam excurrente, & dirimente sacros agros, & privatam terram usque ad Antomotum terminantem, & Dionysi agros* adeoque postrema verba parenthesi inclusa, veluti depravata, vel obscura, dissimulavit. At, nisi mea me fallit opinio, nullum ibi vel vocis compendium, vel sculptoris vitium admitti debet; sed integer locus ille restitui sanarique poterit, si verba rite distinguantur, nativaeque serie exponantur. Itaque non κὶ τὸν Κωνέας ὁ δῖον δε ἐπαμῶχη; sed facili levique mutatione κὶ τὸν Κωνέας ὁ Δῖωνος, sive, Ὀδῖωνος, ἐπαμῶχη legendum esse putaverim; adeoque latine reddendum, & agrum, quem *Coneas Dionis* filius possidet; ut nempe perspicuo facilique sensu exprimat Antomotum super Pandosiam positum dirimere, & sacros Dionysi campos, & agrum, quem *Coneas Dionis* filius veluti *proprium, privatumque* possidebat. Certe Hesychius asserit, quod ὁ κύριος dominus ab Italis Πάμμωχος, & κεντημένος possessor etiam Παμμωχιῶν appellabatur; ideoque vox illa ἐπαμῶχη, quam frustra in Scriptoribus aliis inquiras, quaeque Itolorum, Graecorum scilicet in Italia habitantium, propria fuit, *dominium, ac possessionem* significat, quemadmodum prorsus voces aliae πάμμα, & πᾶσις ab Eustathio, & Hesychio expositae *possessionem* exprimunt.

Nullibi tamen, aut plures, aut varietate magis insignes Notae reperiuntur, quam in Siculo agrorum Terminatione, quae apud Gualtherium, ⁽³⁾ & Gruterum ⁽⁴⁾ ipsum occurrit. Etenim, ut id obiter observetur, τῶν Κλάρων *Sortium* series, atque ordo ita numeralibus Notis exprimitur, ut ipsarum quaelibet valorem illum obtineat, qui in subiecta serie conspicitur:

A B

(1) Grut. pag. 503. (2) Observ. Liter. Tom. III. pag. 298. (3) Tab. Sic. pag. 28. (4) Pag. 210.

Α	Β	Γ	Δ	Ε	Ϛ	Ι	Η	Θ	Ι	ΑΙ	ΒΙ	ΓΙ	ΔΙ	Κ
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	20

Quandoquidem vero in 9. versu dicitur:

ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ ΑΦΗΣΕΙ ΤΑ
 Π Ο ΠΑΝΤΑ ΤΑΔΕ ΔΕΝΔΡΕΑ ΚΑΡΠΕΥΣΕΝ

non modo Nota Π distingui ibi debet, quae Πόδων significet; ut hoc ipso sensu inferius occurrit; sed character etiam alius, vel Nota numeralis habebitur Ο, quae nisi plurimum fallor, *septuaginta* significat; quod nimirum eo loci 70. pedum circuitus incultae terrae relinqui deberet; sicuti inferius dicitur: ΚΑΙ Κ. ΓΙ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΠΑΝΤΑ & *viginti pedum distantia erunt a Templo omnia*. Observari quoque nunc poterit quod inter characteres Ϛ, & Η *sextae*, & *octavae* forti exprimendae usurpatos non Ζ, sed Ι interiicitur, quo certe *septima* fors indicatur: sive quod quadratarum, vel exscriptoris hic error irreperit; sive quod Alaesini ea litera, vel numerali nota non uterentur; quemadmodum certe saepissime in hac aerea lamina reperitur ΟΡΙΤΟΝΤΑ, pro ΟΡΙΖΟΝΤΑ, & ΟΡΙΠΟΝΤΟΣ, pro ΟΡΙΖΟΝΤΟΣ. At de variis eiusmodi Notarum generibus opportune mox differetur. Quod vero ad ipsa vocum compendia pertinet, plurima in hoc Monumento subinde occurrunt: ut Α, pro ΑΠΟ; Ε, pro ΕΣ; praesertim vero, Nota ΤΕ vicesies fere variis in locis observatur, ut ΤΕΡΜΟΝ, vel ΤΕΡΜΟΝΑ exprimatur, quarum vocum utraque interdum nitide, explicataque exarata conspicitur, ut *terminus* oleae, saxo, vel alteri corpori inscriptus indicetur. Quamvis autem vox illa ad Latinam vocem *Terminus* proximae accedat; illa tamen non a Siculis modo, sed a ceteris etiam Graecis eodem plane sensu usurpata conspicitur; ideoque nec ab illa, nec a quavis alia voce, quae in hac aerea lamina Alaesae, ut opinor Vrbi Alaesae fluvio proxime tribuenda reperitur, inferri poterit ipsam post Romanorum in Sicilia adventum exaratam fuisse. Itaque, licet eiusmodi Monumentorum aetas accurate definiri non possit, perspicuum est tamen ipsorum singula Christianam Epocham antevertere; adeoque in aereis etiam Monumentis vocum compendia, vel antiquis etiam temporibus usurpari consuevisse.

Atque ista quidem de antiquioribus Monumentis illis, quae a variis Graeciae Populis excitata fuerunt, dum adhuc incolumi libertate suis legibus ritibusque utebantur. Vbi vero Romanis parere, adeoque Romana nomina Tabulis Decretisque suis inscribere illi coeperunt, eadem quoque contractionum, vel Notarum genera usurparunt, quae iampridem a Romanis ipsis adhiberi consueverant; ideoque plurimae contractiones, aut Notae in recentioribus illis Graecorum Tabulis observantur. Ita in Aphrodisiensi Monumento, quod anno V. C. 717. Triumviris Romae imperantibus editum fuit, in Antonii Epistola legitur: (1)

Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΥΠΑΤΟΣ ΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ Γ ΤΡΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΗ Δ. ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ; ideoque Notae quatuor in illo repente nobis occurrunt. Sed longe tamen uberius eiusmodi contractionum, Notarumque seges in Monumentis aliis apparet, quae Caesarum temporibus excitata sunt; quarum exempla plurima tum in sacris, tum in profanis etiam Monumentis suis in locis opportune afferuntur, ubi Notarum ipsarum vis, & explicatio proferetur. Quemadmodum vero sequioribus barbaris.

(1) Chish. Antiqu. Asiat. pag. 150.

risque fere temporibus, quibus literarum gloria una cum imperii Romani splendore, & maiestate languere coepit, elegans etiam illa scribendi ratio, quae in priscis Monumentis conspicitur, obsolevit, ac strigosior alia scribendi methodus a *Tachygraphis*, vel celeribus Scriptoribus inuenta fuit, quae universa fere novis vocum compendiis, Siglorumque ambagibus involve- ret: sic eadem sensim in publica quoque monumenta irrepsit; ut plurima proinde Notarum genera, quae in scriptis Codicibus observantur, in Mar- moribus etiam ipsis aliquando occurrant; ut in Oxoniensi praesertim Mar- more, quod Dissertatione III. proferetur, aliisque id genus innumeris fa- ctum conspicitur.

§. III.

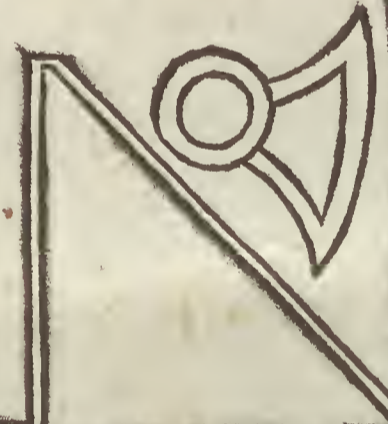
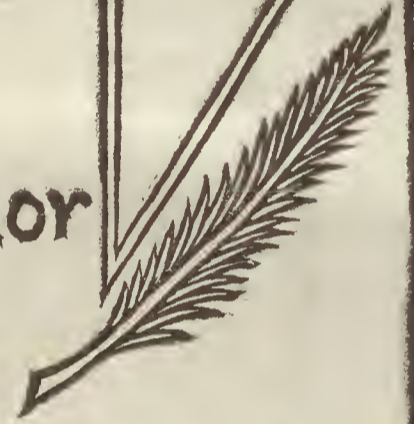
De Numeralibus Graecorum Notis, ipsarum origine, antiquitate, & varietate.

QVaecumque fere de variis vocum compendiis, illorumque apud Grae- cos origine, causa, vel antiquitate iam diximus, de numeralibus etiam ipsorum Notis intelligi profecto possunt, quum una prorsus eadem- que causa, vel ratio, quae veteres Scriptores impulerat, ut integrae vo- cis loco characterem unum, aut pauciores solum literas usurparent, impel- lere quoque, vel hortari potuerit, ut numeros etiam brevibus quibusdam notis, aut signis exprimerent. Quin etiam facile, ut opinor suspicari quis possit aliquos numerorum characteres, aut notas longe prius ab hominibus inventas, ac usurpatas esse, quam scribendarum vocum usus inciperet; adeo- que numerales Notas iis etiam temporibus existisse, quibus characteres alii vocibus exarandis exprimendisque accomodati nondum ab hominibus adhi- berentur. Ipsa nimirum societas, quae vel a primis usque temporibus inter homines instituta fuit, sine mutua rerum permutatione facile consistere, vel conservari non poterat: & quemadmodum contractus omnes sine nu- merorum ope peragi, explicari, vel definiri non poterant; ita quoque cha- racteres aliqui privata primum, tum publica auctoritate constitui debuerunt, quibus acceptae erogataeque pecuniae summa, rerumque permutatarum va- lor, aut numerus exprimeretur. Quemadmodum ergo plurimis Veterum te- stimoniis erudimur Arithmeticae facultatem, ipsam nimirum numerandi ar- tem, apud singulas fere Gentes ab ultimis etiam temporibus floruisse, ita quoque pluribus testimoniis aliis ostendi facile poterit characteres etiam ali- quos, vel numerales Notas semper ab iis usurpatas esse: atque ita quidem ut Gentes omnes ad *denarium* usque numerum supputando progredi, tum ad unitatem redire, hoc est *denario* numero, seu decadi ex simplicibus nume- ris compositae, aliquem ex simplicibus numeris ipsis adiungere consueve- rint; sive quod denarius ille simplicium numerorum usus ex denario digi- torum numero profluxerit, ut auctor est Aristoteles; ⁽¹⁾ sive quod constans illa ac definita simplicium numerorum multitudo ex una in finitimam Gen- tem aliam migraverit. Sed haec aliaque id genus plura subtilius alii, ac

(1) Probl. Sect. XV. Quaest. 3.

ΑΥΡΗΛΙΟ ΣΕΙΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΜΟΥ ΣΗΘΟΥ
ΕΠΕΙ ΔΗΣΥΝΕ ΣΗΣΕΜ ΞΕΤΕΜΟΥΤΟ ΥΑΔΡΟΣ
Η ΣΤΡΑΤΟΝ ΕΙΚΗΝΕ Ο ΦΥΤ ΑΕ ΞΗΛΘΕΝΕΚ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΕΑΥΤΗΣ ΚΑΛΩΣ ΚΑΙ ΣΩΦΡΟΝΩΣ ΕΤΗ ΤΡΙΔ ΚΟΝΤΑ
ΚΑΙ ΚΑΤΕ ΘΑΙΣΛΗΝΙΣ ΤΟ Δ ΤΕΙΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙ ΝΕΥΚΕΙΤΕΙ ΙΕΤΑ ΕΙΡΗΝΗΣ
ΚΑΙ ΕΜΝΗΧΟΝ ΕΥΣΑ ΔΥΤΗΣ ΤΗΣΙΣ ΕΜΕΣ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ
ΠΕΝΤΑΙ
ΕΤΩΝ ΤΙ ΕΝΤΗ ΚΟΝΤΑ
Ε ΠΟΙΗΣΑ ΚΑΛΩΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΜΟΥ ΚΑΙ ΕΚΥΜΗΘΗ

diligentius inquirant. Id unum veluti certum constitui supponique iam poterit, quod apud omnes Graeciae Populos perspicuae quaedam numerorum Notae semper exstiterent, quae facile Nummis, adeoque aereis etiam, ac marmoreis ipsorum Monumentis, inscriberentur.

Nullum tamen Graecorum Marmor, aut aerea Lamina ante Oly. c. exarata reperitur, in qua numerales illae Graecorum Notae, vel symbola observentur; ut proinde Sadvicense Marmor veluti antiquius numeralium Notarum specimen, ac monumentum haberi posse videatur. Quemadmodum enim Dissert. vi. fusius exposui, singuli characteres illi, vel notae, quibus a Graecis Scriptoribus brevissima, atque perspicua ratione numeri designantur, saepius in illo occurrunt; eademque prorsus vis, idemque valor ipsis tributus conspicitur, qui apud recentiores etiam Graecos Scriptores adhibetur, ut in subiecta serie demonstratur:

Ι <i>unum</i>	𐀓 <i>quingenta</i>
Π <i>quinque</i>	Χ <i>mille</i>
Δ <i>decem</i>	𐀑 <i>quinque millia</i>
𐀒 <i>quingenta</i>	Μ <i>decem millia</i>
Η <i>centum</i>	

Vndenam vero characterum istorum valor; aut potestas originem duxerit, ut nimirum Ι *unum*, Π, *quinque*, Δ *decem* &c. significet, ita a plerisque omnibus exponi solet, ut numeralium Notarum valorem, & originem ex initiali vocis illius litera repetendam esse arbitrentur, qua numerus ipse a Graecis exprimitur. Itaque, quum a Graecis, ab ipsis quoque Homeri temporibus ἓ, pro μία *una* diceretur; & *quinque* a Graecis Πέντε, *decem* vero Δέκα vocetur, initialis litera Ι, pro ἓ *una*, Π, pro Πέντε *quinque*, Δ pro Δέκα *decem* usurpata fuit. Quumque centenarius numerus, aut *centum*, a Graecis ἑκατόν dicatur, eique voci adspiratio, vel asper spiritus praefigatur, qui olim nota, vel character Η denotari consueverat, ut ex Sigeo, Delio, & Baudoletiano Marmore ostendi potest, centenarius numerus, aut vox ἑκατόν, caractere Η designabatur; atque ita prorsus Χ, pro χίλια *mille*; Μ pro μύρια *decem millia* ponabatur. Denique, ut scribendi ratio tum brevior, tum concinnior esset, pro quinque Δ compositus character alius 𐀑; pro quinque Η character 𐀓; pro quinque Χ character 𐀒 usurpari consuevit: perinde quasi exterior character Π exprimeret characterem alium sibi inscriptum Πεντάκις *quinquies* intelligendum, vel multiplicandum esse; idemque foret, aut 𐀑, aut πεντάκις Δέκα *quinquies decem*, vel *quingenta* dicere. Exinde vero manifestissime deduci potest numerales eiusmodi Graecorum Notas in hac hypothese non aliud esse oportere, quam *Siglas*, quod singulae nimirum principesque numeralium vocum literae, pro integra numerali voce, seu numero collocentur. Ac facile id certe Herodiani, aliorumque Grammaticorum testimoniis ostendi posset, qui numeralem characterum vim, ac potestatem ex ipsa voce, quae initialibus eiusmodi literis indicatur, repetendam esse demonstrant. Quinetiam Terentii Scauri auctoritas a pluribus afferri solet: perinde quasi Grammaticus ille, qui Ha-

driani Caesaris aetate floruit, hanc ipsam Graecarum numeralium Notarum originem nitide diserteque tradiderit. Sed obscurior ille Terentii locus doctissimis Viris imposuit. Etenim Terentius ipse, ut ostenderet characterem Η literam esse, hoc etiam, sed leve certe, argumentum exponit, quod *Attici principes literarum, a quibus eorum nomina incipiunt, numeris notantes, hac quoque in eadem significatione utuntur. Nam quoties unum notant; μ & α literam ponunt: quoniam apud illos μ & α dicitur, δύο δ, τρία τ; sic & Εκατόν idest centum, Η litera notant.* Cl. quidem Maffeius ita periodum hanc refingendam esse arbitratur: *quoties unum notant, Ι literam ponunt; quoniam apud illos μ α dicitur; sed exempla cetera, quae mox consequuntur, perspicue ostendunt ibi legendum esse, μ literam ponunt, quoniam apud illos Ι μ α dicitur; ibique Terentium non de veteri illa numerandi ratione, de qua differimus, sed de nova quadam, ac dissidente loquutum esse, quae ab aliquibus Graecis Scriptoribus adhibebatur. Quid vero si communis ista Herodiani, Scaligeri, aliorumque sententia in dubium revoce- tur; ipsorumque pace fortasse coniecere, vel suspicari cui libeat, caracte- res illos, seu numerales Notas longe prius apud Graecos existisse, quam vulgatae Cadmi literae, & elementa exprimentis vocibus inventae forent; ipsarumque originem ex rudiori quadam breviorique ratione profluxisse, quae in numeralibus Latinorum Notis a doctissimis viris exponitur. Certe a Romanis unitas non alia de causa obelo, vel caractere Ι designatur, nisi quod ille ceteris brevior, exaratuque facillior erat: ut is proinde, qui numerum unum exprimere, vel indicare vellet, levissimo manus ductu notam, vel characterem ipsum effingeret. *Quinarium* numerum V duabus lineolis inferne coeuntibus efformarunt; ipsisque decussatis x *denarium* nume- rum expressere, atque lineolis ipsis ad normam positis L *quingagenarium*. *Centenario* numero designando tres lineolae ad rectos angulos positae, vel exaratae fuerant E; quae deinde in arcum sinuate latinum C efforma- runt. Quatuor ex lineolis istis Π *quingenta* exprimebant; eademque figura utrinque duplicata, ΠΠ, sive si libeat, lineolae quinque, *millenarium* nume- rum expressere; quamvis deinde postremi characteres isti in D, & CIO, aliasque etiam formas abierint. Quid ergo prohibet, quin hac ipsa facili nativaque serie, quae repente in omnium oculos incurrit, antiquissimi etiam Graeci in pingendis numeris usi fuerint? adeoque lineolam Ι pro *unitate*, duas aequidistantes Π pro *binario*, III pro *ternario*, IIII pro *quaternario*; moxque duas, sed alteri ad normam insistentes, Π pro *quinario*, tres li- neolas invicem concurrentes pro *denario*; lineolas tres Η pro *centenario*; invicem decussatas pro *millenario*; quatuor demum Μ, pro *decem millibus* usurpaverint; deinde vero characteribus institutis voces illas exprimentis numeris excogitaverint; quae a numeralibus Notis ipsis, veluti initialibus literis, inciperent. Certe a caractere, vel litera Δ non modo vox δέκα, sed etiam δύο initium ducit; vox Εκατόν *centum* non ab Η, quae priscis At- ticis incognita fuerat, atque Olymp. solum xciv. recepta fuit, sed ab E exorditur, a qua similiter numerales voces Εξ, Επτά, Εννέα incipiunt. Deni- que, licet ab Homero non μία, sed ἑα dictum fuerit, ideoque plurimi opi- nentur, quod character Ι *unam*, hoc est ἑα significet; nullum tamen ex prolae Scriptoribus exemplum afferri potest, quo ἑος, vel ἑα, vel ἑου adhi-
bi-*

bitum ostendatur; ut proinde voces illae non ab omnibus vulgo receptae, sed a Poetis solum usurpatae merito existimentur. Sed haec levissima solum coniecturae loco haberi posse putaverim; quum vera numeralium Notarum causa, & origo in tanta veterum monumentorum inopia intelligi, vel defini non possit; atque antiquissimum Notarum Graecorum specimen, quod aetatem tulit, ad Olymp. ci. referendum esse iam dixerim.

Proxime ad Sadvicentse Marmor accedit Oxoniense Chronicon, in quo iisdem prorsus numeralibus Notis, quae in Sadvicensi reperiuntur, rerum gestarum tempora, & anni, nobiliores nimirum Graecorum Epochae, designantur; quamvis in Milesio Seleuci Callinici Monumento, quod Oly. cxxxiii. excitatum fuit, numeri δι' ὄλων γραμμάτων, integris, nempe expansisque vocibus, exprimantur; sicuti in Heracleensi lamina terrae dimensiones, ac spatia explicatis ubique vocibus indicantur.

Atque ista quidem de antiquissima, ut ego quidem opinor, constantique numeralium Notarum serie, quae apud Graecos omnes obtinuit. Longe nimirum recentior alia supputandi methodus, aut numerorum exprimendorum ratio censeretur, qua 24. Alphabeti literae tres veluti in classes distributae fuerunt; ut priores quidem *ocho* literae, seu characteres simplicibus numeris, hoc est *unitatibus*; *ocho* reliquae *decalibus*; *ocho* postremae *centenariis* numeris exprimendis adhiberentur: & quemadmodum in prima classe character ς, sive ἐπίσημον βᾶν *episemon bau* sexto loco ponebatur; ita quoque in secunda character ϙ, vel ἐπίσημον κόππα *episemon Coppa*, pro nonagenario numero inferebatur; itidemque ἐπίσημον Σὰν πῖ, *episemon Sam pi* Λ, sive π pro *nongentis* adhibebatur. Itaque in hac supputandi methodo characteres ipsi, vel literae, & episema eum valorem obtinent, qui in hac serie exhibetur:

I			II			III		
A	α	1	Γ	ι	10	Ρ	ρ	100
B	β	2	Κ	κ	20	Σ	σ	200
Γ	γ	3	Λ	λ	30	Τ	τ	300
Δ	δ	4	Μ	μ	40	Υ	υ	400
Ε	ε	5	Ν	ν	50	Φ	φ	500
ς	ς	6	Ξ	ξ	60	Χ	χ	600
Z	ζ	7	Ο	ο	70	Ψ	ψ	700
H	η	8	Π	π	80	Ω	ω	800
Θ	θ	9	ς	90	Λπ		900	

Quemadmodum vero characteres omnes, aut numerales Notae a Latinis adhibitae *millenariae* fiunt, si transversa lineola super ipsas inducatur, ut \bar{V} *quinque millia*, \bar{x} *decem millia* significat; ita quoque superiores illi Graecorum characteres *millenarii* fient, si aut superne transversa linea, aut inferne lineola, accentus acuti instar, appicta fuerit: ut, $\acute{\alpha}$ *mille*, $\acute{\rho}$ *decem millia*, $\acute{\sigma}$ *centum millia* significabit; idemque prorsus millenarii numeri valor in characterem, vel numerali Graecorum Nota censeretur, si lineola non inferne posita, sed dextro lateri oblique adiecta fuerit; ut \acute{B} *bis mille*; \acute{E} *quinque millia* significabit: quod in exemplis illis apparet, quae suis in locis in Opere proferuntur; in quibus etiam opportune observabitur plerumque lineolas istas a quadratario, exscriptore, atque typographis omittas fuisse; adeoque literarum valorem aliquando obscurum esse

oportere: sicuti vicissim interdum lineola ipsa dextro characteris lateri appicta ab imperito Scriptore in characterem alium temere conversa fuit. Ita in Gruteriano Marmore ⁽¹⁾ legitur: ΔΩΣΕΙ ΤΩ ΦΙΚΩ Χ ΑΒΦ; at Cl. Gorius, qui Marmor olim Pisis, nunc Florentiae positum accuratissime expressit, perspicue exhibet Χ·Β·Φ. optimeque reddit *denarios bis mille quingentos*. ⁽²⁾ Ita prorsus in Sponii ⁽³⁾ Marmore nunc habetur: Χ ΑΒΦ, sed ibi certissime rescribi debet Χ ΒΦ; sicuti in Smyrnensi Lapide, in quo depravate conspicitur Χ ΑΕ, reponendum esse iam monui Χ ΑΕ *denariorum quinque millia*.

Quo vero tempore recentior ista numeralium Notarum series a Graecis usurpari coeperit, facile conici, vel definiri non potest. Perspicuo tamen Plutarchi testimonio deprehendisse videor, iam inde ab Olymp. XLVIII. numeros Alphabeti literis a Graecis exprimi consuevisse; adeoque literas ipsas, veluti numerales Notas, usurpatas esse. Ille nimirum de characterē E, sive ut antiquitus ille efferri, vel pronunciarī consueverat, EI quod *Delphici Templi foribus inscriptum erat*, differens ait V Graeciae Sapientes postquam eiusmodi nomine decorati fuerant, quod Olymp. XLVIII. contigisse ex Laertio, ⁽⁴⁾ aliisque pluribus erudimur, characterem illum veluti *quinarii* numeri notam ibi sculpsisse: τῶν γραμμάτων ὃ τῆ τε τάξει πέμπτον ἐστὶ, καὶ τῆ ἀριθμῶ τὰ πέντε δηλοῖ; eam literam, quae & in ordine quinta, & quinque numerum designat: ut ostenderent quinque solum in Graecia vere Sapientes existere, atque ex Sapientum numero Periandum Corinthi, & Cleobulum Lindi Tyrannos expungendos esse. Itaque ex Plutarchi sententia, viri nempe Graecarum rerum peritissimi, manifestissime apparet, numeros eorumque seriem Alphabeti literis tunc exprimi, vel designari consuevisse. Pluribus etiam, iisque non obscuris, Aristophanis, eiusque Scholiastae testimoniis inferri posse videtur, ipsius aetate, atque anno 4. Olymp. xcvi. quo Comicus ille *Plutum* edidit, Alphabeti literas, veluti perspicuas, atque communes numerorum Notas, ab Atheniensibus usurpatas esse. Etenim, quum Aristophanes dixisset: ⁽⁵⁾

Ἄλλ' εἰ λακῶσ' ἔπινας ἐν τῷ γράμματι

Sed annon fortibus ductis per literas potasti?

Scholiastes ad illa Comici verba adnotavit: φησὶ γὰρ ὁ Φιλόχορος, ἐπὶ Γλαυκίππου καὶ ἡ βελὴ εἰ τὸ γράμμα τότε πρῶτον ἐκαθάρζετο, καὶ ἔτι νῦν ὁμνυοῖν ἀπ' ἐκείνου καθεδείσθαι ἐν τῷ γραμματεῖω, ὡς ἂν λάχῳσι. τῆτο δὲ ἀφ' ἐτέρου ἐστὶν ἐρμηνεύσαι. Ἀθηναῖοι γὰρ ἀπὸ τῶν φυλῶν ἐποίουν τὰς δικασίας κατὰ τὰ γράμματα· οἷον ἡ πρώτη τὸ Α ἔσχε σημεῖον, καὶ ἡ δευτέρα τὸ Β, καὶ αἱ ἄλλαι ὁμοίως, ἕως τῆ Κ. δέκα γὰρ ἕσῳν φυλῶν, δέκα ἐγράφοντο δικασαί. ὁ ἐν λαχῶν τὸ Α, πρῶτος ἐδίκαζε· εἰ οἱ ἄλλοι ὁμοίως. Itaque ex perspicuis testimoniis istis inferri posse videtur, quod decem Iudices, ipsorumque locus, aut ordo decem literis ab A usque ad K designari consueverat; adeoque simplices numeri, vel unitates prioribus Alphabeti literis exprimebantur: quod in hac ipsa numerandi ratione superius exposita servatum esse conspicimus. Quandoquidem vero characteres ipsi, vel literae usque ad K numeratae *decem* esse non poterant

(1) Pag. 749. n. 4. (2) Par. I. n. 26. pag. 297. (3) Miscell. Sect. X. n. 28. pag. 331. (4) Lib. I. Segm. 22. (5) Ad. IV. Sc. 4. ver. 973.

erant, nisi inter ipsas *epifemon bau* ε recenseretur; exinde facile deduci posse videtur hanc etiam notam, epifemon, aut characterem illum numeralibus Notis iam pridem insertum, aut in alphabetica literarum serie receptum fuisse. Perspicuis etiam certisque Aristophanis eiusdem testimoniis ostendi potest, quod ipsius aetate cetera quoque epifema, hoc est Σάν πῖ, & κόππα ab Atticis cognita, & usurpata iam fuerant. Etenim Aristophanes ipse variis in locis equos Σαμφόρας⁽¹⁾ *Samphoras*, & Κοππατίας⁽²⁾ *Coppatias* appellavit. Si vero non alia certe de causa *Samphorae* dicebantur, ut Athenaeus⁽³⁾ etiam ostendit, nisi quod ipsis character Δ inurebatur; qui, quamvis origine Phoenicius esset, a Graecis tamen velut ex Ϝ & π, hoc est ex inverso *Sigmatē*, quod Dorice *San* dicebatur, simulque ex *Pi* compositus censebatur. *Coppatiae* vero vocabantur equi, quod characterem Ϛ, idest Phoenicium κόππα, vel κοφῆ insculptum gererent, quod etiam Ἀντιρῶ, vel Ρδ ἄντεσραμμένον *Rho inversum* dicebatur: quippe quod ad inversum ϐ, hoc est q, proxime accederet. Haec omnia admirabili qua fulgebat eruditionis copia demonstravit Scaliger; ⁽⁴⁾ simulque opportune varios Aristophanici Scholiastae errores ostendit: quemadmodum etiam Hesychium, & Eustathium deceptos esse probavit, qui κάππα cum κόππα confundere; & equos ipsos ideo Κοππατίας appellatos esse putarunt, quod ipsis κάππα inureretur; ut mirari proinde quis possit cur Bochartus⁽⁵⁾ tamen in Hesychii sententiam concesserit. Ceterum, ut a superiora Aristophanis testimonia revertar, quum ex iis perspicue ostendatur Olymp. LXXXVIII. qua *Equites*, & Olymp. LXXXIX. qua *Nubes* editae sunt, tria epifema ε, Ϛ, Δ ab Atticis usurpari, ipsorumque primum alphabeti literis inseri, aut certe numeralibus Notis aliis accenseri consuevisse; perspicuum quoque fieri videtur celebrem illam numerandi rationem iis temporibus receptam esse.

Testimoniis, & exemplis istis adiungi fortasse poterit, quod in antiquis etiam Atheniensium Nummis eiusmodi literae, vel characteres plerumque in amphorae sinu insculpti conspiciuntur; ibique non aliud, ut in *Fastis Atticis* observavi, ⁽⁶⁾ verisimilius significant, quam officinarum seriem, aut numerum, in quibus Nummi cudebantur; adeoque characteres ipsi; vel Alphabeti literae non aliud, quam numerales Atticorum Notae, censeri debent: quumque plurimi ex Nummis illis Alexandri M. aetatem praecedant, ut ex illorum pondere, & argumentis aliis eruditi Viri observarunt, ipsa quoque numeralium Notarum series, atque usus temporibus illis antiquior haberi debet.

Verum, quamvis haec omnia maximam veri speciem praeseferant, atque immortalis Scaliger, ubi de Ionico Graecorum alphabeto disserit, omnes 24. Graecorum literas, simulque tria epifema veluti antiquis temporibus usitata recensuerit; longe tamen verisimilius existimo numerandi rationem, quae proxime ante Aristophanis aetatem, atque ipsa quoque Aristophanis aetate, adhibebatur, eam nimirum, qua alphabeti literae numeralium Notarum instar usurpari consueverant, ab illa plurimum dissidere, quam superius exposui, quaeque temporibus mox insequentis frequentissime adhiberi coepit. Atque illud in primis observandum esse putaverim, quod

(1) *Equit.* ver. 600. & *Nub.* ver. 122. & 1301. (2) *Nub.* ver. 23. & 437. (3) *Lib.* XI. c. 5. (4) *Ad Euseb.* *Chron.* pag. 108. (5) *Hieroz.* *Libr.* Part. I. pag. 129. (6) *Tom.* II. pag. 242.

primis Aristophanis temporibus nondum a Graecis ipsis, & Atheniensibus integra 24. literarum series recepta fuerat; sed ipsi 16. solum Cadmeis Alphabeti literis utebantur, ⁽¹⁾ quibus mox Θ, Ε, Φ, Χ, Ζ, Η, Ψ, Ω, sed variis tamen temporibus, addidere; ut proinde Olympiadis solum xciv. anno 4. viginti quatuor Alphabeti literis uti coeperint, quod nitide diserteque Eusebius in Chronico testatur, atque ex pluribus Scriptorum aliorum testimoniis ostendi potest, ut in Fastis Atticis observavi. ⁽²⁾ Certe in Sigeo Lapide, ceterisque antiquissimis Graeciae Marmoribus, aut Nummis aliquae ex huiusmodi literis non observantur. In Baudelotiano Marmore, quod Athenis Olymp. lxxx. exaratum fuit, pro Η simplex Ε, & Ο pro Ω ubique scriptum conspicitur; pro Ε ubique ponitur ΧΣ; ideoque scribitur: ΑΜΦΙΑΝΑΧΣ, pro ΑΜΦΙΑΝΑΕ; sicuti pro litera Ψ ponitur ΦΣ; adeoque legitur, ΟΦΣΙΑΔΕΣ, pro ΟΨΙΑΔΕΣ. Itaque, si prima Aristophanis aetate in communi Atheniensium Alphabeto literae Ε.Ψ.Η.Ω nondum receptae fuerant, quibus numeri 60. 700. 8. 800. designantur, quis aperte non videat 24. numeralis Notas, quae nunc temporis adhiberi, totidemque Alphabeti literis designari solent, iis temporibus usurpari minime potuisse? Quod vero ad epifema spectat, nimirum ς, ζ, η quae Alphabeti literis adiungi, & numeralium Notarum instar haberi nunc solent, non facile profectio concesserim tunc etiam temporis, quo singulae 24. Alphabeti literae receptae iam fuerant, ipsa quoque, aut literarum, aut numeralium Notarum instar haberi consuevisse. Tantum enim abest, ut ex superiori Aristophanis eiusque Scholiastae loco deduci possit epifemon bau ς, veluti senarii numeri notam adhiberi consuevisse, ut oppositum potius exinde deducatur, si locus ille cum alio conferatur, quem in alio Aristophanis dramate, hoc est in *Ecclesiazusis*, vel *Concionantibus*, observavi. Ibi nimirum Comicus veterem solemnemque Atheniensium concionum morem, ritusque varios accurate lepideque describens, mulierem quandam inducit, quae praeconis voce singulos iuxta literas sortito ductas variis in locis discumbere, & caenare iubet; ibique nitide diserteque de Β, Θ, & Κ mentionem facit; tandemque concludit: ⁽³⁾

..... ὅτω δὲ τὸ γράμμα
 Μὴ ἔελκισθη καθ' ὃ δειπνήσει, τὰς ἀπελώσιν ἅπαντας
 cui autem litera
 educta non fuerit, secundum quam caenet, eos omnes expellant.

Ergo si Comicus singulas decem literas illas hic exprimit, quae in designandis Iudicum sedibus sortito duci praeconisque voce publicari consueverant; & quemadmodum, ubi superius dixerat: ἐπινης ἐν τῷ γράμματι, *bibisti secundum literam*, ad decem literas illas respexit, quae constanti Atheniensium more sortito ducebantur: ita nunc quoque quum ait, δειπνήσει κατὰ γράμμα, *coenabit secundum literam*, eundem ipsum morem, aut literarum ordinem numerumque significat; dubitari certe non poterit quin κ inter illas haberetur; ideoque Scholiastes illam veluti extremam, vel *decimam* memoraverit. Ergo, si κ decem literarum ultima censebatur, & Η, atque Ζ ab

Athe.

(1) Vid. Plin. Libr. lvi. c. 7. (2) Tom. II. pag. 239. 241. (3) Ver. 680.

Atheniensibus Olymp. xcvi. qua *Concionantes* editae sunt, certissime admitterebantur; perspicuum fiet, quod *epifemon bau* nondum literis, vel numeralibus Atticorum Notis accensebatur, ac senarius numerus non nota ς , sed septima potius litera z , exprimebatur. Ita propemodum ex superioribus Aristophanis locis illud unum inferri poterit, quod Notae ς , & τ ab Atticis cognitae usitataeque fuerant; at nulla certe ratione probari unquam poterit, quod illae numeris exprimendis adhiberentur. Itaque priscis illis temporibus, & Aristophanis aetate, vel non omnes Alphabeti literae numeris exprimendis usurpari iam coeperant; vel si fortasse literas, & characteres omnes in Alphabeti serie tunc temporis receptas numeralium etiam Notarum instar adhibitas esse quis dixerit; diversa tamen nobisque incognita illarum vis, ac potestas admitti debet: ut pro vario nempe literarum numero, atque ordine varius quoque numeralis ipsarum valor intelligi, vel designari consueverit.

Sequioribus vero temporibus superior illa numerandi ratio, sive numeralium Notarum forma ubique fere recepta fuit; adeoque in plurimis Graecorum Marmoribus observatur. Ita in Adulitano Ptolemaei Evergetis monumento, quod prius ab Allatio, aliisque ⁽¹⁾, mox a Chishullo ⁽²⁾ editum fuit, perspicue legitur:

ΕΤΕΙ ΤΗΣ ΗΜΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΚΖ.

anno mei regni XXVII.

ubi Chishullus *vicesimum septimum* ipsius imperii annum, qui in an. i. Olymp. cxi. incidit, designari putavit. In Atheniensi Marmore, quod Berenices, & Agrippae Regis aetate, adeoque circa Olymp. ccv. sculptum fuit, & a Sponio ⁽³⁾ exhibetur, perspicue legitur: Η ΒΟΤΛΗ ΤΩΝ Χ; ibique certissime character x non *mille*, ut Sponius ipse, Fabretus, Fleetwoodus, aliique putarunt, sed *sexcentos* solum significat. In alio Cyriaci Marmore habetur ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΙΓ; ⁽⁴⁾ ibique perspicue *Prytania XIII.* reddi debet. In alio apud Sponium ⁽⁵⁾ ipsum legitur: Η ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ, quod certe non *centesimam*, sed *octavam* solum *Prytanium* significat. In alio Sponiano Marmore ⁽⁶⁾ reperitur: ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ Α *Posideone I.*; & ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ Β *Posideone II.* In Oxoniensi Marmore xv. ⁽⁷⁾ habetur: ΕΤΟΣ ΚΓ, anno xxiii., atque in tribus Marmoribus aliis, quae proxime consequuntur, ⁽⁸⁾ & donariorum, vel pecuniae recensionem continent, saepissime characteres P.Σ.Ν.Ε. ad Marmoris latera, veluti numerales Notae, reperiuntur; quemadmodum prorsus in Marmore lxxx. ⁽⁹⁾ saepius P, ac semel PN observatur; atque in Marmore Messenae posito legitur: ΕΤΟΥΣ Ρ. Ν. Ζ; quo Reinesius ⁽¹⁰⁾ ingeniose coniecit annum V. C. 764. in Messeniaca, vel potius Achaica, Epocha designari. Ita *Epifemon bau*, quod frustra in antiquioribus monumentis aliis inquiras, primum in Claudii, tum Domitiani, mox Traiani, & Hadriani Nummis apud Vaillantium ⁽¹¹⁾ occurrit. Ex Marmoribus vero, quibus illud inscriptum fortasse fuerit, nullum opinor antiquius invenitur Sponiano Marmore, quod anno Chr. 75. positum fuit, atque opportune a me profertur pag. 24. ad Notam ς . Proximo tamen seculo eiusmodi

(1) Vid. Fabric. Bibl. Graec. Lib. III. Cap. 25. pag. 604. (2) Pag. 73. (3) Itiner. pag. 35. (4) Pag. 13. n. 96. Murat. pag. 571. n. 1. (5) Pop. Attic. pag. 199. (6) Pop. Attic. pag. 77. (7) Pag. 83. (8) Pag. 89. (9) Pag. 131. (10) Claf. V. n. 52. pag. 388. (11) Pag. 13. & 25.

fenarii Nota in pluribus Marmoribus exarata conspicitur. Ita in Oxoniensi Marmore III, ⁽¹⁾ quod Commodi temporibus sculptum videtur, legitur: ΣΜΥΡΝΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑΗ Ζ̄: ibique *fenarium* victoriarum numerum exprimit, quas C. Antonius Septimius Cytharoedus in Olympiis Smyrnae Ludis reportavit. In Gruteri tamen Marmore, ⁽²⁾ & Sicula ⁽³⁾ agrorum terminatione fenarius ipse numerus caractere π, atque apud Muratorium Nota c designatur; quemadmodum in Gallieni Nummis hic ipse fenarius numerus character S expressus conspicitur; alibique fenario numero designando caractere F, quod Aeolicum *Digamma* vocatur, reperitur. *Episemon* San π̄, ^ neque in Nummis, neque in Marmoribus observatur; eiusque forma superius expressa in solis Codicibus reperitur. At *Episemon* Coppa saepius in Nummis, & varia quidem forma, exaratum conspicitur. Plerumque scilicet ita efformatur q; aliquando q; interdum p repraesentat; ⁽⁴⁾ atque in Tiberii Nummo ab Antiochensibus cuso legitur: ΕΤϞ q: ubi certissime xcvi. ipsorum annus exprimitur, qui cum 46. Christi anno concurrat; adeoque prima Nota Romanorum R iacenti supinaque similis *nonaginta*; altera, vel *episemon* bau, *sex* significat. In Marmoribus autem characterem hunc, aut numeralem Notam, vix opinor, invenias; si unum illud Cretense Marmor exceperis, quod ex ineditis Donii Schedis Dissertatione III. iam protuli; & fortasse quoque Marmor aliud Neapoli nuper effossum, quod ad Notam ΔN exhibeo: si quidem inconditus, & obscurus character ille ε in q, vel q, aut alias *Episemi* Coppa formas, refinggi debeat. Quod enim Placentinus ⁽⁵⁾ *Sampi* hac forma ζ exaratum in superiori Oxoniensi Marmore sculptum putaverit, perspicue fallitur. Quamvis enim Olympia illa Smyrnae celebrata non *pentacterica*, sed annua solum existimentur; qui fieri unquam potuit, ut Cytharoedus ille *nonaginta* vicibus in iis victoriam reportaverit? Video quidem characterem ipsum notaeque genus in alio Marmore pagina 93. reperiri; ibique pro *nonagenario* numero a Prideauxio usurpari, ut ipsius proinde vestigiis inexplicando Notae huius valore Placentinus instituisse videatur. Sed, cum eadem ipsa forma in isto, ac in superiore Marmore, exprimitur, ibique *nonagenarii* certe numeri vim habere non possit; ne quidem in isto nonagenarium numerum designabit. Ceterum numerales istae Graecorum Notae, ubi plures una exprimendae, vel exarandae fuerant, ita plerumque disponi solent, ut in scribendo minores maioribus praeponantur; ac proinde inversa veluti serie, vel ordine retrogrado legi debeant. Ita, quum in Palmyreno Marmore exaratum conspicitur: ΕΤΟΥΣ ΔΝ Φ, ibi certissime anno 554 legi debet. Aliquando tamen haec literarum series, vel numeralium Notarum ordo alternare conspicitur: ut apud Gruterum ⁽⁶⁾ habetur: ΕΙΣ ΤΟ ΚΣ & ΗΚΛ in XXVI. & XXVIII. annum; atque mox ΕΙΣ ΤΟ ΚΖΛ, ΘΚΛ in XXVII. & XXIX. annum, ut ad Notam L opportunius observavi. Sic aliquando nova, & perturbata serie in Gualtherio ⁽⁷⁾ reperi exaratum esse ΤΑΙ ΠΟΔΟΝ *tercentorum undecim pedum*: ut a prima ad ultimam, moxque ad intermediam literam legendo sit progrediendum. Longe rarior, atque in unico, quod noverim, Hermogenis Medici titulo usurpata numerandi methodus, in qua Librorum ab illo con-

scri-

(1) Pag. 70. (2) Pag. 327. n. 1. (3) Gruter. pag. 210. (4) Vide Noris. Epoch. Syr. pag. 153. (5) Palaeogr. pag. 103. (6) Pag. 328. n. 1. (7) Tabul. Sicul. pag. 15. n. 107.

scriptorum numerus non unica, sed pluribus ordine positis numeralibus notis exprimitur. Titulum ipsum ab Hesselio, ⁽¹⁾ iterumque a Muratorio ⁽²⁾ editum subiecisse nunc libet, ut alicubi suppleri corrigique ille possit:

Ἑρμογένης Χαριδήμου ἰατρικὴν ἀναγράφας
Ἑπτὰ ἐπὶ ἑβδομήκοντα ἔτεσιν καὶ ἴσοις ἐπὶ βίβλοις

*Hermogenes Charidemi fil. qui medicam artem conscripsit,
Septem, & septuaginta annis, totidemque libris.*

Συνέγραψε δὲ βιβλία — ἰατρικὰ μὲν ὀ β̄
Ἱστορικὰ δὲ — περὶ Ζμύρης — Ἄ β̄
Περὶ τῆς Ὀμήρου σοφίας — Ἀ — καὶ πατρίδος Ἀσίας
Κτίσεων Ἀ β̄ — Εὐρώπης κτίσεων Ἀ β̄ γ̄ δ̄ Νήσων
Ἀ — Ἀσίας σαδιάσμων Ἀ — Στραταγεμάτων Ἀ β̄ —
Πύναξ Ῥωμαίων, καὶ Ζμυρναίων διαδόχη κατὰ χρόνος.

Itaque, licet in exemplis omnibus habeatur ὀ β̄; certissime tamen ibi restitui refingique debet ὀ ζ̄; ut quemadmodum nempe Librorum numerus par annorum numero fuisse dicitur; ita, si LXXVII. annos Hermogenes in vivis exegerat, totidem quoque Libros edidisse dicatur. Illud hic etiam observatu dignum, quod Hermogenes περὶ σαδιάσμων scripsisse dicitur: quibus certe Libris Asiae, & Europae *Itineraria* ita complexus videtur, ut Urbium distantias, itinerum, viarumque rationem, ac intervalla expresserit; quod in pluribus latinorum *Itinerariis* factum conspiciamus. Rarioribus quoque minusque usitatis numerorum, aut potius numeralium vocum compendiis accenseri merito poterunt contractiones illae, quas in Tyrionum Epistola apud Gruterum ⁽³⁾ observavi: Κ̄Ν̄, & C̄Κ̄Ν̄ quarum illa quidem ΕΙΚΟCTEN *vicefimam*; haec vero ΔΙΑΚΟCΙΟCTΗΝ *ducentesimam* significat: perinde quasi ex numerali characterum κ, & c potestate, simulque ex numeralibus vocibus, quae Notarum illarum vim exprimant, compendia illa constata fuerint.

Supremo tandem loco concinnior alia numerandi methodus exponi nunc debet, quae recentioribus solum temporibus inventa fuit; ut quaelibet ex 24. Alphabeti literis numerum, aut locum illum exprimeret, quem in ipsa alphabeti serie occuparet, ut in subiecto illarum ordine conspicitur.

Α α 1	Η η 7	Ν ν 13	Τ τ 19
Β β 2	Θ θ 8	Ξ ξ 14	Υ υ 20
Γ γ 3	Ι ι 9	Ο ο 15	Φ φ 21
Δ δ 4	Κ κ 10	Π π 16	Χ χ 22
Ε ε 5	Λ λ 11	Ρ ρ 17	Ψ ψ 23
Ζ ζ 6	Μ μ 12	Σ σ 18	Ω ω 24

Quis omnium primus numerales Notas istas, aut novum hunc ipsarum valorem invenerit, ambiguum obscurumque censeri facile poterit. Illud unum hic asseri, vel constitui posse conspicio, quod Aristarchi aetate, qui circa Olymp. cL. floruit, haec numerandi methodus inventa iam fuerat. Ille nimirum integram Homeri Iliadem, itidemque Odyseam in xxiv. Libros diremisit fertur, quorum quilibet ab una Alphabeti litera nomen, ac numerum sortiretur: ut Liber Β ex. gratia *secundus*, Liber Ω *vice-*
mus-

(1) Append. Praef. pag. 44. (2) Pag. 706. n. 3. (3) Pag. 1105. n. 3.

musquartus esset: quod facile profecto intelligi, vel usurpari non poterat, nisi characteribus illis hic ipse valor iam pridem tributus esset. Sed longe tamen antiquiorem hanc numerandi methodum, atque ipsa quoque Theophrasti aetate; qui circa Olymp. cx. floruit, usurpatam esse putaverim. Etenim inter alia ipsius Opera, quae ab antiquis Scriptoribus memorata a Meursio doctissimo recensentur, hoc etiam num. LX. occurrit: *Νόμων κατὰ σοι- χείων* id' *Legum secundum elementa* Libri xxiv. quemadmodum certe *decimum sextum* Etymologus, *viceesimum* Operis huius Librum Harpocratio laudavit. Ergo, si titulus ille Operisque divisio non a recentiore quodam, sed ab ipso potius Theophrasto instituta fuit, ac Librorum series, & numerus elementis, hoc est Alphabeti literis, distinguebatur; perspicuum fiet 24. elementa ipsa, vel literas Theophrasti aetate numeralium Notarum instar adhiberi consuevisse. Ac nihil hic certe verisimilius esse supponique poterit, quam quod Athenienses, ubi primum Olymp. xciv. *vigintiquatuor* in Alphabeto literas admittere, vel numerare coeperunt, literas etiam ipsas, veluti numerales Notas usurpare coeperint: quemadmodum sane antiquioribus etiam temporibus Alphabeti literis, sed alia tamen ratione, numeralium Notarum instar, uti consueverant, ut superiori loco iam demonstravimus. Quamvis tamen eiusmodi characterum valor, aut numeralis potestas iam inde ab Olympiade c. usurpari coeperit, in Graecis tamen Marmoribus longe serius inventa illa fuit; quum Marmora, in quibus *N tredecim*, *ϛ viginti*, *Ϟ viginti ac unum*, *Ω viginti quatuor* significat, ut opportune suis in locis ostendi, ad sequiora solum tempora referri debeant.

Atque hactenus quidem, nisi pro rei dignitate, quantum certe Operis, ac instituti consilium pati poterat, de numeralibus Notis illis disserui, quarum quaelibet varios quidem, ac mirifice dissidentes valores recipere, variis nimirum, atque inaequalibus numeris exprimendis adhiberi subinde potest; sed una tamen eademque constantique forma exarari consuevit, ut facile proinde in legendis explorandisque Veterum monumentis, ubi character aliquis, aut Nota quaedam iis inscripta conspicitur, intelligi quoque deprehendique possit ad quaenam numeralium Notarum genera character ille referri debeat. Quid enim inconditas alias, informes, exoticas, insuetasque Notarum species hic persequar, quae in recentioribus praesertim titulis observantur; nec aliunde certe, quam a sculptorum oscitantia, vel exscriptorum incuria, vel a saeculi barbarie, novam hanc faciem obtinuerunt? Plurima hic quidem eiusmodi Notarum exempla facile proferri possent; sed, quum maxima in ipsis varietas haberi soleat, adeoque vix, ac ne vix quidem ad certam aliquam classem, hoc est ad aliquam ex communibus perspectisque Notis, referri illae possint, longe commodius, ac opportunius existimo ipsarum singulas iis in locis, sive Marmoribus exhibere, quibus inscriptae illae fuerint, ibique ipsarum valorem, si fieri id quidem poterit, explicare. Itaque, si cui fortasse libeat aliquam ex inusitatis, obscurioribus, implexisque Notis illis inspicere, Oxoniense Marmor adire poterit, quod Dissert. vi. & Cretense, quod Dissert. iii. ego profero: quemadmodum etiam Marmora, quae exhibentur in Notis *Æ, ΔΝΣ, ΣΣ, CTH, Υ* Omnium tamen instar haberi merito poterit Corcyrense Marmor, quod Veronae positum a Cl. Maffeo accuratissime exhibetur: (1)

(1) De Sigl. Pag. 101.

↑ ΠΡΡΡ ΠΙΙΙΙ Π: ΡΡΡΡ Π:

ΠΡΡΡ: ↑ ↑ ΠΡΗΡ: ↑ ΡΡ: ↑ ↑ ↑ Π

ΜΗ ↑ ↑ ΡΡ ΠΙΙΙ: ΗΗΗΗ ↑ ΠΡΡΡ ΠΙΙΙ.

Clar. Editor Notas istas in Atticas vergere feliciter existimavit. Characterem ↑, qui in Etruscis etiam Volaterrarum Urnis, veluti numeralis Etruscorum Nota, subinde occurrit, ⁽¹⁾ *millenarium* numerum designare suspicatur. Sed cur, inquit ille, post Η, vel *centenarium* numerum, exaratur? Ita character ▷ *denarii* numeri Nota videtur; sed cur ille post Π, sive *quinarium* conspicitur? Itaque ingenue modesteque concludit: *Ego quidem quid haec επιχόρια aenigmata sibi velint, ignorare aperte fateor*. Si quid tamen hic tamen eruditissimi viri coniecturis addere fortasse liceat, characterem ↑ *millenario* numero exprimendo usurpatum esse, exinde quoque suaderi posse putaverim, quod a Romanis etiam inter varias millenarii numeri formas haec quoque ↑ conspicitur, quae ad superiorem Corcyrensem proxime accedit. Argumento quoque esse poterit, quod apud Etruscos Graecorum character x, quo certe *mille* designatur, ita ↓ exaratur; ut omnium primus Cl. Gorius observavit: ⁽²⁾ quemadmodum prorsus ex Herculani Nummo perspicue ostendit ⁽³⁾ characterem ↑ nihil aliud apud Etruscos, quam Graecum κ, exprimere. Itaque nihil verisimilius hic asseri supponique poterit, quam Nota ↑ *mille* designari; quum praesertim *millenario* numero indicando nulla alia in Marmore Nota usurpata videatur. Characterem vero P non *denario* solum, sed *centenario* quoque numero exprimendo usurpatum esse, quis crederet; quum in Deliaca Inscriptione character P hac ipsa forma ▷ exprimatur; quemadmodum in Heracleensi Lamina, ut Maffei ipse testatur, ⁽⁴⁾ hac specie ΡΡ exarata conspicitur. Quum tamen in brevissimo hoc titulo consueta *centenarii* numeri nota Η saepius observetur, neque character alius *denario* designando supersit, characteri P denarii valor affingi debet; ut proinde praeter ↑ communes illae Graecorum Notae Ι. Π. Η. Δ. Μ. hic etiam haberi supponique debeant. Itaque, quum in ceteris etiam Graecis Marmoribus minores aliquando numeri maioribus praeponi consueverint, ut superiori loco iam vidimus; nulla propemodum difficultas in numeralibus Notis illis, vel partialibus, ut ita loquar, summis supererit, quae in extrema primi versus parte integroque secundo versu continentur. At in primo, ubi ΠΙΙΙΙ exaratum conspicitur, nisi character aliquis Ι expungi debeat, fortasse Η sculpendum fuerat, ut numerus 108. exprimeretur. Nihil est autem cur in primi versus initio ordine perturbato scriptum miremur ↑ ΠΡΡ, perinde quasi usitatis characteribus haberetur ΧΠΔΔ; quum etiam in alio Marmore exaratum viderimus ΤΑΙ, pro cccxi. Eadem quoque ratio, vel perturbata numerorum methodus in postremo versu supponi poterit, ut character Η inter Μ, & ↑, minor nempe inter maiores, reperiatur; sicuti vicissim ↑ inter Η, & Π, sive Ρ; hoc est maior inter minores medius exaretur; quum praesertim haec insolens in numeris exarandis ratio non a Graecis omnibus usurpata, sed Corcyraeorum potius propria, ac peculiaris esse potuerit.

§§§§§

At-

(1) Observ. Lit. Tom. VI. pag. 362. (2) V. Cl. Gorii Vindic. Alfab. Etrusc. pag. 34. (3) Ibidem Pag. 166. (4) Observ. Liter. Tom. III. p. 296.

Atque ista quidem mihi ipsi diffidens, ac divinando fere conieci, si eiusmodi Notarum summa, vis, ac potestas ex solo hoc Marmore, velut integro perfectoque monumento quodam, exsculpi debeat. At non facile profecto concesserim titulum, ac Marmor aliquod exarari, publicoque, ut videtur, loco constitui potuisse, in quo nihil aliud, quam sola numeralium Notarum congeries, exhiberetur; nihilque prorsus de rerum, aut pecuniarum genere, origine, tempore, exactoribus adiceretur. Itaque suspicor hoc brevissimum Veronense Marmor extremam alterius Marmoris partem fuisse; ut in illo quidem pecuniae acceptae, vel erogatae ratio, eorum quoque nomina expressa forent, qui pecuniae summam contulerant; in extrema vero ipsius parte, vel subiecto Lapide, qui solus nunc superest, sola pecuniae summa eadem prorsus nobisque incognita serie exhiberetur, quae in superiori, prolixiorique Marmore exponeretur. Sic, ut exemplo res clarior fiat, in Delio Marmore, quod Dissert. vi. a me proferetur, variae Civitates, pluresque Cives ordine recensentur, pecuniaeque summa nitide exprimitur, quam ipsorum quilibet erogaverat; tandemque in extrema Marmoris, aut cuiuslibet Classis parte, κεφάλαιον, hoc est integra acceptae pecuniae *summa*, usitatis tamen characteribus, aut Numeralibus Notis, quae ex partialibus veluti summis conflantur, exprimitur. Quid ergo prohibet quin in Corcyrensi etiam Marmore, quod nunc avulsam interiit, totidem prorsus Urbes, aut Tribus, aut Cives memorarentur, quot pecuniarum summa, interiectis punctis, in superiore Marmore distinctae recenserentur, *decem* nimirum Urbes, aut Cives, aut Tribus, quarum *prima* eam pecuniae summam contulerit, quae *primo*, *secunda*, quae *secundo*, *decima*, quae *decimo* loco exarata conspicitur? atque ita quidem, ut non omnem integramque pecuniae summam uno eodemque tempore, sed variis potius distinctisque vicibus, erogaverit. Sic ex prima Civitate, vel Corcyrensi Tribu civis unus drachmas ↑ *mille*, alius Π *quinque*, alius PP *viginti* contulerit; ex decima unus ΗΗΗ, alius Η, alius ↑Π, alius PPPΠΠ erogaverit, idque in prolixiori Marmore, prorsus ut in Delio, nitide diserteque ostenderetur. Certe in hac hypothese pecuniae κεφάλαιον, vel universa summa in extrema deinde marmoris parte ea ratione exponi potuit, ut partiales illae acceptae pecuniae summae eo prorsus ordine, iisdemque prorsus numeralibus Notis recenserentur, quae superius exaratae fuerant: adeoque in prima ↑ΠΠΠ, in decima ΗΗΗΗ↑ΠΠΠΠΠΠΠΠ, methodo nobis quidem incognita, sed Corcyraeis notissima, exprimeretur. Liberior hoc quidem, ingenue fateor, & audacius coniecturae genus; sed implexis obscurioribus, ac inusitatis illis Notarum vel Symbolorum generibus aliqua ratione extricandis, vix alia, quam liberior, atque inusitata methodus adhiberi fortasse poterit; nisi potius Cl. Maffei modestiam imitari nunc deceat; adeoque Marmoris huius explicationem, aut Corcyraeis ipsi redivivis reservare, aut felicioribus ingeniis aliis cogamur concedere.

§ IV.

*De maxima in variis Notarum generibus una colligendis,
& explicandis utilitate.*

EX iis, quae de variis numerorum, & vocum compendiis, atque de ipsorum causa, & origine superius exposui, praesertim vero de varia potestate, quae literis, aut usitatis Alphabeti characteribus affixa conspicitur, ut ipsorum quilibet, quum numeralium Notarum instar usurpatus fuerit, aliquando varios, atque mirifice dissidentes valores obtineat; satis, ut opinor, intelligi ostendique poterit quanta in plerisque Veterum monumentis, aut legendis, aut explicandis obscuritas, atque perplexitas sit futura, nisi prius Notarum ipsarum vis, ac potestas nitide explorata, vel constituta iam fuerit; quumque unus idemque character variis omnino vocibus, aut etiam numeris designandis adhiberi consueverit, singuli valores illi accurate simul expositi, vel recensiti fuerint; ut ex ipso deinde orationis contextu perspicue deprehendatur, quinam potius characteris eiusdem valor in aliquo Marmore, quod explicandum nobis proponitur, intelligi supponique debeat. Plurima certe Marmora, aereaeque Tabulae subinde nobis occurrunt, quae quamvis eleganti characterum forma exaratae sint; iis tamen vocum, aut numerorum compendiis respersae sunt, quae legentis animum ita perturbent, remorentur, variasque in partes accipitem rapiant, ut exinde perspicuus sensus aliquis exsculpi non possit; ibique potius arcana Sibyllae oracula, vel aenigmata quaedam, quam sepulchralis titulus, vel perspicua rerum praeteritarum memoria, exarata videatur. Literis, atque otio abutar, si id exemplis, quae innumera atque clarissima proferri possent, hic fusius exponere, ac probare velim. Facile id intelligere, vel experiri profecto poterit quicumque eruditae Antiquitatis studio, atque amore percitus oculos in Graecorum Nummos, aut aereas etiam, atque marmoreas ipsorum Tabulas coniecerit. Repente nimirum intelliget, ubique fere haec vocum compendia, aenigmata, Notas observari; sibi que de vero Marmoris alicuius, aut Inscriptionis sensu desperandum esse, nisi ad illa praesidiis istis instructus accesserit: sicuti vicissim omnia fere nitida, & explicatu facilia deprehendet, si Notas ipsas in iis intueri, accurate discernere, nativumque sensum, aut valorem ipsarum singulis tribuere didicerit. Sed nihil est tamen, quo clarius, ac uberius ingens illa, ac fere incredibilis Notarum explicandarum utilitas, atque necessitas ostendatur, quam errores illi, quos a doctissimis etiam Viris in Graecis Marmoribus interpretandis admissos esse conspicimus. Ipsorum aliquos hic indicasse liceat, non ut quidpiam illorum gloriae, praeclarisque in rem literariam meritis detrahatur; sed ut operis solum, studii que huius utilitas, atque praestantia demonstraretur; quumque diligens, ac honestus Antiquitatis cultor optimo maximoque iure intellexerit, Scriptores illos maxima ingenii doctrinaeque gloria floruisse; opportune tamen intelligat quid in uberrima, atque admirabili eruditionis copia adhuc in iis optari posse videatur; ut in naevis illis, ac erroribus praecavendis alacrior paratiorque fiat.

Vndenam vero potius, quam ab immortalis Viro exordiar, qui omnium primus veram Chronologiae illustrandae, ceterisque eruditae Antiquitatis studiis corrigendis promovendisque facem extulit, Scaligero nimirum, qui Gruteriano Operi *Indicum* accessione spiritum fere praecipuumque decus adiecit? Is vero, quum in plurimis Gruteriani Thesauri Marmoribus Notam hanc $\overline{\text{M}}$ observasset, ipsamque dierum numero latina phrasi exprimendo praefixam conspiceret, illa particulam $\overline{\text{M}}$ designari putavit: quemadmodum Fabrettus ⁽¹⁾ ipse *compendium illud $\overline{\text{M}}$ loco adverbii $\overline{\text{M}}$ significando temporis adhibitum* existimavit; quum tamen ubique Compendium ipsum non $\overline{\text{M}}$ ad, sed $\overline{\text{M}}$ ante, intelligi reddique debeat. Ita Scaliger ⁽²⁾ ipse, ipsique inhaerens Reinesius, ⁽³⁾ caractere L, qui saepius in Nummis, atque Marmoribus observatur, $\overline{\text{L}}$ *Lustrum* exprimi putavit; quum tamen Norisius, ⁽⁴⁾ aliique ostenderint eo $\overline{\text{L}}$ *annum* designari. Sponius ⁽⁵⁾ eximium in ipso Corinthi isthmo Marmor exscripsit, in cuius initio legitur: Π. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΠΥΑΙΜ ΠΡΕΙΣΚΟΣ, ipsumque reddidit P. *Licinius Pyaem Priscus*: quum tamen, ut Cl. Muratorius ⁽⁶⁾ optime feliciterque observavit, $\overline{\text{P}}$ *Publii filii Aemilia*, scilicet Romana Tribu, legendum sit. In alio autem Marmore Selimbriae posito ubi legitur:

$\overline{\text{K}}$ $\overline{\text{E}}$ $\overline{\text{B}}$ $\overline{\text{O}}$ $\overline{\text{I}}$ $\overline{\text{O}}$ $\overline{\text{H}}$ $\overline{\text{T}}$ $\overline{\text{O}}$ $\overline{\text{S}}$ $\overline{\text{O}}$ $\overline{\text{D}}$ $\overline{\text{O}}$ $\overline{\text{T}}$ $\overline{\text{A}}$ $\overline{\text{O}}$
 $\overline{\text{S}}$ $\overline{\text{E}}$ $\overline{\text{R}}$ $\overline{\text{G}}$ $\overline{\text{I}}$ $\overline{\text{O}}$ $\overline{\text{B}}$ $\overline{\text{A}}$ $\overline{\text{S}}$ $\overline{\text{I}}$ $\overline{\text{A}}$ $\overline{\text{I}}$ $\overline{\text{S}}$ $\overline{\text{P}}$ $\overline{\text{A}}$ $\overline{\text{T}}$ $\overline{\text{H}}$ $\overline{\text{A}}$ $\overline{\text{I}}$ $\overline{\text{O}}$

Sponius ⁽⁷⁾ ipse interpretatur: *Domine, adiuva Servum tuum Sergium Regem*; Fleetwoodus ⁽⁸⁾ vero *Sergium Regi Spathaeo*: perinde quasi vox integra $\overline{\text{B}}$ $\overline{\text{A}}$ $\overline{\text{S}}$ $\overline{\text{I}}$ $\overline{\text{A}}$ $\overline{\text{E}}$ nitide legenda foret: quum tamen ibi vocis contractio reperiat, atque $\overline{\text{B}}$ $\overline{\text{A}}$ $\overline{\text{S}}$ $\overline{\text{I}}$ $\overline{\text{A}}$ $\overline{\text{E}}$ suppleri debeat. Haec ipsa quoque Siglarum obscuritas, quae doctissimis etiam Viris imposuit, ut in explicandis illis minus accurate feliciterque studium, atque operam collocaverint, modestiores alios ab extricandis Siglis aliis absterruit, quae tamen in eiusmodi studii genere, vel leviter exercitato perspicue explicatuque facillimae censerentur debent. Ita Dukerus in *Praefatione* ad Thucydidis Opera testatur se eximium Thucydidis Codicem evolvisse, in cuius fine legebatur:

$\overline{\text{E}}$ $\overline{\text{Z}}$ $\overline{\text{X}}$ $\overline{\text{Y}}$ $\overline{\text{Z}}$ $\overline{\text{H}}$ $\overline{\text{E}}$ $\overline{\text{N}}$ $\overline{\text{D}}$

subditque, quod *Notarum illae indicant Librum scriptum esse anno Mundi 6670. sive Christi 1252. hae quomodo explicari debeant, nec Clariss. Hemsterbusius, nec ego adhuc investigare potuimus*. Sed quis aperte non videat Siglas, aut Notas illas, quarum singulae in Monumentis aliis occurrunt, ita reddendas esse: $\overline{\text{M}}$ $\overline{\text{E}}$ $\overline{\text{N}}$ $\overline{\text{O}}$ $\overline{\text{N}}$ $\overline{\text{A}}$ $\overline{\text{S}}$ $\overline{\text{D}}$ $\overline{\text{E}}$ $\overline{\text{C}}$ $\overline{\text{E}}$ $\overline{\text{M}}$ $\overline{\text{B}}$ $\overline{\text{R}}$ $\overline{\text{I}}$ $\overline{\text{S}}$, *Quinto Nonas Decembris*? quumque novus Graecorum annus a Kalendis Septembribus inciperet, anno Chr. 1252. Decembrem Mensem non in 6760. sed in 6761. Mundi incidisse? Quod si fortasse cui mirum videbitur *primum* Decembris diem, qui *Kalendarum* nomine vocandus erat, hic *quintum ante Nonas* appellari, id ex barbara quidem, sed aliquoties tamen usitata, Graecorum quorundam phrasi factum intelliget, quae in nonnullis etiam Marmoribus aliis occurrit, ut ad Notam $\overline{\text{C}}$, & $\overline{\text{A}}$ $\overline{\text{B}}$ $\overline{\text{K}}$. perspicue demonstravi. Ita facillime nulloque negotio intelligi ex-

po-

(1) Pag. 587. (2) Emend. Temp. Lib. IV. pag. 482. (3) Epist. 48. (4) De Epoch. Syro-Maced. Diff. IV. c. 1. (5) Itin. Tom. II. pag. 294. (6) Pag. 137. n. 1. (7) Miscell. Sect. X. n. 29. (8) Pag. 482. n. 6.

ponique possunt numerales Notae, quae in extrema Boldettiani ⁽¹⁾ Marmoris parte reperiuntur:

E Z H C E N E T E I Z . M Z

Quamvis enim Cl. Editor interpretetur: *Vixit annos XLVII.* quod ibi characterem M, non veluti vocis *Μήνας* compendium, sed numeralem potius Notam esse putaverit; perspicuum est tamen ibi *annos XVII. menses VII.* legendum esse. Ita saepissime verus nativusque Inscriptionum quarundam sensus haberi facile poterit, si prius numerales Notae ab imperitijs exscriptoribus vitiatae rite feliciterque restituantur. Exemplis aliis, quae superius exposui ubi de varia numeralium Notarum potestate agebatur, hoc etiam accedat. Margarinus ⁽²⁾ epigraphen *Tiberio Claudio Medico* positam exhibet, in qua is artis suae specimen EN BIBΛΙΟΙΣ ΠΝΣΤ edidisse dicitur. Ille nimirum, quum in Marmore Notam ς exaratam esse conspiceret, eamque pro duobus characteribus aliis Σ, & Τ in unum veluti nexum coalescentibus, a Graecis Scriptoribus usurpatam esse intelligeret, in exscribendo Marmore Notae ipsius loco duos characteres illos Σ, Τ expressit: adeoque numerum inexplicabilem reddidit; qui facilis tamen, & perspicuus erit, si ς, hoc est *senarii* nota Marmoris restituta, legatur ΠΝς, idest CLVI. ut in Grutero ⁽³⁾ expressum conspicitur.

At neque solum in explicandis, exponendisque Notis felicitas, atque solertia in plerisque Scriptoribus optari posse videtur; verum etiam in iis accurate videndis excernendisque; quum alicubi Scriptores aliqui Siglas quasdam in iis Marmoribus effinxerint, in quibus nulla prorsus compendia reperiabantur; aut vicissim in aliis Siglas dissimulaverint, ubi certissime distinguere illae debent. Ita, quum in Gruteriani Marmoris fine ⁽⁴⁾ legeretur: TH Π. Α. ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ. Η. ΕΤΙΝ ΚΑΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΝ ΠΑΧΩΝΙΑ, Latinus Marmoris interpres ita reddidit: *Pridie Nonarum Maii, quae est secundum Alexandrinum Pachonia*; quum tamen voces, ac Notae ita distinguere debeant: ΠΑΧΩΝΙΑ, latineque reddendum sit *Pachon*, nimirum Aegyptii mensis, *undecima*. Ita propemodum in Boldetti ⁽⁵⁾ Marmore numerales Notae finitimis vocibus sic temere adiectae sunt; ut Cl. Editor, ubi legitur,

ΓΑΖΑΙΒ ΚΑΛΖΟΝΙΩΝ ΔΩΡΜΤΙΝΤΤΑ

ΚΕ ΦΙΛΙΑ. ΙΑΙ

latine reddiderit *Gazeo Calzonio. Dormit in pace. Filia propria*: quum tamen perspicue characteres IB, veluti numerales Notae a praecedenti voce divelli debeant; in proxima syllaba ΚΑΛ integra vox ΚΑΛΑΝΔΩΝ delitescat; atque character Z hic, alibique saepius, pro I positus fuerit; adeoque reddendum sit *Gaza XII. Kalendas Iunias*. Ita vicissim Scriptores alii in quibusdam Marmoribus Siglas aliquas invexere, quibus nulla certe vocum, aut numerorum compendia inscripta fuerant; quod ii nimirum, aut voces, aut Syllabas temere seiunxerint, quae coniunctae, vel certe coniungendae fuerant. Sic Reinesius Marmor Florentiae positum exhibens legit: ⁽⁶⁾

ΚΑΑΥ-

(1) Pag. 392. (2) Num. 55. (3) Pag. 581, n. 9. (4) Pag. 314, n. 2. (5) Pag. Pag. 406. (6) Claf. I. n. 196. pag. 199.

ΚΛΑΥΔΙΑ ΚΑΛ
ΛΙΝΙΚΑ . ΤΕΙΑ
ΚΑΙ ΚΟΡΝΗΛΙ
ΟΣ ΔΙΑΔΟΥΜΕ
ΝΟΣ ΕΕ ΕΠΙΤΑΓΚ

perinde quasi in voce ΤΕΙΑ, & ΕΠΙΤΑΓΚ Siglae quaedam, aut vocis compendium delitesceret, ibique *Επιτάγματος iussu* legendum esset. At Gudius ⁽¹⁾ primum, moxque Cl. Gorius ⁽²⁾ Marmor ipsum accuratissime exscribens habet: ΚΑΛΙΚΡΑΤΕΙΑ; sicuti Gorius ipse legit ΕΠΙΤΑΓΗΣ, adeoque Siglas omnes eliminat. Apud Gruterum ⁽³⁾ ita Marmor exhibetur:

ΕΥΔΑΜΟΣ ΚΑΣΤΟΡΟΣ ΑΦΡΑΕΙΣ
ΕΥΣ . Κ . 7 . Ι . Ρ . Ο

ibique doctissimi Viri Reinesius, Gudius, Maffei Siglas aliquas inesse putarunt, easque varia, ac ingeniosa quoque ratione ipsorum quilibet explicavit. At Cl. Muratorio ⁽⁴⁾ gratiae habendae sunt, qui Marmor ipsum ex melioribus Schedis aliis proferens, legit:

ΕΥΔΑΜΟΣ ΚΑΣΤΟΡΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙΣ ΕΥΣ ΚΑΙΡΕ

ut proinde, vera lectione ita Marmoris restituta, Siglae prorsus evanescant. Quaemadmodum vero Siglae plurimae, aut vitiosa vocum compendia, quae certe ex Marmoribus expungi debent, ut in exemplis istis apparet, ex prava characterum forma, incondita vocum dispositione, praesertim vero ex innumeris aut quadratarii, aut exscriptorum vitiis prodierunt; ita quoque plures aliae ex peculiari quodam more irrepsere, quo voces ipsae interiectis quibusdam punctis abrumpi, ac fere discerpi consueverant. Sic in Boldetti ⁽⁵⁾ Marmore ubi legitur:

ΠΤΟΛΜΑΙΣ . Α . Ι . ΜΝΗΓΑΙΕΝ ΘΕΩ

Notam aliquam delitescere existimaveris; quum tamen ibi integra certe vox haberi, sublatiisque mendis, legi debeat: ΑΕΙΜΝΕΣΤΗ; ut variis exemplis ostendi, atque ex hoc etiam inferri potest ΜΕΣΣΙΑ ΑΙΜΝΕΣΤΗ ΠΑΡΑΚΟΙΤΗ. ⁽⁶⁾ Ita in Hesselii ⁽⁷⁾ Marmore, ubi nunc exaratum conspicitur:

Β . Η . ΣΕΙΤΥΧΗ

supplendum, ac rescribendum esse observavi *ΕΥΣΕΒΗΣ ΕΥΤΥΚΗΣ*. In alio Boldetti Marmore ⁽⁸⁾ habetur:

ΑΠΟ ΚΩΜΗΣ ΚΟΒΡ. ΘΕΟΣ

idque ab erudito Editore latine redditur *ex Oppido Cobri. Deus*; quum tamen ibi nulla vocis contractio reperiri videatur; sed sublata potius interpunctione legendum sit ΚΟΒΡΟΕΟΣ. Denique in alio Lapide apud Boldettum ipsum ⁽⁹⁾ legitur:

ΒΙΧΕΝΤΙ . ΟΥΣ . Ε . ΝΙ . ΡΗΝΙ ΠΡΟ . Α . ΡΙ

ibique nullum vocis compendium occurrere; sed integras potius voces, sublati punctis omnibus, haberi iam demonstravi.

Ita-

(1) Pag. 64. (2) Par. I. n. 64. pag. 101. (3) Pag. 870. n. 1. (4) Pag. 1027. n. 1. (5) Pag. 416. (6) Murat. pag. 275. n. 1. (7) Append. Praef. n. 20. (8) Pag. 417. (9) Pag. 477.

Itaque, ut omnia verbo complectar, Graeca Marmora rite intelligi, vel explicari certe non poterunt, nisi vitia, & errores, qui in ea fortasse irrepererint, accurate observentur: spuriae Notae, seu vocum compendia, quae ex vitiosa solum characterum forma, abnormi vocum dispositione, ac interpunctione prodierunt, expungantur: Notae illae, quae Marmoribus ipsis vere inscriptae fuerint, secernantur: verus denique, ac nativus ipsarum valor accurate cognitus, perspectusque sit. Quis vero haec omnia rite peragi, vel sperari posse putaverit, nisi prius earum Notarum series, quae frequentius in Marmoribus observantur, contexta fuerit; ut ipsarum praesidio Notae ceterae sic explicentur, ut Marmorum Notis, ac vocibus invicem collatis facile intelligi ostendique possit, an in proposito Marmore Nota quaedam delitescere videatur; atque ubi fortasse Marmorum aliorum exemplo, ac praesidio Nota quaedam in illo detegatur, ea ex verborum contextu, ex characterum valore iampridem in monumentis aliis perspecto, ex circumstantiis aliis accuratissime exploratis exculpatur? Optime quidem novi ingenueque profiteor, Notas aliquas interdum occurrere, quae obscurae adeo implexaeque sunt, ut facile dirimi, vel extricari non possint, nullusque splendor ex Notarum aliarum serie, & interpretatione, sive ex Marmoribus aliis, accedere videatur. Id tamen fidenter vereque dixerim paucas admodum has esse posse, ac plerumque obscuritatem illam ex depravata solum Marmorum lectione, Scriptorumque erroribus prodiisse. Sed quamvis etiam obscuritas, ac difficultas illa aliis ex fontibus profluxerit; quum tamen ceterae quoque, atque innumerae propemodum Notae eodem ipso iure, harum instar obscurae, & inexplicabiles sint futurae, nisi accurata ipsarum series contexta, earumque interpretatio proposita fuerit, exinde quoque maxima, atque incredibilis Notarum una colligendarum necessitas manifestissime deduci deber. Ita propemodum Scriptores omnes ingenue testantur, & quicumque Latina Marmora inspexerit, intelligere profecto poterit, quod Notae plurimae in iis occurrunt, quarum vis, aut potestas omnino incognita, & adhuc impervia sit. Sed, quum eruditi viri facile intelligant, quod haec ipsa perplexitas, & obscuritas, quae in paucis adhuc superest, facile in Notas omnes, ac singula fere vocum compendia longe lateque diffunderetur, nisi illarum series exposita, & interpretatio inventa iam foret; praeclare certe de literis, atque eruditae Antiquitatis studio meritos illos existimant, qui singulas *Romanorum Notas* una complecti oportere cogitarunt; quum praesertim facile ex monumentis aliis, quae fortasse affulgebunt, obscurioribus etiam istis lux aliqua oriri repente possit. Id vero meliori fortasse iure de Graecis omnibus sperare iam liceat, quippe quae pauciores sunt, longeque facilius Marmorum haecenus editorum praesidio a subtilioribus acriorisque ingenii viris exponi posse videntur.

§ V.

De Scriptoribus, qui Graecorum Notas aut explicandas, aut una recensendas susceperunt.

Q Vum tanta in variis Notarum, aut compendiorum generibus, quae marmoreis aereisque Graecorum Tabulis inesse solent, una colligendis explicandisque utilitas esse debeat, ut superiori loco iam vidimus; mirari certe quis poterit, cur ex innumeris Scriptoribus peritisque Viris, qui in Graecis Latinisque Marmoribus illustrandis laudatissimam operam collocarunt, pauci admodum, nullusque fere, de singulis Graecorum Notis una recensendis exponendisque ad haec usque tempora cogitaverit, quum tamen plurimi Latinorum Notas una colligendas, atque explicandas susceperint. Quemadmodum enim superius ostendi, ipsa quoque Neronis aetate, qua singula fere compendiorum genera frequentissime usurpata, adeoque Romanorum plerisque perspecta, fuerant, integram illarum seriem Probus contexit; aliamque prorsus ipsarum congeriem Anonymus ille edidit, cuius *Librum iam paene deletum se renovasse* Petrus Diaconus testatur; ut nihil hic iterum de Papiae, Magnonis, aliorumque Notis commemorem. Vbi vero tribus fere ab hinc seculis immanis illa barbaries, quae ubique Gentium incubuerat, eximia imprimis Italorum opera dispelli, adeoque exstinta fere literarum gloria reviviscere, ac postliminio reverti coepit, plurimi ad Latina Marmora colligenda, simulque varias ipsorum Notas explicandas animum appulerunt; quos inter excellere merito existimantur Guarinus Veronensis, & Ferrarinius Regiensis, qui Probi Librum anno 1486. edidit, ipsique plurimas Notas alias adiecit. Quemadmodum vero Petrus Appianus uberem Inscriptionum veterum collectionem edidit an. 1534. ita quoque *Abbreviationes vetustorum Monumentorum* exposuit. Torellus Saraina Veronensis anno 1540. *Literarum antiquarum Interpretationem* edidit; quemadmodum Aldus Nepos duodevicesimo aetatis anno *De veterum Notarum explanatione, quae in antiquis Monumentis occurrunt*, Commentarium conscripsit, qui an. 1591. Venetiis prodit. Smetius ingenti veterum Monumentorum Collectioni, quam an. 1588. publicavit, Notarum omnium, quae Marmoribus ipsis inscriptae fuerant, seriem, & explicationem adiecit; eiusque series sub *Anonymi* titulo a Fabricio laudata, a Gothofredo in Grammaticorum Collectione, iterumque a Goltzio in *Thesouro Rei antiquariae* anno 1618. edita fuit. Horum vestigiis institerat magnus Scaliger, qui quum varios, & accuratos illos Gruteriani Operis Indices adornaret, in xx. Capite singulas Latinorum Notas una recensuit, & explicavit; eoque facem hanc praeferente, Reinesius, Gudius, Gorius, alique plurimi hoc ipso studii ac diligentiae genere commendantur; quod Notas omnes Marmoribus ab ipsis editis inscriptas accuratissime complecti, & exponere consueverint. Antequam tamen haec nova Marmorum Syntagmata prodirent, Sertorius Ursatus anno 1672. ingentem illum de *Notis Romanorum* Commentarium ediderat, in quo Notas omnes, quae iis temporibus observatae fuerant, ita recensuit, ut ipsarum

interpretationes partim ex Scriptoribus, quos ubique ingenue modesteque nominat, acceptas; partim ingenio, studioque suo inventas subiceret. In tanta vero Librorum satietate, quos accurate Fabricius ⁽¹⁾ enumerat, tantoque Scriptorum numero, qui de variis Romanorum Notis una colligendis explicandisque cogitarunt, nullus tamen Graecorum Notas, quae in Lapidum, aut veterum Monumentorum Collectionibus reperiebantur, exponere complectique voluit; sed ipsorum quilibet eas solum Notas suis in locis exponere, ac interpretari studuit, quas in peculiaribus quibusdam Monumentis invenerat. Ita Scaliger ex Graecis Monumentis omnibus, quae in Gruteriano Thesauro reperiebantur, Deorum, Ludorum, Magistratum, Augustorum, Officiorum nomina, quae plerumque mutila, vel contracta fuerant, accurate collegit, supplevit, atque alphabeticam ipsorum seriem in singulis Capitibus seorsim a Latinis exhibuit; adeoque plurima Graecarum vocum compendia, sive Notas exposuit. Ita propemodum Gruterus ipse, Aegius, aliique plures, qui Graecorum Marmorum interpretationem Gruteriano Operi insertam edidere, singulas fere vocum contractiones, aut Notas in iis conspicuas explicarunt; quemadmodum certe Gualtherius, ubi *Tabulas Siculas* edidit, latinaque interpretatione donavit, plerasque ipsarum Notas feliciter accurateque explicavit, ut variis in locis opportune observabitur, ubi Notas aliquas ex ipsis Gualtherii Tabulis proferri contigerit. Maxima quoque ingenii, ac eruditionis gloria Seldenus, & qui Seldeno duce *Arundelliana*, vel *Oxonienfia Marmora* illustravit, Prideauxius plurima numerorum, & vocum compendia, quae in iis occurrunt, feliciter explicavit, Latinisque Marmorum Notis exponendis Prideauxius ipse breviorum Versati Commentarium universo Operi subtexuit. Longe tamen Cl. Viris istis tum in explicandis Graecis Marmoribus accuratior, tum in extricandis etiam ipsorum Siglis felicior Reinesius; quippe qui singula fere Graecarum vocum compendia Marmoribus inscripta diligenter exposuerit; quemadmodum plurima id genus compendia, quae in sacris praesertim Christianorum titulis observantur, Bosius, Arringhius, & Fabrettus optime demonstrarunt. Ita quoque, quum plurima Christiana Marmora Marangonius, & Boldettus ex Romanis Coemeteriis eruta protulissent, eademque latina interpretatione donassent, omnia fere numerorum, aut vocum compendia, quae iis inscripta fuerant, exponere sunt conati: quamvis alicubi prava characterum forma, ac perturbatus vocum ordo, aliaque id genus in causa fuerint ne Scriptores illi pietatis, ac eruditionis gloria merito commendari verum nativumque Notarum sensum attingerent; quod tamen ubique fere doctissimo, atque in eiusmodi studiorum genere mirifice exercitato Viro Antonio Lupo feliciter contigisse conspicimus.

Ex profanis vero Marmoribus longe maximam uberiolemque copiam Sponii laboribus, industriae, ingentique curae debemus: quippe quum Wehlero comite Italiam, variasque Orientis regiones invisit, ibique plurima tum Graeca, tum Latina Marmora diligenter exscripsit, quae deinde in patriam redux tum in *Miscellaneis Eruditaes Antiquitatis* anno 1685. tum in extrema Itinerarii Parte anno 1678. edidit. Quandoquidem vero pleraque ex Marmoribus istis tum numeralibus Notis, tum aliis vocum compendiis

§§§§§

ref.

(1) Biblioth. Latin. Libr. IV. c. 6. pag. 446.

resperfa fuerant, Siglas istas accurate maximaque ex parte feliciter ille explicavit; praesertim vero L. Atticae Populorum nomina plerumque Notis expressa subtiliter ingenioseque exposuit, ut in accurata illorum recensione apud Cl. Maffeiium observatur.

Quemadmodum tamen aliorum omnium diligentiam in inquirendis, colligendis, exponendisque tum Graecis, tum Latinis Marmoribus, edito paucis ab hinc annis *Novo Inscriptionum Thesauro*, Cl. atque immortalis Muratorius longissime superavit, ita quoque uberrima Notarum seges in eximio, praestantique hoc Opere reperitur, quarum plurimas ab illo feliciter, ingenioseque expositas esse conspiciamus. Atque utinam quidem eruditi Viri, qui ingenti huic Operi adornando symbolam contulerunt, doctissimoque Viro Inscriptionum exempla, vel latinas alicubi interpretationes suppeditarunt, in Marmoribus ipsis, aut Schedis exscribendis accuratorem operam collocassent, ut ubique nempe Cl. Editor tum in exprimendis Inscriptionum vocibus, tum in secernendis Notis, tum in iis latine reddendis pari felicitate uti potuisset! Sed optimo maximoque iure doctissimus Editor pag. 51. 66. 134. 160. 221. alibique saepius observavit Marmora quaedam minus accurate sincereque expressa fuisse; adeoque sibi de Inscriptionis sensu, de Notarum valore, quod ingenue modestaque semel iterumque fatetur, divinandum fuisse. Quod si fortasse alicubi in immenso hoc Opere doctissimo Viro gravissimis aliis studiorum generibus occupato error irrepsit, nihil est certe quod immensa ipsius in rem literariam merita extenuare, aut

haerentem capiti multa cum laude coronam

destrahere quis velit: quum praesertim eruditi etiam Viri in Graecis Latinisque Marmoribus, aut exscribendis, aut explicandis non aberrare solum, sed inter se quoque mirifice dissidere conspiciantur. Ita, quum unum idemque Marmor tum a Sponio, tum a Wehelero ipsius comite exscriberetur, maxima subinde in ipsorum apographis, longaque etiam maior in interpretatione, varietas reperitur; ut Fleetwoodus optime observavit. Exemplo quoque, vel argumento esse poterunt Celeberrimi Viri Leichius, & Hagembuchius, quorum uterque, quum Marmora quaedam a Muratorio edita interpretanda suscepisset, in varias planeque dissidentes sententias abivit, ut opportune ad Notam A in ipso Operis limine observabitur. Ceterum, si ex ingenti illa Muratorii Collectione naevos illos substuleris, nemo est certe, qui vel plures in Marmoribus Notas viderit, aut qui plures erudite, feliciter, ingenioseque explicaverit; ut ex integra Notarum mearum serie constabit, in qua saepissime Muratorii nomen, eiusque Siglae, & Siglarum interpretationes ingenue proferentur.

Clarissimis tamen Viris istis ea solum Notarum genera, vel numerorum, aut vocum compendia exponere, ac interpretari mens fuit, quae in iis Marmoribus, aereisque Tabulis observabantur, quas ipsi omnium primi ex tenebris erutas in lucem extulerunt, adeoque in nova Inscriptionum Collectione ab ipsis adornata reperiebantur. Nullus vero de Notis omnibus, quae in singulis Graecorum Tabulis, in quocumque demum Opere, Libro, Thesauro, vel Collectione reperirentur, una colligendis, recensendis

dis explicandisque cogitavit; quamvis Notarum omnium series, quae Graecis Nummis inscriptae fuerant, a Vaillantio, Nicolao, aliisque pluribus contexta, maximoque Eruditorum commodo adornata iam foret. Id operis atque consilii omnium primus suscepisse videtur Christophorus Woltereck, de quo testatur Fabricius, quod *Vrsati opus in alterum tantum auxit, & Graecas quoque Siglas (longe quam dedit Io. Valens ad calcem Numismatum Graecorum locupletiores) simul est exhibiturus*. Sed ille optimi Fabricii spem, & Eruditorum vota haecenus fefellit; quum ingens ista Latinarum Graecarumque simul Notarum Collectio nondum lucem adspexerit. Itaque Spartam hanc omnium primus, eximio prorsus in literis fovendis, augendis promovendisque studio, atque ardore feliciter adornavit eruditissimus Maffei; quumque pluribus, aureis, atque immortalibus scriptis aliis singulas fere Antiquitatis partes uberrime illustrasset, in hoc etiam studii genere facem extulit, novoque praesidio erudite Antiquitatis cultoribus prodesse voluit. Ille nimirum Siglas omnes, quas in Graecis Lapidibus, aereisque etiam Laminis observaverat, in unum veluti corpus, addita ipsarum interpretatione, & alphabetica serie observata, congeffit; eximiumque Librum *de Graecorum Siglis Lapidariis*, vertente anno 1746. Veronae edidit. In illo *tercenta* fere vocum compendia ex Grutero, Montfauconio, Sponio, Smitho, Fabretto, Chishullo, Vignolio, Prideauxio, Gualtherio, Cyriaco, Reinesio, Arringhio, Smetio, Donio, Bosio, atque ex aliis excerpta ingeniose feliciterque exponuntur; eademque Marmora, vel Scriptorum interpretationes opportune emendantur, aut illustrantur. Numerales deinde Notae ex iisdem illis Scriptoribus erutae explicantur; plura de varia scribendi ratione, Notarum Siglarumque discrimine, origine, antiquitate praeclare, atque subtiliter afferuntur; Monumenta quaedam, vel haecenus inedita, vel accuratius exscripta subiiciuntur; plurima denique de vera nativae Siglarum explicandarum methodo incredibili quadam eruditionis copia, atque ubertate demonstrantur.

§ VI.

De Operis huius occasione, consilio, fine, ac methodo.

EXpositis autem iis, quae ad varia Notarum nomina, ipsarum originem, varietatem, antiquitatem, usum, atque Interpretes spectare poterant, id unum postremo tandem loco iam superest, ut aliqua de me, studiisque hisce meis, coronidis instar, adiiciam, atque universi demum Operis, quod ingenuis Adolescentibus Antiquitatis cultoribus erudendis adornandum suscepi, finis, occasio, consilium, ac methodus ostendatur. Atque, ut ab ipso Notarum una colligendarum consilio, operisque scribendi occasione exordiar, ubi primum de *Fastis Atticis* edendis cogitavi, atque universa Veterum testimonia, ac Monumenta subtilius inquirenda, & excutienda suscepi, quibus Atheniensis Reipublicae forma, civilis anni periodus, Populorum numerus, Tribuum ordo, Senatus dignitas, Magistratum series, Archontum nomina, Ludorum, Festorumque varietas ostendi posset, non modo singulos, atque uberrimos Graecorum Scriptorum fontes adivi; ve-

rum etiam singula Marmora, aut Inscriptiones omnes consului, ex quibus Atticarum rerum memoria, & cognitio exsculpi, adeoque studiis operique meo praesidium, aut splendor aliquis accedere posse videretur. Quandoquidem vero in plerisque Marmoribus illis, quae a Grutero, Cyriaco, Prideauxio, Muratorio, Sponio, ceterisque Scriptoribus afferuntur, numerales Notae, aut alia vocum compendia saepissime obvertabantur, earumque plurimas, aut inexplicatas, aut minus aliquando feliciter expositas esse conspexeram, non modo de ipsis rite interpretandis cogitavi; verum etiam de ceteris quoque, quae subinde in Marmoribus aliis occurrunt, recensendis consilium suscepi; quum obscuriorum certe quarundam Notarum cognitio, verusque characteris alicuius valor ex alterius Marmoris observatione, aliarumque Notarum interpretatione, ex variis nimirum Marmoribus invicem collatis, oriatur. Id intelligere, vel experiri profecto poterit, quicumque in duo Fastorum Atticorum volumina haecenus edita oculos perhumaniter coniecerit. Facile nimirum intelliget, tum in recensendis excutiendisque Atticae Populis, novaque ipsorum serie contenda; tum in vero Tribuum ordine, qui eruditis omnibus adhuc incognitus erat, demonstrando; tum in novis Eponymorum Archontum nominibus explorandis; tum in variis Graecarum Gentium mensibus inveniendis, tum in pluribus aliis Atticae Historiae capitibus illustrandis plurima id genus monumenta a me proferri, quibus varia Notarum genera inscripta fuerant; atque ita proferri, ut ubique Notarum ipsarum vis ostendatur, ipsarumque valor, & explicatio a Scriptoribus aliis tradita aliquando refellatur. Haec ipsa quoque Notarum explicandarum necessitas, ac studium facile in *Agonisticis* etiam *Dissertationibus* observatur, quas una cum secundo Fastorum volumine tribus ab hinc annis edidi. Etenim in iis Marmora quaedam, aut prius a Scriptoribus aliis exposita, aut a me primum edita conspiciuntur, quibus Notae quaedam inscriptae fuerant, quas ego omnium primus exposui. Itaque iam inde ab ineunte anno 1745. quo primum *Fastorum* Volumen, altero iam typis commisso, lucem adspexit, ingentem Notarum numerum ex Graecis Marmoribus exscerpseram, earumque seriem in adversaria conieceram, non ut privato solum usui mihi illae forent, atque in iis moleste recensendis erudito genio indulgerem; sed ut integram quoque Notarum omnium Collectionem absolverem ubi secundo *Fastorum* Volumini supremam manum imposuissem, meliorque spes laboribus hisce meis in maxima domesticae rei angustia affulsisset. Consilium votumque hoc meum perspicue satis ostenderam in Epistola, qua erudito Viro mihi que amicissimo gratias egi, qui aureolum Maffei Librum nuperime Florentiam advectum mihi pridem communicaverat; cuius Epistolae pars longe maxima in Eruditorum Diario ⁽¹⁾ Florentiae edito inserta fuit. Vberior Notarum a me collectarum series, methodi varietas, aliaque id genus plura, quibus haec ipsa quoque Notarum Collectio haecenus a me concinnata pretium aliquod habitura videbatur, impellere quidem, ac hortari me poterat, ut illam absolverem; sed nihil tamen aut commodius, aut opportunius accidere, meque acrius urgere profecto potuit, quam effusa CARDINALIS QVIRINI Maecenatis optimi, ac beneficentissimi liberalitas,

ac

(1) Tom. IV. Par. III. pag. 155.

ac munificentia, qui se Operis edendi curam, aut sumptum ultro in se receptum admonuit. Itaque novo hoc insperatoque praesidio, veluti divinitus oblato, opus iam absolutum superioribus Martiis Kalendis typis excudi coepit; eiusque intra vertentis anni spatium prodituri Diaria ipsa⁽¹⁾ spem fecerant, quum autumno superiore integra Notarum series excusa iam foret. Sed quum Operi, vel Commentario *de Notis Graecorum* sex Dissertationes, *Appendicis* instar, subtexere libuisset, quibus eximia quaedam Marmora, Siglaeque iis inscriptae uberius exponerentur, serius aliquanto, quam par fuerat, lucem adspicere edique debuit. Atque ista quidem de Operis huius adornandi causa, & origine; ne cui fortasse mirum videatur quod ex *Fastis Atticis* ad *Graecorum Notas* transiliverim: perinde quasi hoc ipsum studii, ac eruditionis genus cum alio studiorum genere arctissimo veluti foedere non coniungatur. Quod vero ad Notarum numerum attinet, si universis in Opere iam recensitis paucas alias adieceris, quae deinde affulsere, *mille* propemodum Notas, aut numerorum vocumque compendia, & contractiones habebis, quarum valor, & explicatio a me proferatur. Quamvis tamen Scriptores omnes, & singulas Inscriptionum Collectiones meliori qua potui accuratione, studio, ac labore inspexerim; nullus tamen dubito quin aliae quoque Notae repente prodire, vel in editis etiam, atque a me inspectis Scriptorum Libris inveniri facile possint, quae diligentiam oculosque meos effugerint. Quemadmodum enim optime sapienterque in pari fere argumenti studiique genere dixit Ausonius,⁽²⁾ *hic est campus, in quo alius alio plura invenire potest, nemo omnia*. Quid vero *Notae* nomine intelligam, superiore loco opportune iam monui; quemadmodum etiam causas exposui, quibus una eademque alphabetica serie tum vocum compendia, tum numerales etiam Notas, omnia nimirum Notarum genera, simul recensenda, & explicanda putavi. Illud unum hic tamen ingenue monuisse iuverit, quod in ipsa Notarum serie contractas, aut mutilas, aut imperfectas voces aliquas interdum exhibui; quae quadratarum potius, vel exscriptoris errata, quam vere Notae, aut vocum compendia, censeri debeant. Ita ΑΒΙΠΣ, ΑΤΟΙΣ, ΚΕ, ΣΤΗ, ΓΗ suis in locis exposui: perinde quasi ibi Nota, vel contracta vox aliqua delitesceret; quum tamen, ut facili coniectura, aut ex accuratioribus Schedis aliis ostendo, ibi vox ΑΒΙΠΣ, ΑΤΟΙΣ, ΕΤΗ, ΤΗ legenda sit. Alibi vocem ΑΗΚΑΙΔΗ, & characterem Ι in Marmore quodam superstitem recenseo; quum tamen ibi non Sigla, aut numerales Notae, sed solae vocum lacinae, supersint; quibus rite suppletis, integra vox ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣ, & ΚΑΙ exsculpi debet. Ea vero de causa mutilas etiam, laceras, & imperfectas voces istas in Notarum serie recensendas existimavi, quod ipsae quoque in Marmoribus quamdam fere Notarum imaginem praesferant, adeoque facile Notarum instar ab aliquibus haberi, ac veluti Notae sumi possint, nisi verus ipsarum valor, aut sensus opportune ostendatur. Ita propemodum Cl. Maffei vocem ΑΖΠΩ in Notarum numeralium seriem recensuit, quamvis illa non aliud, quam vocem ΑΞΙΩ, significet, quod ibi, inquit ille, *numeros latere crederes*; eodemque prorsus iure *Cyriaces* titulum exscripsit, in quo *compendium nullum, si errores emendaveris, habebis*;

(1) Tom. V. Par. I. pag. 207. (2) In Gryp.

bis; quod titulus ille *compendiis conglobatis videatur constare*. Sic aliquando Notas aliquas, aut vocum compendia, quae tamen ex Marmoribus expungi debent, aut Marmoribus rite lectis, & restitutis inesse non possunt, suis in locis exhibenda putavi, quod illa a Scriptoribus aliis veluti Siglae recenseri consueverint. Ita, quum alii in Florentino Marmore legerint: ΕΠΙΤΑΓΗ, in Muratoriano Bimardus legerit ΤΑΙΕΡ, in Corcyrensi Montfauconius exhibeat ΚΑΙ ΤΑΑ, in Gruteriano Maffeius legerit ΕΥΣ. X; in alio Marmore Reinesius expresserit ΘΕΟΔΩΡΑ C, iisque in locis Scriptores illi Siglas, aut vocum compendia reperiri putaverint, ego quoque contractiones istas Siglis accenseo; quamvis deinde, vera lectione Marmoris restituta, eiusmodi Siglas prorsus evanescere demonstraverim. Exinde vero hoc etiam commodi, atque praesidii oriri fortasse poterit, ut qui Marmora a Scriptoribus aliis expressa consulat, ibique Siglas delitescere suspicetur, ubi Notas ipsas in alphabetica serie a me contexta inquirat, non modo veras Notas a falsis accurate secernere, verum etiam sinceram Marmoris formam nativumque sensum intelligere fortasse possit. Haec ipsa utilitas operisque fructus in causa fuit cur ex iis etiam Marmoribus Siglas excerpserim, quae aut falsa, aut suspecta censeri facile poterant; non modo quod Inscriptionum illarum falsitas non ita facile definiri subinde possit, aut certe subtilior illa disquisitio alterius Operis, & argumenti esse debeat; verum etiam, quod ex Siglis ipsis, earumque perplexitate, ac insolentia, veluti caractere Inscriptionum, falsitas aliquando inferri ostendique posse videatur.

Denique, quod ad ordinem constantemque methodum attinet, quam in recensendis explicandisque Notis observavi, initio Notam ipsam, sive illa numerus, sive vox exprimat, eadem prorsus characterum forma, ac interpunctione, quae in Monumentis ipsis conspicitur, lineolis etiam punctisque adiectis, exhibeo. Tum δι' ὅλων γραμμάτων, integra nimirum voce minoribus characteribus graecis expressa, ipsius vim, ac interpretationem, addita subinde latina versione, subiicio. Ubique Marmor ipsum aereamve Tabulam, in qua Sigla reperitur, unaque Scriptorum loca, in quibus illa profertur, accuratissime expono. Si Marmor ipsum, aut breve fuerit, aut Siglas alias alibi explicandas contineat, aut etiam mutilum depravatumque sit, ideoque corrigi, suppleri, & illustrari possit, integrum profero; alioquin unicum, aut aliquos solum ipsius versus exhibeo, ut de vero Notae valore, atque interpretatione ex integro vocum contextu facile discerni possit. Notas omnes, aut Siglas, quae in eximia Cl. Maffei Serie, vel Recensione continentur, asterisco ubique praefixo distinguendas esse putavi; ut exinde quoque Siglis ipsis, earumque interpretationi splendor atque autoritas oriatur. Si Notae valor, a Scriptoribus aliis traditus inventusque sit, id ubique ingenue modesteque semper expono. Quae Siglae mihi primum inventae, explicataeque fuerint, accurate commemoro, atque ubi Notarum interpretatio ab aliis tradita minus aliquando accurata videatur, ab illorum sententia, ea qua par est modestia, dissideo; ut aliorum tamen opinio sincere prius suisque coloribus exprimat; adeoque facile intelligi deprehendique possit quaenam explicatio concinnior, ac verisimilior haberi, ceterisque praeferrari debeat. Quandoquidem vero obscu-

rora quaedam vocum compendia rite exponi, ipsarumque vis feliciter inveniri, vel ostendi non poterat, nisi Deorum, Urbium, Ludorum, Magistratum, Officiorum, ac Mensium nomina perspecta forent; adeoque in extricandis illis plurimus aliquando ex Historia, Geographia, Chronologia, ac Disciplinis aliis splendor accederet, varia subinde ad egregias Disciplinas illas spectantia opportune disserui: non modo, ut antiqua monumenta corrigi, suppleri, exponique possent; verum etiam, ut eiusmodi studiorum genus, & Sigillarum investigatio, quae asperior, insuavis, spinisque obsita censeri facile poterat, aliqua iucunditate, & eruditionis copia aspergeretur; adeoque alacrius fortasse, atque iucundius ab ingenuis Adolescentibus aquiri posset.

Ceterum an suscepto muneri pro rei dignitate responderim, adeoque meam, aliorumque spem impleverim, alii viderint. Non is profecto ego sum, qui in re subobscura, plurimisque ambagibus impedita, in qua doctissimos etiam Viros aberrasse iam vidimus, ubique feliciter disputasse me existimem, veramque Notarum vim, ac explicationem mihi affulisse confidam. Id unum tamen ab aequis, honestisque eruditae Antiquitatis cultoribus non immerito fortasse sperari a me posse putaverim, ut si alicubi minus accurate diligenterque Marmor aliquod expresserim, aut Notam ipsi inscriptam explicaverim, id perhumaniter quidem amiceque ignoscant; consilium autem meum, quo studiosae Iuventutis commodo consulere, ipsique hoc novo praesidii genere prodesse volui, amore, ac benevolentia sua probare complectique velint.

OPERIS VNIVERSI
CONSPECTVS AC DISTRIBUTIO.

	Pag.	
<i>Dedicatio</i>		v.
<i>In Notas Graecorum Prolegomena</i>		ix.
<i>Notae Graecorum</i>		i.
<i>Notarum Graecarum Index</i>		77.
<i>Addenda, & Corrigenda</i>		85.
<i>Appendix ad Notas Graecorum</i>		i.
<i>Dissertatio I. ad Reverendissimum Patrem Iosephum Augustinum Dulbequium Cler. Reg. Scholarum Piarum Praepositum Generalem</i>		vii.
<i>Dissertatio II. ad Illustriss. Clarissimumque Virum Innocentium Fliscum Patricium Genuensem</i>		xx.
<i>Dissertatio III. ad Illustriss. ac Reverendissimum Dominum Salvinum Salvinium Patricium, & Canonicum Florentinum</i>		xxxxi.
<i>Dissertatio IV. ad Clarissimos Viros Etruscae Cortonensis Academiae Socios</i>		lxv.
<i>Dissertatio V. ad Clarissimos Viros Societatis Florentinae Columbariae Socios</i>		lxxxii.
<i>Dissertatio VI. ad Clarissimum Virum Antonium Franciscum Gorium Basilicae Baptisterii Florentini Praepositum, & in Patria Academia Professore</i>		xcvii.

NOTAE GRAECORVM

A

A **E** Ἰς, μία, ἓν unus, una, unum.
Fabrettus pag. 161. n. 292.
ZHΣANTI ENIATTON - A
M - I

Ita apud Muratorium pag. 1165.
n. 10.

ETH. Z. M. A. HM. Γ. Ω. Ζ. & infra
ETH. ΛΕ. Μ. Α. ΗΜ. Γ

Ita pag. 1704. n. 7.

Ὁ κτὼ ἔτη πλήσας, πρὸς τέτοις μῆνα ἐβίω A.
ubi Leichius ἐβίωv A. Hagenbuchius vero μῆ-
να βίωσα, sive μῆν' ἐβίωσα, sublata sigla vel
numerali nota, legendum existimat. Marmor
ipsum, sed mirifice depravatum, veluti siglis
aliis respersum, occurrit in Grutero pag. 672.
n. 13. Eadem quoque sigla in Reinesii mar-
more reperitur Cl. II. n. 59. pag. 283.
ΟΛΥΜΠΙΑΔΕ. A. Olympiade una, sive quin-
quennii spatio. Vide in ΣΣ.

* A. Πρῶτος primus. Sponius Pop. Attic. p. 77.
ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ A.

Posideone primo. Vide Fastos Atticos To-
mo I. pag. 94. & Tomo II. pag. 171. Idem
siglae valor in Grutero pag. 314. n. 2. TH

Ἰ. Ἀ. ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ. ante primum diem
Nonarum Maiarum, hoc est pridie Nonas Ma-
ias; alibi enim explicite legitur πρὸ πρώτης
Καλανδῶν Μαίων. Alibi tamen habetur πρὸ μι-
ας. Vide in Θ, & Ἰ.

* Ἀ. Τὸ πρῶτον. primo, prima vice. Grute-
rus pag. 1052. n. 6. eximium hoc marmor ex-
hibet Treviris positum.

ΕΝΘΑ. ΚΕΙΤΕ. ΕΥΣΕΒΙΑ. ΕΝ
ΕΙΡΗΝΗ. ΟΥΣΑ. ΙΕΡΟΚΩΜΙΤΙ
ΑΠΟ. Ι. ΚΩΜΗΣ. ΑΔΔΑΝΩΝ. ΖΗΣΑΣ
ΗΜΕΡ. Ο. ΠΡΟΣ. ΕΤΩΝ. Ι. ΕΝ
ΥΠΑΤΕΙΑ. ΟΝΩΡΙΟΥ. ΤΟ. Η. ΚΑΙ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. ΤΟ. Α. ΜΗΝΙ
ΠΑΝΗΜΟΥ. ΙΒ. ΗΜΕΡΑ
ΚΙ. Β. ΕΝ. ΕΙΡΗΝΗ

Broverius tamen in Annal. Trevirensibus
p. 63. legit ΖΗΣΑΣ ΜΙΚΡΟ. ΠΡΟΣΕΤΩΝ. ΙΕ.
ΥΠΑΤΙΑ. ΟΝΩΡΙΟΥ. Η. ΚΑΙ. ΚΩΣΤΙΩ-
ΝΙΝΟΥ. ΤΟ. Α.

* Ἀ. Ἀπαξ semel. Sponius Miscell. Sect. X.
n. 78. pag. 347.

NI. Ἀ Σ Ἀ
T

Victoriam adeptus semel, coronatus semel. Vi-
de in NI.

* A. Χίλια In Oxoniensi marmore n. 136.
pag. 272. haec sigla XA semel iterumque
occurrit. Prideauxius hic optime, feliciter-
que reddidit mille denarios: quod nempe cha-
racter A, perinde quasi minuscule forma a,
sive & expressus esset, mille significet. Ple-
rumque tamen characteribus ipsis, ubi ad
millenarii numeri significandi vim evecti fue-
rint, dextro lateri transversa lineola appin-
gi solet, ut in B. observabitur.

A. Marmor Riccardianum in Fastis Atticis
Tomo I. pag. 170.

ΕΡΩΣ ΞΜΑΡΑΓΔΟΥ A

Characteriste aliquem Atticae Populum sub
Aegeide Tribu collocatum significat, ut cer-
te fuerant Halae Araphenides, & Araphen.

* A. Gruterus pag. 210. lin. 3. & Gualtherius
pag. 82. n. 182.

A. ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

ubi Cl. Maffei legendum asserit Ἀπὸ. Ve-
rum, cum marmor, ac versus ille initio mu-
tilus sit, fortasse character A non sigla, sed
integrae vocis alterius, quae praecesserat, ex-
trema litera censerit poterit. Gualtherius ipse
legerat ἀπὸ, ideoque reddidit a fluvio.

* A. Ἀβλα. Cyriacus pag. 12. n. 87. & Mu-
ratorius pag. 1066. n. 4.

ΔΙΑ. ΕΠΙΜΕΛΗΤΟΥ. ΦΙΛΟΥ. Α. ΥΙΟΥ
ubi

ubi facile, vel Α'υλϵ, vel aliud gentile nomen, intelligi debet. Perspicue in Muratorio pag. 146. n. 4.

ΘΕΑΙ ΙΣΙΔΙΣ
Α . ΟΥ ΑΛΕΡΙΟΣ
ΣΑΤΥΡΟΣ . ΑΠΕ
ΛΕΥ . ΣΕΟΥΑΣΤ
ΑΝΕΘΗΚ

Ita in Cl. Gorii marmore Par. I. pag. 405. n. 213. Α . ΚΛΑΥΔΙΩΙ ΔΙΟΔΩΡΩΙ, & in Gruteri marmore, quod exhibetur in ΚΤΡ .

Α . Α'υρήλιον . Muratorius pag. 1027. n. 4.
ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΩΝ ΤΗΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙ
ΙΙΙΙΙΙΙ ΟΡΝΗ ΑΠΩΛΛΙΝΑ
ΡΙΟΝ

Μ . Α . ΡΟΥΦΟΝ

Quod Cl. Editor interpretatur: *Curam agente erectionis Cornelio Apollinari Marcum Aurelium Rufum honorat.*

Α . Boldettus pag. 420.
... ΡΟΘΕΟΝ ΤΥ ΓΑΤΚΥΤΑ
ΤΥ ΕΝ ΙΡΗΝΗ Η ΨΥΧΗ ΑΥ
ΤΟΥ ΜΕΤΑ ΔΙΚΕΩΝ Η ΨΥΧΑΥ
ΤΟΥ ΕΤΩΝ Ν ΜΗΝΩΝ ΤΡΙΩΝ

Α

Integer marmoris sensus facile intelligi, exponique poterit, quod a Boldetto factum conspicimus; nisi quod ille characterem, vel numeralem notam Ν interpretatur octo; cum perspicue certoque significet *tredecim*, aut *quingaginta*. Vide in Ν. Quid vero nota Α exprimat, facile conici, vel definiri non poterit. Fortasse sepulcrorum ordinem significat, ut in alio marmore, quod exhibetur in ΙΧΘΥΣΓ. Fortasse vocem *Amen*, quae in extrema aliorum Christianorum marmorum parte saepius occurrit, ut apud Murator. pag. 1824. n. 5 p. 1899. n. 1. pag. 1909. n. 1. Fortasse potius pars fuerat sepulcralis signi Α Χ Ω, quae duobus aliis iam extritis hic superfuerit: quemadmodum prorsus apud Murat. pag. 1863. n. 2. in alio marmore, extrito Ω, remanet Α Χ .

Α . Α'λωπεκεύς . Vide in ΑΛΩ .

Α . Α'υτοκράτορος . Reinesius Claf. III. n. 36. p. 313. ΛΟΥΚΙΟΥ . ΣΕΠΤΙΜΙΟΥ . ΓΕΤΑ . Α . ΚΑΙΣΑΡΟΣ
Sponius tamen marmor ipsum exscribens Miscell. Sect. X. n. 116. pag. 369. siglam istam omittit. Ita Cl. Gorius, qui accuratissime marmor ipsum expressit, Getae quidem nomen, licet abrasum, fugientibus characteribus adumbrari testatur; sed literam Α prorsus in marmore desiderari observavit.

Α . Α'υλος . Muratorius pag. 2019. n. 1. Vide in ΑΜΜ .

ΑΑΟΥΝ . Fortasse ΑΑΟΥΝ pro ΑΛΟΥΜΝΟΣ . Muratorius pag. 1039. n. 2. Vide in ΚΟΒΡ .

Α . Β . Ε . Δ . Α & c. Reinesius Claf. I. n. 49. pag. 97.

SOLI INVICTO VOTVM
ΗΛΙΩ ΑΝΙΚΗΤΩ
ΕΥΧΗΝ ΑΝΕΘΗΚΕΝ .

Α . Β . Ε . Δ . Α . Λ . Λ . Α . Θ

Postremis literis, aut siglis istis indicari videtur eius nomen, qui votivum marmor hoc posuit. Quis vero nomen illud conicere, vel divinare unquam possit? Doctissimus quidem Maffei siglas istas suspectas habet, *nec unquam in vetusto marmore inscriptas* fuisse arbitratur pag. 113.

ΑΒΗΠΣ . Sponius Miscell. Erud. Ant. Sect. iv. atque ex illo Fleetwoodus pag. 213.

ΩΦΩΡΟΝΑ ΣΕΜΝΗΝ
ΘΕΟΔΩΡΑΝ
ΦΙΛΑΝΔΡΟΝ ΦΙΛΟΤ
ΕΚΝΟΝ ΑΓΑΘΗΝ
ΜΟΝΑΝΔΡΟΝ ΔΙΚ
ΑΙΑΝ ΘΕΟΣΕΒΗ
Ν ΑΒΗΠΣ ΑΘΛΙΟΣ ΑΠ
ΟΛΕΣΑΣ ΦΑΟΣ ΟΙΚΟΤ

Sponius ita postremas quatuor voces interpretatur: *Maritus miser amittens lumen domus* hocce monumento persecutus est. ΑΒΗΠΣ *quid sit ignoro, nisi unica litera immutata ΑΒΙΟC legatur, hoc est vitam non curans, ut interpretantur Glossae Philoxeni.* Mihi vero longe verisimilius videbatur in duabus vocibus illis quadratarum, vel exscriptoris errore vitiatis verum mariti nomen delitescere; ideoque facile Α'βιος Α'θλιος, sive Α'βιος Α'θλιος libenter hic legissem. Certe Α'βια Μάξιμα apud Gruterum occurrit pag. 798. n. 4. Βίος apud Murator. pag. 175. n. 2. Sed ambages omnes, & coniecturas hic dirimit Cl. Muratorius, qui pag. 1499. n. 3. marmor ipsum ex *Ptolemeis Schedis* ita accuratius, & integrius exhibuit, ut in extrema ipsius parte legatur;

Ν ΑΒΗΠΣ ΑΘΛΙΟΣ ΑΠ
ΟΛΕΣΑΣ ΦΑΟΣ ΟΙΚΟΤ

ΚΑΤ ΙΙΙΙΙ ΤΗΤΠΟΙΒ ΙΙΙΙΙ ΚΑΛΦ ΙΙΙΙΙ ΒΡΑ
Postremus hic versus, qui in Sponio desideratur, exponi, supplerique debet: *Κάτθανε, sive Καταθέτη Τῆ Πρὸ ΙΒ. Καλανδῶν Φεβρουαρίων.* Facile nimirum ex ΠΡΟ, vitiati characteres alii ΤΠΟ procudī potuerunt.

Α . Β . Κ . Α . Δ . Fabrettus pag. 756. n. 624.

Δ . Μ
Σ Π Ι Ρ Ι Τ Β
Φ Λ Α Β Ι Α Ι Σ Α Β Ι Ν Α Ι
Α Π . Φ Ι Λ Ι Α Ι Κ Ο Μ Ε Ν Δ Α Τ Ο
Κ Ι Ν Ε Ρ Ε Σ
Α Ρ Κ Α Κ Ο Ν Δ Ο
Α . Β . Κ . Α . Δ .

Quid

Quid si in primo marmoris huius versu intelligatur *Spiritu Benemerenti*, vel *Spiritus Benemerentis*? Certe in marmoribus etiam aliis, ut Lupus observat pag. 166. occurrit *Spirito sancto innocenti*, seu *merenti Spirito*, seu *benemerenti filio*, *innocentissimo Spirito*, & apud Grut. p. 563. n. 7. *Spirito incomparabili*. Postremae literae fortasse legi possunt *Appius Benemerenti Carissimae Locum Dedit*; five *Animae Benemerenti Carissimae Locus Datus*. Muratorius tamen ex Schedis aliis ita legit: ΣΠΙΡΙΤΙΒ & ΑΔΒΙΝΑΙ L. P. atque in extremo versu ΑΒ. Κ. ΦΛ. Δ'. ideoque reddit: *Spiritibus Flaviae Albinae L. P. Filiae... Ab C. Fl. D...* At Muratorii exemplo Fabrettianum praetulerim.

ΑΓ. Α'γών. In Anaglypho apud Fabrettum de *Columna Traiana* pag. 147. & 315.
ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΓ.
ubi Fabrettus ipse Α'γών supplendum esse observavit.

* ΑΓ. Αγία. Muratorius pag. 1895. n. 2.
ΑΓ. ΜΑΡΙΑ ΘΕΟΤΟΚΕ

ΑΓΑΤ. Α'γαθόν. Cyriacus pag. 31. n. 209.
ΘΕΟΣ. ΤΥΧΑΝ. ΑΓΑΤ.
In Muratorii Schedis pag. 556. n. 1. legitur ΑΓΑΘ.

* ΑΓΓΕ. Α'γγελός, five Α'γγελήθεν ex *Angele Atticae Populo*. Sponius Itiner. pag. 48.
ΑΛΟΥΚΙΟΣ ΑΓΓΕ.

* ΑΓΙΩ' Α'γιωτάτε. Monfauconius *Palaeogr.* p. 174. Vide in ΙΝΑ.

* ΑΓΝ. Α'γνόςτος ex *Agnunte Atticae Populo*. Sponius Itiner. pag. 54.
ΜΟΣΚΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΑΝ ΑΓΝ

ΑΓΟΡΑΝ. Αγοράνομος. In eximio Spartano marmore, quod a me latine redditum, atque illustratum proferetur, varia *Publii Aelii Alexandridae* munera, ac Magistratus recensentur, atque inter alia functus fuisse dicitur officio

ΑΙΟΝΙΟΥ ΑΓΟΡΑΝ

Certissime legi supplerique debet *Αγοράνομος*. Quamvis enim *Hesychius Agoranomos*, eos nimirum, qui foro, rebusque venalibus praerant, Sparta *Empeloros* vocatos, fuisse dixerit; sequioribus tamen temporibus *Agoranomi* porius nomine designari ii potuerunt. In Muratorii marmore pag. 546. num. 4. eidem illi *Alexandridae Α'γωνίω Α'γοράνομω* titulus explicite tribuitur.

ΑΔΕΛΦ. Α'δελφόν. Fabrettus pag. 685. n. 87. marmor exhibet *L. Septimio Severo Pertinaci* positum, in quo legitur

..... ΘΕΟΥ ΚΟΜΜΟΔΟΥ ΑΔΕΛΦ
.....
Α. Σεπτιμίον. Σεουερον
Αδισβ. παρ. Μεγιστ. Δεμαρχικ
εξ. αυτοκράτορα. το. Η
Π. Π

Æ. In marmore Smyrnenfi apud Polenum Tom. V. pag. 361.

ΑΡΓΥΡΙΟΥ. Χ. Æ

Gutberlethus, qui marmor illud exposuit, aliquando *denaria sex*, aliquando *mille*, & *sex* interpretatur: quod nimirum caractere X aliquando *denaria*, aliquando *mille*; sigla vero Æ *sex* indicari putaverit, perinde quasi caractere A 1. & caractere E 5. significet. Ego vero characterem illum facile ab exscriptore, vel quadratario viciatum esse putaverim; cumque Æ scriptum, aut scribendum foret, diphtongus illa temere prodierit. Quod si hic Æ, ut in marmoribus aliis legatur, tunc certe *quinque millia* denariorum intelligi, legique debet. Vide in B.

ΑΖΗΝΙ. Α'ζηνίαις. ex *Azenia Atticae Populo*. Reinesius Cl. xiv. n. 15. pag. 726.

ΑΜΙΛΛΑ ΛΕΥΚΙΟΥ ΕΧ ΑΖΗΝΙ

ΑΘΗΝ. Α'θηναίς. Sponius Pop. Attic. p. 156.
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΝ ΑΘΗΝ.

ΑΘΗΝΑΙ. Α'θηναίς. Sponius Pop. Attic. p. 201.
ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙ
etenim in versu, qui proxime praecesserat, explicite legitur, Α'θηναίς.

ΑΙ. Αίλιος. Sponius Pop. Attic. pag. 161.
ΠΑΙ. ΕΠΙΓΟΝΟΣ
ΠΑΙ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ

ubi certissime legendum Πέβλιος Αίλιος. Vide in ΠΑΙ.

* ΑΙ. Muratorius pag. 582. aeream hanc Laminam exhibet, quae Romae apud Ficoronium extabat antequam Londinum transferretur, ubi Cl. Maffei illam exscripsit, atque in Tom. III. *Observationum Literar.* p. 298. Veronae edidit.

ΕΦΟΡΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ.
ΜΗΣ ΑΠΕΛΛΑΙΟΣ. Α ΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙ ΟΡΙΣΤΑΙ
ΓΕ. ΤΡΙΠΟΣ. ΦΙΛΩΝΙΜΟΣ ΖΩΠΤΡΙΣΚΩ.
ΠΕ. ΚΑΡΥΚΕΙΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΗΡΑΚΛΗΤΩ
ΑΙ. ΠΕΛΤΑΙ. ΔΑΖΙΜΟΣ ΠΥΡΡΩ.
ΚΝ. ΘΡΙΝΑΕ. ΦΙΛΩΤΑΣ ΙΣΤΙΕΙΩ.
ΜΕ. ΕΠΙΣΤΥΛΙΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣ ΖΩΠΤΡΩ
ΔΙΟΝΥΣΩ.
ΑΝΕΓΡΑΨΑΝ ΤΟΙ ΟΡΕΖΤΑΙ ΤΟΙ ΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣ

Quid haec verba ibi posita, inquit Cl. Maffei de *Siglis* pag. 78. sibi velint, & quid praeposita literae, divinari nequit: eo quod peculiararia sint, & επιχώρια symbola. Forte unicui-

cuique ex quo vico esset praemittebatur, & vicorum ea sunt nomina:

Τρίπες - Φιλώνυμος
Καρύκειον - Α'πολλώνιος

ac si Romae scriptum fuisset exempli gratia:

Caput Africae. Valerius
Equis aeneus. Marcius

Et forte praemissae syllabae, quarum unaquaeque duabus literis constat, vicorum, regionum, tribuum, curiarum insignia denotabant. Felicibus coniecturis illis, quas iam pridem in *Observ. Literariis* ediderat, in opere de *Signis* hanc etiam addit: quod si quis eorum, qui ad *Heracleensem* Senatum renunciant, patriam per eas literas innui vellet, in iis regionibus Γενεσίνοι, Πετηλλοί, Α'λαίης portus, ΜΕ'δμη a Scriptoribus memoratur; cumque Γνωσός nimis, e longinquo arcessita videatur, proximius Oppidum aliud nobis incognitum hic intelligi posse arbitratur. Itaque ex ingeniosa eruditissimi Viri sententia incertum plane, atque obscurum an siglae illae, vel Vrbes, vel Regiones, vel Populos, vel Tribus significent; quamvis aliquid ex iis characteribus illis exprimi, vel indicari perspicue videatur. Si tamen doctissimi, atque immortalis Viri coniecturis coniecturas alias hic addere, ipsarumque praesidio novam eximio Monumento lucem afferre nunc liceat, characteribus illis non Vrbes, non Regiones, aut Populos, sed solas Lacedaemoniorum, adeoque Heracleensium, Tribus indicatas esse putaverim; cum & *Ephori* nomine, & argumentis aliis compertum sit Heracleenses ipsos a Laconibus oriundos, eorumque Coloniam fuisse. Lacones autem in Tribus, earumque singulas in ὄβας distingui consuevisse perspicue *Craigius* ostendit, qui sex eiusmodi Tribus enumerat Lib. I. c. 6. *Heraclicidarum* nempe, *Aegidarum*, *Limnatarum*, *Cynofurensium*, *Messoiarum*, *Pitanatarum*; quibus *Meursius* in *Miscell. Lacon. Lib. I. c. 7. Pambilitarum*, ac *Dynamitarum*, sive potius *Dymantidarum* Tribus adiecit. Verum ex istis octo Α'γεΐδαι solum, *Κυρόσυρα*, *Μεσσοβα*, *Πιτάνη*, *Περμφυλῆς*, ac *Δυρματις*, nitide discreteque Φυλαί a Scriptoribus appellantur; ut proinde suspicari quis possit ceteras e Tribuum numero eximendas esse, aliasque etiam Tribus nobis incognitas olim Lacedaemone extitisse; quarum quaelibet, aliarum instar, ex aliquo Spartanae Urbis loco, vel Laconicae Regionis Vrbe nomen acceperat. Itaque nihil verisimilius conici hic potest, quam Lacones illos, qui in Italiam migrarunt, & Heracleam condiderunt, Tribuum illarum, Regionumque nomina, atque discrimen servasse, ex quibus electi, seiunctique fuerant; adeoque Tribuum ipsarum nomina, veluti notissima, siglis quibusdam in publicis Monumentis indicasse. Ita in eximia hac Lamina Α'γεΐδαι, *Κυρόσυρα*, *Μεσσοβα* perspicue memo-

rarentur. Ceteris, quae supersunt, Tribubus, aut siglis ΓΕ, & ΠΕ, facile ex Πέφυφ, aut Πελλάνη, itemque ex Γενέση, aut Γερηνία Laconicae Regionis Urbibus nomen indi posset. Quemadmodum vero Lacones in sigillis variis imaginibus, ac symbolis utebantur, ut eximie accurateque observavit *Meursius* Lib. III. c. 4. ita quoque Laconicae etiam Tribus peculiari quodam symbolo, veluti discrimine, distingui facile consueverint; ut proinde Τρίπες, Καρύκειον, Πέλται, Θρίναξ, & Ε'πιτύλιον veluti totidem Tribuum, aut certe Terminatorum, symbola haberi possint; quae ea quoque de causa in aerea Lamina, sive Psephismate, expressa, vel memorata putaverim quod in ipsis agrorum limitibus, lapideisque terminis impressa fortasse illa fuerint; quemadmodum prorsus in Sicula agrorum terminatione apud *Gruterum* pag. 210. figura, vel signum termino insculptum describitur. Ac de *Tripode* quidem, *Scutis*, *Vanno* sive *Tridente*, *Epistylis* dubitari non poterit quin signorum, aut symbolorum instar adhiberi potuerint. De *Caricio* vero, quod *Cl. Maffei* *Hesychio* duce coniecerat aliquod cibi genus videri, verisimilius existimo illo vel *iuglandem*, vel *arborem* ipsam indicari; quemadmodum *Helena piscem Panem*, *Clearchus Caryatides virgines saltantes*, *Areus draconem aquilae unguibus suspensum*, veluti symbolum usurparunt. Atque ex hoc ipso Gentium quarundam more factum crediderim, ut apud *Smyrneneses* etiam Tribus ex aliquo symbolo non modo discrimen, sed & ipsum fortasse nomen acceperint. *Heselius* inter *Smyrnenesia* marmora, hoc etiam num. 4. exhibuit

TIBERIOS ΚΛΑΥΔΙΟΣ
ΜΑΣΙΜΑΧΟΥ ΤΟΣ ΦΤΣΕΙ
ΔΕΡΜΟΘΕΣΤΟΥ ΚΥΡΕΙΝΑ
ΦΙΛΙΣΤΗΣ Τ Β
ΤΟΥ ΦΙΛΑΙΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

quemadmodum in alio, & quidem emendatiori, marmore n. 10. de eodem *Tiberio* dicitur Φύσει δὲ Ε'ρμιοθέσου Κυρεΐνα Φιλιστία Εύσεβή. Itaque Tribus illa, sive Societas, aut Coetus (quid enim aliud Φιλίαισ nomine intelligi hic potest?) cui *Tiberius Claudius* secundo praecerat, a *Turre* symbolum, discrimen, ac fortasse nomen, obtinuit. Ita prope modum ex hac ipsa Tribuum varietate, ac discrimine marmor aliud explicandum esse conicio, quod in *Fastis Atticis* exhibeo *Tommo II. pag. 469.* Ibi nimirum post *Regis*, *Hieromnemonis*, *Nomophylacum* nomina, quibus nullum vel Tribus, vel Regionis nomen, sive character, adiecitur, subditur *Aesymmetas*; eos nimirum, qui *Aesymmetae* munere *Dionysio* mense perfuncti fuerant, *Hegemonem*, sive Praesidem Senatus coronasse Διο-
νύ-

νύσιον Διονυσίη Πολητέα. Ita vero Aesymneta-
rum nomina ibi efferuntur: Νικίας Μενίσκος
Καλλιχορεατ. Βυρικός Δισχυρδρας Ιππωνης. Μα-
τρικων Μηνιη Τριασπίδος. Προμαθίων Προμαθίωνος
Σιρο. Παπίας Διογενητς Αθιδος. Quid autem
aliud iis nominibus indicatum esse dixerimus,
quam Tribuum, aut Regionum nomina, ex
quibus Aesymnetaes electi fuerint, prorsus in
Heracleensi Lamina singulas Tribus expressas
esse coniecimus, ex quibus Terminatores ele-
cti fuerant?

A. I. Boldettus pag. 416.

ΠΤΟΛΜΑΙΣ Α. Ι. ΜΝΗΓΑ
ΙΕΝ ΘΕΩ
ΠΑΡΘΕΝΟΣ. ΕΤΩΝΙΕ
ΜΗΤΗΡ ΤΤ ΧΑΡΙΝ
ΑΝΘΕΙΚΑ

quod ille reddidit: *Ptolmais A. I. quae hy-
mnos Deo personabat. Mater eius gratia feci;*
unde Cl. Muratorius, qui pag. 1930. n. 2.
marmor ex Boldetto protulit, quamvis in
ipso legat A. ΤΜΝΗΓΑ ΘΕΩ, cum Boldetto
tamen interpretatur *quae hymnos canebat Deo.*
At nullus, opinor, hic hymnis cantibusque
locus esse poterat. Itaque suspicabar in mar-
more, quod certe luxatum, ac depravatum
esse conspicitur, legendum esse ANAMNHICIC
ΕΝ ΘΕΩ *Ptolmaidis memoria in Deo;* sicuti
apud Muratorium ipsum pag. 1769. n. 4.
legitur ΖΩΗC ANAMNHICIC. Verum, cum
Ptolmais casus rectus hic esse debeat, AIMNH-
CAI pro AEIMNHCTH, sive AEIMNHCTOS, si-
ve AEIMNHCTE legendum potius hic arbi-
tror; cum character Γ pro Σ positum in mar-
moribus etiam aliis occurrat; quemadmo-
dum haec ipsa vox, aut sepulchralis formula
in marmoribus aliis, sed mirifice vitiata, con-
spicitur. Etenim in Grut. pag. 855. n. 16. ita
legitur

ΠΑΓΧΑΡΕΙ ΑΕΙΜΝΗCΘΟΙC
ΜΕΡΙΩΝΤΗ ΜΕΤΡΙΑΕΙΑΙ

pagina vero 1047. n. 7. ita exhibetur.

ΠΑΝ. ΧΑΡΕΙ. ΑΕΙ. ΩΝΗCΘΙC.
ΩΡΟΩΝΤΗ ΩΗΤΡΙΑ. ΕΙΑΙ

At Muratorius pag. 1270. n. 8. ita legit

ΠΑΝΧΑΡΕΙ ΑΕΙΜΝΗCΘΗ
ΩΦCΙΩΝ ΤΗ ΜΗΤΡΙ ΑΕΙΑΙ

latineque reddit *Panchari semper memoran-
dae.* Quid ergo si in nostro etiam marmore
Ptolmais semper memoranda legatur? Eadem
certe vox in alio quoque Boldetti marmore
reperitur p. 411.

ΕΑΝΘΙΠΠΗΑΕ ΙΜΝΗ
ΣΤΕ ΓΡΗΓΟΡΕΙ

quod ille interpretatur *Xanthippa immorta-
lis vigilat:* cum tamen accuratius reddi
debeat *Xanthippe semper memoranda vigi-
lat.* Alterius vero notae ΤΤ valor, quam
Muratorius in ΤΗΣ converterat, ostendetur
in ΤΤ.

Α Ι. Τὸ ἑνδεκάτον; *undecimo.* Muratorius pag.
401. n. 4. Vide in Σ.

* ΑΙΘ. Αἰθαλίδων, ex *Aethalidis* Atticae Popu-
lo. Sponius Pop. Attic. pag. 85.
ΔΙΟΝΤΣΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΞ ΑΙΘ

* ΑΙΑ. Ἀλλιος. Donius pag. 311. n. 192. Cy-
riac. pag. 14. n. 97. Murat. pag. 566. n. 2.
Vide in ΠΑΙ.

* ΑΙΜ Αἰμιλία, *Aemilia* Romana Tribu. Spo-
nius Pop. Attic. pag. 225.

Π. ΛΙΚΙΝΙΟC ΠΥΑΙΜ ΠΡΕΙC
ΚΟC ΙΟΥΤΟΥΕΝΤΙΑΝΟC ΑΡΧΙΕΡΕΥC &c.

At Sponius citato loco, & in Miscellan.
p. 363. lineolas, compendive notas, superin-
ductas ommittens, quas marmori inesse te-
statur Maffei, latine reddit *Pyem.* Vanda-
lius *de marmor.* Dissert. III. pag. 258. mar-
mor ipsum ex Sponio, sed inexplicatum, ex-
hibuit. Muratorius vero pag. 137. n. 1. ex
Wheeleri ita accuratius marmoris voces ex-
pressit: Π.Υ.ΑΙΜ. feliciterque latine reddidit:
Licinius Publii fil. Aemilia Tribu; quem-
admodum Maffei ipse in hoc ipso marmo-
re, quod in Museo Veronensi nunc reperi-
tur, legendum asserit *Πεβλία ἡδὲ ἐκ τῆς Αἰ-
μιλίας.* Libentius tamen *Αἰμιλία* hic legerem:
quod nimirum in Graecis etiam marmori-
bus Romana Tribus sexto casu Latinorum
more indicari, vel exprimi consueverit; ut
apud Spon. Popul. Attic. pag. 197. Φλ. Πα-
ράμονος Αἰλίας, & Cyriac. pag. 61. Φάβιος Μάρ-
κος Φάβιος ἡδὲ Γαληρία Γώνιος. & Spon. Itin.
pag. 136. in marmore Graeco-Latino Γαῖος
Σεξτίλιος Ποβλία ἡδὲ Οὔοστρία πόλλιον: *Caius Sex-
tilius P. F. Vol. Pollio.* & Smith. Notit. Ec-
cles. pag. 22. Τρίβη Κυρέινα. longeque illustrius
in Psephismate apud Maffei Antiquit. Gal-
liae pag. 6.

ΜΑΡΚΟC ΤΙΤΤΙΟC ΣΕΕΤΟΥ ΤΙΟC ΑΙΜΙΛΙΑ

* ΑΙΕΟ. Αἰξονεύς, ex *Aexone* Atticae Populo.
Spon. Itiner. pag. 52.

ΕΥΟΔΙΑΝΟC ΑΙΕΟ

ΑΚΥΛ. Gruterus pag. 680. n. 6.

Θ. Κ.
ΑΚΥΛ. ΕΠΙΤΥΧΗC. ΚΑΙ ΑΚΥΛ. ΖΩCΙΜΗ
ΕΠΟΙΗCΑΝ. ΔΙΟΝΥCΙΑΔΙ. ΙΔΙ. ΤΕΚΝΩ
ΕΖΗ. ΕΤΗ. Ε. Η. Α.
Μ. Χ

ubi facile *Ακύλιος*, & *Ακύλια* intelligi, legi-
que poterit. Explicite reperitur ΑΚΥΛΙΑ
in Grut. pag. 1136. n. 11.

ΑΛ. Ἀλωπεεύς; ex *Alopece* Atticae Populo.
Vide in ΑΛΩ.

ΑΛΕ. Ἀλεξανδρεύς. Muratorius pag. 2019. n. 1.
Vide in ΑΜΜ.

ΑΛΠΠ

ΑΛΥΠ. Α'λυπίε, sive Α'λυπιάνε. Cyriacus p. 7.
n. 52.

L. V. F. Α. ΑΝΝΙΟΥ
ΑΛΥΠ. ΑΛΥΠΙΑΝΟΥ
ΤΣΥΠ Ψ. Β

Marmor ipsum ita a Muratorio exhibetur ex Schedis aliis pag. 1632. n. 12. ut priores characteres L. V. F. primum versum efficiant; iterumque ex Schedis aliis pag. 1759. n. 1. ita legitur

L. V. F. Δ. ΑΝΝΙΟΥ
VAL. LVP. ΑΛΥΠΙΑΝΟΥ
ΤΣΥΠ Ψ. Β

Nisi tamen ex accuratioribus Schedis aliis splendor aliquis oriatur, implexae hae siglae extricari vix poterunt.

* ΑΛΦ. Α'λφηνόν. Smithus Notit. Ecclef. p. 22.

ΑΝΤ. ΚΑ. ΑΛΦ. ΑΡΙΓΝΩΤΟΝ

Apud Sponium Itiner. pag. 116. & 118. explicate legitur

Τ. ΑΝΤ. ΑΛΦΗΝΟΣ ΑΡΙΓΝΩΤΟΣ.

ΑΛΩ. Α'λωπεκέε ex *Alopece* Atticae Populo. Marmor Riccard. in Fastis Atticis Tom. I. pag. 170.

Αντιοχίδος
..... αγαθωνος . Α
..... αγαθωνος Α
..... ΙΣΙΟΥ ΑΛ.
..... ΑΛΩ

In singulis locis illis Α'λωπεκέε, sive Α'λωπεκέθεν legendum esse putaverim; quod nimirum *Alopece* ad Antiochidem Tribum spectaverit. Sed fieri etiam potest ut in prioribus versibus Α'γιλία, Α'μφιρόπη, Α'νάφλυτος, vel Α'τήνη exprimat, quorum Populorum quilibet sub eadem Antiochide Tribu censetur.

ΑΜ Muratorius pag. 1671. n. 8.

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ ΕΥΤΥΧΗΣ
ΝΗΠΙΟΝ ΕΤΩΝ Η. Κ. ΑΜ. Ι

ubi Muratorius interpretatur *Annorum VIII. & dierum X.* quod nimirum aut Α'μέρων Dorice scriptum, aut Η'μέρων rescribendum esse putaverit. Ego vero suspicor in interpunctione peccatum esse; cumque scriptum foret ΚΑ. Μ. Ι. ex scriptoris vitio irrepsisse Κ. ΑΜ. Itaque, si hic etiam ΚΑ pro ΚΑΙ scriptum fuerit, Eutyches ille *Annos VIII. & Menses unum*, vel *Menses X.* vixisset, ideoque sigla ΑΜ prorsus evanesceret.

ΑΜΜ. Α'μμώνε. Muratorius pag. 2019. n. 1.

ΑΠΟΛΛΩΙΟΣ ΑΜΜ. ΑΛΕ
ΣΕΒ. ΚΡΙΣ. ΠΑΝΚΡ
ΣΕΡΑΠΙΩΝ ΠΟΠΗΛΙΟΥ ΑΛΕ
ΑΠΟΒΑΤΑΣ
Α ΠΟΣΤΟΥΜ. ΙΣΙΔΩΡ. ΑΛΕ
ΚΡΙΣΕΟΣ ΠΕΝΤ

Cl. Muratorius feliciter hic observavit Πανκράτιον, ac Πένταθλον Certaminum genera me-

morari, quibus Apollonius, Serapion, & Aulus Postumius *Alexandrini* palmam retulerunt. Alterius Notae ΚΡΙΣ, valor ex ipso marmore perspicue elucet, in quo mox explicate legitur Κρίσεος. Denique sigla ΣΕΒ. facile Ludorum genus innuitur, hoc est Σεβασά *Augustalia*, quae pluribus in locis celebrari consueverant, ut in *Dissert. Agonisticis* demonstravi pag. 108.

* ΑΝΑΕΓΡΑΦ. Gruterus pag. 428. n. 11. Vide in ΑΡΧ.

* ΑΝΕΘ. Α'νέθηκε. Sponius Pop. Attic. p. 70. & 181. & Gruterus pag. 1073. n. 11. & pag. 632. n. 7. Gudius pag. 26. n. 4. & 56. n. 2. & 31. n. 2. Vide in ΤΑΡΦΗΑ. & ΣΗΛ.

ΑΝΕΘΗ. Α'νέθηκε. Donius pag. 9. n. 32. Vide in ΑΙΒΑΝ.

ΑΝΕΘΗΚ. Α'νέθηκε. Gudius pag. 11. n. 8. Vide in Α.

ΑΝΕΜΟΥ. Α'νεμερίς. Muratorius pag. 235. n. 4. marmor exhibet *Athenis* positum, quo honorat Hadrianum Caesarem

ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΑΝΕΜΟΥ ΤΗΣ ΚΙΛΙΚΙΑΣ
Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ

Cl. Editor hic observavit *Anemuriam* quidem in Phocide ab Homero, & *Anemurion Promontorium* in Cilicia a Strabone Lib. XIV. memorari; nullibi vero *Anemum* apud Scriptores occurrere. Itaque suspicatur hic, pro ΑΝΕΜΟΥ, breviatum ΑΝΕΜΟΥΡ. scribendum fuisse, ut *Anemurii*, vel *Anemuriae Senatus*, & *Populus* exprimeretur. Atque optime id ille quidem feliciterque quod Α'νεμερίς rescribendum existimavit (neque enim ullus hic *Anemuriae* locus esse potest). Quod vero Α'νεμερίς nomine hic Α'νεμερίον *ἄγρα* Straboni pag. 669. memoratum indicatum esse putavit, fortasse fallitur, Etenim Vrbs etiam *Anemurion*, Promontorio cognominis in Isauria, sive Cilicia reperiebatur, cuius Episcopus Seleuciensi Archiepiscopo, atque Antiocheno Patriarchae parebat. Vide Geograph. sacr. pag. 290.

ΑΝΕΠ. Α'νεπαύσατο. Reinesius Cl. XX. n. 364. pag. 981. & Fleetwood. pag. 455. n. 1. Vide in ΥΠΟΔ. Reinesius quidem *ἀνεπάνη* interpretatur; sed *ἀνεπαύσατο* potius redderem; sicuti in aliis marmoribus *ἀνεπαύσατο* reperitur. Vide in Π.

* ΑΝΤ. Α'ντόνιον. Smithus Notit. Ecclef. pag. 22. & Spon. Itin. pag. 116. & 118. Vide in ΑΛΦ.

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤ. Α'νταγωνίστας. Gruterus p. 314. ubi

ubi saepius eadem vox explicata etiam legitur. Vide in E.

ubi Gorius optime: *Libertus Augusti*. Ita Grut. pag. 60. n. 6. Vide in TRAIAN.

ΑΝΤΙΘΗΣ. Α'ντίθισι. Cyriacus pag. 33. n. 220. ΕΞΙΓΡΑΡΤΟΝ. ΣΑΜΙΧΟΥ. ΤΟΥ. ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ. ΑΝΤΙΘΗΣ. ΤΑΣ. ΙΔΙΑΣ. ΔΟΥΛΑΣ.

Etenim in alio marmore apud Cyriacum ipsum n. 221. eadem prorsus donationis formula explicata legitur: Πόλις. Κοάτονος. αντίθισιν. τήν. ιδίαν. Ήράπαιναν. Κάμα. Ιεράν. τή. Αρτέμιδι. Vide Fastos Atticos Tom. II. p. 443.

ΑΝΤΙΣΤΡΑ. Α'ντισράτηγον. Fortasse in Ancyrano marmore apud Monfauc. Palaeogr. p. 161. Vide in ΠΡΕΣΒ.

ΑΝΤΩΝΙ. Α'ντωνίνε. Reinesius Cl. III. n. 36. p. 313. ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙ. ΣΕΒΑΣΤΟΥ

ΑΟΥ. Muratorius pag. 236. n. 1. Fortasse Α'ν-
ζυπάτε. Vide in ΚΡΑΟΥ.

ΑΠ Α'πολλωνιεύς ex Apollonia Atticae Populo. Sponius Popul. Attic. pag. 122.

ΚΑΡΠΟΥ ΑΠ ΑΡΧΗΣ

Vide Fastos Atticos Tom. II. pag. 170. & infra in ΑΠΟΛ. ubi Βάκχυλος Ε'υκάρπε Α'πολλωνιεύς nominatur.

ΑΠ Αππίε. Fabrettus pag. 756. n. 624. Vide in Α. Β. Κ. Λ. δ.

* ΑΠΕ. Α'ππιος. Gruterus pag. 1130. n. 8. ibi nimirum Fabrettus, & Maffei legendum afferit ΑΠ. Fortasse tamen iuxta Fleetvoodi exemplar legendum ΛΓΕ, adeoque reddendum Δέκιος Γέλλιος. Vide in ΛΓΕ.

* ΑΠΕΛ. Α'πελευθέρω. Vignolius de Columna Antonini pag. 233.

ΤΙ. ΚΑ. ΟΥΙΜΩ ΑΠΕΛ
ΚΑΙΣ. ΤΙ. ΚΑ. ΒΕΙΤΑΛΙΟΣ
ΘΡΕΨΑΝΤΙ. ΑΖΠΩ

Ι. ΑΙΖΩ

ΕΠΟΙΗΣΕΝ

Θ. ΚΑΤ

ΚΛΑΥΔΙΑ ΘΑΛΛΟΥΧΗ &c.

Ita propemodum in Donii marmore pag. 30. n. 95.

ΑΠΕΛ. ΣΕΒ.

& Grut. pag. 87. n. 3.

Α. ΑΥΡ. ΣΑΤΤΡΟΣ ΑΠΕΛ. ΣΕΒΑΣ

ΑΠΕΛΕ. Α'πελευθέρω. Reines. Cl. XVIII. n. 16. pag. 870.

ΓΝΕΣΙΟΙΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΟΙΣ ΑΠΕΛΕ

ΑΠΕΛΕΤ. Α'πελευθέρω. Donius pag. 17. n. 60. ΑΠΕΛΕΤ. ΣΕΟΥΑΣ

ΑΠΕΛΕΥΘ. Α'πελευθέρω. Gruterus pag. 595. n. 11.

ΕΥΤΥΧΙΑΗΣ. ΣΕΒΒΒ ΑΠΕΛΕΥΘ.

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡ. ΣΕΒ. Gruterus pag. 60. n. 5. Vide in ΠΑΜΦΙΑ.

ΑΠΕΛΛΙΔ. Gudius pag. 314. n. 19. marmor exhibet Romae positum

Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ. ΑΠΕΛΛΙΔ

* ΑΠΙ. Α'πίοντος. Maffei ex inedita Chishulli parte II.

Η ΠΟΣ Η ΑΠΙ
Μ Ε

ubi Maffei optime interpretatur: *Mensis Possideonis quinta die exeuntis*.

* ΑΠΟΛ. Α'πολλωνιεύς ex Apollonia Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 54.

ΒΑΚΧΥΛΟΣ ΕΥΚΑΡΠΟΥ ΑΠΟΛ

ΑΠΟΛ. Gruterus pag. 1092. n. 9.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΔΗΣ. ΑΠΟΛ

ubi facile vel Α'πολλωνίε, vel alterius Civis gentile nomen intelligendum.

* ΑΠΟΛΛΙΑΡ. Gruterus pag. 458. n. 1. marmor exhibet positum T. Porcio Corneliano

ΧΕΛΙΑΡΧΩ. ΙΕ. ΛΕΓ. ΑΠΟΛΛΙΑΡ
ΧΕΙΑ. ΚΟΟΡ. Θ. ΒΑΡΑΘΝΩΝ
ΠΡΑΙΦΕΚΤ. ΣΠΕΙΡ. Β. ΟΥΑΠ. . . . ΝΑ
ΠΡΑΙΦΕΚΤ. ΣΠΕΙΡ. Δ. ΓΑΛΛΩΝ
ΠΡΑΙΦΕΚΤ. ΣΠΕΙΡ. ΔΑΡΔΑΝΩΝ
ΠΡΑΙΦΕΚΤ. ΕΞΠΛΩΡ. ΓΕΡΜΑΝΙΚ
ΕΠΙΤΡΟΠΩ. ΠΡΕΙΟΥΑΤΗΣ. ΔΙΑ
ΦΛΑΜΙΝΙΑΣ. ΑΙΜΙΛΙΑΣ. ΛΙΓΥΡΙΑΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΩ. ΚΑΙ

In Lindenbruchii schedis legitur

ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝ. . . ΤΩΝ. ΠΑΡΑ. ΘΑΛΑΣΣΗΝ
Ceterum in primo versu suppleri legique debet Α'πολλινάριε. Etenim in marmoribus etiam aliis, ut apud Gruterum pag. 378. n. 1. LEG. XV. APOLLIN. memoratur. In tertio autem versu ΟΥΑΠ. ΤΡΑΙΑΝΑΣ restitui debet: quod nimirum *Legio II. Traiana* in marmoribus aliis occurrat.

* ΑΠΡ. Α'πρειλίω. In Cathedra S. Hippolyti apud Grut. pag. 141.

ΠΡΟ Δ Ν. ΑΠΡ.

ΑΠΡΕΙ. Α'πρειλίω. Grut. pag. 140.

Π. Δ. ΝΩ ΑΠΡΕΙ

ΑΠΡΕΙΑ. Α'πρειλίε, five Α'πρειλίω. Gruterus pag. 177. n. 6.

ΠΡΟ. Ι. ΚΑΛ. ΑΠΡΕΙΑ.

Ita

Ita apud Fabretum p. 677. n. 34. Vide in III.

ΑΡΑΒ. Α'ραβικῶν. Sponius Miscell. Sect. X. n. 21.
ΣΕΟΥΗΡΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΑΡΑΒ. ΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥ

ΑΡΙ Gruterus pag. 1050. n. 1. marmor Tre-
viris positum exhibet

ΕΝΘΑΔΕ . ΚΙΤΕ . ΕΝ . ΗΡ
ΗΝΕ . ΚΑΚΙΑΝΟΣ . ΑΡΙ
ΒΕΔΣΙΜΙΟΥ . ΑΠΟ . ΚΩ
ΑΔΔΑΝΩΝ . ΖΗΚΑ
ΑΣΝΚΡΟΠΛΟΥΣ . ΕΤΗ . ΚΒ

Fleetwoodus marmor ipsum exhibens pag. 375.
n. 4. lineolam, compendiive notam super
ΑCΝ inducit; atque ingenue fatetur: *primum*
versum tantum intelligo; quamvis in illo, per-
turbato Gruteri ordine, tres primos Grute-
ri versus expresserit, atque post ΑΡΙ pun-
ctum appingens vocem ΑΡΙ, veluti siglam
exhibuerit. Quid vero si in ultimis vocibus
ita legatur

ΖΗΚΑC ΜΙΚΡΟΝ ΠΡΟΣ ΕΤΗ,

quemadmodum prorsus in alio marmore le-
gitur, quod exhibetur in Α, & ΚΣ? nisi for-
tasse ΜΙΚΡΟ ΠΛΟΥC latina fere barbarave
formula intelligatur *plus minus*: ut apud
Murat. pag. 1925. n. 7. habetur

ΑΝΩC ΠΟΥ ΜΙΝΟΥC XXVII.

& apud Fabretum pag. 588. n. 103. legitur
ΠΛΕΟΝ ΕΛΑΤΤΟΝ. Vide in ΚΟΒΡ.

ΑΡΙC. Gruterus pag. 1136. n. 5.
ΔΑΜΟΚΡΑΤΗΣ . ΑΡΙC . ΑΡΙCΤΟΜΙΔΙC
ΙΤΑΝΙΟC . ΕΠΟΙΚΟC . Ε

Nisi vox ΑΡΙC, hic temere iterata fuerit,
facile Α'ριστομίδης intelligi, supplerique po-
terit: quod nempe *Damocrates* ille *Aristome-
dis* etiam, sive patris, nomine vocaretur.

ΑΡΚ. Α'ρκῶν *arcam*. Lupus pag. 63.

ΜΑΡΙΕ 7Φ7ΝΗ
ΔΟ ΑΡΚ . ΗC ΒΕΝΕΜΕ
ΡΕΝΤΙ . ΒΕΙΚΕΝ
ΤΗ ΕΦΙΑCΚΛΗ . ΤΥΤΟΕ
ΟCΦC ΛΙCΝΠΙΚΗ ΑΝΝΩΡΟ ΙΙ

ubi vir Cl. suspicatur initio legendum esse
Mariae filiae do arcam in Christo benemerenti.
Muratorius pag. 1708. n. 5. interpretatur
Mariae Filiae Neodarchis Benemerenti.

ΑΡΚΑΔ. Α'ρκάδιω. Muratorius pag. 393. n. 7.
ΔΙΟCΚΟΡΟC Ϟ ΝΑΥΚΛΗΡΟC Ϟ ΩΔΗ Ϟ ΗΚΤΜΙΟΗ Ϟ
ΕΝ Ϟ ΗΡΗΝΙ Ϟ ΗΖΗC ΗΤΗ Ϟ Κ. Η. ΠΑΡΑΚΑΤΙ
Θ. ΚΑΛ. ΜΑΡ. ΥΠΠΑΤ. ΤΩ ΑΡΚΑΔ. C. ΚΑΙ, ΡΟΥΦΕΙΝ

Cum Fl. Arcadius Augustus anno Ch. 392.
una cum Fl. Rufino non *sexto*, sed *secundo*,

Consul fuerit, sigla C. non *sexto*, sed *Cεβα-
ςφ* significat.

ΑΡΤΕΜΩ. Α'ρτέμωνος. Sponius Itin. pag. 50.
... ΔΩΡΟC ΑΡΤΕΜΩ ΦΛΥ
ΑΡΧ. Α'ρχων, vel Α'ρχοντες. Gruterus p. 428.
n. 11.

ΙΑ . ΠΡΟΚΑΛ . ΑΠΡΕΙΛΙΩΝ
ΓΡΑΦ . ΠΑΡΗΣ . ΦΟΥΛΟΤΙΟC
ΠΡΟΒΟC . ΛΟΥΚΙΟC . ΣΠΟΥΔΗΣ . ΝΕΑΠΟΛ.
ΠΟΥΛΑΧΕΡ . ΠΕΡΙΟΥ ΠΡΟΣΑΝΗΝΕΓΚΕΝ
ΤΟΙC ΕΝ ΠΡΟΚΛΗΤΟ ΚΟΡΝΗΛΙΟC
ΚΕΡΕΑΛΙC Ο ΑΡΧ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ
ΠΡΑΓΜΑΤΟC ΟΥΤΩC ΕΥΗΡΕCΤΗCΕΝ
ΛΙΚΙΑΝΙΤΩ . ΠΟΛΛΙΩΝΙ . ΑΝΔΡΙΤΟΥ
ΗΜΕΤΕΡ . Ι . ΤΑΓΜΑΤΟC ΠΑΤΡΟCΤΕ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΕΠΕΙΚΩC ΚΑΙ ΑΞΙΩC
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩC ΑΝΑΕΓΓΡΑΦΤΟΠΟΝ
ΕΙC ΚΗΔ . ΔΙΔΟCΘΑΙ ΟΝΑΝΟΙ ΠΡΟC
ΗΚΟΝΤΕC ΑΤΤΟΥ ΕΛΟΝΤΑΙ ΕΚΤΟC
ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΗΜΕΜΙCΘ . ΤΟΠΩΝ
ΛΙΒ. ΤΕΑΚΕΙC ΠΑΡΑΜΥΘ . ΤΩΝ ΙΟΝΕΩΝ

Contractae marmoris voces ita suppleri, vel
explicari posse videntur ΚΑΛΑυδών. ΓΡΑΦο-
μένω ΠΑΡΗΣαν. ΝΕΑΠΟΛίτης ΑΡΧων. ΗΜΕ-
ΤΕΡε Γερε, sive cum Casaubono ΗΜΕΤΕ-
ΡΟΥ. ΑΝΑΕΓΓΡΑΦεντι, sive, ut Casaubonus
Α'ναγεγραφευκoti ΚΗΔοC. ΜΕΜΙCΘωμένων. Καί.
ΠΑΡΑΜΥΘίαν. Etenim ex siglis aliis ΛΙΒ.
ΤΕΑ sensus ullus exculpi vix poterit. Cl.
quidem Maffei de *Siglis* pag. 111. marmor
istud confictum, adeoque siglas omnes ipsi
inscriptas commentitias esse arbitratur; idque
variis rationibus, quas eleganter exponit;
quamvis pag. 95. exemplum siglae ΙΑ ΠΡΟ
ΚΑΛ. ex hoc ipso marmore protulerit, pe-
rinde quasi sincerum foret. Itaque Cl. Viri
exemplo Notas omnes ex hoc etiam mar-
more collegisse iuverit; cum mihi proposi-
tum sit siglas omnes, quae in Graecis mar-
moribus observantur, inquirere, quarum co-
gnitio ad ipsam quoque marmorum sincerita-
tem, aut νοθειαν explorandam conferre plu-
rimum poterit, ut Maffei ipse feliciter
observavit. Atque, ut hinc exordiar, sigla
ΑΡΧ. hic Α'ρχων intelligi reddique debet,
quamvis nulli Neapoli *Archontes* fuisse me-
rito existimentur, ac supremus Urbis illius
Magistratus *Demarchi* nomine vocaretur. Cer-
tius tamen atque sincerum aliud eiusdem si-
glae exemplum subiecisse nunc libet, quod
apud Sponium occurrit Miscell. Sect. X. n. 95.
& Smithum Notit. Eccles. pag. 60.

... ΑΡΧ . ΤΟΥ ΤΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Ibi nimirum certissime legi debet Α'ρχοντες,
cum in latino Psephismatis eiusdem exem-
plo, quod proxime praecesserat, explicate
legatur *Magistratus harum Civitatum*. Sed
&

& exemplum aliud ex Sponio proferri, eiusque interpretatio refelli facile poterit. In Miscell. Sect. X. n. 132. legitur

ΑΥΤ . Κ . Μ . ΑΥΡ . ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ
ΕΠ . ΑΥΡ . ΠΟΛΛΙΑΝΟΥ Β ΤΟΥ ΑΡΧ .
ΕΝΑΤΟΣ ΙΟΥΑΙΩΝ ΓΟΡΔΗΝΩΝ

Sponius ipse latine reddidit: *Sub Aurelio Polliano secundum Pontifice nonus Iulienfium Gordianorum*, atque adnotavit: *videtur esse potius Numismatis, quam Lapidis, Inscriptio*. At certe ille fallitur. Etenim siue Lapidis, siue Numismatis inscriptio illa fuerit, non Α'ρχιερέως, sed Α'ρχοντος intelligi, legique debet; cum apud Iulienfes, ut Vaillantius observavit, supremus Magistratus, cuius nomen Nummis inscriptum conspicitur, non Α'ρχιερέως, sed Α'ρχων, vocaretur.

ΑΡΧΙΕΠΙΚΚ'. Α'ρχιεπισκόπος. Montfauconius Palaeogr. pag. 174. Vide in INA.

* ΑΡΧΙΣ. Sponius in Miscell. Sect. X. n. 66. marmor exhibet *M. Aurelio Severo Antonino in Insula Thera positum*; in quo post varios Caesaris titulos repente subditur

ΑΡΧΙΣ . Μ . ΑΥΡ . ΙΣΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ . ΤΟ Β . ΚΑΙ ΑΥΡ
ΚΛΕΟΤΕΛΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΑΥΡ
ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ

Cl. Maffei siglam hanc ita explicandam esse arbitratur, ut Α'ρχισράτης, aut aliquid simile intelligatur, ut paullo post Α'ρχισυασίτης. Sed de literarum errore, inquit, suspicor; cum e schedis accepta sit: forte erat ΑΡΧΙΕ. hoc est Α'ρχιερέως. Vandalius etiam non ΑΡΧΟΝ, ut a Sponio lectum existimat, sed ΑΡΧΙΕ pro Α'ρχιερέως supplendum esse arbitratur Dis. II. pag. 228. idque pluribus exemplis confirmare nititur, quibus ΑΡΧΙ, vel ΑΡΧΙΕ. pro Α'ρχιερέως in Nummis legitur. Ego vero perspicuum quidem in marmore quadratarii vitium inesse suspicor, sed rescribendum etiam arbitror ΑΡΧΤΣ pro Α'ρχοντος, siue etiam ΑΡΧΤΝ pro Α'ρχόντων. Etenim post Aurelii Philoxeni Abascanti nomen repente subditur: τὴν πρόνοιαν τῆς παρασκευῆς, ἢ τῆς ἀναστάσεως τῶ ἀνδριαντος ποιησαμένε τῶ πρώτῳ Α'ρχοντος. Α'υρ. Ἰσοκλέης τῶ Β. Ergo, si Aurelius Isocles, siue Isocles filius, hic Archon primus, vel Archontum primus, vocatur; adeoque eodem prorsus magistratus nomine designantur Aurelius Cleoteles, & Aurelius Philoxenus ipsius Collegae, qui repente post ipsum recensentur, non Α'ρχιερεῖς, neque Α'ρχισράτηγος, sed Α'ρχοντες, censeri illi debent; ideoque non Α'ρχιερέως, neque Α'ρχισρατήγος, sed Α'ρχοντος, aut si libeat, Α'ρχόντων hic restitui, legique debebit; cum praesertim marmor a Theraeis positum fuerit, qui Magistratus Eponymos non Αρχιερεος vel Αρχιστρατηγος, sed Archontes, vocabant. Certe in alio Theraeorum marmore,

quod apud Sponium ipsum n. 64. occurrit, explicite legitur: τὴν ἐπιμελείαν, ἢ τὴν ἀνάστασιν ποιησαμένε Α'ρχόντων Α'σκλεπιάδε Β.

ΑΤΟΙΟΙ. Muratorius pag. 1460. n. 7. ex Gualtherio pag. 54. n. 359.

D M
FABIA SPERATA
SALLVSTIS
AGATOCLES
O CAE PODIOS
ΑΤΟΙΟΙ ΕΠΟΗCΑΝ

Cl. Editor interpretatur: *Fabia Sperata Sallustis Agathocles Qui Ei Rhodius Fecerunt*. Initio suspicabar ΓΟΝΕΙΟΙ legi posse, ut nempe exprimeretur Monumentum illud Fabiae Speratae a Sallustia, & Agathocle, qui Rhodius etiam vocabatur, positum fuisse. At verisimilius existimo ΑΤΤΟΙΟΙ pro ΕΑΤΤΟΙΟΙ legendum esse: quod nempe Fabia Sperata Sallustis, & Agathocles, aliove nomine Rhodius, Monumentum sibi pararint. Notandum CAE pro KAI; ut alibi KE pro eodem KAI.

ΑΥΓ. Α'υγέσων Augustarum. Muratorius p. 1860. n. 9.

ΤΕΛΕΤΑΙ ΕΤΩΝ
ΙΒ . Η . ΙΒ . ΠΡΟ Γ . ΝΩΝ . ΑΥΓ.

Ita pag. 1953. n. 4. Π Ζ ΕΙ ΑΥΓ.

ΑΥΓ. Α'υγέσα. Muratorius pag. 401. n. 4.
ΥΠΑΤΙΑ ΟΝΟΠΙΟΥ ΑΥΓ . ΤΟ ΑΙ
Vide in 5.

ΑΥΓΟΥC . Α'υγεςος. Montfauconius Palaeogr. pag. 174. ubi Iustinianus vocatur
ΑΕΙCΕΒΑCΤΟΥC ΑΥΓΟΥC
Vide in ΧCΠΠ.

ΑΥΡ . Α'υρήλιον. Muratorius pag. 549. n. 1.
Μ . ΑΥΡ . ΠΑΝΚΡΑΤΙΔΑΝ
Eadem sigla bis occurrit pag. 16. n. 8.

* ΑΥΡ . Α'υρήλιος, Fabrettus Cap. X. n. 502. pag. 740. Inscriptionem hanc exhibet Veronae positam, latineque a se redditam

ΕΝΘΑΔΕ ΚΙ	Hic iacet Aurefo-
ΤΕ ΑΥΡΕCΩ	pus Cadda-
ΠΟCΚΑΔΔΑ	non ex Syri-
ΝΩΝ ΤΗC CΥΡΙ	a vixit annis L
ΑC ΖΗCΑC ΕΤΗΝ	in Miurotia .
ΜΗΡΟΤΙΩΕΝ	

Cl. Hagenbuchius apud Gorium in Praef. ad Part. III. pag. 36. feliciter ipsam restituit . latineque reddidit

ΕΝΤΑΔΕ . ΚΙ	Hic iacet Aurelius Aefo-
ΤΕ . ΑΥΡ . ΕCΩ	pus civis Vici Adda-
ΠΟC . Κ . ΑΔΔΑ	norum Syri-
ΝΩΝ . ΤΗC . CΥΡΙ	ae, qui vixit annos L
ΑC . ΖΗCΑC . ΕΤΗ . Ν	mensis VIII. in X.
ΜΗΝ . ΟΚΤΩ , ΕΝ	

ΑΥΡ

B

- ΑΥΡ. Ultima nimirum Notae litera non Graeco, sed latino, ductu efformata. Gudius pag. 116. n. 9. Vide in ΡΩΜ.
- ΑΥΡΕ. Α'υρέλιω. Muratorius pag. 1851. n. 3.
ΜΑΡΚΟ ΑΥΡΕ
ΣΤ Μ Β Ι Ω Ε Π Ι
CABIA
quod ille reddidit *Marco Aurelio Coniugi Epifabia.*
- ΑΥΡΕΛ. Α'υρέλιος. Gruterus pag. 608. n. 7.
ΑΥΡΕΛ. ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ.
- ΑΥΡΗΛ. Α'υρήλιον. Cyriacus pag. 38. n. 250.
Μ. ΑΥΡΗΛ.
& Murat. pag. 549. n. 1.
- ΑΥΡΕ. Α'υρήλιος. Gruterus pag. 1136. n. 10.
... ΝΤΟΣ ΑΥΡΕ ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ. ΠΟΛ ...
ubi Gruterus ipse interpretatur Α'υρήλιος.
- * ΑΥΤ. Α'υτοκράτορι. Sponius Itin. pag. 118.
ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡ. ΣΕΟΥ,
Vide in Π. Γ.
- ΑΥΤΟΚ. Α'υτοκράτορος. Cyriacus pag. 12. n. 90.
& Murator. pag. 586. n. 3.
ΚΑΝΩΝΕΣ. ΑΔΡΙΑΝΟΥ. ΑΥΤΟΚ.
Ita apud Sponium Miscell. Sect. X. n. 126.
Vide in ΕΤΔΑΙΜ.
- ΑΥΤΟΚΡΑΤ. Α'υτοκράτορα. Gruterus p. 1084.
n. 6.
ΑΥΤΟΚΡΑΤ. ΚΑΙΣΑΡΑ
- * ΑΦΙ. Α'φιδναϊος ex *Aphidna* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 51.
ΑΓΑΘΟΠΟΥΣ ΕΙΣΙΔΩΡ. ΑΦΙ
- ΑΦΛ'ΦΑΣC. Gualtherius p. 5. n. 16. Vide in ΚΣ.
- ΑΦΡΟΔΕΙ. Α'φροδείτα. Sponius Itin. pag. 48.
ΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙ ΣΤΕΙ
- ΑΦΡΟΔΙCΙ. Α'φροδισιάδος. Sponius Miscell. Sect. X. n. 28.
ΑΓΑΘΟΚΛΙ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ
ΑΦΡΟΔΙCΙ ΤΗΣ ΤΡΑΧΗΑΣ
ΕΤΕΛ. ΕΤΩΝ . . . ΕΠΟΙΗ
CΑΝ ΟΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙ
quod ille reddidit: *Agathocles Menandri Aphrodisiae asperae civis obiit . . . Fecerunt Liberti.* Itaque Sponius hic Urbem quidem aliquam indicatam esse coniecerat, sed neque tamen ipsius situm, neque Notae, sive contractae vocis, vim exposuit, neque marmoris voces satis accurate ille reddidit. Etenim non *Agathocles*, sed *Agathocli*, reddi debet; moxque ΑΦΡΟΔΙCΙადος supplendum, latineque *Aphrodisiadis* explicandum erit. Quandoquidem vero Strabone teste Lib. XIV. Ciliciae pars extra Taurum sita *τραχηία* sive *aspera* dicebatur, atque, ut auctor est Stephanus, ex duodecim Urbibus, quae eodem *Aphrodisiadis* nomine vocabantur, prima in Cilicia reperiatur, dubitari certe non poterit quin Agathocles ille ad hanc ipsam Cilicum *Aphrodisiadem* referri debeat.
- * ΑΧΑΡ. Α'χαρνεύς ex *Acharna* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 51.
ΧΑΡΙΤΩΝ ΦΙΛΗΤΟΥ ΑΧΑΡ
- ΑΧΩ. Gruterus pag. 1049. n. 6. Alibi quoque sigla ista saepissime in Christianorum Monumentis occurrit; solemnique formula Α'λ-φα & Ωμέγα, *principium*, & *finis*, hoc est Christum ipsum Monogrammate ibi expressum significat.

B

B. ΔΥΟ duo. Gruterus pag. 634. n. 1.
ΕΤΕCΙΝ. Μ. ΜΕCΙΝ. Β. ΗΜΕΡ. ΚΕ. ΩΡ. Ζ* B. Δεύτερος *secundus*. Gruterus pag. 210.
ΤΟΝ Β ΚΛΑΡΟΝ *secundam sortem*Ita Monfauc. Palaeogr. pag. 174. ΙΝΔ' . B.
Vide in ΙΝΔ. Ita apud Spon. Pop. Attic. pag. 77. ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ Β. Vide Fastos Attic. Tom. II. pag. 171.* B. Τὸ δεύτερον. *secundo*. Sponius Itiner. pag. 147.ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ Β.
ΤΡΙΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΠΑΤΡΙΔΟΣB. Τὸ δεύτερον *secundo, secunda vice*. Sponius Miscell. Sect. X. n. 64. pag. 341.ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΩΝ
ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ Β
ΚΑΙ ΚΟΙΗΤΟΥ Β ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ ΙΕΡΑΣΑΜΕΝΟΥ
ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ Β.B. Δις *bis*. Apud Sponium Miscell. Sect. X. n. 110. Artemidorus vicisse dicitur.
ΟΛΥΜΠΙΑ Ρ. ΠΥΘΙΑ Β. ΝΕΜΕΙΑ Β.* B. Δισχίλια *bis mille*. Monfauc. Palaeogr. pag. 162. in Ancyrano marmore 5.
⌘ Β Φquod ille feliciter interpretatur: *denariorum duo millia, & quingentos*, quemadmodum in Corcyrensi marmore apud Montfauc. ipsum Diar. Italic. pag. 424. explicate legitur:δηνάρια δισχίλια πεντακόνσια.
Valor idem in alio Montfauc. marmore Diar. Italic. pag. 202. ⌘ Β Φ *denaria bis mille quingenta*; sicuti in Grutero p. 1116. n. 5. ⌘ Β Φ. Vide in ⌘. Quinetiam ad faciem hanc, Gudioduce, restitui refingique debet Gruteri mar-

marmor pag. 749. n. 4. in quo depravate nunc legitur X Λ Β Φ. ut in Sponio Miscell. Sect. X. n. 28. pag. 331. X Λ Β Φ. Vtrobique nimirum ex lineola, quae dexteræ parti ipsius Β transversa appicta fuerat, exscriptoris vitio character Λ, sive Α, temere proculus fuit. Certe Cl. Gorius, qui marmor ipsum Pisis Florentiam translatum edidit Par. I. pag. 297. n. 26. ita accuratissime expressit X Λ Β Φ: latineque reddidit *Denarios bis mille quingentos*: quod nimirum apex, sive lineola, quae infra literam Β usitato scribendi more appingeretur, ibi lateri adiecta fuerit. Certe in Thyatireno marmore apud Hesselium n. 26. distincte legitur X Λ Β Φ; ut in alio ibidem X Β Φ. At in alio n. 13. ommissa lineola, reperitur X Β Φ; quemadmodum in Muratorio pag. 2051. n. 4. X Β Φ, quod minus accurate ibi redditur *denarios quingentos*.

* Β. In Oxoniensi marm. 102. pag. 146.
ΦΙΛΕΙΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ Β. ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΕΠΙΘΗΣΕ ΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΠΑΣΙΝ &c.
Prideauxius quidem interpretatur: *Phileus Athenæi II Verum*, inquit Cl. Maffei, *monumentum sibi paravit Athenæi filius vivens*. Β pro ΟΥ, vel pro Τ occurrit sæpe, sicuti latina verba Graecis admixta, & Graecis literis prolata sæpius &c. At aegre adducor, ut siglam Β vel *Bivens*, vel *Vivens* exponi posse concedam. Potius Philini *Patriam*; aut, si Atheniensis fortasse ille fuerit, *Populum* hic indicatum esse putaverim, ut Βερενικίδης; quemadmodum in marmoribus aliis Atticae Populi singularibus literis exprimuntur. Vide in X. Fieri etiam potest ut character Β, aliqua Philini dignitas indicetur, ut Βελευτής; quemadmodum Βελευτῆ munus in sequentis Notae marmore memoratur.

Β. In Append. Marm. Oxon. n. 12. pag. 294.
Μ. ΑΝΤ. ΚΑΠΠΑΔ
Β. ΤΟΥ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ
Videtur esse civis, fortasse Romani, nomen.

Β. Gruterus pag. 1091. n. 4.
Α. ΒΟΛΛΑ. ΚΑΙ ΟΔΑΜΟΣ. ΕΤΕΙΜΑΣΣΕΝ
ΑΥΤ. ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ. Β. ΤΟΥ
ΤΩ. ΤΜΕΝΑΙΩ. ΒΟΥΛΕΤΤΑΝ. &c.
apud Gruterum latine redditur: *Aurelium Artemidorum, cultorem Hymenæi, Senatorem &c.* At facile suspicari quis possit in marmore pro ΤΜΕΝΑΙΩ, quae hic nihili vox esse videtur. ΜΝΑΜΕΙΩ *monimento* legendum esse; ut integer proinde, ac perspicuus marmoris sensus hic esse debeat: *Senatus, & Populus honoravit Aurelium Artemidorum Β. hoc Monumento, Senatorem &c.* Quod enim ad siglam, vel characterem Β attinet, divinari certe vix poterit, quid illo exprimatur; cum praesertim marmoris vitium aliquod inesse videatur.

- Β. Gruterus pag. 1136. n. 11.
ΛΟΓΓΟΣ-Β ΤΗ. ΧΡΗΣΤΗ
ΚΑΙ, ΑΣΤΝΚΡΙΤΩ. ΣΥΜΒΙΩ
Suspicio ibi facile Βενεφικάριος intelligi, legique posse; sicuti in alio marmore Μαρ. Μέμμιος Λόνγος Βενεφικάριος occurrit. Vide in ΒΕΝΕΦ.

* Β. Gruterus pag. 1052. n. 6. Vide in ΚΙ. Β.

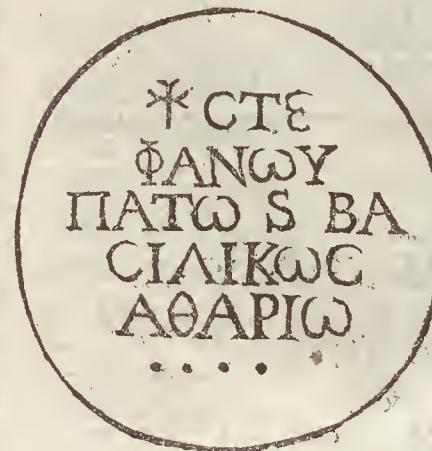
* Β. Βελή. Vide in Β. Δ. & Ψ. Β.

ΒΑΣΙΑ. Βασιλεί. Muratorius pag. 64. n. 6.
ΗΡΑΚΛΗ. ΒΑΣΙΑ
Α. ΑΝΤΟΝΙΟΣ ΑΠΕΛ
Σ Ε Β. ΚΟΣΜΟΠΛΟΚΟΣ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ubi Muratorius optime *regi, & Libertus Augusti* interpretatur.

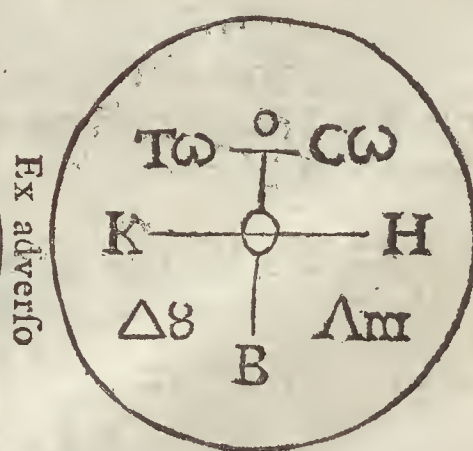
ΒΑΣΙΛΕΟΔΩ. Βασιλεόδωρος. Sponius Pop. Attic. pag. 162.
ΣΩΣΙΜΟΣ Ο ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΟΔΩ.

ΒΑΣΙΑΙ. Βασιλική. Sponius Miscell. Sect. X. n. 29. & Fleetwoodus pag. 482. n. 6. marmor exhibet *Selimbriae* positum:
ΚΕ ΒΟΙΘΗΤΟ ΣΩ ΔΟΥΔΩ.
ΣΕΡΓΙΩ ΒΑΣΙΑΙ. ΣΠΑΘΑΙΩ

Quod ille reddit: *Domine, adiuva servum tuum Sergium Regem*, Fleetwoodus vero *Sergium Regi Spathaeo*. Sed quis hic *Sergio*, quis *Spathaeo* Regi locus esse potest? Certe, vel ego plurimum fallor, vel utrumque nomen mutilum, atque contractum censei debet; ideoque perspicue legendum erit Βασιλική Σπαθαρίω. *Spatharii*, ac *Protospatharii* dignitas Imperii Graeci temporibus usurpata clarior est certe, quam ut fufius exponi a me debeat. Qui plura de Spathariis istis desideret, uberrimos Meursii, Cangii, aliorumque fontes adire poterit: ut plurima id genus monumenta praeteream, in quibus hoc ipsum Spatharii nomen occurrit. Eximium hic potius Monumentum aliud attulisse iuverit, ut exinde plurimum superiori marmoris splendor accedat, atque ipsum vicissim ex marmore illustretur. Gualtherius pag. 101. n. 11. Sigillum exhibet *in plumbo cretato*, additque: *Hoc & Regii Iulii in S. Nicolao de Calomizo legi.*

B. 2

No-

Notas, aut literas in adversa parte veluti in orbem dispositas interpretor Κυριε ΒΟΗΘΕΙ ΤΩ ΟΩ ΔεΛΩ. In antica vero, quae posterior potius, sive secunda, sigilli pars haberi debet, ita continuato sensu legendum arbitror: ΣΤΕΦΑΝΩ ΥΠΑΤΩ Σ ΒΑΣΙΛΙΚΩ ΣΠΑΘΑΡΙΩ. *Domine auxiliare tuo servo Stephano Consuli . . . Regio Spathario.* Quod autem Stephanus ille *Consul* dicatur non ad veterem Romanumque Consulatam, qui iam pridem obsoleverat, referri debet, sed ad Consulis nomen, & munus, quod in aliquibus Urbibus obtinebat: quemadmodum apud Montfauconium Diar. Italic. pag. 315. Theodorus quidam Γ' πατος κ' Δέξ in Neapolitano marmore nominatur. Itaque character S facile vel *Siciliam*, vel *Syracusas*, vel regionem, aut Urbem aliquam indicaverit, in qua Stephanus ille *Consulis* munereungebatur; nisi fortasse potius hic, ut in marmoribus aliis, interpunctionis loco positus existimetur. Vide in S.

* Β. Δ. Βελής Δόγματι. Sponius Miscell. Sect. X. n. 39. Explicite legitur apud Grut. p. 1090. n. 11. Δόγματι τής Βελής.

* ΒΕΝΕΦ. Βενεφικιάριος. Gruterus pag. 68. n. 6.
ΜΑΡ. ΜΕΜΜ. ΔΟΝΤΟΣ. ΒΕΝΕΦ.
ΕΥΧΗΣ. ΧΑΡΙΝ, ΑΝΕΘΗΚΕΝ

* ΒΕΡ. Βερενικίδης ex *Berenicidis* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 50.
... ΝΔΟΣ ΡΗΤΟΡΙΧΟΥ ΒΕΡ

* ΒΗΣ. Βησαιεύς. ex *Bessa* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 51.
ΕΥΠΟΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΒΗΣ

ΒΗΣΑΙΕ. Βησαιεύς. Sponius ipse Pop. Attic. pag. 160.
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΡΚΟΥ ΒΗΣΑΙΕ.

Β. Η. Hesselius inter Ephesina marmora n. 20.
Β. Η. ΣΕΥ. ΤΥΧΗ
Quid si characteres illi fortasse temere divulsi, atque interposito stigmate disjuncti ita restituantur, ut ευσεβης. ΕΥΤΥΧΗΣ, veluti Caesaris alicuius titulus, legatur?

* ΒΙ. Sponius Miscell. Sect. X. n. 20. p. 329.
ΥΠΟ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ
ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΒΙ ΟΝΑΣΙΚΛΕΟΣ
quod a Sponio redditur *duodecima vice militiae Ducis.*

ΒΙC. Cl. Gorius Par. I. pag. 50. n. 97.
Θ υ Κ υ
ΔΥΟ ΤΕΚΝΟΙC
ΟΚΤΑΒΙΩ. ΕΡ
ΜΗ. ΕΤΩΝ. Η

ΚΑΙ. ΟΚΤΑΒΙΩ
ΕΥΚΛΗΤΙ. Ω
ΕΠΟΙΕCΕΝ. Ο
ΒΙC. ΤΡΟΦΙ. ΙΙΙΙΙΙΙΙ
ΠΑΤΗΡ. Α ΙΙΙΙΙΙ

Quandoquidem monumentum hoc *duobus Filiis* a Patre positum memoratur, ita Notam ΒΙC. intelligendam esse putaverim, ut ΒΙCΩΜΟΝ significet. Certe *Bisomi*, *Trisomi*, & *Quadrisomi* vox in marmoribus aliis occurrit: ut apud Reinesium Claf. XX. n. 344. pag. 976. *Pater Coniugi & Filiae Bisomum fecit*; iterumque n. 369. pag. 982. *fecit Bisomus*; sicuti exemplis aliis id fuisse demonstratur a Boldetto capite 55. Itaque patris nomen fuerit *Trophimus*; atque postrema vox fortasse Α'θλιος censeri poterit: ut patris utriusque filio superstitis dolor, atque infelicitas exprimitur. Muratorius, qui marmor ipsum ex Gorio protulit pag. 1194. n. 7. legit ΕΥΚΛΗΤΙ. Ω redditque *Annorum IX. Fecit O . . . bisus Trophimus Pater . . .*

Β. Κ. Μ. Reinesius Cl. XIV. n. 30. p. 730.
Δ. Μ.
ΑΥΡΙΑΙΟΥC, ΙΝ. ΠΕΤΡΑ. ΤΟΥC Β. Κ.
Μ. ΒΕΙ. = = ΑΝΟ. Η. ΜΗΖΕC. C. ΔΕΙ. Ν
ΚΟCΟΥ CΥΜΒΕΙΑ. ΕΙΡΗΝΑ. ΜΑΡΙΤΟ
ΒΕΝΕ ΜΕΡΕΝΤΙ. ΙΝ. ΚΕΤ.

Ultima verba Reinesius interpretatur ΦΕΚΙΤ, sive ΙΝ ΠΑΚΕ, ceteras autem siglas intactas praeterit. Ac priores quidem Β. Κ. Μ. nihil moror, quippe quibus nullus omnino certus valor assignari possit, quamvis proclive sit in iis divinare *Beteranos Classis Misennatis*, sicuti apud Gudium pag. 171. n. 6. reperitur *Princ. Claf. Misen.* & pag. 184. n. 3. *Speculat. Claf. Misen.* & Murat. pag. 78. n. 4. & 8. *Veteran. Cl. Misen.* Vide in ΥΠΟΛΑΜΑ. Apud Gudium ipsum pag. 108. n. 1. alibi saepius occurrit *Classis Moesiae*. Sequentes autem extritas, vitiatasque voces ita explicaverim: *Vixit annos VIII. menses VI. dies XIII. cum sua uxore. Irene &c.* Ac certe quidem ΒΕΙΕΙΤ pro Βίξίτ alibi saepius occurrit ut apud Muratorium; & apud Lupum pag. 63. ΒΕΙΚΕΝ. Itaque etiam ΔΕΙ, pro ΔΙ scriptum fuit, sicuti CΥΜΒΕΙΑ pro CΥΜΒΙΑ, prorsus ut in Murat. pag. 1637. num. 8. legitur CΥΜΒΕΙΟC. Characteris autem S, & N valor exemplis aliis a me demonstratur. Quandoquidem vero character Η, sive is octo, sive centum significet, annos illos exprimere non potest, quos Aurelius in vivis exegerit, suspicor annos illos hic indicari, quos ipse in coniugio vixit; quod frequentissime in marmoribus aliis observatur: perinde quasi latinae voces latinis etiam characteribus ita barbatae expressae forent CO SV CONIVGE. Ita apud Gruter. pag. 751. n. 1. *vixit cum marito annis XXX.* Rein. Claf. XX. n. 124. pag. 927. *vixit cum Maritum suum annos XXX.* & n.

& n. 304. pag. 968. *vixit cum dulcissima Coniuge annis XVI.* denique Fleetwoodus p. 254. n. 1. *vixit cum Coniugem suam annos XXIV.* atque Grut. pag. 827. *vixit cum ea Coniuge ann. XIV.* Sed clarius Monumentum aliud addidisse iuverit, ut vicissim exinde ipsi quoque splendor accedat. Muratorius pag. 1879. n. 4. hoc marmor exhibet ex Boldetto p. 408.

ΓΕΜΕΛΛΟ·ΒΕΝΕ·ΜΕΡΕΝΤΙ·ΒΙΖΙΤ·ΑΝΝΟΣ·ΧΛ·
ΚΩΥ·ΚΟ·ΖΟΥ·ΤΕ·ΚΟΥ·Α·ΑΝ·ΝΙ·Κ·ΥΙΙΙ·Φ·
ΖΟΥΛΙΑ

ubi Muratorius interpretatur: *Gemello Bene Merenti. Vixit. Annos XL. Cum. Quo. Iulia Coniux. Vixit. Annis VIII. Iulia. Ego vero potius interpretor Κου. Κοζουγε. Coua. Cum Coniuge sua. Etenim character Z hic alibique saepius characteris I locum obtinet; adeoque ΚΟΖΟΥΓΕ pro ΚΟΙΟΥΓΕ scriptum fuit. Itaque plane non video cur marmora, in quibus siglae B. K. M. reperiuntur, Maffei digitum fortasse ad marmor istud intendens, suspecta esse dixerit pag. 110. & siglas ipsas nihil dicentes inter suppositionis argumenta numeraverit. Ingenuè siquidem fatendum est siglas aliquas nihil dicere non quod temere marmoribus appictae illae fuerint; sed quod ipsarum vis, & significatio nobis impervia, vel occulta sit; ut si proinde ex sola siglarum obscuritate de marmorum sinceritate iudicium feratur, vereri fortasse quis possit ne sincera quoque, atque indubia marmora, in quibus interdum arcanae, implexaeque siglae conspiciuntur, in dubium revocentur.*

ΒΡΙΤ·Βριτάνικον·Muratorius pag. 248. n. 1.
ΑΝΤΟΝΕΙΝΟΝ ΠΑΡΘ·ΜΕ·ΒΡΙΤ·ΜΕ·
ΓΕΡ·ΜΕ.

ΒΥΒΛΩ·Muratorius. pag. 553. n. 1. marmor
Corcyrae positum exhibet.

Α ΠΟΛΙΣ ΜΑΡΚΟΝ ΚΑΛΗ
ΓΑΙΟΥ ΤΙΟΝ ΒΥΒΛΩ ΤΟΝ
ΠΑΤΡΩΝΑ ΚΑΙ ΕΤΕΡΕΤΑΝ
ΕΡΜΑΙ ΗΡΑΚΛΕΙ

Cl. Editor interpretatur *Marcum Calegarii filium Bibliensem*: quod a perspicua tamen Romanorum nominum indole prorsus abhorret. Itaque *Caii filium* interpretor; nomenque ΚΑΛΗ mutilum esse putaverim; ut proinde facile Καλήνιον, vel Βαλήνιον suppleri, legique possit. Denique contracta voce ΒΥΒΛΩ non Marci patriam, sed agnomen, exprimi facilius dixerim; adeoque ΒΙΒΛΩΝ pro ΒΙΒΟΥΛΩΝ scriptum existimo: prorsus ut alibi Σκαπλαν pro Σκαπελαν occurrit. Vide Grut. pag. 425. n. 3. Ita pag. 503.

ΚΟΙΝ ΤΟΥ·ΑΥΤΑΤΙΟΥ·ΚΟΙΝΤΟΥ·ΥΙΟΥ
ΚΑΤΑΟΥ pro ΚΑΤΟΥΛΟΥ

Ita apud Spon. Miscell. Sect. X. n. 17. legitur
ΠΟΒΛΙΟΝ·ΜΕΜΜΙΟΝ·ΡΗΓΛΟΝ pro ΡΗΓΟΥ-

ΛΟΝ. Sponius tamen ipse, qui hoc idem Muratorii marmor ediderat in Miscell. Sect. IV. ad Tab. XIII. & in Itin. pag. 84. quamvis post ΚΑΛΗ lacunae signum adiecerit, interpretatur *Marcum Cali . . . Caii filium Byblum.*

Γ

Γ. Τ *Πετς, τρία.* Gruterus pag. 730. n. 6.

Θ . Κ

Η Ρ Ω

Ε Τ . Μ Γ . Μ . Γ

Η Μ . Ι Γ

Μ Η Τ Η Ρ Χ Α Ι Ρ Ε

Γ. Τρίτος. Gruterus pag. 210.

Γ Ι Κ Λ Α Ρ Ο Τ

Decimae tertiae fortis. In marm. Oxon. n. 15. pag. 83. & Sponio Popul. Attic. pag. 166. ΕΤΟΣ ΚΓ. Vide in ΕΙ ΘΤ.

* Γ. Τὸ τρίτον tertio, tertia vice. Donius Cl. II. n. 73. pag. 88.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΟ Γ. ΥΠΑΤΟ Δ. Π ΠΑΤ
Grut. pag. 315. n. 9.

ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ . ΕΞΟΥΣΙΑΣ . ΤΟ . ΙΗ

ΥΠΑΤΟΣ . ΤΟ . Γ .

Vt in Oxon. marm. 9. pag. 293.

ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟ Ι

ΥΠΑΤΟΝ ΤΟ Γ

ubi temere Seldenus, adnotante Fabretto pag. 483. I in Γ mutandum esse putaverat. Apud Spon. Itin. pag. 124. ΤΟ ΙΓ.

In Cyriaci marmore n. 260. pag. 40. legitur
ΓΕΡΟΝΤΕΥΣΑΣ . Δ . ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΣ . Γ Β .

At quadratarii, vel exscriptoris vitio factum putaverim ut pro I character Γ irrepsit. Ita fortasse etiam in Oxon. marm. n. 143. pag. 277.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Γ ΝΕΩΚΟΡΟΣ

nisi nimirum Γ ibi τρίς significare dicatur.

Γ. Τρίς. In eximio marmore apud Sponium in Miscell. Sect. X. n. 112. & in Pop. Attic. pag. 222. in quo victoriae recensentur
ΝΕΜΕΙΑ ΕΝ ΑΡΓΕΙ Γ .

Γ. Τρισχίλια tria millia. Muratorius p. 1069. n. 6.

ΔΩΣΕΙ ΤΩ ΦΙΣΚΩ ΔΗΝΑΡΙΑ Γ

ubi latinus marmoris interpres ita reddidit: *denariorum quinque millia.* Leichius in *Novis Emendat. ad Graecas Muratorii Inscriptiones* pag. 65. haec adnotavit: *Vltima verba Graecus lapis a Grutero pag. 749. 4. editus, ut alios ommittam, praeclare illustrat. Verum, si Muratorii marmor cum Gruteriano conferatur, quod exhibui in B. perspicuum fiet non quinque, sed tria millia reddendum esse: cum sigla Γ non quinque, sed tria solum signi-*

- significet. Bimardus tamen, quamvis optime in Muratorii marmore pag. 809. A mille, & B duo millia reddiderit; in alio tamen p. 679. n. 7. E quingentos, & Γ trecentos interpretatur.
- * Γ. Γερσίας. Muratorius pag. 467. n. 7. Vide in ΧΥΠΓ. Cl. Maffei siglam ipsam ex Oxon. marmore n. 1. exsculpere conatur: quamvis ibi valor alius admitti, atque integrum Γερσίας nomen in lacero marmore suppleri debeat. Vide in EKT.
- * Γ. Γαίε. Sponius Miscell. Sect. X. n. 79. pag. 348.
ΑΥΛΟΝ ΚΑΝΩΔΙΟΝ Γ. Υ.
Explicite legitur Γαίος apud Grut. pag. 913. n. 13. & pag. 1132. n. 8. Ita quoque Γαίος legendum esse putaverim in Oxon. marmore 129. pag. 264. ubi nunc legitur: Επίτροπος τῆς Στρατηγίας F. ΑΟΥΔΙΟΣ ΝΙΓΕΡ; ac Prideauxius interpretatur Flavius Avidius Niger, quamvis Reinesius pag. 113. ibi legerit Γαίος. Vide in F.
- * ΓΑ. Γαίον Cyriacus pag. 38. n. 246.
ΓΑ ΡΟΥΒΡΙΟΝ
Iterum bis occurrit num. 247. Vide in Z.
- ΓΑΓΗ . . . Γαληρία. Muratorius pag. 556. n. 2. M. ΟΥΛΠΙΟΝ ΕΥΒΙΟΤΟΝ ΛΕΥΡΟΝ ΓΑΓΗ . . . Rescribendum arbitror ΛΕΥΚΙΟΥ ΥΙΟΝ, sive ΛΕΥΚΙΟΥ ΤΟΝ ΓΑΛΗΡΙΑ: ut exprimat hunc M. Ulpium Eubiotum Leucii, sive Lucii, filium, atque ex Galeria Romana Tribu fuisse. Prava characteris Α formatio, marmorisque lacuna exscriptori facile imposuit ut Γ pro Α scriptum supponeret. Ceterum hoc ipsum Galeries Tribus nomen in alio marmore apud Smithum invenio Notit. Eccles. pag. 61. In Spon. Itiner. pag. 130. explicite legitur Μάρκος Φάβιος Μάρκου Φαβίου υἱός Γαληρίας Ιώνιος ἔτων ΚΑ. Vide Fastos Attic. Disser. XI. num. 13.
- * ΓΑΡ. Sponius Itiner. pag. 48.
. . . . ΘΟΚΛΗΣ ΑΤΤΙΚΟΥ ΓΑΡ
- ΓΑΡΓΗ. Sponius Pop. Attic. pag. 79.
ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΓΑΡΓΗ.
- ΓΑΡΓΗΤ. Sponius Pop. Attic. pag. 78. & marmor Riccardianum in Fastis Atticis Tom. I. pag. 170.
ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΓΑΡΓΗΤ
- ΓΑΡΓΗΤΙ. Sponius Pop. Attic. pag. 159.
ΣΕΡΑΠΗΩΝ ΙΣΟΦΙΛΟΥ ΓΑΡΓΗΤΙ
ubique legi, supplerique debet Γαργήτιος ex Gargetto Atticae Populo.
- ΓΒ. Γαβρίηλ. Gruterus pag. 1048. n. 2.
- * ΓΕ. Muratorius pag. 582. Vide in ΑΙ.
- ΓΕ. Γέλλιος. Vide in ΑΓΕ.
- ΓΕΓΡ. Γεγραμμένε. Vide in ΠΡΟΓΕΓΡ.
- * ΓΕΛΛ. Γέλλιος. Sponius Pop. Attic. p. 200.
ΓΕΛΛ - ΤΕΙΜΟΘΕΟΣ
- ΓΕΡ. Γερμάνικον. Murator. pag. 248. n. 1. Vide in ΒΡΙΤ.
- * ΓΕΡΜ. Γερμάνικον. Sponius Itin. pag. 116.
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ ΠΑΡΘ. ΜΕ ΓΕΡΜ. ΜΕ.
- ΓΕΡΜΑΝΙΚ. Gruterus pag. 458. n. 1.
ΠΡΑΙΦΕΚΤ. ΕΞΠΛΩΡ. ΓΕΡΜΑΝΙΚ
ubi perspicue suppleri debet Πραιφέκτω . Εξπλωρατόρων . Γερμανίων sive Γερμανικής . Exploratorum nempe Legionis Germanicae . Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ. Graevius tamen observat in marmore scriptum fuisse Σ inversum, adeoque legendum Γερμανίας.
- ΓΗ. Muratorius pag. 1044. n. 7.
ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ . ΗΛΙΑΚΟΝ . ΕΜΕΧΝΟΝ
ΕΝ ΙΡΗΝΗ ΑΝΕΘΕΚΕ
ΓΗ ΠΡΟ ̄ ΚΑΛ . ΙΟΥΙΝΟΝ
- Boldettus quidem, ex quo Muratorius marmor exscripserat, pag. 411. legit ΑΝΕΘΗΚΕ, & ̄, atque interpretatur *deposuit in terra*. At ego legerim ΓΗ ΠΡΟ ̄, ideoque reddiderim *dedicavit, vel posuit ante diem VI. Kal. Iuniarum*.
- ΓΑΠΡ. Muratorius pag. 1361. n. 11. marmor exhibet *Thessalonicae* positum
Μ . ΙΟΥΛΙΟΣ ΕΡΜΗΣ ΙΟΥΛΙΑ
ΤΕΡΤΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΙ ΕΑΥΤΟΥ
ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑ ΗΡΜΙΟΝΗ ΤΗ
ΘΥΓΑΤΡΙ ΖΩΣΙΜ ΕΠΟΙΕΙ Ε
ΤΟΥΣ ΓΑΠΡ ΤΟΥ ΚΑΙΒΙ
Cl. Editor legit ΖΩΣΙΝ, atque interpretatur *Marcus Iulius Hermes Iuliae Tertiae Vxor suae, & Iuliae Hermione Filiae vivis fecit Annos . . .* At postrema vox Ε'τες non *annos*, sed *anno*, reddi debet, ipsique proximaes numerales annorum notae ΓΑΠΡ certissime connecti debent. Sed quis conicere, vel divinare unquam possit quid implexis notis illis, aut characteribus exprimat? Facile est quidem hic aliquam Thessalonicensium Aeram suspicari, cuiusmodi fortasse in alio marmore occurrit, quod exhibetur in ZC; ideoque, si prima litera Γ auferatur, & Α convertatur in Α, annum CLXXXI. hic intelligere. Quis tamen haec interpretatio, vel annorum numerus cum vocibus aliis notisque numeralibus pone sequentibus haerere poterit? Itaque suspicor in marmore
cum

tum Coniugis tum Filiae aetatem vel annos indicari, hoc est annum illum, quem ipsarum quaelibet adhuc superstes agebat interim dum monumentum ipsis a Patre & Coniuge ponebatur. Facile nimirum exemplis aliis ostendi potest in uno eodemque marmore plurimum aetatem indicari. Ita in Grut. p. 756. n. 6. Murat. pag. 1427. n. 5. & Fleetv. p. 271. n. 1. Ζησάση ἔτη ΔΕ. Ζήσαντι ἔτη Δ. quorum primum ad coniugem, secundum ad filium refertur. Ita apud Gorium Οὐταβίω, Ἐρμη ἔτων Η. ἢ Οὐταβίω Ἐυκλήτι Ω. Vide in BIC. & Reines. pag. 767. n. 161. Itaque hic etiam prius Coniugis, mox Filiae aetas indicatur; ut priores quidem characteres ΓΑ Coniugis, postremi vero ΒΙ Filiae aetatem expriment. Characteres autem illos ΠΡ ita explicaverim ut ΠΡΟγεγραμμένων *suprascriptarum* legi supplerique debeat; cum eadem fere sigla, idemque valor in alio marmore occurrat, quod exhibetur in ΠΡΟΓΕΓΡ. Hinc perspicuus marmoris sensus hic esse debet quod Monumentum illud excitatum fuit anno *trigesimo tertio*, qui itidem simul erat *duodecimus*; ille nimirum *Coniugis*, hic *Filiae*.

* ΓΝ. Γναῖος. Sponius Miscell. Sect. X. n. 17. ΓΝ. ΟΥΠΤΕΛΛΙΟΣ ΓΝΑΙΟΥ ΤΟΣ ubi Sponius ipse interpretatur *Cnaeus Vitellius Cnaei filius*. Murat. pag. 1451. n. 8. ΓΝ. ΚΑ. ΠΛΩΚΙΩ apud Gruterum pag. 314. n. 2. ΓΝΕΩ & pag. 1144. n. 10. ΓΝ. Vide in Δ. Μ.

ΓΝΑΙ. Γναῖος. Gudius pag. 298. n. 10. ΓΝΑΙ ΟΚΤΑΟΥΙΟΣ ΒΑΣΣΙΑΛΟΣ Ita in Murat. pag. 1392. n. 4. latine legitur CNAEVS DOMITIVS ZOSIMVS.

* ΓΝΗΣ. Γνησίω. In marmore Oxon. 141. pag. 276. ΘΕΟΔΩΡΩ ΤΩ ΕΜΩ ΓΝΗΣ. ΕΚΓΟΝΩ ubi Prideauxius optime legit Γνησίω, reddique *legitimo*. Explicite legitur ΤΩ ΓΝΗΣΙΩ apud Gruterum pag. 671. n. 14.

* ΓΟΡ. Gualtherius in *Tabulis Siculis* epigraphen hanc protulit, quae in *destructi operis manubrio* reperitur

ΕΠΙΝΙΚΑΣ Α
ΓΟΡ Α
ΠΑΝΑΜΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΥ

Vide Fastos Atticos Tom. II. pag. 424. Gualtherius ipse pag. 12. n. 88. latine illam reddidit: *Vincendo Gorpiaei* mense I. *Panami* mense *secundi*; quemadmodum Cl. Maffei *Gorpiaeum* mensem interpretatur.

* ΓΡ. Clar. Maffei siglam istam in eximio marmore reperiri putavit, quod ex Sponio Popul. Attic. pag. 79. ego protuli in ΚΟΛ.

ubi legitur ΠΡΟΣΑΓΡ. Sed opportune iam monui in citato Sponii marmore non ΠΡΟΒΑ. ΓΡ, neque πρὸς ἀγοράν cum Maffeo legendum esse, sed πρὸς Ἀγραν. Certe ibi Παίδευται, sive *Puerorum Instructores*, ordine recensentur; ideoque nullus *Scribae* locus hic esse poterat.

* ΓΡΑ. Γραφεύς. In Oxon. marmore n. 141. pag. 276.

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΥ^Α
Ρ

ubi Prideauxius interpretatur *Senatus Scriba*. Reinesius vero Claf. XX. n. 325. pag. 972. marmor ipsum ex Seldeno proferens habet ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΥΡ. optimeque reddit *Contractuum Scriba*. Vide in ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥΡ.

* ΓΡΑΦ. Γραφομένω. Gruterus pag. 428. n. 11. Vide in ΑΡΧ. Apud Gruterum ipsum p. 503. explicite legitur

ΓΡΑΦΟΜΕΝΩΙ. ΠΑΡΗΣΑΝ

Δ

Δ. Τέσσαρες, τέσσαρα *quatuor*, Gruterus pag. 1036. n. 11.

ZHCANTI M IH HMEPAC KΔ Φ Ε

Idem fortasse siglae valor in Sponii marmore Miscell. Sect. X. n. 117.

ZHCAN ETEI Δ MHNACE. Η. Κ

Apud Gruterum pag. 140. in S. Hippolyti

Cathedra habetur Π Δ ΝΩ ubi certissime Δ non *decem*, sed *quatuor*, significat; sicuti in eadem ipsa S. Hippolyti Cathedra

ΕΓΕΝΕΤΟ. Η. ΔΙ ΤΟΥ ΠΑΧΧΑ ΕΙΔΟΙC
ΑΠΡΕΙΛΙΑΙC CΑΒΒΑΤΩ

* Δ. Τέταρτος. Gruterus pag. 210. ΤΟΥ Δ. ΚΛΑΡΟΥ *quartae sortis*. Vide in ΚΟΩΡΣ.

* Δ. Τὸ τέταρτον *quarto*, *quarta vice*. Donius pag. 88. n. 73.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ. ΤΟ. Γ. ΥΠΑΤΟ Δ.

In Ticinensi marmore, quod exhibeo in ΔΕΣΠ. legitur Τ Δ *quarto*.

Δ. Τετράκις *quater*. In Megarenfi marmore apud Sponium Miscell. Sect. X. n. 112. & Popul. Attic. p. 222. ubi victoriae recensentur, ΠΥΘΙΑ ΕΝ ΠΕΡΓΗ Δ. ΑΘΗΝΑC ΠΡΟΜΑΧΟΥ ΕΝ ΡΩΜΗ Δ

* Δ. Δέκα *decem*. In marmoreo Oxoniensi Chronico, in Sadvicensi marmore, aliisque pluribus haec sigla semper δέκα, sive *decem* annos, vel drachmas significat, quod ex contextu percipitur. Spon. Miscell. Sect. X. n. pag. 356.

ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΤΩΝ ΤΡΙΣΔ ΠΟΛΕΩΝ

Grut.

Grut. pag. 495. n. 1. ΦΥΛΗ. ΔΙ. ubi facile *ἐνδεκάτη undecima* intelligi profecto poterit; quamvis characteribus inverso ordine descriptis etiam *quartadecima* Tribus exprimi, vel indicari potuerit. In alio marmore apud Grut. pag. 1142. n. 6. legitur ΕΖΗΣΕΝ. ΕΤΗ. ΔΓ. ubi facile *tredecim* intelligi posset, nisi Monumentum illud *Iuliae Elethae* ab ipsius marito, ac filio positum diceretur. Itaque potius rescribi velim ΔΓ *triginta tres*; quamvis Fleetwoodus pag. 264. n. 1. ΔΓ. retinuerit, atque Patinus ad *Caenotaphium M. Artorii* reddiderit: *annos XLII.*

Δ°. Hesselius in Appendice Praefationis n. 5. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Δ' ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ ΦΛ ΔΗΜΗΤΡΙΑΣ ΦΛ ΑΧΙΛΛΗΣ ΠΑΤΙΚΗΣ ΖΩΝ ΤΗΝ ΚΑΜΑΡΑΝ ΚΑΤΕΚΕΥΑΛΕΝ

Ibi fortasse *Διονύσις* legi, supplerique poterit; nisi fortasse cui libeat aut *Δήμη*, aut *Δημόσιος* hic intelligere: quod nimirum Dionysius ille rei publicae curator, vel *negociator* esset. In Muratorio tamen pag. 950. n. 1. legitur, & quidem, ut opinor, emendatius ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Ο ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ ΦΛ ΔΗΜΗΤΡΙΑΣ ΦΛΑΚΙΑΛΗΣ *Dionysius Aetor Flaviae Demetriae Flacillae.*

Δ. Character iste, non veluti sigla, sed interpunctionis instar occurrit apud Gruterum pag. 828. n. 4.

Δ Δ Σ Ε Χ Τ Ι Ν Ι Ο Δ Μ Δ

SATVRNA ∇ ΕΤ Δ ΣΙΒΙ Δ V Δ F Δ

Ita pag. 648. n. 7. ANICIA ΔΡ ΗΙΛΑΡΑ ΔV ΣΙΒΙ. FECIT SEXΔVIBIOΔ.

Iterumque simul cum T pag. 702. n. 1.

DY MY

Q. POMPONIVS

EVDEMONΔ ET

POMPONIA. HELPIS

SIBI Δ FECERVNT

ΔΑΙΜΟΝ. *Δαίμονος Genii.* Hesselius in Appendice Praefat. inter marmora Teia n. 22.

ΔΙΟΣ ΚΤΗΣΙΟΥ

ΔΙΟΣ ΚΑΤΕ... ΑΙΟΥ

ΡΩΜΗΝΣ

ΑΓΑΘΟΥ ΔΑΙΜΟΝ

ubi facile ΚΑΠΕΤΩΑΙΟΥ supplendum esse putaverim. Vide in Δ. T.

* Δ. Ε. *Δημαρχικῆς Ἐξουσίας.* Cl. Maffei siglam hanc Lapidariis aliis interferit, neque tamen marmor indicat, cui inscripta reperitur. Mihi certe nullibi eam in marmoribus occurrisse iam monui.

ΔΕΙ. *Dies dies.* Latina nimirum vox Graecis characteribus exarata. Vide in B. K. M.

* ΔΕΙΡ. *Δειραδιώτης ex Diradia Atticae Populo.* Sponius Pop. Att. pag. 159. ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΣ ΜΗΝΟΔΩΡΟΥ ΔΕΙΡ.

ΔΕΚ. *Δεκεμβρίων.* Muratorius pag. 1952. n. 4.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ

ΚΑΤ Η ΕΝΩΝ ΔΕΚ

quod ibi redditur *Depositus Pridie Nonas Decembris.* Perspicue tamen apparet *V. Nonas* legendum esse. Ceterum Nota ΚΑΤ. non modo *Καταθέτη*, sed etiam *Κάτθανε* exponi potest. Ita apud Gudium pag. 368. n. 2.

ΙΛΛΑΡΟΣ ΕΤ ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ

ΕΤΩΝ Δ ΗΜΕ ΜΓ ΤΗ Η. ΙΖ ΚΑΛ ΔΕΚ

ΔΕΚΕΜΒΡΙ. *Δεκεμβρίας.* Muratorius pag. 1908. n. 2. Vide in ΜC T A C I.

ΔΕΜΑΡΧΙΚ. *Δημαρχικῆς. Tribuniciae.* Fabretus pag. 685. n. 87. Vide in ΑΔΕΛΦ.

* ΔΕΛΠ. *Δεσπότρε.* In egregio marmore Ticinensi apud Maffei pag. 82.

ΕΤΕΛ' . . . ΕΝ ΥΠΑΤ Τ ΔΕΛΠ

ΗΜΛΕΩΝΟΣ Τ ΔΚ ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ Τ ΛΑΜΠ

Explicite reperi *Δεσπότων Ἡρώων* in duplici alio marmore, quod exhibeo in ΚΩΒΡ.

ΔΕCΠΠ. *Δεσπότων.* Apud Hesselium inter Ephesina marmora n. 11. ubi *Constantini Novi, & Heraclii Imperatorum* nominibus ea Nota subiicitur.

* ΔΗ. *Δηφόρος.* Cl. Maffei siglam hanc profert, eiusque valorem exponit. Quandoquidem vero neque marmor ille citavit, neque mihi illam in marmoribus observasse contigit, eius siglae vadem doctissimum Virum exhibeo, qui ceteris Lapidariis siglis ipsam accensuit.

ΔΗΜΟΣ. *Δημόσια.* Montfauconius *Palaeogr.* p. 174. Vide in ΧCΠΓ.

ΔΗΝΑΡ. *Δηναρίοις.* Muratorius Praefat. ad Tom. I. pag. 65.

ΕΚΤΙΣΕ ΔΗΝΑΡ ΑΦ

ΕΤΟΥΣ ΗΕΡ ΑΥΔΥΝΑΙΟΥ ΑΚ

ubi Bimardus optime legit *Δηναρίοις.* At ubi numerales notas ΑΦ interpretatur 5500. profecto fallitur, siquidem characteres illi non aliud, quam 1500. significant. Vide in Α & Β. Monuisse etiam iuverit quod marmor ipsum iterum a Muratorio profertur p. 1978. n. 7. ibique legitur ΔΕΝΑΡ ΑΦ, atque explicatur *triginta & quingentis.* At prior illa marmoris facies accuratior haberi debet.

ΔΙΔ. *Διδύμης Geminae.* Gruterus p. 425. n. 3. XI-

ΧΙΛΙΑΡΧΟΝ ΛΕΓ. Ζ. ΔΙΑ ΤΣ
ΦΥ. Η. ΦΥΛ

Quandoquidem in marmore inter ΔΙΑ & ΤΣ integrum octo literarum spatium reperitur, priori quidem loco supplendum, atque legendum existimo ΔΙΑΔύμης, in secundo vero ευσεβοΥΣ: quod nimirum Legio VII. ut ex marmoribus aliis apparet, *Gemina*, *Antonina*, *Pia*, *Felix* diceretur. In alio tamen marmore apud Van-Dale Diff. III. pag. 238. habetur Ληγιώνος ΙΓ Γεμίνης. & apud Grut. pag. 378. n. 1. LEG. VII. G. FEL.

ΔΙΟΚΛ. In eximio Parisiensi marmore apud Maffeiū *Antiqu. Galliae*. pag. 94.

ΦΥΣΙ... ΟΣ ΔΙΟΚΛ

ubi perspicue Διοκλέης, sive Διοκλείδης suppleri poterit.

* ΔΙΟΝ. Sponius *Popul. Attic.* pag. 201.

ΜΟΥΣΑΙΟΣ ΔΙΟΝ.

ubi Διονυσίε, vel Διονυσόδωρε suppleri debet. Vide in ΕΥΟ.

ΔΙΟΣΚΟΥΡ. Διοσκουρίδης. Marmor Riccard. in Fastis Atticis Tom. I. pag. 170.

... ΦΙΛΟΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡ

ΔΙΟΣΚΟΥΡ. Διοσκύρων, sive Διοσκύροις. In Neapolitano marmore, quod proferetur in *HP.* Etenim in alio marmore, quod ibi praecesserat, perspicue legitur Ανδριάντας Διοσκύρων pro Διοσκύρων.

Δ Μ. Δίε Μανίβης. Latinae nimirum voces graecis characteribus exaratae. Gruterus p. 1144. n. 10.

Δ Μ

ΙΝ. ΠΟΜΠΕΙ. ΙΣΜΕΝΙ.

Ita apud Reinesium *Clas. XIV.* n. 30. p. 730. Vide in B. K. M. Characteres ipsi, sed latino more efformati, in graeci marmoris titulo reperiuntur apud Gudium pag. 318. n. 7. Vide in C. & apud Fabretum pag. 192. & 590. Vide in ΝΩ.

Δ. Μ. Σ. Δίε Μανίβης Σάκρημ. *Dis. Manibus Sacrum.* Fabretus pag. 391. n. 255. Sepulcralis haec formula graeco marmori latinis characteribus D. M. S. praefixa conspicitur apud Grut. pag. 912. n. 12.

Δ Ν Σ & Δ Ϛ. In Neapolitano marmore ex *Diaro-Literatorum Florent. To. IV.* Par. 3. p. 230.

Μ. ΚΟΚΚΕΙΟΣ ΣΙΙΙΙΙΙ

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΑΙ ΙΙΙΙΙΙ

ΣΤΗΝ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΤΕΚ ΙΙΙΙΙΙ

ΤΙΤΙΩ ΑΚΤΛΕΙΝΩ

ΚΑΙ ΦΛΑΥΙΩ ΚΡΗΣΚΗΝΤΙ

ΤΟΝ ΣΚΥΦΟΝ ΕΚ ΔΝ Ϛ

ΣΤ

Δ Ϛ

ΘΕΟΙΣ ΦΡΗΤΟΡΕΙ ΚΥΝΑΙΩΝ

In primo versu ΣΕΞΤε υίds supplendum existimo; in secundo ΚΑΙσαρος; in tertio ΤΕΚνοίς. Quandoquidem vero perspicuus marmoris sensus hic postulat ut characteribus ΔΝ Ϛ oblatis *scyphi* materies, aut pondus, ut pretium exprimat, suspicor characterem Ϛ numeralem notam esse; ideoque libenter hic legerem Δηναρίων. Character autem Ϛ fortasse similis esse potest τϚ επίσημο Κόππα; adeoque *nonaginta* significare; quemadmodum character alius Ϛ, sive επίσημον βαυ, qui saepius in marmoribus aliis occurrit, *sex* perspicue significat. At fieri etiam potest, ut characteres illi Ϛ, Ϛ peculiare quoddam Neapolitanorum pondus, vel monetam expriment; ideoque Δ & ΔΝ numerales notae sint: quarum valor alioquin cognitus, ac exploratus est, ut *scypho* proinde 54. alteri vero anathemati 4. tribuatur. Quid vero mutilis characteribus illis ΣΤ expressum esse putabimus? Non aliud opinor, quam alterius anathematis, vasis, vel instrumenti genus, quod *scyphi* instar oblatum, Diisque Fratribus dicatum fuerit. Itaque vel Σύφομον legi debet, peculiare nimirum vasis genus, quod a Polluce describitur *Lib. I. c. 19. segm. 69.* vel aliquid aliud id genus, quod ignorare nunc cogimur.

Δ Gudius pag. 368. n. 2. Vide in ΔΕΚ. Facile suspicari quis posset characterem illum Δ ex Δ & Τ coaluisse, ideoque *Hilarum* illum, qui obiisse dicitur ετων Δ ημε μγ., non *quatuor*, aut *decem* (utrumque enim characterem Δ indicari potuit) sed τριών ή δέκα, sive τεττάρων ή δέκα fuisse. Quandoquidem tamen dierum numero μΓ lineola superinducta conspicitur, ita prorsus existimo super characterem Δ, quo annorum numerus exprimitur, lineolam ipsam superinductam fuisse, sed ita tamen ut cum supremo τϚ Δ apici coniuncta illa fuerit, veluti characterem alium Τ efformaverit.

Δ. Τ. Gruterus pag. 1029. n. 12.

ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ. Δ. Τ. ΚΑΠΕΤΩ...

Interpretor Δί τϚ Καπετωλίω; ut in alio marmore pag. 1009. n. 7. sed vitiose, legitur ΔΗ ΚΑΠΕΤΩ ΔΙΩΙ.

Δ Κ. In Florentino marmore, quod a Muratorio, Gorio, Foggino exhibetur, atque ipse protuli in Ϛ,

ΜΗ ΕΑΝΔΙΚΟΤ Δ Κ ΤΠΑΤΙΑ ΟΝΟΡΙΟΥ

Cl. quidem Muratorius ita reddit: *Mensis Xanthici die IV. sub Consulatu Honorii.* Fogginius forte legendum esse arbitratur *denártη decima*. Ego vero cum Muratorio legendum, ac reddendum esse putaverim *quarta*; siglamque Κ non ad Δ, quae praecesserat, sed ad sequentem vocem *υπατία*, revocaverim.

C

E

E

E. **Π** *Evte quinque*. Sponius Miscell. Sect. X. n. 117.
MHNAC E . H . K.
Muratorius pag. 1165. n. 10. ΕΤΗ ΛΕ. Μ. Α.
& Grut. pag. 634. n. 1. ΗΜΕΡ. ΚΕ. ΩΡ. Ζ.

E. Πέμπτος. Gruterus pag. 213.
ΤΟΥ Ε ΚΛΑΡΟΥ *quintae sortis*

E. Τὸ πέμπτον. *quinto, quinta vice*. Muratorius pag. 1019. n. 1.
ΥΠΑΤΟΝ ΤΟ.Ε

E. Πεντάκις *quinqüies*. Sponius Misc. Sect. X. n. 78.
ΝΙ Ε Σ Ε
Τ
vicloriam adeptus quinqüies, coronatus quinqüies. Vide in NI.

E. Ε'των. Muratorius pag. 1298. n. 1.
Θ . Κ
ΑΝΤΩΝΙΑΙ ΣΤΝΒΙΩ . Ε . Κ
ΠΟΥΠΑ . ΙC ΜΝΕΙΑC ΧΑΡΙΝ
quod ibi redditur: *Coniugi ann. XX. Pupa in memoriae gratiam*. Vide in IC.

E. Ε'ς ad. Gruterus pag. 212. linea 53.
ΑΠΟ ΤΟΥ ΤΕΡΜΟΝΟΣ.Ε.ΤΑ ΣΚΑΦΙΑ
ubi certissime legi debet ΕΣ: quae praepositio nitide explicataeque mox occurrit.

E. Gruterus pag. 1136. n. 5. epigraphen exhibet statuae subiectam.
ΔΑΜΟΚΡΑΤΗΣ . ΑΡΙΣ . ΑΡΙΣΤΟΜΙΔΙΣ
ΙΤΑΝΙΟΣ . ΕΠΟΙΚΟΣ . Ε
Hic Ε'ποίηι, sive Ε'ποίησε legendum putaverim: quod saepissime in aliis id genus Monumentis occurrit. Fortasse tamen, si votiva Statua illa fuerat, Ε'υχην legi poterit; sive etiam Ε'θέτην, quod explicata legitur apud Muratorium pag. 35. n. 1. & 4.

E. ΕΤ. In latino marmore graecis characteribus exarato apud Muratorium pag. 798. n. 5. Vide in ΝΑΘ.

E. Gruterus pag. 314. n. 1. eximium marmor exhibet, in quo plurimae M. Aurelii Asclepiadis, sive Hermodori, Pancratiastae Victoriae memorantur: atque inter alia Certamina haec ordine recensentur.

ΑΚΤΙΑ . ΕΝ . ΝΕΙΚΟΠΟΛΙ . ΔΙC . ΤΟ . ΔΕΥΤΕΡΟΝ .
CΤΗCΑC . ΤΟΥC . ΑΝΤΑΓΩΝΙCΤΑC . Ε . ΠΑΝΑ-
ΘΗΝΑΙΑ . ΟΛΥΜΠΕΙΑ . ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ .
ΑΔΡΙΑΝΙΑ . ΔΙC . ΖΜΥΡΝΑΝ . Ε ΚΟΙΝΑ .
ΑCΙΑC . ΔΙC . ΤΟ . ΔΕΥΤΕΡΟΝ . CΤΗCΑC . ΤΟΥC .
ΑΝΤΑΓΩΝΙCΤΑC . ΟΜΟΙΩC . ΕΝ . ΖΜΥΡΝΗ .
ΟΛΥΜΠΙΑ . ΚΑΙ . ΑΔΡΙΑΝΙΑ . ΟΛΥΜΠΙΑ .
ΠΕΡΓΑΜΟΝ . ΑΥΓΟΥCΤΕΙΑ . ΤΡΙC . ΤΟ . ΔΕΥΤΕΡΟΝ .
ΕΞΑΡΧΗC . CΤΗCΑC . ΤΟΥC . ΑΝΤΑΓΩΝΙCΤ .

Latinus Gruteriani marmoris Interpres reddidit V. Scaliger aliquando *Quina*, aliquando *Quinque* interpretatur. Prideauxius Seldeno duce ad Marm. Oxon. pag. 74. per Ε ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ *Panathenaea pentaeterica*, seu *maiora* intelligit. Cl. Maffeiuss diffimulato Prideauxii nomine, cum observasset Ludos alios *annuos*, alios *pentaetericos* fuisse, concludit: *explico igitur utroque loco Πενταετερικὰ Quinquennialia*. Atque optime id illi quidem si rite marmor ab iis exhiberetur. At Falconerius in *Inscript. Athleticis* n. 4. nitide diserteque testatur se marmor ipsum *maiori qua potuit diligentia ad exemplar Farnesiani marmoris* exscripsisse, quod in Gruteri exemplo alia corrupta, alia temere omissa conspiceret. Itaque in Falconerio sic legitur ΑΝΤΑΓΩΝΙCΤΑC . ΑΘΗΝΑC . Ε . ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ . quod ille latine reddidit *Athenas V Panathenaea &c.* Si Cl. Scriptor ille insigne hoc marmor accurate nobis exprefserit (de quo dubitari certe vix poterit) Seldeni aliorumque eruditissimorum Virorum pace caractere E non Ludorum genus, sed potius Victoriarum numerum, indicari; adeoque non *pentaeterica*, sed *quinqüies*, intelligendum esse putaverim. Innuere id primum videtur universi marmoris contextus, in quo prius Civitas, tum Certaminum, aut victoriarum numerus, ipsorumque nomen memoratur, ut Πέργαμον Α'υγύσεια τρίς; atque ubi in una eademque Vrbe varia Certamina edita fuerunt, ipsius Urbis nomen, tum Victoriarum numerus, denique singulorum Certaminum nomen distincte exprimitur, ut mox Ε'φροσον τρίς, Α'δριάνια, Ο'λύμπια, Βερβίλλια. Ad haec in Athleticis monumentis istis characteres illi, seu notae numerales, non exprimendo Ludorum generi, sed explicando solum Victoriarum numero adhiberi solent; ut immerito proinde hoc solum loci alienus iste novusque valor iis affigatur. Ita quoque nullo Veterum testimonio probari unquam poterit ex Festis illis, quae *Communia Asiae* dicebantur, alia *quinqüennialia*, alia *annua* solum extitisse; longeque verisimilius videtur haec *annua* solum fuisse, cum non ab una quapiam, sed ab omnibus Asiae urbibus, hoc est communibus illarum sumptibus, ederentur. Itaque concinnior sensus erit Asclepiadem illum *Athenis quinqüies* vicisse, Panathenaea nimirum, & Olympia, & Panellenia semel, Hadriana vero bis: quemadmodum *ter Ephesi* vicisse dicitur, hoc est Hadriana, & Olympia, & Barbillea. Ita quoque *Smyrnae quinqüies* ille palmam retulerit; bis nempe in Communibus Asiae Ludis, itidemque *bis* (id enim innuere videtur vox *ὁμοίως*) in Olympiis, tum in Olympiis illis semel, quae Hadriana Olympia dicebantur, atque ab Olympiis distingui debent, ut Seldenus, Scaliger, Fabricius, alii-
que

que iam viderant. Quod si character ille vel sigla E non Ludi genus, sed victoriarum numerum exprimat, exinde quoque Scaligeri sententia refelli poterit, qui quatuor vocibus illis in Farnesiano marmore memoratis unum idemque Certamen Athenis celebratum pluribus nominibus insignitum designari putavit. Etenim, si Agones illi una temere cum Scaligero confunderentur, *quinarius* Victoriarum numerus haberi vel explicari non posset. Ceterum, si cui fortasse adhuc libeat characterem E *pentactera* festa ab *annis* veluti discrimine distinguenda fore, id per me licet: libentius hic tamen *Ε'τέσια*, vel *Ε'νιαύσια*, quam *Πενταετηρικὰ* legerim.

Ε. *Ε'νθάδε*. vel *Ε'κοιμήθη*. Boldettus pag. 208.

ΦΡΟΥΤΩΕΑ Ε ΙΝ ΠΑΚΕ

quod ille reddidit *Froitea in pace*. Rescribendum arbitror ΦΡΟΥΤΩΕΑ pro *Fructuosa*, quemadmodum in Reinesio pag. 918. legitur FRVCTVOSE; & in Grutero pag. 1053. n. 1. FROCTOSE; siglamque Ε interpretor *Ε'νθάδε*, vel *Ε'κοιμήθη*. Atque ita prorsus legendum existimo in Margarini marmore p. 62. n. 9.

С ΚΑΤΑΚΙΤΕ Θ . . .

ΑΛΑΤΗC X ΩΡ . . .

T. H. N.

Legerim Ε ΚΑΤΑΚΙΤΕ pro *ἐνθάδε κατάνιτε*: solemni nimirum Monumentorum formula, cuius exempla plurima ibidem occurrunt. Ita prius in alio marmore apud Vignolium pag. 233. ubi legitur ΕΠΟΙCΙ rescribendum erit ΕΠΟΙCΙ. Denique eadem sigla, idemque valor in alio Boldetti marmore pag. 58: Ε ΤΟΥΤΑΙΑ ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΕΒΔ°. *Ε'βδόμε*. In marmore Riccardiano, ut a Cl. Donio exscriptum fuerat, atque adhuc etiam conspicitur, in tertio versu legitur

. . . . ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΕΒΔ°; quamvis ego Montfauconii fidem sequutus in Fastis Atticis Tom. I. pag. 170. explicate exhibuerim ΕΒΔΟΜΟΥ.

* ΕΓΝΑΤ. *Ε'γνάτιον*. Sponius Itiner. p. 17. Α . ΕΓΝΑΤ. ΟΤΙΚΤΟΡΑ

ΕΔ. *Ε'ίδδν*. Reinesius Cl. XX. n. 375. p. 984. ΠΡΟΔ . ΕΔ . СЕΠΤ .

Vide in C *σύμβριος*.

ΕΔΙ. Gruterus pag. 448. n. 1.

7 ΠΑΠΕΡΙΟΥ

ΛΕΞΑΝΔΡΟΝ

ΑΡΧΙΕΡΕΑ . ΚΑΙ

ΤΟ . Β . ΠΡΩΤΟΝ αρ

ΧΟΝΤΑ . ΚΑΙ . Του

ΕΙΡΗΝΑΡΧΗΝ . τη

Σ . ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩ

Σ . ΑΝΚΥΡΑΣ κ

Α . ΙΔΙΑ . ΒΙΟΥ . ΙΕρε

Α . ΤΟΥ . ΔΙΟΝΥCΙ

ΟΥ ΦΤΛΗ . ΕΔΙ .

In nono versu, sublato stigmate, perspicue legendum ΚΑΙ ΔΙΑ. In extremo vero fortasse scriptum fuerat Η ΔΙ Tribus *quartadecima*; quemadmodum in alio marmore apud Gruterum ipsum pag. 495. n. 1. legitur ΦΤΛΗΔΙ & in marmoribus aliis IX. ac XI. Tribus, dissimulato nomine, memoratur. Facilius tamen integrum Tribus nomen in compendio ΕΔΙ indicatur: ut alibi *Olympiae*, alibi *Ammonidis* &c. Tribus nomen occurrit.

ΕΔΩ. Muratorius pag. 950. n. 6.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΔΩ

ubi Vir Cl. interpretatur *Alexander Alexandri dedit*. Atque optime id ille quidem si rite marmor expressum foret. At in edito Cyriaci Libro non postremi solum hi versus, sed integrum etiam marmor Athenis positum exhibetur pag. 13. n. 96. atque ita desinit ΕΔΟΙΟΥ. Itaque dubitari non poterit quin legendum sit ΕΞ ΟΙΟΥ, hoc est *ex Oeo Atticae Populo*, ut in Fastis Atticis ostendi Tomo II. pag. 206. ubi postremam marmoris partem hic a Muratorio prolatam cum altera coniungendam esse iam monui, quam Muratorius ipse ediderat pag. 571. n. 1. Quid vero quod iterum versus ille, sed a ceteris omnino seiunctus, iterum occurrit pag. 1628. n. 13. ibique, ut in Cyriaco, legitur ΕΔΟΙΟΥ?

* ΕΙ. *Ε'ίδδν*. In marmorea S. Hippolyti Cathedrala apud Grut. pag. 140. & Murat. p. 1953. n. 4. Vide in ΑΤΓ.

* ΕΙΔ. *Ε'ίδδν*. Muratorius pag. 1844. n. 4. ΑΠΕΛΩΚΕΝ ΠΡΟ Ε ΕΙΔ ΙΟΥ ubi, Cl. Scriptor interpretatur *obiit V. Idus Iulias*. Boldettus autem, ex quo marmor exscripserat, pag. 391. reddidit *Iunias*. Incertum quis melius. Vide in III°.

* ΕΖ. *Ε'ζησεν*. Gualtherius in Tabulis Siculis pag. 44. n. 265. ΕΖ . ΕΤ . Μ Vide in ΘC ΚΑ.

* ΕΖΗ. *Ε'ζησεν*. Gruterus pag. 680. n. 6. Vide in ΑΚΥΛ. Ita Murat. pag. 1301. n. 8. ΕΤ . ΕΖΗ . ΑC *vixit annos XXXVI*.

ΕΙ ΘΥ. Margarinus pag. 62. n. 1.

ΕΝΘΑΔΕ ΚΑ

ΤΑΚΙΤΕ ΕΙ ΘΥ

ΜΥΡΙΤΙCΑ

ΛΟΥΚΙΝΑ ΘΥ

ΓΑΤΕΡ ΦΟΚΑ

ΤΟ CΕΤΟΝ ΤΡΙ

ΟΝ ΗΜΥCΥ ΧΩ

ΡΙΟΥ ΠΑΠΟΥ ΚΟ

ΜΗ ΤΕΛΕΓΤΑ

ΜΗΝΙ CΕΠΤΕ

ΒΡΙΟΥ Π

Fortasse characteres illi ΕΙ ΘΥ, si recte in

marmore expressi fuerint, significant Ε'ν Γ'ρή-
νη Θεού.

EINA. Hesselius in Append. Praef. n. 5.

ΔΩΣΕΙ · Χ Χ

EINA ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ

ubi facile quis Δεινάρια legi, supplerique oportere putaverit. Ego potius pro EINA rescribendum arbitror ΕΙΛΙΑ; ut proinde disiectis antea literis mox una coniunctis perspicuo sensu legatur ΔΩΣΕΙ Χ ΧΕΙΛΙΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ. Vide in B. & A.

EΙΣΙΔΩΡ. Ε'ισιδώρη. Sponius Itin. pag. 51.

ΑΓΑΘΟΠΟΥΣ ΕΙΣΙΔΩΡ · ΑΦΙ

EΚ. Ε'κοιμήθη. Boldettus pag. 349.

ΣΕΤΑΙΣΕΚ † ΕΝ ΘΕΩ Η Ε

ΚΑΛ·ΜΑΙΩ ΒΙΚΤΟΡΙΝΟΥΣ ΑΕ † FE

Nullus hic dubito quin sigla EK explicanda sit Ε'κοιμήθη. *requievit*, ut ex perspicuis exemplis aliis apparet, quae proferuntur in ΕΚΟ. Postremas autem voces, quas Boldettus interpretatur *Aelia Fecit*, potius exponerem *Filiae*, vel *Alumnae*, vel *Animae Benemerenti Fecit*, si pro AE fortasse rescribi posset AB. Etenim vox illa ΣΕΤΑΙΣ, quamvis a Boldetto latine reddita non sit, proprium tamen uxoris, aut filiae, aut alterius etiam nomen hic exprimit, cui monumentum inscribitur.

* ΕΚΙ. In Ancyrano marmore apud Montfauconium Palaeogr. pag. 159.

ΙΕΡΒΕΚΙΑΝΔΡΟΝ

ubi Montfauconius legit quidem Γερεεκαϊδέ-
κωνδρον; sed optime tamen accurateque reddidit: *Sacerdotem quindecimvirum sacris faciundis*, ut ex Montfauconio Maffei etiam exposuit.

* ΕΚΚΗ. Εκ' Κηδών ex Cedis Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 46.

... ΗΣ ΠΟΠΥΡΟΥ ΕΚΚΗ

* ΕΚΚΟΙ. Εκ' Κόλης ex Coele Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 53.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΙΣΙΔΟΤΟΥ ΕΚΚΟΙ

ΕΚΟ. Ε'κοιμήθη. Gorius Part. I. p. 51. n. 100.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

ΙΜΗΝ · Ι · ΕΚΟ

Θ · ΚΑ ΙΟΥΝΙΩ

Cl. Gorius interpretatur *Laurentius fui*. I. . . . Cl. Iunio. Quid enim aliud ex mutilis illis, ac depravatis etiam fortasse vocibus exsculpi potest, nisi ibi vocum compendia, vel siglae supponantur? Quod si marmorum aliorum praesidio siglae distinguantur, riteque exponantur, intelligi, reddique posse putaverim: *Laurentius mensium X. vel men-*

sis I. *Requievit IX. Kalendas Iunias*. Siquidem nota MHN, quae frequenter adeo in marmoribus aliis occurrit, *Menses* significat; nullusque dubito quin nota ΚΑ. five potius ΚΑ *Calendas* exprimat, atque ΚΑΛΑΝΔΩΝ suppleri debeat, si hic ΙΟΥΝΙΩΝ legatur, prorsus ut in alio marmore, quod ex Grutero pag. 314 n. 2. exhibetur in Η, reperitur ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ; nisi fortasse ΙΟΥΝΙΩ pro ΙΟΥΝΙΟΥ scriptum dicatur. Denique perspicuus marmoris sensus omnino postulat ut obscurior altera nota ΕΚΟ, legatur ΕΚΟΙΜΗΘΗ; quemadmodum in marmoribus aliis Κόμης, & *Kymysis* occurrit apud Sponium Miscellan. Sect. X. n. 119 & 120. diserteque legitur in marmore apud Placentinum Palaeogr. pag. 33. ΕΚΟΙΜΗΘΗ Ο ΑΓΙΟΣ ΝΗΛΟΣ; atque in Muratorii marmore ΗΚΤΜΙΘΗ. Vide in ΑΡΚΑΔ. & apud Fabretum ΕΚΟΙΜΗΘΗ. Vide in ΚΤ. alibique ΕΕΚΟΜΙΣΘΗ. Vide in ΠΡ. Denique apud Gruter. pag. 869. n. 12. ΚΕΙΜΕΤΑ. & apud Fabretum p. 554. n. 55. ΗΚΟΙΜΗΘΗ. Quandoquidem vero ante MHN character I reperitur, fortasse vel in superioris versus fine, vel in sequentis initio, excidit character Ε, qui annos X aut annum I exprimeret; nisi forte postrema litera primi versus non C, sed Ε fuerit, adeoque ΛΑΥΡΕΝΤΙΟ pro ΛΑΥΡΕΝΤΙΩ scriptum dicatur.

EKT. In marmore Oxoniensi pag. 4.

EΚ Τ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

Etenim, inquit Maffei, *marmor sic habet EK T, ubi T & Γ conglutinari puto: εκ της Γερυσίας; quemadmodum Prideauxius ipse iam legerat εκ Γερυσίας. Ego vero characterem illum non ex T & Γ una coalescentibus effectum, sed purum T, fortasse perperam expressum, existimo; ut proinde non της Γερυσίας, sed solum της sigla T exprimatur. Etenim in marmore dicitur Decretum hoc inscribendum esse columnis EN ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΙΣ ΤΠΟΤΕ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΕΚ Τ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ; adeoque lacuna decem literis recipiendis apta interiicitur. Ergo perspicuus sensus postulat, ut in lacuna legatur υπό της βελής: ideoque sensus integer sit υπότε τῆ δήμε, ἢ υπό της βελής εκ της Μαγνησίας. Ergo marmoris sigla non Γ censerit, vel της Γερυσίας exponi, sed purum T intelligi, ideoque της explicari debet.*

EΚ. Smithus Monum. Palmyr.

EΚ ΙΔΙΩΝ

quod ibi feliciter, optimeque redditur *ex sua pecunia*.

* ΕΛΕΤ. Sponius Miscell. Sect. X. n. 78. p. 347.

ΜΟΤΡΜΙΑΛΛΩΝ

ΚΕΡΑΜΥΛΛΟΣ

ΕΛΕΤ ΝΙ Ε Σ Ε

T

eademque Nota duorum Victorum aliorum nominibus adiungitur; quamvis tribus Victoribus aliis adiecta minime sit. Cl. Maffei adnotavit quod voce ΕΛΕΥΤΕΡΟΣ significari potest, cum & ingenii quandoque in eam feritatem prolaberentur. Possent tamen etiam intelligi Ελευσινίους; nam & in Oxoniensi marmore pag. 83. Erbebi honorantur Herculi devoti ob Eleusiniam victoriam. Quandoquidem tamen in reliquis tesseriis Ludi, sive Certaminis genus non exprimitur, Ελευτερος potius, quam Ελευσινία, sive Ελευσινίους hic legerem; alioquin facile & Ελευθήρια legi posset, quae in pluribus Orientis Urbibus agebantur.

* EM. In marmorea S. Hippolyti Cathedra apud Gruterum pag. 140. character ille Aprilis mensi saepius appingitur. Cl. Maffei ambigit an ἐμβόλιμος, an ἐμβολιμαῖος legi debeat. Verum in ipso marmoris titulo diserte legitur: ἐγένετο ἡ ΔΙ τῆ πάσχα εἰδοῖς Ἀπριλίαις σαββάτω ἐμβολίμῳ μηνὸς γενομένῳ. Itaque ἐμβόλιμος quidem legi, sed ita tamen intelligi debet, ac si ἐμβολιμαῖος scriptum foret.

* EN. Ενεκεν. Gruterus pag. 1025. n. 10. ΤΕΙΜΘΕΝΤΑ. ΑΝΔΡΙΑΣ. EN. quod optime Maffei interpretatur propter.

EN. Εὐθάδε. Ita fortasse apud Muratorium pag. 394. n. 1. Vide in EXT0.

ENΘ. Boldettus pag. 419. ΙΑΝΟΥΑΡΙΑ ENΘ quod ille interpretatur Ianuaria in Deo. At fieri fortasse potest ut Εὐθάδε legi supplerique debeat.

ENI. Muratorius pag. 1941. n. 5. hoc marmor exhibet Aquileiae positum.

THC APABIAC
ΕΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΕΤΙΑ Λ
CETHPA ΘΥΓΑΤΕΡ ΖΗΝΘΒ
ΟΥ ΜΗΝΟΝ Ζ ΑΠΟ ΑΥ
THC THC ΠΟΛΕΩΕΝΙ ΛωοΥ

Vbi Cl. Editor interpretatur Arabiae Annorum quinque Severa Filia vixit Menses VII. Ab Ipsius Urbis Excidio; atque immane Aquileiensis Urbis excidium ex Attilae crudelitate fortasse hic innui adnotavit. At marmor ipsum veluti Romae positum ex Montfauconio iam dederat pag. 1064. n. 4. ibique sublatis lacunis omnibus latine reddiderat: Arabiae Annorum Quinque. Etia L. Severa Filia Zenobii Mensium VII. Ex Ea Ipsa Urbe Niloo. Vtraque tamen interpretatio, ac prima praesertim, minus ut opinor ac-

curata censerit facile poterit; cum nullum Urbis excidium, ac ne ipsa quidem Aquileiensis Urbs in marmore memoretur. Certe, vel ego plurimum fallor, vel perspicuus marmoris sensus hic esse debet quod infans quinquennis, cuius nomen marmoris initio positum fuerat, ex aliqua Arabiae Urbe fuit; & Severa quoque Zenobii filia, quae mox memoratur, ex eadem illa Arabiae regionis Urbe prodierat; ut nullus proinde vel Niloo Urbi, vel Urbis Αλώσει excidio locus hic esse possit. Quid vero postremis vocibus illis ENI ΛΩΟΥ; sive NI ΛΩΟΥ exprimetur? Non aliud, opinor, quam Lous Macedonum, adeoque & Arabum ipsorum, mensis, qui non aliis, ut constat, quam Macedonum, mensibus utebantur. Itaque ENI pro MENI scriptum hic fuerit; nisi fortasse legatur ΠΟΛΕΩΟC NI; adeoque NI, sive potius M pro MHNI positum sit, quod in marmoribus aliis conspicitur. Ergo, si rite Notam hanc explicaverim, in marmore indicatur infantem illam mense Loo obiisse; quemadmodum in marmoribus aliis emortalis mensis nomen, dissimulato diei numero, memoratur. Ceterum mutilae, vel etiam depravatae voces illae ETIA Λ . . . ita fortasse suppleri, legique possunt: ETI AN. pro Ετι Α'ναπάνη; quemadmodum in Ticinensi marmore postquam dictum fuerat Εὐθα ἀναπαύονται Πατρίκιος, ἢ Παῦλος, subditur Ετι προσετέθη ὁ Πέτρος. Cl. tamen Bertolus, qui in Antiquit. Aquileiae num. 385 pag. 335. accuratissime marmor expressit, interpretatur: Arabia annorum quinque Lucia Severa filia Zenobi mensium septem ex eadem Civitate Niloo: quod nimirum Niloo nomine Nilopolim celebrem Aegypti Urbem significari posse putaverit.

ENOIPN. In titulo latini marmoris apud Boldettum pag. 369. characteres illi conspiciuntur. Existimo legendum esse EN OIPHNH pro EN EIPHNH.

EE. Gruterus pag. 608. n. 7. EZHCEN. ETH. Δ. ΜΗΝΕC. Γ. ΗΜΕΡΑC. Β. ΩΡΑC. EE.

Facile characteres EE, aliorum instar, sigla viderentur; sed perspicue sex horas significant.

* EZAIΘ. Εξ Α'θαλίδων. Vide in AIΘ.

* EEE. Cyriacus pag. 31. n. 207. ΒΟΥΑΕΥΟΝΤΩΝ. ΤΑΝ. ΔΕΥΤΕΡΑΝ. EEE. ubi Maffei optime feliciterque legendum esse coniecit EEA. ut nempe exprimat Cyves illos in marmore memoratos τῶν δευτέρων ἐξάμηνον secundum semestre Senatoris munere perfunctos esse. Vide Fastos Atticos Tom. II. pag. 441. Ita in Agrigentorum Decreto, quod in Fastis Atticis exhibetur

- Tom. II. pag. 421. legitur ΕΚΤΑΣ ΔΙΜΗ-
ΝΟΥ ΚΑΡΝΕΙΟΥ ΕΗΚΟΝΤΟΣ ΠΑΝΑΙ, sive
ΠΑΝΤΑΙ, quae vox a nullo Interpretum ri-
te exposita fuit, quippe quae in ipsa aerea
lamina evanida, ac vitiata fortasse fuerit.
Suspicio ibi Sicula, vel Dorica dialecto ΠΡΑ-
ΤΑ, vel ΠΡΑΤΑΙ scriptum fuisse; adeoque
vel *viceprimum primum*, vel *tricesimum Carnii*
diem indicari; qui, quamvis alibi *τριακὰς*
appellari consueverit, Agrigenti tamen for-
tasse *ἐξήκοντος πρώτα* vocari etiam potuit.
- * ΕΖΕΠΙΤΑΓΜ. Donius pag. 271. marmor
Florentiae positum exhibet
ΚΛΑΥΔΙΑ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΔΙΑΔΟΤΜΕΝΟΣ ΕΖΕΠΙΤΑΓΜ
ΘΕΟΥ ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ ΑΝΕΘΗΚΑΝ
Reinesius Clas. 1. n. 196. marmor ipsum
proferens legerat ΕΠΙ ΤΑΓ Κ, adeoque sup-
plendum putaverat *ἐξ Επιτάγματος*. Gudius
vero pag. 64. n. 10. ita voces illas exscri-
psit: ΕΖΕΤΙΤΑΦ . . . quemadmodum Gorius
Part. III. pag. 126. n. 131. atque ex illo Mu-
ratorius pag. 118. n. 1. ΕΕΠΙΤΑΤΙC *ex iussu*
Dei. At in eximio hoc marmore perspicue
legi reddique debet *Επιταγῆς*. Siquidem po-
strema litera ita efformata conspicitur FC;
perinde quasi H & C una coniunctae, nexu-
que permixtae fuerint. Atque ita certe Cl.
Gorius Par. I. pag. 101. n. 64. hanc vocem
expresserat ΕΕΠΙΤΑΓΙC, sive ΕΠΙΤΑΓΙC;
quamvis Reinesium, & Salvinium sequutus
ἐξ επιτάγματος ex iussu hic explicaverit; sed
pag. 121. optime feliciterque reddiderit *ἐξ*
ἐπιταγῆς.
- * ΕΕΟΙ. Εξ Οἴου ex Oeo Atticae Populo.
Sponius Itiner. pag. 49. Cl. Maffei citato
Sponii marmore subdit: *ἐξ Οἴου ab Oea. Pan-*
dionidi adscribit marmor. Antiquorum auctori-
tates variant, quia Οἴου alius fuit populus ab
Οἴ. At initio quidem hic Populus, quicum-
que ille fuerit, in Sponii marmore non Pan-
dionidi, sed Leontidi solum, adscribitur;
quemadmodum in Riccardiano etiam mar-
more . . . ΒΑΚΧΙΟΣ ΕΕ ΟΙ sub Leontide re-
censetur. Deinde Scriptores omnes in hoc mi-
re conspirant, ut in Fastis Atticis Tom. I.
pag. 240. observavi; ubi Oeum quidem *Dece-*
licum Hippochoontidi, *Ceramicum* vero Leon-
tidi tributum esse demonstravi. Denique No-
ta illa ΕΕ ΟΙ non *Oen*, aut *Oan*, sed *Oeum*
significat. Etenim istarum nulla ad Leonti-
dem Tribum spectavit: Popularis ex *Oe* di-
cebatur *Οἴου*; & Popularis ex *Oa* *Οἴου*,
ut alibi Maffei ipse observavit; ideoque
ubi reperitur ΕΕ ΟΙ, non *ἐξ Οἴου* (scribendum
quippe foret *ἐξ Οἴου*) sed *ἐξ Οἴου* intelligi sup-
plerique debet: sicuti in alio Sponii marmo-
re pag. 74. diferte legitur ΔΙΟΝΤΣΙΟΣ ΗΡΟ-
ΔΟΥ ΕΕ ΟΙΟΥ
- ΕΕΤC. *Εξουσίας*. Donius pag. 88. num 73.
Clas. II.
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΕΤC
ubi Gorius optime *Tribunicia Potestate* inter-
pretatur.
- * ΕΠΙΕΙΚ. *Επιεικῆς ex Epieicis* Atticae Po-
pulo. Sponius Itiner. pag. 52.
ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΕΠΙΕΙΚ.
- * ΕΠΙC. *Επίσκοπος*. Cl. Maffei siglam qui-
dem istam enumerat, sed marmor tamen
haud memorat, cui inscripta illa sit. For-
tasse Palmyrenum marmor hic innuit, in quo
tamen legitur ΕΠΙCΚ, ut mox ostendetur.
- ΕΠΙCΚ. *Επισκόπος*. Muratorius pag. 1940. n. 3.
Vide in ΕΤΗΓΕΝ.
- ΕΠΙCΤ. Gudius pag. 59. n. 3.
ΕΠΙCΤ. ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ
ubi Hesselius *Επιστάτης* legendum esse arbi-
tratur.
- ΕΡΓΑ. *Εργασε fecit*. Reinesius Cl. II. n. 59.
pag. 283. Vide in ΣΣ.
- ΕΡΕΝ. *Ερέννιον*. Sponius Pop. Attic. p. 130.
Π. ΕΡΕΝ. ΔΕΞΙΠΠΙΟΝ.
- * ΕΡΕΝΝ. *Ερέννιος*. Marm. Oxon. n. 143.
pag. 277.
Λ ΕΡΕΝΝ. ΣΕΠΙΤΙΜ.
Maffei, qui supra Λ lineolam viderat, a
Prideauxio omissam, optime legendum asse-
rit *Δέκιον Ερέννιον*; non ut perperam Pri-
deauxius reddiderat, *Lerennium*.
- * ΕΡΙ. *Ερικαιεύς ex Ericia* Atticae Populo.
Sponius Pop. Attic. pag. 79.
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΠΟΘΕΙΝΟΥ ΕΡΙ.
Superius in eodem ipso marmore explicate
legitur: Π . . . εινος Ηρακλείδης Ερικαιεύς.
- ΕΣΤΙΑΙ. *Εστιαίς*. Marmor Riccard. in Fastis
Atticis Tom. I. pag. 170.
ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ ΕΣΤΙΑΙ
- * ΕΤ. *Ετων*. Gruterus pag. 730. n. 6.
Θ. Κ
Η Ρ Ω
ΕΤ . Μ Γ . Μ . Γ
Η Μ, Ι Γ
Μ Η Τ Η Ρ Χ Α Ι Ρ Ε
ubi Maffei vel *ἔτη*, vel *ἔτων* legendum ait;
cum tamen perspicue *ἔτων* legendum sit. In
alio Gruteri marmore pag. 685. n. 12. ΕΤ.
Θ . Μ . Ι . Η Μ . Ι Β. Ita apud Lupum pag. 136.
Vide in ΓΠ. & ΚΙ.
- ΕΤΕ. *Ετελευτα* sive *Ετελεύτησεν*. Boldettus p. 488.
ΠΟΡΦΥΡC ΕΤΩΝΙΑ ΕΤΕ
quod

quod ita explicaverim *Porphyrius annorum XI.* * ΕΥΣ. Εὐσέβη. Sponius Itin. pag. 118.
obit. ANTONIENON ΣΕΒ. ΕΥΣ. ΕΥΤΥΧΗ

* ΕΤΕΛ. Ε'τελεύτησεν. Sponius Miscell. Sect. X.
n. 28.

ΕΤΕΛ. ΕΤΩΝ Vide in ΑΦΡΟΔΙΣΙ.
Ita in Ticinensi marmore. Vide in ΔΕΣΠ.

* ΕΥΔΑΙΜ. Ε'υδαίμονος. Sponius Miscell. Sect. X.
n. 126.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ . ΚΟΜΝ . ΑΥΤΟΚ .
ΕΥΔΑΙΜ . ΤΙΩ ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣΤΑΤΩ
quod Sponius ipse reddidit: *Emmanueli Comneni Imperatoris felicitis filio felicissimo.* Sed certissime Κομνήνη Comneni reddi debet. Si quidem Emmanuel, qui anno Chr. 1143. imperium obtinuit, Ioannis Comneni filius erat.

* ΕΥΣ . Κ . Gruterus pag. 870. n. 1.

Θ Κ
ΕΥΔΑΜΟC ΚΑΣΤΟΡΟC ΑΦΡΑΕΙC
ΕΥC.Κ.7.Ι.Ρ.С

Reinesius ibi legendum esse putavit Εὐσεβείας Χάριν ΤΙ.Ρ.С. & Gudius fortasse melius existimavit ΕΥC.ΚΑΙ.ΕΕ hoc est Εὐσεβείας, Καὶ Εὐνοίας Εὐεκα. Maffei exhibet ΕΥCΧ, redditque εὐσεβείας χάριν pietatis gratia, perinde quasi ita in marmore nitide scriptum foret. At coniecturas, simulque siglas omnes eliminat Muratorius, qui ita marmor ipsum ex suis schedis exhibet pag. 1027. n. 1.

ΕΥΔΑΜΟC
ΚΑΣΤΟΡΟC
ΑΦΡΟΔΕΙCΕΥC
ΚΑΙΡΕ

ΕΥΗΓΕΝ. Muratorius pag. 1940. n. 3. marmor *Palmyrae* positum exhibet

ΕΠΙ ΣΕΡΓΙΩ ΕΠΙΣΚΟΤΩ ΕΥΗΓΕΝ
ΜΑΡΩΝΙΩ ΤΩ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟ
quod in Anglicis Transactionibus Philosophicis latine redditur: *sub Sergio Episcopo Cognato Maron Chorepiscopus.*

* ΕΥΧΑ. Ε'υχαρίδης. Sponius Pop. Attic. p. 201.
ΑΡΤΕΜΩΝ ΕΥΧΑ.

ΕΥΘΜ. Boldettus pag. 387.

ΝΙΚΑΝΔΡΩ ΕΜΟΤΛΗ
ΚΥΤΑΤΩ ΑΝΑΡΙΕΤΩΜ.

quod ipse reddidit: *Nicandro meo Dulcissimo viro recto, sive alacris animi.* Ego vero libentius hic legerem Επιθυμητῶ *desiderato*, ut in alio marmore apud Boldettum ipsum legitur ΕΠΙΘΥΜΗΤΩΝ ΜΟΙ ΠΕΔΙ *desiderabilis mihi fili*: pag. 390. Verum fortasse in characteribus illis uxoris nomen delitescit, quae Εὐθυμία esse potuit; nisi fortasse potius Nicandri eiusdem aetas indicata fuerit, adeoque ΕΥΘΜ rescribendum, ac ΕΥΩΝ ΘΜ *Annorum II.* reddendum sit.

ΕΦΛ. Smithus in Monum. Palmyrenis pag. 58.
ΠΑΡΗΣΑΝ ΕΦΛ.ΜΑΚΡΕΙΝΟΣ ΣΙΜΩΝΑΣ ΛΑΤΑΝΙΟΣ
ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΔΗΜΟΣ ΘΕΝΙΑΝΟΣ

Initio suspicabar rescribendum esse Γ. ΦΛ. legendumque ΠΑΡΗΣΑΝ ΓΡΑΦΟΜΕΝΩ ΦΛ. ut nempe solemnibus illa Latinorum formula exprimatur: *adfuerunt scribundo*, quae in Graeco Gruteri marmore pag. 503. ita exprimitur Γραφομένω Παρήσαν. At in App. Marm. Oxon. n. 31. pag. 305. emendatius legitur

ΠΑΡΗΣΑΝ Τ.ΦΛ.ΜΑΚΡΕΙΝΟΣ ΣΙΜΩΝΕΣ ΛΑΤΙΝΙΟΣ

ΕΧΠΛΩΡ. Ε'ξπλωρατόρων. Gruterus pag. 458.
n. 1. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

ΕΧΤΩ. Muratorius pag. 394. n. 1. Marmor *Mediolani* positum exhibet

ΚΑΠΙΤΟΛΙΝΙΑ
ΖΗΣΑΣΑ ΗΤΗ ΚΗ
ΕΝ ΚΙΤΕΣΙ ΣΙΛΟΥ
ΑΝΟΥ ΥΠΑΤΕΙΑ ΕΥΓΕ
ΝΙΟΥ ΤΟΥΤΟ ΕΧΤΩ

ubi Muratorius interpretatur: *Capitolinia, quae vixit annos XXVIII. in aedibus Sylvani. Consulatu Eugenii.* Hoc Si nihil in marmore a quadratio, vel ab exscriptore peccatum, vitiatumque sit, atque vox ΚΙΤΕΣΙ retinenda sit, libentius hic legerem Εν Κίτεσι Συλουάνη Υπατεία Εὐγενίη Τῆτο Εχώσατο, latineque redderem *in sepulcretis, vel Monumentis Silvani, Consulatu Eugenii sibi Monumentum hoc construxit.* Sin vero quidpiam in marmore peccatum sit, liberiorique id coniectura restitui fortasse liceat, veteri, solemnique formula rescribere, ac supplere quis posset ΕΝΘΑΔΕ ΚΙΤΕ. pro ΚΕΙΤΑΙ. Deinde Σιλβίου ΣΙΛΟΥΑΝΟΥ ΥΠΑΤΕ

ΕΥΟ. Gruterus pag. 1042. n. 11.

Θ Κ

ΜΙΝΟΥΚΙΑ . ΣΙΚΕΛΗ . ΧΡΗΣΤΕ . ΚΑΙ . ΑΜΕΜΠΤΟC
ΚΕΙΤΑΙ . ΕΝΤΑΔΕ . ΖΙCΑCΑ . ΕΤΗ . ΚΕ . ΕΥΟ . ΔΙΟΝ . CΥΜΒΙΩ
ΕΠΟΙΗCΕΝ

In Vaticano quidem Codice legitur ΕΥΟΔΙΩΝ, atque ita prorsus ex Ambrosianis schedis legit Muratorius pag. 1378. n. 4. quem admodum nomen ipsum ΕΥΟΔΙΩΝ in recto casu apud Reinesium ter occurrit pag. 731. atque in Murat. pag. 1864. n. 4. legitur ΕΥ . ΗΟ . ΔΙ . ΟΝΙ ΜΑ . ΡΙ . ΤΟ. Fortasse tamen duplex mariti nomen hic indicatur; ideoque facile Εὐόδιος Διονύσιος restitui supplerique debet.

ΕΥΠ. Muratorius pag. 2051. n. 6. Vide in ΗΡΑ.

* ΕΥΠΥ. Εὐπυρίδης ex *Eupiridis*. Atticae Populo. Sponius Itinerar. pag. 49.
. . . . ΙΑΗΤΟΥ ΕΥΠΥ

ΤΕΙΑ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΤΟΥΤΟ ΕΧΑΡΙΣΑΤΟ: ut nempe exprimatur Capitolinae uxori Monumentum illud a Silvano Coniuge comparatum, sive concessum fuisse. Ceterum prima interpretatio confirmari, vel illustrari facile poterit ex alio marmore apud Grut. pag. 948. n. 2.

⊙ Κ
ΝΕΙΚΗ . Η . ΚΑΙ ΜΑΡΚΕΛΛΕΙΝΑ
ΑΠΑΜΙΣΣΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΕΤΩΝ ΔΕ
ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΥΡΙΟΥ ΚΕΛΙΟΥ ΧΩΡΙΟΙΣ
ΕΝΘΑΔΕ

ubi Ligorius pro ΚΕΛΙΟΥ legit ΚΕΛΣΟΥ. Itaque, sicuti Nice ἐν τοῖς Κυρίαις Κελίαις χωρίοις tumultata dicitur, ita quoque Capitolinia ἐν κότεσι Σιλουάναις monumentum eligere, vel habere posse intelligitur. In Muratorii Schedis pag. 1026. n. 1. perspicue legitur ΚΕΛ-
COY.

ς. Εξ sex. Gruterus pag. 1091. n. 10.

ZHCANTI ETH Νς . ΜΝ . Β.

Fabrettus pag. 144. n. 163.

EZHSEN ETH . ΙΗ . ΜΗΝΑΣ . ς .
ΗΜΕΡΑΣ ΙΖ

Murat. pag. 401. n. 4. longeque accuratius Gorius Part. III. Inscr. Praef. pag. 34. hoc marmor Florentiae repertum exhibet.

ΕΝΘΑ ΚΙΤΕ ΜΑΙ *iiiiiiiiiii*

Α ΘΥΓΑΤΗΡ ΙΟΑΝΝΟΥ

Κ ΝΙΚΕΡΑΤΩΝΕΖΗΚ

ΕΝΑΙΤΗ ΤΡΙΑ Μ ΤΡΙΣ

ΗΙΣ ΠΙΣΤΗ Ε ΤΕΛΕ

ΤΤΗΧΗΝ Μ ΖΑΝ

ΔΙΚΟΥ ΔΚ ΤΠΑΤΙ

Α ΟΝΟΡΙΟΥ ΑΓΓ Τ.

Α.†.ΚΑΙ ΚΟΝΤΑΝΤΙ

ΟΥ Τ Β

Quamvis enim Muratorius legerit ΗΜΙΣ, ideoque reddiderit *menses tres, & semis*; perspicuum tamen est *dies sexdecim* reddendum esse. Gruterus pag. 1036. n. 8.

ΕΤΩΝ . ς . ΜΕ . Η.

Quinetiam graecus character ille, seu numeralis Graecorum nota ς in latinis quoque marmoribus reperitur; ut apud Murator. p. 422. n. 3. *vixit annos ςII. menses ςII. dies XςIII. obiit ςIII. Kal. Augustas Indict. ςIII.* Ita prorsus in alio marmore pag. 398. n. 4. sicuti apud Gorium Par. I. pag. 168. n. 134. marmor conspicitur, quod ea de causa subie-

cisse iuverit, ut Reinesii sententia refellatur, ac marmor ipsum illustretur.

DEPOSITA CANDIDA DIE
ς IDUUM ΜΑΚΗΙΑΡΥΜ
ΠΟΣΤ. CONSVL. ΙΟΗΑΝΝΙΣ
ΕΤ . ΒΑΡΑΝΑΕ ΔΙΕ ΣΟΛΙΣ

Cl. Gorius hic optime observavit *sexto Iduum* legendum esse. Vbi vero coniecit pro ΜΑΚΗΙΑΡΥΜ f. ΜΑΡΤΙΑΡΥΜ legendum esse, quod nimirum K in R, & I in T resolvendum videatur, ingeniose id ille quidem excogitasset, nisi perspicui temporis characteres obtarent. Etenim anno Chr. 458. qui proxime Ioannis, & Varanae Consulatum est insequutus, prima Ianuarii dies in Iovis diem inciderat; adeoque Martii quidem *decimus* dies, qui VI. Idus dicitur, in Martis diem, decimus autem Maii mensis dies accuratissime in Solis diem incidebat. Itaque certissime in marmore ΜΑΙΑΡΥΜ exponi debet: cumque eo anno neque V. Idus Maii, neque, si libeat, V. Idus Martii cum Dominico die concurrere potuerit, perspicue demonstratur, quod character ille ς non *quinarii*, ut volebat Reinesius, sed *senarii* solum, nota esse poterit.

ς. Το ἕκτον *sexto, sexta vice*. Sponius Itiner. pag. 124. ubi de Caesare Vespasiano dicitur ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ

ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟ ς ΑΥΤΟΚΡΑ

ΤΩΡ ΤΟ-ΙΓ . ΠΑΤΗΡ ΠΑΤΡΙ

ΔΟΣ ΥΠΑΤΟΣ ΤΟ-ς ΑΠΟΔΕ

ΔΕΙΓΜΕΝΟΣ ΤΟ-Ζ ΤΕΙΜΗΤΗΣ

ς. Το ἕκτον. Muratorius pag. 370. n. 3.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ

ΣΕΒ. ΤΟ Ζ . ΚΑΙ

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ

ΣΕΒ. ΤΟ ς

ς. Εξάκτις *sexies*. Marmor Oxonien. n. 3. p. 70.
ΣΜΥΡΝΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑ ΕΤ ς

Vide in FT

ς. Εξάκτις χίλια *sex millia*. Sponius Itiner p. 101. Vide in K. & N. Ita apud Placentinum Palaeogr. pag. 33. ΕΤΟC ς X MI. NI I anno 6640. *Indictione X.* Apud Murator. pag. 268. n. 3. ΕΤΟΥC ς Ω M B. anno 6842. idest Chr. 1334.

ς. Character iste veluti interpunctionis signum aliquando occurrit. Ita apud Montfauc. Palaeogr. pag. 174. Vide in INΛ.

Z

* Ζ. **Ε** Πρὸς *septem*. Reinſius Cl. XVII. n. 113. pag. 847.
ΒΙΟΥΣ ΜΕΝ ΕΤΗ Ν
ΖΗΣΑΣ ΔΕ ΕΤΗ Ζ
Bis etiam occurrit apud Fabret. pag. 591.
Vide in MHN. & in HME.

Z. **Ε**βδομος *septimus*. Leichius in Emen-
dat. ad Graecas Murat. Inſcript. pag. 77.
Α. Ζ. ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
anno ſeptimo Adriani Caesaris, ut ille felici-
ter interpretatur. Vide in Α.

Ζ. Τὸ ἑβδομὸν *septimo, septima vice*. Sponius
Itin. pag. 143.
ΥΠΑΤΩ ΤΟ Ζ
& pag. 124
ΥΠΑΤΟΣ ΤΟ - Σ ΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΣ ΤΟ Ζ
ubi perſpicue ſiglarum Σ & Ζ valor indica-
tur.

Z. Pro Ζ, ſive *Ε. ſexaginta*. In Muratorio p. 1165.
n. 10. Ita nimirum certiffime hoc loci re-
ſcribendum, ſive legendum eſſe iam monui
in MNH. Ceterum character ille Ζ pro Ε
ſaepe occurrit, ut apud Vignolium p. 233.
Vide in ΑΠΕΑ. & ΕΖΕΜΙΤΑΓΜ.

* Ζ. In Oxoniensī marm. pag. 93.
ΖΖΦ. ΜΟΥΡΜΟΣ &c.
ubi Prideauxius optime caractere Ζ *ſeptem
millia* ſignificari obſervavit; quamvis cha-
racterem alium Φ non pro numerali nota, ſive
quingentis, ſed pro *Murmi* praenomine, per-
peram acceperit, latineque reddiderit *F.
Murmus*.

* Ζ. Ζήσαντι. Muratorius pag. 1149. n. 10.
Θ. ΚΑ
ΚΛ. ΣΩΚΡΑΤΙ
Α. ΓΑ. ΣΩΚΡΑ
ΤΗ. ΥΙΩ. ΓΑΤ
ΚΥΤΑΤΩ. Μ.
ΧΑΡΙΝ Ζ. ΕΤ
Γ. Μ. ΙΑ. Η. ΙΒ.
ubi Cl. Editor Ζήσαντι *qui vixit* legendum
eſſe feliciter arbitratur. Marmor ipſum ex-
hibet Maffei de *Siglis* pag. 53. ſed legit
ΣΩΡΑΤΙΑ & ΣΩΡΑΤΗ.

* Η. Sponius Itiner. pag. 132.
ΤΟΔΕ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ
ΠΟΠΛΙΟΣ ΑΙΛΙΟΣ ΦΛΑΒΙΑΝΟΣ
ΗΟΙΛΟΣ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΑΥΤΟΥ Η Η
ubi Sponius optime interpretatur *vivens*. Ita
in *Miscell. Sect. X. n. 33. pag. 339.*
ΖΗΣΑΣΑ ΕΤΗ ΖΚ
ΜΗΤΗΡ ΤΥΡΑΝΝΙΣ ΖΗ
mater Tyrannis viva fecit. Ita prorfus apud

Hefſelium n. 21. explicate legitur ΖΩΣΑ ΑΠΟΛ-
ΛΩΝΙΑΣ & n. 5. ΖΩΝ. Itaque marmor aliud
n. 19. in quo legitur
ΑΤΕΙΜΗΤΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ Ζ Ω
Η ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ ΤΗΝ ΣΟΡΟ
reſtitui debet ΖΩΝ. quod explicate, nitide-
que legitur in Reinſ. Cl. XVII n. 22. p. 820.
ſicuti in Sponio *Miscell. Sect. X. n. 74. ΖΩ-
ΣΑ.*

* ΖΗΙ. Sponius Itiner. pag. 133.
ΟΥΗΔΙΟΣ ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΣ
ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΖΗΙ ΟΥΗΔΙΑΣΕ
ΚΟΥΝΔΑΖΗ ΟΥΗΔΙΑ ΝΕΙ
ΚΟΠΟΛΙΣ &c.

Eadem quoque Inſcriptio apud Hefſelium in
Appendice Praef. inter Ephesineſ reperitur
num. 2. In alio vero marmore Thyatirae
poſito apud ipſum n. 26. legitur κήδονται δὲ
τῆς πόρε Γ'ενιο Α'λέξανδρος κ' Ποταμών, κ' κλη-
ρονόμος Α'των ΖΩΣΙΝ. ταυτῆς ἐπιγραφῆς ἀντίγρα-
φον ἀντεθήησο ἐν Ε'φέσω ἀρχετον.

ΖΗΣΑΝ. Ζήσαντι. Sponius *Miscell. Sect. X.*
n. 117.
ΘΕΟΙΣ ΗΡΩΣΙΝ
Α. ΜΙΝΙΚΙΩ ΑΝΘΙΜΙΑΝΩ ΤΕΚΝΩ
ΓΑΥΚΥΤΑΤΩ ΚΑΙ ΘΕΩΙΔΙΩ ΕΠΗΚΩ
ΖΗΣΑΝ ΕΤΗ Δ. ΜΗΝΑC Ε. Η. Κ.
ubi ille reddidit *qui vixit*.

ΖΝΤΑΕ. Muratorius pag. 1895. n. 2. mar-
mor exhibet, in quo Deipara rogatur ut Iu-
ſtiniani Auguſti Imperium cuſtodiat
✠ ΔΥΝ ΤΟΙΕ
Ω
ΟΙΚΟΥΛΙΝ ΕΝ ΚΟΡΙΝΘ Κ. ΘΕΩΝ ✠
Ζ ΝΤΑΕ ✠

ZC. Gruterus pag. 781. n. 3 prope *Theſſalo-
nicam* poſitum marmor exhibet
ΕΥΤΥΧΗΣ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ
ΤΗ ΣΥΜΒΙΩ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑ
ΜΝΕΙΑΣ ΧΑΡΙΝ ΕΤΟΤΣ ΖC
Si rite characteres illi, vel numerales notae
formatae fuerint, quid aliud exprimere for-
taſſe poſſunt, quam CCVII. annos in aliqua
Theſſaloniceſium Aera nobis incognita nu-
meratos? At fieri etiam poſteſt ut non alii,
quam Stratoniceſ defunctae, anni memoren-
tur; ideoque in marmore pro ZC reſcribi
debeat ZO *ſeptuaginta ſeptem*.

Η

* Η. **Ο**κτώ. Gruterus pag. 1036. n. 8.
ΕΤΩΝ. Σ. ΜΕ. Η.
Fabrettus pag. 144. n. 163.
ΕΤΗ ΗΗ

Η. Ο'γδοος. Gruterus pag. 210. ΤΟΥ Η. ΚΛΑ-
ΡΟΥ. οκταυαε fortis. Fabrettus pag. 588.
D TH

ΤΗ Π. ΗΕΙΔΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΩΝ
octava die ante Idus Decembres.

H. Τὸ ὄγδοον *octavo*. Gruterus pag. 315. n. 9.

ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ. ΕΞΟΥΣΙΑΣ. ΤΟ. ΙΗ.

Fabrettus pag. 685. n. 87.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ. ΤΟ. Η

Vide in ΑΔΕΛΦ.

* H. Ἐκατὸν *centum*. In marmoreo Chronico, Sadvicensi marmore, aliisque pluribus ubique character ille *centum* significat. Fortasse idem valet in Donii marmore pag. 311. n. 192. Cl. VII. Vide in ΠΟΔ. Apud Muratorium legitur pag. 559. n. 1. ἔτος Β. Η. C. pro Β. Π. C. anno 282.

* Η. Τὸ ὄγδοον. Gruterus pag. 1052. n. 6. Vide in A.

* Η. Ημέρας. Gudius pag. 348. n. 11. Romae positum marmor exhibet

Θ. Κ.

ΣΑΠΡΙΚΙΩ ΤΡΕΠΤΩ

ZHΛANTI ETH

F. M. O. IZ

Η ΚΔ

Interpretor Ε'τη Γ. Μήνας Ζ. Ημέρας ΚΔ. Etenim character F in Γ refingendus esse videtur; quamvis Scaliger characterem F, sive digamma Aeolicum aliquando ζ, sive *sex*, exprimere existimaverit ad Chron. Eusebii pag. 105. Clarius apud Spon. Miscell. Sect. X. n. 117.

ZHCAN ETEI Δ ΜΗΝΑΣ Ε. Η. Κ.

qui vixit annos IV. menses V. dies XX.

Quandoquidem marmoris contextus non patitur ut in illo legatur ETE IΔ, certissime corrigi, legique debet ETH Δ. Ita apud Fabrettum pag. 592.

ΜΗΝΕCΤΗΓ *menses III. dies III.*

Η. Ημέρων. Muratorius pag. 1860. n. 9. Vide in ΑΥΓ.

Η. Ημέρας. Lupus pag. 37.

M. Z. Η. ΙΑ. Θ. Θ

menses VII. dies XI. horas IX.

Η. Ημέρας. Gruterus pag. 968. n. 7.

EZHCEH ETH Y H' N'

Legendum arbitror: *vixit annos XXI. dies XIII.* ut nempe litera, sive character Y, iuxta graecarum litterarum seriem, *viginti ac unum* significet; & character N, qui tertius, ac decimus ordine reperitur, *tredecim*.

Η. Ημέρας. Fabrettus pag. 755. n. 614.

Vide in L. Eadem quoque figla, idemque valet in Boldetti marmore pag. 405. quamvis ille non Ημέρας, sed Μήνας interpretetur. Vide in M.

* ΗΓΕΜΟ. Ηγεμόνι. Gruterus pag. 458. n. 1. Etenim, ut in *Corrigendis* observatur, vocibus illis, quibus Gruteri marmor definit, in schedis aliis adicitur

ΕΠΙΤΡΟΠΩ ΚΑΙ ΗΓΕΜΟ... Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

HZHC. Ε'ζησεν. Muratorius pag. 393. n. 7. HZHC HTH KH.

Vide in ΑΡΚΑΔ.

ΗΗ,21010. Gruterus pag. 1105. n. 3.

ΑΝΕΓΝΩΣΘΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΥΡΙΩΝ ΣΤΑΤΙΩ-

ΝΑΡΙΩΝ ΕΝ ΗΗ,21010 ΠΡΟΝΟΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ

Legendum arbitror ΕΝ Η ΗΣΙΟΥΝ hoc est

εν η ηξίεν *in qua aequum censabant*. Vide in

CKN. Certe in eximio Aristidis Rhetoris mar-

mone, quod Bartolus illustravit, legitur ΑΔΕ-

ΞΑΝΔΡΕΩΝ; hoc est character Ε ita efforma-

tur ut si arabicae cyphrae 2 lineola superin-

ducta foret, prorsus ut in nostro Gruteria-

no marmore conspicitur: quemadmodum in

alio quoque marmore, quod accuratissime

Gorius expressit Par. I. pag. 22. n. 41. legi-

tur ΑΔΕΞΑΝΔΡΕΥC; atque inferius etiam

character ipse saepius ibi occurrit.

ΗΗΩ. Muratorius pag. 1964. n. 9.

ΕΝΘΑΔΕ ΚΙΤΕ ΖΩCΙΜΟC ΔΙ

ΔΑΣΚΑΛΟC ΕΤΩΝ .NH. ΕΙΡΗΝΗ CΟΙ ΗΗΩ

Facile est quidem hic sacras solemnisque for-

mulas suspicari εν ἑράνω, εν Θεῷ, atque illas

implexis, vitiatas etiam, vocum compendiis

delirescentes conicere. At, nisi ex schedis

aliis lux oriatur, nihil hic eligi profecto pot-

erit; levique mutatione rescribi etiam liceat

ΗΤΩ *Pax tibi sit*. Marangonius, qui in *Ap-*

pendice pag. 73. marmor exhibuit, interpre-

tatur *annorum LIX. Pax tibi*. At perspicue

reddendum LVIII.

ΗΚΕΡΗ. Muratorius pag. 1143. n. 8.

Θ Κ

ΚΑΙΝΙΔΙ ΘΥΓΑΤΡΙ ΖΙCΑΝΤΙ ETH

Β. Μ. Η. ΗΚΕΡΗ ΜΑΝΘΟC ΚΑΙ CΩ

ΡΙΑ ΕΠΟΙΗCΑΝ ΜΗΜΗC ΧΑΡΙΝ

quod ille reddidit: *Caenidi Filiae, quae vi-*

vixit annis II mensibus VIII. Ecere Manthos. &

Soria fecerunt memoriae causa. At ego re-

scribendum hic arbitror ΗΜΕΡΗ pro ΗΜΕΡ.

Η, idest Ημέρας Η dies VIII. quemadmodum

eadem nota ΗΜΕΡ. in marmoribus aliis oc-

currit.

* ΗΜ. Ημετέρε, sive ἡμῶν in Ticinensi marmo-

re apud Maffeiū. Vide in ΔΕΙΠ.

ΗΜ

HM. Ημέρας. Muratorius pag. 1656. n. 14.

D . M
ΚΛ . CATIPA
EZHCEN ETH
ME . M . E . HM . IZ

vixit annos XLV. menses V. dies XVII.

HME. Ημέρας. Fabrettus pag. 591. n. 203.

ETH ΔΥΩ ΜΗΝ . I . HME KZ

* HMEMIΘ . Gruterus pag. 428. n. 11. Vide in APX.

HMEP. Ημέρας. Gruterus pag. 634. n. 1.

ETECIN . M̄ . MECIN . B̄ . HMEP . K̄E . ΩP . Z̄

HMHP. Ημέρας. Fabrettus pag. 591.

ETON B . ΜΗΝ . Z . HMHP . IΘ

Ita Gruterus p. 634. n. 1. Vide in A τὸ πρῶτον :

HMTCT. Margarinus p. 62. n. 1. Vide in EI ΘΥ.

Suspicio ibi legendum esse HM. C. dies VI. perinde quasi characteres T, T interpunctionis locum obtineant. Vide in T.

HPA. Ηρακλεωπόλεως. Marangonius in *Appendice* pag. 73. & Muratorius pag. 2051. n. 6.

ΦΛΑΥΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ
ΕΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΑΠΟ
ΚΩΜΗΣ ΕΤΗ ΜΕΓΑΛ
HC † ΟΤΘΕΩC
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΗΡΑ

quod Marangonius interpretatur : *Flavius Paulus Heraclidi ab Pago magno Deae magnae Iunonis*. At Gorius ita marmor ipsum exhibuit Par. III. pag. 323.

ΦΛΑΥΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΑΠΟ
ΕΓΥΠΤΟΥ
ΚΩΜΗΣ ΜΕΓΑΛ
HC
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΗΡΑ

Ita quoque Boldettus pag. 555. qui latine reddidit *oppido magno magnae Heracleae*. Quandoquidem vero tanta in duobus exemplis istis varietas observatur, atque in alterutro certe, sive potius in utroque, voces aliquae temere transpositae, viciataeque sunt, commodus exinde sensus aliquis exculpi non poterit, nisi fortasse in quarto versu ubi Gorius lacunam interferit, & Marangonius exhibet † ΟΤΘΕΩC, legatur ΠΟΛΕΩC. Quod ad ultimam vero marmoris vocem attinet, in qua certe nota, sive contractio reperitur, legendum arbitror ΗΡΑΚΑΒΟΥΠΟΛΕΩC. Etenim, Ptolemaeo teste Lib. IV. c. 5. duplex Heracleopolis in Aegypto reperiatur, quarum una Ηρακλέως μικρά πόλις, alia Ηρακλέως πόλις μεγάλη dicebatur. Itaque Flavius ille ex hac ipsa magna Heracleopoli fuisse videtur. Quin etiam fieri potuisse suspicor ut cum quadra-

tarius in quarto versu scripsisset HC, ceteras voces in quinto postremoque versu scripturus, cum se spatiis iniquis exclusum conspiceret, syllabarum, quae post HPA supererant, ΚΛΕΥΠΟΛΕΩC, partem in superioris versus sine exaraverit, ideoque vox illa † ΟΤΘΕΩC temere prodierit.

HC. Lupus pag. 63. obscuram & implexam siglam hanc divinando interpretatur Ην CρίCω, Vide in APK.

HT C. In marmore Oxoniensi n. 3. pag. 70.

ΣΜΥΡΝΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑ ΗΤ C

Quid sibi hic velint, inquit Prideauxius, *notae illae H C omnino nescimus nos*. Nodum mihi haecenus inextricabilem solvant eruditiores. Prima earum ita typis repraesentari debuit, ut superior, quae transversa est, linea sinistro τ̄ H apici coniungeretur, ac si T & H in unum coaluissent. Sed nos hic planissime caecutimus: quod fateri, ubi aliter non suppetunt vires, nunquam pudet. Secunda figura τ̄ H̄ επισήμωC non prorsus est dissimilis. Suspiciatur tamen Olympia quinquennialia Smyrnae bina fuisse, eademque in marmore indicari. Sponius, qui marmor ipsum protulit Miscell. Sect. X. n. 113. latine reddit *Smyrnae Olympia octies*: quod nimirum solum H pro numerali nota habuerit, aliamque siglam C prorsus neglexerit. Mihi vero perspicuum satis, atque exploratum esse videtur caractere, vel nota C victoriarum numerum indicari; ut quemadmodum nempe Citharoedus ille Argis Nemea ter, Romae Capitolia bis vicisse dicitur, ita quoque Smyrnesia Olympia sexies vicisse intelligatur. Alia vero sigla, vel characteribus HT peculiaris quaedam Olympia indicari putaverim, quae Smyrnae agerentur, ut ab Olympiis aliis itidem Smyrnae celebratis, veluti discrimine, distinguerentur. Itaque, sicuti Athenis Panathenaea quaedam maiora, alia minora dicebantur, ita prope modum Smyrnae quoque Olympia alia minora, alia maiora fortasse fuerint; ideoque in nostro marmore Olympia illa facile memorantur, quae minora, atque annua fortasse fuerant: unde HTTONA, sive minora dicuntur. Ac certe quidem non Olympia solum, sed etiam Hadriana Olympia Smyrnae peragi consuevisse ex Gruteri marmore, quod exhibetur in E, Seldenus, Fabricius, alique iam viderant. Utraque vero pentactERICA fuisse Seldeno vix concesserim; sed alia potius annua, adeoque minora, fuisse dixerim, quae solo Olympiorum nomine vocarentur; cum Hadriana Olympia facile pentactERICA, adeoque splendidiora, & maiora censerentur. Itaque in hac hypothesi Olympia in nostro marmore memorata minora, atque annua fuerint; ut proinde, vel Ηττονα, sive, si libeat, Ετήσια vocentur; adeoque sigla

- gla non ex H & T, sed ex E, & T una coalescentibus efformata sit. Gronovius tamen, qui marmor ipsum Tomo VII. Antiqu. Graec. edidit, testatur characterem, vel notam Θ in ipso marmore, veluti interpunctionis signum, quater occurrere; adeoque legit ΟΛΥΜΠΙΑ Η ΚΑΙ Ι ΑΔΡΙΑΝΙΑ ΡΩΜΑΝ ΔΙΣ, vertitque *Olympia octies & decies. Hadriana Romae bis*. Denique Falconerius ad Inscript. Athlet. Sponnii instar solum characterem H veluti numeralem admittit, adeoque reddit *Olympia VIII. Adriana* (Olympia ibidem) semel. *Romam* (Agonem Capitolinum) bis: quod nimirum Hadriana nulla Romae peragerentur, Romaeque nomine Capitolinus Agon intelligatur; neque usquam in marmore prius Ludorum, mox Urbis; sed ubique vicissim prius Urbis, mox Ludorum nomen occurrat. Quis litem hanc dirimat? Ego Seldeno potius, qui marmor integrius spectaverat, assentiri nunc velim; cum Gronovii lectio, atque ingens ille Victoriarum numerus facile probari vix possit.
- Θ .
- * Θ . *E'Nvéa novem*. Gruterus pag. 685. n. 12.
ET . Θ . M . I . HM . Θ .
Muratorius pag. 1830. n. 4.
ΖΗΣΑΣ ΕΤΗ ΙΙΙ . ΜΗΝΑΣ Θ ΗΜΕΡΑΣ Κ
quod ibi redditur *annos III. menses VIII. dies XX*.
- Θ . *E'ννατος nonus*. Gruterus pag. 211.
ΤΟΥ Θ ΚΛΑΡΟΥ *nonae sortis*
& pag. 327. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.
- * Θ . *Τὸ ἔννατον nono, vel nona vice*. Sponius
Miscell. Sect. X. n. 93. pag. 353.
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΒΕΟΤΣΙΑΣ ΤΟ Θ .
quod ibi certissime *nono* significat.
- Θ . Muratorius pag. 1451. n. 8.
ΓΝ. ΚΑ. ΠΛΟΚΙΩΙ
ΠΑΣΙΚΡΑΤΕΙΑ Θ ΡΕ
ΠΤΩ . ΙΔΙΩ . ΜΝΗ .
ΧΑΡΙΝ . ΕΣΘΛΗ . Θ
- Suspicio ibi characterem Θ significare *Θήκατο posuit*; ac Monumentum ipsum non a Pasistrateia, sive Pasistrate, ut Cl. Muratorius existimat, sed ab *Esthle* positum esse putaverim. Certe Muratorius ipse hoc idem marmor iterum exhibet pag. 1451. n. 8. ibique legitur ΠΑΣΙΚΡΑΤΕΙ . Θ ΡΕΠΤΩ *Pasistratei Alumno*. Itaque minus accurate Leichius pag. 69. legendum coniecerat *μνήμης χάριν ἐσθλῆς bonae memoriae causa*. Quamvis enim apud Reines. pag. 708. inveniatur *χάριν αἰωνίῃ μνήμης*, Leichii tamen coniectura ceteris marmoris vocibus repugnare conspicitur.
- Θ . *Θεά*. Donius pag. 8. n. 30. atque ex Donio Muratorius pag. 72. n. 1.
 Θ . ΙΣΙΣ . ΧΑΙΡΕ
Λ . ΙΟΥΛ . ΠΑΣΙΝΕΙΚΟΣ
ubi Gorius optime interpretatur: *Dea Isis, salve . L. Iulius Pasinicus*.
- * Θ . *Θυγάτηρ*. Muratorius pag. 164. n. 3.
Marmor Patavii positum exhibet
Ο ΔΗΜΟΣ
ΣΜΤΡ . ΜΑΓΝ
ΟΤΑ ΠΙΑ ΜΑΡΚΕΛΛΕΙΝΑ ΟΥΛ . Θ .
ΑΡΧΙΕΡΕΙΑ
ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ
ΕΡΩΤΙ
ΟΥΡΑΝ
- Θ . *Θάνοντα*. Gruterus pag. 1146. n. 2. & Fleetwoodus pag. 266. n. 2.
Ο ΣΤΥΝΖΥΓΟΣ . ΜΕΙΛΑΤΟΣ . ΝΟΣΩ . ΜΕΝ
ΚΑΤΕΚΤΑΝΕ . Θ . ΑΥΤΟΝ ΑΝΕΛΩΝ
ΠΑΥΛΙΝΑ . ΒΙΚΤΩΡΙΑ . ΤΩ . ΑΝΔΡΙ
ΕΚ . ΤΩΝ . ΙΔΙΩΝ . ΜΝΗΜΗΣ . ΧΑΡΙΝ
ubi Gruterus ipse, & Fleetwoodus adnotavit hic Θ esse *θάνατον*. Cl. Maffei characterem illum in latinis quidem marmoribus saepius occurrere observavit; sed *in Graecis*, inquit, *non vidi*. In eximio autem Lupi marmore, quod a Muratorio quoque exhibetur p. 1855. n. 10. character ipse, sed minori forma, conspicitur;
ΕΖΗCEN . ΕΤΗ . ΛΕ & ΠΡΟ
ΜΙΑC ΕΙΔΩΝ ΜΑΡΤΕΙΩΝ
quod ibi a Cl. Viro redditur *θάνατος*. Denique in Muratorio pag. 1912. n. 5.
ΝΕΑ ΜΑΕΙΜΙΑΛΛΑ
Η ΠΡΟΣΦΙΑΕCΤΑΤΗ
ΟΥΓΑΤΗΡ Θ ΖΗCEN ΜΗ
... ΙC ΚΑΙ ΗΜΕΡΑC ΟΚΤΩ
- Quod ab illo redditur . . . *Filia defuncta, quae vixit menses tres, & dies octo*. Fortasse tamen scriptum fuerat ΕΖΗCEN. Eadem quoque Nota, idemque valor in alio Muratorii marmore pag. 1148. n. 8. Vide in Θ H.
- Θ E. Gruterus pag. 897. n. 11.
ΕΖΗCEN ΕΤΗ . Θ Ε . ΜΗΝΑC . . .
ubi certissime rescribendum arbitror ΟΕ . 75.
- Θ E. *Θεοίς*. Muratorius pag. 1010. n. 6. Vide in ΠΛΑΤ.
- * Θ E. In Oxoniensis Marmoris 13. titulo pag. 295. in Appendice: quod rite feliciterque Maffei interpretatur *Θεοίς Ε'πικυρίοις Diis iuvantibus*, quod id explicite legatur in Gruteri marmore pag. 68. n. 6. Κυρίω Α'σκληπίω . κ . Τ'γίη . Θεοίς . Ε'πικυρίοις . Ingeniosae Cl. Viri coniecturae addi etiam poterit initio Latini marmoris apud Grut. p. 4. n. 9. & 10. reperiri DIIS PROPITIIS. quod exem-

exemplis aliis ostendi posset. In Sadvicensis Marmoris titulo occurrit E. Θ. idque Taylorus interpretatur Εὐνοία Θεῶν. Quandoquidem tamen marmor illud in Delo positum fuit, & pecuniarum, ac foenorum recensio- nem continet, quae in Apollinis, Dianae- que etiam fortasse honorem exactae fuerant, libentius hic legerem Επιχωρίοις Θεοῖς *Diis Indigenis*: ut nimirum *Apollo*, ac *Diana*, qui apud Delios orti, adeoque Deliorum indigenae, ferebantur, hac formula exprimerentur, Delique Praesides ostenderentur. Denique, ne coniecturas alias dissimulem, etiam Επιχωρίοις Θεοῖς *Diis Superis* hic intelligi fortasse poterit: sicuti apud Gruterum p. 75. n. 3. explicite legitur ΘΕΑ. ΕΠΙΧΩΝΙΩ. ΤΥΧΗ. Interdum etiam Επικόρ reperitur, ut apud Sponium Pop. Atti. pag. 208. Iis Επικόρ, & Hercules Εὐάκτος vocatur apud Gruterum pag. 49. n. 1. ut facile proinde vox illa in Sadvicensis etiam marmoris titulo supponi possit.

ΘΕΑΜΑ. Muratorius pag. 2019. n. 3.
ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΘΕΑΜΑ . ΤΙΒ . ΚΑ .
ΧΑΙΡΗΜΩΝ
ΚΑΙ ΤΙΒ . ΚΑ . ΑΤ
ΡΗΛΙΑΝΟΣ ΑΡΧΕ
ΛΑΟΣ ΧΑΡΙΣΤΗ
ΡΙΟΝ

Cl. Editor hoc marmor ipsum iam dederat pag. 645. n. 2. cum versione Bimardi. *Quod felix faustumque sit. Spectaculum Tiberius Claudius Chaeremon, & Tiberius Claudius Aurelianus Archelaus in gratiarum actionem.* At quodnam spectaculi genus, aut cui Deo, vel Deae celebratum hoc esse putabimus, si neque Ludi, neque Dei nomen in marmore memoratur? Etenim ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ, quod in suprema marmoris, vel basis parte a ceteris vocibus omnino seiunctum conspicitur, solemnem quidem formulam aut fortunae, *bonique facti* mentionem exprimit; non vero Numen, cui gratiae, voto suscepto, referantur. Itaque suspicor in mutila, vel obruncata voce ΘΕΑΜΑ verum Deae nomen delitescere, cui basis, Titulus, fortasse etiam Statua, in gratiarum actionem posita, vel consecrata fuit. Quae nam vero alia esse potuit, quam Pallas ipsa, quae in Monumentis aliis ΘΕΑ ΜΑΓΑΡΣΙΣ nominatur? Sic, ut Scriptorum testimonia omittam, Reinesius Cl. I. n. 129. p. 166. Donius Claf. I. pag. 21. & Muratorius ipse pag. 52. n. 3. marmor in *Via Appia* positum exhibet, in quo supra Palladis armatae imaginem explicite legitur

ΘΕΑΝ ΜΑΓΑΡΣΙΔΑ
ΤΙ . ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΤΡ
ΑΝΕΘ . ΙΚΕΝ

Itaque, nisi plurimum fallor, in nostro etiam marmore ΘΕΑ ΜΑΓΑΡΣΙΔΙ restituendum est.

cui duo illi, fortasse milites, gratias persolverint.

Θ. Η. In titulo Graeci Marmoris apud Gruterum pag. 973. n. 2. Hoc ab aliquibus explicatur Θεοῖς Ηρώων. Cl. tamen Maffei pag. 113. cum apud Boissardum, ex quo Gruterus marmor acceperat, non Θ. Η. sed Θ. Κ. reperiatur, formulae novitatem evanescere existimavit; consuetaque formula cum Scaligero Θ. Κ. legendum asseruit. Quid vero si apud Boissardum ipsum formula ab exscriptore vitata fuerit? Certe marmor aliud Smyrnae positum apud Reinesium Claf. XII. n. 132. pag. 694. & apud Sponium Miscell. Sect. X. n. 117. nitide diserteque incipit Θεοῖς Ηρώων, quod non *Semideis*, ut in Gruteriano reddit Maffei, sed *Diis*, & *Heroibus*, exponi debet.

ΘΕΟΦΑΝΕΣΤ. Muratorius pag. 1979. n. 5.
ΜΑΤΕΡΑ ΚΛΕΘΕΕΝ ΚΑΙ ΝΙΚΩΝΟΣ
ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ ΔΕ ΤΟΥ ΘΕΟΦΑ
ΝΕΣΤ ΓΥΝΑΙΚΑ

ubi Κλεθένη, & Θεοφανεσάτη legi debet, quemadmodum Cl. Muratorius optime interpretatur.

ΘΕΟΦΙΛΕΣ. Θεοφιλεσάτη. Montfauconius Palaeogr. p. 174.
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣ
ΧΣΠΠΓ
Vide in ΧΣΠΠΓ.

Θ. Η. Muratorius pag. 1148. n. 8.

ΚΛΑΥΔΙΑ . ΔΙΑ . ΘΥΓΑΤΡΙ
ΕΠΟΙΗΣΕΝ . ΟΥΔΕΝΙ
ΙΙΙΙΙΙΙΙ ΙΗ . ΘΗ . ΖΗCACA
ΕΤΩΝ . Δ . Μ . Ζ . ΗΜ . Β . Θ .
Α . ΚΛΑΥΔΙΟΣ . ΚΑΙ . ΚΑΛΛΙΣΤΗ
ΓΟΝΕΙC

quae Muratorius interpretatur: *Claudiae Diae Filiae (*) Fecit . Nulli . . . Vixit Annos IV. Menses VII. Dies II. E vivis abiit*: perinde quasi character Θ significet Θανσα, sive Θανέση. Voculam autem ΔΙΑ ita facile suppleendam esse putaverim, ut legatur ΙΔΙΑ suae.

* Θ. Κ. Θεοτόκος. *Deipara*. Marmor Oxoniense pag. 307.

* Θ. Κ. Θεοῖς Καταχθώνιοις *Diis Inferis*, latinoque more *Diis Manibus*. Frequentissime haec formula in Graecis marmoribus observatur, atque ubique fere characteres illi in suprema marmoris parte a ceteris vocibus infra exaratis seiuncti conspiciuntur. Aliquando tamen cum vocibus ipsis in uno eodemque versu reperitur, ut apud Muratorium p. 1309. n. 8.
Θ . Κ . ΑΤΡΕΛΙΩ ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΩ

ubi

annos III. menses VIII. dies XX. ut ibi feliciter explicatur. Ita denique apud Gruterum pag. 212. & 213.

ΔΑΙΘΜΟΥΣ ΙΙΙ & ΔΕΘΜΟΥΣ ΙΙΙΙ . ubi Gualtherius pag. 35. optime reddit Divisiones III. licet pag. 33. scribat Divisiones XII. quod nimirum ita secundos characteres exprimat ΔΑΙΘΜΟΥΣ ΙΙΙ: perinde quasi character I maiori forma *decem*, minori *unum* significet.

* I. Δέκα *decem*. Huiusmodi valor characteri I certissime concedi debet ubi cum aliis characteribus, sive numeralibus notis ita coniungitur, ut aliter ipse intelligi, vel explicari non possit: ut
IE. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.
ΙΓ. Vide in ΕΙ ΘΥ
ΑΙ. Vide in Σ.

Lupus pag. 141. ΜΗΝΩΝ ΙΘ ΗΜΕΡΩΝ ΚΔ . Denique apud Placentinum Palaeogr. pag. 33. Indictio I cum anno Mundi 6640. sive Chr. 1132. coniungitur, quae *decima* esse debet.

Vide in ΙΝΙ . Ita facile in ΙΠ . Ι . Κ . CΕΠ . Vide in CΕΠ .

I. Δέκατος . Gruterus pag. 210.
ΤΟΥ . Ι . ΚΛΑΡΟΥ *decimae fortis*
sic ΑΙ . ΒΙ . ΠΙ . ΔΙ . ΚΛΑΡΟΥ pro *undecima*,
duodecima, *decimatertia*, *quartadecima forte*.

I. Τὸ δέκατον *decimo*, *decima vice*. Exprimens Consulatus, aut Tribuniciae Potestatis annis frequenter usurpata haec sigla conspiciuntur. Ita
ΤΟ ΙΗ . Vide in Γ
ΤΟ Ι . Append. Marm. Oxon. pag. 293. n. 9.
ΤΟ ΑΙ Vide in Σ

I. Καλ . Muratorius pag. 1219. n. 3.

Θ . Κ
ΚΑΛΗ ΧΡΗΣΤΗ Ε
ΖΗΣΕ ΕΤΗ . Κ . ΜΗΝ . Γ
ΗΜΕΡ . ΙΑ ΕΤΓΑΜΙΟΝ
Ι ΣΥΜΦΕΡΟΥΣΑ ΟΙ ΙΙΙΙΙΙΙΙ
ΕΙΣ ΤΕΚΝΟ ΦΛΥΚΤΚ ΙΙΙΙΙΙ

quod ille interpretatur: *Formosae Probae*. Vixit annos XX. menses III. dies XI. Eugamioni Sympherusa . . . Filiae dulcissimae. Atque optime id ille quidem quod Γλυκυτάτω, sive potius Γλυκυτάτη, ut opinor, rescribendum existimavit. Ceterum ego Καλή non *Formosae*, sed *Cale*, veluti proprium filiae nomen, reddiderim. Certe hoc ipsum *Cale* nomen apud Gruterum pag. 724. n. 1. Murator. pag. 1274. n. 8. 1447. n. 2. 1552. n. 6. 1577. n. 6. occurrit; cumque ibi non feminam, sed ubique virum significet, in nostro quoque marmore fortasse non *Cale optima* filiae *dulcissimae*, sed *Cale optimo filio dulciss-*

imo reddendum erit. Quamvis autem in 4. & 5. marmoris versu nulla lacunae vestigia exhibeantur, legendum tamen arbitror ΕΤΓΑΜΙΟΝ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΥΣΑ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ

I. Γερῶς . Gruterus pag. 1052. n. 6.
ΙΕΡΟΚΟΜΙΤΙ . ΑΠΟ . Ι . ΚΩΜΗΣ . ΑΔΔΑΝΩΝ
Vide in Α .

ΙΑ . Marmor Riccard. in Fastis Attic. Tom. I. pag. 170.

ΑιαντιδοΣ Σ
ΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟ
ΡΑΚΛΕΩΝΟΣ
ΙΑ

Certe Populi cuiusdam Attici sub Aeantide Tribu recensiti nomen hic delitescit, quod ignorare nunc cogimur; nisi fortasse . . ΓΑ pro ΦΗΓΑ, idest Φηγαίεος intelligatur.

ΙΑΙ . Boldettus pag. 406.
ΓΑΖΑΙΒ ΚΑΛΖΟΝΙΩΝ ΔΩΡΜΤΙΝΤΤΑ
ΚΕΦΙΛΙΑ . ΙΑΙ

quod ille interpretatur *Gazeo Calzonio*. *Dormit in pace*. *Filia propria*. Perspicue tamen legi, supplerique debet ΓΑΖΑ . ΙΒ . ΚΑΛανδῶν . ΖΟΝΙΩΝ pro ΙΟΥΝΙΩΝ. *Gaza*. XII. *Kalendas Iunias, dormit in pace*, ut ex Lupo Cl. Muratorius exhibuit pag. 1879. n. 2. Postremam vero vocem ita explicaverim, ut fortasse ΓΑΙΣ, vel alterius nominis initium videatur, virumque significet, cuius *Gaza* illa *filia* fuerit. Siquidem *Gaza* non viri, sed mulieris, nomen esse exemplis aliis ostendi posset: ut apud Murat. pag. 1451. n. 4. bis mulieris *Gazzae* nomen occurrit.

ΙΑΝ . Γανναρίων . Lupus pag. 136. Vide in ΙΠ . Ita apud Muratorium pag. 1940. n. 5. ΤΗ ΠΡΟ Ι ΚΑΛ ΙΑΝ .

ΙΑΡΑΚΑΤΙ . Παρακατατίθεται . Oliverius Marmor. Pisaur. n. 163. pag. 66. Vide in ΡΥΘΗΝ .

ΙΑΤΤ . Κάτθανε, sive Καταθέτη . Boldettus p. 407.
ΕΙΛΑΡΙΤΑΣ . ΙΑΤΤ , Π Τ Ι .
ΚΑΛ . CΕΠ .

quod optime ab illo redditur *Hilaritas deposita ante X. Kal. Sep.*

ΙΑΙ . Γδῖω . Gruterus pag. 680. n. 6. Vide in ΑΚΤΑ .

ΙΜΟΚΡΑ . Τιμοκράτης . Sponius Itinerar. p. 49. ΙΜΟΚΡΑ ΛΕΥΚ

ΙΜΡ . Reinesius Clas. IX. n. 51. pag. 569.
ΕΠΑΦΡΑΣ ΑΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΕΝΚΑΙΣΤΗΣ
ΚΑΙ ΙΜΡΑΛΠΕΛΕ ΘΕΡΑ ΚΑ ΙΟΥΛΙΟΣ
ΑΤΙΟΧΩΣ

Rei-

Reinesius hoc loci latinas, graecaeque voces & literas una permixtas esse arbitratur; ideoque legendum existimat: Καίσαρος Imperatoris Α'πελεύθερος.

IP. Γερέυς. Reinesius Classe XX. num. 63. pag. 913.

IP. ΟΚΣΤΑΚΙΟΣ
SACERDOS EVSTACHIVS

* INΔ. Γνδικτίωνι Indictione. Montfauconius Diar. Italic. c. 21. pag. 315.
EN INΔ. ΤΕΤΑΡΤΙ

IC. Reinesius Epistola 41. n. 30. Romae ΦΗΛΙΚΙΣΣΙΜΗ ΘΥΓΑΤΡΙ ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ ΕΠΟΗΣΗΝΟΙ. ΤΟΝΕΙΣ ΕΖΗ ΣΗΝΜΗΝΑΣΗ Η ΗΜΕΡΑΣΙ IC

INI. Γνδικτίωνος. Placentinus in Palaeogr. p. 33. marmor exhibet anno Mundi 6640. sive Chr. 1132. positum, quod ita definit

ΕΤΟΣ ̄ ̄ Χ ̄ Μ . INI ̄ ̄ ✱

anno Mundi 6640. Indictione X.

Luxatae, vitiataeque marmoris huius voces facile ita restitui, componique possunt: ἐποήσαν. οἱ. γονεῖς. ἔζησεν. μῆνας Η. ἡμέρας Ι. Postremae vero literae fortasse fuerint IC in ἐρήνη; nisi Γησὺς Cώτη hic etiam intelligatur.

INΔ. Montfauconius Palaeogr. pag. 174.

ΕΠΙ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ. ΤΟΥ. ΑΓΙΩ. ΑΡΧΙΕΠΙΣ,
ΚΑΠΙΛΙΟΥ. ΤΟΥ. ΠΕΡΙΒΑ. ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ,
ΕΥΤΥΧΩΣ ΑΝΕΝΕΩΘΗ. ΚΟΥ. . . . Ο,
ΤΟΙΧΟΣ. ̄. ΦΛ. ΑΠΠΙΩΝΟΣ. ΤΟΥ,
ΛΑΜΠΡ. INΔ. Β. †

IS. Γσελάσιμα. In eximio marmore, quod ipse omnium primus edidi in Dissertationibus Agonisticis pag. 103.

̄ ̄ Τ ΦΛΑΒΙΟΙ . Τ . ΥΙΩΙ
ΕΥΑΝΘΗ ΝΙΚΗΣΑΝΤΙ
ΙΤΑΛΙΚΑ ΡΩΜΑΙΑ ΣΕΒΑΣΤΑ
ΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑ ΤΗΣ . Μ . Γ .
ΙΤΑΛΙΔΟΣ . ΠΑΙΔΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ . ΔΙΑΤΛΩΝ

Montfauconius ita latine reddidit: *Sub Theodoro sanctissimo Archiepiscopo, & A. Pilio conspicuo Proconsule, feliciter restauratus est murus. Consule Fl. Appione splendidissimo illustri 2. vel post Consulatum eius anno 2. adeoque, cum Appion Consul fuerit anno Chr. 539. hic annum 541. indicari opinatur, quo Basilii Consulatum Fastis inscribitur. Itaque Relandus in Fastis Consular. pag. 716. Montfauconio inhaerens Capilio quidem legendum existimat; sed ultima marmoris verba ita reddidit: post Consulatum Flav. Appionis Viri Clarissimi anno II. At ego legendum assero INΔ. Β. latineque reddendum: Consule Flavio Appione Viro Clarissimo, Indictione II. Etenim anno Chr. 539. quo Appion Consulatum gessit, agebatur Indictio II. nihilque fuerat cur annus Chr. 541. post Consulatum Appionis II. diceretur, cum is Basilii ordinarii Consul nominis signaretur. Itaque non INΔεσρίε, ut Cl. Viro videbatur, sed INΔικτίωνι restitui, supplerique debet.*

Ibi vero Γσελάσιμα legendum esse iam monui, idque nominis Olympii illis concessum esse demonstravi, quae Neapoli, Elidensium instar, agebantur.

IC. Γησὺς. Hesselius in Append. Praef. n. 10.

FORTVNAE REDVCI
OB DEVICTOS GOTHOS
̄ ̄ IC XC NI KA

Iesus Christus vincit.

IOY. Γενίαιε, vel Γελίαιε. Muratorius p. 1844. n. 4. Vide in EIA.

IS. Ιησὺς. Gruterus pag. 1048. n. 2.

ISΘ. Γσθμίων. Gruterus pag. 415. n. 1. ubi Isthmiorum, aliorumque Graeciae Ludorum Agonotheta honoratur.

* IOY. Γουλίου. Sponius Pop. Attic. pag. 201. ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ IOY.

ICI. Γσιδι. Gruterus pag. 73. n. 3.

ΘΕΑ . ΕΠΗΧΩΩ ΙCΙ ΤΥΧΗ
sicuti in alio marmore pag. 40. num. 10. legitur Θεᾶ ἐπικώω Α'ρτήμιδι.

IOYA. Γελίος. Cyriacus pag. 39. n. 253.
IOYA. ΦΙΛΟΚΡΑΤΙΔΗΣ
Ita Donius pag. 8. n. 30. Vide in Θ.

ISIAΩP. Γσιδώρη. Muratorius pag. 2019. n. 1. Vide in AMM.

* ITEA. Γτεαῖος Iteaeus ex Itea Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 54.
ΦΙΑΩΝ ITEA

Populus autem iste a Stephano quidem, Harpocrate, Hefychio, & Suida Acamantidi; a Sponii vero marmore Antiochidi Tribui adscribitur. Ceterum pro ΦΙΑΩΝ facile ΦΙΑΩΝ, vel etiam ΦΙΑΩΝ rescribendum esse putaverim.

IOYN. Γενίων. Gruterus pag. 316.
ΠΡΟ . ΙΖ . ΚΑΛ . ΙΟΥΝ .
Ita pag. 330. n. 5. & Fleetv. pag. 455. n. 1. Vide in ΥΠΟΔ.

ΙΚΘΥC

IXΘTC. Ἰησὺς Χριστὸς Θεὸς Ἰδὸς Cώτηρ. Ita feliciter explicat Muratorius pag. 1824. n. 6. & Lupus pag. 103. quemadmodum Sigla Γ ternarium cadaverum tumulorum numerum, sive loculorum ordinem indicari arbitratur. At ego cadaverum potius, quam loculorum, numerum indicari putaverim, cum tria prorsus cadavera in marmoris epigraphe memorentur. Eadem prorsus siglarum series IXΘTC, omissio Γ, in latini marmoris sine conspicitur, quod e Coemeterio Basilae erutum idem Lupus exhibuit pag. 145. iterumque in aliis apud Fabretum p. 329. n. 485. & Murator. pag. 1850. n. 10.

I. X. Θ. T. C. N. Boldettus pag. 58. marmor exhibet, in quo latina quidem Inscriptio reperitur, sed dextro lateri characteres isti appicti conspiciuntur. Postremus character N. fortasse Νικᾶ reddi debet, ut in marmoribus aliis explicate legitur. Vide in IC.

* ΙΩ. Cl. Maffei siglam hanc ceteris interferit, atque Ἰωάννης interpretatur. Mihi vero nondum ea in Graecis marmoribus est observata.

ΙΩΝ. Ἰωνίας. Smithus Notit. Eccles. pag. 22. ΛΟΓΙΣΤΗΝ ΣΕΛΕΥΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΩΝ. ΚΑΙ ΡΩΣΟΥ

ΙΩΥ. Ἰωάννης. Sponius Itiner. pag. 102. ΙΩΥ ΕΝ ΧΩ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΥ.

* Κ. Ε'κουσι. Gruterus pag. 767. n. 2. ΕΤΙ Κ. Γ. & pag. 916. n. 12. ΕΤΗ Κ. Β.

* Κ. Καίσαρ. Sponius Miscell. Sect. X. n. 132. ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ ΕΠ. ΑΥΡ. ΠΟΛΛΙΑΝΟΥ Β ΤΟΥ ΑΡΧ. In Itiner. pag. 118. ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡ. ΣΕΟΥ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ ΣΕΒ. ΕΙΣ. ΕΤΥΧΗ

* Κ. Κάτθανε. Fabretus pag. 587. ΑΓΙΟΣ. ΘΕΟΣΕΒΕΣ ΕΥΤΡΟΠΟΣ. ΕΝ. ΙΡΗΝΗ ΤΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕΝ. Κ. Π. Ι. Κ. ΣΕΠ.

quae Fabretus ita reddidit: Sanctus Dei cultor Eutropus in pace. Filius fecit. Obiit a. d. X. K. Sep. Ait enim: Notam K tertiae lineae interpretor obiit a verbo καταλίσσει quod in hanc quoque significationem usurpatur. At exempla plurima, & Inscriptioes aliae mox proferendae ostendunt vel Κάτθανε, vel Κατεθέτη legendum esse, ut Maffei ipse observavit.

Κ. Καταχθώνιος. Gudius pag. 105. n. 5. ΘΕΟΙΣ. Κ.

Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΙΑΛΟΧΟΣ ΙΕΡΟΚΩΜΑΣ. ΤΟΥ. ΣΑΡΑΠΙΑ ΑΝΕΘΙΚΕΝ

Frequenter in monumentis aliis Θ. Κ. Vide in Θ. Κ.

Κ. Καί. Smithus Notit. Eccles. pag. 30. ΕΞΟΡΙΣΤΕΝΤΩΝ ΑΝΘΩΣΙΩΝ Κ ΜΙΣΑΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ita apud Gruterum pag. 1098. n. 8. & 683. n. 7. & 1127. n. 3. Sic etiam fortasse apud Marangonium in Appendice pag. 71.

Π ΔΙΔΩΝ ΩΚΤΩΒΡΙΩΝ ΑΠΘΟΝΗΕ ΚΟΙΖΩ ΠΥΡΟCΕΝΙΑ ΥΠΟΝΟ Κ. 5^α III.

Quod ille interpretatur: Ante IV. Idus Octobris obiit Zopirus anno: optime nimirum hic ΑΠΘΟΝΗΚΕΙ rescribendum esse observavit. Extremas autem voces, aut notas, quas ille intactas praeteriit, ita rescribendas, & explicandas esse putaverim: ΕΝΙΑΥΤΩΝ Ο Καὶ μηνῶν III. annorum LXX. & Mensium III. nisi fortasse cui libeat annos ΘΚ XXIX hic intelligere. Ita vox eadem Ενιαυτῶν in Margarini marmore restitui debet:

ΕΝΘ ΑΔΕ ΚΑΤΑΚΙΤΕ ΝΙΑΥΤΩΝ ΚΗΜΟΕ ΙΥΙΟΙ ΠΕΤΡΟΣ ΕΝΗΑΥΤΟ ΝΗΑΥΤΙΩ

legendum existimo ΕΝΙΑΥΤΩΝ Κ ΗΜέρων ΟΕ ΟΙ ΙΥΙΟΙ ΠΕΤΡΟΣ ΕΝΙΑΥΤΩΝ ΕΝΙΑΥΤΩΝ quod nimirum in uno eodemque tumulo pater, ac filii conderentur.

Κ. Κοίντω. Sponius Itiner. pag. 19. Κ. ΚΑΛΠΥΡΝΙΟ.

nam in latina Inscriptioe, cui graeca repente subnectitur, dicitur Q. Calpurnio. Ita in marm. Oxon. 150. pag. 286. legitur Κοίντω Αύλλιε Γαίε ψε χαίρε, latineque legitur in versu superiori Q. Aulici C. F. Lawvine. salve. Apud Grut. pag. 330. n. 5. bis legitur Κοίντος.

Κ. Κλαυδία. In Appendice Marm. Oxon. n. 11. pag. 293.

ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΩΝ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ Κ ΤΙΟΥ ΠΡΕΙΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΚΟΥ ΤΙΟΥ ΤΟΥ ΣΑΤΥΡΝΙΟΥ

Maffei hic tamen legendum asserit Καίε.

Κ. Κάρη. Fabretus Cap. X. n. 502. pag. 740. Vide in ΑΥΡ.

Κ. Καίος. Muratorius pag 1259. n. 15. Κ. ΔΙΑΙΑΝΟΣ ΠΡΟΚΛΗC

Vide in MA. Apud Muratorium ipsum pag. 1263. n. 10. Κ. ΛΗΦΕΝΗ ΠΟΣΙΔΩΝΑΚΤΟΣ, quod ille reddit *Caia Lephene Posidonaëis Filia*.

* Κ. Καί. In Veronensi marmore 45. ex Maffeo.

Κ. Καί. Gruterus pag. 491. n. 1. & 595. num. 11.

* Κ. Καί. In Ticinensi marmore apud Maffei. Vide in ΔΕΛΠ.

* Κ. Καί. In Ticinensi eodem marmore.

* Κ. Κατά. In Veronensi marmore n. 111. ex Maffeo.

ΚΑ. Καί. Reinesius Cl. IX. n. 51. pag. 569. Vide in IMP. Vide etiam in AM.

ΚΑ. Καταχθωνίος. Muratorius pag. 1010. n. 6. Vide in ΠΛΑΤ.

* ΚΑ. Καλανδών. Marangonius in *Appendice* p. 73.

ΜΑΡΚΙΑΝΟ ΓΟΧΡΗΣΤΟ ΟΕΖΗΣΕΝ
ΕΤΗΑΝΜΕΡΑΙ ΚΑΤΕΤΕΟΗΤΗ
ΠΡΟ Θ Θ ΚΑ ΑΚΚΕΝΒΡΗ

Cl. Scriptor interpretatur *Marciano Chrestos*, qui vixit annos depositus est nono Kal. Decembris. Ego vero depravatas, luxatasque marmoris voces ita concinnandas, ac distinguendas esse putaverim

ΜΑΡΚΙΑΝΟ Ο ΧΡΗΣΤΟ ΟΕΖΗΣΕΝ
ΕΤΗ Α ΗΜΕΡΑΙ ΚΑΤΕΤΕΟΗ ΤΗ
ΠΡΟ Θ ΚΑ ΔΕΚΕΝΒΡΗ

adeoque latine sic redderem: *Marcianus optimus. Vixit annum unum (nisi potius Α rescribendum, ac triginta reddendum sit) dies decem depositus est nono Kalendas Decembris.* Fieri quoque potest ut characteres vel numerales notae AN *quingenta ac unum* significant; adeoque non ΗΜΕΡΑΙ, sed ΜΕΝΑΙ pro ΜΗΝΑΙ legendum sit. Vide in ΜΡΑΙ. In marmorea S. Hippolyti Cathedra apud Gruterum pag. 140.

Π ΙΣ ΚΑ . ΜΑΙ

decimo sexto Kalendas Maias. Eadem nota, idemque notae valor apud Murat. pag. 1857. n. 2. Vide in ΝΟΒ. & in ΚΙ.

ΚΑ. Κατά. Chishullus in *Antiquitatibus Asiaticis* pag. 49. eximium marmor exhibet, in quo Sigeorum Psephisma in Antiochi Soteris gratiam editum continetur. In ipso linea quarta legitur

Ε ΞΗΤΗΣΕ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ
ΤΑΣ ΚΑ ΤΗΝ ΣΕΛΕΥΚΙΑΔΑ

Chishullus ipse cum notas, aut vocis compendia marmori huic antiquissimo, quod anno V. C. 474. sculptum fuit, inesse minime suspicaretur, errorem marmorarii credit; sed optime tamen supplendum esse putavit ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΕΛΕΥΚΙΑΔΑ.

ΚΑ. ΔΑ. Κατά Δανιήλ. In Cathedra, S. Hippolyti in qua reperitur etiam explicata Κατά Δανιήλ.

ΚΑΙ. Καίσαρ. Gudius pag. 210. n. 7. ΑΥΤ. ΚΑΙ Μ. ΑΝΤΩΝΙΩ ΓΩΡΔΙΑΝΩ
Vide in Π. Τ.

ΚΑΙ. Κάθανε sive Κατεθέτη. Marangonius in *Appendice* pag. 74. Vide in ΜΑΡ.

* ΚΑΙΝΟ. Καίνισε. Sponius Itiner. pag. 102.

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΕΡΓΟΝ ΕΝΘΑΔΕ
ΦΘΑΡΕΝ ΧΡΟΝΩ ΚΑΙΝΟ ΜΑ
ΝΕΗΑ ΕΥΣΕΒΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Maffei optime Notam exposuit; sed compendii signum, lineolam nempe superinductam, omisit, quae tamen perspicue in Sponio reperitur.

ΚΑΙΣ. Καίσαρ. Sponius Itiner. pag. 116. ΑΥΤ. ΚΑΙΣ Μ. ΑΥΡ. ΣΕΘΟΤΡΟΝ
Ita in Popul. Attic. pag. 154.

ΚΑΙΟ. Καίσαρ. Gudius pag. 196. n. 13.

ΚΑΛ. In eximio Sarcophago apud Lupum pag. 50.

ΕΝΘΑΔΕ
ΚΕΙΤΕ ΙΟΥ
ΛΙΑΝΟ Ο ΙΕΡΕΥΣ Α
ΡΧΩΝ ΚΑΛ
ΚΑΡΜΕ ΙΩΝΤΗ
Ο ΟΙΟΥΛΙΑΝΟ
ΥΑΡΧΙΟΥ
ΑΓΩΓΟΥ

ubi Cl. Scriptor interpretatur *Καλπείων*; cum Stephanus & *Calpensēs* Populos, & *Carpeiam* ipsorum Urbem in Bythia memoraverit. Muratorius ex Lupo ediderat pag. 708. n. 3. & 152. n. 4. sed ingenue professus ambigere se an ibi Populus aliquis exprimeretur.

* ΚΑΛ. In marmore Ancyrano apud Montfauconium *Palaeogr.* pag. 164.

ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΚΑΛ. ΜΑΚΕΔΟΝ-
ubi Montfauconius, ipsique inhaerens Maffei *Κάλον*, sive *Κάλλισον* legendum esse putarunt. Ita prorsus Muratorius, qui marmor exhibet pag. 736. n. 4.

* ΚΑΛ. Καλανδών. Gruterus pag. 177. n. 6. Vide in ΑΠΡΕΙΑ & in ΠΡ. Ita optime Montfauconius.

fauc. Diario Ital. pag. 353. ΠΡΟ. ΙΓ ΚΑΛ. ΝΟ-
ΒΕΜΒΡ. interpretatur XIII. Kal. Novembr. Sic
etiam Lupus pag. 102. ΤΗ ΠΡΟΔΚΑΛ. Ita
Fabrettus pag. 587. Vide in ΚΑΤΘ.

Etenim in marmoribus aliis, quae praece-
ferant, explicata legitur πάντας τὰς κατοικ-
κέντας.

ΚΑΛΑ. Καλανδῶν. Muratorius pag. 1904. n. 7.
ex Marangonii Append. pag. 71.

ΚΑΤΑΘΕCIC Π Ζ ΚΑΛΑ ΩΚΤΩΒΡΙΩΝ

ΚΑΛΑΝ. Καλανδῶν. Fabrettus pag. 591. n. 203.
Vide in ΚΥ.

ΚΑΛΑΝΔ. Καλανδῶν. Muratorius pag. 1858.
n. 3.

ΑΝΕΠΑΥΣΑΤΟ ΤΗ. . . ΚΑΛΑΝΔ ΦΕΒΡC

ΚΑΛΗ. Καλήμιον. Muratorius pag. 553. n. 1.
Vide in ΒΙΒΛΟ.

* ΚΑΛΩΚ. In Ticinensi marmore apud Mas-
feium, qui feliciter observavit ibi καλοκαγα-
θοί supplendum esse.

ΚΑΛΠ. Καλπυρίω. Gruterus pag. 767. n. 2.

ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΑ ΖΩΤΙΚΗ.
Γ. ΚΑΛΠ. ΖΩΤΙΚΩ CΥΜΒΙCΩ

ΚΑΠΠ. Cyriacus pag. 8. n. 61.
ΕΠΙ ΣΤΑCΙΑ . ΔΕΑΡΟΥ . ΚΑΠΠ.

* ΚΑCΙ. In Oxon. Marm. n. 15. pag. 83. &
Spon. Pop. Attic. pag. 166.

ΚΟCΜΗΤΕΥΟΝΤΟC CΤΑ. ΔΕΡΑΠΗΟΝΟC ΧΟΛΛΕΙΔΟΥ
ΑΝΓΙΚΟCΜΗΤΕΥΟΝΤΟC ΚΑCΙ. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

Quid ibi Prideauxius latere coniecerit, quid
vere intelligi, legique debeat ostendi in Fa-
stis Attic. Tom. II. pag. 140. Etenim *Casium*
gentile nomen ibi esse exemplis aliis osten-
di. Ita apud Gruterum pag. 798. n. 4. ΚΑ-
CΙΟΝ. ΣΕΚΟΥΝΔΟΝ.

ΚΑΤ. Κατεθέτη, five Κάτθανε. Marangonius
in Appendice pag. 70.

ΤΥΡΑΝΝΟC

ΚΑΤ Π ΕΝΩΝΔΕΚ

quod ab illo redditur *Tyrannus Depositus an-
te*, vel pridie *Nonas Decembris*. Fortasse ta-
men *V. Nonas* reddi poterit, ut observavi in
ΝΩ. Muratorius marmor ipsum exhibet pag.
1952. n. 4. Vide in ΔΕΚ.

ΚΑΤ. Καταχθωνίαι. Muratorius pag. 1016.
n. 1.

Θ . ΚΑΤ.

Vide in ΑΠΕΛ.

* ΚΑΤ. Κατοικέντες. Sponius Itin. pag. 154.

Η ΠΟΛΙC ΜΙΛΗCΙΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΕC ΟΙΚΑΤ

ΚΑΤΑ. Καταχθωνίαι. Gualtherius p. 6. n. 24.
ΘΕΟΙC ΚΑΤΑ

* ΚΑΤΑΘ. Κατάθεσις. Arringhii Lib. III.
c. 22. pag. 619. & Reinesius Claf. XX. n. 375.
pag. 984.

ΚΑΤΑΘ.
ΠΡΙΝΚΙΠΙΟΥ
ΠΡΟ . Ζ . ΚΑΛ .
ΟΚΤΩΒΡ .
ΘΕΟΔΩΡΑC x
ΠΡΟ . ΔΕ . Δ . CΕΠΤε

quod Arringhii reddidit: *Deposito Principii
ante VII. Kalendas Octobris Theodora ante IV.
Idus Septembris*. Reinesius vero, cum cha-
racterem C a praecedentibus seiunctum con-
spiceret, Cύμβιος interpretatur; quemadmo-
dum in titulo Κατάθεσις intelligendum esse
iam dixerat. At Muratorius pag. 1928. n. 3.
marmor ipsum ex *Ptolemeis Schedis* proferens,
legit ΘΕΟΔΩΡΑC, latineque reddit *Theodorae*.
Atque optime id quidem; ut facili nimirum,
perspicuoque sensu exprimat *Principium*
VII. Kal. Octobris, Theodoram vero IV. Idus
Septembris tumulatam fuisse. Quod si *Theo-
dora* recto casu legatur, neque sensus haere-
re poterit, neque facile intelligi cur illa me-
moretur; nisi forte tumulum marito constru-
xisse dicatur antequam ille decederet; vel
integro ferme anno postquam e vivis exce-
sserat. Observari postremo velim in Arrin-
ghio legi ΠΡΟ . ΔΕ . Δ . in Muratorio ΠΡΟ . ΕΙΔ .
unde ille reddit *Pridie Idus*.

ΚΑΤΑΧ. Καταχθωνίαι. Gudius pag. 196. n. 13.
ΘΕΟΙC . ΚΑΤΑΧ

ΚΑΤΑΧΘ. Καταχθωνίαι. Gruterus pag. 825.
num. 4.

ΘΕΟΙC ΚΑΤΑΧΘ

* ΚΑΤΘ. Κατάθεσις. Fabrettus pag. 587.

ΔΑΦΝΟC ΕΖΗΣΕΝ ΕΤΗ . ΚΕ .
ΤΟΥΤΟΥ ΚΑΤΘ ΤΗ Π ΙΖ ΚΑΛCΕ

Fabrettus ipse latine reddit: *Daphnus vixit
annis XXV. qui decessit A.D. XVII. Kal. Se;*
simulque notat: *Idiotismum ΤΟΥΤΟΥ genitivo
casu male respondens τῷ Δάφνιδε, & ΚΑΤΘΤΗ,
aliaque sphalmata transmittam*. Verum, si non
Κατθτη, sed Κατθ. τῆ legatur, & sigla illa non
κάτθανε, sed κατάθεσις, intelligatur, perspicuus
exinde sensus orietur. Certe κατάθεσις in aliis
etiam marmoribus observatur ut apud Fleet-
wood. pag. 458. Vide in ΚΑΤΑΘ. & in C.
Vide etiam in ΘΥΤΡΙ.

* Κ. Β. Κελεύσματι Βελῆς. Sponius Itin. p. 105.
E 2 K. B.

Κ. Β.
 ΑΥΡ . ΦΛΑΒΩΝΗΝ
 ΡΟΥΦΕΙΝΟΝ
 ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΝ
 ΔΕΣΠΟΤΑΤΟΝ
 ΠΡΕΙΜΟΙΠΕΙΛΑΡΙΟΝ
 ΧΕΙΛΙΑΡΧΟΝ
 ΟΥΡΒΑΝΙΚΙΑΝΟΝ
 ΠΛΙΛΙΑ ΚΟΡΝΙΛΙΑ
 ΝΕΙΚΑΡΕΤΗ
 ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ

Cl. Maffeius *Κελεύσει Βελήs* interpretatur, *mandato Senatus*. Quandoquidem tamen non publico Senatus Decreto, sed privata potius auctoritate Monumentum illud excitatum videtur, *κελεύσει* quidem hic legerem, sed potius *permissu*, quam *mandato*, interpretarer.

ΙΕ. *Καί*. Placentinus in Palaeogr. pag. 24.

ΚΕ. *Καί*. Vide in ΠΡS,

ΚΕ. *Καί*. Lupus pag. 140.

ΑΜΕΛΙΩ ΤΕΚΝΩ ΓΑΤΚΥΤΑΤΩ

 ΑΜΕΛΙCΑΡΧΩ
 ΚΕ ΜΑΡΙΑ ΓΟΝΕΙC · ΤΕ
 ΚΝΩ ΔΜΜΩΜΩ ΟCΕΙΩ
 ΕΠΟΙΗCΑΝ

Vbi Lupus *Α'μέλιος Α'ρχων*, & *Μαρία* legendum existimat, latineque reddit *Amelio filio dulcissimo . . . Amelii Archon, & Maria parentes filio meo Museo fecerunt*; quamvis voces illas *ἀμμῶ μωσειῶ μεο* *suavi reddi posse* putaverit. At doctissimi Viri pace legendum arbitror *ἀμμῶμω δσειῶ* pro *ἀμῶμω δσίῶ inculcato, sancto*; quemadmodum saepius *innocenti &c.* in marmoribus reperitur. Ita, me iudice, patris nomen non *Α'ρχων*, sed *Α'μελισάρχων*, fuerit; ne scilicet discerpto nomine aut filii nomen temere repetatur, aut duplex patri nomen concedatur. Muratorius hoc ipsum marmor exhibet p. 1129, n. 6. atque interpretatur *Amelius Isarcho*, extremaeque voces ita reddit *filio* (fort.) *Amomo*, vel *inculcato suo fecerunt*.

* ΚΕ. *Κύριε*. Maffei, sed ignotum ubi siglam istam invenerit.

Κ̄Ε. Sponius Miscell. Sect. X. n. 31.

Κ̄ Ε ΒΟΗΘΕΙ
 ubi Sponius ipse reddidit *Domine adiuva*. Vide in ΒΑCΙΑΙ.

* ΚΕΦ. *Κεφαλήθεν Cephalensis ex Cephale* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 50.
 . . . ΜΑΣ ΠΡΟΣΔΕΚΤΟΥ ΚΕΦ

* ΚΗ. *Κηδῶν*. Sponius Itin. p. 46. Vide in ΕΚΚΗ.

* ΚΗΔ. Gruterus pag. 428. n. 11. Vide in ΑΝΑΕΓΓΡΑΦ.

* ΚΗΦ. *Κηφισιεύς Cephisensis ex Cephisia Atticae* Populo. Sponius Itiner. pag. 46.
 . . . ΝΟΣ Ο ΚΑΙ ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΣ ΚΗΦ

ΚΗΦΕΙΣΗ. *Κηφισιεύς*. In Marmore Riccardiano, quod in Fastis Atticis exhibetur Tom. I. pag. 170. Donii tamen exemplar habet ΚΗΦΙΣΗ ΙΙΙΙΙΙ

Κ. Θ. *Καταχθωνίου Θεός*. Reinesius Claf. XIII. num. 1. pag. 697. & Fabrettus pag. 391. n. 253. Κ Θ. & Donius Claf. VII. n. 192. pag. 311.

ΚΙ. *Κίται* sive *Κεῖται*. Lupus pag. 136.

ΕΥCΕΒΙΑ . ΚΙ

ΕΤ . Δ . ΙΕ ΚΑ ΙΑΝ

Marmor ipsum a Muratorio pag. 1865. n. 5. iterumque pag. 1868. n. 1. exhibetur. Marangonius, qui in *Appendice* pag. 71. marmor protulerat, interpretatur *pridie Kalendas*; at perspicue reddendum *XV. Kalendas*.

* ΚΙ Β. In eximio Gruteri marmore, p. 1052. n. 6. quod exhibetur in A. Cl. Maffei ad siglam hanc adnotavit: *KIBENEIPHNE ad finem Gruterianae 1052. 6 κ̄ δεύτερον, κ̄ ἄωφιε & iterum in pace. Praecesserat siquidem alia vice ἐν εἰρήνῃ. Scaliger in Emendatione Temporum pag. 516. KIB videntur significare κείται βεβαίως, Probare non possum. Animadverto postremum illum versum ita a Grutero collocari, ut videatur capite diminutus esse: forte ergo sculptum fuerat ΓΥΝΑΙΚΙB coniugi benemerenti in pace. At, nisi plurimum fallor, doctissimi Viri coniectura a perspicuo marmoris sensu fortasse abhorret. Quid enim latina vox *Benemerenti* cum graeca Γυναικί temere admixta supponatur? Quid nitide in marmore explicateque ΓΥΝΑΙΚΙ scriptum olim fuisse dicatur, cum lineola, sive compendii nota syllabae ΚΙ superposita, & a Maffeiō tamen ommissa perspicue ostendat nihil in extrema superioris versus parte truncatum esse, aut certe ΓΥΝΑΙΚΙ, quod ille coniecerat, suppleri non posse? Denique, ne coniecturas alias persequar, Eusebia illa vix *decimum* aetatis annum excesserat; adeoque facile *coniux* esse, vel appellari non poterat. In Broverii quidem exemplo reperitur ΙΕ, perinde quasi Eusebia quintum ac decimum annum attigerit; at Scaligeri, Gruterique lectio castigatior apparet; cumque in prolixo marmore nullum *mariti* nomen occurrat, ne ipsum quidem Γυναικίς, sive *uxoris* nomen admitti facile poterit. Quod si in tanta obscuritate, atque interpretationum varietate aliquid divinando conicere, vel proferre nunc liceat, facile suspicarer characteribus ΚΙ exprimi*

mi κατατίθεται deposita est, caractere autem B̄ indicari δευτέρα, δευτεράια, ὑσεράια, hoc est secunda, proxima, sequenti die: ut nempe celebri solemnique sepulchrali formula exprimat Eusebiam duodecima Panem mensis die obiisse, sequenti depositam in pace fuisse. Certe in Latinis aliis, Graecisque Christianorum titulis, quorum exempla proferuntur in ΠΑΡΑΣΚΕΥ. depositionis dies ab obitus die distingui, proximeque post illum sequi vel memorari conspicitur.

ΚΛ. Καλανδών. Gorius Par. I. pag. 51. n. 100. Vide in ΕΚΟ.

* ΚΛ. Κλαύδιος. Sponius Popul. Attic. p. 162. ΚΛ. ΜΑΡΩΝ

ΚΛΑΖ. Κλαζομένιον. Gruterum pag. 503. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΝ. ΦΙΛΙΝΟΥ. ΤΙΟΝ. ΚΛΑΖ etenim in postrema marmoris parte explicite legitur ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ. ΤΟΥ. ΦΙΛΙΝΟΥ. ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΥ.

ΚΛΑΣ. Κλάσις. Muratorius pag. 1086. n. 2. Vide in ΤΠΟ Λ ΑΜΑ.

ΚΛΑΥΔ. Κλαύδιος. Sponius Miscell. Sect. X. n. 116. ΤΙΒ. ΚΛΑΥΔ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ & Muratorius pag. 997. n. 4. ΓΑ. ΚΛΑΥΔ. ΠΛΩΚΙΩΙ

ΚΛΕΟΞΕΝ. Κλεοξένος. Muratorius pag. 1979. n. 5. Vide in ΘΕΟΦΑΝΕΣΤ.

ΚΛΣ. Apud Hesselium inter Smyrnenasia marmora n. 13. ΚΛΣ ΛΥΣΙΜΑΧΗΝ ΤΗΝ ΦΙΛΑΝΔΡΟΝ Ο ΤΡΕΨΑΣ ΘΗΛΥΜΙΤΡΗΣ

* ΚΝ. Muratorius pag. 582. Vide in ΑΙ. Ε Ο Ε * ΚΝΘ. Sponius in Itiner. pag. 24.

Ε Ο Ε
Κ Ν Θ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΟΙ ΤΟ ΕΛΑΙΟΝ ΓΕΟΡΓΟ
ΥΝΤΕΣ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΚΑΤΑ
ΦΕΡΕΤΩΣΑΝ Η ΤΟ ΟΓ
ΔΟΟΝ ΟΙ ΙΠΠΑΡΧΟΥ ΧΩ
ΡΙΑ ΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΦΙΣΚΟΥ
ΠΡΑΘΕΝΤΑ ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΙ

ibique mox integri 90. fere versus, in Sponii marmore consequuntur. Cl. Maffei, ita siglam hanc exhibet, ac interpretatur: Κ Ν Θ. Sponius in Itinerario pag. 24. qui interpretatur ἐκ νομοθεσίας Αδριάνου, ex constitutione legis Adriani. At Cyriacus, in cuius edito libello pag. 12. eius inscriptionis initium tradi-

tur, hoc modo exhibet: ΚΑΝΟΝΕΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ. Verum Cl. atque immortalis Viri pace, Cyriaci marmor a Sponiano marmore perspicue distingui debet. Etenim in Cyriaco sic marmor illud exhibetur pag. 12. n. 90.

Ad Hadr. princ. arcum
ad magnam ex integro lapide parietem

ΚΑΝΟΝΕΣ . ΑΔΡΙΑΝΟΥ . ΑΥΤΟΚ
ΟΙ . ΤΟ . ΕΛΑΙΟΝ . ΓΕΟΡΓΟΥΝΤΕΣ
ΤΟ . ΤΡΙΤΟΝ . ΚΑΤΑΦΕΡΕΤΟ .

cetera deleta

Si utrumque marmor conferatur, in siglis, quas alioquin Cyriacus semper exprimere consuevit, in primis vocibus, in versuum ordine, praesertim vero in ipsorum numero unum ab alio diffidere conspicitur; sive quod variae, distinctaeque leges in illis expressae fuerint; sive quod una eademque Hadriani lex variis in locis, variis temporibus, variaque

formula proposita sit. Itaque siglae Κ Ν Θ certe ΚΑΝΟΝΕΣ exprimere, vel significare non possunt. In Fastis Atticis Tom. II. p. 206. existimavi siglis istis, aut characteribus indicari ΚΕΛΕΥΣΜΑ ΝΟΜΙΜΟΝ ΘΕΟΥ Αδριάνου; quamvis etiam facile legi, reddique possit ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΟΜΩΝ, sive ΝΟΜΟΣ, ΘΕΩ Αδριάνου: quod nempe plures Athenis Hadrianus, leges ediderit; ac ipsarum una de oleo exportando, huic marmor inscripta fuerit. Quod si rite coniecero hic Θεω legendum esse, perspicue deduci posset Sponianum marmor post Caesaris ipsius mortem insculptum fuisse; Cyriaci vero marmor ipso adhuc vivente, atque Athenis etiam degente, excitatum fuisse. Ceterum, ut hoc etiam adiciam, secunda interpretatio, quam notis istis adhibui, latini marmoris exemplo confirmari facile poterit apud Grut. pag. 215. num. 2. ubi legitur.

ΚΑΡΥΤ . ΕΧ . ΤΕΣΤΑΜΕΝΟ . Μ . ΜΕΓΟΝΙΙ . Μ . Φ . ΚΟΡ . ΛΕΟΝΙΣ .

* ΚΟ. Κοίντος. In Veronensi marmore ex Maffei.

ΚΟΒΡ. Muratorius pag. 1039. n. 2. ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΛΟΥΝΑΙΟ ΚΩΜΗΣ ΚΟΒΡ. ΘΕΟΣ.

Cl. Editor observavit fortasse ΑΛΟΥΝ legendum esse; hicque Κόβρον Thraciae Urbem Stephano, & Scylaci memoratam indicari; postremamque vocem reddidit Deus; prorsus ut Boldettus pag. 417. ex oppido Cobri. Deus. Ego vero suspicor vocem ΘΕΟΣ hic temere irrepsisse, hoc est a precedentibus literis quadratarii vel exscriptoris vitio divulgatam fuisse. Itaque libentius legerem ΚΟΒΡΟΕΟΣ; ut solum nempe Urbis, Oppidive nomen hic habeatur, quod a Stephano quidem Κόβρος, a Scylace vero Κόβρος vocatur. Quid vero si coniecturam hanc meam marmoris alte-

alterius exemplo confirmem, simulque marmor ipsum mirifice depravatam, ac mutilum restituere, atque illustrare enitar? Margarinus pag. 62. n. 24. hoc marmoris fragmentum exhibet

ONNA ΑΠΟΚΩΒΡΟΕΩ
 ΤΗΘΒΠΑΕΟΝΕΛΑ
 ΕΑΣ ΜΗΝΙΠΑΥΝΙΚΒ
 ΣΠΟΤΩΗΙΩΝ ΛΕΟΝ
 ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ

Hoc ita suppleverim atque emendaverim.

Ε. κίτε ΝΟΝΝΑ ΑΠΟΚΩΒΡΟΕΩ
 Ζησασα εΤΗ ΟΒ ΠΛΕΟΝ ΕΛΑ
 ΤΤΟΝ ΕΤΕΛΕ. ΜΗΝΙ ΠΑΥΝΙ ΚΒ
 ΥΠ. ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΛΕΟΝ
 ΤΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ

Hic iacet Nonna ex Vrbe Cobri, quae vixit annos LXXII. plus minus. Obiit mense Payni vicefima secunda die. Consulatu Dominorum Heroum Leonis & Probiani. Ne de ceteris emendationibus hic loquar, quarum ratio clarior & facilior esse conspicitur, observasse iuverit ΠΛΕΟΝ ΕΛΑΤΤΟΝ in monumentis aliis occurrere, ut apud Fabretum pag. 588. n. 103. Leonis autem, & Probiani Consulatum nomina ita in Ticinensi marmore exprimuntur ΕΤΕΛ. ΜΗΝΠΕ Γ ΠΡΠΙΕ. ΠΥΣ ΕΝ ΥΠΑΤΤ ΔΕΣΠ ΗΜ ΛΕ ΩΝΗΠΕΤΔ Κ ΠΡΠΒΙΑΝΠΥ. Itaque nihil facilius quam & mortem, & mortis diem, & Consulatum nomina in nostro, prorsus ut in Ticinensi, marmore designari; nisi quod Heroum titulus in nostro exprimitur, ac utriusque Consuli tribuitur; quod argumento esse poterit in Ticinensi non Δεσπότες ήμετέρη cum Maffeiis, sed Δεσπότην ήμετέρων, legendum esse. Ceterum titulus ipse Τών Δεσπότην Ηρώων Valentiniano, ac Valenti tributus occurrit in Murat. pag. 264. n. 3. Quandoquidem vero in Margarini marmore Payni Aegyptiorum mensis memoratur, perspicue apparet quod Nonna illa (si hoc nomen rite suppleverim) Aegyptia fuit; adeoque praeter Cobryn Stephano, ac Scylaci memoratam, fortasse Cobrys alia in Aegypto admitti debet; sive potius quod Nonna ex Thraciae quidem Cobryde oriunda, sed Aegyptii tamen viri vel coniux, vel alumna fuit: qui proinde in marmore non Macedonicum, hoc est patrium mulieris mensis, sed Aegyptium potius, hoc est suum, exprimere maluit, quod facile exemplis aliis ostendi posset.

* ΚΟΙ. Κόιλης. Sponius Itin. pag. 53. Vide in ΕΚΚΟΙ.

* ΚΟΛ. Κολιττεύς. Sponius Popul. Attic. p. 79. ΔΙΚΙΝΝΙΟΣ ΠΟΛΥΑΙΝΟΣ ΚΟΛ. ΗΓΕΜΩΝ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΠΡΟΣΑ. ΓΡ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΕΛΙΤΕΥΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΠΟΘΕΙΝΟΥ ΕΡΙ.

Maffeiis quidem hic Κολωνεύς, vel Κολωνόθεν Coloneus, vel e Colono legendum asserit quod Colonus, & quidem duplex, Athenis esset; Γ'ππιος nimirum, atque Α'γοραίος; ideoque suspicatur quod ΠΡΟΣ ΑΓΡ post ΚΟΛ forte sequebatur, atque ita legi debet: Δικίννιος Πολυαίνης Κολωνεύς πρὸς Α'γορὰν ήγεμὼν: Ε'πικτήτος Διονύσιος Μελιτεύς. Η'ρακλείδης Ποσειδών Ε'ρικειεύς. Hoc modo mutatione quam minima patre, & populo singuli ornati sunt. Coloneus ad Forum dici potuit, cum is populus Α'γοραίος etiam dictus esset, ut a Colono extra urbem distingueretur. At doctissimi Viri coniectura, vocumque transpositio, quae literas ex secundo tertioque etiam versu in primum transferat, paullo liberior haberi fortasse debet. Quilibet certe Civis patre, & Populo donaretur; at id inutile est, neque constanter in civibus aliis mox in ipso marmore recensitis observatur. Quid quod Πολυαίνης, & Διονύσιος liberius exhiberetur, cum semel iterumque Πολυαίνης & Διονύσιος in marmore habeatur? Ad haec vox Η'γεμὼν, veluti officii nomen ad Licinnium referretur; cum tamen is Παιδευτής, & Γυμνασιάρχων dicatur; ideoque hic Η'γεμὼν non officii, sed viri nomen esse debuerit. Colonus etiam unus Α'γοραίος dicebatur; at is, alterius instar, veris Atticae Populis minime accensebatur, ut in Fastis Atticis demonstravi. Denique, ne argumentis aliis hic immorer, verum Licinnii nomen, verusque Populus ex ipso marmore demonstratur. Etenim Sponius in recensendis Atticis mensibus, iisque Civibus, qui singulis mensibus Gymnasiarchae munus obiverant, integrum marmoris versum, ideoque Elaphebolionem mensis, eiusque Gymnasiarcham omisit; qui nitide tamen diserteque apud Wheelerum ita legitur ΕΛΑΦΗΒΟΛΙΩΝΑ ΔΙΚΙΝΝΙΟΣ ΠΟΛΥΑΙΝΟΣ ΚΟΛΛΥΤΤΕΥΣ. Itaque, cum unus idemque Civis, qui Elaphebolione mense Gymnasiarchae munere perfunctus erat, Puerorum quoque Institutor fuerit, adeoque inter Paedetas initio memoretur, dubitari certe non poterit, quin verum ipsius nomen fuerit Licinnius Polyaeus, verusque ipsius Populus fuerit Colyttus; adeoque nota ΚΟΛ. Κολιττεύς significet.

* ΚΟΜΝ. Κομνήνη. Sponius Miscell. Sect. X. n. 126. Vide in ΕΥΔΑΙΜ. Perperam autem Sponius, & qui Sponium exscripserat, Maffeiis Commeno interpretatur; cum ibi perspicue Κομνήνη legi, atque Commeni reddi debeat.

* ΚΟΟΡ. Κόορτος. Cohortis. Gruterus p. 458. n. 1. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

* ΚΟΡΝΗ. Κορνήλιον. Muratorius pag. 1027. n. 4. Vide in Α.

* ΚΟΡΝΗΛΙΑΝ. Κορνηλιάνης. Sponius Itin. p. 54. ΜΟΣΚΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΑΝ ΑΓΝ.

* ΚΟC

* ΚΟC. *Consulibus*. Reinesius Cl. XI. n. 71. pag. 633. Vide in Π. Τ.

ΚΟΩΡC. *Κόωρος Cohortis*. Gudius pag. 189. n. 7.

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟC . ΚΟΩΡC
Δ . ΟΥΓΙΑ . ΡΩΜΗΩΝ

Κ . Π . Gruterus pag. 415. n. 1.

ΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΣΑΝΤΑ
ΚΑΙ Κ . Π . ΠΡΕCΒΕΥCΑΝΤΑ
ΠΑΡΑ . ΑΠΑΝΤΩΝ . ΕΘΝΩΝ

Suspicio ibi legendum esse *Κελεύσματος Πόλεως Civitatis Decreto, Patriae nomine*. In extrema quoque marmoris parte iterum reperitur Κ Π . . . quod mutilae vocis alterius initium esse potuit. Fortasse quoque eadem sigla significat *Κατὰ Πρόσαγμα*, quod in alio marmore apud Reinesium occurrit pag. 151. Claf. I. n. 113.

ΚΡΑΟΥC. Muratorius pag. 236. n. 1.

... ΚΑΙCΑΡΑ ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΡΙΑΝΟΝ ...
... ΟΙC ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΝΟΜΟΘΕΤΗΝ ΚΑΙ ΤΡΟΦΕΑ ...
... ΟΥ ΚΑΝΔΙΤΟC ΤΟΥ ΚΡΑΟΥC ΚΟΙΝΤΟC ΔΙCΚΡΟΝΟC ΑΝΕC

Cl. quidem Muratorius, cum nullam ibi siglam, vocisque compendium delitescere suspicaretur, latine reddidit . . . *Candidus Crai filius, Quintus Aescronis filius*. Mihi vero vehemens, gravisque suspicio suboritur quod in voce ΚΡΑΟΥC integrae unius, vel duplicis etiam vocis valor, atque compendia reperiantur; ut proinde ΚΡΑΤΙCΤΟΥC; sive potius ΚΡΑΤΙCΤΟΥC ΑΝΘΥΠΑΤΟΥC hic legi, supplerique debeat. Etenim in alio marmore, quod Muratorius ipse pag. 237. n. 1. mox protulit, nitide diserteque legitur;

ΣΑΒΕΙΝΑΝ ΒΑCΙΛΙCCΑΝ CΕΒΑCΤΗΝ
ΝΕΑΝ ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟC
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΑΜΦΥΛΟΙ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΝΔΙΤΟΥ ΚΡΑΤΙCΤΟΥC ΑΝΘΥΠΑΤΟΥC
ΣΤΡΑΤΗΓΟΥCΤΟC *IIIIIIIIII*
ΔΙCΧΙΩΝΟC ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΡΑΘΟC

Marmor ipsum Megaris invenit, & exscripsit Sponius in Pop. Attic. pag. 223. & Miscell. Sect. X. n. 18. sed in Sponii exemplari inter *ΣτρατηγώντοC & ΑΐσχίωνοC* nullus hiatus aut lacuna reperitur; atque vicissim inter *ΚανδίτουC*, & *ΚρατίCουC* vocula ΤΟΥC interferitur. Ceterum *Candidus*, sive potius *Candidus* ille, qui in utroque marmore nominatur, non alius fuit, ut optime feliciterque Muratorius admonuit, quam *Tiberius Iulius Candidus*, qui anno Chr. 105. Consulum Fastis inscribitur. Itaque nullus hic dubito quin in utroque marmore idem prorsus Proconsulis Candidi nomen, ac dignitas expressa fuerit; ideoque, sicuti in secundo marmore perspicue expliciteque legitur *ΚανδίτουC τῆC ΚρατίCουC ΑΐθυπάτουC*, ita quoque in primo, notarum tamen, &

compendiorum ope, *ΚρατίCουC & ΑΐθυπάτουC* expressum fuerit; ut utraque proinde vox illa in voce ΚΡΑΟΥC delitescat; quod nimirum priores characteres illi ΚΡ *κρατίCουC*, posteriores ΑΟΥC, sive si libeat, ΑΟΥC *αΐθυπάτουC* significant; aut si vox unica censenda illa sit, compendio ΚΡΑΟΥC integra vox *ΚρατίCουC* indicetur. Denique observasse iuverit marmor ipsum, quod a Muratorio priori loco exhibetur, Megaris a Cyriaco eadem pene ratione exscriptum fuisse, atque in edito ipsius Opere pag. 17. n. 122. reperiri: nisi quod in Cyriaco postremus marmoris versus ita exhibetur ΚΑΝΔΙΤΟΥC . ΤΟΥC . ΚΡΑΟΥCΓΟΙΝΤΟC ΔΙCΚ ΑΝΕC

* ΚΡΑΤ . *ΚράτιCουC*. Gruterus pag. 595. n. 11. ΤΟΝ . ΚΡΑΤ . ΕΠΙΤΡΟΠΟΝ . ΤΩΝ . ΣΕΒΒΒ . Explicite legitur in Reinesio. pag. 243. *ΣτάτιοC ΚοδράτοC ΚράτιCουC ΝεωκόροC*.

ΚΡΙC . *ΚρίCουC*. Muratorius pag. 2019. n. 1. Vide in AMM.

* ΚC . *ΚύριοC*. Siglam hanc eiusque valorem Cl. Maffei exhibet dissimulato marmore, in quo reperitur.

Κ C . Sponius Miscell. Sect. X. n. 30.

ΟΥCΕ ΔΙΚΑΙΩC ΕΝ Κ C ΒΑCΙΛΕΥΤΗΙΗΝ
ubi Sponius interpretatur: *in Domino*: perinde quasi legendum esset ΕΝ Κυρίω . At libentius hic legerem *Κυρίω Cωτήρι*.

ΚC . Margarinus pag. 63. n. 34.

... ΕΙΡΗΝΗ ...
... ΡΙΟΥC ΚC ΙΝΔ .
... ΜΙΑΝΟΥC ΑΡΙ .
... ΚΑΙ ΙΝC †

Fortasse ΡΙΟΥC extrema mensis alicuius, ut *ΣεπτεμβρίουC*, syllaba censerit poterit; ideoque ΚC numerales notae forent, quibus *viceſimus sextus* mensis dies exprimeretur, cui mox ΙΝΔ *ιαντίωνοC* numerus, & Consulum nomina subiicerentur. Nihil est autem cur in eiusmodi Consulum nominibus temere divinandis hic immorer. Eximium potius marmor aliud subiecisse nunc libet, in quo eadem nota reperitur, ut Consulum nomina ipsi inscripta liberioris coniecturae genere, si fieri id quidem poterit exsculpantur. Gualtherius p. 5. n. 16.

ΕΝΘΑΔΕ ΚΙΤΕ ΕΝ
ΕΙΡΗΝΗ ΜΑΡΙΑ
ΕΖΗCΕΝ ΕΤΗ ...
ΚΡΟ ΠΡΟC Β
ΕΤΕΛΙΩΘΗCΙ .
ΛΙΟΥC Κ ΣΥΠ . .
ΑΦΛΨΑC

Quam-

Quamvis Gualtherius reddiderit annos XX... *finiuit Iulio XXVI.* . . . , nullus tamen hic dubito quin character B' duo solum exprimat, ipsumque maior alia numeralis nota proxime consequeretur, quae decadem aliquam indicaret. Hinc in tertio versu suppleverim ΕΤΗ ΜΙΚΡΟ ΠΡΟΣ, quae formula in marmoribus aliis occurrit. Vide in Α, & ΑΡΙ. In sexto autem versu mutilam, laceramque vocem ΠΠ . . . ita suppleverim ΠΠΑΤΕΙΑ; atque in postremis his characteribus ΦΛΦΑΣC duorum Consulium nomina delitescere existimaverim. Si vero, si quid coniecturis hic assequor, alii esse non poterunt, quam *Flavius Areobindus*, & *Flavius Aspar*, qui anno Chr. 434. in Fastis occurrunt. Itaque siglis ΦΛ, sive potius ΦΑ Φλαυίε Α'ρεοβίνδε; siglis vero ΦΑΣC Φλαυίε Α'σπαροC intelligi reddique poterit: siquidem minusculum characterem S interpunctionis vices hic gerere exemplis aliis apparet. Vide in S.

ΚCΝ. Apud Gruterum pag. 1105. n. 3. reperitur Epistola scripta a Tyrii Stationariis Puteolis degentibus Civitati Tyriorum, simulque rescriptum atque Decretum a Tyriis in illorum gratiam factum. In illorum Epistola Nota CKN semel iterumque occurrit; atque in Tyriorum Decreto ita repetitur οί εν Ρ'ωμη Στατιωνάριοι ήθος είχον αεί ποτε εξ έν αυτοί λαμβάνεσι, παρέχειν τοίς έν Ποτιόλοις ΚCΝ. αξίεσι κ' νύν οί έν Ποτιόλοις Στατιωνάριοι αυτά τάντα τηρήσαι αυτοίς. Itaque Nota illa ΚCΝ significat censum, pecuniaeque summam a Tyriis Romae degentibus Tyriis aliis Puteoli habitantibus tribui consuetam: Quoniam vero in Epistola Tyrii Puteolani dixerant εν έντοις μεν τον μίσθον Στατιώνος παρέχειν κατ' έτος CKN, nisi πρόνοιαν τών κατ' έτος διδομένων εις την μίσθωσιν ποιήσασθε ΚCΝ; Tyriique decernunt ut Romani Puteolanis ΚCΝ veteri more persolvant, perspicuum fiet Nota CKN exprimi censum, qui Tyriorum civitati a Puteolanis Tyriis praestabatur. Itaque, nisi plurimum fallor, Nota ΚCΝ εικοστήν vicesimam significat: quod nimirum character K viginti exprimit, atque ex illo, ceterisque pone sequentibus vox εικοστήν efflata videatur. Ita propemodum Nota alia CKN διακοσιοστήν ducentessimam exprimi putaverim, quod character C plerumque διακόσια ducenta significet: quamvis etiam fortasse εξ sex exprimere possit; ideoque Nota CKN etiam έκτην sextam indicare posse videatur. Ceterum vicesimae, ac ducentesimae partis, vel usurae mentio, atque usus frequentissime in Latinis, & Graecis etiam marmoribus, atque Scriptoribus observatur; ex quibus eximio huic marmorī, Notaeque a me explicatae plurimus splendor accedit.

* ΚΥ. Καί: Arringhius Lib. III. cap. 22. p. 591.

Χ ΕΚΑΛΑΝ ΝΟΕΜΒ. ΕΚΟΙΜΗΘΗ
ΓΟΡΓΟΝΙC ΠΑCΙΦΙΛΟC ΚΥ
ΟΥΔΕΝΙ ΕΧΘΟC

quod optime ab illo redditur: V. Kal. Novembr. Hic positus est ad dormiendum Gorgonius omnibus amicus & nulli inimicus.

* ΚΥ. Κυριακή. Dominica dies in S. Hippolyti Cathedra apud Grut. pag. 141.

* ΚΥΔΑ. ΚυδαθηναίεC Cydathenaeus ex Cydathenis Atticae Populo. Sponius Itiner. p. 49. . . . ΓΕΝΗΣ ΣΠΟΡΟΥ ΚΥΔΑ

* ΚΥΘ. Κυθήριος Cytherius ex Cythera Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 49. . . . ΕΞΟC ΚΥΘ

Explicite legitur apud Gruterum pag. 910. n. 9. Ε'πίκτησιC Ο'νασίε Κυθηρίε Ουγάτηρ.

* ΚΥΡ. Κυρέινα Quirina Romana Tribu. Gruterus pag. 388. n. 4. iuxta Graevii editionem.

Α.Κ. . . . ΚΙΟC. ΚΥΡ. ΠΡΟΤΑΗΝC.
ΠΠΕΥC. ΡΩΜΑΙΟΝ
ΠΡΩΤΟC. ΜΕΛΙΤΑΙΟΝ
ΚΑΙ ΠΑΤΡΩΝ. ΑΡΕΑC ΚΑΙ ΑΜΦΙΠΟΛΕΥCΑC
ΘΕΩ. ΑΥΓΟΥCΤΩ. ΕΞ . . . Ν. F. I. NE

Reinesius Inscriptionem hanc dederat Clas. V. n. 7. pag. 357. sed ipse legit Α. supplet ΚαcρίνιοC, & Κυρέινα. Explicite legitur ΚΥΡΕΙΝΑ apud Gruterum ipsum pag. 458. n. 1. Vide in ΡΩΜ. sicuti apud Smithum Notic. Eccles. pag. 22. ΤΡΙΒΟΥ ΚΥΡΕΙΝΑ. & apud Gruterum pag. 581. n. 9. ΚΟΥΡΕΝΑΙ. Vide in ΠΝΕΤ.

ΚΦΚΑ. Sponius Itiner. pag. 101. At Montfaucouus Palaeogr. pag. 147. rescribendum viderat CΦΚΑ: ut nempe exprimatur annus Mundi 6521. Chr. 1013.

Κ — ΦΡ. Gruterus pag. 595. n. 4. marmor exhibet, in quo hinc inde latinae Inscriptiones reperiuntur, in medio autem legitur.

ΡΟΥCΙΑ
ΧΡΥCΟΠΟΑC
Η ΚΑΛΗ
Κ — ΦΡ

Quid si ΚελεόCματι ΦρατρίαC, sive ΚαλανδοίC ΦεβρουαρίοC intelligatur?

* Κ.Χ. Gruterus pag. 18. n. 1.
ΟΙ. ΤΕΧΝΕΙΤΑΙ. ΑΝΕΘΗΚΑΝ
Κ. Χ

ubi Casaubonus legendum coniecerat Κήρι Χαριστηρίω corde grato; sive ΚοινόC ΧρήμαCι κομμυνη sumptu. Maffeius autem explicari posse ait Κατά Χάριν: at credibile est, inquit habuisse lapidem Ε Χ ευχής χάριν ex voto. Si id ille rite feliciterque coniecerit, eius opinio ein-

exinde quoque confirmari poterit quod marmor Iovi consecratum dicatur; alibique in Grutero pag. 68. n. 6. explicite legatur Εὐχῆς χάριν. At in marmoribus aliis, ut apud Murat. pag. 251. n. 6. Inscriptio a Decurionibus posita definit *Sumptu Publico*: quod innuere vel confirmare poterit Κοινῶς Χρήματα exponi posse.

terpretatur; secundam vero ambigit an *Vitrix*, an *Valens* significet. Graecum marmor dubium, atque ambagem dirimit, *Vitricemque* demonstrat. Ita apud Smithum *Monum. Palmyr.* n. 5. ΕΤΟΥΣ ΝΥ Ἄ ΜΗΝΟΣ: quod ab ipso feliciter explicatur *anno CCCCL. tricesimo mensis die.*

Κ. Κώμη. In marmore Aquileiensi apud Bartolum Diff. II. pag. 102.

... ΘΕΑ Κ ΝΙΚΕ ...

... *thea ex Vico Niceratum.*

L. Πεντήκοντα. Muratorius pag. 798. n. 5. Vide in NAΘ. Etenim hic, alibique saepius, in Graecis etiam marmoribus numerales Latinorum notae usurpatae conspiciuntur. Vide in X. Ita apud Muratorium ipsum p. 1879. n. 4. legitur XL. pro 40.

Κ. Κώμη. Apud Muratorium pag. 401. n. 4. lapis effossus Florentiae. Vide in 5.

* L. Λυκάβας *annus*. Eiusmodi caractere, qui saepissime in Nummis, interdum etiam in marmoribus, occurrit, non *Lustrum*, ut Scaliger, Casaubonus, & Reinesius existimarent, sed *annum* indicari, qui poetica voce Λυκάβας appellatur, erudite, invicteque demonstravit Norisus *De Epochis Syro-Maced.* pag. 305. Marmor Scaligero, ceterisque laudatum extat in Grutero pag. 327. ubi Baton Philonis filius honoratur quod duobus annis Gymnasiarchae munus obiverit;

ΚΩ. Gruterus pag. 1050. n. 11.

ΑΠΟ ΚΩ . ΑΔΔΑΝΩΝ
ex Vico Addanorum

iterumque, sed explicite, pag. 1052. n. 6. ΑΠΟ . Ι . ΚΩΜΗΣ ΑΔΔΑΝΩΝ

ΠΑΛΙΝΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΚΛ̄ ΚΑΙ ΚΖ̄ Λ̄ ΚΑΙ Η̄ ΚΛ̄
ΑΞΙΘΕΙΣ ΥΠΕΜΕΙΝΕ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΙ
tandemque decernitur ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ Θ̄Κ̄ Λ̄ ΕΤΙ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΙ . Idem fortasse valor in Gudii Marmore pag. 242. n. 2. & Gorii Par. I. n. 244. pag. 413.

ΚΩΡΑΤΑ . Κωραύλης. Gudius pag. 108. n. 3.

Μ . ΣΙΑΙΟΣ . ΑΠΕΛΕΥΘΕ
ΡΟΣ . ΚΩΡΑΤΑ . ΑΝΕΘΙ
Κ

ΚΩΣ . *Consulibus*. Gruterus pag. 314. n. 2.

ΣΕΕΤΩ ΕΡΟΥΚΙΩ ΚΛΑΦΩ Β .
ΓΝΕΩ . ΚΛΑΥΔΙΩ ΣΕΒΗΡΩΚΩΣ

Λ

Λ . Τριάκοντα *triginta*. Gruterus pag. 169. n. 3.

ΑΠΟ . ΚΤΙΣΕΟΣ . ΚΟΣΜΟΥ
Δ . Ψ . 5 . Β . ΑΠΟ . ΔΕ
ΧΡΙΣΤΟΣ . ΕΤΟΥΣ . Ω . Α . Δ

ΘΕΟΙΣ . ΚΑΤΑΧΘ
ΟΝΙΟΙΣ . ΠΕΤΙΧΙΑ
ΣΤΕΦΑΝΗ . ΦΟ
ΡΙΑΙ . ΘΥΓΑΤΡΙ
ΠΕΤΙΧΙΟΣ . ΣΤΕ
ΦΑΝΟΣ . Λ Κ .

Vterque tamen annorum numerus hic corrigi, refingique debet. Etenim *Theophilus Imperator Michaëlis Bega filius*, qui in marmore nominatur, anno Christi 829. imperium suscepit; ideoque in marmore rescribi debet Ω . Α . Δ 834. Quandoquidem vero in marmoribus aliis, quae protuli in 5, annus Mundi 6521. cum anno Chr. 1013. concurrat, Christi annus 834. in 6342. Mundi incidere, ideoque rescribendum foret 5 Τ Μ Β. Ita apud Muratorium pag. 1165. n. 10.

ΒΙΩCACH ΕΤΗ . ΛΕ̄ . Μ . Ᾱ . ΗΜ̄ . Γ̄

Certe Gorius, & Muratorius, qui marmor ipsum pag. 183. n. 2. ex Gorio protulit, interpretatur *ann. XX*. At clarius tamen hic ipse characteris valor in alio marmore occurrit apud Fabretum pag. 755. n. 614. ubi legitur LHM̄ & LEM̄ Η̄ < Ε̄: quorum primum optime feliciterque a Fabretto redditur: *an. VIII. mens. V.* alterum vero: *ann. XLV. dies XXV.* quod nimirum H, M, & K in nexum unum coaluisse videantur.

Λ . Λυκάβας. Leichius in novis Emendationibus ad Muratorii Graecas Inscriptiones pag. 77. hoc marmor exhibet

* Λ . Τριάκοντος *trigesimus*. Gruterus p. 495. n. 2. & Montfauc. *Palaeogr.* pag. 158. n. 1.

ΛΕΓΙΩΝΟΣ . Α . ΟΥΛΠΙΑΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ .

Etenim *Legio XXX. Vlpia* in marmoribus etiam aliis occurrit, in quibus *Vitricis* nomen hic additum, reticetur: solisque figlis V. V. exprimitur, quarum primam *Vlpia* Virfatus in-

ΗΚΟΥΣΕΝ ΕΛΘΩΝ ΘΕΟΥ ΤΟΝ ΗΧΟΝ
Λ . Ζ . ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟΥ
ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ .

Audivit veniens sonum Dei Memnonis anno VII. Adriani Caesaris Domini nostri.

F

Λ . Spo-

Λ. Sponius Miscell. Sect. X. n. 98. p. 356.

ΑΝΕΘΗΚΕΝ ΦΙΛΛΗΝ
ΚΑΙ ΣΠΟΝΔΑΙΟΝ Λ . . .

Σπονδαίης nomine, ut opinor, hic indicatur vas libationibus destinatum. Itaque character Λ, quod superstes conspicitur, eius materiam, vel pondus, vel pretium significat; unde facile λήθων hic intelligi, exponique potest. Ita apud Gudium pag. 213. n. 10. *Cn. Cornelius* posuisse dicitur ΤΑΡΙΑΣ ΛΗΘΙΝΑΣ Δ.

Λ. In Riccardiano marmore, quod in Fastis Atticis exhibui Tomo I. pag. 170. iuxta vetus Donii apographum legitur

ΤΡΕΙΝΟΣ ΓΛΑΥΚΟΥ. Λ

quamvis eiusmodi postrema litera vel sigla nunc evanuerit. Quod si vere litera vel sigla illa fuerit, certe quendam Atticae Populum sub Erechtheide Tribu collocatum expressit; fortasse *Lampram*, quam Erechtheidis fuisse erudimur.

Λ. Muratorius pag. 40. n. 3. marmor *Catanae* positum exhibet

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
ΒΑΣΙΛΙΣ
ΚΑΤΑΝΑ Λ

Gualtherius, ex quo Muratorius exscripsit, pag. 9. n. 48. asserit Inscriptionem hanc Proserpinae statuae subiectam esse; unde facile suspicari quis possit ibi A legendum, adeoque Α'νέθηκεν exponendum, esse.

* Λ. Λέκιον, sive Λεύκιον. Sponius Itin. p. 97.

Λ. ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ ΣΕΟΤΗΡΟΝ

Vide in ΕΡΕΝΝ. in ΑΓΕ. & ΛΕΓΝΑΤ & ΚΟΩΡΕ,
& ΤΡΑΙΑΝ.

Λ. Λέκιος. Gudius pag. 26. num. 4. Vide in ΤΑΡΓΗΛ.

Λ. Λοιπά. Montfauconius Diar. Italic. c. 28. pag. 426. inter Corcyrensis marmora hoc etiam exhibet num. 17.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΛΟΥΠΟΣ ΠΟΝΤΙΩ ΛΟΥΠΩ
ΤΩ ΠΑΤΡΙ ΜΝΕΙΑΣ ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΤΑ. Λ.

Siglas aliquas, & obscuriora vocum compendia, quae in Graecis, Latinisque marmoribus obversantur, interdum ex sola exscriptorum oscitantia produsse variis in locis opportune observavi. Exemplis aliis, nisi mea me fallit opinio, hoc etiam certissime adiungi debet, in quo Graecus Corcyraeorum marmorum exscriptor ita marmor istud expressit, ut iis vocibus, quae in marmore nitide explicataeque legebantur, suas adiecerit: adeoque doctissimum Montfauconium nihil tale cogitantem in errorem abripuerit. Viderat, opinor, Amanuensius ille primas octo marmoris voces in-

tegras, & incolumes esse, ideoque diligenter illas expressit usque ad ΧΑΡΙΝ. Deinde vero, cum ceteras pone sequentes, quibus Pontii Lupi aetas, aut mortis tempus indicabatur, vitiatas, aut evanidas, aut obscuras esse conspiceret, fatius duxit illas ommittere, simulque id veteri consuetaque formula ΚΑΙ ΤΑ. Λ. hoc est *καὶ τὰ λοιπὰ & cetera* indicare. Montfauconius, cum voces illas in Graeci exscriptoris apographo marmoris subiectas, ceterisque coniunctas esse conspiceret, eas ad marmor ipsum spectasse credidit; ideoque eodem prorsus characteris genere ceteris, quae iam praecesserant, adiungendas putavit. Quod si Graecus ille solemnem hanc abrumpendi sermonis formulam diversa characteris forma expressisset, aut potius marmor ipsum cum laciniis, atque lacunis, quae irreperant, exhibuisset, is neque siglam hanc ipsi marmoris imprudens affixisset; neque clarissimo, atque immortalis Viro fucum fecisset. Ita prope modum ex eadem ipsa exscriptoris negligentia factum putaverim, ut eximium marmor aliud a Montfauconio minus accurate expressum latineque redditum sit. Inter eadem Corcyrensis Marmora num. 2. pag. 422. legitur

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥ. Π
ΝΕΥΣΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΝΑΡΧΟΙ ΦΙΛΩΤΑΣ
ΙΑΚΧΟΣ ΚΟΣΑΠΕΛΟΥ ΝΙΚΑΝΩΡ
ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ ΘΕΟΙΣ

Cl. Editor, cum exscriptoris, & apographi fidem sequutus nihil in marmore excidisse suspicaretur, ita latine interpretatur: *Apollodorus Apollodoti filius annuit, & una socii magistratus Philotas, Iacchus Cosapeli, Nicannor Nicostрати Diis: eademque prorsus interpretatio, marmorisque facies a Muratorio exhibetur pag. 547. n. 2. At in Fastis Atticis Tom. II. pag. 418. satis, ut opinor, ostendi inter characterem Π, literasque ΝΕΥΣΑΣ, hoc est in primi versus fine, aut initio secundi, literas aliquas excidisse; adeoque non ΠΝΕΥΣΑΣ, sed ΠΡΥΤΑΝΕΥΣΑΣ, legendum esse: ut facili nimirum, perspicuoque sensu exprimat *Apollodorum illum Prytanis munere, quae suprema, atque eponyma potestas erat, apud Corcyraeos perfunctum fuisse.**

ΛΑΔΙΚΥΣ. Λαοδικεύς. Gudius pag. 333. n. 15.

ΕΝΘΑΔΕ. ΚΕΙΤΑΙ
ΤΡΥΦΩΝΑΔΙΚΥΣ
ΤΗΣ. ΠΡΟΣ ΛΥΚΟΝ

hic iacet Tryphon Laodicensis ex Laodicea ad Lycum fluvium posita.

ΛΑΚΙ. Λακιάδων Laciadarum ex Lacia Atticae Populo. Cyriacus pag. 35. n. 234.

ΚΑΛΛΩΝ. ΛΑΚΚΙΑΔΗΣ
ΔΙΟΝΥΣΩΙ. ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΥ
ΕΚΛΑΚΙ. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ &c.

mox iterum Καλλίδης Λακκιάδης nominatur ; ideoque etiam Dionysius ille (suspicor enim legendum ΔΙΟΝΥΣΟΣ) *Laciades* erat. Atque ita prorsus in Muratorio restitui debet p. 1447. n. 8. ubi nunc redditur *Eclaci*.

super Λ, a Prideauxio tamen omissam observaverit.

ΛΕ. vel ΛΕΥ. Λευκίς. Vide in ΛΕΥΡΟΝ.

* ΛΑΜ. Λαμπροτάτη. Sponius Miscell. Sect. X. n. 39.
ΛΑΜ. ΦΛΑΒ. ΜΑΡΚ. ΣΚΡΕΙΒΩΝΙΑΝΟΥ

* ΛΕΥΚ. Λευκονιεύς *Leuconiensis* ex *Leuconio* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 49.

ΛΑΜΠ. Λαμπρεύς *Lamprensis* ex *Lamprea* Atticae Populo. Cyriacus pag. 15. n. 108.

... ΙΜΟΡΚΑ ΛΕΥΚ
Idem fortasse notae valor, ac Populus in alio marmore apud Sponium Pop. Attic. p. 78. ubi legitur ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΕΥΦΡΟΣΤΗΝΟΥ ΛΕΥΚ. nisi fortasse Λευκοπυραῖος *Leucopyraeus* ex *Leucopyra* Atticae Populo intelligatur.

ΦΛ. ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ. ΟΛΑΜΠ.
ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΓΩΝΟΘΕΤΩΝ

Fortasse tamen hic etiam Λαμπρότατος legi potest. ΛΕΥΡΟΝ. Muratorius pag. 566. n. 2.

ΛΑΜΠΡ. Λαμπροτάτη. Gruterus p. 1078. n. 2.

Μ. ΟΥΛΠ. ΕΥΒΙΟΤΟΝ ΛΕΥΡΟΝ ΓΑΓΗ . . .

Μ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ. ΤΟΥ. ΛΑΜΠΡ. ΤΗΠΑΤΙΚΟΥ
ΠΡΕΣΒ. ΚΑΙ. ΑΝΤΙΣΡΑΤΗΓΟΥ. ΤΟΥ ΣΕΒ.
ΚΑΙ. ΣΑΜΙΟΥ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ. ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥ

ubi certissime ΛΕΥΙΟΝ ΓΑΛΗΡΙΑ corrigi, supplerique debet: ut proinde legatur Λευκίης υἱόν Γαληρία *Lucii filium Galeria* Romana Tribu. Vide Fastos Atticos Tom. II. p. 159.

ΛΑΜΠΡΟΤΑΤ. Λαμπρότατον. Muratorius pag. 1441. n. 8.

* ΛΕΩΝΙ. Λεονίδα. Sponius Pop. Attic. p. 200.
ΗΡΩΔΗΣ ΛΕΩΝΙ

ΛΓΕ. Fleetwoodus p. 328. ex Gruterop. 1130. n. 8.

ΛΗΚΛΙΟΔΗ. Muratorius pag. 556. n. 5.

ΛΓΕΚΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ ΕΤ ΑΦΗΛΙΑΣ ΕΤ
ΠΑΔΙΟΓΕΝΕΣ ΚΟΜΠΑΡΑΟΥΤΕΡΟΥΝΤ
ΣΙΒΙ ΕΤ ΣΟΤΙΣ

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΛΗΚΛΙΟΔΗ
ΦΑΥΣΤΕΙΝΑΝ. ΦΑΥΣΤΕΙΝΟΥ
ΙΕΡΕΙΑΝ. ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ. ΣΩΤΕΙΡΑΣ

Gruterus tamen legit ΑΠΕ. Itaque Harduinus, observante Graevio, legit Α'πελλῆς. Fabrettus ΑΠ. ΣΑΤΟΡΝΕΙΝΟΣ ΕΤ ΑΙΗΛΙΑΣ

Quod ille reddidit: *Quod faustum sit Faustinam Faustini filiam. Sacerdotem Dianae Servatricis. Qui marmor istud exscripsit, ubi superstites quidem literas nobis exhibuit, lacunae vero vestigia prorsus omisit, inconditam hanc Notam ex truncatis vocibus efformavit. Etenim certissime rescribi debet Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ: quod in marmoribus aliis frequentissime occurrit.*

ΕΤ ΠΑ ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΟΜΠΑΡΑΟΥΤΗΡΟΥΝΤ.

Maffei us asserit in Grutero quidem legi ΑΠΕ. sed Fabretto duce legendum ΑΠ. idest Α'ππιος. Ego vero nihil coniecturis in marmore sollicitandum, temereque mutandum esse putaverim; cum perspicuo, planoque sensu intelligi, legique facile possit Λέκιος Γέλλιος. & in secundo versu Πέβλιος Αἴλιος ΔΙΟΓΕΝΗΣ. Apud Sponium Popul. Attic. pag. 200. reperitur ΓΕΛΛ. pro Γέλλιος. alibi ΠΑΙ pro Πέβλιος Αἴλιος. Vide in ΠΑΙ.

* ΛΙΒ. Gruterus pag. 428. num. 11. Vide in ΑΡΧ.

ΛΙΒΑΝ. Donius pag. 9. n. 32. Claf. I.

* ΛΕΓ. Λεγιώνος. Gruterus pag. 458. n. 1.
ΧΕΙΛΙΑΡΧΩ. ΙΕ. ΛΕΓ. ΑΠΟΛΛΙΑΡ
& pag. 425. n. 3.

ΧΙΛΙΑΡΧΟΝ ΛΕΓ. Ζ. ΔΙΔ
Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ. & ΔΙΔ.

ubi Gorius optime interpretatur *Libanus* dedicavit. Ac certe *Libanus Aug. Libertus* in alio marmore occurrit apud Grut. pag. 614. n. 12. Ita quoque redditur a Muratorio p. 27. n. 5.

* Λ. ΕΓΝΑΤ. Λέκιον Ε'γνάτιον. Sponius Itin. pag. 17.
Λ. ΕΓΝΑΤ. ΟΥΙΚΤΟΡΑ ΛΟΛΛΙΑΝΟΝ

ΛΟ. Λούκιος. Sponius Miscell. Sect. X. n. 93. atque Norisius *Epistola Consul.* p. 55.

* ΛΕΡΕΝ. Λέκιον Ε'ρέννιον. In Oxoniensi Marmore n. 143. pag. 277.
ΛΕΡΕΝ. ΣΕΠΤΙΜ.

ΑΓΩΝΟΘΗΤΗΣ - ΛΟ - ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ
ΦΡΟΝΤΩΝ ΝΕ ΕΥΣΤΑΡΧΗΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΙΚΙΝΟΣ ΝΕ

ubi Prideauxius quidem *Lerennium*; at Maffei optime *L. Herennium* interpretatur; cum praefertim in ipso marmore lineolam

Muratorius pag. 313. legerat ΛΘ; ideoque reddidit XXXIX. perinde quasi ea numeralis nota foret; sicuti NE interpretatur LV.
F 2 ΛΟ.

ΛΟΔΙΚΕΥΙ. Λαοδικεῖ. In Collectaneis Donii L. V. F. A. Cyriacus pag. 7. num. 52. Vide in marmor istud adhuc ineditum, Romaeque a Donio exscriptum observavi

ΠΑΛΦΗΝΟΙ

ΜΑΡΤΙΑΛΗ

ΛΟΔΙΚΕΥΙ

ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ. ΠΑ

ΡΟΔΟΠΧΑΙ

ΡΕΙΝ, ΤΙΑΤΗΡΕ

ΠΟΙΗΣΕΤΩΔΙΟ

ΤΕΚΝΩ · ΖΗΧΑΙ

ΤΙ · ΕΤΗ. Θ

In tertio versu perspicue restitui, legique debet Λαοδικεῖ; ex Laodicea nimirum illa, quae τῆς Ἀσίας Ἀσίας vocatur, ut a ceteris cognominibus Urbibus a Stephano recensitis distinguatur. In quinto versu, ubi contracte, depravateque nunc legitur ΠΑΡΟΔΟΠ, sup- plendum, ac legendum esse putaverim ΠΑ- ΡΟΔΕΙΤ pro ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ, vel ΠΑΡΟΔΕΙΤΑΙ: perinde quasi *Viator praeteriens Publio Al- pheno Martiali salutem dicere, solemnique formula Χαίρειν, quietem adprecari* videatur. Eiusmodi votorum, acclamationum, & pre- cationum genera, quibus superstites tumula- tis, aut tumulati superstites faustitatem omi- nabantur, frequentissime in Graecis, ac La- tinis etiam marmoribus observantur. Vide in ΗΗΩ, in M., & in ΠΑΡΟ.

ΛΟΥ. Λουκίε. Norisius *Epist. Consul.* pag. 94.

ΛΟΥ, ΑΥΡΗΛΙΟΥ · ΚΟΜΜΟΔΟΥ

* ΛΟΥΔ. *Ludi*, Gruterus pag. 335. n. 1.

ΛΟΥΔ. ΜΑΤ · ΧΕΙΡ

Ludi Martini Chirurgus.

ΛΟΥΣΙ. Λουσιεύς *Lusius* ex *Lusia* Atticae Popu- lo. Sponius *Itiner.* pag. 46. qui tamen *Lus- sam* una cum ceteris in marmore recensitam esse non observavit; ut proinde Maffei- us etiam Sponium exscribens Notam istam omi- ferit. Ita marmor

... ΝΟΣ Ο ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΝΙΟΣ ΚΗΦ

... ΝΙΟΣ Ο ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΣ ΛΟΥΣΙ

Itaque Παιδες (si recte scriptum fuerit) est aliud *ni* nomen; & certe Λουσι Populum significat vel a *Lusia* distinctum, vel *Lusiam* ipsam; quae, quamvis a Scripto- ribus Oeneidi tribuatur, sequioribus tamen temporibus, aliarum instar, a veteri divelli, atque in Erechtheidem Tribum transferri potuit, cui in Sponiano hoc marmore ac- censetur.

ΛΥΣ, & ΛΥΣΑ. Λυσανίε. In Appendice Marm. Oxon. n. 26. pag. 301.

M

* M. Τεσσαράκοντα *quadraginta*. Gruterus pag. 634. n. 1.

ΒΙΩCΑΝΤΙ · ΕΤΕCΙΝ · Μ · ΜΕCΙΝ · Β̄.

Fabrettus pag. 328. n. 476. EZH ETH · M · B ubi ille reddit: *vixit annis II. mensibus II.* Sublata tamen interpunctione legendum puta- verim MB *quadraginta duobus*. In Grutero quo- que pag. 767. n. 2. & 916. n. 12. numerale nota puncto seiunctae sunt, quamvis uni- tae esse debeant. Vide in K. Ita apud Sponium *Miscell. Sect. X.* num. 128. ΕΤΕ- ΣΙ ΜΖ perperam redditur: *annis XLIV.* cum perspicue reddendum sit XLVII. Vide in I. & L.

* M. Μυρίας. Marmor Oxon. Appen d. n. 13. pag. 295.

ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΙΧΗΗΗ & mox
ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΧΧΗΗΗ iterumque
ΔΡΑΧΜΑΣ Μ · ΧΧΧΧ.

ubi perspicue Maffei- us, optimeque legendum asserit *μυρίας decem millia*. Ita fortasse chara- cter ipse M, qui in extrema Sadvicensis mar- moris parte saepius occurrit, impietatis poe- nam multamque significat, ideoque *Μυρίας δραχμῶν* exprimit. Quandoquidem vero in Oxoniensi marmore post M interpunctio, vel character I reperitur, Maffei- us hic ambigit an *Μεγάλαι*, vel *Μιλήσιαι δραχμαὶ* intelli- gi posse putaverit *drachmarum myriadem unam cum mille trecentis*.

M. Μήνας. Boldettus pag. 392.

ΙΟΥΑ · ΚΑΛΛΙΜΟΡΦΟC · ΙΟΤΗΑ

ΑΓΑΘΗΙΟΥΑΙΩΘΕ · ΟΔΩΡΩ

Ο ΚΑΙΕΥΓΑΜΙC ΙΔΙΩ

ΤΕΚΝΩ ΓΑΥΚΥΤΑ

ΤΩ ΓΟ ΝΙC ΕΠ

ΟΙ ΗCΑΝΜΝΗΜ ΗC.

EZHCE NETE IZ · MZ ☽

quod ille latine reddidit: *Iulius formosissimus Iunia bona Iulio Theodoro, qui & feliciter nu- pti proprio filio dulcissimo Parentes fecerunt ad memoriam. Vixit annos XLVII.* Sed ita singu- la corrigi, reddique debent: *Iulius Callimor- phus, Iulia Agatha Iulio Theodoro, qui etiam Eugamis vocabatur, filio suo dulcissimo Paren- tes fecerunt memoriae causa. Vixit annos XVII. Menses VII.* *Eugami* nomen apud Boldettum ipsum occurrit pag. 373. Observandum in marmore deesse Χάριν; nisi fortasse exciderit sigla X, quae Χάριν significat, aut legendum sit

fit MNHMHN. Sic in alio marmore, quod exhibetur in A. I. legitur *Χάριν* dissimulata voce, vel extrita litera M, quae significat *Μνήμης*. Idem Notae valor in Boldetti marmore pag. 405.

ANTIOXIS EZHSEN
ENIATTON MZ $\overline{\text{M}}$ Δ
EN EIPHNH

Quamvis enim ille reddiderit *Vixit annos XLVII. menses IV.* perspicue tamen explicari debet *Vixit annum unum, menses VII. dies IV.* Vide in A.

* M. *Μάρκος*. Cyriacus pag. 38. n. 250.
M. AYP. & M. AYPHA.

$\overline{\text{M}}$. *Μάρκον*. Muratorius pag. 549. n. 1. Vide in AYP.

* M. *Μνημεῖον*. Gualtherius in Tabulis Siculis pag. 101. n. 6.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ
M

ubi Gualtherius *monimentum*, vel *mater* interpretatur. Maffei *monimentum* legendum esse arbitratur.

* M. *Μηνῶν*. Marmor Oxon. 107. pag. 147. Gruterus pag. 685. n. 12.

ET. Θ. M. I. HM. IB

$\overline{\text{M}}$. *Μήνας*. Reinesius Cl. XX. n. 144. p. 931. & n. 316. pag. 970.

* M. *Μνήμης*. Muratorius pag. 1149. n. 10.
TIG. ΓAIKTTATΩ. M. XAPIN
Vide in Z.

M. Gorius Par. I. pag. 121. n. 2.

M
ΛΟΥΚΙΟΣ ΦΛΑΒΙΟΣ
ΚΛΑΔΟΣ ΖΗΣΑΣ
CΤΗ. ΟΖ.
ΩΡΑΝ ΜΙΑΝ
ΧΑΙΡΕ ΙΝΤΟΙCΑΝΩ

Cl. Editor observavit characterem M fortasse *Manibus* reddendum esse, postremaeque voces interpretatur: *Vale Superis*, sive *Valete Superi*; *homines*, qui *supra estis*. Ac certe quidem in sepulcralibus eiusmodi monumentis frequenter is, qui tumulatus est, *superos*, *superstites*, ac *viatores* alloquens inducitur. Vide in ΠΑΡΟ. Fortasse tamen haec formula, vel acclamatio ad *Lucium Flavium* ipsum referri, dirigique debet; perinde quasi aut viator, aut ille, qui tumulum posuit, ipsi dicat *Vale in Superis*, aut *caelestibus*, quibus infereris. Quod vero ad characterem M attinet, ingeniosae Cl. Gorii coniecturae

addi fortasse poterit quod illo *Μνημεῖον* exprimatur, ut in exemplis aliis conspicitur.

M. Muratorius pag. 1819. n. 3.

ΖΗΣΑΣ ΕΤΗ $\overline{\text{M}}$ Ε ΤΕΛΕΥ
ΤΗ Μ $\overline{\text{M}}$ ΕΙΔΩ
ΡΡΙΩΝ Ρ

Latinus Marmoris Interpres ipsum supplevit, latineque reddidit: *Vixit annos XXXV. Obiit ad VI. Idus Februarias. Christus*. Atque ingeniose ille quidem, si cetera conspirarent. Ego vero non ΤΕΛΕΥΤΗ, sed ΤΕΛΕΥΤΑ ΤΗ legendum existimo; deinde vero pro M, qui nihili character hic est, rescribendum assero, $\overline{\text{M}}$, sive, hoc FI est Πρὸ, quod in marmoribus aliis occurrit. Quid vero Φεβρουαρίων potius, quam Γαυαρίων, legatur? Ego certe ex superstitibus literarum ductibus ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΩΝ potius suppleendum esse putaverim; vel alterius mensis nomen, qui Septembrem ordine consequatur.

* M. In Oxoniensi Marm. n. 28. pag. 93. ubi Prideauxius reddidit: *Minam unam*; sicuti mox

figlam aliam M interpretatur: *Minas duas*.

M. *Μηνῶν*. Vide in L. sive A. & in AΠI.

$\overline{\text{M}}$. In Oxoniensi Marmore n. 28. pag. 93. semel iterumque occurrit: ut primo quidem

$\overline{\text{M}}$ Z; secundo vero $\overline{\text{M}}$ E reperiatur, primoque loco *Minas septem*, secundo *Minas quinque* tum Prideauxius, tum Maffei legendum putaverit.

MA. *Ματρὴ*. Muratorius pag. 1259. n. 15.

Θ . . Κ
ΙΟΥΛΙΑ
ΜΑ. ΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΗ. ΓΥΝΑΙ
ΚΙ. ΙΟΥΛΙΟΥ
ΑΛΚΑΙΟΥ
Κ. ΑΙΔΙΑΝΟΣ
ΠΡΟΚΛΗΣ ΤΙΟΣ

ubi Muratorius optime interpretatur *Matri dulcissimae*, atque MH rescribendum esse arbitratur.

MA. Muratorius pag. 2019. n. 3. ubi *Μαγάρσιδι* legendum esse conieci. Vide in ΘΕΑΜΑ.

* MAFN. *Μαγνήτων*. Muratorius pag. 164. n. 3. Vide Θ.

MAI. *Μαίτων*. In Cathedra S. Hippolyti apud Gruterum pag. 141. Vide in KA.

ΜΑΚΕΔ. *Μακεδόνων*. Sponius Itiner. pag. 87. ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΦΙΛΙΠΠΙΟΥ ΜΑΚΕΔ.

* MA-

- * MAKEΔON. *Μακεδονίας*. Montfauconius *Palaeogr.* pag. 167. Vide in ΚΑΛ.
- MANTON. *Μανγόνων*. Gruterus pag. 173. n. 10. Vide in MON.
- MAP. *Μαρτίων*. Marangonius in *Appendice* pag. 74.
- ΠΡΟΖΕΙΔΜΑΡ
ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ ΔΙΔΕ
ΑΝΟCΤΗΔΙ
ΑCΥΜΒΙΩ
- quod ille reddidit *Pridie Idus Martias* . . . *Anofidi Coniugi*. At ego legerim ΚΑΤ. ΑΓΑΠΗ ΑΙΔΙΑΝΟC ΤΗ ΙΔΙΑ CΥΜΒΙΩ *septimo Idus Martias*. *Obiit*, vel deposita est, *Agape*. *Aelianus suae Coniugi* monumentum hoc posuit. Muratorius pag. 393. n. 7. Θ. ΚΑΛ. ΜΑΡ. Vide in ΑΡΚΑΔ.
- MAP. *Μάρκος*. Gruterus pag. 68. n. 6.
MAP. MEMM. ΛΟΝΓΟC. ΒΕΝΕΦ.
Smithus *Notit. Eccles.* pag. 31.
MAP. ΑΥΡ. ΑΙΜΕΛΙΟΝ
- * MAP. Sponius *Pop. Attic.* pag. 159.
ΑΡΙCΤΟΒΟΥΛΟC CΥΜΜΑΧΟC ΜΑΡ.
- * ΜΑΡΑ. Sponius *Itiner.* pag. 53.
ΙΟΥΔ. ΑΓΡΙΠΠΑ ΜΑΡΑ
- * ΜΑΡΑΘ. Sponius *Pop. Attic.* pag. 155.
ΗΡΑΚΛΙΟΝ ΗΡΑΚΛ . . . ΜΑΡΑΘ . .
Vbique *Μαρθώνιος* significat, hoc est *Marathonus* ex *Marathone* Atticae *Populo*.
- * ΜΑΡΚ. Sponius *Miscell. Sect. X.* num 39. pag. 334.
ΛΑΜ. ΦΛΑΒ. ΜΑΡΚ. CΚΡΕΙΒΩΝΙΑΝΟC
ubi Sponius quidem *Marcum*, Maffeiis vero *Marcellum* optime interpretatur: *perillustri Flavii Marcelli*.
- ΜΑΡΤ. *Μαρτίων*. Gruterus pag. 330. n. 5.
ΤΗ. Π. Ζ. ΚΑΛ. ΜΑΡΤ
- Eadem *Inscriptio* in Gualtherio pag. 76. n. 466. depravate definit.
ΤΗ. ΤΑ. Ζ. ΚΑΛ. Μ. ΑΡΤ.
- ΜΑΡΤΥΡ. *Μάρτυρες*. Cyriacus p. 29. n. 200.
ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΙΕΡΕΙC
- Etenim in alio marmore apud Cyriacum ipsum pag. 9. n. 68. diserte legitur ΜΑΡΤΥΡΕC. ΟΙ; ideoque, si articulus ΟΙ a praecedentibus literis seiungatur, Nota supererit ΜΑΡΤΥΡ. Etiam Muratorii schedae pag. 593. n. 2. habent ΜΑΡΤΥΡΟΙ.
- * ΜΑΤ. *Ματετίνα Matutini*: latina nimirum vox graecis characteribus exarata. Gruterus pag. 335. n. 1. Vide in ΛΟΥΔ.
- ΜΑΤΡΙΝ. *Ματρίνια*. Muratorius p. 1326. n. 3.
Θ. Κ
ΚΛΑΤΔΙΑ. ΜΑΤΡΙΝ
ΚΛΑΤΔΙΩ. ΠΑΜΦΙΛΩ
CΥΜΒΙΩ
- ΜΒ. Gualtherius pag. 47. n. 307.
Ο ΔΑΜΟC
ΑΝΔΡΩΝΑ ΟΡΑCΙΟC ΜΒ
ΕΥΕΡΓΕCΙΑC ΕΝΕΚΕΝ
ΘΕΟΙC ΠΑCΙ
- Muratorius tamen, qui pag. 546. n. 3. *Marmor ipsum* ex Gualtherio profert, siglas illas omittit.
- * ΜΕ. Muratorius pag. 582. Vide in ΑΙ.
- ΜΕ. *Μενών* pro *Μηνών*. Gruterus pag. 1036. n. 8.
ΕΤΩΝ. C. ΜΕ. Η.
annorum VI. mensum VIII.
- ΜΕ. Cyriacus pag. 40. n. 260.
ΓΕΡΟΝΤΕC. ΕΠΙ. ΤΟΤ. ΜΕ.
ΠΡΑΤΟΛΑΟΥ. ΤΟΥ. ΔΕΕΙΜΑΧΟC
ΩΝ. ΠΡΕCΒΙC. ΝΕΙΚΟΚΡΑΤΗC. ΣΕΙΜΗΔΕΙΚ
ΓΕΡΟΝΤΕCΑC. Δ. ΠΡΕCΒΕCΑC. ΓΒ
- Marmor ipsum ex aliis Cyriaci Schedis exhibit Muratorius pag. 66. n. 6. & p. 720. n. 1. Id unum obscuris illis, ac fortasse vitiatis etiam, vocum compendiis rite explicandis observasse iuverit, quod marmor illud *Spartae* positum fuit; ideoque sub siglis illis ΤΟΤ. ΜΕ Patronomi fortasse nomen, quod, Ephoris iampridem a Cleomene sublatis, publicis eiusmodi Monumentis praescribi consueverat, delitescit. Quandoquidem vero in marmoribus aliis *Spartae* excitatis Romana nomina, atque inter illa MEMMIΟC observatur, quid si ibi ΤΟΤ pro ΤΙΤΟΥ, sive ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΜΕΜΜΙΕ scriptum dicatur? Certe in alio Spartano marmore apud Cyriacum pag. 38. n. 249. legitur Μ. Α'υρήλιον Α'ριστοκράτη Δαμαζινήτε . . Μεμμία Ε'υτιχοίτε . . Μ. Α'υρήλιε Α'τετόνωC. Vide in Σ. Fieri quoque etiam potest, ut exscriptor interpunctionis signa temere, alienisque in locis appinxerit; ideoque levi mutatione pro ΤΟΤ. ΜΕ. rescribi debeat Τ. ΟΥΔΑΛΕ pro Τίτε ΟΥΔΑΛΕριC. Denique addidisse iuverit in alio Spartano marmore apud Muratorium pag. 553. n. 3. Τιβέριον Κλαύδιον Πρατόλων memorari.
- * ΜΕ. Μέγισον. Sponius *Itiner.* pag. 116.
ΠΑΡΘ. ΜΕ. ΓΕΡ. ΜΕ.
Parthicum Maximum. Germanicum Maximum
Ita apud Muratorium pag. 248. n. 1. Vide in ΒΡΙΤ.
- ΜΕΓ. Μέγισον. Donius pag. 88. n. 73. *Clas. II.*
ΑΡΧΙΕΡΕΑ. ΜΕΓ.

MEICT. Μέγισον. Fabrettus pag. 685. n. 87. Vide in ΑΔΕΛΦ.

MEA. Μελιτεύς Melitensis ex Melite Atticae Populo. Marmor Riccard. in Fastis Atticis Tom. I. pag. 170.

ΑΘΗΝΙΩΝ ΜΕΛ

Apud Murat. pag. 1715. n. 13. legitur ΝΕΙΚΗ. ΔΩΡΟΘΕΟΥ. ΕΜΕΛΙΟΕΩΝ ubi legendum est ΕΚΜΕΛΙΤΕΩΝ ex Melitensibus.

* ΜΕΛΙ. Μελιτεύς. Marmor Riccard. citato loco; & Sponius Itiner pag. 52.

ΖΩΣΙΜΟΣ ΠΟΛΥΚΤΗΤΟΥ ΜΕΛΙ

ΜΕΛΙΤ. Μελιτεύς. Sponius Pop. Attic. p. 169. ΦΙΛΟΙΓΙΟΣ ΓΑΜΟΥ ΜΕΛΙΤ.

ΜΕΛΙΤΙΝ. Muratorius pag. 1508. n. 5.

ΣΕΒΗΡΑ
ΕΤ ΧΙ
ΜΕΛΙΤΙΝ

ubi Cl. Editor adnotavit: Cui Melitene Civitas Cappadociae patria fuit. At Pinedo in notis ad Stephanum observavit Melitenen Straboni Lib. XI. memoratam, quamvis a Stephano πόλις Καππαδοκίας vocetur, non urbem, sed regionem Cappadociae fuisse; ut nitide diserteque Strabo ipse testatur Lib. XII. pag. 537. ubi nullam in Melitene regione Urbem, sed Castella solum, existere memoravit. Doctissimo tamen Viro ambiguus ille Strabonis locus imposuit. Fieri nimirum potuit ut Strabonis aetate nulla in Melitene regione Urbs haberetur; Stephani tamen temporibus Urbs aliqua regioni cognominis existeret. Certe inter alias Armeniae II. Episcopales Urbes Melitene recensetur, ibique Concilium anno 358. celebratum memoratur: ac Plinius, qui Libr. VI. c. 3. dixerat Melitenem esse partem Cappadociae Armeniae maiori praetentam, adeoque non Urbem, sed regionem, esse demonstraverat, ita Melitenem Lib. V. c. 24. memorat ut non regio, sed Urbs, videatur. Itaque, si marmoris nota ad Melitenem Urbem referatur, Μελιτήνη suppleendum erit. Verum doctissimus Lupus, qui pag. 65. marmor ipsum ediderat, hoc aliud Severae nomen esse putavit, quam proinde Severam Melitiam vocavit. At interiectae voces, annorumque numerus Severae nomini subiectus vix patitur, ut posterius nomen ad primum referri, atque cum illo coniungi possit. Itaque suspicor nomen illud virum, aut faeminam exprimere, quae Severae defunctae titulum, ac monumentum posuit: quod facile exemplis aliis confirmari potest.

* MEM. Μέμμιος. Sponius Popul. Attic. p. 118.

MEM. ΕΠΙΒΩΜΟΙ

Vide Fast. Att. Tom. II. pag. 151.

MEMM. Μέμμιος. Gruterus pag. 68. n. 6. Vide in MAP. Explicite reperitur in Cyriaci marmore pag. 38. n. 249.

MEMMIOT. ΕΤΤΙΧΟΙΤΟΥ.

MH. Oudendorpius inter Marmora Papenbroechiana num. 11. pag. 13. marmor istud exhibuit.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΝΕΙΚΑΚ ΜΗ
ΖΩΣΙΜΗ ΧΑΡΙΝ ΜΝΗΜΗΣ
ΙΔΙΑ
ΓΥΝΗ.

Cl. Editor latine ita reddidit Apollonius Niccas non vivere valens, memoriae causa, propria uxor: nisi, inquit ille, Zosime sit nomen proprium; sed quo MH tunc referendum sit, divinato facile non est. At dubitari certe non poterit quin ΖΩΣΙΜΗ proprium uxoris nomen haberi debeat, quae Apollonio coniugi suo monumentum illud excitaverit. Si quidpiam in marmore temere a quadratario, vel exscriptore omissum restitui, supplerique posset, facile post ΝΕΙΚΑΚ vel ΕΤ, vel Ε, hoc est anni nomen, intelligi liceret; tumque characteres ΜΗ numerales notae forent, quibus XLVIII. annorum aetas exprimeretur. Videndum etiam an barbare ΓΥΝΗ pro ΓΥΝΑΙΚΙ scriptum, atque in marmore non ΜΗ, sed ΜΝΗ expressum fuerit: ita nimirum facile nota ΜΝΗ, prorsus ut in Muratorii marmore mox proferendo, ΜΝΗμεϊον significaret; hoc est monumentum, quod Apollonius Niccas Zosimae uxori suae, memoriae causa, posuit.

MH. Μήνας, & μήνι. Vide in ΚΩ.

* ΜΗΝ. Μηνών. Vide in ΑΥΡ. Fabrettus pag. 591.

ΕΤΩΝ. Β. ΜΗΝ. Ζ. ΗΜΗΡ. ΙΘ.

ΜΗΡΟΠΟΛ. Μητροπόλει. Montfauconius Palaogr. pag. 164. n. 16.

ΑΦΙΕΡΩΣΑΪΤΟΣ ΤΗΓ ΜΗΡΟΠΟΛ

ubi Cl. Editor interpretatur Μητροπόλει.

ΜΗΣ. Μής, vel Μείς. Muratorius p. 582.

ΜΗΣ ΑΠΕΛΛΑΙΟΣ Mensis Apellaeus.

Vide in ΑΙ.

ΜΗΣ. Μνήμης. Boldettus pag. 396.

ΜΗΣ ΧΑΡΙΝ ΓΟΝΕ ΟΙΚΙΑΓΝΟΙΣ
ΤΡΥΦΕΡΩΝ ΕΒΡΙΩΑΡΙΣΓΟΚΡΑΤΗ
ΤΡΙΑΓΑΘΟΚΛΙΑΙΝ ΕΙΚΗ
. . C. ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Τ. Ι. ΟΥ.

In primi tamen, ac tertii versus initio aliquid excidisse suspicor, ideoque marmoris voces ita suppleudas, ac distinguendas esse putaverim: Μνήμης χάριν. Γονεϊσι άγνοϊς Τρυφέρω Νεβρίω Α'ριστοκράτι. μητρι Α'γαθουκλίας Νείκη. . s Α'γαθούκλης υίός.

MHT

MHT. Μητηρ. Gruterus pag. 26. n. 7.
ΦΥΣΙΣ ΠΑΝΑΙΟΑΟΣ ΠΑΝΤ ΜΗΤ
ubi libentius legerem παναίοδη πάντων μήτηρ:
Natura omnino varia omnium mater.

MHTPOΔ. Μητροδώρε. Sponius Popul. Atti-
cae pag. 202.
ΙΡΟΚΛΕΙΔΗΣ ΜΗΤΡΟΔ.

ΜΙΘΡ. Μίθρα. Muratorius pag. 27. n. 7.
ΗΛΙΩ ΜΙΘΡ.
etenim in alio marmore, quod proxime praec-
cesserat, explicata legitur Μίθρα.

MN. Μήνας. Gruterus pag. 1036. n. 5.
ΕΤΗ ΙΕ ΜΝ Ζ
iterumque pag. 1091. n. 10.
ΕΤΗ ΝΣ ΜΝ Β
ubi tamen Gudius observat in Lapide reperi-
ri ΜΗ Β. Muratorius pag. 1692. n. 8. Ε. Ε.
ΜΝ Γ: *annorum quinque, mensium trium.*

MNEΑΣ. Μνείας. Hesselius inter marmora Smyr-
nensia n. 6.
MNEΑΣ ΧΑΡΙΝ
Vide etiam inferius in MNH.

MNH. Μνήμης. Muratorius pag. 1189. n. 9.

Θ Κ
ΜΑΞΙΜΑΝΤΗ
Ν ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ
ΡΑΡΘΕΝΟΝ Α
ΓΝΗΝ ΕΤΩΝ Κ
ΜΑΞΙΜΟΣ ΠΑ
ΤΗΡ ΜΝΗ ΧΑΡΙΝ

Vide in Θ.

MNH. Μνημεῖον. Muratorius pag. 1165. n. 10.

Θ Κ
ΦΛ Α ΔΕΞΑΝΔΡΩ
ΒΙΩCΑΝΤΙ ΕΤΗ Ζ
Μ Α ΗΜ Γ Ω Ζ ΚΑ
ΗΛΙΟΝΗ ΒΙΩCΑCΗ
ΕΤΗ ΛΕ Μ Α ΗΜ Γ
ΚΑΤΕCΚΟΥCΑC ΑΝ
ΤΟΜΝΗ ΜΝΕ
ΑC ΧΑΡΙΝ ΤΑΤΕ
Κ ΗΛΑΤΤΩΝΕΚΙ
ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ

quod ille reddidit: *Flavio Alexandro, qui vi-
xit annis VII mense I. diebus III. horis VII.
Claudia Helione, quae vixit annos XXXV.
mensum I. dies III. Memoriae caus-
sa* atque adnotavit cetera esse cor-
rupta. Ego vero luxatas illas atque corruptas
marmoris voces ita restituendas esse puta-
verim: ΚΑΤΕCΚΕΥCΑCΑΝ ΤΟ ΜΝΗ ΜΝΕΑC
ΧΑΡΙΝ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΑΥΤΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ.
quemadmodum in Grut. pag. 783. n. 9. scri-
ptum conspicitur ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΑΥΤΟΥ. Quod

si marmor hic ego rite emendaverim, adeo-
que Flavius Alexander *Cl. Heliones*, sive po-
tius *Heliones* (etenim non ΚΛ, sed ΚΑ pro
ΚΑΙ libentius hic legerem) coniux fuit, per-
spicue apparet hic numerum Ζ pro Ζ qua-
dratarii, vel exscriptoris vitio temere irre-
psisse: ut proinde non *annis VII.* quod Lei-
chius cetera restituens hic retinuit, sed *annis
LX.* intelligi reddique debeat.

MNHM. Μνήμης. Bartolus pag. 97.
MNHM ΧΑΡΙΝ

MNHC. Μνήμης. Gudius pag. 287. n. 3.
ΤΡΥΦΩΝ ΠΡΩΤΟΓΕΝΙΗ ΡΥΝΕΚΕΙ
ΕΙΛΙΗ ΧΑΡΙΝ ΜΝΗC
ubi Koolius *ειδίη* pro *ιδίη* legendum putat.
Certe *Εΐδίας Γυναικός* in alio marmore occur-
rit. Vide in Μ.

MNIAC. Μνείας. Lupus pag. 141.
MNIAC ΚΑΡΙΝ

Ita apud Reinesium *Clas. XIV. n. 31. p. 730.*
& Grut. pag. 787. n. 10. Frequenter alibi
explicate legitur MNEIAC; atque ita profusus
in Muratorio rescribendum, sive legendum
arbitror pag. 1776. n. 2. ubi nunc deprava-
te legitur

Θ Κ
ΠΙCΤΟC ΘΕΟΦΛΩ
ΩΝΕΤΑC ΧΑΡΙΝ

Character M ita fortasse Μ formatus, &
I in T vergens facile exscriptori imposuit
ut pro *μνείας* hic *ωνετίας* exprimeret; quem-
admodum quadratarii vitio ΘΕΟΦΛΩ pro ΘΕΟ-
ΦΙΑΩ scriptum esse putaverim.

MNOC. Μνήος. Gruterus pag. 86. n. 8.
ΕΤΟΥC Ζ Μ Φ ΜΝΟC ΠΕΡΙΤΙΟΥ
anno 547. mense Peritio.

MON. Gruterus pag. 173. n. 10. marmor *An-
tipoli* in Gallia repertum exhibet.

ΑΝΤΙΠΟΛΙC ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΙΤΑΙ ΤΟ
ΓΕΝΙΚΟΝ ΜΟΝ ΚΑΙ ΜΑΝΓΟΝ
ΚΑΙ ΟΥΕΛΑΡΙΟΝ ΚΑΙ

ubi Scaliger in *Gruteriano Indice* interpreta-
tur τὸ γενικὸν Μονηταρίων, καὶ Μανγόνων, καὶ
Ουελαρίων.

ΜΟCΧ. Μόσχης. Sponius *Itiner.* pag. 50.

. ΤCΟΔΩΡΟC ΜΟCΧ

ubi certe Μόσχης suppleri, legique debet, ut
in superiori versu reperitur.

ΜΠΗ. Gudius pag. 192. n. 9.

Θ Κ
ΑΤΡΗΛΙΑ ΠΕΡΙΝΑ
ΜΠΗ ΑΠΕΛΕΥ
ΘΕΡΑ ΣΕΒΑΣΤΟΥ
Μ ΑΤΡΗΛΙΟC ΠΥ
ΘΟΛΟΡΟC

Μ — Ρ. Μητρ. Doufa in Itinere Constantinopolitano in Thesauro Antiqu. Graec. Tom. VI. ΤΗΣ Μ — ΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΝΚΥΡΑΣ.

Gruterus tamen marmor ipsum ex Doufa proferens pag. 448. n. 1. habet explicate Μητροπόλεως. Vide in ΕΔΙ.

ΜΡ. Μητηρ. Gruterus pag. 1048. n. 2.

ΜΣ. Μήνας. Gudius pag. 348. n. 11. Vide in Η.

ΜΣ. Μάρτυρες. Muratorius pag. 592. num. 1. marmor exhibet, in quo servi donatio, seu venditio memoratur: atque ita definit

ΣΩΜΑ ΑΝΔΡΕΙΟΝ ΩΙ ΟΝΟΜΑ ΑΡΙΩΝΟΙΚΟΣ
ΛΥΚΙΔΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΜΣ. ΑΡΙΩΝ ΤΙΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ
ΝΙΚΟΚΛΑΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

Marmor ipsum, sed luxatis, vitiatisque vocibus mirifice depravatum, reperitur in edito Cyriaci Libro pag. 7. n. 60. Ceterum sigla, vel characteribus ΜΣ, qui in Cyriaci quoque exemplo leguntur, indicari Μάρτυρες optime Muratorius observavit; cum in proximis etiam marmoribus, in quibus eadem donationis formula reperitur, nitide diserteque vox Μάρτυρες saepius occurrat.

ΜΣΡΑΚΙ. Muratorius pag. 1908. n. 2.

ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ Ο ΚΡΗΣΤΟΣ ΕΖΗΣΕΝ ΕΘΑΝ ΜΣΡΑΚΙ
ΚΑΤΕΤΕΘΗ ΤΗ ΠΡΟ Θ ΚΑΔ ΔΕΚΕΝΡΙ

ubi Cl. Vir characteres, vel notas AN optime reddidit LI; sed ceteras pone sequentes, veluti obscuras atque inexplicabiles, praeteriit. Legendum existimo ΜΕΝΑC I *Menses Decem*. Monogramma, seu Christi nomen temere alienoque loco insertum literarum ordinem perturbasse videtur; nisi fortasse potius ΕΘΗ Λ ΗΜΕΡΑC I legendum sit, ut monui in ΚΑ.

* ΜΥΡΙ. Μυρρινέσιος *Myrrhinusius* ex *Myrrhinunte* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 49.

... ΤΑΒΙΟΣ ΕΛΠΙΝΕΙΚΟΥ ΜΥΡΙ

ΜΧ. Μιχαήλ. Gruterus pag. 1048. n. 2.

* Μ.Χ. Μνήμης Χάριν. Muratorius pag. 1127. n. 7.

ΑΓΑΘΩ
ΔΑΙΜΟΝΙ
ΘΕΟΚΛΩ
Μ. ΦΟΥΛΟΥΤΙΟΣ
ΜΟΛΩΝ ΚΑΙ
ΦΟΥΛΟΥΙΑ
ΠΥΘΙΑC
ΤΙΩ Μ.Χ.

Cl. Editor interpretatur *Agathodaemoni Theoclo . . . Filio Mensium X*. At postremae siglae veteri constantique formula Μνήμης Χάριν hic quoque significant. Priores autem voces non *Agathodaemoni* reddendas esse putaverim, perinde quasi *Theocles* ille duobus hisce nominibus appellaretur; sed libentius redderem *Bono Genio*; quemadmodum in alio marmore legitur Αγαθὸ Δαίμονος. Vide in ΔΑΙΜΟΝ. Eadem prorsus sigla idemque ipsius valor in Grutero pag. 632. n. 7. & 709. n. 3. Ita in Marm. Oxon. n. 39 pag. 102. ubi Prideauxius optime reddit *memoriae gratia*. Explicate legitur apud Lupum pag. 107. & Grut. pag. 596. n. 1. Vide in Ν.

N

N'. Τριζ ή δέκα. Siglam hanc aliquando *tredecim* exprimere ex Gruteri marmore pag. 968. n. 7. deduci potest, quod protuli in Η. Etenim *Hercules* vixisse dicitur Η N'. praeter annos γ; ideoque character ille hic *quingenta* significare vix poterit. Ita propemodum in Reinesii marmore Cl. XIV. n. 30. pag. 730. Aurelius vixisse legitur *annos Η. menses S. dies N*. quod aliter intelligi, vel explicari non poterit, quam si character N exprimat *tredecim*. Vide in Β. Κ. Μ.

* Ν. Πεντήκοντα *quingenta*. In Oxoniensi Marm. n. 16. pag. 89. character iste *κεραμίδων* numerum exprimit, & *quingenta* significat. Ita in Grutero pag. 1091. n. 10. legitur: ΕΘΗ ΝC. ΜΝ. Β. In Monumen. Palmyr. n. 5. ΕΤΟΥC ΝΥ 450. iterumque n. 11. ΕΤΟΥC ΔΝΦ 554. Ita denique Fleetwoodus pag. 242. Vide in Ζ. Vide etiam in ΑΥΡ. & in Ξ.

Ν. Νώνων. In Cathedra S. Hippolyti apud Gruterum pag. 141.
ΠΡΟ Δ. Ν. ΑΠΡ.

ΝΑΘ. Νατιώνε. Muratorius pag. 798. n. 5.

ΑΥΧΕΝΘΙΩ. ΡΗΛΙΩ. ΔΥΛΑΚΙC CΙΜΩ Ε ΒΕ
ΝΕ ΜΕΡΕΘΙ. ΑCΘΙΑΝΤC. ΝΑΘ. ΒΙΝΔΕΛΙΚΥC
ΔΕΚΥΡΙΩ. CΚΥΘΑΡΙΟΥΜ. Ε. ΕΥΔΩΚΙΑ. ΝΙΚΕ
ΠΑΡΕΝΘΕC ΙΝ ΠΑΚΕ. ΤΥΚΙΘ. ΑΝΝ. Λ. Μ. Ι.

Ν. Gruterus pag. 798. n. 3

Ν. ΚΑΛΛΙC
ΤΟC ΦΟΙ
ΒΙΩΝΙΤΩ
ΜΝΗΜΗC. ΧΑ
ΡΙΝ. ΕΝ ΚΑ
ΤΑΛΙΥΕ. ΕΤΑΙΡΩ
ΚΑΙ. ΕΑΥΤΩ

Cl. Maffei ibi *Νικηφόρος* interpretatur, quamvis & *Nero*, & *Nonus*, aut praenomen, sive G no-

nomen aliud intelligi fortasse possit. At Montfauconium, qui marmor ipsum accuratissime expressit in Palaeogr. pag. 158. n. 8. legit ΦΟΙΒΙΩΝΙ ΤΩ ΘΡΕΠΤΩ; atque initio characteres alios ante N deesse subindicat: ut proinde facile ΓΝ. ibi legi, & Γνωτός suppleri, possit.

* NE. Marmor Oxon. n. 129. pag. 264.
ΠΟ. ΑΙΛΙΟΣ ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ ΝΕ.

NE. Sponius Miscell. Sect. X. num. 93. Vide in ΔΟ.

^E
N. Cyriacus pag. 13. n. 96.

Μ.ΘΑΛΗΣ Π ΔΑΣΟΥ Μ.ΘΑΛΗΣ, Ν ΔΑΣΟΥ
Vbique Νεώτερος legi, supplerique debet, ut in Fastis Atticis demonstravi Tomo. 11. p. 205.

ΝΕΑΠΟΛ. Νεαπολίτης. Gruterus pag. 428. n. 11.
Vide in ΑΡΧ.

ΝΕΟΚΟΥ. Νεωκόρος. Gruterus pag. 1021. n. 9.
ΚΑΙ ΔΙΟ ΝΕΟΚΟΥ. ΤΩΝ. ΣΕΒΑΣΤΩΝ
ubi Scaliger optime Νεωκόρος interpretatur.

* ΝΕΩ. Νεωκόρος. Sponius Itiner. pag. 118.
Ο ΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΝΕΩ.

Eadem quoque Inscriptio apud Smithum reperitur in Notitia Eccles. pag. 24. Maffei us utrobique legendum asserit Νεωφύλαξ Aedituus. At innumeris exemplis aliis apparet ibi Νεωκόρος legendum esse; cum Neocori dignitas & Urbibus, & Populis, & privatis etiam Civibus concederetur; atque in alio Sponii marmore idem ille T. Antonius Alphenus Arignotus, cui superius marmor inscribitur, dicatur

ΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΝΕΩΚΟΡΟΣ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ

* ΝΙ. Νικήσας. Sponius Miscell. Sect. X. n. 78.
pag. 347. Vide in ΕΛΕΤ. & in Σ.

NIB. Sponius Itin. pag. 101.
ΕΤΟΥΣ ΦΧΘΕΜΒ

ubi Montfauconium Palaeogr. pag. 147. optime feliciterque rescribendum esse observavit ΣΧΘΒΝΙΒ: ut nempe exprimat annus Mundi 6672. sive Chr. 1164. & Indictio XII. quae huic anno responderat. Itaque character M fortasse ex I & N una coalescentibus efformatus Indictionem significat.

NOB. Νοβερβρίων. Muratorius pag. 1857. n. 2.
ΔΗΜΗΤΡΙΑ

Π ΙΔ ΚΑ. NOB.

Marangonius, qui marmor attulerat in Appendice pag. 70. interpretatur pridie, vel ante XIV. Kal. Novem.

NOBEMBP. Νοβερβρίων. Muratorius pag. 370.
n. 1.

ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ ΠΡΟ ΙΓ ΚΑΛ ΝΟΒΕΜΒΡ.
ΦΑΥΣΤΩ ΚΑΙ ΓΑΛΛΩ ΥΠΙΑΤΟΙΣ

Eadem nota, idemque valor in Gorii marmore Part. I. n. 20. pag. 219.

NOEMB. Νοεμβρίας. Fabrettus pag. 591. n. 203.
Vide in ΚΥ.

* ΝΡ. Νεώτερος. Sponius Pop. Attic. p. 200.
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΡΕ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΡ.

* ΝΩ. Νόνας. In Cathedra S. Hippolyti apud Grut. pag. 140.

* ΝΩ. Fabrettus pag. 590. n. 107.

Δ Μ
ΠΟΠΟΥΛΗΝΙΑ
ΑΠΕΘΑΝΗΝ. ΝΩ

ubi Fabrettus ipse interpretatur Νωεμβρίας quod ΝΩ pro ΝΟ scriptum existimet. Maffei us, dissimulato Fabretti loco, sigla ΝΩ interdum Nonas, interdum Novembrem mensē indicari testatur. Mihi vero Νόνας hic potius, quam Νοεμβρίω, legendum esse videtur; non modo quod characteres ΝΩ Nonis potius, quam Novembri, convenient; verum etiam quod alibi quoque mensis dies, dissimulato mensis nomine, occurrat; ut apud Murat. p. 1454. n. 2. iterumque pag. 1531. n. 2. ANTIΔΙΟΝ ΤΕΡΤΙΟΝ ΝΩΝΑΙΟ, quod prius quidem Antidium tertium; sed deinde tamen optime, accurateque ille reddidit ante diem tertium Nonarum. Quod si in duplici hoc character duplicem quoque siglam admittere, vel suspicari quis velit, facile Νόνας Οκτωβρίας interpretari ille poterit; ut nimirum mensis nomen, simulque mensis dies hic habeatur.

ΝΩΝ. Νώνων. Muratorius pag. 1860. n. 9.
Vide in ΑΥΓ. & 1952. n. 4. Vide in ΔΕΚ.

Ξ

Ξ. Ξήκοντα sexaginta. In Oxonien. Marm. n. 16. pag. 89. ubi donatorum recensio reperitur, character iste κεραμίδων numerum, aliorum instar, significat; ideoque non alium facile, quam sexagesimum, numerum exprimit. Ita quoque apud Smithum in Palmyr. Monum. n. 14. legitur ΕΤΟΥΣ ΓΕΦ quod ibi rite feliciterque explicatur anno 563. Montfauconium Diar. Italic. c. 28. pag. 429.

Λ ΜΕΜΞ

ΜΕΜΦΙΟ

ΕΤΩΝ < . Ξ <

ΧΑΙΡΕ Δ

Praeter Ξ, qui sexaginta significat, character-

eteres alii temere adiecti interpunctionis, aut ornatus locum obtinent. Vide in ΠΡΟ. & ΔΗΝΑΡ.

ΟΥΡΑΝ. Ο'υρανίω. Muratorius pag. 164. n. 3.
ΕΡΩΤΙ ΟΥΡΑΝ
Vide in Θ. Συγάτηρ.

ΣΤΑΡΧ. Ευστάρχη. Sponius Miscell. Sect. X. n. 109. Apud Gruterum pag. 1094. n. 5. explicite legitur Ευστάρχη.

Π

* Π. Πέντε *quinque*. In Oxoniensi marmoreo Chronico, in Sadvicensi, aliisque marmoribus semper character iste *quinque* significat.

Π. Ο'γδομήκοντα *octoginta*. Gruterus pag. 581. n. 10.

ΕΖΗ ΕΤΗ ΠΒ.

Muratorius pag. 1952. n. 2.

ΖΗCΑC ΕΤΕ Π

* ΠΔ. Πεντήκοντα *quingenta*. Saepius in marmoreo Oxoniensi Chronico, marmore Sadvicensi, aliisque Monumentis occurrit.

Π. Apud Hesselium in Smyrnenfi Marmore n. 11. saepius reperitur, ut *σατήρων* numerus exprimat. Itaque, sicuti in illo Π *quinque*, & Δ *decem* significat, ita siglam Π *quingenta* significare putaverim: perinde quasi Π scriptum foret.

Π. In eodem ipso marmore haec nota saepius occurrit; atque, ut opinor, *quingenta* significat: perinde ac si veteri more Π ex-pressum, sculptumque foret.

Π. Πέο. Fabrettus pag. 588.

ΑΝΕΠΑΤΣΑΤΟ ΔΕ ΤΗ Π Η ΒΙΔΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΩΝ

obit autem a. d. VIII. Iduum Decembris. Explicate apud Montfauconium Diar. Ital. c. 8. pag. 118. ΤΗ ΠΡΟ Δ ΚΑΛ . . . ΤΕΝΒΡΙΩΝ optimeque redditur: *quarto Kal. Septembris*.

Π. Πόδες. Lupus pag. 64. ex Donio p. 362. Claf. X. n. 38.

IN FR. Π. Ω. IN AGR. Π. Φ.

ubi feliciter Lupus explicat: *In Fronte Pedes 24. In Agro Pedes 21*. Muratorius ita exhibet pag. 1009. n. 10. Π. Ω. Π. Φ, atque interpretatur DCCC. & D.

* Π. Πόβλιος. Cyriacus pag. 14. n. 97. Vide in ΠΑΙ.

* Π. Πεντακόσια. In marmoreo Oxoniensi Chronico, Sadvicensi marmore, aliisque saepius observatur.

* Π. Πεντάκισ χίλια. In Sadvicensi marmore.

Π. In Marmore Riccardiano, quod in Fastis
G 2 At-

Ο. Εβδομήκοντα. Gudius pag. 369. n. 7.
ΕΤΕΛΕΥΤΗCΕΝ ΕΤΟΝ Ο

Vide in M. Sed clarius adhuc in Gorii marmore Par. I. pag. 121. n. 2. Vide in M.

Ο. Εβδομηκοστός. Reinesius Claf. XVII. n. 24. pag. 821.

ΑΓΩΝ ΕΤΟΣ Ο.

etenim mox in ipso marmore latine legitur *annum agens LXX*.

* ΟΙ. Ο'ι. Sponius Itiner. pag. 49. Vide in ΕΕ ΟΙ.

* ΟΙΚΑΤ. Ο'ι Κατοικῶντες. Sponius Itiner. p. 154. Vide in ΚΑΤ.

ΟΚΤΒ. Ο'κτωβρίων. Boldettus pag. 417.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΖΗCΗC

ΕΝ ΘΕΩ ΚΑΤ Π ΙΕ ΚΑΔ

ΟΚΤΒ.

ΟΚΤΩΒΡ. Ο'κτωβρίων. Reinesius Claf. XX. n. 375. pag. 984.

ΠΡΟ Ζ ΚΑΔ ΟΚΤΩΒΡ.

Vide in C.

ΟΝΗΣΙΜ. Ο'νησίμω. Sponius Itin. pag. 46.
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΟΝΗΣΙΜ. ΚΗΦ

* ΟΥΑΛ. Ο'υαληρίου. Marmor Oxon. n. 102. pag. 146.

ΟΥΑΛ ΜΟΙΡΑΓΕΝΟΥCΕ ΜΝΗΜΕΙΟΝ

Ita apud Spon. Miscell. Sect. X. n. 39. ΚΛΑΥΔΙΟΝ ΟΥΑΛ ΜΕΝΑΝΔΡΟΝ.

ΟΥΙΓΙΑ. Ο'υιγίλων *Vigilum*. Gudius pag. 189. num. 7.

ΚΟΩΡC Δ ΟΥΙΓΙΑ ΡΩΜΗΩΝ

Vide in ΚΟΩΡC.

* ΟΥΛ. Ο'υλπίος. Muratorius pag. 164. n. 3. Vide in Θ. Atque ita prorsus in alio marmore restitui debet, quod exhibetur in ΚΛΑC.

Quamvis enim ibi legatur ΟΥΔ, atque Bimardus legendum existimaverit ΚΛΑΥΔ, perspicuus tamen sensus postulat, ut legatur ΕΤΗ Ι ΟΥΔ CΕΡΗΝΟC *Annos X. Virius Serenus*.

ΟΥΛΠ. Ο'υλπίω. Gruterus pag. 60. n. 6.

ΑΠΕΛΕΤ ΜΑΡ ΟΥΛΠ ΤΡΑΙΑΝ ΣΕΟΥΑC

Atticis exhibui Tomo I. pag. 170. sub Hippo-
thoontide Tribu recensetur

.. ΙΟΣ ΑΡΤΕΜΟΝΟΣ Π

Itaque Populus aliquis, fortasse Πειραιδς, hic
indicatur.

Π. In eodem Riccardiano Marmore sub Pan-
dionide Tribu legitur

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ Π

ubi *Prasfa*, *Probalinthus*, utraque *Paeania* in-
telligi fortasse poterit; cum quilibet ex Po-
pulis illis ad Pandionidem Tribum spectave-
rit.

ΠΑ. Πέβλιος Αίλιος. Gruterus pag. 1130. n. 8.
& Fleetwoodus pag. 328.

ΑΓΕΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ ΕΤ ΑΦΗΛΙΑΣ ΕΤ
ΠΑ ΔΙΟΓΕΝΕΣ ΚΟΜΠΑΡΑΟΥΕΡΟΝΤ
ΣΙΒΙ ΕΤ ΣΟΥΤΙΣ

Gruterus tamen habet

ΑΠΕ ΣΑΤΟΡΝΕΝΟΣ ΕΤ ΑΦΗΛΙΑΣ ΕΤ
ΠΑ ΔΙΟΓΕΝΕΣ ΚΟΜΠΑΡΑΟΥΕΡΟΝΤ
ΣΙΒΙ ΕΤ ΣΟΥΤΙΣ

Vide in ΑΓΕ. & ΑΠΕ.

ΠΑ. Muratorius pag. 2013. n. 11.

ΕΚΤΙΣΤΗ ΤΟΤΟ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟΝ Τ

ΠΟ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝ ΠΑ

ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Nisi vocula, sive syllaba ΠΑ quadratarum vitio
temere iterata fuerit, fortasse Παλαιολόγος si-
gnificare illa poterit.

ΠΑΙ. Πέβλιος Αίλιος. Sponius Pop. Att. p. 161.

ΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ

ΣΩΤΑΣ

ΕΥΤΥΧΙΑΝΟΣ ΣΩΤΟΥ

ΠΑΙ. ΕΠΙΓΟΝΟΣ

ΠΑΙ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ

ΦΙΛΙΣΤΟΣ ΕΠΑΓΑΘΟΥ &c.

Cl. Maffei ad siglam hanc adnotavit: παι-
δοτριβης institutor puerorum, magister pale-
strae. παιδοτριβέντος habetur in subsequenti
marmore. At hoc ipsum παιδοτριβέντος no-
men doctissimo Viro facile imposuit, ut illud
idem in siglis istis inquireret, quibus παιδο-
τριβης indicari certe non poterat. Etenim in
marmoris huius initio post Archontis Eponymii,
& Cosmetæ nomen legitur παιδοτριβέντος διὰ
εἰς Ἐπικτήτη τῷ Φιλερώτος Σφηττίῳ ἔτος Ι. Pae-
dotriba perpetuum Epicteto Philerois Sphettii
f. anno I. sive X. Ergo Paedotribae in sequen-
tibus marmoris versibus inveniri certe non
poterunt; cum praesertim Paedotriba unicus
Athenis eligeretur, sigla vero ΠΑΙ semel ite-
rumque in marmore reperiatur. Accedit

etiam quod in eodem ipso marmore inter *Sophronistas* ΠΑΙ. ΕΠΙΓΟΝΟΣ ΧΟΛΑΡ. recensetur: neque certe Παιδοτριβης hic legi, sup-
plerique potest, ne Paedotribae cum Sophro-
nistis temere confundantur. Denique in mar-
more Ἐφηβεύσαντες Erhebi in sua quilibet
Tribu recensentur. Itaque ΠΑΙ. ΕΠΙΓΟΝΟΣ,
& ΠΑΙ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ, qui sub Acamantide me-
morantur, non Paedotribae, sed aliorum in-
star, Erhebi esse debent. Ergo non παιδοτρι-
βης, sed Πέβλιος Αίλιος ubique intelligi, supple-
rique debet; ut apud Murator. pag. 566. n. 2.
legitur

ΠΟΠΛΙΟΣ ΑΙΑ. ΖΗΝΩΝ ΒΕΡΕΝΙΚΙΔΗΣ
& Donium pag. 311. n. 192. Τ. ΑΙΑ. & Cy-
riac. pag. 39. n. 251. ΠΟΠΛΙΟΥ. ΑΙΑΙΟΥ, &
pag. 14. n. 97. Π. ΑΙΑ. ΑΛΚΙΔΑΜΟΥ ΧΟΛΕΙ-
ΔΟΥ; denique Marm. Oxon. pag. 93. ΠΟ. ΑΙ-
ΛΙΟΣ ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ ΝΕ.

* ΠΑΙΑ. Παιανίης Paeaniensis ex Paeania At-
ticae Populo. Sponius Pop. Atti. pag. 200.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ ΘΑΛΑΜΟΥ ΠΑΙΑ.

* ΠΑΙΟ. Παιονίης Paeonides ex Paeonia Atti-
caae Populo. Sponius Itin. pag. 49.

..... ΠΑΙΟ

ΠΑΙΟΝΙ. Παιονίης. Sponius Pop. Atticae
pag. 78.

ΤΙΤΟΣ ΞΟΣΙΜΟΥ ΠΑΙΟΝΙ.

* ΠΑΛ. Παλατίνα Palatina Romana Tribu.
Gruterus pag. 49. n. 1. nam in eodem ipso
marmore latina verba graecis subiiciuntur.

* ΠΑΛ. Παλληνέως Palleniensis ex Pallene At-
ticae Populo. Sponius Itiner. pag. 54.

ΚΛ. ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ ΠΑΛ

ΠΑΛΛΗ. Παλληνέως. Sponius Pop. Atticae
pag. 159.

ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΥ ΠΑΛΛΗ. ΛΑΤΟ *

Sic iterum pag. 169. & 80.

ΠΑΜΦΙΑ. Πάμφιλος. Gruterus pag. 60. n. 5.

ΤΙ. ΙΟΥΛ. ΠΑΜΦΙΑ ...

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡ. ΣΕΒ

ΑΝΕΘΗΚΕΝ

ΠΑΝΚΡ. Πανκράτιον, sive Πανκρατίας. Mura-
torius pag. 2019. n. 1. Vide in AMM.

ΠΑΝΤ. Πάντων. Gruterus pag. 26. n. 7. Vi-
de in ΜΗΤ.

ΠΑΠ. Apud Cyriacum pag. 39. n. 253.

Κ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΛΕΩΝ

ΚΑΙ ΙΕΡΕΙΑ. ΠΑΠ. ΘΥΓΑΤΗΡ

ΙΟΥ. ΦΙΛΗΡΑΤΙΔΑΣ

Facile quidem est coniicere hic Παπίς, si-
ve

ve Παβλίε Α'πίε supplendum esse ; nihilque tamen perspicue , certoque definiri poterit : In Muratorii schedis pag. 595. n. 1. prolixior quidem est haec Inscriptio , sed sigla tamen eadem , ipseque reddit *Sacerdotissa Pap. filia* .

ΠΑΠΙΡ . Παπίρια . Gudius pag. 79. n. 4.

Π . ΠΑΠΙΡΙΟΣ . ΛΟΥΚΙΙ
ΠΑΠΙΡ . ΑΠΕΛΕΥΤΕΡΟΣ
ΕΡΟΣ . ΑΝΕΘΗΚΕΝ

ubi vocem ΕΡΟΣ temere ab exscriptore iteratam esse putaverim .

ΠΑΡΑΚΑΤΙ . Παρακατατεθείται . Muratorius pag. 393. n. 7. Vide in ΑΡΚΑΔ .

* ΠΑΡΑΜΙΘ . Παραμιθίαν . Gruterus pag. 428. n. 11. Vide in ΑΡΧ .

ΠΑΡΑΣΚΕΥ . Παρασκευής . Muratorius pag. 405. n. 4.

ΟΙΡΗΝΗΣ ΕΤΗ
ΤΕΣΣΕΡΑΚΟΝ
ΤΑ ΚΑΙ ΙΕΡΩΣ ΤΕ
ΔΕΥΤΑ ΣΕΤΑ (lege ΜΕΤΑ) ΤΗΝ
ΤΠΑΤΙΑΝ ΤΩΝ
ΔΕΣΠΟΤΩΝ
ΗΜΩΝ ΒΑΛΗΝ
ΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ
ΠΕΜΠΤΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑ
ΤΟΛΙΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜ
ΠΡΟΤΑΤΟΥ ΕΝΙΟ
ΝΙ ΠΕΡΙΤΙΟΥ ΕΚΤΗ
ΚΑΙ ΤΗ ΕΡΑ ΟΜΗ ΕΤΟ
ΦΗ ΗΜΕΡΑ ΠΑΡΑΣ
ΚΕΥ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑ
ΕΝ ΤΗ ΗΜΕΡΑ ΧΡΙΣ
ΤΟΥ ΕΣΚΑΜΕΝΟΥ

Clarif. Muratorius in undecimo quidem versu EN ΜΗΝΙ ; in tertio decimo ΤΗ ΩΡΑ ΟΜΗ ΕΤΑΦΗ legendum esse arbitratur ; ideoque reddit : & hora simili tumultata est . Deinde vero , cum *Parasceven* illam , & *Resurrectionem* , quae hic nominatur , ad Paschalia Festa spectasse crederet ; facile dirimi , vel explicari non posse putavit quā Pascha tunc in Peritium Macedonum mensem incidit , qui Ianuario Romano respondebat ; nodoque huic solvendo suspicatur Peritium ipsum aliquando in Romanum Martium incidisse . At clarissimi Viri pace Peritius ipse a Ianuario , vel Februario mense dimoveri certe non poterit ; nihilque esse potest cur hic Parasceve Paschatis intelligatur . Etenim *Parasceves* nomine quaelibet sexta feria , sive *Veneris dies* , in marmoribus etiam aliis indicatur : ut eximio praesertim marmore ostendi potest , quod exhibeo in ΠΡ . Ibi nimirum Agatha defuncta dicitur IX. Kal. Septembris Parasceves die , proximoque Sabbato tumultata : quod ad Paschalia

tempora referri certe non poterit . Video quidem in superiori marmore ανάστασις , & ημέραν Χριστῶ memorari ; idque Cl. Muratorio fraudi fuisse suspicor : perinde quasi Christi Resurrectio , Paschatisque dies exprimeretur . At voces illae sacra solemnique formula demonstrant Irenem in extrema iudicii die futuram carnis resurrectionem sperare ; adeoque in extremo versu , quem latinus interpres intactum omisit , rescribendum arbitror Ε'υχαμένη ; quemadmodum in tertiodécimo non ΩΡΑ ΟΜΗ , quae nihili vox est , atque a perspicua literarum forma nimium recedit , sed levi literarum mutatione ΕΒΔΟΜΗ rescribendum assero : quod nimirum Irene sexta Peritii die obierit , sequentique septima tumultata fuerit ; quae eo anno in Parascevem , sextamque feriam incidit . Exinde vero , ut id obiter moneam , perspicue demonstratur Syro-Macedonum menses anno Chr. 441. qui Valentiniani , atque Anatolii Consulatum proxime est insequutus , cum Romanis mensibus accuratissime concurrisset ; ut quilibet ipsorum mensis a Romani mensis Kalendis inciperet . Etenim , si Peritius ille a 24. Decembris die , ut olim apud Macedonas Europeos , Antiochenes , Ephesios , Pergamēnos , vel a 23. Ianuarii , ut apud Smyrnaeos , ac Syro-Macedonas , incepisset , septima Peritii , hoc est 30. Decembris , sive 29. Ianuarii dies , in Parascevem anno 441. quo Irene tumultata fuit , incidisse non poterat . Sin vero Peritius ille ab ipsis Februarii Kalendis incepit , eius septima Parasceve esse debuit , cum annus ille , sive Ianuarius mensis , a Mercurii die inaeperit . Itaque Peritius in marmore memoratus ad Syro-Macedonum annum spectasse debuit , qui non a 24. Septembris Iuliani die , ut olim , sed a Kalendis Octobris initium duxerit . Monitum postremo velim marmor ipsum a Reinesio proferri Claf. XX. n. 454. pag. 1006. sed in Reinesii exemplo pro ΟΙΡΗΝΗΣ legitur ΕΙΡΗΝΗΣ : pro ΙΕΡΩΣ habetur ΕΝΙΟ : pro ΕΤΟΦΗ legitur ΣΤΟΦΗ : pro ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΤΩΝ habetur ΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΟΝ , quod a Reinesio refingitur in ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΟΥ . Ultimam quoque vocem Reinesius legit ΕΧΑΜΕΝΟΥ , vertitque in ΔΕΕΟΜΕΝΗΣ : minus , ut opinor , feliciter ; quemadmodum certe fallitur , ubi pro ΗΡΑ ΟΜΗ legendum asserit έρασμιωτάτη , scilicet ημέρα Παρασκευής , nimirum Paschalis ; Peritiumque mensem hic memoratum Februario , & Martio Romanorum respondisse voluit . Eadem quoque de Fleetvoodo monuisse iuverit , qui pag. 518. n. 1. marmor ipsum , Reinesio duce , sollicitat : quemadmodum Relandus in Fastis cum Fleetvoodi exemplar a Gudiano differre conspexisset , incertum reliquit an marmor ipsum ad annum Chr. 440. sive 441. pertineat . At characteres illi , quos superius exposui , perspicue ostendunt μετά την

τὴν ἰσατεῖαν legendum, adeoque marmor ad annum 441. referendum esse.

* ΠΑΡΗΣ. Παρήσαν. Gruterus pag. 428. n. 11. Vide in APX.

* ΠΑΡΘ. Πάρθικον. Sponius Itiner. pag. 116. Vide in ME.

ΠΑΡΟ. Παροδείται. Muratorius pag. 1137. n. 6. in fine truncati marmoris, quod Gruterus etiam ediderat pag. 494. n. 6.

EITE ΠΑΡΟ

legendum arbitror ΕΨΥΧΕΙΤΕ ΠΑΡΟΔΕΙΤΑΙ: saepius nimirum in marmoribus haec formula reperitur ΧΑΙΡΕ ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ; atque in Murat. pag. 1642. n. 8. legitur ΕΥΨΥΧΕΙ ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ. Huic sepulchrali formulae illustrandae insigne marmor aliud subiecisse nunc libet, quod ex Schedis Barberinis a Fabretto profertur pag. 465. n. 100.

D M

ΕΥΡΕΣΙΝ ΕΝΘΑΔΕ
ΓΕ ΚΑΤΕΧΙ ΤΗΑ
ΝΑΤΟ ΕΟ ΛΑΧΥΣΑ
ΜΕΤΕΡΑ ΤΕΝ ΕΥΤΕ
ΧΗΝΟΝ ΕΥΔΕΜΟΝΕΣ
ΡΑΡΗΟΔΙΤΑΕ

Inscriptionem hanc ille latine ita reddidit; *Euresim hic terra continet mortem sortitam matrem fecundam. Felices Viatores procedatis; quod nimirum vocem sortitam ad Euresim ipsam retulerit, adeoque matris fecundae titulum ipsi, vel morti concesserit. Ego vero graecas voces, quae latinis literis hic expressae conspiciuntur, ita graece restituendas esse putaverim: ΕΨΥΧΕΙΤΕ ΠΑΡΟΔΕΙΤΑΙ; adeoque potius interpretarer: Euresim hic terra continet morte illius adeptam, sive sortitam matrem fecundam. Felices estote Viatores. Itaque sensus erit terram in Euresis morte matrem rapuisse, sive tegendam obtinuisse, quae fecunda fuerat: nisi potius Euresis non fecunda, sed industria, arteque insignis, dicatur; cum non ΕΥΤΕΧΝΟΝ in marmore, sed ΕΥΤΕΧΝΟΝ legatur. In Donii Collectaneis adhuc ineditis eadem Inscriptio ad 25. ab Urbe lapidem posita describitur, ibique non ΕΥΡΕΣΙΝ, sed ΕΥΡΕΣΙΝ reperitur.*

ΠΑΡΟΔΟΠ. Παροδείτα, vel Παροδείται. Donius in Collectaneis Inscriptionum. Vide in ΛΟΔΙΚΕΤΙ.

ΠΡΘΟΝ. Παναγίαν Θεοτόκον. In Appendice Marm. Oxon. n. 23. pag. 306. ubi Prideaux optime legendum asserit Παναγίαν Θεοτόκον sanctissimam Deiparam.

ΠΔ. Πόδας. Muratorius pag. 1917. marmor exhibet, in quo recensentur ii, qui aere conlato pavementum Ecclesiae Gradenfis marmore sternendum curarunt. Postremo loco latinis Inscriptionibus haec Graeca subiicitur

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΝ
ΤΩ ΘΕΩ ΚΕ ΤΗ Α
ΓΙΑ ΕΥΦΗΜΙΑ
ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΟΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΟΥ
ΕΠΟΝΗΣΑ ΠΔ. Ρ
V B P N
O B N

Extremis siglis, aut characteribus *Probus*, aut *Probinus* exprimitur, ut Muratorius interpretatur: quod nimirum in ceteris Inscriptionibus illorum nomina semper occurrant, qui certam pavementi partem ornavant. Marmor ipsum, & quidem accuratius expressum, occurrit apud Bertolum num. 500. pag. 343.

* ΠΕ. Muratorius pag. 582. Vide in AI.

* ΠΕΙ. Πειραιεύς *Piraeensis* ex *Piraeo* Atticae Populo. Sponius Pop. Atticae pag. 159. ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΠΕΙ.

* ΠΕΙΡ. Πειραιεύς. Sponius Itin. pag. 53. ΕΡΜΕΙΑΣ ΖΩΣΙΜΟΥ ΠΕΙΡ

ΠΕΝΤ. Πένταθλον, sive Πένταθλος. Muratorius pag. 2019. n. 1. Vide in AMM.

ΠΕΡΓΑΣΗΘ. Περγασήθεν *Pergaseus* ex *Pergase* Atticae Populo. Marmor Riccardianum in Fastis Atticis Tomo I pag. 170. ΕΥΠΟΡΟΣ ΠΕΡΓΑΣΗΘ

* ΠΕΡΙΒΛ. Περιβλήπτου *spectabilis*. Montfauconius Palaeogr. pag. 174. Vide in INΛ.

ΠΗ. . . Πήλεξ *Pelex* ex *Pelece* Atticae Populo. Sponius Pop. Attic. pag. 169. ΣΩΣΙΜΟΣ ΙΣΙΓΕΝΟΣ ΠΗ. . .

ΠΙΒ. Depravate pro ΠΙΒ. Vide in ΠΡΟΤ.

ΠΙΤΘΕΥ. Πιτθεύς *Pittheus* ex *Pittho*, sive *Pittho* Atticae Populo. Marmor Riccard. in Fastis Atticis Tom. I. pag. 170. . . ΣΥΜΑΧΟΣ ΠΙΘΕΥ

ΠΛΑ. Πλάτος *latitudo*. Donius p. 311. n. 192. Vide in ΠΟΔ.

* ΠΛΑΤ. Πλάτος. Muratorius pag. 1010. n. 6.

ΘΕ . ΚΑ
Λ . ΟΝΗΣΑΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡ
ΠΑΣΙΝΕΙΚΟΣ ΑΜΜΙΟΣ Ο ΥΙΟΣ
ΜΗΚΟΣ . ΠΟΔ . ΠΗ . ΠΛΑΤ . ΠΗ

ΠΛΙ-

ΠΛΙΛΙΑ . Ποβλίλια . Sponius Itiner. pag. 106.

ΠΛΙΛΙΑ ΚΟΡΝΙΛΙΑ ΝΕΙΚΑΡΕΤΗ
Publilia Cornelia Nicarete

Explicite legitur apud Gruterum pag. 503. sed ibi *Pobliliam* Romanam Tribum significat.

Π . Πόβλιος . Muratorius pag. 2064. n. 1.

Π ΔΙΔΙΟΣ ΦΙΛΩΠΑΤΡΙ ΔΕΙΦΙΛΩ

* Π . Πόδες . Gruterus pag. 211. & Gualtherius in Tabulis Siculis pag. 28.

Κ . Π . *viginti pedes.*

In eadem ipsa agrorum divisione character Π reperitur: sed ille dicitur esse signum arbori inscriptum; quamvis etiam ibi *Pedum* numerum exprimere fortasse ille possit.

Π . Πόλιος . Hesselius in Appendice Praef. n. 34.

ΦΙΛΟΣΕΒΑΣΤΟΥ ΕΦΕΣΙΩΝ ΠΙΛΙΟΣ

Ita num. 58. occurrit ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ, ubi perspicue legendum Επίτροπον.

* Π . Πόβλιον . Muratorius pag. 138. n. 2.

Π Ο ΔΙΔΙΟΝ

& pag. 1430. n. 2. Π Ο . ΔΙΔΙΟΣ .

Π . Πόβλιον . In Spartano marmore adhuc inedito, quod exponetur in Dissert. III.

Π Ο . Marangonius in *Appendice* pag. 75.

ΒΙΝΚΕΝΤΙΩ
Π Ο . ΚΟΖΟΥΓΙ . C I
ΖΟΥΛΙΑΝΗ

Characteribus illis ΠΟ fortasse alterum *Vincentii* nomen, vel agnomen indicatur; ut *Πεβλίω*. Fortasse quoque sepulchralis formula, vel affectus appellatio continetur, quae frequentissime in monumentis aliis occurrit, *Pio*, *Pientissimo*. Certe apud Gorium Par. I. n. 63. p. 100. sepulchralis inscriptio ita desinit:

F R A T R I
P O

ubi Cl. Editor observavit forte *Pientissimo* legi posse: nisi P. C. legendum sit. Characteres autem C I, quamvis fortasse *Cύμβιος* exponi illi possint; verisimilius est tamen exprimere Cō: ut sensus nimirum sit *Iulianam Vincentio pientissimo Coniugi suo* memoriam ac tumulum dedicasse. At fieri fortasse etiam potest ut syllabae ΠΟ. & C I, quamvis temere seiunctae, atque hinc inde ad epigraphes laterarum appictae fuerint, ad unam tamen eandemque vocem ΠΟCΙ, pro ΠΟCΙΤ, spectaverint; quemadmodum in marmoribus etiam aliis siglae lateribus inscriptae ad integrum epigraphes sensum pertinere conspiciuntur. Vide in ΑΤΡ. Quod vero ΠΟCΙ pro ΠΟCΙΤ, aut ΠΟCΟΥΙΤ scriptum fortasse fuerit, mirari non possumus; cum apud Gorium Par. I. n. 30. p. 300.

ΠΕCΥΤ pro ΠΟCΟΥΙΤ habeatur; atque alia id genus exempla innumera subinde occurrant.

* ΠΟΔ . Πόδων . Donius pag. 311. num 192. Cl. VII.

ΜΗΚΟΣ . ΠΟΔ . Η . ΠΛΑ . Λ

Vbi Gorius optime reddidit: *longum pedes VIII. latum XXX.* Muratorius pag. 990. n. 4. schedas alias, ut videtur, exscribens habet ΠΛΑ . Η . ideoque reddit: *longitudo pedum VIII. latitudo pedum VIII.* Ceterum, si latitudo *Pedum* 30. dicatur, facile longitudo non 8. sed 100. *pedum* fuerit; ut proinde character Η hic 100. non 8. significet, adeoque *longitudo* ipsa latitudinem excedat. In alio marmore apud Maffei in *Antiquit. Galliae* pag. 32. In fronte P. 325. in Agro P. 195. Eadem quoque Nota apud Muratorium occurrit pag. 1010. n. 6. Vide in ΠΛΑΤ.

ΠΟΛΥΜΝΗ . Πολυμνήσε . Sponius Pop. Attic. pag. 201.

ΑΦΡΟΔΕΠΙΟΣ ΠΟΛΥΜΝΗ

* ΠΟΜ . Sponius Popul. Attic. pag. 201.

ΠΟΜ . ΔΑΔΟΥΧΩΣ

Vbi facile *Πομπείος*, sive *Πομπώνιος* legendum erit. At pag. 18. legitur

ΠΡΟΝΟΙΑ ΦΛΑΒΙΟΥ ΠΟΜ . ΔΑΔΟΥΚΟΥ
sic apud Cyriacum pag. 38. n. 248.

ΣΕΚ . ΠΟΜ . ΣΠΑΤΑΛΟΝ .

ubi Maffei legendum putat *Πομπείος*.

ΠΟΜΠΕΙ . Πομπείω . Gruterus pag. 1144. n. 10.

ΓΝ . ΠΟΜΠΕΙ . ΙΣΜΕΝΙ

ΠΟΜΠΟΝ . Πομπόνιον . Montfauconius Palaeograph. pag. 164. num. 14.

Π ΠΟΜΠΟΝ ΣΕΚΟΥΝΔΙΑΝΟΝ

ΠΟΜΠΩ . Πομπώνιον, & Πομπώνια . Cyriacus pag. 38. n. 247. & Murat. pag. 559. n. 4.

ΓΑ . ΠΟΜΠΩ . ΛΓΙΝ . ΑΛΚΑΣΤΟΥ

& ibidem num. 248. & Murat. p. 560. n. 2.

ΣΕΚ . ΠΟΜ . ΣΠΑΤΑΛΟΝ ΑΓΑΘΟΚΛΕΥΣ

ubi fortasse non *Πομπείος* cum Maffei, sed *Πομπώνιος* exponi debet. In Muratorii Schedis eiusmodi Notis omnibus lineolae superinductae conspiciuntur.

* ΠΟΠ . Ποπιλία . Sponius Miscell. Sect. X. n. 4. pag. 319.

ΥΙΟΣ ΠΟΠ . ΟΥΦΙΚΙΑΝΟΥ

* ΠΟΡΙ . Πόριος *Porius* ex *Poro* Atticae Populo . Sponius Itiner. pag. 50.

ΑΤΤΙΚΟΣ ΠΟΡΙ

* ΠΟΣ . Ποσειδώνος Atheniensium mensis . Vide in ΑΠΙ.

ΠΟ-

✠ ΑΓΑΘΗ
 ✠ C ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ ✠ C
 ΕΤΩΝ Ε ΠΑΡΑ
 ΕΚΕΥΗΤΕΣΘ ΑΠΟ ΚΑ
 ΛΑΝΔΩΝ ΣΕΠΤΕΜ
 ΒΡΙΩΝ ΕΞΕΚΟΜΙΣΘΗ
 ΔΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΙΣ
 ΧΑΡΙΣΟΥ ΤΩ ΚΥΡΙΩ
 ΚΛΙΤΩΧΡΙΣΤΩ

ubi Cl. Editor interpretatur : *Agatha defuncta est annorum LX. Ad Christum vocata IX. Kalendas Septembres obiit Sabbato. Gratias age Domino . . . Christo.* Leichius vero pag. 69. quamvis alicubi marmor emendaverit, latineque reddiderit: *Agatha obiit anno sexagesimo, dieque Veneris VIII. Kal. Septembres, deposita autem est die Sabbati;* postremos tamen versus intactos reliquit, nihilque in ΑΠΟ mutavit; quae vox, si veluti terminus intelligatur, a quo novem dies numerentur, non potius *nonam ante Kalendas,* quam *nonam post Kalendas* ipsas, significabit. Sulpicor etiam non cum Leichio παρασκευητε, sed potius παρασκευη τει, sive τη sive τη, sive denique τεε pro της legendum esse: ut nimirum articulus ille ad παρασκευην, sive ad ημερας Θ referatur. In postremo autem versu ΚΑΙ ΤΩ certissime restitui debet. Ceterum vox ΠΡΟ, quamvis in Graecis marmoribus varie efformata frequentissime occurrat, interdum tamen prorsus omissa conspicitur; ut apud Fabricium pag. 591. n. 203. ΕΚΑΛΑΝ ΝΟΕΜΒ V. Kalen. Novemb. Vide in ΚΥ & ΕΚΟ.

ΠΡΑΙΤΩΡ. Πραιτωρίας. Muratorius pag. 1086. n. 2. Vide in ΤΠΟΛΑΜΑ.

ΠΡΑΙΦΕΚΤ. Πραιφέντω. Praefecto latina vox graecis literis exarata. Gruterus pag. 458. n. 1. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

* ΠΡΕ. Πρεσβύτερος. Sponius Pop. Attic. p. 200. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΡΕ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΡ. Theodorus senior. Theodorus iunior. Explicite legitur pag. 158.

* ΠΡΕΣΒ. Πρεσβευτήν. Montfauconius Palaeogr. pag. 158. n. 3.

Λ ΦΟΥΛΙΟΝ ΡΟΥ
 ΣΤΙΚΟΝ ΑΙΜΙΛΙΑ
 ΝΟΝ ΠΡΕΣΒ. ΣΕΒΑ . . .
 ΤΗ ΣΤΡΑ ΥΠΑΤΟΝ

Ita propemodum in Grutero pag. 425. n. 3. & pag. 1078. n. 2. Vide in ΛΑΜΠ. Ceterum in superiori Montfauconii marmore libentius cum Muratorio legerem ΠΡΕΣΒ. ΣΕΒ. ΑΝΤΙ-ΣΤΡΑ. sicuti in duobus Gruteri marmoribus explicite legitur; cum praesertim ex vocula ΤΗ commodus sensus exsculpi non possit. Vide Murator. pag. 555. n. 3.

ΠΡΙΜΙΓ. Πριμιγηνιος. Muratorius pag. 34. n. 4. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ. ΠΡΙΜΙΓ. ΑΝΕΘΗΚΕΝ ubi Muratorius interpretatur: *Primigenius.*

ΠΡ. Πρδ. In Neapolitano Marmore, quod exhibui in *Dissertationibus Agonisticis* p. 104.

ΣΕΟΥ. ΗΡΩΙ. ΚΑΙ ΕΡΕΝΝΙΑΝ. ΥΠΑΤ
 ΠΡ. Ε. ΕΙΔΩΝ ΜΑΡΤΙΩ
 Τ. ΦΛΑΒΙΟΣ ΖΩΣΙΜΟΣ. ΚΑΙ
 ΦΛΑΒΙΑ ΦΟΡΤΟΥΝΑΤΑ ΓΟΝΕΙΣ
 ΧΑΡΙΣΑΜΕΝΟΙ. ΛΥΚΝΙΑΣΜΕΤΑ.
 ΛΥΚΝΩΝ. ΚΑΙ ΒΩΜΟΥΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡ.
 ΑΤΘΙΣ ΚΑΘΙΕΡΩΣΑΝ.

ubi tamen, sublata interpunctione, legendum. ΣΕΟΤΗΡΟΙ. suppleendumque ΕΡΕΝΝΙΑΝΩ. ΥΠΑΤΟΙΣ.

ΠΡΟ. Πρδ. Marangonius de *Rebus Etbni c. i* pag. 465.

ΠΡΟ ΤΙΕΛΑΓΙΣ
 ΠΡΟ ΓΕΙΔΑΥΓΟΥΣΤ
 Σενογλα κενδωναρο
 ΒΙΚΙΤ. ΑΝΝΟ ΙΙΙ

In secundo versu perspicue, certoque suppleri debet Πρδ F. Ειδων Α'υγέτων. ΙΙΙ. Idus Augusti. In primo vero viri defuncti nomen intelligi exponique debet: ibique legendum esse putaverim ΠΕΛΑΓΙΟΣ, sive ΠΕΛΑΓΙΕ, sive ΠΕΛΑΓΙΣ vitiose pro ΠΕΛΑΓΙΟΣ: quemadmodum prorsus in alio marmore apud

H

Ma-

ΠΡ. Προγεγραμμένων. fortasse. Vide in ΓΑΠΡ.

Π. Πριμα. Latina scilicet vox graecis characteribus exarata. Marangonius in *Appendice* pag. 69.

✠ PRIMA VIVIS IN CLORIA DEI.

ET IN PACE DOMINI NOSTRI ✠ Π Π Π

ubi Cl. Editor existimavit caractere, vel sigla Π mulieris tumulatae nomen indicari.

ΠΡ. Πατήρ. Marangonius de *Rebus Etbnicis* pag. 459. marmor exhibet in Coemeterio Callixti positum.

ΦΛ. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ. ΦΛ. ΣΑΒΕΙΝΟΣ. ΚΑΙ.
 ΠΡ ΚΑΙ. ΤΙΤΙΑΝΙ. ΑΔΕΛΦΟΙ.
 ΟΥΛΠΗ. ΚΟΝΚΟΡΔΙΑ ΑΥΡ. ΑΓΑΘΙ-ΝΕΡΤΕ
 .ΣΥΜΒ. ΑΒΕ

Flavius Ptolemaeus, & Vlpia Concordia coniuges; simulque Flavius Sabinus & Titianus fratres, ac illorum filii, hic una tumulati, vel una tumulum construxisse videntur. Postremae marmoris voces obscuriores sunt, quam ut ex iis commodus sensus exsculpi possit.

Marangonium ipsum pag. 463. legitur ΔΗ-
ΜΗΤΡΙC pro ΔΗΜΗΤΡΙOC. Tertii versus
voces Cl. Editor minutissimo caractere exa-
ratas esse testatur: neque facile divinare quis
poterit quid iis exprimat.

* ΠΡΟΓΕΓΡ. Προγεγραμμένον. In Ticinensi Mar-
more apud Maffeiū. Vide in ΕΤΕΛ. Ex-
plicate reperitur προγεγραμμένος apud Spon-
ium Itiner. pag. 162.

ΠΡΟ. ΓΙ. Gorius Par. III. num. 358. p. 262.
Christianum marmor in agro Romano an. 1740.
reperit, ac Volaterris in Museo Guarnac-
cio collocatum exhibet

B . I . K E N . T I . ΟΥC
E . N I . ΡΗΝΗ
ΠΡΟ . ΓΙ .

Simile marmor aliud in Callixti Coemeterio
positum vulgavit Boldettus pag. 477. At in
isto praeter aviculam oleae ramusculo insi-
dentem, quae in sinistra marmoris parte con-
spicitur, aliqua in vocibus ipsis varietas ob-
servatur. Ita nimirum Boldetti marmor

BIXENTI . ΟΥC
. E . N I . ΡΗΝΗ
ΠΡΟ . Α . ΓΙ

Apud Reinesium pag. 935. n. 160. legitur
ΡΕΚΕΠΤΟC ΕΝΕΡΗΝΗ ΠΡΟΑΓΕΙ.
Denique in alio marmore apud Boldettum
ipsum pag. 363. legitur

KACIA
CNI . ΡΗΝΗ
ΠΡΟ . Α . ΤΕΙ

Facile marmorum horum praesidio Gorii mar-
mor intelligi, supplerique posse putaverim;
ut in illo nimirum, aliorum instar, legatur
ΠΡΟΑΓΕΙ, latineque reddatur: *in pace proce-
dit*. Quod si marmorum istorum exempla
deessent, facile suspicari quis posset in Gorii
marmore postremum fortasse versum excidisse,
in quo *Kalendarum*, & mensis nomen ex-
primeretur: perinde quasi Πρὸ . ΓΙ . Καλαν-
δῶν XIII. Kalendas . . . scriptum fo-
ret.

ΠΡΟΞΕΝ. Προξένον. Sponius Itiner. pag. 49.
ΜΟΤΣΩΝΙΟΣ ΠΡΟΞΕΝ ΣΤΕΙ

ΠΡΟΣΑΓΡ. Πρὸς Ἀγραν. Sponius Pop. Atticae
pag. 79.

ΔΙΚΙΝΝΙΟΣ ΠΟΛΥΤΑΙΝΟΣ ΚΟΛ .
ΗΓΕΜΩΝ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΠΡΟΣΑ .
ΓΡ . ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΕΛΙΤΕΥΣ

Characteres istos sibi obscuros, & incognitos
esse dixerat Sponius immerito suspicatus for-
tasse ΠΡΟΣΠ. legendum, ideoque Πρὸςπαλταν
Populum intelligendum esse. Clarissimus ve-

ro Maffeius siglam hanc tribus rationibus ex-
plicare nititur. Etenim pag. 50. siglam ΓΡ,
perinde quasi a ceteris seiungenda ista foret,
interpretatur Γραμματεὺς. Deinde vero p. 67.
mendose scriptum esse opinatur ΠΡΟΣΑ ideo-
que reponit ΠΡΟΒΑ. Προβαλίνθιος. *Cum ta-
men*, inquit, *errores, ac literarum transposi-
tiones aliquas liceat in illius Inscriptionis
exemplo suspicari*, subdit legendum esse ΚΟΛ
ΠΡΟΣ ΑΓΡ. ut nimirum Κολωνός Πρὸς Ἀγρὰν
exprimat: quod Colonus Ἀγοραῖος ab Ἰπ-
πῶ distinctus esset. At illa, quae opportu-
nius exposui in ΚΟΛ, perspicue satis ostendunt
Κολωνός ibi legi, adeoque Πρὸς Ἀγρὰν in-
telligi non posse. Neque ΠΡΟΒΑ, ut ille con-
iecerat, intelligi profecto poterit; ne scilicet
characteres alii ΓΡ temere, ac sine sensu su-
persint. Itaque perspicuo planoque sensu le-
gendum esse putaverim Πρὸς Ἀγρὰν, sive Προ-
σαγραῖος: ut nempe Atticae Populus hic ex-
primatur, qui Agrae finitimus, adeoque Πρὸς
Ἀγρὰν diceretur. Certe Meursius Agram,
aut Agras in Atticorum Populorum ordine
numeravit; at Sponius ex illo expungendam
esse putavit, quod Agra a nullo Veterum Po-
puli nomine decoretur: eademque profus
ratio me pridem impulerat, ut in contexen-
da Populorum serie in Fastis Atticis Dis-
sert. V. Agram omitterem: quod illa nimi-
rum a Paulania, & Hesychio Χωρῖον, ab Eu-
stathio ad Iliad. Β, Χωρὴ dicatur. Quin etiam
Stephanus ipse non alio, quam Χωρῖε, no-
mine Agram vocavit. At fieri fortasse po-
tuit, ut Populus etiam foret; idque perspi-
cue ab ipso Stephano expressum fuerit. Vbi
nimirum Agram, & Agras regionem illam
vocavit repente subdit: ἔστι κ' τῆς Ἀττικῆς
πρὸ τῆς πόλεως, ἐν ᾗ τὰ μικρὰ μυσηρία ἐπιτε-
λεῖται. Pinedus Stephani locum mutilum esse
observavit, legendumque voluit πρὸ τῆς
Γλίσσε πόλεως. Ego vero potius rescribendum
esse putaverim: ἔστι κ' δῆμος, sive certe ἔστι κ'
ναὸς τῆς Ἀττικῆς; ut nimirum exprimat Agrae
nomine non modo regionem, sed Populum
etiam, aut Templum appellari: quemadmo-
dum Eleusis nomine & universa regio, & pe-
culiaris Atticae etiam Populus appellabatur.

ΠΡΟΤ. Πρώτης. Boldettus pag. 368.

ΤΕΛΕΥΤΑ ΕΤΩΝ ΙΒ ΠΙΒ
ΤΗ ΠΡΟΤ ΝΩΝ. ΑΤΓ

Nullus hic dubito quin pro ΠΙΒ, qui nihili
character est, rescribi debeat Η ΙΒ, hoc est
dierum XII. ut Boldettus ipse iam viderat.
Deinde vero, si characteres ΠΡΟΤ rite in
marmore expressi fuerint, ΠΡΩΤΗ cum
Boldetto exponi debent, hoc est *Pridie*; quem-
admodum in alio marmore legitur Πρὸ Πρώ-
της Καλανδῶν Μαίων; Vide in ΠΡ. Fortasse ta-
men in marmore scriptum fuit ΠΡΟ Γ; ideo-
que reddendum erit III. Nonas Aug. sicuti

ti alibi legitur ΠΡΟ Γ. ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ.

ΠΡs. Πέτρος. Hesselius inter Ephesina Marmora n. 17.

ΗΡΗΝΟΠΟΙΩΣ ΠΡs ΚΕ ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ ΣΤΕΜΑΤΟΣ ubi certissime Πέτρος intelligi debet; cum in alio distincto marmore eadem ipsa Inscriptio ita exprimitur: Εἰρηνοπόδιος Πέτρος, ἢ Πατὴρ τῆς σέμματος. Cur autem Petrus iste Εἰρηνοπόδιος dicatur alii diligentius inquirent. Mihi certe Εἰρηνοπόδιος iste non plurimum illi dissimilis esse videtur, qui in Basilicis Eclog. XXV. Εἰρηναρχος in Codice Justin. Lib. X. Titul. 75. *Irenarcha*, clariorique nomine Lib. II. Tit. 30. *Praefectus Pacis* vocatur; sicuti in Oxon. Marm. 12. pag. 294. ceteros inter Magistratus occurrit ἐπὶ τῆς εἰρήνης Τ. ΚΛ. Δ'σκληπιάδης:

ΠCΡΓEE. In eximio Anonymi Libello de *Septem Dormientibus* pag. 48.

ΕΥΜΥΡΙ
ΟΝΗCΙ
ΜΕΟΥ
ΔΙC ΑΘΑ
ΝΑΓΟΣ
ΠCΡΓEE

Quod ibi ita redditur: *Millies bene, Onesime, nullus immortalis in terra.* Perspicuus tamen sensus, ut opinor, hic postulat, ut solemnitas illa Monumentorum formula supponatur, quam ex marmoribus aliis imitari, vel exprimere voluisse videtur marmoris, aut epigraphes huius auctor, Εὐψύχει, Εὐθύμει, Θάρσει; quae in aliis marmoribus observatur. Certe si *millies bene* legatur, cetera cohaerere, aptumve sensum efficere vix possunt. Itaque libentius hic legerem Εὐψύχει, vel Εὐθύμει μυρία, vel μυριάκις, Οὐήσιμε. Fieri fortasse etiam potest ut ΜΥΡΙ pro ΜΟΙΡΗ scriptum fuerit; sicuti apud Fabretum p. 592. n. 112. legitur ΚΥΜΙΘΙCΑ pro ΚΟΙΜΗΘΕΙCΑ; atque in alio marmore, quod profertur in ΑΡΚΑΔ. legitur ΚΥΜΙΘΗ pro ΚΟΙΜΗΘΗ. Ita auspicato, bonoque fato, seu forte functus diceretur Onesimus. Certe in alio quoque marmore apud Gualtherium pag. 14. n. 102. in media quidem anteriorique parte *Theodites* defunctae nomen conspicitur; in dextra vero legitur ΕΥΜΟΙΡΕΙ ΘΕΟΚΤΙCΤΗ, atque in sinistra solum ΕΥΜΟΙΡΕΙ; ut eadem proinde formula, ac voce in nostro quoque marmore ΕΥΜΥΡΙ pro ΕΥΜΟΙΡΕΙ ex barbara, depravataque iam diphthongorum pronuntiatione scriptum videatur. Postremas autem literas, quibus aliquod vocis compendium inesse conspicitur, ita restitui, legique oportere putaverim ΥΠΕΡ ΓΕC *super Terram*: sicuti in alabastride Tabula apud Gorium Part. I.

pag. 220. legitur *nemo immortalis, nisi solus Deus.* Apud Gruterum tamen pag. 691. n. 6. & 933. n. 11. & 1120. n. 4. εἰς ἀθάνατος solum reperitur; atque in sequenti marmore idipsum quoque prorsus omittitur. Gorius par. I. pag. 371. n. 123.

... ΨΥΧΙΤΕ
ΚΛΟΝΟCΕΡΗ
ΛΕΛΩΓΕ ΕΤ
ΩΝΔ ΜΗΝΩ
Ν Η ΗΜΕΡΩΝΙΘ
ΡΟΥCΚΙΝΟC ΠΡΟ
ΒΟΚΑΤΩΡ ΚΑΙCΑ
ΡΟC ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΤΑΩΝ
ΜΗΤΗΡ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙC ΠΟΙ
ΗCΑΝ ΔΟΠΙΟΝ ΜΕΝΟC

Cl. Salvinus hic adnotavit: *In primis lineis desperata prorsus lectio. Prior vox... Ψυχίτε forte εὐψύχειτε, tranquilli estote. In reliquis haec est sententia: Annos IIII. Menses VIII. dies XVIII. Fuscinus Provocator (προβονάτωρ forte προναράτωρ) Procurator Caesaris Pater, & Ταων Τάων f. Ταώνη. ἀπὸ τῆς Τάω (Pavone) Pavo Mater Aegyptiis fecerunt. Si quidpiam hic tamen coniecisse liceat, dixerim initio non εὐψύχειτε, sed levi unius literae mutatione εὐψύχει τέκνον, legendum esse; sicuti in Grutero pag. 1041. n. 1. & 691. n. 6. occurrit Εὐψύχει τέκνον. εἰς ἀθάνατος. Characteres alii ΟCΕΡΗΛΕΛΩΓΕ defuncti filii nomen includunt vocandi casu expressum. Cetera accurate immortalis Salvinus; nisi quod *annorum* potius, quam *annos* hic redderem; atque pro ΑΙΓΥΠΤΙΟΙC ΠΟΙΗCΑΝ legerem ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ ΕΠΟΙΗCΑΝ *Aegyptii Parentes defuncto filio monumentum fecerunt.* Extrema verba ΔΟΠΙΟΝ ΜΕΝΟC, quae Salvinus omisit, peculiarem quandam paterni affectus significationem continere videntur; perinde quasi parentes illi, qui defuncto filio monumentum hoc excitasse se dixerant, *ceteras amoris, conceptique doloris significationes animo persolvere, sive praestare testentur.* Denique, ut id obiter moneam, marmorum horum praesidio restitui debet Inscriptio apud Boldettum pag. 390. & Murat. pag. 1830. n. 4. in qua legitur*

ΜΗ ΑΥΠΟΥ ΤΕΚΝΟΝ ΟΥ ΛΙCΑΟ
ΝΑΤΟC

Quod a Boldetto redditur: *Ne contristere, Filii. Oblivioni non traderis natus.* Etenim perspicue legendum ΟΥΔΙC ΑΘΑΝΑΤΟC. *nemo immortalis*: quemadmodum pag. 1426. n. 4. ubi legitur ΕΥΨΥΧΕΙ ΟΥ ΔΕΙCΑ ΘΑΝΑΤΟC redditurque: *veritas non est mors eripere, disiectae voces apte componi, atque ut superius explicari debent.*

* Π.Τ. Ηορίσωντες Τόπον. Reinesius Cl. XI. n. 71. pag. 633.

H 2

Θ. Κ.

Θ. Κ.
 ΑΝΤΩΝΕΙΑ ΜΟΥΣΑ
 ΚΑΙ Μ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ
 ΑΛΚΜΑΝ ΦΙΛΟΣΟΦ.
 ΣΤΟΙΚΟΣ ΑΝΕΘ
 Π. Τ.
 ΑΥΤ. ΚΑΙ Μ. ΑΝΤΩΝΙΩ
 ΓΟΡΔΙΑΝΩ ΤΕ
 ΚΑΙ ΠΟΜΠΗΑΝΩ
 ΚΙΟΥΙΚΑ. ΚΟΣ.

Marmoris huius testimonio velut *irrefragabili* Reinesius anno V. C. 994. Gordianum II. & Pompeianum Civicam Consules fuisse dicit; & *Civicae* nomen Fastis inferendum existimat; cumque Gordianus iste senioris ex filia nepos, adeoque Gordianorum *tertius* fuerit, in marmore pro TE rescribendum esse putavit TP. τρίτω. At in Schedis aliis, quas Gudius pag. 210. n. 7. exscripsit, marmor ita desinit

Π. Τ.
 ΑΥΤ. ΚΑΙ Μ. ΑΝΤΩΝΙΩ
 ΓΟΡΔΙΑΝΩ. ΣΕΒ. Β
 ΚΑΙ ΠΟΜΠΗΑΝΩ
 ΚΙΟΥΙΚΑ. ΚΟΣ

ut optime proinde Koolius Gudii exemplar Reinesii schedis praerulerit; quamvis temere hic *tertium* Gordiani Consulatum a Reinesio indicatum fuisse dixerit. Cl. Maffei qui schedarum varietatem dissimulavit, ac utrumque tamen exemplar veluti e Ligorio profectum apocryphum existimavit, TE retineri posse putavit, quod Ligorius impostor *numerum latine enunciare*, adeoque *Τέρτιον perscribere in animo habuerit*. Ceterum, sive Cons. nomina temere a Ligorio appicta, sive in sincero marmore expressa fuerint, sigla Π. Τ. a Reinesio, & Fleetvoodo exponitur Πορίσαντες, sive Πορίσαν Τόπον: quod Maffei, dissimulato utriusque nomine expressit. Id unum addidisse nunc iuverit, quod quamvis etiam Reinesii lectio admittatur, facile tamen *secundus* Gordiani Consulatus cum Pompeiani Civicae anno componi poterit, si levi unius literae mutatione legatur TB, hoc est Τδ Β; quemadmodum in Ticinensi marmore, quod exhibetur in ΔΕΠΠ. exprimendo *quarto* Consulatu legitur ΤΔ. Denique Hadrianus Relandus in Praef. subtiliter ingenioseque coniecerat Consulatus numerum omissum esse, voculamque TE veluti vinculum adiectam fuisse: quemadmodum prorsus Plutarchus in *Catone* dixerat: Ὅτι πάντες δὲ Πείρωνά τε, ἢ Καλπέρνιον; atque in *Quaest. Rom.* Γαίη τε Σελπιπίη, ἢ Λικινίη Στόλωνος ἑπαυθέντων.

* Π. Τ. AIM. Παβλίη Ἰδὸς Ἀμιλίας. Sponius Pop. Attic. pag. 225. & Muratorius p. 137. n. 1. Vide in AIM.

P

P. E'κατόν *centum*. In Oxoniensi marmore n. 16. pag. 80. & n. 80. pag. 131. saepius character istee cum aliis occurrit, ut κεραιμίδων numerus exprimatur; ibique semper *centum* significat.

P. Gruterus pag. 667. n. 5.

P. ΑΛΦΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΑΛΙΣ

Cum nullum apud Romanos praenomen a graeca litera P, sive latina R; inceperit, suspicor ibi characterem illum latini P vices gerere; adeoque Πέελιος legendum esse. Graevius tamen asserit in Lapide scriptum esse Π.

* PA. In Marmore Oxoniensi pag. 264.

M. PA. ΡΟΥΦΟΣ

ubi Ράβιριος, aut aliud gentile Romanorum nomen facile intelligi, supplerique poterit.

PIΓ. Bartolus Dissert. II. pag. 202. marmor exhibet faeminae cuidam ex *Niceratum Vico* positum in quo postremae voces ita exprimuntur

.... ΘΕΑ Κ ΝΙΚΕ
 PIΓ Δ Π

Characteres isti PIΓ numerales notae videntur; quae non faeminae defunctae aetatem (illa nimirum in ipso marmore expressa iam fuerat), sed Niceratum Aeram significant, in qua annus ille *tertius decimus supra centesimum* foret.

PΛΗ. Muratorius pag. 1142. n. 1.

Θ Κ
 ΒΗΡΥΛΛΟΣ
 ΕΖΗCEN ΕΤΗ
 ΡΛΗ
 ΗΜΗΤΗΡ
 ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ
 ΕΠΟΙHCEN

ubi Cl. Vir interpretatur: *Annos CXXXVIII*. Quis vero credat Beryllum hunc adeo longævum fuisse, ipsique matrem adhuc superstitem locum; tumulumque construxisse? Certe in tertio versu; aliquid vel excidisse, vel temere irrepisse putaverim: ut nempe character P prorsus expungi debeat; vel in exessu, hiantibusque literis.... ΡΛΗ... Η verum matris nomen delitescat; quod numerali annorum notae, quae prorsus evanuerit, proxime subiceretur.

P. N. Z. Reinesius Clas. V. n. 52. pag. 386.

ΕΠΙ ΙΕΡΕΩC ΚΡΕCΦΟΝΙΟΥ ΕΤΟΥC

P. N. Z.

Cum marmor Messene positum sit, Reinesius opti-

optime observavit annum 157. in Messeniorum Aera indicari.

PNΣT. In eximio marmore apud Margarinum num. 55. legimus *Tiberium Claudium Quirina Menecratem* medicae artis suae specimen edidisse EN BIBAIOIS PNΣT. Certe perspicuus ullus eiusmodi siglarum, sive numeralium notarum valor exsculpi non poterit. At Gruterus, qui marmor ipsum exhibet pag. 581. n. 9. ita notas illas expressit PNΣ; ut proinde Margarinus siglae Σ vim, ut videtur, ignorans, eiusque loco substituens ΣT, numerum inexplicabilem reddiderit; quemadmodum Boissardus ipse minus accurate expresserat P. N. C. quamvis character C alioquin *sex* significet, ut opportune mox demonstrabitur.

POH. Gruterus pag. 146. n. 3. marmor exhibuit a *Democrate* quodam Amaseno *Misidi* uxori positum, quod ita desinit

ΕΤΟΥΣ ΡΟΗ

Fleetwoodus pag. 253. n. 2. marmor ipsum exscribens ait *Misidem* illam 178. annos vixisse. At certe ille fallitur. Etenim characteres illi, seu numerales notae nihil aliud significant, quam annum 178. in Amasenorum Aera.

ΡΟΥΦΕΙΝ. Ρ'εφείνω. Muratorius pag. 393. n. 7. Vide in ΑΡΚΑΔ. & ΡΥΘΗΝ.

ΡΡΙΩΝ. Ο'κτοβρίων, Octobris nimirum, vel alterius ex ultimis anni Romani mensibus. Muratorius pag. 1819. n. 3. Vide in M.

ΡΥΘΗΝ. Ρ'εφίνω. Oliverius inter Marmora Pisifluentia n. 163. pag. 66. marmor illud profert, quod ex Muratorio pag. 393. n. 7. iam protuli in ΑΡΚΑΔ. At in Oliverio secundus versus ita legitur

ΗΤΗ Χ. ΟΣ. ΙΑΡΑΚΑΤΙ. Θ. ΚΑΛ. ΜΑΡ.
ΥΠΠΑΤ. ΤΩ. ΑΡΚΑΔ. Κ. ΚΑΙ. ΡΥΘΗΝ

Cl. Editor interpretatur: *vixit annos LXXVI. Depsius IX. Kal. Martii Consulatu Arcadii Caesaris, & Rufini*. Quandoquidem tamen perspicue legendum est Υ'πάτοις, sive Υ'π'ατον τῶ Α'ρκαδίω Καίσαρι, & Ρ'εφίνω, libentius hic ego redderem *Consulibus Arcadio, & Rufino*. Ceterum Consulatus iste, qui in Fastis omnibus ad annum Chr. 392. refertur, *secundus* Arcadii fuit, qui iam anno 385. *primo* Consul una cum *Baudone* processerat. Itaque Oliverius hic optime suspicatur quadratarii vitio K pro B irrepisse: quemadmodum in Muratorii exemplo E pro K scriptum conspiciatur: ut proinde in ΑΡΚΑΔ. siglam illam C ego Cεεεε reddiderim.

* ΡΩΜ. Ρ'ωμαίος. Sponius Miscell. Sect. X. n. 128. pag. 374. & Murat. pag. 680. n. 8. & Gud. pag. 116. n. 9.

Μ. ΑΤΡ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ. ΜΕΛΛΑΣ. ΙΠΠΕΥΣ. ΡΩΜ.
Ita apud Reinesium Clas. V. n. 7. p. 357.

Α. Κ. . . . ΚΙΟΣ ΚΤΡ. ΠΡΟΥΔΗΝΣ
ΙΠΠΕΥΣ. ΡΩΜ.

ubi Reinesius ipse *Κασρίνιος*, & *Κυρέινω* supplendum observavit.

ΡΩΜΥ. Ρ'ωμαίε. Hesselius inter Ephesina marmora n. 49.

ΕΠΙ ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ ΤΙΒΕΡΙΟΥ
ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΡΩΜΥ.

Σ

Σ. Ε'ε *sex*. Gruterus pag. 667. n. 9.

ΕΤΩΝ Η. ΜΗΝΩΝ Σ

nisi fortasse legendum sit Ε. Graevius asserit in marmore legi Ε.

* S. Ε'ξ. In Cathedra S. Hyppoliti apud Gruter. pag. 140.

Π IS KA MAI

Vide in B. K. M. Ita Murat. pag. 1920. n. 2. Vide in ΘΥΤΡΙ.

Δ. Ε'ξ *sex*. Lupus pag. 68.

ΖΗΣΑΝΤΙ. ΕΤΗ. Λ Δ annos XXXVI.

Gudius pag. 318. n. 7.

Δ. Μ

ΚΛ. ΣΑΤΥΡΑ

ΕΖΗCEN. ΕΤΗ

ΜΕ. Μ. Δ. ΗΜ. ΙΖ

Vide supra in Σ.

C. Ε'ξ *sex*. Vide Scaligerum ad Chron. Euseb. p. 105. col. 1. Muratorius pag. 1126. n. 7.

ΖΗΣΑΝΤΙ ΕΤΗ. ΔC

* Δ. Ε'κτβ. Gruterus pag. 210.

ΤΟΥ. Δ. ΚΛΑΡΟΥ. *sextae sortis*.

* Σ. Διακόσια ducenta. In Oxoniensi marmore n. 16. pag. 89. character iste *κεραμίδων* numerum exprimit; ideoque, cum ibi PN legatur, adeoque P *centum* significet, sigla Σ *ducenta* significabit.

* C. Διακοσιοσῆ ducentesima. Gruterus p. 314. num. 1.

ΟΛΥΜΠΙΑ ΤΑ ΕΝ ΠΕΙCΗ. CM. ΟΛΥΜΠΙΑΔΙ.

Vide Dissert. Agonist. pag. 20.

C. In Sadvicensi marmore, quod Dissertatione IV. proferetur, atque illustrabitur.

C. Cύμειος. Reinesius Clas. XX. num. 375. pag. 984.

ΚΑΤΑΘ.
ΠΡΙΓΚΙΠΙΟΥ ΠΡΟ Ζ . ΚΑΛ . ΟΚΤΩΒΡ.
ΘΕΟΔΩΡΑ C . ΠΡΟ Δ . ΕΔ . ΣΕΠΤ.

ubi Reinesius ipse *Κατάθεσις*, & *Σύμμιος* interpretatur; quamvis etiam *Σύνζυγος* legi posset, quod in marmoribus aliis occurrit. Vide in Θ. Muratorius hanc ipsam Inscriptionem, exhibet pag. 1928. n. 5. ibique illa definit ΘΕΟΔΩΡΑΣ ΠΡΟ . ΕΙΔ . ΣΕΠΤΕ, adeoque ipse reddit *Theodorae Pridie Idus Septembris*; eamque veram lectionem esse oportere iam monui in ΚΑΤΑΘ.

Γ. Πέντε . Marangonius de *Rebus Ethnicis* pag. 462.

ΚΑΡΠΟΦΟΡΩ
Π̄
Μ̄ Ἐ Ν Ω Ν Ω

quod ille reddidit *Carpophoro ante diem V. Non. Nov.* quod nimirum, opinor, characterem C. in E refringendum esse putaverit. Quandoquidem tamen nulla Novembris mensis dies *quinta ante Nonas* appellari potuit, alioquin *quinta ante Nonas* in *Kalendas* ipsas incideret, ita fortasse marmoris Nota suppleri, legique poterit ut *Νώνων* dicatur; *Carpophorus* nempe *V. Nonas*, dissimulato mensis nomine, obiisse existimatur; adeoque ipsius mors in Martium, vel Maium, vel Iulium, vel Octobrem mensem inciderit, in quorum singulis *quinta ante Nonas* dies haberi consueverat. Ita fortasse in marmoribus etiam aliis mensis dies, suppresso mensis nomine, memoratur; ut ostendi in ΝΩ. Verum, cum in alio marmore, quod exhibetur in ΔΕΚ. nitide diserteque legatur Μ̄ Ε Ν Ω Ν ΔΕΚ. *V. Nonas Decembres*, sequioribus, barbarisque ferre temporibus fortasse factum putaverim, ut ipsa quoque *Kalendarum* dies in eiusmodi supputatione numerari, vel includi consueverit; adeoque prima Novembris, aut Decembris dies, quae alioquin *Kalendarum* nomine designanda fuerat, *quinta ante Nonas* infueta, barbaraque formula vocaretur.

S. Saepissime character iste, interpunctionis instar, in Graecis marmoribus observatur. Ita apud Margarinum pag. 62. n. 5.

ΕΝΘΑΔΕ ΚΙΤΑ . . .
ΕΛΘΥCΙΝΟΥ ΖΗ . . .
ΠΡΟΣ ΙΑ ΚΑΛΣ ΜΑ . . .
ΘΛ . ΜΑΙΩΡΙΑ . . .

ubi perspicue legendum Πρὸ ΙΑ *Καλανδῶν Μα . . undecimo Kalendas Maias*, vel *Martias*. Proxime, ut in marmoribus aliis, hic Consulum nomina sequebantur; ideoque pro ΘΛ legendum erit ΦΛ. cum anno Chr. 458. *Flavius Asterius Maiorianus* Consul processerit. Ita prorsus apud Margarinum ipsum in alio marmore n. 13.

ΘΕΟΔΩΡΑΣ ΤΗ . . .
ΛΕΙΜΝΗΣ ΤΟΥΤΥΜΒΙΩ
. . . ΙΒΙΩCΑΜΕΝΗ

ubi restitui debet *Θεοδώρα τῆ . . ἀειμνήσῃ συμβίῳ συμβιωσαμένη*.

C. Cē *tui*. Marangonius de *Rebus Ethnicis* pag. 463.

ΔΗΜΗΤΡΙC . ΕΤ . ΔΕΟΝΤΙΑ
CΕΙΡΙΚΕ . ΦΕΙΛΙΕ . ΒΕΝΕΜΕΡ
ΤΙ . ΜΝΗCΘΗC . ΙΗ . CΟΥC
ΟΚΤΡΙΟC . ΤΕΚΝΟΝ

Cl Editor interpretatur: *Demetris, & Leontia Siricae filia benemerenti sit tui Dominus, o filia*: quod nimirum interiectas literas C. IH. ut videtur, ille neglexerit, atque postremas solum CΟΥC interpretatus, *tui* reddiderit. Mihi vero luxatae marmoris voces ita distinguendae videntur ΜΝΗCΘΗ C. ΙΗCΟΥC Ο ΚΥΡΙΟC *recordetur tui Iesus Dominus, filia*; ideoque praenomen CΟΥ in sola litera vel sigla C delitescere existimaverim.

Σ. Cyriacus pag. 38. n. 249.

ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΩΝ . ΤΟ . ΑΝΑΛΩΜΑ
ΤΩΝ . ΠΡΟΣΤΑΝΤΩΝ . ΕΝ . ΓΥΜΝΑΣΙΩ . ΦΙΛΩΝ
ΜΕΜΜΙΟΥ . ΕΥΤΙΧΟΙΤΟΥ . ΚΑΙ Σ Μ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΤΕΤΩΝΣ
ΤΟΥ . Σ . ΑΒΙΔΙΟΥ . ΣΑΤΤΥΤΟΥ . ΕΥΤΥΧΑ

At in Schedis aliis, ex quibus illam excerpit Muratorius pag. 548. n. 2. legitur ΚΑΙ Μ . ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΤΕΤΩΝΗΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΒΙΔΙΟΥ. nisi tamen ex schedis aliis lux aliqua repente nobis affulgeat, divinari vix poterit quid characteribus illis exprimatur.

C. Margarinus pag. 62. n. 9. Vide in E.

C. Gudius pag. 104. n. 5.

Ο . ΙΕΡΕC . ΤΟΥ . ΑΥΡ . ΜΟΥCΟΝΙΟΥ . ΑCΙΑΟΥ
ΑΡΤΕΜΙΔΟC
C . ΕΦΕCΙΩΝ

Si rite marmor istud epressum fuerit, de quo plurimum dubito, facile *Σωτήρας* hic legi, supplerique poterit, ut apud Murat. pag. 163. n. 5. legitur *Ἀρτεμίδος Σωτήρας*.

C. Σεβασῶ . Muratorius pag. 393. n. 7.

ΥΠΠΑΤ . ΤΩ . ΑΡΚΑΔ . C . ΚΑΙ ΡΟΥΦΕΙΝ
Vide in ΑΡΚΑΔ . In Oliverio tamen accuratius, ut opinor, legitur K; ideoque reddendum *Καίσαρι*. Vide in ΡΥΘΗΝ.

Σ. *Σμυρναῖος*, sive *Σμυρναίων*. In marmore ex Insula . . . Smyrnam advecto apud Hesselium corona frondea conspicitur, atque intra ipsam legitur

Ο
ΔΗΜΟC
Σ

C. E'is. Boldettus pag. 417.

ΜΑΙΖΙΑ
C. ΘΕΟΝ
ΖΗC

quod ille interpretatur: *Maezia in Deum vi-
vis*. Ita prorsus in alio marmore pag. 418.
legitur ΜΑΞΙΜΑ ΙC ΘΕΟΝ ΖΗC CΟΥΚΕCΕ
quod ille reddidit: *Maxima in Deum vivis*.

ΙΟΥΛΙΩ . ΠΡΕΙΜΙΓΕΝΙ
Ω , ΚΑΙ . ΙΟΥΛ . ΣΕΟΤΙ P .
ΤΩ ΤΕΚΝΩ . ΠΡΟΚΛ
ΟC . ΚΑΙ . ΣΕΞ ΤΙΛ .
ΟΙ ΓΟΝΕΙC . ΕΠΟΙ
ΗΣΑΝ .

ubi ille reddidit *Sextia*. Perfpicue tamen in
marmore ΣΕΞ ΤΙΛ . legitur ; adeoque ΣΕΞΤΙ-
ΛΙΑ suppleri , legique debet .

ΣΑΡΑΠΙΑ . Σαραπίδος . Gudius pag. 105. n. 5.

ΘΕΟΙC . Κ .
ΙΕΡΟΚΟΜΑC . ΤΟΥ . ΣΑΡΑΠΙΑ .

* ΣΕΟΤ . Σεούηρον . Sponius Itiner. pag. 118.
ΑΥΤ . Κ . Μ . ΑΥΡ . ΣΕΟΤ . ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ

ΣΑΤΤΡ . Muratorius pag. 170. n. 1.

Μ . ΑΤΡΗΛΙΟC ΣΑΤΤΡ
ΑΠΕΛΕΥ . ΣΕΒΑCΤ

* ΣΕΟΥΑC . ΣεουαC . Gruterus pag. 60. n. 6.
Vide in ΟΥΛΠ . & ΑΠΕΛΕΥ .

ubi cum Cl. Viro ΣάτυροC intelligi , legique
poterit , ficuti in alio marmore apud Mura-
torium ipfum pag. 146. n. 4. explicate legi-
tur Α . ΟΰαλέριοC ΣάτυροC .

ΣΕΟΥΑCΤ . ΣεουαC . Muratorius pag. 146. n. 4.
Vide in Α . Iterum pag. 1009. n. 10.

CE . Σεπτεμβρίου . Fabrettus pag. 587. Vide in
ΚΑΤΘ .

ΣΕΟΤΙ . Σενήρω . Muratorius pag. 1177. n. 7.
Vide in ΣΕΞ ΤΙΛ . Quamvis enim litera P a
ceteris feiuncta fit , facile tamen ad ipfas re-
ferri , integrumque Severi nomen compone-
re poterit .

ΣΕΒ . Σεβασά , vel ΣεβασοίC , *Augustalibus Lu-
dis* . Muratorius pag. 2019. n. 1. Vide in
ΑΜΜ .

* ΣΕΠ . Σεπτεμβρίου . Fabrettus pag. 587. Vi-
de in Κ . & ΙΑΤΤ .

* ΣΕΒ . ΣεβασοίC . Gruterus pag. 112. n. 8.
ΘΕΟΙC . ΣΕΒ .

* ΣΕΠΤ . Σεπτεμβρίου . Reinesius Claf. XX.
n. 375. pag. 984. Vide in C .

Ita apud Smithum Notit. Ecclef. pag. 22. &
Gudium pag. 210. n. 7. Vide in Π . Τ .

ΣΕΠΤΙΜ . Σεπτίμιον . In Marmore Oxoniensi
n. 143. pag. 277. Vide in ΔΕΡΕΝΝ .

CEBAC . Σεβασ . Gruterus pag. 87. n. 3.

ΣΕΡΑ . Gruterus pag. 1090. n. 9.

Λ . ΑΥΡ . ΣΑΤΤΡΟC
ΑΠΕΛ . CΕΒΑC

Γ . ΡΟΥΒΡΙΟΝ . ΒΙΑΝΟΡΑ . ΣΕΡΑ . ΑΔΕΙΠΤΗΝ

ubi facile ΣεραπιδνοC , vel ΣεραπιώνC , suppleri ,
legique poterit .

ΣΕΒΑCΤ . Σεβασ . Muratorius pag. 170. n. 1.
Vide in ΣΑΤΤΡ .

ΣΗΛ . Σηλήνη . Gudius pag. 56. n. 2.

ΣΕΒΒ . Σεβασών δυοίν . Gruterus pag. 595. n. 12.
ΤΟΝ . ΚΡΑΤ . ΕΠΙΤΡΟΠΟΝ . ΤΩΝ . ΣΕΒΒ .

ΘΕΑ . ΣΗΛΟΙΤΟCΚΤΡΑ
ΚΑΙ . ΑΠΟΛΛΩΝΩ . ΟΙ
ΤΟCΚΥΡΩ . ΜΙΘΡΑ
Μ . ΟΥΛΠΙΟC . ΠΛΟΚΑ
ΜΟC . ΝΕΩΚΟΡΟC
ΑΝΕΘ

* ΣΕΒΒΒ . Σεβασών τριών *trium Augustorum* .
Gruterus pag. eadem. 595. n. 11. Vide in
ΚΡΑΤ .

ΣΕΙΜΗΔΕΙΚ . Cyriacus pag. 40. n. 260. Vbi
facile ΣειμηδείκηC suppleri poterit . Vide in
ΜΕ .

Hesselius in Notis optime supplendum esse
coniecit Σηλήνη ΟίτοCύρα , & Α΄πολλώνι ΟίτοCύ-
ρα : quod nimirum Apollo Scythice ΟίτοCύ-
ροC diceretur . At certe quidem id nitide di-
ferteque testatur Herodotus Lib. IV. c. 59.
ex quo fortasse Hesychius acceperat : quorum
utrumque Giraldus in Syntagm. VII. p. 241.
laudavit . Idem vero nomen Lunae quoque
tributum fuisse ex hoc uno marmore nunc
erudimur , quod ceteris proinde Lunae nomi-
nibus adiungi debet .

* ΣΕΚ . ΣεκένδοC . Vide in ΠΟΜΠΩ . Maffei-
us citato Cyriaci loco subdit : *sed legendum est*
ΣΕΞ . *sextus* , ficuti pridem Muratorius ipse ,
qui pag. 560. n. 4. marmor attulerat , ΣΕΞ .
legendum esse coniecit . Ego vero marmor
ipfum vix temere sollicitaverim , cum inter
alia Romanorum praenomina etiam *Secundus* ;
a Fabretto recensetur .

CI . CούC . Marangonius in *Appendice* p. 75.
Vide in ΠΟ .

ΣΕΞΤΙΛ . Σεξτίλια . Muratorius pag. 1177. n. 7.

ΣΚΙΑΝ-

ΣΚΙΑΝΟΙ. Gorius Par. I. n. 1. pag. 3. eximium titulum exhibet in Museo Mediceo positum, atque Arae simpulo, patera, aliisque insignibus exornatae inscriptum

ΔΙΟΝΥΣΟΥ
ΣΚΙΑΝΟΙ
ΚΑΤΑ ΠΡΟΣΤΑΓΜΑ
ΜΑΡΚΟΣ ΠΙΝΑΡΙΟΣ
ΠΡΟΚΛΟΣ ΚΑΙ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ

Reinesius, qui omnium primus insigne hoc marmor ediderat Classe I. n. 113. pag. 151, legit ΣΚΙΑΝΟΙ, atque legendum esse opinatur ΔΙΟΝΥΣΙΟΙ ΣΚΙΑΔΙΟΙ ἀπὸ Σκιάδος. Etenim, inquit ille, Σκιάς Hefychio teste est τὸ θολῶδες σκιάδιον, ἐν ᾧ Διόνυσος κάθηται. Comes Franciscus Montani marmor ipsum in Ephemerid. Literat. Italiae Tom. XXXII. pag. 86. protulit, ac illustravit; cumque post ΣΚΙΑΝΟΙ punctum appositum esse intelligeret, ibi vocem mutilam, adeoque supplendam esse putavit. Itaque ΣΚΙΑΝΟΙΟΥ, vel ΣΚΙΑΝΟΙΕΩΣ, vel ΣΚΙΑΝΟΙΔΟΥ legendum existimat: idque nominis vel ab Arcadiae Urbe, quae ex Stephano Σκιάς, vel ex Magnetum Insula, quae ex Strabone Σκιάδος dicebatur, oriri posse arbitratur, cuius gentile Σκιάδιος vel Σκιάνθιος esse debuerit. Doctissimus, atque immortalis Salvinus eiusmodi voce peculiare quoddam Dionysi cognomen exprimi existimavit; & locum, unde nomen profluxerit, Σκιάνθος esse putavit; cum ex Σκιάς nonnisi Σκιάδιος, aut Σκιάσης oriri potuerit. Itaque in marmore ΣΚΙΑΝΟΙΟΥ, aut ΣΚΙΑΝΟΙΟΥ, aut ΣΚΙΑΝΟΙΣ supplendum esse coniecit.

ΚΝ. Gruterus pag. 1105. n. 3. Vide ΚΝ.

* ΣΜΥΡ. Συμυρναίων. Muratorius pag. 164. n. 3. Vide in Θ.

* ΣΟΥΝ. Σουνιεύς Sunieus ex Sunio Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 54.
ΓΟΡΓΙΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΣΟΥΝ.

ΣΠΑΘΑΙΩ. Σπαθαρίω. Sponius Miscell. Sect. X. & Fleetwoodus pag. 482. n. 6. Vide in ΒΑΣΙΑΙ.

* ΣΠΕΙΡ. Σπείρας. Gruterus pag. 458. n. 1. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

* ΣΡΙ. Σωτήρι. Sponius Itiner. pag. 103.
Τὸ Σρί Θεῶ.

Σ.Σ. Reinesius Clas. II. n. 59. pag. 283.
ΠΡΟΑΣΤΕΙΑ . ΛΙΜΗΝΤΕ . ΠΡΟΣ . ΠΟ
ΛΙΤΗΙΟΝ . ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΛΟΙΟΝ . ΕΠΙ
ΤΗΔΕΙΟΤΗΝ . ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ . ΣΤΑΒΙΟΙ
Σ . Σ . ΔΙΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟΙ ΒΡΑΔΥΣ . ΑΡΧΙ
ΤΕΚΤΩΝ . ΠΡΟΣ . ΠΡΟΣΤΑΓΜΑ . ΟΜΩΝ
ΤΑΥΤΩ . ΕΡΓΑ . ΟΑΥΜΠΙΑΔΕ . Α .

Quae Reinesius ita latine reddidit: *Suburbia, portumque ad Civium, & nautarum commoditatem Senatores Stabienses construi curarunt. Diphilus, quamvis tardus Architectus, ad iussum tamen celer quinquennio absolvit. Itaque siglam A una interpretatur; quemadmodum singularias Σ.Σ. reformandas existimat in Σ. C. ut Σενάτες Κοσμάτω Graecis, Latinisque literis una permixtis exprimatur; ita denique notam ΕΡΓΑ supplendam asserit, ut legatur Εργασε faciebat. At Cl. Maffei de Siglis pag. 110. characteres illos ΣΣ. ΣC, veluti insuetas verborum obtruncationes, ac singularias nihil dicentes inter suppositionis argumenta, interque titulos cur reiici Inscriptiones debeant, numerare aliquando perget. Iure ne, an iniuria de superiori marmore id ille coniecerit (neque enim marmora mox proferenda, in quibus eadem, obscurioresque siglae reperiuntur, in dubium trahi posse putaverim) alii viderint; cum mihi siglas quidem omnes ex marmoribus recensere mens fuerit, non vero de marmorum ipsorum sinceritate iudicium ferre. Quod si characteribus marmoris nostro inscriptis commodus sensus, & valor, aliquis affingi debeat, non Σενάτες Κοσμάτω cum Reinesio, sed facili perpicuoque sensu potius exponerem Συγκλήτη Συγχωρήσει Σενάτος Permissu; nisi fortasse cui libeat Συνεπιύροντος, aut huiusmodi vocem aliam hic suspicari.*

* SS. Saepius in S. Hippolyti Cathedra apud Gruterum pag. 140. character iste reperitur, ibique *bisextilem* annum significat; sicuti in ipso Laterculi Paschalis titulo legitur ΑΙ ΔΕ ΠΑΡΑΚΕΝΤΗΘΕΙΣ ΔΗΛΟΤΙ ΤΗΝ ΔΙΟ ΠΡΟ ΕΞ: *adpunctiones vero ostendunt bisextilem.*

ΣΣ. Cyriacus pag. 25. n. 174. hanc Inscriptionem exhibet Tragurii positam

T. RVBRIVS . T. L. PHILOMVS
IIIII . VIR . TESTAMENTO . FIERI
IVSSIT . SIBI . ET . BAVREAE

ΣΣ . L. RVFAE . ET . T. RVBRIO . T. F.
ALBAE

Quid in latina epigraphe graeci characteres illi significant? Num iterato Sigmate innuitur, sepulchrum illud *bisomum*, duorum nempe corporum capax fuisse, quod *bisomi* voce in pluribus monumentis aliis exprimitur apud Reinesium pag. 976. n. 344. & pag. 982. n. 369. Ita Lupus pag. 103. ac Bonarotus ad Vitra pag. 17. sigla Γ tumulo inscripta cadaverum conditorum numerum exprimi existimant; nisi fortasse tumulorum ordinem, numerumque significet. Quid vero si character ille ad nomen latus appictum significare dicatur cognatos illos, quibus monumentum a T. Rubrio paratur, *viventes, sanos,* at-

atque *incolumes* esse, ipsisque sanitas solemnique quadam formula portendatur? Certe in marmore apud Gruterum pag. 1149. n. 12. & Fabretum pag. 53. in dextro latinae Inscriptionis latere reperitur T. quod fortasse ex Reinesii coniectura graeco Θ opponitur, atque *Υγιέα sanum, vivum* significat. Vide Nicolaum de Siglis pag. 189.

ubi Muratorius optime Φλαυίφ, & Στάτιος supplendum esse iam viderat.

ΣΤΕΛΛ. Στελλατίνα Romana Tribu. Muratorius pag. 27. n. 6.

T. ANTIΣΤΙΟΣ
T. O. ΥΙΟΣ ΣΤΕΛ.
ΣΕΟΥΗΡΙΑΝΟΣ

ubi Muratorius optime reddidit *Stellatina*.

* ΣΤΕΦ. Στέφανοι Coronae. Chishullus Parte II. inedita ex Maffeiō.

CTEΦAN. Στέφανος. Gualtherius p. 10. n. 62.

CTEΦAN
EZHC EE
TE AH KA
HM EP EC Γ

quod ille reddidit: *Stephan. vixit an. XIIIX. dies III.* Fortasse tamen in marmore non Δ, sed Λ, rescribi debet; adeoque latine reddi annos XXXVIII.

CTH. €'τη. Marangonius de *Rebus Ethnicis* p. 456.

ΤΩ ΚΥΡΙΩ ΑΔΕΛΦΩ ΦΙΛΟ
ΝΕΙΚΩ ΑΔΕΛΦΗ ΕΠΟΙΗΕΛΑΞΙ
ΩΠΝΤΙΚΑΙΖ ΗCANTK ΑΛCΤΙΜΕ
TE MOY
CTH. R

Cl. Editor interpretatur: *Domino fratri Philonico soror fecit sorte qui fuit, & vixit indissolubiliter mecum annos XXX.* Ego vero vitiatas, luxatasque marmoris voces ita refingendas esse putaverim ΕΠΟΙΗΕΛΑ ΑΞΙΩ ΠΝΤΙ ΚΑΙ ΖΗCΑΝΤΙ ΚΑΛΩC ΜΕΤ ΕΜΟΥ ΕΤΗ . . . *soror feci, qui dignus fuit, & vixit decore mecum annos . . .* Vox, & formula Α'ξιος frequenter in sepulchralibus monumentis occurrit. Ita apud Gruterum pag. 1270. n. 8. ΜΗΤΡΙ ΑΞΙΑ. Vide in A. I. longeque clarius apud Muratorium pag. 1844. n. 4. & Gruter. pag. 666. n. 9. ΕΛΠΙΝΕΙΚΗ ΑΞΙΑ ΟΥΣΗ, quae digna fuit. Alterius etiam formulae Ζήσας καλώς exempla apud Marangonium ipsum occurrunt. Sic pag. 78. καλώς ή σωφρόνως έτη τριάκοντα, vixit bene, ac modeste annos triginta; & pag. 72. έτη βιώσας με καλώς πράξας annos agens XLV. bene faciens, & apud Donium Cl. XIV. num. 2. pag. 422. Ζήσαντι καλώς έτη ΚΔ. Grut. pag. 684. n. 3. Ζήσαντι καλώς, & apud Gorium Par. III. pag. 141. n. 158. Ζησαίσασι καλώς. Vide Murat. pag. 1885. n. 4. Denique, quod ad numeralem notam attinet, vel characterem R, ego certe non video qui *tricenarii* numeri valor affingi illi possit. Itaque, nisi plurimum fallor, character ille ex duobus aliis, hoc est ex I, & ζ temere compactus fuit; quorum ille *decem*, hic *septem* signi-

ΣΣ, & ΣΣΣ. Apud Hesselium in eximio Smyrensi Marmore n. 11. in quo donaria recensentur, ter occurrit sigla ΣΣ, semel ΣΣΣ repente post vocem *σατήρας*; quemadmodum eidem voci characteres, sive numericae notae Δ. Π. ΔΔΔ. ΔΠ veteri Graecorum more expressae frequenter subiiciuntur. Itaque dubitari non potest quin character Σ numerum quendam, aliorum instar, significet; at divinari, vel definiri certe vix poterit cur ibi character ille iteretur.

* Σ. Στεφανωθείς coronatus. Apud Sponium in Miscell. Sect. X. n. 78. pag. 347. marmor *Mileti* positum exhibetur.

ΜΟΥΡΜΙΛΛΟΝΕΣ ΓΑΙΟΣ .. Α . Σ Α T	ΜΟΥΡΜΙΛΛΩΝ ΚΕΡΑΜΥΛΛΩC ΕΛΕΥΝΙ ΕΣ Σ T	ΘΡΑΙC ΣΚΕΥΑΣ ΕΥΚΑΡΠΟΣ ΑΜΙΑ . ΝΙ . Α Σ Α T
ΜΟΥΤΑΤC ΕΛΕΥ ΕΣΣΕ ΝΙ . Ι Σ Ι ΔΑΡΙΟΣ T	ΜΟΥΡΜΙΛΛΩΝ ΗΕΠΛΟΣ ΕΛΕΥ ΝΙ ΙΙ Σ Ι Β T	ΘΡΑΙC ΔΡΑΚΟΝ ΣΑΜΙΑ ΝΙ . Β . Σ Β T

Vbique characteres illi significant *σεφανωθείς coronatus*, quemadmodum characteres alii NI significant *νικήσας victoriam adeptus*. Etenim in gladiatoriiis tesseris istis, & *victoriarum*, & *coronarum* numerus exprimebatur, ut erudite observavit Maffei.

* ΣΤ. Cyriacus pag. 11. n. 86. atque ex illo Muratorius pag. 234. n. 3.

. ΕΠΙ ΙΕΡΕΩC . ΣΤ . ΚΟΔΡΑΤΟC

Maffei hic *Staius*, aut gentilium aliud intelligi posse observavit. In alio tamen marmore Magnesiae reperto apud Hesselium n. 23. legitur ΣΤΑΤΡΩ ΚΟΔΡΑΤΩ ΑΝΘΗΠΑΤΩ. sed apud Reines. Cl. I. n. 290. pag. 243. CΤΑΤΙΟC ΚΟΔΡΑΤΟC.

* CΤΑ. Sponius Popul. Atti. pag. 200.

CΤΑ . ΦΙΛΩΝ

& Oxon. Marm. n. 16. pag. 83.

ΣΤΑΤ. Στάτιος. Muratorius pag. 1257. n. 7. & Gudius pag. 245. n. 9.

ΦΛΑ ΣΤΑΤΙΩ
ΣΥΡΙΑΝΩ
ΠΑΤΡΙ
ΕΥΣΕΒΕCΤΑΤΩ
ΣΤΑΤ ΣΤΑΤΙΑΝΟC

significat; adeoque *septemdecim* reddendum esse putaverim.

* ΣΤΡΑ. Στράτηγον. Montfauconius Palaeogr. pag. 158. n. 3. Vide in ΠΡΕΣΒ.

* ΣΤΡΑΤ̄. Στρατονίης. Maffei ex inedita Parte II. Chishulli.

ΣΤΡΑΗ̄ΟΝ. Στράτηγον. Muratorius p. 332. n. 1. ΣΤΡΑΤΗ̄ΟΝ ΟΥΡΒΑΝΟΝ

Quod ibi feliciter redditur *Practorem Urbanum*. Ex Montfauconio Palaeographia p. 158. num. 1.

ΣΤ. Vide in ΔΝ.

ΣΤΜΒΟΥΛΙΟΓ^A. Marmor Oxon. n. 141. p. 276.

ubi Prideauxius interpretatur Συμβουλιογραφεύς. At Reinesius, qui marmor ipsum edidit Claf. XX. n. 325. p. 972. habet ΣΤΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ, optimeque reddit *Scriba Contractuum*.

ΣΥΡ. Σύρος. Muratorius pag. 52. n. 3.

ΘΕΑΝ. ΜΑΓΑΡΣΙΔΑ
ΤΙ. ΙΟΥΑΙΟΣ ΣΥΡ ΑΝΕΘΗΚΕΝ

ubi Muratorius explicat: *Syrus*.

ΣΩ. Cyriacus pag. 7. n. 60.

ΕΠ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ. ΣΩ. ΛΥΚΙΔΟΣ.

Suspicio legendum esse Σώμα. Etenim praecesserat ἀπεδόντο τῷ Διονύσῳ ἐπ' ἐλευθερίᾳ σῶμα ἀνδρείον.

T

T. Τρίων. Boldettus pag. 400.

Π ΤΝΩΝΩΝ ΙΟΥΝΙΩΝ
ΕΠΙΤΥΝΧΑΝΟΝ ΙC ΕΙ ΡΗΝΗΝ

Character ille T, si rite in marmore expressus sit, τριών, vel τεσσάρων, aut certe τρίτης vel τετάρτης significat; sin vero potius in Γ refingi ille debeat, τριών, vel τρίτης exponendus erit, ut optime Boldettus ipse fortasse coniecerat ubi reddidit *tertio Nonas*. At ubi proximam vocem aliam ΕΠΙΤΥΝΧΑΝΟΝ piissimus Editor interpretatur *affecutus sum*, profecto ille fallitur; cum *Epitynchanon* proprium viri nomen haberi debeat. Quid vero quod eiusmodi nomen doctissimo quoque, atque immortalis Montfauconio pridem imposuit? Ille nimirum epigraphen hanc ΩΣ ΕΠΙΤΥΝΧΑΝΟΝΤΟΣ Athletae cuiusdam statuae subiectam ita in *Diario Italico* c. 5. interpretatur: *utpote qui victoriam retulerit*. At ibi certe, nisi mea me fallit opinio, *Epitynchanon* Athletae pater fuit. Quis enim existimet in Anaglypho, sive victoriae monumento, victoriam quidem ipsam insueta hac formula memorari; victoris vero nomen, quod semper exprimi consueverat, hic reti-

ceri? Itaque vox ΩΣ extrema nominis syllaba censeri debet, cum victor Ηῤῶς, vel Φιλέως, vel simili quopiam nomine vocaretur. *Epitynchanon* autem victoris patrem hic exprimit; quemadmodum in marmoribus etiam aliis vox illa, veluti proprium viri nomen, occurrit. Ita apud Sponium Pop. Attic. p. 216. Επιτυγχάνων Πυλλάδα memoratur. In Append. Oxoniens. Marm. n. 24. pag. 300. legitur Χαριτίνη Ερμίπε τε Επιτυγχάνοντος. Itaque dubitari non poterit quin in Montfauconii, & Boldetti marmore *Epitynchanon* intelligi, reddique debeat.

T. Τριακόσια. Hesselius n. 23.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΦΙΣΚΟΝ ΧΤ
in *Caesaris Fiscum* inferet *Denarios trecentos*.

T. Τάλαντον. In Sadvicensi Marmore character iste, eiusque valor saepius occurrit.

* T. Τίτου. Cyriacus pag. 9. n. 67.

T. Τίτον. Muratorius pag. 561. n. 2.
Τ̄ ΣΤΑΤΙΛΙΟΝ ΛΑΜΠΡΙΟΥ ΤΙΟΝ

T. Gruterus pag. 410. n. 3.

ΠΟΛΕΙΤΟΓΡΑΦΗΣΑΝΤΑ
ΚΑΙ. Τ. ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑ

At in alio marmore apud Gruterum ipsum pag. 415. n. 1. legitur

ΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΣΑΝΤΑ. ΚΑΙ
Κ— .Π. ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑ. ΠΑΡΑ
ΑΠΑΝΤΩΝ. ΕΘΝΩΝ.

Suspicio in primo marmore facile suppleri, legique posse Τόν.

* T. Τῆς. Τῶν. Smithus Monum. Palmyr. n. 23.

Τ̄ ΣΤΝΒΙΟΥ ΚΑΙ Τ̄ ΤΕΚΝΩΝ

Vide Gruter. pag. 86. n. 8. ubi eadem Inscripção reperitur.

T. Τῆ. Muratorius pag. 1819. n. 6. Vide in ΤΠ.

T. Τό. In Ticinensi Marmore. Vide in ΔΕΠΠ.

ΤΑΙΕΡ. Muratorius pag. 242. n. 1.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΤΑΙΕΡ ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Cl. Bimardus τῷ Μάρκῳ Ἀπελεύθερος legendum esse arbitratur. Ego vero perspicue, certoque legendum esse putaverim ΙΑΤΕΡ *medicus*; quemadmodum saepius vox illa inter Augustae Domus Officia in graecis, latinisque marmoribus observatur. Ita quoque in hoc ipso marmore ubi reperitur ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ. ΚΑΙ ΤΙΩΝ, atque Bimardus interpretatur *Impera-*

peratorum, & Filiorum, rescribi velim ΚΑΙ-
ΣΑΡΩΝ. Etenim marmor illud Marco Aure-
lio Antonino, & Lucio Aurelio Vero dicatum
esse conspicitur.

ΤΑΡΓΗΛΑ. Ταργηλιώνος Atheniensium mensis.
Gudius pag. 26. n. 4.

ΑΠΟΛΩΝΙ
ΑΝΕΘ
L. ΔΑΡΜΙΝΙΟΣ
ΟΠΤΑΤΟΣ
ΔΑΡΜΙΝΙΑ. ΟΠΤΑΤΑ
ΡΕΣΤΙΤΟΤΤΑ
ΚΑΛ
ΤΑΡΓΗΛΑ

Ergone Kalendae Graecae, quae in prover-
bium abierant, & frustra in marmoribus, at-
que Scriptoribus inquiruntur, in hoc uno
marmore repente nobis occurrunt? Certe
vel hic ego plurimum fallor, vel postrema
marmoris verba suppleri, legique debent Κε-
λανδοῖς Ταργηλιώνος: quod nimirum Anathe-
ma illud Romani Maii Kalendis Apollini di-
catum fuerit; ac Darminius ille non Roma-
ni, sed Graeci potius, mensis nomen, qui
Apollini sacer, natalisque fuerat, hic expri-
mere, vel usurpare voluerit.

* ΤΔ. Τὸ τέταρτον. In Marmore Ticinensi.
Vide in ΔΕΛΗ.

* Τ. Δ. Β. Κ. Δ. Ε. Cyriacus pag. 21. n. 143.
Cl. Maffei, quamvis interpunctionem omi-
serit, optime tamen interpretatur: Τῷ Δόγ-
ματι Βελῆς Καὶ Δόγματι Εὐκλησίας: quod in eo-
dem ipso marmore legatur κατὰ τὸ ψήφισμα
τῆς βελῆς, ἢ τῆ δῆμῳ. Marmor ipsum apud
Murat. occurrit pag. 1180 n. 10.

ΤΕ. Τέρμων terminus. Gruterus pag. 210. Siculam
agrorum divisionem exhibet, in qua legitur
ΕΣ ΤΑΝ ΕΛΛΙΑΝ ΕΝ Α ΤΕ
eademque Nota ΤΕ mox saepius occurrit.
Quandoquidem vero in eodem ipso moni-
mento legitur ὁ Τέρμων; ἀπὸ τῆ Τέρμωνος; ἐς
τὸν Τέρμωνα; ἐπὶ τὸν Τέρμωνα dubitari certe
non poterit quin Nota ΤΕ legi, supplerique de-
beat Τέρμων; sive quod vox illa Siculorum, aut
Messanensium propria fuerit; sive quod ex
Latinis in Siculos illa manaverit, eodemque
Latinorum sensu a Siculis etiam recepta sit.
Doctissimus Gualtherius in Tabulis Siculis
Notam hanc, eiusque valorem observaverat.

ΤΕ. Reinesius Clas. XI. n. 71. pag. 633. ubi
tamen ex Gudio restitui, legique debet ΣΕΒ.
Vide in II. Τ.

ΤΕΙΒΕ. Gualtherius pag. 4. n. 12.

Θ Κ
ΠΡΕΙΜΙΤΕΙΒΕ ΧΡΗ
ΤΕ Χ ΑΝΡ Ε ΕΖΗΘΕΣ ΕΤΗ Θ

quod ille reddidit Pyimi Tiberi . . . Vixisti
an. IX. Ego vero neque Pyimi, neque con-
tractum Tiberii nomen hic esse putaverim;
sed unica integraque voce in vitiato marmo-
re legendum existimo ΠΡΕΙΜΙΤΕΙΒΕ ΧΡΗΤΕ
ΧΑΙΡΕ. Sepulcralis haec formula, vel accla-
matio frequentissime occurrit. Primitibi no-
men saepissime in marmoribus reperitur, ut
apud Murat. pag. 1241. n. 8. legitur ASIE
PRIMITIBE, & pag. 1826. n. 2. PRIMITI-
BE. Denique EI ΡΙΟ Ι, & Β pro ΟΥ usurpa-
tum innumeris exemplis aliis ostendi potest.

* ΤΕΙΜ. Τειμάς. Muratorius pag. 553. n. 3.
ex Cyriaco pag. 40. n. 255.

Η. ΠΟΛΙΣ
ΤΙΒΕΡΙΟΝ. ΚΛΑΥΔΙΟΝ
ΠΡΑΤΟΛΑΟΝ. ΒΡΑΣΙΔΟΝ
ΚΑΛΩΣ. ΠΕΠΟΛΙΤΕΥΜΕΝΟΝ. ΚΑΙ. ΛΑΒΟΝΤΑ
ΤΑΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΠΟΛΙΤΕΙΑΣ. ΤΕΙΜ.
ΚΑΤΑ. ΤΟΝ. ΝΟΜΟΝ.

ubi Cl. Editor optime interpretatur τειμάς
honores.

ΤΕΣΣΑΡΑ. Τεσσαράκοντα. Gruterus pag. 760.
num. 6.

ΑΥΡΗΛΙΑ. ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΑ. ΖΩΣΑ
ΤΟΝ. ΔΕ. ΤΑΦΟΝ. ΓΕΥΣΕΝ. ΕΚ. ΚΟΙΝΩΝ. ΚΑΜΑΤΩΝ. ΑΥΤΗ
ΚΑΙ. ΦΙΛΙΩ. ΑΝΔΡΙ. ΤΟΥΝΟΜΑ. ΔΗΜΗΤΡΙΩ
ΖΗΣΑΣΑ. ΕΤΗ. ΤΕΣΣΑΡΑ. ΚΑΙ. ΕΝΝΕΑ. ΜΗΝΑΣ
ΚΕΙΣΑΙ. ΕΝ. ΚΟΙΝΩ. ΤΑΦΩ. ΑΕΙΟΣ
ΗΣ. ΕΓΕΝΟΥ. ΣΟΦΙΑΣ
ΕΙ. ΔΕ. Ο. ΚΑΗΡΟΝΟΜΟΣ. Ο. ΕΜΟΣ
ΠΑΡΑΠΕΜΨΗ. ΤΕ. ΤΟΥΤΩΝ. ΔΩΣΕΙ
ΤΩ. ΤΑΜΙΕΩ. ΠΡΟΣΤΙΜΟΥ. -Χ. ΨΝ

Si vera Aureliae uxoris aetas hic indicata,
vel expressa fuerit, dubitari certe non pot-
erit quin ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ legi, supplerique
debeat. Sin vero non universa ipsius aetas,
sed anni solum hic indicentur, quibus Aure-
lia in coniugio fuit, tunc ΤΕΣΣΑΡΑ. retineri
posset. Perspicuus tamen sensus, ut opinor,
hic postulat ut Τεσσαράκοντα legatur.

Τ. Η. Muratorius pag. 1639. n. 8.

Τ Η
ΓΑΥΚΥΤΑΤΗ
ΑΤΤΑΛΙΑΝΗ

Quamvis characteres illi Τ, Η seiuncti sint,
fortasse tamen una coniungi debent, ut arti-
culum Τῆ conficiant.

ΠΙ. Fabrettus pag. 592. n. 113.

ΦΛΑΒΙΩ
ΕΡΜΙΑΤΙ
ΑΓΑΠΕΤΩ

Cl. Editor interpretatur Flavio Hermiae uni-
genito: nam inquit ille, a patre Flavio huic
Hermiae unigenito tumulum & titulum posi-
tum credo, potius quam tertium nomen Aga-
pe-

peti illi adiungendum putem. Atque optime id quidem; nisi quod dilecto, non unigenito, reddi debet; & TIΩ pro TI rescribendum erit.

* TI. Τιβερίος. Cyriacus pag. 39. n. 253. & pag. 13. n. 93.

TIB. Τιβερίος. Cyriacus pag. 9. n. 67. & p. 31. n. 210. & Sponius Itiner. pag. 35. & Popul. Attic. pag. 122.

TIBEP. Τιβερίε. Muratorius pag. 946. n. 2.
TIBEP. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΘΕΟΚΑΤΜΕΝΟΥ

TIPOI. Boldettus pag. 365.

ΕΝ.Ι.ΡΗΝΗ ΤΗ ΤΙΡΟΙ ΚΑΛ ΙΑΝ
Postremas ille syllabas interpretatur *Pridie Kalendas Ianuarias*. At in marmore restitui, refingique debet ΠΡΟ Ι.

Κ. εκ Τών. Smithus Monum. Palmyr. n. 23.
Vide in ΕΚ.

T.K.I. Lupus pag. 107. marmor profert, in quo siglis istis certissime viri nomen exprimitur, cui defuncto marmor inscribitur. Cl. Editor interpretatur Τιβερίω Κλαυδίω Ινάχω, vel Γσοχρύσω. Sed facile est alia id genus nomina proferre, quae iisdem illis characteribus indicentur.

TNEYM. Πνεύμα. Marangonius in *Appendice* pag. 77. marmor hoc attulit in Coemeterio Saturnini positum

ΚΛΩΔΙΑΝΗ
ΤΟΤΝΕΥΜCΥΖΕΙCΕΙΡΗΝΗ

ubi celebri solemnique formula exponi debet *Clodiane, spiritus tuus in pace*. Simile marmor aliud, sed in Hermetis Coemeterio positum, a Marangonio ipso profertur pag. 74.

ΚΛΩΔΙΑΝΗ
ΤΟ ΤΩ ΕΥΜ CΥ ΣΨΕΙC ΕΙΡΗΝΗ

quod ille interpretatur *Claudiani in pace*; sed eodem ipso, quo superius, sensu marmor istud exponi debet: *Clodiane, spiritus tuus in pace* sit. Ita apud Muratorium pag. 1884. n. 4. legitur ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ CΟΥ ΕΙC ΑΝΑΠΑΥCΙΝ.

Τ. Τό. In Florentino Marmore, quod ex Gorio profertur in 5. Apud Muratorium marmor ipsum occurrit pag. 401. n. 4. sed ibi explicite legitur ΤΟ.

TOT. Cyriacus pag. 40. n. 260. Apud Muratorium marmor idem reperitur pag. 66. n. 6. sed addita compendii nota. Vide in ME.

ΤΡΑ. Τραιάνε. Muratorius pag. 115. n. 1.
ΤΡΑ. ΑΔΡΙΑΝΟΥ. CEB.

ΤΡΑΙΑΝ. Τραιάνε. Gruterus pag. 60. n. 6.

Λ. ΦΑΒΙΟΣ. ΠΟΛΕΜΩΜ
ΑΠΕΛΕΥ. ΜΑΡ. ΟΥΔΠ
ΤΡΑΙΑΝ. ΣΕΟΥΑΣ

ΤΡΙ. Τῆ πρό. Muratorius pag. 1819. n. 6.

ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΑΧΙΛΛΙΑ
ΝΕΟΦΩΤΙCΤΟC ΕΝΙ
ΑΥΤΟΤΜΗΝΩΝ. Ε. ΤΡΙ. Ζ.
ΚΑΛΑΝΔΩΝ ΜΑΡΤΙΩΝ ΗΜΕΡΑ
CΕΛΗΝΗC

Cl. Muratorius Notam hanc inexplicatam reliquit. Mihi vero perspicue, planeque legendum esse videtur ΠΡΟ. Ζ. sive ΤΗΙ. Ζ. cum legi nequeat ΠΡ ΙΖ, licet annus ille bissextilis supponatur. Suspicio etiam characteres ΠΙ ita coniunctos fuisse, ut siglam hanc ΠΙ efformarent, quae in marmoribus etiam aliis conspicitur. Itaque tunc facile reddi, legique posset Τῆ ΠΙδ Ζ.

* ΤΡΙΕ. Τριεάρχης. In eximio Parisiensi marmore apud Maffei in Gall. Antiquit. p. 86. Vide Fastos Attic. Tom. I. pag. 159.

ΦΟΚΙΟΝ ΤΡΙΕ

ac inferius iterum ΑΤΚΕΑΣ ΤΡΙΕ.

* ΤΡΙΝΕ. Τρινεμεδς *Trinemeus* ex *Trinemea* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 52.
ΦΙΛΕΜΩΝ ΤΡΙΝΕ

* ΤΡΙΣΑ. Sponius Miscell. Sect. X. pag. 356.

ΑΡΧΙΕΡΕ ΤΩΝ ΤΡΙΣΑ ΠΟΛΕΩΝ

ubi Vandalius optime rescribendum asserit ΤΡΙΣΑ ΠΟΛΕΩΝ: quod nempe *L. Iulius Bonnatus Sacerdos Maximus in Asiae Templis*, cui marmor dicatur, XIII. Asiaticarum Urbium nomine sacra peregerit.

ΤΡΟΦΙ. Τρόφιμος. Gorius Part. I. pag. 50. n. 97. Vide in BIC.

ΤΣΥΙ. Cyriacus pag. 7. n. 52.

L. V. F. A. ΑΝΝΙΟΥ
ΑΔΥΠ. ΑΔΥΠΙΑΝΟΥ
ΤΣΥΙ Ψ. Β

Υ

Υ. Εἰκοσι viginti. Gruterus pag. 968. num. 7.

EZECEN ETH Υ Ψ Ν.

legendum arbitror: *vixit annos XX. dies XIII.* ut nempe litera, sive character Υ iuxta graecarum literarum seriem *viginti* significet; & character Ν, qui *tertius ac decimus* ordine reperitur, *tredecim*. Vide in B. K. M.

Υ. Τε-

Υ. Τετρακοσιοσὸς *quadringentesimus*. Smithus Monum. Palmyr. n. 1. & 2.

ΕΤΟΥΣ ΔΙΪ 414.

Υ. Interdum character iste interpunctionis loco in Graecis marmoribus reperitur; ut apud Grut. pag. 352. n. 5.

ANICIVS Y PROBINVS V YC CONSVLY ORDINARIVS

pag. 353. n. 2. vicesies occurrit. Ita p. 523. n. 2. pag. 702. n. 1. alibique saepius. Quamvis autem in editis Gruteri libris ita exprimi consueverit, ac si minuscula Romanorum litera *r* foret; Reinesius tamen in *Praefatione* non aliud, quam Graecorum Υ, esse observavit. Ita quoque interpunctionis instar habendum esse putaverim in Margarini marmore n. 1. ubi legitur.

ΕΤΟΝ ΤΡΙΟΝ ΗΜΥΤΥ ΧΩΡΙΟΥ

latineque reddendum *annorum trium, dierum sex*; perinde quasi post notam HM nota alia, vel numeralis character C duobus signis illis interiectus fuerit. Vide in EI ΘΥ.

Υ. Υπερ. Gorius Part. I. pag. 50. n. 98.

ΛΟΥΚΙ. ΛΟΝ Π
ΡΩΤΩΓΕΝΗ
ΧΑΙΡΕ
ΑΝΤΙΟΚΕΥΟ
Υ ΔΑΦΝΗΣ

ubi Gorius interpretatur *Lucillum Primogenitum. Vate Antiochensis ad Daphnen*: quod nimirum, adnotante Salvinio, Antiochia ἐπὶ Δάφνης Vrbs Syriae foret. Ac certe quidem Vrbs illa a Strabone Lib. XV. pag. 719. & XVI. pag. 749. ἐπὶ τῇ Δάφνῃ vocatur; at in hoc marmore ὑπερ Δάφνης appellata videtur: ut proinde legendum existimem Χαίρε, Ἀντιοχεῦ, ὁ ὑπερ Δάφνης, sicuti in alio marmore apud Gorium ipsum Par. I. p. 56. n. 126. legitur Ὁφελίων Ἀντιοχεῦ χρηστὸς χαίρε. Muratorius hoc ipsum marmor exhibet pag. 1025. n. 3. legitque: Ἐπὶ Δάφνης ad Daphnem. In Cyriaci marmore pag. 30. n. 204. legitur Ἀντιοχέα τῆς πρὸς Δάφνην.

* Υ. Υἱόν. Sponius Miscell. Sect. X. num. 79. pag. 348.

ΑΥΛΟΝ ΚΑΝΩΔΙΟΝ Γ.Υ. ΕΡΕΝΝΙΑΝΟΝ
Aulum Canodium Caii filium Herennianum.

* Υ. Υἱός. Vide in AIM.

Υ. Gruterus pag. 1094. n. 4.
Υ. ΦΛ. ΥΠΑΤΙΟΝ

sed ibi legendum Υ. Siquidem mox *Titi Flavii* nomen diserte subiicitur.

* Υ. Υπατεία, vel Υπάτευ. Montfauconius Palaeogr. pag. 174. Vide in INA.

Υ. Β. Cyriacus pag. 18. n. 125. Fortasse vel exscriptoris, vel quadratarii vitio Υ. Β. pro Ψ. Β. legitur. At fieri etiam potuit ut Υ. Β. Δ. scriptum fuerit, atque postrema litera mox evanuerit; nisi cui libeat Υπομνήματι Βαλῆς interpretari.

* Υ. Β. Δ. Υπὸ Βαλῆς Δόγματι. Sponius Miscell. Sect. X. n. 39. & 41. pag. 334. atque ex illo Maffei interpretatur *ex Senatus Decreto*.

ΥΠ. Υπὸ. Muratorius pag. 467. n. 7. Vide in XC ΥΠ Γ

ΥΠ. Υπάτω. Gruterus pag. 177. n. 6. atque ex illo Fabrettus pag. 677. n. 34.

ΑΝΤΩΝΕΙΝΩ ΣΕΒ ΤΟ Β
ΚΑΙ ΣΑΡΙ ΥΠ
ΠΡΟ. Ι. ΚΑΛ. ΑΠΡΕΙΑ

Hic characteres illos, aut siglas TO B temere transpositas, atque ex primo ad secundum versum referendas esse putaverim, ut exinde legatur ΥΠ ΤΟ Β *Consule II.* quod nimirum Antoninus Augustus *secundum* Consulatum anno Chr. 139. una cum Brutio Praesente gesserit.

ΥΠΑ. Υπατον. Donius pag. 88. n. 73.
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΟ Γ. ΥΠΑΤΟ Δ

Quamvis hic facile intelligi, legique possit Υπατον Δ, verisimilius est tamen, ut quemadmodum dicitur ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΟ Γ. ita quoque postremo loco legendum sit ΥΠΑΤΟΝ ΤΟ Δ; adeoque supersit Nota, sive contractio ΥΠΑ pro Υπατον.

* ΥΠΑΤ. Υπατεία. In Marmore Ticinensi apud Maffei.

ΕΝ ΥΠΑΤΤ ΔΕΛΠ ΗΜ ΛΕΩΝΟΣ ΤΔ
Vide in ΔΕΛΠ.

ΥΠΑΤ. Υπάτοις, sive Υπάτων. Gruterus pag. 316. n. 1.

ΤΟΡΚΟΥΑΤΩ. ΚΑΙ ΗΡΩΔΗ ΥΠΑΤ
Ita profus in Neapolitano Marmore, quod profertur in ΠΡ.

ΥΠΑΤΟ. Υπατον. Vide superius in ΥΠΑ.

ΥΠΟΔ. Υποδιάνους *Subdiaconi*. Reinesius Clas. XX. n. 364. pag. 981.

ΕΝΤΑ ΚΕΙΤΑΙ ΠΑΥΛΑ ΠΑΥΛΟΥ ΥΠΟΔ.
ΘΥΓΑΤΗΡ ΖΗΣΑΣΑ ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ ΕΤΗ
Δ. ΜΗΝΑΣ Β. ΑΝΕΠ. ΠΡΟ ΚΑΛ. ΙΟΥΝ

ubi Reinesius ipse *ανεπαύη* legendum esse observavit; quamvis *ανεπαύσατο* potius legendum videatur, quod in marmoribus aliis occurrit. Ita feliciter ille Υποδιάνους suppletum esse iam viderat: quemadmodum profus

fus in Latino marmore observavi apud Fleetwoodum pag. 346. n. 2. *Augustinus. Subdiac. Coniugi. Dulcissimae convixit. ann. VII. M. III. D. XX.* quemadmodum in alio apud Fleetwoodum ipsum pag. 347. n. 5. dicitur *Aur. Saturninus. Diac. sibi. & Aura. Veneriae. dulcissimae. Coni. de proprio. sibi. fecerunt.*

ΥΠΟ Λ ΑΜΑ. Muratorius pag. 1086. n. 2.

Η ΑΓΑΘΗ ΨΥΧΗ
ΥΠΟ Λ ΑΜΑ — ΙΟΥΡΙΑΣ
ΙΟΥΛΑ ΑΡΙΑΝ ΓΕΝΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΑΝ ΑΠΟ ΚΩΜΗΣ
ΘΜΕΝΤΑΜ ΤΡΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΙΝΙΤΟΥ ΝΟΜΟΥ
ΕΤΩΝ ΝΒ ΣΥΝΒΙΩΣΑΝ ΜΟΙ ΕΤΗ ΙΟΥΔΑΕ
ΡΗΝΟΣ ΤΡΙΗΡΑΡΧΟΣ ΚΛΑΣ ΠΡΑΙΤΩΡ ΜΕΙΧΝΩΝ

Bimardus hic optime Κλάσσις Πραιτωρίας sup-
plendum esse iam monuit, primosque versus,
velut obscuriores, inexplicatos reliquit. Ego
vero suspicor ibi facile suppleri, legique posse
ΥΠΟΜΝΑΜΑ-ΙΟΥΡΙΑΣ. pro Γ'ελίας Α'ρίας,
hoc est *Monumentum Iuliae Ariae*. Certe apud
Sponium Miscell. Sect. X. n. 72. perspicue
legitur Γ'πόμνημα Α'υρ. Χρησθ. in Grut. p. 1162.
n. 11. legitur Γ'πόμνημα Ο'ρέσθ; & in Vrsato
Monum. Patav. pag. 247. n. 2. Γ'πόμνημα
Α'ιλίας Φιληματίς, atque in Latinis marmori-
bus frequenter occurrit *Memoria*, ut ter apud
Reinesium pag. 731. In quarto versu ubi Bi-
mardus pro ΙΟΥΔ legendum esse putavit
ΚΛΑΥΔΙΟΥ, certissime rescribi debet ΟΥΑ,
sive ΟΥΑ, hoc est Ο'υαλήριος, sive potius prae-
nomen Ο'υλπίος. Etenim character I, tanquam
numeralis nota, ad vocem ΕΤΗ, quae prae-
cesserat, referri debet; nisi fortasse cui li-
beat annorum numerum characterē H desi-
gnari: quo certe fieret hic notam, sive com-
pendium ET pro ΕΤΗ reperiri; adeoque
tunc facile ΙΟΥΔ pro ΙΟΥΛίος superesset.

ΥΠΠ. Γ'πάτων. Coss. Donius pag. 23. n. 82.

Υ Π Π ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΗΜΩΝ
ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ. ΣΕΒ. ΤΟ Ζ.
ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ. ΣΕΒ. ΤΟ Ζ

ΥΠΠΑΤ. Γ'πάτοις Muratorius pag. 393. n. 7.
Vide in ΑΡΚΑΔ. & ΡΥΘΗΝ.

Φ.

Φ. Α. Pud Donium Cl. X. n. 38. pag. 362.
eximium marmor latinis, graecisque
characteribus expressum conspicitur, in quo
sigla, sive character Φ *viginti ac unum* signi-
ficat. Vide in Π. & Ω.

* Φ. Πεντακόσια quingenta. Gruterus pag. 749.
n. 4. Vide in Ξ.

Φ. Πεντακοσιοσδς quingentesimus. Smithus Mo-
num. Palmyr. n. 11.

ΕΤΟΙΣ ΔΝΦ anno 554.

Eadem nota saepius in Monumentis illis oc-
currit.

Φ. Saepissime character iste in Graecis, ac
Latinis etiam marmoribus solius interpun-
ctionis vices gerit. Vide Gruterum pag. 355.
num. 3.

Φ. Φρυγία. Reinesius Claf. I. n. 43. pag. 87.
ΜΗΤΡΙ ΘΕΩΝ ΣΥΠΤΛΗΝΗ Φ
ubi Reinesius ipse Φρυγία legendum esse obser-
vavit; quod nimirum *Deum Mater & Syppyle-
nes*, & *Phrygiae* nomine appellari consueverit.

* Φ. Φλάβιον. Gruterus pag. 1094. n. 5.
Υ. ΦΛ. ΥΠΑΤΙΟΝ ΤΟΝ ΔΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ.

Φ... Φεβρουαρίων. Ita nimirum corrigi, supple-
rique debet marmor apud Gruterum p. 1021.
num. 9.

ΠΡΟ ΙΕ. ΚΑΙ Φ...

Legendum ΚΑΛ. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΩΝ; ut optime
Scaliger observavit.

* ΦΑΛΗ. Φαληρεὺς *Phalereus* ex *Phalero* At-
ticae Populo. Sponius Itin. pag. 53.
ΚΡΑΤΩΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΦΑΛΗ

* ΦΑΡΝΑ. Sponius Popul. Attic. pag. 201.
ΤΑΧΙΔΙΟΣ ΦΑΡΝΑ
ubi facile vel Φαρνάκω, vel Φαρναβάξω, vel
aliud eiusmodi gentile nomen intelligendum.

* ΦΕ. Gruterus pag. 1036. n. 5.
ΖΗΚΑΝΤΙ ΜΗ ΗΜΕΡΑΣ ΚΑ ΦΕ
At corrigi, rescribique debet ΩΕ *Horas V.*

ΦΕΒΡΟ. Φεβρουαρίων. Muratorius pag. 1858.
num. 3.
ΑΝΕΠΑΥΣΑΤΟ ΤΗ... ΚΑΛΑΝΔ ΦΕΒΡΟ

ΦΕΙΔΙ. Φειδίς. In Riccardiano marmore, quod
in Fastis Atticis exhibui Tomo I. pag. 170.
... ΛΛΙΜΑΧΟΣ ΦΕΙΔΙ

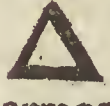
* ΦΗΓ. Φηγέσιος *Phegusius* ex *Phegunte* Atti-
cae Populo. Sponius Itiner. pag. 46.
... ΙΓΕΝΗΣ ΘΑΛΛΟΥ ΦΗΓ

ΦΗΓ. Φηγαιεύς *Phegaeus* ex *Phegaea* Atticae
Populo. Sponius Itiner. pag. 51. Nota, vel
character iste a superiori distingui debet:
quod iste quidem Populus sub *Hadrianide*;
ille sub *Erechttheide* Tribu collocetur.

* ΦΗΓΑΙ. Φηγαιεύς. Sponius loco citato
ΗΔΙΑΝΟΣ ΦΗΓΑΙ

ΦΗΛΙ. Sponius Popul. Att. pag. 200.
ΕΙΣΙΔΟΤΟΣ ΦΗΛΙ.

Vbi ΦΗΛΙΚΟΣ facile legendum erit. Certe
in Grutero pag. 45. n. 1. occurrit ΦΗΛΙΕ.
* ΦΙ-

- * ΦΙΛΑ. Φιλαιδης *Philaides* ex *Philaidis* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 51.
ΣΤΡΑΤΩΝ ΟΡΘΑΓΟΡΟΥ ΦΙΛΑ
- ΦΙΛΗΜΩΝ. Φελήμωνος. Sponius Pop. Attic. pag. 202.
ΠΕΙΝΑΡΙΟΣ ΦΙΛΗΜΩΝ.
- ΦΙΛΟΣΟΦ. Φιλοσόφος. Reinesius Clas. XI. n. 71. pag. 633. Vide in Π. Τ.
- ΦΙΛΟΣΤΟΡ. Φιλοστόργιος. Muratorius p. 1008. num 3.
ΤΙ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΘΡΑΥΣΙΟΣ ΦΙΛΟΣΤΟΡ.
ubi Cl. Editor: *Tiberius Iulius Thrausius Philostorgius* optime interpretatur.
- ΦΙΛΟΣΤΡΑΤ. Φιλοστράτης. Sponius Itin. pag. 52.
ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤ ΑΧΑΡ
- * ΦΙΛΟΧΥ. Φιλοχρίστου. Sponius Itiner. p. 101. num. 5.
ΑΝΕΚΑΙΝΙΣΘΗ ΕΠΙ ΜΑΝΟΥΗΛ
ΤΟΥ ΦΙΛΟΧΥ ΒΑΣΙΛΕΙ ΡΩΜΕ
ΙΟΥ ΤΙΩ ΕΝ ΝΗC . . . ΚΑΙ ΑΥ
ΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΡΩΜΑΙΩΝ Τε
ΚΟΜΝΗΝΟΥ ΕΝ ΕΤΕΙ Φ Χ Ο
Β Μ Β
- Numerales notas mirifice vitiatas esse, atque Βασιλέως legendum esse Montfauconio duce iam monui in ΦΧΟΒΜΒ. Aliud hic etiam marmoris vitium a Montfauconio relictum observavi, quo perperam aut quadratarum, aut exscriptoris oscitantia legitur ΕΝ ΝΗC . . . ubi perspicuo, nativoque sensu restitui, legique debet ΕΡΗΝΗC, sive ΕΙΡΗΝΗC. Etenim Manuel iste, qui anno Chr. 1143. imperium obtinuit, Ioannis *Comneni*, & *Irenes* filius fuit. Vide in ΚΟΜΝ.
- * ΦΛ. Φλαβία. Compendium hoc in Palmyreno Marmore ter apud Smithum occurrit pag. 22. ut *Ala II. Fl. Agrippina; Cohors II. Fl. Besson; Cohors II. Fl. Numidarum* exprimat. Ita in Sponio Popul. Attic. pag. 162. 197. 200. in Cyriaco pag. 10. n. 75. & 15. n. 108. & 13. n. 96. Φλάβιον significat.
- * ΦΛΑ. Φλαβίω. Muratorius pag. 1257. n. 7. Vide in ΣΤΑΤ.
- * ΦΛΑΒ. Φλάβιος. Sponius Miscell. Sect. X. pag. 334.
- * ΦΛΑΜ. Φλάμην. Sponius Itiner pag. 16.
ΦΛ. ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ
ΦΛΑΜ. ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΓΩΝΟΘΕΤΩΝ
- ΦΛΑΤ. Φλάτιος. Sponius Popul. Attic. p. 77.
ΤΙΤΟΣ ΦΛΑΤ. ΑΛΤΗΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
- * ΦΛΥ. Φλυεύς *Pblyeus* ex *Pblyunte* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 50.
. . . ΔΩΡΟΣ ΑΡΤΕΜΩ ΦΛΥ
- ΦΟΥΛΒ. Φουλβού. Muratorius pag. 232. n. 3.
ΕΠΙ ΑΝΤΙΠΑΤΟΥ Τ.
ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΦΟΥΛΒ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ
- ΦΥ. Φυλή, & Φυλέτης *Tribus*, ac *Tribulis*.
Apud Gruterum pag. 425. n. 3.
ΦΥ. Η. ΦΥΛΑ.
Tribus VIII. Tribulis.
- * ΦΥ. Φυρνεύς. Cl. Maffei. Sed ignotum mihi unde siglam istam acceperit. In Sponio solum ΦΥΡΝ. reperitur, ut inferius annotabitur.
- ΦΥΛΑΡΧ. Φυλάρχων. In Parisiensi Marmore apud Maffei *Antiquit. Gall. Epist. 19. p. 91.* quod in Fastis Atticis laudavi Tom. I. p. 159. legitur: ΠΥΘΟΔΟΡΟΣ ΦΥΛΑΡΧ. Quandoquidem ibi Atheniensium Cives praefixo *Tribuum* nomine recensentur, atque Hippothoonidis *Tribus* nomini *Pythodorus* ille repente subiicitur, non aliud, quam *Φυλάρχων Tribus-Princeps* ille censerit, vel hac nota designari videtur; quemadmodum in eodem ipso marmore ΦΟΚΙΟΝ ΤΡΙΕ *Phocion Trierarches*, Maffei ipso iudice, nominatur.
- ΦΥΛΑΣΙ. Φυλασία *Phylasii* ex *Phyle* Atticae Populo. Donius Classe IV. n. 67. pag. 153.
ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΕΥΚΡΑΤΟΥ
ΤΟΥ ΕΡΜΙΟΥ ΦΥΛΑΣΙ
- Vide Fastos Atticos Tomo II. pag. 177. ubi marmor ipsum ex Donio profertur, ac illustratur.
- * ΦΥΡΝ. Φυρνεύς *Phyrneus* ex *Phyrne* Atticae Populo. Sponius Itiner pag. 54.
ΕΡΜΕΙΑΣ ΚΛΕΟΝΤΙΜΟΥ ΦΥΡΝ.
- ΦΧΟΒΜΒ. Sponius Itiner. pag. 101.
ΕΝ ΕΤΕΙ ΦΧΟΒΜΒ
ubi Montfauconius Palaeogr. pag. 147. rescribendum esse iam viderat ΦΧΟΒΝΙΒ, hoc est annum Mundi 6672. Chr. 1164. Indict. 12. Vide superius in ΦΙΛΟΧΥ.
- ΦΩΣΦ. Φωσφόρος, sive Φωσφόρος, sive Φωσφορίων. Sponius Pop. Attic. pag. 117.
ΙΕΡΕΥΣ ΦΩΣΦ. . .
Vide Fastos Att. Tom. II. pag. 151.
- X
- X. *Ena. decem.* Sponius Miscell. Sect. X. n. 101. & Muratorius pag. 1724. marmor exhibet, in quo de *Gemino*, sive ut alio nomine vocabatur, *Petrocorace* dicitur EZH

EZH ETH XXX. Cl. Scriptores illi iam viderant ibi *triginta* legendum esse; quod ibi nimirum ceteris Graecis vocibus numerales Latinorum notae adiectae fuerint; sive quod Graeco characteri X latini valor affictus sit. Ceterum, quamvis a Sponio marmor Florentiae extare dicatur, a Reinesio vero Clas. XVII n. 174. pag. 863. Romae reperiri; ideoque Fleetwoodus pag. 260. & 261. duo ipsius exempla proferat, in quibus aliqua certe varietas observatur, in notis tamen aut siglis illis nulla prorsus varietas reperitur, nisi quod Reinesius solus habet ETH XXXX. In marmore tamen, quod Florentiae nunc reperitur, atque a Cl. Gorio proferitur Par. I. pag. 188. n. 4. perspicue legitur ETH XXX. Ita apud Gualtherium pag. 43. n. 253. reperitur EZHCEN ETH XXXX. Vide etiam in NAΘ. & in Θ KY. ubi numerales Latinorum notae in Graecis marmoribus adhibentur.

X. Εξακόσια *sexcenta*. Sponius in Itiner. p. 35. & in Miscell. Sect. X n. 6. pag. 319. marmor *Athenis* excitatum attulit.

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΠΑΓΟΥ
ΚΑΙ Η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ Χ ΚΑΙ
Ο ΔΗΜΟΣ &c.

latineque reddidit: *Senatus mille Civium*, & *le Conseil de Mille*; quamvis Sponius ipse testetur se hunc *Mille Senatum* nusquam in Scripturibus, aut Marmoribus aliis invenisse. Ita Fabrettus etiam pag. 440. n. 46. idem Sponii marmor exscribens interpretatur *Senatus mille*. Fleetwoodus pag. 148. n. 2. *Senatus Mille Civium*; Sponiique vestigiis insistens Maffei pag. 92. *Consilium mille hominum*. At in Fastis Atticis Tom. I. pag. 262. perspicue, ut opinor, ostendi quod character ille, vel sigla X in hoc Sponii marmore non *mille*, sed *sexcentos* solum, significat: hoc est eandem prorsus vim, ac valorem obtinet, perinde quasi si minusculo characterē χ pingeretur. Etenim Berenices, & Agrippae regis aetate, qua marmor excitatum fuit, Atheniensis *Senatus ex sexcentis* solum Civibus constabat; ideoque *Senatus sexcentorum* dicebatur, ut in alio marmore apud Sponium ipsum nitide diserteque legitur pag. 179. Itin. Η βουλὴ ἢ ἐξ Ἀρειοπάγου, ἢ ἢ βουλὴ τῶν ἑξακοσίων, ἢ ὁ δῆμος Κλαύδιον Καίσαρα &c. Itaque non *mille*, sed *sexcentos*, hic sigla significat, quod minusculi χ loco posita, vel usurpata fuerit: quemadmodum siglam Η interdum *centum*; interdum vero, instar minusculae η, *octo* significare iam demonstravi.

* X. Χίλια *mille*. Saepissime character iste in marmoreo Oxoniensi Chronico, in Sadvicensi marmore, aliisque pluribus χίλια significat. Vide etiam in Μ πορίας. & in EINA.

* X. Χάριν. In Marmore Oxon. n. 39. p. 102. M. X. ubi Prideauxius optime reddit *memoriae gratia*. Vide in M. X.

X. Δηνάρια. Hesselius in marmore apud Magnesium reperto

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΦΙΣΚΟΝ Χ Τ
ubi character T facile *τριακόσια* significat. Ita apud Sponium Itin. pag. 81. in Latino marmore: *Inferet decuriae meae X. XXV.* quod minus accurate feliciterque ille exponit: *Sextertia viginti quinque*. Denique in Smyrnenfi marmore legitur X Æ *denariorum quinque millia*. Vide in Æ.

* X. Δηνάρια *denaria*: ita nimirum saepissime latina vox latino fere characterē in Graecis etiam marmoribus indicatur. In Oxon. marm. 136. pag. 272. δότω τῇ Σμυρναίων Γερυσία ΧΑ. & mox δώσει τῇ Γερυσία ΧΑ: ubi Prideauxius reddit *denarios mille*. Ita in marm. 28. p. 93. ΧΖΦ. In Grutero pag. 1116. n. 5. ἀπολιπῶν Γερυσία ΧΒΦ. In Fleetv. pag. 279. ex Grut. pag. 760. num. 6. Χ. Ψ. Ν. In Sponio Miscell. Sect. X num. 28. ΧΑΒΦ. In Montfauc. Diar. pag. 202. δώσει τῷ Φίσκῳ ΨΒΦ: quod optime Cl. Editor *bis mille, & quingenta* interpretatur; sicuti pag. 424. marmor exhibet, in quo legitur *δηνάρια διαχίλια πεντακόσια*. Habetur explicata in Sponio Itiner. p. 163. *δηνάρια χείλια πεντακόσια*; & in Montfauc. Diar. pag. 202. *δηνάρια πεντακισχίλια*; & in Oxon. 167. edit. II. *δηνάρια δις χίλια πεντακόσια*.

X. Reinesius Clas. XX. n. 30. pag. 904.

X ΑΡΤΟΤΡΙΑΕ ΙΝ ΠΑΚΕ ΙΔΥΣ
ΙΥΝΙΑΣ

Si rite character ille X in marmore expressus sit, facile Christi nomen, veluti a vocibus pone sequentibus seiunctum exprimit. Fortasse tamen X pro K facile irrepserit; ideoque sacra, solemnique formula *Κατάθεσις*, sive *Κόμμησις* legendum erit. Fieri etiam potest ut Χωρίον hic exprimat: quemadmodum saepius in Latinis marmoribus *Locus*, atque in Graecis *Τόπος*, pro Monumento, sive Sepulcro usurpatur. Certe in alio marmore, quod in Arringhio reperitur Libr. III. c. 3. p. 421. legitur XORTACI, idque Reinesius p. 996. interpretatur *locus Hortasi*.

X. Χιτόνιος *Chitonius* ex *Chitone* Atticae Populo. In marmore Riccardiano, quod in Fastis Atticis exhibetur Tomo I. pag. 170. sub *Erechtidae* Tribu recensetur

ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Χ

Itaque p. 247. observavi hic facile *Chitonis* Populum expressum esse; cum *Cholargus*, *Chollidae*, ii nimirum Populi, qui nobis hactenus explorati a litera X incipiunt, ad Tribus alias spectaverint. Ac, ne suspicari quis possit plu-

res, variosque Populos ab eadem litera designatos sub una eademque Tribu collocari potuisse, observasse iuverit Athenienses in exprimendis Atticae Populis, adeoque civibus inter se distinguendis, maxime accuratos fuisse; ideoque, si sub Erechtheide Tribu Populus iste unico tantum caractere designatur, perspicue facileque deduci poterit Erechtheidi unum tantum Populum tributum esse, cuius nomen a caractere X initium duceret.

XAP. Χάρη. Mabillonius in Itiner. Italic. pag. 33. ex vetusto Codice Cretense marmor exscriptus

ΛΑΜΠΠΑΙΩΝ Η ΠΟΛΙΣ ΜΑΡΚΟΝ ΑΥΡΗΛΙΟΝ ΚΛΗΣΙΠΠΟΝ ΤΕΙΜΗΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΗΣ ΧΑΡ

Gruterus pag. 1091. duo tantum priora marmoris huius verba protulerat. Iterum Nota haec apud Gruterum ipsum occurrit p. 1136. n. 2.

XAP

* XEIA. Χειλιάρχω. Gruterus pag. 458. n. 1. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

* XEIP. Χειρουργος Chirurgus. Gruterus p. 335. n. 1. Vide in ΛΟΥΔ.

XI. Χριστῆ Ἰησοῦ. In Cathedra S. Hippolyti apud Gruterum pag. 140.

GENECIC XI, & ΠΑΘΟΣ ΧΙ

Le Moynius interpretatur Χριστῆ Ἰησοῦ. Scaliger scriptum putaverat ΧΥ, ideoque reddidit Χριστῆ. In accuratissimo tamen marmoris huius apographo, quod in editis S. Hippolyti Operibus exhibetur, utrobique legitur XC. Itaque, si in marmore sic scriptum fuerit, legendum arbitror Χριστῆ σωτήρος: quemadmodum prorsus in alio marmore apud Lupum legitur ΙΧΘΥC. Vide in ΙΧΘΥC.

* ΧΟΛΑΡ. Χολαργεύς Cholargeus ex Cholarge Atticae Populo. Sponius Popul. Attic. p. 159. ΠΑΙ, ΕΠΙΓΟΝΟΣ ΧΟΛΑΡ.

* ΧΟΟΡ. Χόρτος Cohortis. Gruterus pag. 458. n. 1. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

ΧΟΩΝ. Χίων pro Χιλίων. Gruterus pag. 1160. n. 17. marmor exhibet ad moenia Nicaeae urbis positum, in quo legitur quod Leo, & Constantinus Imperatores Nicaeam urbem instaurarunt

ΝΗΚΗΤΙΚΟΝ ΑΝΑΣΤΗΣΑΗΤΑΙΣΙΜΠΙΟ ΝΚΕΝΤΙΝΑΡΧΟΩΝ

Doctissimus Scaliger ibi corrigendum, & legendum esse observavit νικητικόν ἀναστήσαντες σημεῖον κεντηναρίων χιλίων: quemadmodum Casaubonus observavit Centenariorum nomen,

ac. valorem ex monumentis aliis compertum esse.

* Χ. Χριστός. Frequentissime sigla, vel character iste in Christianorum Monumentis occurrit. Vide in ΑΥΡ.

ΧC. Muratorius pag. 1822. n. 7. ubi vel Χριστός σωτήρ, vel ΧριστῆC intelligendum. Ita pag. 1965. n. 2.

ΧΡΤΟ. Χριστῆ. Fabrettus pag. 391. n. 254. ΜΙΡΙΝΑ ΑΚΕΠΤΑ ΙΝ ΧΡΤΟ

ΧΡΥ. Χριστῆ Montfauconius Diar. Ital. Cap. 8. pag. 118.

ΕΠΑΥCΑΤΟ ΖΩCΙΜΟC ΧΡΥ
... ΩΝ ΙΘ ΤΗ ΠΡΟ Δ ΚΑΛ.
... ΤΕΝΒΡΙΩΝ ΗΜΕΡΑ ΔΙΟC.

Cl. Editor ita supplevit, latineque reddidit Χριστῆ δέλος ἐτῶν ιθ . . . Καλ. Σεπτεμβρίων. Requievit Zosimu. Christi famulus annorum novemdecim, quarto Kal. Septembris, die Iovis. In Muratorio tamen pag. 1694. n. 7. legitur

ΖΩCΙΜΟC Χ

ΧΡΩ. Χριστῆ. Reinesius Claf. XX. num. 365. pag. 981. Donius pag. 535. n. 54. Claf. XX. & Murat. pag. 1921. n. 7.

ΕΝΘΑΔΕ ΠΑΤΛΕΙΝΑ ΚΕΙΤΑΙ ΜΑΚΑΡΩΝ ΕΝΙ ΧΩΡΩ

ΗΝ ΚΗΔΕΥCΕ ΠΑΚΑΤΑ ΣΗΝ ΘΡΕΠΤΕΙΡΑΝ ΓΑΤΚΕΡΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΝ ΧΡΩ.

ΧΣ. Χριστός. Gruterus pag. 1048. n. 2.

XC. In S. Hippolyti Cathedra, ut in eius Operibus exhibetur. Vide in XI.

XS. Marangonius in Appendice pag. 77.

ΗΡΑΚΛΙΑ ΡΩΜΗ
Ι CΑΝΑ ΠΑΥCΙΝ
CΟ ΥΗ ΧS ΧΗ

Cl. quidem Editor ita latine reddidit Heraclia Romae, spiritus tuus in requiae, fortasse quod in sequenti marmore perspicue legatur

ΑΘΗΝΟΔΩΡC ΤΕΚΝΟΝ ΤΟ ΠΝΕΥ
ΜΑ CΟΛ CΙC ΗΝΑΠΑΥCΙΝ

Athenodore fili, spiritus tuus in requie.

At in superiori marmore legendum esse putaverim CΟΥ Η ΨΥΧΗ: ut proinde characteres XS temere alienoque in loco inserti, siglarum instar, sensum alium efficiant: ea prorsus ratione, qua alibi characteres Χ voces disternant. Vide in ΑΡΚΑΔ. Itaque, si characteres XS a ceteris distinguantur, facile Χριστός, vel ΧριστῆC σωτήρ significabunt.

K

XC

XC. Χρισός. Hesselius n. 10. Vide in IC.

XCYΠΓ. Montfauconius in Palaeogr. pag. 174. eximium marmor exhibet *Trapezunte* positum, in quo aedificia a Iustiniano Augusto *Alamanico Gothico Francico* &c. constructa recensentur. Ita vero desinit

ΤΡΟΠΕΟΥΚΟΣ ΑΕΙ ΣΕΒΑΣΤΟΣ
ΑΥΤΟΥΣ ΑΝΕΝΕΩΣΕΝ
ΦΙΛΟΤΙΜΙΑ ΤΑ ΔΗΜΟΣ
ΚΤΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ
ΣΠΟΥΔΗ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΙΑ
ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣ...
XCYΠΓ

Muratorius marmor idem p. 467. n. 7. eodem prorsus modo expressit; nisi quod lineolas, siue compendii notas, postremis characteribus superinductas exhibuit. Cl. Montfauconius observavit a siglis illis *tertium* fortasse Iustiniani *Consulatum* indicari. Sed, cum anno Chr. 533. in quem Consulatus ille inciderat, nondum Iustinianus *Germanici Gothici* &c. titulos adeptus esset, rem in dubio versari dixit. At facile reponere, vel opinari quis posset aedificia quidem anno 533. inchoata fuisse, eumque annum *tertii* Consulatus characterem designari; marmor tamen, absolutis iam operibus, eo deinde tempore collocatum fuisse, quo Iustinianus singulos titulos illos obtinuerat. Character tamen, aut sigla XC, simulque *Vranii* nomen interiectum vix patitur, ut characteres alii YΠΓ ad *tertium* Iustiniani *Consulatum* referri possint. Itaque legendum arbitror *Χειροτονθέντος ΥΠΘ Γερμανίας electi a Senatu*; ut nempe exprimatur aedificia illa instaurata fuisse *studio, & cura Vranii Deodilectissimi, qui a Senatu electus erat*: quem admodum prorsus in Oxoniensi marmore 129. pag. 264. publici operis Curatores nominantur *κατὰ τὴν τῆ δῆμος χειροτονίαν*.

XΩ. Χρισός. Sponius Itiner. pag. 100. & 102.

ΙΩΤ ΕΝ ΧΩ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Bandurius tamen in *Antiquit. Constantinopol.* pag. 157 editionis Venetae hanc ipsam Inscriptionem referens ita Ioannis Imperatoris nomen, siue eius notam, expressit ΙΩ: atque exinde fortasse Maffei siglam hanc non alibi reperiendam accepit.

ΧΩΡΕΠΙΣΚ. Χωρεπισκόπος. Muratorius p. 1940. n. 3. Vide in EYΓΕΝ.

Ψ

* Ψ. Ε΄ Πραξία septingenta. Gruterus p. 760. n. 6. & Fleetwoodus pag. 279.

Χ . Ψ . Ν

Vbi non 700. cum Fleetwoodo, sed 750. reddi debet. Hic ipse valor in alio Gruteri marmore reperitur pag. 896. n. 10.

IAE.SERVEIS.CONTVL. HS.Θ.Θ.Θ.Ψ.V
MAG.X.DED. HS.S.S

Scaliger in Indicibus Gruterianis c. 20. interpretatur *Tria millia sexcentos Victoriatos*.

Ψ. Character iste, sed minori forma ψ, aliquando in marmoribus, interpunctionis instar, occurrit; ut in Emeritano lapide apud Gruterum pag. 591. n. 7.

D ψ M ψ S

iterumque in eodem ipso marmore quatuordecim vicibus aliis reperitur. Vide Reinesium in *Praefatione*, & in *Clas. IX.* n. 6. pag. 551.

* ΨΑΦΙ. Ψαφίδης *Psaphideus* ex *Psaphide* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 53.

ΑΡΙΣΤΟΝ ΨΑΦΙ

* Ψ.Β. Ψηφίσματα Βελής. Cyriacus pag. 7. n. 52. & pag. 8. n. 65. & pag. 18. n. 124. ubi tamen eiusmodi Graeca sigla latinae Inscriptioni subiicitur.

* ΨΗ.Β. Ψηφίσματα Βελής. Ita Reinesius *Clas. VI.* num. 121. pag. 458. siglas istas optime interpretatur.

Ω

Ω. Donius pag. 362. *Clas. X.* n. 38.

IN FR II.Ω IN AGR.Π.Φ.

quod optime feliciterque redditur a Lupo pag. 64 *Pedes* 24. . . *Pedes* 21. quod nimirum in Graecarum literarum serie Ω *vice-simum quartum*, φ vero *vice-simum primum* locum obtineat. Nec alius certe esse poterit siglae valor in marmore quod a Cl. Gorio exhibetur *Par. I.* pag. 50. n. 97.

Θ . Κ .
ΔΥΟ ΤΕΚΝΟΙΣ
ΟΚΤΑΒΙΩ . ΕΡ
ΜΗ . ΕΤΩΝ . Η
ΚΑΙ . ΟΚΤΑΒΙΩ
ΕΥΚΛΗΤΙ . Ω
ΕΠΟΙΕCΕΝ . Ο
ΒΙC . ΤΡΟΦΙ .
ΠΑΤΗΡ . Α

Vide in BIC.

Ω. Gruterus pag. 1047. n. 8. testatur chara-

cteres istos M Ω in marmoribus observari. Quandoquidem tamen neque Gruterus ipse ullum protulit, nec ullum mihi in Scriptoribus aliis observasse contigit, eiusmodi characterum valor definiri non poterit.

Ω.

Ω. Ο'κτοβρία octingenta. In Oxonien. Marm. n. 28. pag. 93.

ΩΒ.

Vbi Prideauxius optime interpretatur DCCCII.

Ω. Ο'κτοκοσιοσὸς octingentesimus. Gruterus p. 169. num. 3.

ΕΤΟΥΣ . Ω . Α . Δ .

Sed ibi legendum esse iam monui Ω . Α . Δ . anno 834. Vide in Α . Apud Muratorium pag. 268. n. 3.

ΕΤΟΥΣ Ω Μ Β anno 6842.

Ω. Ω'ρας. Muratorius pag. 1165. n. 10. ΒΙΩΣΑΝΤΙ ΕΤΗ Ζ . Μ . Α . ΗΜ . Γ . Ω . Ζ .

Ω. Ω'κτοβρία. Ita nimirum in Fabretti marmore pag. 590. n. 107. legi posse conieci, in quo scriptum conspicitur:

ΠΟΠΟΥΛΗΝΙΑ ΑΠΕΘΑΝΕΝ . ΝΩ

quod ibi nempe non solum Νώνας, aut Νωεμβρία, ut Fabrettus ipse putaverat; sed etiam Νώνας Ω'κτοβρία intelligi, supplerique posse videatur. Ita propemodum in Muratorii marmore pag. 1946. n. 6.

THEODOSIO
HOMO DEI
IN PACE ID

vel In Deo, vel Idibus, vel potius Idibus De-

cembris explicandum esse putaverim. Vide in ΝΩ.

* ΩΑΘ. Ο'αθεν ex Οα Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 51.

ΠΑΔΙΝΟΣ ΩΑΘ

In hoc Sponii marmore Οα sub Hadrianide Tribu collocatur: sed in alio marmore apud Sponium ipsum pag. 71. sub Pandionide explicite legitur ΟΑΘΕΝ: quod nimirum Populus ille ex Pandionide in Hadrianidem nuper institutam migraverat.

* ΩΡ. Ω'ρας. Gruterus pag. 634. n. 1.

ΕΤΕCIN . Μ . ΜΕCIN . Β . ΗΜΕΡ . ΚΕ . Ω Ρ . Ζ

Sic iterum pag. 1160. n. 16. & apud Murator. pag. 1139. n. 1.

Ω. Ω'ρας. Lupus pag. 37.

Μ . Ζ . Μ . ΙΑ . Ω . Θ

Ita apud Muratorium pag. 2058. n. 2.

ZHCANTI . Μ . ΙΗ . ΗΜΕΡ . Α . Φ Ε .

Ω . ΧΡ . Α . Apud Gruterum p. 1056. n. 2. initio.

Latini marmoris hae Notae reperiuntur: ibique sacra solemnique formula *Christum*, qui Ω'μεγα, & Α'λφα dicitur, significant. Ita prorsus apud Boldettum pag. 352. legitur

Ω Χ Α

Hactenus Siglas omnes, numerales Notas, & si quae fuerint alia vocum compendia, quae in aereis, atque marmoreis Graecorum Tabulis, siue sacrae, siue profanae illae sint, observantur, alphabetica serie disposui, indicatis ubique locis, quod me facturum promiseram, Scriptoribus, ac Monumentis illis, ex quibus Notas ipsas excerpseram. Ipsarum quoque singulis, si earum obscuritas, atque perplexitas patiebatur, interpretationes adieci; quarum quidem plurimas ex Scriptoribus aliis, qui hac in parte mihi praeluxerant, ac ubique merito nominantur, accurate selegi; plures autem alias ex ipsa Marmorum serie, verborumque contextu, aut certe ex melioribus coniecturis, quae in re difficili, mirisque interdum ambagibus impedita mihi subinde affulserunt, ipse omnium primus inveni. Denique plurima id genus eruditae Antiquitatis Monumenta, prout ipsa rerum affinitas, atque connexio postulabat, opportune illustravi; atque praesertim voces innumeras, quae in Marmoribus luxatae, transpositae, corruptaeque fuerant, emendavi; varios errores, qui vel quadratarum, vel exscriptorum, vel typhothetarum incuria ac vitio in iis irrepsissent, expunxi; demum interpretationes etiam, & explicationes a Cl. Viris aliquando traditas ea, qua par fuerat, accuratione, & modestia in dubium revocavi, vel aperte quoque, si perspicua ac certa ratio mihi suppeteret, improbavi. An autem ex voto mihi, animique sententia res cesserit, riteque singula, atque accurate praestiterim, alii viderint. Non is profecto ego sum, qui tantum sperare, mihi que temere polliceri nunc audeam, ut omnia feliciter exposita, riteque constituta censerentur debeant; atque in iis praesertim, in quibus maxima obscuritas perspicaciores etiam ingenii vires eludere videbatur, ut doctissimi proinde Viri ingenue modestaeque testentur nihil propemodum certo conici vel defini posse, veram ipse Notarum vim, verumque characterum valorem expresserim. Aliquam tamen apud ingenuos honestosque rerum antiquarum cultores gratiam inire me posse confido, quod uberem hanc Notarum Graecarum seriem ex tot Scriptoribus, ac Monumentis una congesserim, interpretationes omnes a Cl. Viris expositas diligenter investigaverim: ut facile proinde sit acutioribus aliis, qui hoc pulcherrimo antiquae Eruditionis genere delectantur, eademque Antiquitatis Monumenta illustranda susceperint, meliores deinde interpretationes invenire, novaeque etiam Siglas, & vocum compendia ceteris a me recensitis adiacere. Tantum enim abest ut Notas omnes a me colligi, vel explicari potuisse existimem; ut perspicue potius experimento, aliorumque exemplo didicerim in Monumentis ipsis, quae non incuriose semel iterumque perspexeris, semper aliquid superesse, quod observari, atque in seriem antea contextam referri posse videatur. Itaque in hoc ipso studiorum genere id maximo optimoque iure usurpari posse crediderim, quod in re levissima ab Aufonio dictum accepimus: *alius alio plura invenire potest, nemo omnia*¹. Ac, ne cetera exempla vel argumenta ego prosequar, quae in Praefatione fusius, atque opportunius exposui, id unum obiter indicasse nunc iuverit quod absoluta iam, typisque commissa superiori Notarum serie Siglae quaedam vel ex ineditis Schedis, vel ex ipsis etiam Scriptoribus repente mihi affulserunt, quos iam pridem serio diligenterque consulueram: ut nullus proinde ego verear quin mihi, ceterisque veterum Monumentorum studiosis hactenus incognita, ac nova quaedam vocum compendia detegi, feliciterque exponi subinde debeant. Alteram hanc brevioris Graecarum Notarum seriem, quae secundis, ut ita dixerim, curis, Appendicis instar, contexta fuit, eadem ipsa methodo, atque alphabetico ordine mox subiiciam. Interim vero Notarum hactenus inventarum, & explicatarum Indicem hic attexere, vel complecti libuit, ut universa demum illarum series hic una disposita, oculisque fere subiecta videatur; adeoque, si cui fortasse in explorandis Graecis Marmoribus Nota quaedam occurrat, facile intelligi repente possit an illa a me recensita, vel explicata iam fuerit; an vero potius mihi indicta censerentur, ceterisque adiungi illa debeat. Ducem hanc in parte sequor eruditum hominem, atque de Latinae Antiquitatis cultoribus egregie meritum Sertorium Vrsatum, qui de *Romanorum Notis* uberem illum Commentarium edidit, qui Eruditorum omnium manibus teritur, principemque locum in exponendis Latinarum vocum compendiis occupavit. Ille nimirum, cum singulas Romanorum Notas, quas in Marmoribus observavit, alphabetica serie digessisset, atque illarum interpretationes ex variis Scriptoribus adiecisset, Notas ipsas ad Operis universi calcem breviori demum serie vel Indice, coronidis loco, subiecit; quae sane concinnior, atque Cl. Maffeo² iudice utilior Notarum series a Prideauxio post Oxoniensia Marmora recusa fuit, ut Nieupoortum, aliosque plures omittam, qui frequentiores Latinarum Notas ex hac ipsa Vrsati serie erudiendis praesertim Adolescentibus explicarunt.

NO-

¹ In Gryp. ² De Siglis pag. 10.

NOTARVM GRAECARVM

I N D E X.

A

A	Ἐς, μία, ἕν	* ANT.	Ἀντώνιον
* A.	Πρῶτος	ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤ.	Ἀνταγωνίστας
* A.	Τὸ πρῶτον	ΑΝΤΙΘΗΣ.	Ἀντίθησι
* A.	Ἀπαξ	ΑΝΤΙΣΤΡΑ.	Ἀντιστρατήγον
* A.	Χίλια	ΑΝΤΩΝΙ.	Ἀντωνίνε
A.	ὁ δεῖνα Δῆμος τῆς Ἀττικῆς	ΑΟΥ.	Ἀνθυπάτε
* A.	Ἀπό	ΑΠ.	Ἀπολλωνιεύς
* A.	Ἀυλε	ΑΠ.	Ἀππίε
	Ἀυρήλιον	* ΑΠΕ.	Ἀππίος, vel Λέμιος Γέλλιος
A.	Ἀλφα, vel Ἀμύν	* ΑΠΕΛ.	Ἀπελευθέρω
A.	Ἀλωπεκεύς	ΑΠΕΛΕ.	Ἀπελευθέροις
A.	Ἀυτοκράτορος	ΑΠΕΛΕΥ.	Ἀπελευθέρω
A.	Ἀύλος	ΑΠΕΛΕΥΘ.	Ἀπελευθέρω
A.	Ἀλεμνος	ΑΠΕΛΕΥΘΕΡ.	Ἀπελευθέρω
ΑΔΟΥΝ.	Ἀλφειός	ΑΠΕΛΛΙΔ.	Ἀπείλιος
Α.Β.Ε.Δ.Α.Λ.Α.Α.Θ.	Ἀβυγία	* ΑΠΙ.	Ἀπείλιος
ΑΒΠΣ.	Ἀβυγία	* ΑΠΟΛ.	Ἀπολλωνιεύς
Α.Β.Κ.Λ.Δ.	Ἀβυγία	ΑΠΟΛ.	Ἀπολλωνίε
ΑΓ.	Ἀγών	* ΑΠΟΛΛΙΑΡ.	Ἀπολλινάριε
* ΑΓ.	Ἀγία	* ΑΠΡ.	Ἀπριλίω
ΑΓΑΤ.	Ἀγαθάν	ΑΠΡΕΙ.	Ἀπριλίω
* ΑΓΓΕ.	Ἀγγελεύς	ΑΠΡΕΙΑ.	Ἀπριλίε
* ΑΓΙΩ.	Ἀγιωτάτε	ΑΡΑΒ.	Ἀραβίε
* ΑΓΝ.	Ἀγνέσιος	ΑΡΙ.	Ἀριστομήδης
ΑΓΟΡΑΝ.	Ἀγορανόμης	ΑΡΙΣ.	Ἀριστομήδης
ΑΔΕΛΦ.	Ἀδελφόν	ΑΡΚ.	Ἀρκαμ
Æ pro E.	Πεντάκις χίλια	ΑΡΚΑΔ.	Ἀρκαδίω
ΑΖΗΝΙ.	Ἀζηνίε	ΑΡΤΕΜΩ.	Ἀρτέμωνος
ΑΘΗΝ.	Ἀθηναίε	ΑΡΧ.	Ἀρχών, vel Ἀρχοντες
ΑΘΗΝΑΙ.	Ἀθηναίε	ΑΡΧΙΕΠΙΣΚ.	Ἀρχιεπισκόπε
ΑΙ.	Ἄλιος	ΑΡΧΙΣ.	Ἀρχοντος
* ΑΙ.	Ἀιγείδαι	ΑΤΟΙΣ.	Ἐαυτοῖς
Α.Ι.	Ἀειμνήση	ΑΥΓ.	Ἀυγέων
ΑΙ.	Τὸ ἑνδεκάτον	ΑΥΓ.	Ἀυγέε
* ΑΙΘ.	Ἀθαλίδων	ΑΥΓΟΥΣ.	Ἀυγεύς
* ΑΙΛ.	Ἄλιος	ΑΥΡ.	Ἀυρήλιον
* ΑΙΜ.	Ἀμιλίε	* ΑΥΡ.	Ἀυρήλιος
* ΑΙΘ.	Ἀίξονεύς	ΑΥΡ.	Ἀυρήλιος
ΑΚΤΛ.	Ἀκύλιος	ΑΥΡΕ.	Ἀυρελίω
ΑΛ.	Ἀλωπεκεύς	ΑΥΡΕΛ.	Ἀυρέλιος
ΑΛΕ.	Ἀλεξανδρεύς	ΑΥΡΗΛ.	Ἀυρήλιον
ΑΛΤΠ.	Ἀλυπίε, vel Ἀλυπιάνε	ΑΥΡΣ.	Ἀυρήλιος
* ΑΛΦ.	Ἀλφινόν	* ΑΥΤ.	Ἀυτοκράτορι
ΑΛΩ.	Ἀλωπεκεύς	ΑΥΤΟΚ.	Ἀυτοκράτορος
ΑΜ.	Ἀμέρων, sive καὶ Αἰ Μηνῶν	ΑΥΤΟΚΡΑΤ.	Ἀυτοκράτορα
ΑΜΜ.	Ἀμμονίε	* ΑΦΙ.	Ἀφιδναῖος
* ΑΝΑΕΓΓΡΑΦ.	Ἀναεγραφέντι	ΑΦΛ*ΦΑΣC.	Φλαβίε Ἀρισβίνδε Φλαβίου
* ΑΝΕΘ.)	ΑΦΡΟΔΕΙ.	Ἀσπαρος
ΑΝΕΘΗ.) Ἀνέθηκε	ΑΦΡΟΔΙΣΙ.	Ἀφροδείτε
ΑΝΕΘΗΚ.)	* ΑΧΑΡ.	Ἀφροδιτιάδες
ΑΝΕΜΟΥ.	Ἀνεμυρία	Α Χ Ω.	Ἀχαρνεύς
ΑΝΕΠ.	Ἀνεπαύσατο		Ἀλφα & Ω μέγα

B

Notae, quibus Asteriscus * praefigitur, in Cl. Maffei Opere, vel Siglarum recensione reperiuntur.

B	B	Δ	Δ
* B.	Δύο	Δ.	Τέσσαρα
* B.	Δεύτερος	* Δ.	Τέταρτος
* B.	Τὸ δεύτερον	* Δ.	Τὸ τέταρτον
Β.	Τὸ δεύτερον	Δ.	Τετράκις
* B.	Δίς	* Δ.	Δέκα
* B.	Δισχίλια	Δ.	Διουσίς
* B.	Δ.	Interpunctio
B.	ΔΑΙΜΟΝ.	Δαίμονος
B.	* Δ. Ε.	Δημαρχικῆς Ἐξουσίας
-B.	Βενεφικιάριος	ΔΕΙ.	Δίς
* Β.	f. Δευτεραία	* ΔΕΙΡ.	Δειραδιώτης
* B.	Βυλή	ΔΕΚ.	Δεκεμβρίων
ΒΑΣΙΑ.	Βασιλεῖ	ΔΕΚΕΝΒΡΙ.	Δεκεμβρίας
ΒΑΣΙΛΕΟΔΩ.	Βασιλεόδωρος	ΔΗΜΑΡΧΙΚ.	Δημαρχικῆς
ΒΑΣΙΑΙ.	Βασιλικῶ	* ΔΕΣΣ.	Δεσπότης
* B. Δ.	Βυλῆς Δόγματι	ΔΕΣΠΗ.	Δεσπότην
* ΒΕΝΕΦ.	Βενεφικιάριος	* ΔΗ.	Δηίφοβος
* ΒΕΡ.	f. Βερενικίδης	ΔΗΜΟC.	Δημόσια
* ΒΗΣ.	Βησαιεύς	ΔΗΝΑΡ.	Δηναρίοις
ΒΗΣΑΙΕ.	Βησαιεύς	ΔΙΑ.	Διδύμις
B. Η. ΣΕΓ.	Εὔσεβης Ἐτυχῆς	ΔΙΟΚΛ.	Διοκλέες
* ΒΙ.	Τὸ δωδέκατον	* ΔΙΟΝ.	Διουσίς
ΒΙC.	Βίσωμον	ΔΙΟΣΚΟΤΡ.	Διοσκυρίδα
B. Κ. Μ.	f. Βετέρανος Κλάσσις Μισσηνάτις	ΔΙΟΣΚΟΤΡ.	Διοσκύρων
ΒΡΙΤ.	Βριτάννικον	Δ. Μ.	Δίς Μανίβας
ΒΥΒΛΩ.	Βίβελον	* Δ. Μ. Σ.	Δίς Μανίβας Σάκρυμ
		Δ. Ν. Σ.
		Δ
		Δ. Τ.	Δίς τῶ
		Δ. Κ	Τετάρτη Τῆ
			E
			Πέντε
			Πέμπτος
			Τὸ πέμπτον
			Πεντάκις
			Ἐτῶν
			Ἐς
			Ἐποιεῖ, seu Ἐποίησε
			Ἐτ
			Ἐνθάδε, vel Ἐκοιμήθη
			Ἐδόμυ
			Ἐγνάτιον
			Ἐιδῶν
			Ἡ τεσσαρες καιδεκατάια
			Ἐξ ὧν
			Ἐζήσεν
			Ἐζήσεν
			Ἐιδῶν
			Ἐιδῶν
			f. Ἐν Ἰρήνῃ Θεῶ
			Χείλια
			Ἐισιδῶρε
			Ἐκοιμήθη
			Πέντε ἢ δέκα
			* ΕΚ.

* ΕΚΚΗ .
 * ΕΚΚΟΙ .
 ΕΚΟ .
 ΕΚΤ .
 ΕΚ .
 * ΕΛΕΥ .
 * ΕΜ .
 * ΕΝ .
 ΕΝ .
 ΕΝΘ .
 ΕΝΙ .
 ΕΝΟΙΡΝ .
 ΕΞ .
 * ΕΞΑΙΘ .
 * ΕΞΕ .
 * ΕΞΕΠΙΤΑΓΜ .
 * ΕΞΟΙ .
 ΕΞΥΣ .
 * ΕΠΙΕΚ .
 * ΕΠΙΣ .
 ΕΠΙΣΚ .
 ΕΠΙΣΤ .
 ΕΡΓΑ .
 ΕΡΕΝ .
 * ΕΡΕΝΝ .
 * ΕΡΙ .
 ΕΣΤΙΑΙ .
 * ΕΤ .
 ΕΤΕ .

Εκ Κηδών
 Εκ Κοίλης
 Εκ κομήθη
 Εκ τής
 Εκ των
 Ελεύθερος
 Εμβόλιμος .
 Ένεκα
 Ενθάδε
 Εν Θεῶ , vel Ενθάδε
 Μηνί
 Εν εἰρήνῃ
 Εξ
 Εξ Αἰθαλίδων
 Εξάμηνον
 Εξ επιταγῆς .
 Εξ Οἴε
 Εξουσίας
 Επεικίδης
 Επισκοπος
 Επισκόπος
 Επιστάτης
 Εργασε
 Ερέννιον
 Ερέννιος
 Ερικαιεύς
 Εσιαίε
 Ετων
 Ετελευτα , five Ετελευ-
 τησε

* ΕΤΕΛ .
 * ΕΤΔΑΙΜ .
 ΕΤΗΓΗΝ .
 ΕΥΘΜ .
 ΕΥΘ .
 ΕΥΠ .
 * ΕΥΠΥ .
 * ΕΥΣ .
 * ΕΥΣ . Κ .
 * ΕΥΧΑ .
 ΕΦΛ .
 ΕΧΠΛΩΡ .
 ΕΧΤΟ .

Ετελεύτησεν
 Ευδαίμονος

 Επιθυμητῶ
 Ευόδιος

 Ευπυρίδης
 Ευσέση
 Ευσεβείας Χάριν
 Ευχαρίδης
 Τ. Φλαούιος
 Εξπλωρατόρων
 Εχαρίσατο , Εχώσατο

Σ
 Σ
 Σ
 Σ
 Σ
 Σ

Σ
 Εξ
 Τὸ ἕκτον
 Τὸ ἕκτον
 Εξάκις
 Εξάκις χίλια
 Signum interpunctionis

* Ζ
 Ζ
 Ζ
 ΖΖ
 * Ζ
 * Ζ
 * ΖΗ

Ζ
 Επτά
 Εβδομος
 Τὸ ἑβδομον
 Εξήκοντα
 Επτάνκις χίλια
 Ζήσαντι
 Ζήσας

* ΖΗ
 ΖΗΣΑΝ .
 ΖΝΤΑΔ .
 ΖΣ

Ζήσας
 Ζήσαντι

 Διακόσια ἔπτα

* Η
 Η
 Η
 * Η
 * Η
 * Η
 Η
 Η
 Η
 Η

Η
 Οκτώ
 Ογδοος
 Τὸ ὄγδοον
 Ηκατόν
 Τὸ ὄγδοον .
 Ημέρας
 Ημέρων
 Ημέρας
 Ημέρας
 Ημέρας
 Ηγεμόνι .
 Εζήσεν
 Ηξίαν
 Ητω
 Ημέρας Η .
 Ημῶν
 Ημέρας .
 Ημέρας
 Μεμισθωμένων
 Ημέραις
 Ημέρων
 Ημέρων ἔξ
 Ηρακλεωπόλεως
 Ην Σρίσφ
 Ηττονα ἐξάκις

* ΗΓΕΜΟ .
 ΗΖΗΣ .
 ΗΗΖΙΟΝ .
 ΗΗΩ .
 ΗΚΕΡΗ .
 * ΗΜ .
 ΗΜ .
 ΗΜΕ .
 * ΗΜΕΜΙΣΘ .
 ΗΜΕΡ .
 ΗΜΗΡ .
 ΗΜΥΣΤ .
 ΗΡΑ .
 ΗΣ .
 ΗΤΣ

* Θ
 Θ
 * Θ
 Θ
 Θ
 * Θ
 Θ
 Θ
 Θ
 Θ
 * Θ . Ε .
 ΘΕΑΜΑ .
 ΘΕΟΦΑΝΕΣΤ .
 ΘΕΟΦΙΛΕΣ .
 Θ . Η .
 ΘΗ .
 * ΘΚ .
 * Θ . Κ .
 Θ . ΚΑ .
 Θ . ΚΑΤ .
 ΘΚΟΝ .
 ΘΚΟΥ .
 ΘΚΤ .
 * ΘΣ .
 * ΘΣ ΚΑ .
 Θ ΚΧ .
 * ΘΤ .

Θ
 Εννέα
 Εννατος
 Τὸ ἔνεατον
 Θήκατο
 Θεά
 Θυγάτηρ
 Θάνοντα
 ΘΕ
 Θεοῖς
 Θεοῖς Επικωρίοις .
 Θεῶ Μαγαρσίσι .
 Θεοφανεσάτε .
 Θεοφιλεσάτε .
 Θεοῖς Ηρωσιν .
 Θανύση
 Θεοτόκος
)
)
 Θεοῖς Καταχθωνίοις
 Θεοτόκον
 Θεοτόκος
 Θεοῖς Καταχθωνίοις .
 Θεός
 Θεοῖς Καταχθωνίοις
 Θεοῖς Καταχθωνίοις
 Θεῶ
 * ΘΤ .

* ΘΥ.	Θυγατρός	ΚΑ.	Καί
ΘΥΤΡΙ.	Θυγατρί	ΚΑ.	Καταχθωνίους
ΘΥΤΑΤ.	Θυγατρί	* ΚΑ.	Καλανδών
ΘΩ.	Θεῶ	* ΚΑ. ΔΑ.	Κατὰ Δανίηλ
		ΚΑΙ.	Καίσαρι
	Ι	ΚΑΙ.	Κάτθανε
* Ι.	Εἰς	* ΚΑΙΝC.	Καίνισε
* Ι.	Δέκα	ΚΑΙC.	Καίσαρα
Ι.	Δέκατος	ΚΑΙC.	Καίσαρ
Ι.	Τὸ δέκατον	ΚΑΛ.	Καλπείων
Ι.	Καί.	* ΚΑΛ.	Κάλλιξον
Ι.	Γεράς	* ΚΑΛ.	Καλανδών
ΙΑ.	f. Φηγαίους.	ΚΑΛΑ.	Καλανδών
ΙΑΙ.	Γαῖος	ΚΑΛΑΝ.	Καλανδών.
ΙΑΝ.	Ιανουάριος	ΚΑΛΗ.	Καλήνιον
ΙΑΡΑΚΑΤΙ.	Παρακατατίθεται.	* ΚΑΛΟΚ.	Καλοκαγαθοί
ΙΑΤΤ.	Κάτθανε	ΚΑΛΠ.	Καλπερνίω
ΙΑΙ.	Γ'δίω	ΚΑΠΠ.
ΙΜΟΚΡΑ.	Τιμοκράτης	* ΚΑΣΙ.	Κασίς
ΙΜΡ.	Γ'μπεράτωρ	ΚΑΤ.	Κάτθανε
* ΙΝΔ.	Γ'νδικτίωνι	ΚΑΤ.	Καταχθωνίους
Δ		* ΚΑΤ.	Κατοικούντες
ΙΝΙ	Γ'νδικτίωνος	ΚΑΤΑ.	Καταχθωνίους
ΙΝΔ.	Γ'νδικτίωνος	* ΚΑΤΑΘ.	Κατάθεσις
ΙΟΥ.	Γενίας	ΚΑΤΑΧ.	Καταχθωνίους
* ΙΟΥ.	Γελίος	ΚΑΤΑΧΘ.	Καταχθωνίους
ΙΟΥΛ.	Γελίος	* ΚΑΤΘ.	Κατάθεσις
ΙΟΥΝ.	Γενίων	* Κ. Β.	Κελεύσματι βουλῆς
ΙΡ.	Γερέος.	ΙΕ.	Καί
ΙC.	Γ'ν εἰρήνη	ΚΕ.	Καί
ΙC.	Γ'σελάσικα	ΚΕ.	Καί
ΙC.	Γ'ησῆς	* Κε.	Κύριε
ΙC.	Γ'ησοῦς.	Κ̅ Ε̅.	Κύριε
ΙCΘ.	Γ'σθμίων	* ΚΕΦ.	Κεφαλήθεν
ΙCΙ.	Γ'σιδι	* ΚΗ.	Κηδών
ΙCΙΔΩΡ.	Γ'σιδώρε	* ΚΗΔ.	Κηδος
* ΙΤΕΑ.	Γ'τεαῖος	* ΚΗΦ.	Κηφισιεύς
ΙΧΘΥC.	Γ'ησῆς Χριστός Θεῶ Γ'ίος	ΚΗΦΕΙCΗΙ.	Κηφισιεύς
Ι.	Σώτηρ	Κ. Θ.	Καταχθωνίους Θεός
Ι.Χ.Θ.Τ.С.Ν.	Ιησῆς Χριστός Θεῶ Γ'ίος Νικῆ	ΚΙ.	Κίται
* ΙΩ.	Γ'ωάννης	* ΚΙ Β.	Κατατέθειται δευτεράκι
ΙΩΝ.	Γ'ωνίας	ΚΛ.	Καλανδών
ΙΩΥ.	Γ'ωάννε	* ΚΛ.	Κλαύδιος
		ΚΛΑΖ.	Κλαζομένιον
	Κ	ΚΛΑC.	Κλάσσις
* Κ.	Εἴκοσι	ΚΛΑΥΔ.	Κλαύδιος
* Κ.	Καίσαρ	ΚΛΕΟΞΕΝ.	Κλεοξένε
* Κ.	Κάτθανε	ΚΛC.
Κ.	Καταχθωνίους	* ΚΝ.
Κ.	Καί	Ε Ο Ε
Κ.	Κοίντω	* ΚΝΘ.
Κ.	Κλαυδίος	* ΚΟ.	Κοίντος
Κ.	Κώμη	ΒΟΒΡ.	Κόβρεος
Κ.	Καῖος	* ΚΟΙ.	Κοίλης
* Κ̅.	Καί	* ΚΟΛ.	Κολίπτεῦς
* Κ̅.	Καί	* ΚΟΜΝ.	Κομνήνε
* Κ̅.	Καί	* ΚΟΟΡ.	Κόορτος
* Κ̅.	Καί	ΚΟΡΝΗ.	Κορνήλιον
* Κ̅.	Κατά	ΚΟΡΝΗΛΙΑΝ.	Κορνηλιάνε
		* ΚΟC.	Κουσελίβες

ΚΩΡΣ .
 Κ Π .
 ΚΡΑΟΥ .
 * ΚΡΑΤ .
 ΚΡΙΣ .
 * ΚΣ .
 Κ̄Σ .
 Κ̄Σ .
 Κ̄ΣΝ .
 * ΚΥ .
 * ΚΥ .
 * ΚΥΔΑ .
 * ΚΥΘ .
 * ΚΥΡ .
 ΚΦΚΑ .
 Κ ΦΡ .
 * Κ Χ .
 Κ̄ .
 Ι .
 ΚΩ .
 ΚΩΡΑΥΑ .
 * ΚΩΣ .

Κώρτος
 Κελεύσματι Πόλεως
 Κρατίση Λ'νθυπάτω
 Κράτισον
 Κρίσεος
 Κύριος
 Κυρίω Σωτήρι
 Έκτη ή έικοση
 Έικοσήν
 Καί
 Κυριακή
 Κυδαθηναϊεύς
 Κυθήριος
 Κυρείνα
 ΦΚΑ .
 Κελεύσματι Φρατρίας
 Κοινούς Χρήμασιν
 Κώμη
 Κώμη
 Κώμης
 Κωφάλης
 Κωνσελίβας

* Μ .

* Μ .
 Μ .
 * Μ .
 Μ̄ .
 * Μ .
 * Μ .
 Μ .
 Μ .
 Μ̄ .
 * Μ .
 Μ̄ .
 ΜΑ .
 ΜΑ .
 * ΜΑΓΝ .
 ΜΑΙ .
 ΜΑΚΕΔ .
 * ΜΑΚΕΔΟΝ .
 ΜΑΝΓΟΝ .
 ΜΑΡ .
 ΜΑΡ .
 * ΜΑΡ .
 * ΜΑΡΑ .
 * ΜΑΡΑΘ .
 * ΜΑΡΚ .
 ΜΑΡΤ .
 ΜΑΡΤΥΡ .
 * ΜΑΤ .
 ΜΑΤΡΙΝ .
 ΜΒ .
 * ΜΕ .
 ΜΕ .
 ΜΕ .
 * ΜΕ .
 ΜΕΓ .
 ΜΕΓΙΣΤ
 ΜΕΛ .
 * ΜΕΛΙ .
 ΜΕΛΙΤ .
 ΜΕΛΙΤΙΝ
 * ΜΕΜ .
 ΜΕΜΜ .
 ΜΗ .
 ΜΗ .
 * ΜΗΝ .
 ΜΗΡΟΠΟΛ .
 ΜΗΣ .
 ΜΗΣ .
 ΜΗΤ .
 ΜΗΤΡΟΔ .
 ΜΙΘΡ .
 ΜΝ .
 ΜΝΕΑΣ .
 ΜΝΗ .
 ΜΝΗ .
 ΜΝΗΜ .
 ΜΝΗΣ .
 ΜΝΙΑΣ .
 ΜΝΟC .
 L

Μ

Τεσσαράκοντα
 Μυρίας
 Μήνας
 Μάρκος
 Μάρκον
 Μνημεϊον
 Μηνών
 Μήνας
 Μνήμης

 Πρό
 Μνας
 Μηνών
 Μνας
 Ματρί
 Μαγαρσίδη
 Μαγνήτων
 Μαίων
 Μακεδόνων
 Μακεδονίας
 Μαυρόνων
 Μαρτίων
 Μάρκος
)
) Μαραθώνιος
 Μαρκέλλου
 Μαρτίων
 Μάρτυρες
 Ματετίνα
 Ματρινία

 Μενών

 Μέγισον

 Μελιτεύς

 Μέμμιος
 Μέμμιας

 Μήνας
 Μηνών
 Μητροπόλει
 Μην , vel μείς
 Μνήμης
 Μητήρ
 Μητροδώρη
 Μίθρα
 Μήνας
 Μνείας
 Μνήμης
 Μνημεϊον
 Μνήμης
 Μνήμης
 Μνείας
 Μηνός

Λ

* Λ .
 L .
 * L .
 Λ .
 Λ .
 L .
 Λ .
 Λ .
 * Λ .
 L .
 Λ .
 ΛΑΔΙΚΥC .
 ΛΑΚΙ .
 * ΛΑΜ .
 ΛΑΜΠ .
 ΛΑΜΠΡ .
 ΛΑΜΠΡΟΤΑΤ .
 ΛΓΕ .
 * ΛΕΓ .
 * Λ ΕΓΝΑΤ .
 * ΛΕΡΕΝ .
 ΛΕΥ .
 * ΛΕΥΚ .
 ΛΕΥΡΟΝ
 * ΛΕΩΝΙ
 ΛΗΚΛΙΟΔΗ .
 * ΛΙΒ .
 ΛΙΒΑΝ .
 ΛΟ .
 ΛΟΔΙΚΕΥΙ .
 ΛΟΥ .
 * ΛΟΥΔ .
 ΛΟΥΣΙ .
 ΛΥC .
 ΛΥCΑ .
 L . V . F Λ .

Λ

Τριάκοντα
 Τριακοσός
 Πεντήκοντα
 Λυκάβας
 Λυκάβας

 Λέκιον
 Δήμος της Α'ττικής

 Λέκιος
 Λέκιος
 Λοιπά
 Λαοδικεύς
 Λακιάδων
 Λαμπροτάτη
 Λαμπρεύς
 Λαμπροτάτη
 Λαμπρότατον
 Λέκιος Γέλλιος
 Λεγίωνος
 Λ Εγγάτιον
 Λ Ερέννιον
 Λευκίε
 Λευκονιεύς
 Λευκία Γιόν
 Λεωνίδα
 Βελλή ή ό δήμος

 Λίβανος
 Λούκιος
 Λαοδικεά
 Λουκίε
 Λέδι
 Λυσιεύς
 Λυσανίας
 Λυσανίε

MON.	Μονηταρίων	Π.	Δῆμος τῆς Ἀττικῆς
ΜΟΣΧ.	Μόσχε.	Π'.	Δῆμος
ΜΠΗ.	ΠΑ.	Πέβλιος Αἴλιος
Μ-Ρ.	Μήτρ	ΠΑ.	f. Παλαιολόγε
ΜΡ.	Μήτηρ	* ΠΑΙ.	Πέβλιος Αἴλιος
ΜΕ.	Μήνας	* ΠΑΙΑ.	Παιανιεύς
ΜΣ.	Μάρτυρες	* ΠΑΙΟ.	Παιονίδης
ΜΣΤΑΣΙ.	Ἡμέρας δέκα	ΠΑΙΟΝΙ.	Παιονίδης
* ΜΥΡΙ.	Μυρρινέσιος	* ΠΑΛ.	Παλατίνε
ΜΧ.	Μιχαήλ	* ΠΑΛ.	Παλληνεύς
* Μ.Χ.	Μνήμης Χάριν	ΠΑΛΛΗ.	Παλληνεύς
N.	N	ΠΑΜΦΙΛ.	Πάμφιλος
* N.	Τρεισκαιδέκα	ΠΑΝΚΡ.	Πανκράτιον
N.	Πεντήκοντα	ΠΑΝΤ.	Πάντων
ΝΑΘ.	Νώνων	ΠΑΠ.
* N.	Νατιώνε	ΠΑΠΙΡ.	Παπιρία
* ΝΕ.	Νικηφόρος	ΠΑΡΑΚΑΤΙ.	Παρακατατεθείται
ΝΕ.	} Νεώτερος	* ΠΑΡΑΜΙΘ.	Παραμιθίαν
Ε			Παρασκευής
N.		* ΠΑΡΗΣ.	Παρήσαν
* ΝΕΑΠΟΛ.	Νεαπολίτης	* ΠΑΡΘ.	Πάρθικον
ΝΕΟΚΟΙ.	Νεωκόρε	ΠΑΡΟ.	Παροδείττει
* ΝΕΩ.	Νεωκόρος	ΠΑΡΟΔΟΠ.	Παροδείττει, vel Παροδείττει
* ΝΙ	Νικήσας	ΠΡΘΟΝ.	Παναγίαν Θεοτόκον
ΝΙΒ.	Γ'νδικτιώνος	ΠΔ.	Πόδας
ΝΟΒ.	Νοεμβερίων	* ΠΕ.
ΝΟΒΕΜΒΡ.	Νοεμβερίων	* ΠΕΙ.	Πειραιεύς
ΝΟΕΜΒ.	Νοεμβερίων	* ΠΕΙΡ.	Πειραιεύς
* ΝΡ.	Νεώτερος	ΠΕΝΤ.	Πένταγλον
* ΝΩ.	Νάνας	ΠΕΡΓΑΣΗΘ.	Περγασήθεν
* ΝΩ.	Νοεμβερίων	* ΠΕΡΙΒΛ.	Περιβλήπτου
ΝΩΝ.	Νώνων	ΠΗ.	Πήλεξ
Ξ	Ξ	ΠΨ.	Ψή
ΕΥΣΤΑΡΧ.	Εξήκοντα	ΠΙΤΘΕΥ.	Πιτθεύς
	Ευσάρχη	ΠΛΑ.	Πλάτος
O.	O	* ΠΛΑΤ.	Πλάτος
O.	Εβδομήκοντα	ΠΛΙΔΙΑ.	Ποβλιλία
* ΟΙ.	Εβδομηκοσός	Π.	Πέβλιος
ΟΙΚΑΤ.	Οἶα	* ΠΙ.	Πόδες
ΟΚΤΒ.	Οἱ Κατοικούντες	ΠΙ.	Πόλιος
ΟΚΤΩΒΡ.	Οκτωβρίων	* ΠΙ.	Πόβλιον
ΟΝΗΣΙΜ.	Οκτωβρίων	* ΠΙ.	Πόβλιος
* ΟΥΑΛ.	Ο'νησίμω	ΠΟ.
ΟΥΙΓΙΑ.	Ο'υαλήριου	* ΠΟΔ.	Ποδών
* ΟΥΛ.	Ο'υιγίλων	ΠΟΛΥΜΝΗ.	Πολυμνήσε
ΟΥΛΠ.	Ούλπιος	* ΠΟΜ.	Πομπείος
ΟΥΡΑΝ.	Ούλπιος	ΠΟΜΠΕΙ.	Πομπείω
	Ο'υρανίω	ΠΟΜΠΟΝ.	Πομπώνιον
		ΠΟΜΠΩ.	Πομπώνιον
Π.	Π	* ΠΟΠ.	Ποπιλίου
* Π.	Πέντε	* ΠΟΡΙ.	Ποριεύς
Π.	Ογδοήκοντα	* ΠΟΣ.	Ποσειδεδνος
* ΠΔ.	Πεντήκοντα	ΠΟΣΤΟΤΜ.	Ποστέμιος
Π.	Πεντήκοντα	Π.Π.
Π.	Πεντακόσια	* Π.Π.	Πατρί Πατρίδος
Π.	Πρό	Π.ΠΑΤ.	Πατέρα Πατρίδος
* Π.	Πόδες	Π.	Πρό
* Π.	Πέβλιος	ΠΙ.	Πρό
* ΠΙ.	Πεντακόσια	ΠΙ.	Πρεσβύτερος
* ΠΙ.	Πεντάκισ χίλιε	* ΠΙ.) Πρό.
		ΠΙ.	
		ΠΡ.	Προγεγραμμένων
		ΠΡ.	ΠΡ.

T.H.
 TI.
 * TI.
 TIB.
 TIBEP.
 TI ROI.
 K.
 T.K.I
 TNEYM.
 O.
 T.

 TOT.
 TRA.
 ΤΡΑΙΑΝ.
 ΤΡΙ.
 * ΤΡΙΕ.
 * ΤΡΙΝΕ.
 * ΤΡΙΣΑ.
 ΤΡΟΦΙ.
 ΤΣΥΙ.

Υ.
 Υ.
 Υ.
 Υ.
 * Υ.
 * Υ.
 Υ.
 * Υ.
 Υ.Β.
 * Υ.Β.Δ.
 ΥΠ.
 ΥΠ.
 ΥΠΑ.
 * ΥΠΑΤ.
 ΥΠΑΤ.
 ΥΠΑΤΟ.
 ΥΠΟΔ.
 ΥΠΟ ΛΑΜΑ.
 ΥΠΠ.
 ΥΠΠΑΤ.

Φ.
 * Φ.
 Φ.
 Φ.
 Φ.
 * Φ.
 Φ.
 * ΦΑΛΗ.
 * ΦΑΡΝΑ.
 * ΦΕ.
 ΦΕΒΡ.
 ΦΕΙΔΙ.
 * ΦΗΓ.
 ΦΗΓ.
 * ΦΗΓΑΙ.
 ΦΗΛΙ.
 * ΦΙΛΑ.
 ΦΙΛΗΜΩΝ.
 ΦΙΛΟΣΟΦ.
 ΦΙΛΟΣΤΟΡ.
 ΦΙΛΟΣΤΡΑΤ.

Τη
 Τιω
 Τιβέριος
 Τιβέριος
 Τιβερίε
 Πρδ Ι
 Εκ τών
 Τιβερίω Κλαυδίω Ινάχω,
 Πνεύμα
 Τό.

 Τραιάνε
 Τραιάνε
 Τη πρό
 Τριεράρχης
 Τρινεμεύς
 Τρεισκαίδενα
 Τρόφιμος

 Υ

Είκοσι
 Τετρακοσισόςδε
 Interpunctio
 Υπέρ
 Υόν
 Υός
 Υίτον
 Υπατεία vel Υπάτω
 Υπομνήματι Βουλής
 Υπό βουλής Δόγματι
 Υπό
 Υπάτω
 Υπάτον
 Υπατεία
 Υπάτοις vel Υπάτοι
 Υπάτον
 Υποδιακόνε
 Υπόμναμα
 Υπάτων
 Υπάτοις

Φ
 Είκοσι ή ένα
 Πεντακόσια
 Πεντακοσισόςδε
 Interpunctio
 Φρυγία
 Φλάβιον
 Φεβραρίων
 Φαληρεύς
 Φαρνάκε, vel Φαρναβάζε
 Ω. Ε
 Φεβραρίων
 Φειδία
 Φηγέσιος
 Φηγαίεύς
 Φηγαίεύς
 Φήλικος
 Φιλαιδης
 Φιλήμωνος
 Φιλοσόφος
 Φιλοσόργιος
 Φιλοστράτε

* ΦΙΛΟΧΥ.
 * ΦΛ.
 * ΦΛΑ.
 * ΦΛΑΒ.
 * ΦΛΑΜ.
 ΦΛΑΥ.
 * ΦΛΥ.
 ΦΟΥΛΒ.
 ΦΥ.
 * ΦΥ.
 ΦΥΛΑΡΧ.
 ΦΥΛΑΣΙ.
 * ΦΥΡΝ.
 ΦΧΟΒΜΒ.
 ΦΩΣΦ.

X

X.
 X.
 * X.
 X.
 * X.
 X.
 X.
 X.
 X.
 X.
 * ΧΕΙΑ.
 * ΧΕΙΡ.
 ΧΙ.
 * ΧΟΛΑΡ.
 * ΧΟΟΡ.
 ΧΟΩΝ.
 * Χ.
 Χ.
 ΧΡΤΟ.
 ΧΡΥ.
 ΧΡΩ.
 ΧΣ.
 ΧC.
 ΧS.
 ΧC.
 ΧC.
 ΧC ΥΠ Γ

* ΧΩ.
 ΧΩΡΕΠΙΣΚ.

Ψ

* Ψ.
 Ψ.
 * ΨΑΦΙ
 * Ψ.Β.
 * ΨΗ.Β.

Ω

Ω.
 Ω.
 Ω.
 Ω.
 Ω.
 * ΩΑΘ.
 * ΩΡ.
 Ω.
 Ω.ΧΡ.Α.

Φιλοχρίσε
 Φλαβία
 Φλαβίω
 Φλάβιος
 Φλάμην
 Φλάυιος
 Φλυεύς
 Φυλβέ
 Φυλή, & Φυλέτης
 Φυρνεύς
 Φυλάρχων
 Φυλασία
 Φυρνεύς
 ΣΧΟΒΝΙΒ
 Φωσφόρε

X

Δέκα
 Εξακόσια
 Χίλια
 Χάριν
 Δηνάριε
 Δηνάριε
 Κατάθεσις, vel Χωρίον
 Χιτίνιος
 Χάριν
 Χειλιάρχω
 Χειρουργός
 Χριστή Ιησού
 Χολαργεύς
 Χόρτος
 Χιλίων
 Χρισός
 Χρισός Cωτήρ vel ΧρισόςC
 Χρισώ
 Χρισώ
 Χρισώ
 Χρισός

 Χρισός
 Κειροτονοθέντος υπό Γερουσίας
 Χρισώ
 Χωρεπισκόπου

Ψ

Επτακόντια
 Interpunctionis signum
 Ψαφιδεύς
 Ψηφίσματι Βουλής
 Ψηφίσματι Βουλής

Ω

Είκοσι & τέσσαρες

 Οκτοκόσια
 Οκτοκοσισόςδε
 Ω'ρας
 Ωκτοβρίαίς
 Ω'αθεν
 Ω'ραις
 Ω'ρας
 Ωμέγα Χρισός Α'λφα

A D D E N D A

Interim dum superior Notarum Graecarum Series excuderetur, vel ubi maxima ipsarum pars recensita iam fuerat, complures aliae contractae voces, aut Notae sese mihi obtulerunt partim in editis Libris, partim etiam in Sherardianis Marmoribus, quorum exemplum a Cl. Salvinio excerptum nuper inspexi. Itaque coronidis, vel Appendicis instar illas hic alphabetica serie disponere, vel recensere nunc libuit: quemadmodum ceterae ab erudito studiosoque Lectore seligi, adiungique poterunt, quae curas, oculos, ac diligentiam meam effugerint, aut ex Marmoribus aliis in lucem prodituris affulgebunt.

A

* A. **I**N Capitolino Marmore, quod ex Muratorius iam protuli ad Notam Z, ubi Muratorius exhibet ΓΑ. ΩΚΡΑΤΗ, Cl. Maffei legit ΓΑ ΩΡΑΤΗ, adeoque interpretatur Τίτω Α'υρηλίω Σωράτη; quamvis in caractere, inquit, vel sigla A gentilitium ab A litera incipiens latere, quodcumque possit. Itaque fortasse Α'ιλίω, vel Α'ιμιλίω hic intelligi, legique poterit.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ. Α'λεξανδρεύς. Donius Claf. IV. num. 58. pag. 149.

ΦΛΑΟΥΙΟΣ
ΤΕΡΠΝΟΣ
ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ

Cl. Gorius Α'λεξανδρεύς ibi legendum esse iam viderat, idemque marmor a Reinesio Cl. XI. n. 13. pag. 613. prolatum esse monuerat. Sed in Reinesio duo versus alii reperiuntur; adeoque marmor ita desinit:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ
ΤΣ. ΕΤΩΝ ΚΡ.
ΑΦΘΟΡΟΣ.

ΑΝΤΩΝΕΙΝ. Α'ντωνείνου. Muratorius p. 242. n. 1. Μ ΑΤΡΗΛΙΟΥ ΑΝΤΩΝΕΙΝ. ΚΑΙ. Α. ΑΤΡΗΛΙΟΥ ΟΥΗΡΟΥ

ΑΣΚΛΗ. Α'σκληπείους. In marmore Epidauri posito, quod Differt. V. exhibui ΕΞΕΝΟΦΑΝΗΣ ΔΕΞΗΕΝ ΑΓΩΣΙΝ ΑΣΚΛΗ ΝΙΚΗΤΗΣ Siquidem Epidauri Αsclepiæ Festa, siue Ceratamina peragebantur.

ΑΥΣ. Α'υτός. In Oxoniensi marmore n. 33. p. 306. ΕΧΕΤΩ ΑΥΣ ΤΑΣ ΑΡ.: ΤΩΝΑΓ. ubi perspicue legendum est Α'υτός; ut ex integro marmoris contextu facile deprehendi potest. Vide Differt. III. pag. LIII.

B

Β. **T**δ δέυτερον. In eximio Marmore, quod a Reinesio profertur Claf. III. num. 84. legitur:

ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ Β'ΥΠΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

At in accuratissimo Sherardi apographo, quod Salvinus expressit, Sigla, siue character ille ita formatur Β.

ΒΩ. Βώμης. Chishullus in *Antiquitatibus Asiaticis* pag. 68.

ΕΠΡΟΣΤΕΤΑΓΕΝ ΔΕΚΑΙΘΥΣΙΑΝ
ΤΩΙΘΕΩΠΕΡΕΙΑΧΙΛΙΑΚΑΙΒΩ. ΔΩΔΕΚΑ.

Cl. Editor ibi Βώμης suppleendum esse observaverat; ideoque latine reddidit simul etiam Deo (Apollini) Sacrificium ordinavit, Victimam mille, & Aras duodecim.

Γ

ΓΟΝΕ. **Γ**Ονέων. Hesselius in *Appendice Praef.* inter marmora Ephesina. Vide in ΣΤΡΑΤΩ.

ΓΟΡΤΥ. Γορτύως vel Γόρτυος. In Tegeate marmore, quod Differt. V. illustravi ΜΙΚΙΩΝ. ΓΟΡΤΥ. Ibi nimirum Micionis patrem exprimi, adeoque non Γορτύως, sed Γορτύος, legendum esse observavi.

ΓΟΡΤΥΝΙ. Γορτυνίων. Gruterus pag. 1090. n. 11. marmor Gortynae positum exhibet, in quo Agorius Praetextatus Proconsul honoratur:

ΔΟΓΜΑΤΙ. ΤΗΣ. ΛΑΜΠΡΑΣ. ΓΟΡΤΥΝΙ. ΒΟΥΛΗΣ
Decreto illustris Gortyniorum Senatus.

ΓΥΜΝΩ. Γυμνικῶ. Sponius Itiner. pag. 111. marmor Thyatirae positum exhibet, quo Senatus honorat civem

ΚΟΣΜΗΣΑΝΤΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΕΝ ΤΕ ΤΩ ΘΥΜΕΛΙΚΩ ΚΑΙ
ΓΥΜΝΩ ΑΓΩΝΙ

Itaque, nisi vel in marmore, vel in Sponii apographo mendum irrepsit, perspicue certoque Γυμνικῶ legendum erit, ut Gymnicus Agon a Thymelico distingatur.

Δ

Δ. **Δ**ευτέρα secundo, secunda vice. Chishullus in *Antiquit. Asiae* pag. 150. Marci

ci Antonii Triumviri Epistolam anno V. C. 717. scriptam exhibet, quae lacunis rite sup-
pletis ita exorditur

Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤ
ΩΡΥΠΑΤΟΣ ΑΠΟΔΕΔΕΙ
ΓΜΕΝΟΣ ΤΟΒΚΑΙ ΤΟΓ
ΤΡΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΗ Δ...
ΤΩΝ ΔΗΜΩΣΙΩΝ ΠΡΑ
ΓΜΑΤΩΝ ΔΙΑ ΤΑΞΕΩΣ

M. Antonius Imperator Cos. designatus iterum
& tertio; III Vir secundo Reipublicae consti-
tuendae. Itaque doctissimus Editor feliciter
observavit caractere Δ, sive nota ΔΕΥΤ, in-
telligendum esse τῆ δευτεραία; quod nimi-
rum Antonius anno V. C. 717. Consul se-
cundo, & Triumvir secundo processerit.

ΔΔΔΔΔ. Reinesius Clafs. XX. num. 384.
pag. 986.

SABBA IO IN PACE
ΔΔΔΔΔ ΚΚ ΔΕΚΕΜΒΡΙΣ

Nisi caracteres illi ΔΔΔΔΔ folius ornatus
caussa exarati fuerint, ut in Aringhio Lib. IV.
c. 37. pag. 327. alibi que saepius caracteres
alii V, I, & O in marmoribus observan-
tur, fortasse conicere, vel suspicari quis
possit illos unitatis vices hic gerere; adeo-
que quinto Kalendas legendum esse; sicuti
character etiam Z interdum unitatis, vel
characteris I, locum obtinere contpicitur.

ΔΒΕΗ. Δεξήρατς. In Tegeate marmore, quod
Diff. V. exposui, inter victores alios habetur

ΔΒΕΗΡΑΤΗΣ ΔΒΕΗ

ubi Dixeratis patrem intelligendum, ideoque
Δεξήρατς supplendum esse conieci; quemad-
modum prorsus in alio marmore nominatur
ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ ΔΒΕΗ, ibique similiter Δεξήρά-
τς Dixeratis legendum erit. Vide in ΔΣ-
ΚΛΗ,

ΔΕΤΟΝ. Δέκατον. Donius in Schedis adhuc
ineditis pag. 63. marmor exhibet in Ecclesia
D. Pancratii extra Urbem positum, atque in
Nicolai Alemanni Schedis exscriptum

Η ΠΟΛΛΑ ΑΓΡΥΠΝΟΙΤΑ ΝΥΝ ΕΥΔΕΙΣ ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ
ΚΑΡΤΕΡΙΑ ΓΑΥΚΥΤΑΤΗ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΝ ΕΤΩ ΟΙ ΕΝ Κ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΣ ΣΥΜΒΙΩΣ ΑΣ ΠΕΚΕΔΕΤΟΝ ΕΤΟΣ
ΑΝΤΙ ΠΟΛΛΩΝ ΕΥΕΡΕΣΙΩΝ ΜΝΗΜΗΣ ΧΑΡΙΝ ΕΓΡΑΨΑ
Κ. ΑΜΗ ΦΕΒΡΑΡΙΩ ΠΡΟ. Δ. ΝΟΝΩΝ

Elegans Epitaphium istud latine reddi sic
potest: Quae multum vigilasti, nunc tran-
quilla dormis, Carteria dulcissima. Pax qui-
dem tibi sit in Domino. Asclepiodotus, qui
una cum coniuge Carteria vixi quintum, &
decimum annum, pro beneficiis multis memo-
riae gratia titulum scripsi. Obiit mense Fe-
bruario IV. Nonas

ΔΗ. Δηρία. Inter inedita Sherardi Marmo-
ra a Salvinio exscripta sepulchralis titulus
Smyrnae positus exhibetur ita desinens

ΑΠΟΤΕΙΣΕΙ ΤΩ ΝΑΩ ΤΩ
ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΔΗ Χ ΑΦ.

Solvet templo Smyrnaeorum denarios MD.
Etenim, cum Marmoris autor, aut quadra-
tarius vocem Δηρία nitide explicateque scri-
bere coepisset, consuetam quoque Denario-
rum notam appingere maluit; adeoque de-
narium nomen Sigla, simulque etiam con-
tractae vocis ope expressit.

ΔΗΛ. Δηλίο, pro Δηλίς. In Sandvicensi Mar-
more, quod Differt. VI. proferetur, ver-
su 33. habetur

ΠΙΕΡ ΤΥΟΚΛΕΟΥΣ ΔΗΛ

ibique in spatiis adhuc superstitis nume-
rales solum notas TH inferi, vel restitui pos-
se demonstravi; ut proinde vox Δηλίο non
explicate exarata, sed contractionis ope ibi
indicata videatur.

ΔΙΑΚ. Διάκονος. In Marmoribus Sherardia-
nis, quae ex Salvinii Schedis exscripti,

ΔΙΑΚ* ΓΕΟΡΓΙΣ

ubi perspicue certoque Διάκονος Γεόργις sup-
pleri debet; quum Γεόργις pro Γεόργιος, sicuti
Κύρις pro Κύριος, sequioribus temporibus di-
ceretur.

E

E. E'K. Muratorius pag 1715. n. 13.

ΝΕΙΚΗ. ΔΩΡΩΘΕΟΥ. ΕΜΕΛΙΘΕΩΝ

ubi perspicue reddi debet Nice Doroshei
ex Melitensibus.

Θ

Θ. Χίλια mille. Gruterus pag. 896. n. 10.

...SERVEIS. CONTVL. HS. Θ. Θ. Θ. Ψ. V

...MAG. X. DEDIT HS. S. S

Scaliger in Gruterianis Indicibus c. xx. ibi
legendum esse putavit tria millia quingen-
gentos Victoriatos. Aegre tamen adducor ut
in Latino antiquo Marmore Sestertiorum
summa graecis characteribus exprimat. Fortasse
priori loco CIΩ. CIΩ. CIΩ. exaratum
fuerat, quae millenarii nota apud Romanos
erat, cuius loco graecum Θ facile irrepsit-
se potuit.

Θ. M. Θεός Μανίβους Diis Manibus. Murato-
rius pag. 1486. n. 10.

Θ. M.

Θ : Μ
ΟΝΗCΙΜΟΤ
ΑΛΒΕΑΝΔΡΑ
ΜΝΗΜΗC ΕΙΝΕ
ΚΕΝ ΕΠΟΙ
ΗCΕΝ

*Diis Manibus Onesimi Alexandra memoriae
caussa posuit.*

ΘΕΘΘ. Θεόδεν *divinitus*. In Oxoniensi marmo-
re num. 33. pag. 306.

ΤΩΝ ΑΓ . . ΙΗΘΕΘΘΟΡΠΡΩΝ

In eiusmodi perplexo, obscuroque marmo-
ris loco de *tercentis octodecim* Nicaeni Con-
cilii *Patribus*, qui τὰς ὕψος definitiones, aut
canones posuerunt, agi rationibus, exemplif-
que variis ostendi Dissert. III. pag. LIII. Ita-
que legendum, suppleendumque putavi τῶν
Αγίων ΠΙΗ Θεόδεν Ὁρισάντων Πατρῶν *Sancto-
rum CCCXVIII. Patrum, qui divinitus defi-
nierunt.*

I

I. **I**nter Sherardianas Inscriptiones a Sal-
vinio excerptas sepulcralis hic titulus re-
peritur

ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ Ι Ο ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ
ΕΡΜΙΠΠΟΣ Ι ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ
ΕΠΟΙΗΣΑΝ Ι ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ

Character I, qui vocibus interiicitur, certe
non aliud, quam interpunctionis signum, esse
videtur; quemadmodum prorsus characteres
alios Δ, Τ, S interpunctionis instar usurpatos
esse iam vidimus.

ΙΔΙΟ. Ἰδιῶτων. In Sandvicensi Marmore ver. 27.

ΟΙΔΕ ΤΩΝ ΙΔΙΟ . ΤΟ Τ . ΚΟ ΑΠΕΔΟΣΑΝ
ubi perspicue integra vox Ἰδιῶτων, quae se-
mel iterumque in ipso Marmore reperitur,
intelligi, supplerique debet, ut Dissert. VI.
ostenderetur.

K

Κ. **Κ**ρύω. Donius in Schedis adhuc inedi-
tis pag. 63. Vide supra in ΔΕΤΟΝ.

Κ. Α. *Κάρθανε*, sive *Κατέθηθε*. Donius in Sche-
dis adhuc ineditis pag. 63. Vide in ΔΕΤΟΝ.

ΚΑΡ. *Καρμίνιον*. Sherardianum Marmor, quod
ex ineditis Salvinii Schedis exscripsi

ΜΑΡ. ΟΥΛ. ΚΑΡ. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΝ

Quamvis enim eadem Sigla saepius in Mar-
more reperiatur, alicubi tamen explicate
legitur ΚΑΡΜΙΝΙΟΝ.

ΚΕΝΤΙΝΑΡ. *Κεντηναρίων*. Gruterus pag. 1160.
num. 17. Vide in ΧΟΩΝ. De *Centenarii*

verò nomine, ac significatione videndi Ce-
drenus, Meursius, alique plures in *Glossariis*.

ΚΛΑ. *Κλαύδιος*. Muratorius pag. 1685. n. 15.

Θ. Κ

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΜΕΘΑ ΕΡΜ
ΙΟΝΗ ΕΥΤΙΚΗ ΙΙΙΙ ΛΟΥ
ΚΑ . ΚΛΑ . ΕΡΜΙΑΝΟC

*Diis Manibus . Hic iacemus Hermione Euthy-
che . . . ai , & Claudius Hermianus.*

ΚΥΙΝΤ. *Κύντος*. Inter Sherardi Inscriptio-
nes, quas ex Salvinii Schedis excerpti,
eximium Marmor reperitur, in quo legitur :

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

ΤΠΕΡ ΤΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΣΡΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΟΥ
ΔΙΑΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΤΩΝ ΗΜΩΝ
ΦΛ . ΙΟΥΛ . ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥC
ΑΗΤΗ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΟΥ
ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΙΟΤΑΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΦΛ . ΚΥΙΝΤ
ΕΡΩC ΜΩΝ ΑΕΙΟΣ Ο ΔΙΑΣΗΜΟΤΑΤΟΣ ΕΓΕΜΩΝ

N

ΝΕΟΣ. **Ν**εώτερος. Cyriacus pag. 39. n. 253.
marmor exhibet Spartaë positum,
in quo cives, ac magistratus aliqui recensentur,
atque inter illos memorantur

ΝΕΙΚΟΚΛΗΣ . ΔΗΜΟΣΙΟΣ
ΝΕΙΚΟΚΛΗΣ . ΝΕΟΣ . ΔΗΜΟΣΙΟΣ

Quum Leichius marmor ipsum ex Muratorii
pag. 595. n. 1. protulisset, interpretatur:
Nicoles Actuarius iunior: quod eo sensu Δη-
μοσιῶν vocem a Demosthene usurpatam esse
Reinesio duce observasset; adeoque vocem
Νεός alteri voci Δημόσιος coniungendam exi-
stimat: perinde quasi Spartaë Demosius *se-
nior*, a Demosio *iuniore* distingueretur. Ego
vero vocem Νεός ad *Nicolem* referendam ef-
fe, atque in illa, veluti compendio, inte-
gram vocem aliam Νεώτερος delitescere exi-
stimavi, quae frequentissime in Graecis, ac
Latinis marmoribus observatur, ut ex duo-
bus cognominibus civibus in marmore me-
moratis unus ab altero distinguatur. Ita-
que, cum uterque *Demosius* uno eodemque
Nicoelis nomine vocaretur, ipsorum secun-
dus *Nicoles Νεώτερος iunior* hic dictus erit.

Ο

ΟΡ. **Ο**ρισάντων. In Oxoniensi Marmore
num. 33. pag. 306. quod protuli, ac
illustravi Dissert. III. pag. LIII.

Π

ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑ. *Παραπροστά*. In aerea Gelen-
tium Tabula apud Gruterum pag. 401.

ΕΠΙ ΙΕΡΟΘΥΤΑ

ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑ ΤΑΣ ΒΟΥΛΑΣ
ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥC ΤΑΣ ΦΥΛΑΣ
ΤΩΝ ΥΛΛΕΩΝ &c.

M 2

Ibi

Ibi perspicue ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑΤΑ Dorice pro ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑΤΟΥ exarari debuerat; ut nempe exprimeretur Nymphodorum illum, qui *Hierothyta*, vel *Sacerdos* erat, Senatus etiam *Præsidem* fuisse dum *Hylleorum* Tribus prærogativa Prytaniae, vel præcedentia fungeretur.

ΠΕ. Πέμπτον. Donius in Schedis adhuc ineditis pag. 63. Vid. in ΔΕΤΟΝ.

ΠΙΤΤΑ. Πιττάκω. Inter Sherardi Marmora, quae Salvinus exscripsit, epigraphæ reperitur ita desinens:

ΕΠΙΜΕΛΕΘΕΝΤΩΝ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΖΗΝΩΝΟΣ Γ ΠΕΛΕΩΣ
ΕΥΓΕΝΕΤΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΤΤΑΛΟΥ
ΕΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΠΙΤΤΑ ΠΕΛΟΠΙ
ΔΟΥ ΤΟΥ ΕΥΝΟΥ ΝΕΟΠΟΙΩΝ.

Facile hic integra Πιττάκω vox intelligi, supplerique debet; quemadmodum in Sigla Γ nomen aliquod delitescet, quo civis *Pelei* filius indicetur. De ΝΕΟΙΣ autem, ac ΝΕΟΠΟΙΟΙΣ videndae Epistolæ ad Magliab. Tom. III. pag. 354.

ΠΡΕΣΒΥ. Πρεσβυτέρω. In Schedis adhuc ineditis Donii Marmor Panormi positum exhibetur ita desinens

ΔΙ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ... ΠΡΕΣΒΥ ΚΑΙ ΤΑΒΟΥΛΑΡΙΟΥ
† ΕΝ ΕΤΕΙ .. ΦΘ ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΟΣ ΔΕΥΣΑΘΕ
ΑΤΤΩ .. †.

Postremis vocibus, ac numeralibus notis exprimitur annus Mundi 5 Φ Π Θ 6589. sive Chr. 1081. quo Indictio Δ, hoc est IV, decurrebat. Perspicuus autem sensus omnino postulat ut in superiori versu legatur ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ.

* ΠΡΙ. Πατρί. Cl. Maffei Notam hanc protulit, dissimulato marmore, in quo reperitur. Alterius tamen marmoris, Siglaeque exemplo mox proferendo facile eiusdem valor, & usus ostendi poterit.

ΠΡΙΔΙ. Πατρίδι. Inter Sherardi Marmora a Salvinio exscripta

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ . ΑΥΡ . ΧΡΥΣΠΩΣ ΤΟΥΣ ΠΕΝΤΕ
ΕΡΩΤΑΣ ΤΗ ΓΑΤΚΥΤΑΤΗ ΠΡΙΔΙ

ΠΡΩΝ. Πατρών. In Oxoniensi marmore p. 306. num. 33.

ΤΩΝΑΓ . . ΙΗΘΕΘΟΡΙΠΡΩΝ

ubi legendum esse conieci ΤΩΝ ΑΓίων ΡΗΘΕΘΕΝ ΟΡΙσάντων Πατρών *Sanctorum CCCXVIII. divinitus desinentium Patrum*. Vide Dissert. III. pag. LIII.

P

ΡΟΥ. Ρουφίνου. Muratorius pag 1397. n. 1.

ΡΟΥ
ΡΟΥΦΕΙΝΟΥ ΤΑΦΟΣ ΟΥΤΟΣ ΟΝ ΔΕΥΤΕΡΙΟΝ ΠΟΤΕ ΚΑΗΖΟΝ

Nullus hic dubito quin mutila, vel imperfecta voce ΡΟΥ integrum *Rufini* nomen exprimitur; sive quod tumulati viri nomen, quod mox explicite exprimitur, in ipsa tituli fronte contractionis ope indicatum fuerit; sive potius quod, cum quadratarius primam nominis syllabam exarasset, ceterasque voces in eadem ipsa linea contineri, vel inscribi non posse conspiceret, rursus integrum *Rufini* nomen ceterasque voces in sequenti versu exaraverit.

Σ

ΣΕΠΤΕ. Σεπτεμβρίων. Muratorius p. 1928. num. 5.

ΠΡΟ . ΕΙΔ . ΣΕΠΤΕ

Pridie Idus Septembres.

ΣΡΙΑΣ. Σωτηρίας. In Sherardiano marmore, Vide superius in ΚΥΙΝΤ.

* ΣΤΕΙ. Στεριεύς *Stiriensis*, ex *Stiria* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 48.

ΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙ ΣΤΕΙ
Aphroditus Aphroditi fil. Stiriensis,

ΣΤΡΑΤΩ. Στρατωνίως. Hesselius inter Ephesina marmora num. 66. inscriptionem exhibet, qua cives *Vlpiam Eubodiam Mudianam* honorant

ΤΗΝ ΙΕΡΕΙΑΝ ΤΗ . ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΜΟΥΔΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΕΥΟΔΙΑΣ ΕΚΓΟΝΗΝ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΕΧΟΥΣΑΝ ΑΝΘΕΝ ΙΕΡΕΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΤΕΡΩΝ Α ΔΕΛΦΗΝ ΟΥΛΠΙΑΣ . . ΣΤΡΑΤΩ ΚΟΣΜΗΤΕΡΗΣ ΤΕΛΕΣΑΞΑΝ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΑΝΑΛΩΜΑΤΑ ΠΟΙΗΣΑΞΑΝ ΔΙΑΤΩΝ ΓΟΝΕ .

Τ

ΤΕ. Muratorius pag. 1847. n. 9. ex Donio titulum exhibet in Ecclesia S. Pancratii positum

ΕΝΘΑΔΕ ΚΑΤΑΚΙΤΕ
ΤΕΟΤΗΣ ΜΑΚΑΡΙΑΣ
ΜΝΗΜΗΣ ΚΑΛΙΝΙ
ΚΟΣ ΧΩΡΙΟΥ ΤΟΥΤΟΥ
ΤΕΩΝ ΖΗΣΑΣ ΕΤΗ ΚΕ

Perspicue apparet quod Sigla, vel potius syllaba ΤΕ sola marmorarii oscitantia redundat, iterato nempe exarata fuit; adeoque

que non Siglis, sed syllabis, aut vocibus illis accensenda erit, quae temere in marmoribus repetitae subinde occurrunt. Itaque latine reddendam: *Hic iacet beatæ memoriæ Calinicus*. Quandoquidem vero in autogra-

phis Donii Schedis praeter Monogramma **Φ** quod primæ voci præmittitur, ita vox, aut characteres illi ΤΟΥΤΟΥ exprimuntur, ut potius ΓΟΥΓΟΥΤΟΥ legendum videatur, ambigere quis possit an ΤΟΥΤΟΥ ΤΕΩΝ, sive ΓΟΥΓΟΥΤΕΩΝ exaratum olim fuerit. Quæcumque tamen lectio admittatur, dubitari vix poterit quin eiusmodi voce, quæcumque illa sit *Calinici* patria demonstretur: quemadmodum sæpius in Christianorum illorum titulis, qui procul a patria tumulati fuerant, natale ipsorum solum hac ipsa formula exprimitur. Vide in Kω.

Υ

Υ N. **M**uratorijs pag. 1776. n. 1. hoc marmor Palmyrae positum exhibet
ΑΦΙΕΡΩΘΗ ΑΔΙΔΥΝΑΙΟΥ ΤΟΥ ΑΜΦΕΤΟΥΣ
ΔΙΑ ΜΑΤΕΡΝΟΥ ΚΑΙ (ΙΙΙ) ΑΠΠΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΚΟΥ ΚΝΕΤΜΗ

Perspicuum est quod in secunda voce refingi, legique debet ΑΔΙΔΥΝΑΙΟΥ, ut nempe *Audinaeus* Syro-Macedonum, adeoque Palmyrenorum, mens exprimatur. Itaque latine reddiderim: *Dedicata est Audynaeco mense DXXXI. anni a Materno, & Pappo, & Marco*. . . . Annus autem ille 541. in notissima Palmyrenorum æra cum anno V. C. 982. sive Chr. 230. concurrat. Quandoquidem vero postrema Marmoris verba mire viciata videntur, facile intelligi, vel definiri non potest quid characteribus, aut Siglis illis ΥΝ indicetur. Fortasse, & ipsæ quoque numerales annorum notæ censeri

poterunt, ut annus CCCCL in eadem Palmyrenorum æra exprimatur, sicuti in aliis Palmyrenis Marmoribus annus ipse ΝΥ 450. reperitur.

Φ

ΦΛ. **Φ**άβιος. Hesselius inter Ephesina marmora num. 35.
Τ ΦΑΜΟΥΝΑΤΙΟΣ ΦΙΛΟΣΕΒΑΣΤΟΣ
Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΚΑΙ ΑΣΙΑΡΧΗΣ

ubi *Titus Fabius Munatius* intelligi exponique deber; nisi fortasse ΦΛ. exaratum, & Φλάβιος legendum sit.

ΦΛ. Φλυεύς, sive Φλιάσιος. Cyriacus pag. 14. num. 18.

Η. ΕΞ. ΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥ. ΒΟΥΛΗ. ΚΑΙ. Η. ΒΟΥΛΗ.
ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ. ΚΑΙ. Ο. ΔΗΜΟΣ. Ο. ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΤΟΥ. ΑΤΤΑΛΟΥ. ΦΛ

Quum *Attali* nomen civis illius patrem exprimat, cui honores ab Atheniensi Senatu Populoque decreti fuerant, Sigla ΦΛ, quæ proxime patris nomen consequitur, usitata Atheniensium methodo Atticæ Populum indicabit, cui civis ille, eiusque pater Attalus inscriptus erat; adeoque, si ad aliquem ex Populis hæcenus exploratis referri ille debeat, vel ex *Phlyunte*; vel ex *Phlia*. censendus erit.

ΦΛ. Φλάβιος. Muratorius pag. 153. n. 3.
ΦΛ. ΖΕΝΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ

ΦΛΑΥ. Φλάβιον. Sherardianum Marmor ex Salvini schedis exscriptum

ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΦΛΑΥ. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΤΙΟΝ
ΑΝΤΙΟΧΟΝ.

90
INDEX SCRIPTORVM

EX QVIBVS

GRAECORVM NOTAE

aereis, atque marmoreis Tabulis inscriptae proferuntur.

- A** Rringhius. Paulus. *Roma Subterranea*. Romae. 1651.
 Bartolus - Ioseph. *Dissertationes duae*. Veronae. 1745.
 Bertolus - Ioannes Dominicus. *Antiquitates Aquileienses*. Venetiis 1739.
 Chishullus - Edmundus. *Antiquitates Asiaticae*. Londini. 1728.
 Corfinus - Eduardus. *Fasti Attici*. Florentiae 1745. & 1747.
 — *Dissertationes Agonisticae*. Florentiae. 1747.
 Cyriacus - patria Anconitanus, familia Pizecollus. — *Epigrammata reperta per Illyricum apud Liburniam*. Edenda curavit Carolus Moronus. Romae circa an. 1654.
 Donius - Io. Baptista. *Inscriptiones Antiquae editae, notisque illustratae ab Antonio Francisco Gorio*. Florentiae. 1731.
 — *Inscriptiones adhuc ineditae in autographis Domitii Schedis repertae*.
Diarium Literatorum. Florentiae anno 1742. &c.
Diarium Literatorum. Venetiis anno 1710. &c.
 Doufa - Georgius. *Epistola de Itinere suo Constanti-nopolitano*. Lugduni Batavorum. 1608.
 Fabrettus - Raphael. *De Columna Traiani Syntagma*. Romae 1690.
 — *Inscriptionum Antiquarum, quae in aedibus paternis asservantur, explicatio*. Romae 1702.
 Falconerius - Octavius. *Inscriptiones Athleticae*. Romae. 1668.
 Fleetwoodus - Guillelmus. *Inscriptionum Antiquarum Sylloge*. Londini. 1691.
 Gorius - Antonius Franciscus. *Inscriptiones Antiquae in Etruriae Urbibus extantes*. Florentiae Par. I. 1727. &c. P. II. P. III.
 Gronovius - Iacobus. *Thesaurus Antiquitatum Graecarum*. Venetiis 1730. &c.
 Gruterus - Ianus. *Inscriptiones Antiquae totius Orbis Romani*. Amstelodami 1707.
 Gualtherius - Georgius. *Siciliae, eique adiacentium Insularum, atque Bruttiorum Tabulae Antiquae*. Panormi 1624.
 Gudius - Marquardus. *Antiquae Inscriptiones tum Graecae tum Latinae*. Leovardiae. 1731.
 Hagenbuchius - Io. Caspar. *De Graecis Thesauri novi Muratoriani Marmoribus quibusdam Metricis Diatriba*. Tiguri 1744.
 Hesselius - Franciscus. *Appendix Praefationis ad Inscriptiones Gudii*.
 Leichius - Io. Henricus. *Specimen Notarum, & Emendationum ad Graecas Inscriptiones a Cel. Muratorio editas*. Lipsiae. 1742.
 Lupus - Antonius Maria. *Dissertatio, & Animadver-siones ad nuper inventum Severae Martyris Epitaphium*. Panormi 1734.
 Mabillonius - Ioannes. *Museum, & Iter Italicum*. Parisiis 1724.
 Maffei - Scipio. *Galliae Antiquitates*. Veronae 1734.
 — *Observationes Literariae*. Veronae 1737. &c.
 — *Graecorum Siglae Lapidariae*. Veronae. 1746.
 Marangonius - Ioannes. *De rebus Ethnicis, & profanis ad Ecclesiarum usum, & ornatum translatis*. Romae. 1744.
 — *Appendix ad Acta S. Victorini*. Romae. 1740.
 Margarinus - Cornelius. *Inscriptiones Antiquae Basilicae S. Pauli ad Viam Ostiensem*. Romae. 1654.
 Marmora Oxoniensia, ex Arundellianis, Seldenianis, aliisque constata. Oxonii 1676.
 Montfauconius - Bernardus. *Palaeographia Graeca*. Parisiis 1708.
 — *Diarium Italicum*. Parisiis. 1702.
 Muratorius - Ludovicus Antonius. *Novus Thesaurus Veterum Inscriptionum*. Mediolani. 1739 &c.
 Norisus - Henricus. *Epistola Consularis*. Bononiae. 1683.
 Oudendorpius - Franciscus. *Marmora Papenbrockiana*. Lugduni Batavorum. 1745.
 Oliverius - Hannibal. *Marmora Pisauensia*.
 Placentinus - Gregorius. *Epitome Graecae Palaeographiae*. Romae 1735.
 Prideauxius - Humphridus. *Vide Marmora Oxoniensia*.
 Reinesius - Thomas. *Syntagma Inscriptionum Antiquarum*. Lipsiae, & Francofurti. 1682.
 — *Epistolae*. Lipsiae. 1660.
 Relandus - Hadrianus. *Fasti Consulares*. Lugduni Batavorum.
 Scaliger - Ioseph. *De Emendatione Temporum*. Coloniae Allobrogum. 1629.
 Seldenus. Ioannes. *Vide Marmora Oxoniensia*.
 Smithus - Thomas. *Notitia septem Ecclesiarum Asiae*.
 — *Monumenta Palmyrena*.
 Sponius - Iacobus. *Itinerarium in Italiam, Illyricum, Graeciam, & Orientem*. Lugduni. 1678.
 — *Rei Antiquariae Quaestiones selectae*. Lugduni 1683.
 — *Miscellanea eruditae Antiquitatis*. Lugduni. 1685.
 Vandale - Antonius. *Dissertationes IX Antiquitatibus, & Marmoribus quum Romanis, tum Graecis illustrandis inservientes*. Amstelodami. 1702.
 Victorius - Eques Franciscus. *Dissertatio de Septem Dormientibus*. Romae 1742.
 Vignolius - Ioannes. *De Columna Antonini Romae* 1705.
 Vrsatus - Sertorius. *Monumenta Patavina*. Patavii. 1652.

C O R R I G E N D A

Quamvis ubique typorum nitor, ac emendatio exoptanda, adeoque curanda maxime sit; nullibi tamen maior, atque severior illa requiritur, quam ubi Veterum Monumenta, vel Inscriptiones aliquae proferantur; ut proinde in exscribendis illis characteres omnes, siglae, laciniae, numerales notae, errores etiam ipsi accuratissime exhiberi debeant, qui Monumentis istis adpersi fuerint. Quemadmodum enim ex iis omnibus rite accurateque expressis plurimus aliquando splendor in explicandis Monumentis illis exoritur; ita vicissim, si quidpiam temere exaratum, vel perturbatum fortasse fuerit, maxima subinde perplexitas, & errandi occasio Lectoribus ipsis obtruditur. Ingenue tamen fatendum est quod in hoc ipso typorum, vel Librorum genere facilius & frequentius etiam errores irrepere consueverunt: ubi praesertim Auctor ipse typographorum schedas praelo mox subiiciendas inspicere, operisque adesse non possit. Hinc optimo maximoque iure Cl. Muratorius observavit ne ipsi quidem Scaligero, acerrimo alioquin, accuratissimoque Viro, Gruterianos Indices ubique defaecatos, & perfectos edere licuisse; adeoque Muratorius ipse, dum postremam *Thesauri* sui partem ederet, ab aequis honestisque Viris sibi ignoscendum merito existimavit; non modo quod *Operis editionem sub oculis suis procurare sibi non licuit*; verum etiam quod *ad haec omnia amicorum subsidium implorare coactus fuit*: quemadmodum certe singulos Muratoriani *Thesauri* Indices non ab Auctore ipso, sed ab eius Amico, concinnatos accepimus. Itaque, sicuti Cl. Scriptor ille Lectores ingenue modesteque etiam atque etiam rogavit ne quis *asper exactor, aut rigidus, castigator* esset; sic ego quoque humanos, ac benevolos Lectores meos exoratos velim, ut quidquid in hoc Opere vel typographi vitio, vel interdum etiam ingenii mei imbecillitate minus accuratum, vel depravatum offenderint ea, qua par est, humanitate excipere, ignoscere, ac emendare velint; quum mihi quoque necessaria interdum praesidia defuerint; praesertim vero maxima Operis pars iis temporibus Florentiae excusa sit, quibus ego aut Pisis morabar, aut cum adversa valetudine conflictabar; ut proinde mihi quoque saepius Amicorum ope, ac praesidio utendum fuerit. Ut Operis tamen iam excusi nitori, Lectorumque commodo meliori, qua poterat, ratione consulere, graviora typhotetarum menda hic recensere, vel emendare nunc libuit; simulque nonnulla accuratius exponere, in quibus a me quoque peccatum esse deprehendi; minutiora cetera, quae Lectorem morari, vel sensum perturbare certe non poterant, ipsius ingenio, ac diligentiae corrigenda relinquendo.

D E D I C A T I O.

Pag. vi. *suscipere*
viii. *excussum**suscipere*
excussum

xxiii. character

Hic & interdum etiam alibi legitur Sadvicense

character

legatur ubique Sandvicense ut *Dissert. vi.*

Pag. xxv. § 90.

§ 90

xxvi. λαχῆσ'

λαχῆσ'

xxvii. ut a

ut ad

xxix. Marmoris

Marmoribus

xxx. character

character

character

character

xxxi. ἀναγράφας

ἀναγράφας

Affiae

Affiae

EIKOCTEN.

EIKOCTHN

xxxiv. quae

quo

xxxvi. 6670.

6760.

xxxvii. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΙC

ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΙC

xxxviii. ΑΦΡΟΔΕΙC ΕΥC

ΑΦΡΟΔΕΙCΕΥC

xxxix. quippe quae

quippe eae

xxxv. receptum

recepturum

feriem

ferie

P R O L E G O M E N A.

x. σημεῖα
Vticensi

xi. ἀνθρώπους
ut in Siglis

xii. ἐαυτὸς
ἐαυτὸς

xiii. χρωμένον
χρωμένον

xv. ceteras
quae

xvi. inveniens
ΜΕΛΕΔΑΙΝΗΝ

xvii. ΛΙΤΟ

xviii. Ἐπὶ πρᾶχθέντων
in Insula Delo

σημεῖα
Vticensis

ἀνθρώπους
ut in Siglis

ἐαυτὸς
ἐαυτὸς

χρωμένον
cetera

quae
invenies

ΜΕΛΕΔΑΙΝΗΝ
ΜΕΛΕΔΑΙΝΗΝ

ΛΙΤΟ
ΛΙΤΟ

Ἐπὶ πρᾶχθέντων
Athenis

Pag. xxv. § 90.

xxvi. λαχῆσ'

xxvii. ut a

xxix. Marmoris

xxx. character

character

xxxi. ἀναγράφας

Affiae

EIKOCTEN.

xxxiv. quae

xxxvi. 6670.

xxxvii. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΙC

xxxviii. ΑΦΡΟΔΕΙC ΕΥC

xxxix. quippe quae

xxxv. receptum

feriem

§ 90

λαχῆσ'

ut ad

Marmoribus

character

character

ἀναγράφας

Affiae

EIKOCTHN

quo

6760.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΙC

ΑΦΡΟΔΕΙCΕΥC

quippe eae

recepturum

ferie

Pag.	Errores	Emendatio	Errores	Emendatio
1.	in A εἰς. Vide in ΣΣ.	Vide in Σ. Σ.	53. in ΠΑΡΑΜΙΘ.	ΠΑΡΑΜΙΘ
4.	in ΑΙ. ΤΟΣ	ΤΙΟΣ	in ΠΑΡΑΣΚΕΥ. ΒΑΛΗΝ	ΒΑΛΕΝ
6.	in ΑΝΤΙΣΤΡΑ. pag. 161.	pag. 158. n. 3.	ΒΕΚΑΜΕΝΟΥ	ΕΣΧΑΜΕΝΟΥ
7.	in ΑΠΕΛ. ΔΙΖΩ	ΑΖΙΩ	54. in ΠΗ. ΙΣΙΓΕΝΟΣ ΠΗ	ΙΣΙΓΕΝΟΥΣ ΠΗ
	in ΑΠΕΛΕ. ΓΝΕΣΙΟΙΣ	ΓΝΗΣΙΟΙΣ	55. in ΠΟ. ΠΕΛΥΤ	ΠΕΛΥΘ
	in ΑΠΟΛΛΙΑΡ. ΧΕΛΙΑΡΧΩ	ΧΕΛΙΑΡΧΩ	in ΠΟΜ. ΔΑΔΟΥΧΩΣ ΔΑΔΟΥΚΟΥ	ΔΑΔΟΥΧΟΣ ΔΑΔΟΥΧΟΥ
8.	in ΑΡΙ. Grut. p. 1050. n. 1.	Grut. p. 1050. n. 11.	65. ΣΤΗ Grut. pag. 1270. n. 8.	Murat. pag. 1270. n. 8.
9.	in ΑΥΡ. ΕΝΤΑΔΕ	ΕΝΘΑΔΕ	ΕΛΠΙΝΕΙΚΗ	ΔΙΔΙΑ. ΔΙΔΙΑΝΗ
10.	in Β. δις χίλια Grut. p. 1116. n. 5.	Grutero p. 1096. n. 5.	67. in ΤΕΙΜ. ΑΡΙΣΤΟΠΟΛΙΤΕΙΑΣ	ΑΡΙΣΤΟΠΟΛΙΤΕΙΑΣ
11.	in Β. ... ΕΠΟΙΗΣΕ	ΕΠΟΙΗΣΕΝ	68. in ΤΡΑΙΑΝ. ΠΟΛΕΜΩΜ	ΠΟΛΕΜΩΝ
12.	in Β. Κ. Μ. pag. 78. n. 4. & 8.	pag. 781. n. 4. & 8.	in ΤΡΙΕ. pag. 86.	pag. 91.
	ΣΥΜΒΕΙΟΣ.	ΣΥΜΒΕΙΟΣ	in Υ. ΕΖΕCΕΝ	ΕΖΗCΕΝ
14.	in Γ. Γαῖος. legerit Γαῖος	legerit Γναῖος	69. in ΥΠΟΔ. ΕΝΤΑ	ΕΝΘΑ
	in ΓΑΓΗ. pag. 556. n. 2.	pag. 566. n. 2.	70. in Φ. Φρυγία. ΣΥΠΤΛΗΝΗ	ΣΙΠΤΛΗΝΗ
15.	in ΓΡΑ. ΣΤΜΒΟΛΑΙΟΥ ^A _P	ΣΤΜΒΟΥΛΑΙΟΥ ^A _P	71. in ΦΙΛΟΣΤΟΡ. ΘΡΑΥΣΙΟΣ	ΘΡΑΟΥΣΙΟΣ
17.	in ΔΙΑ. ΧΙΛΙΑΡΧΟΝ	ΧΕΛΙΑΡΧΟΝ	72. in Χ. ἑξακόσια. ΑΡΕΙΟΠΑΓΟΥ	ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
	in ΔΜ. ΙΣΜΕΝΙ	ΙΣΜΗΝΙ	in Χ δηνάρια. Grut. p. 1116. n. 5.	Grut. pag. 1096. n. 5.
20.	in ΕΚΙ. pag. 159.	pag. 158. n. 1.	73. in XI	ubique scribendum XI
22.	in ΕΖΕΠΤΑΓΜ. Donius p. 271.	Donius in Schedis p. 271.	in ΧΟΟΡ. Siglam hanc quidem	exhibet Maffei; in
	in ΕΠΙΣΤ. ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ	ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ	Grutero tamen legitur ΚΟΟΡ	
	in ΕΡΓΑ. Vide in ΣΣ	Vide in Σ. Σ.	in ΧΡΥ Murat. p. 1921. n. 7.	pag. 1964. n. 7.
23.	in ΕΥΟ. ΧΡΗΣΤΕ	ΧΡΗΣΤΗ	74. in ΧΣΤΠΓ. ΤΡΟΠΕΟΥΚΟΣ	ΤΡΟΠΕΟΥΧΟΣ
	in ΕΦΛ. ΣΙΜΩΝΕΣ	ΣΙΜΩΝΗΣ	in Ω. Π. Ω. ΙΝ. ΑGR. Π. Φ	Π. Ω ΙΝ. ΑGR. Π. Φ
	in ΕΧΤΟ. ΥΠΑΤΕΙΑ	ΥΠΑΘΕΙΑ	75. in ΩΑΘ. Itin. pag. 51.	Pop. Attic. pag. 71.
24.	in ΕΞ. Part. III. Inscr. Praef. Par. III. Inscr. pag. 314.	Part. III. Inscr. pag. 314.	D I S S E R T A T I O N E S.	
	pag. 34.	n. 4.	iv. floruerat	floruerant
	ΗΜΙΣ	ΗΜΙΣ	quippe qui	quippe
	vixit annos εϛ Η	sedit Episcopatum an. εϛ Η.	xi. quippe quae	quippe quum
	in ε ἑξάκις χίλια ΜΙ. ΝΙ. Ι	Μ. ΙΝΙ. Ι	xxii. a Societate	e Societate
			quadraginta	quingenta
25.	in ΖΗΣΑΝ. ΑΝΘΙΜΙΑΝΩ.	ΑΝΘΕΜΙΑΝΩ.	xxiii. Stratonica	Stratonice
	ΕΠΗΚΩ	ΕΠΗΚΩ	xxviii. qui	cui
	ΕΤΗ Δ.	ΕΤΕΙ Δ.	xxxvii. Ρ. Ε	Ρ. F
26.	in Η. ἡμέρας. ΤΡΕΠΤΩ	ΘΡΕΠΤΩ	xlvi. Georgii	Gregorii
27.	in ΗΜΕ. Fabrettus n. 203.	n. cx.	xlvii. ; fed	Sed
28.	in Θ. Θεά. ΧΑΙΡΕ	ΧΑΙΡΕ	xlviii. Epilius	C. Apilius
	in Θ. θάνοντα. ΜΝΗΜΗΣ	ΜΝΗΜΗΣ	li. Vaticani	Lolliniani
29.	in ΘΕ. Isis Ε'πίκοο	Isis Ε'πίκοο	liii. veni	veni
30.	in ΘΥ. ΓΑΡΓΕΤΤΙΟΥ	ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΥ	liv. fere	fufe
31.	in ΙΔΙ. in ΑΚΥΔ	in ΑΚΥΔ	lxvii. Pfylacem	Scylacem
	in IMP. ΑΤΙΟΧΩΣ	ΑΤΙΟΧΟΣ.	lxviii. ΕΠΑΝΑΘΑΝΑΙΑΝ	ΕΠΑΘΑΝΑΙΑΝ
32.	in ΙΟΥΔΑΙΟΥΔ. ΦΙΛΟΚΡΑΤΙΔΗΣ	ΙΟΥ. ΦΙΛΗΡΑΤΙΔΔΣ	lxx. ἦν	ἦν
	in ΙΟΥΝ. Ita pag. 330. n. 5.	delenda	lxx. Ἰπποθε	Ἰπποθός
34.	in ΚΑ. καλανδών ... CΕΖΗΣΕΝ	CΕΖΗΣΕΝ	lxxiii. Μεγαλακληπιείων	Μεγαλακκληπιείων
	Grut. pag. 140.	Grut. pag. 141.	lxxiv. R. I	R. I
40.	in ΚCΝ. τηρήσαι	τηρήσθαι	circumspēctum	circumspēctum
	μισθόν σατιώνος	μισθόν τῆς σατιώνος	lxxv. Argiis maenia	Argus moenia
	in ΚΥΡ. ΚΟΥΙΡΕΝΑΙ	ΚΟΥΙΡΕΙΝΑΙ	lxxvi bouum	bouum
41.	in ΚΩC. CΕΒΗΡΩ ΚΩC	CΕΒΕΡΩ ΚΩC	lxxvii. Α'ρπίς	Α'ρπίς
	in Λ. ... ΣΠΟΝΔΑΙΟΝ Λ	ΣΠΟΝΔΕΙΟΝ Λ	lxxviii. quippe qui	quippe quum
43.	in ΛΕΓ. ΧΙΛΙΑΡΧΟΝ	ΧΕΛΙΑΡΧΟΝ	Ω'ρισόμενες	Ω'ρισόμενες
46.	in ΜΑΚΕΔΟΝ. Montf. p. 167.	pag. 164. n. 14.	Α'γείων	Α'ργείων
47.	in ΜΕΛ. ΕΜΕΛΙΘΕΩΝ	ΕΜΕΛΙΘΕΩΝ	dixerit	diferit
	in ΜΕΛΙΤΙΝ. Murat. p. 1508. n. 5.	1058. n. 5.	lxxix. defendere	descendere
	in ΜΕΜΜ. ΕΥΤΥΧΟΙΤΟΥ	ΕΥΤΥΧΟΙΤΟΥ	lxxx. locum	locum
49.	in ΝΑΘ. ΔΥΛΑΚΙCΣΙΜΩ	ΔΥΛΑΚΙCΣΙΜΩ	lxxxiv. honorat	honorat
	ΕΥΔΩΚΙΑ	ΕΥΔΩΚΙΑ	lxxxv. consensu	consensu
50.	in ΝΙΒ. ΕΤΟΥC	ΕΝ ΕΤΕΙ	ιερέως	ιερέως
51.	in Π. πόδες. Lupus pag. 64.	pag. 67.	lxxxvii. Alcandrides	Alcandridas
52.	in ΠΑΙ. Marm. Oxon. p. 93.	pag. 264. n. 129.	xcii. Reipublica	Republica

A P P E N D I X

A D

NOTAS GRAECORVM

I N Q V A

GRAECA QVAEDAM MARMORA PARTIM EDITA PARTIM
INEDITA PROFERVNTVR, AC VARIIS DISSERTATIONIBVS
ILLVSTRANTVR.

A P P E N D I X

A B

NOTAS GRÆCORVM

1 2 3 4

IN QVAE QUÆSDAM VARIETATES
LINGVÆ GRÆCÆ
EXPLICANTUR

M. Solerius del.

Florentiae anno 1748.

C. Sauro sculp.

REVERENDISSIMO PATRI
IOSEPHO AVGVSTINO DVLBEQVIO
 CLER. REG. SCHOLARVM PIARVM
 PRAEPOSITO GENERALI

EDVARDVS CORSINVS
 EIVSDEM ORDINIS
 FELICITATEM

Vod optime, & eleganter a Cicerone dictum accepimus, Artes omnes, atque honestissimas Facultates, quae erudiendis hominum mentibus institutae sunt, cognatione quadam inter se, ac necessitudine contineri, nullibi fortasse clarius, aut uberius effulget, quam ubi veterum Monumentorum cognitio suis ex fontibus haurienda, atque dilucide exponenda contigerit. Etenim, ut a Cl. Viris observatum, atque innumeris fere exemplis demonstratum esse conspicimus, pulcherrima id genus eruditae Antiquitatis Monumenta rite, felici-

terque explicari non possunt, nisi plurimus subinde splendor ex Grammatica, Geographia, Chronologia, ex sacris etiam, profanisque Nationum ritibus oriatur; adeoque eximiae Facultates illae ad eiusmodi cognitionem, ac studium faciem praeferant, atque in explorandis, illustrandisque Monumentis ipsis inito veluti foedere simul conspirent. Exinde vero fieri conspicimus, ut qui praeclarum aliquod Antiquitatis Monumentum illustrandum susceperit ex cognitione una sensim ad aliam digredi videatur, atque ex una ad Facultatem aliam tacite se rapi sentiat: perinde quasi pulcherrimum hoc eruditionis genus nullis fere finibus circumscribi velit; sed diligens, atque accuratus Antiquitatis investigator novam subinde rerum segetem exoriri videat, in quam opportune, nec sine maxima honestissimaque voluptate, libere exspatiatur. Id certe mihi,

quamvis ingenio, veterumque Monumentorum cognitione ceteris, qui in hoc erudito pulvere versantur, minime sim comparandus, tum in *Fastis Atticis*, tum in *Agonisticis* etiam *Dissertationibus*, quas superiori anno in lucem edidi, concinnandis saepissime contigit; ut facile profecto intelliget qui in illas oculos perhumaniter coniecerit. Longe tamen uberius, ac frequentius id observavi in Opere de *Notis Graecorum*, cui iam pridem in *Fastis* ipsis adornandis, variisque Graecis Marmoribus opportune explicandis, manum admoveram, quodque nuperrime typis editum evulgavi. Etenim plurimas, atque obscuriores in primis *Notas*, quae in Marmoribus ipsis occurrunt, facile percipi, vel explicari non posse observavi, nisi Populorum, Urbiumque nomina, quae Marmoribus inscripta fuerant; Magistratus etiam, ac Menses a variis olim Gentibus usurpati; Festorum quoque, Ludorum, Deorumque varietas, atque conditio, qui ab ipsis peragi, vel honorari consueverant; apprime perspecta foret; quemadmodum verus characterum, & compendiorum valor ex peculiaribus interdum ritibus expiscandus erat, qui apud Ethnicos, aut Christianos ipsos floruerat. Quin etiam *Notae* ipsae accurate legi, Marmorumque voces saepius luxatae depravataeque rite corrigi, restitui, vel emendari certe non poterant, nisi ex Geographia, vel Chronologia, vel sacra, profanaque Historia praesidium plurimusque splendor accederet. Itaque in obscurioribus quibusdam *Notis* explicandis, illustrandisque Marmoribus aliquando plura, neque inutilia, neque iniucunda repente mihi affulserunt; quae licet aliquo fortasse in pretio haberi, atque erudite Antiquitatis cultoribus probari posse viderentur, in ipsa tamen *Notarum* explicatione commode interferi non poterant; ne alphabetica nimirum ipsarum series temere perturbaretur, aut oratio ex praecipuo Operis argumento ad aliena digrederetur. Hinc e re futurum putavi si de nobilioribus eiusmodi Monumentis uberius quidem, atque accuratius, sed seorsim tamen, atque absoluta iam universa *Notarum* serie, vel recensione differerem; ut proinde haec Marmorum explicatio, sive *Dissertationum* fasciculus veluti Mantissa quaedam, aut Appendix ad Opus ipsum accederet. Ita vero *Dissertationes* ipsas disponere, simulque complecti nunc libuit, ut principem quidem locum iis concederem, quae sacris, Christianis nimirum, Marmoribus illustrandis inserviunt; deinde vero ceterae consequerentur, quae profana Monumenta continent; ac *Dissertationum* ipsarum singulae Cl. Viris eruditione, ac dignitate praestantibus inscriptae forent, qui me, studiaque haec mea perhumaniter excipere, ac fovere consueverunt.

II. Undenam vero potius aut seriem hanc auspiciari, aut in quem primum oculos, animumque convertere me deceat, quam in Te unum, *Vir Praestantissime*, qui sapientiae laude, ceterisque praeclaris animi dotibus, quam qui maxime commendaris; & quem veluti supremum Moderatorem ac Patrem Scholarum Piarum Ordo veneratur? Certe, si quid in me vel ingenii, vel doctrinae unquam fuerit, si quae fortasse in iis studiorum generibus, quibus ego Latinas, Graecaeque literas, aut egregias Facultates alias erudiendae Iuventuti adornandas suscepi, optimarum artium cognitio, vel splendor ullus appareat, id omne profecto intelligo, publiceque profiteor Scholarum Piarum Ordini a me deberi, qui me vel a primoribus etiam annis doctissimorum hominum institutione, & exemplo ad eam sapientiae, ac eruditionis laudem, quam in ipso singuli profitentur, ita semper aluit, excitavitque, ut quidquid in ullo studiorum genere eniti ego possim, Collegis meis amantissimis, atque universo demum huic Ordini dedicatum, optimoque iure consecratum esse videatur. Memorem autem hunc, gratumque animum meum neque illustrius ostendere, neque opportunius testari fortasse ego possim, quam si Te unum hic alloquar, Teque potissimum studiis hisce meis auspiciem, atque patronum desiderem: quippe qui Scholarum Piarum Ordinem auctoritate, consilio, prudentiaque tua moderaris; nihilque magis aut in amoribus, aut in votis habere Te ostendis, quam ut ipsi novus ubique splendor accedat. Eximium sane,

at-

atque perenne amoris huius consiliique tui monumentum posteris etiam aetatibus est futurum Collegium illud, quod liberalibus disciplinis omnibus rite ac feliciter excolendis, Te potissimum duce, atque auctore, nuper Romae excitatum, magnificeque praesidiis omnibus instructum, & exornatum conspiciamus: ne quid ego de Collegiis illis hic loquar, quae iampridem Panormi, ac Messanae, dum Siciliae Provincia tibi regenda obtigisset, incredibili ardore, civium plausu, regisque auspiciis, ac nomine decorasti. Sed nihil est tamen, in rebus omnibus a Te magnifice & preclare gestis, quod aut Ordini huic nostro carius, aut Tibi honorificentius esse unquam possit, quam quod assiduis praesertim curis, industria, studiisque tuis supremi demum honores Auctori, Parentique nostro sanctissimo IOSEPHO CALASANCTIO, cuius iampridem fama virtutum splendore patratisque prodigiis mirifice confirmata floruerat, ab Apostolica Sede decreti fuerint; isque sacro solemnique ritu BEATORUM FASTIS nuperissime inscriptus Scholarum Piarum Ordinem, quem maximo, atque incredibili Reipublicae Christianae commodo & faustitati instituerat, nova hac honoris, & ornamenti accessione veluti praesentissimum sidus illustret, praesidioque suo tueatur. Qua quidem in re nostrum quilibet optime profecto intelligit quantum amoris, clementiaeque tribuendum sit, qua BENEDICTVS XIV. Pontifex vere Maximus, Optimusque Scholas Pias complectitur, ipsarumque Auctorem virtutum omnium laude, atque heroica in primis, invictaque in adversis rebus constantia spectatissimum veneratur; sed una quoque intelligit quo studio, atque ardore amantissimi Patris gloriae, Ordinisque splendori, atque ornamento Ipse consulueris. Etenim, cum veram Scholarum Piarum gloriam PIETATE, atque ERUDITIONE, quas praestantissimus Ordinis Institutor CONCORDI PACE LIGAVIT, contineri perspiceres, incredibile est certe quantum utrique confirmandae, augendaeque qua virtutum tuarum splendore, qua consilio, & imperio semper institeris; quoque amore, atque humanitate eos excipere, ac fovere consueveris, qui Spartam hanc divinitus nobis oblatam impensius colere, atque pro viribus adornare conantur. Atque utinam quidem ea in me foret ingenii vis, atque alacritas, quae consiliis hisce tuis, susceptisque iampridem a me lucubrationibus pro rei dignitate perficiendis par esset; adeoque amoris propensaeque voluntati in me tuae plenius aliquando, atque illustrius respondere ego possem! Quandoquidem vero splendidius aliud observantiae in Te meae, gratique animi monumentum extare modo non poterat, quaeso obtestorque Te, ut hoc ipsum, quod humillime nunc offero, consecroque, perhumaniter excipias: ut haec ipsa Christiani Marmoris explicatio, vel Dissertationum mearum prima tuo inscripta nomini prodire possit; eamque laudem, quam ex ingenio viribusque meis sperare vix poterat, auspicio, nomine, praesidioque tuo consequatur.

III. Reinesius inter Christiana Marmora Classe XX. num. 454. pag. 1006. ex Chorerii Historia Delphinatus eximiam hanc Inscriptionem exhibet *Vienne Allobrogum in Aede S. Severi* positam.

ΕΙΡΗΝΗΣ ΕΤΗ	
ΤΕΣΣΑΡΗΚΟΝ	
ΤΑ ΚΑΙ ΕΝΙΟΤΕ	
ΛΕΥΤΑ ΣΕ ΤΑΤΗΝ	leg. ΜΕ ΤΑ
ΤΗΤΙΑΝ ΤΟΝ	ΤΟΥ
ΔΕΣΠΟΤΟΝ	ΔΕΣΠΟΤΟΥ
ΗΜΟΝ ΒΑΛΕΝ	
ΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ	
ΠΕΜΠΤΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑ	A. D. 440.
ΤΑΛΙΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜ	
ΠΡΟΤΑΤΟΥ. ΕΝΙΟ	
... ΠΕΡΙΤΙΟΥ ΕΚΤΗ	
ΚΑΙ ΤΗ ΕΡΑ ΟΜΗΣΤΟ	leg. έρασμιότητα
Φ Η ΗΜΕΡΑ ΠΑΡΑΣ	ήμέρας παρασκευής
ΚΕΤ. ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑ	nimirum Paschalis
ΕΝΤΗ ΗΜΕΡΑ ΧΡΙΣ	
ΤΟΥ ΕΧΑΜΕΝΟΥ.	

Quid

Quid accuratissimus Auctor ille in Marmore depravatum, adeoque corrigendum esse putaverit ex variis lectionibus apparet, quas ad Marmoris latus exhibuit; quemadmodum Reinesius ipse in notis Marmoris subiectis postremas in illo voces ita refingendas esse arbitratur ΚΑΙ ΑΝΑΚΤΑΚΙΝ ΕΝ ΤΗ ΗΜΕΡΑ ΧΡΙΣΤΟΥ ΔΕΣΟΜΕΝΗC. Itaque ex Cl. Viri sententia, & emendatione ita latine reddenda foret Inscriptio: *Irene annos quadraginta & unum nata obiit anno post Consulatum Domini nostri Valentiniiani V, & Anatolii splendidissimi Viri die mensis Peritii sexta, & desideratissima die Parasceves Paschalis, & resurrectionem in die Christi accipiet. Ceterum haec Irene, subdit Reinesius, cuius apud Viennenses defunctae ista memoria, e civibus Constantinopolitanis fuit; idque apparet e Computo ab Ecclesiae Gallicanae more diverso. Nominat enim mensē Περίτιον Macedonibus, & Constantinopolitanis usitatum, teste Evagrío, respondentem Februario, & Martio Romanorum. Reinesii vestigiis in exhibendo, explicandoque Marmore instituisse videtur Fleetwoodus pag. 518. n. 1. quemadmodum Relandus ipse in concinnanda Consulorum serie, Fastisque Consularibus Scriptorum, simulque Marmorum praesidio accuratissime contexendis ita Marmor illud ad annum Chr. 440. ex Gudii Schedis exscripsit ΔΕΣΠΟΤΟΝ . ΗΜΩΝ . ΒΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ . ΠΕΜΠΤΟΝ . ΚΑΙ . ΑΝΑΤΑΛΙΟΥ . ΤΟΥ . ΔΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥ . cumque Fleetwoodi exemplar a Gudiano differre conspiceret, in illo nimirum μετὰ τὴν ἑορταίαν τῆ δεσπότῃ ἡμῶν a Fleetwoodo emendari, subdit Relandus quod tunc Marmor ad annum sequentem pertineret, hoc est incertum esse putavit an Irenes obitus ad annum Chr. 440. sive 441. referri debeat. Denique Marmor ipsum ex Chorerio quidem, sed iuxta tamen exemplar a Cl. Viro Bimardo sibi transmissum, protulit Muratorius pag. 405. Cl. V. n. 4. ut aliqua proinde in illius apographo a superiori varietas reperiat, ut in subiecto Muratorii exemplo conspiciatur.*

Ο Ι Ρ Η Ν Η Σ Ε Τ Η
 Τ Ε Σ Σ Ε Ρ Α Κ Ο Ν
 Τ Α Κ Α Ι Ι Ε Ρ Ω Σ Τ Ε
 Α Ε Υ Τ Α Σ Ε Τ Α (lege Μ Ε Τ Α) Τ Η Ν
 Υ Π Α Τ Ι Α Ν Τ Ω Ν
 Δ Ε Σ Π Ο Τ Ω Ν
 Η Μ Ω Ν Β Α Λ Ε Ν
 Τ Ι Ν Ι Α Ν Ο Υ Τ Ο
 Π Ε Μ Π Τ Ο Ν Κ Α Ι Α Ν Α
 Τ Ο Λ Ι Ο Υ Τ Ο Υ Δ Α Μ
 Π Ρ Ο Τ Α Τ Ο Υ Ε Ν Ι Ο
 Ν Ι Π Ε Ρ Ι Τ Ι Ο Υ Ε Κ Τ Η
 Κ Α Ι Τ Η Ε Ρ Α Ο Μ Η Ε Τ Ο
 Φ Η Η Μ Ε Ρ Α Π Α Ρ Α Σ
 Κ Ε Υ Κ Α Ι Α Ν Α Σ Τ Α *iiiiiii*
 Ε Ν Τ Η Η Μ Ε Ρ Α Χ Ρ Ι Σ
 Τ Ο Υ Ε Σ Κ Α Μ Ε Ν Ο Υ

Clarissimus autem Editor hic optime feliciterque observavit in *undecimo* versu EN ΜΗΝΙ legendum esse, atque in *tertiodecimo* suspicatur pro ΕΡΑ ΟΜΗ ΕΤΟΦΗ levi, facilique mutatione rescribendum esse ΩΡΑ ΟΜΗ ΕΤΑΦΗ; adeoque singula Inscriptionis verba latine ita reddidit: *Irene annos nata quadraginta post vitam sancte actam, diem suum obiit post Consulatum Dominorum nostrorum Valentiniiani quintum, & Anatolii Viri Clarissimi Mensis Peritii die sexta, & hora simili tamulata est die Parasceves, & Resurrectionis die Christi* Quandoquidem vero Muratorius ipse *Parascevem* illam, ac *Resurrectionem*, quae in Marmore nominatur, ad Paschalia Festa spectasse, Reinesio duce, putavit, facile dirimi, vel explicari non posse observavit quī solemnibus Paschatis dies in Peritium Macedonum mensē incidit, si Peritius ipse Ianuario Romano respondisse debuerit. Itaque ingenue, modesteque testatur, *quid sit sepulturae mentio die Parasceves, & Resurrectionis, non assequor. Eoque difficilior nodus in-*
sur-

furgit, si Peritius Macedonum mensis Ianuario Romanorum respondet, ut Eriditi quidam censent. Sed fortassis in Martium cadebat, atque hinc eorum opinio emendanda. Certe Reinelius ipse, qui Cl. Muratorio facem praetulerat, simulque tamen imposuit, Peritium illum Februario, & Martio Romanorum respondisse, immerito ille quidem, sed perspicue tamen, aperteque iam dixerat. Atque ista quidem a Cl. Viris eximio huic Marmoris explicando subtiliter excogitata, ingenioseque tradita conspiciamus. Quum tamen perplexitas illa, & errores, qui in singulos fere Marmoris versus irrepsent, operisque consilium pati vix posset, ut Scriptores illi de Literis, atque eruditae Antiquitatis cultoribus praeclare meriti singula subtilius excuterent, uberiolemque lucem eximio huic monumento afferrent; e re futurum putavi si Marmor ipsum paullo diligentius exponerem; luxatas in illo, vitiatasque voces restituerem, verum ipsius sensum exponerem, atque exinde plura tum Chronologiae, tum sacris etiam Christianorum ritibus illustrandis accomodata opportune deducerem.

IV. Itaque, ut a primo Marmoris versu, vel ab ipso faeminae tumulatae nomine, exordiar, quamvis illa a Reinesio ΕΙΡΗΝΗC, a Muratorio ΟΙΡΗΝΗC, dicatur, quolibet tamen hic ego pignore contenderim primum in Marmore ΕΙΡΗΝΗ sculptum fuisse; nimirum characterem Ε ea potius lunata forma expressum, quae iam secundo Ecclesiae seculo usurpari consueverat, ut uberissime, invicteque Lupus ostendit ad Epitaphium Severae pag. 152. Itaque ab exscriptore facile ΟΙΡΗΝΗC pro ΕΙΡΗΝΗC exprimi deinde potuit; quemadmodum prorsus in latini Marmoris titulo apud Boldettum pag. 369. scriptum conspicitur ΕΝ ΟΙΡΝ, quod in opere *de Notis Graecorum* pag. 21. ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ legendum ac supplendum esse iam monui. Quod vero pro recto casu ΕΙΡΗΝΗ patrius ΕΙΡΗΝΗC in Marmore reperiatur, barbarae iam, depravataeque methodo adscribi debet, quae sequioribus iis temporibus, non in Graecis solum, sed in Latinis etiam, nominibus inflectendis irrepsit: ut facile exemplis innumeris ostendi posset. Id optime, ingenioseque Lupus observavit, qui quum in Severae Martyris Epitaphio legisset ΛΕΥΚΕC. ΦΕΛΕΙΕ. ΚΑΡΕCCEΜΕ. ΠΟCΟΥΕΤΕ, ibi *Leuces* nomen, non virile patris, sed muliebri potius matris, nomen esse coniecit, quod contra severiores Grammaticae leges in recto casu in ΕC defineret. Itaque pag. 157. longam nominum seriem clarissimus Vir ille ex Marmoribus contexit, quae ita in obliquis casibus efferuntur, ut in recto casu in ΗC definire debuissent. Sed clarius exemplum aliud adiecisse nunc iuverit ex Latino marmore apud Murat. Cl. V. n. 5. pag. 383. ubi in recto casu MATER LEOPARDES memoratur: quemadmodum apud Muratorium ipsum Cl. XXV. n. 2. pag. 1951. & Marangonium in *Appendice de Coemeterio SS. Thrafonis, & Saturnini* pag. 72. legitur

ΘΡΗΠΟΛΕΝΗC
ΤΗC ΦΟΙΝΙΚΗC
ΛΕΟΝΤΗC
ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ

*Tripolensis
ex Phoenicia
Leontis
in pace*

Sed quamvis ista barbarae vocis inflexio perspicuis exemplis illis mirifice confirmetur; fortasse tamen coniecere, vel suspicari quis poterit characterem C, qui in voce ΕΙΡΗΝΗC postremo loco nobis occurrit, in Ε refingendum esse; ut nimirum eiusmodi sigla Ε integra vox Ἐἰρηνεῖν exprimat; quemadmodum prorsus hic ipse valor in aliis Marmoribus characteri z tributus conspicitur, ut Ζήσαντι significet. Certe in hac hypothesis nomen *Irene* cum vocibus pone sequentibus aptissime componi posset, nitidumque sensum efficere; quod nimirum ΕΙΡΗΝΗ Ε ΕΤΗ ΤΕCΑΡΑΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝ *Irene vixit annos quadraginta & unum*. Sin vero, sublata sigla Ε, solum ΕΙΡΗΝΗC, vel ΕΙΡΗΝΗ legatur, eadem tamen vox illa Ἐἰρηνεῖν tacite intelligi, supponique debet; nisi barbaram hic ΕΤΗ pro ΕΤΩΝ scriptum dicatur. Quod vero ad *Irenes* aetatem attinet, cum in

Mu-

Muratorii textu TECCEPAKONTA solum legatur, *quadraginta* anni censeri debent; sed annos *unum, ac quadraginta* Reinesii exemplar hic postulat, in quo TEC-CAPHKONTA KAI ENIO scriptum conspicitur. Quamvis enim Muratorii lectio concinnior, longeque clarior appareat, insueta tamen haec formula *ἑρως τελευτῶ* argumento esse poterit cum Reinesio potius KAI ENIO legendum esse; quod ita corrigi, refingique deberet, ut KAI EN haberetur. Ac mirari sane non possumus si in brevi hoc Marmore frequenter adeo, vel exscriptoris, vel quadratarii vitia nobis occurrant, cum in sexcentis Marmoribus aliis graviora quoque menda subinde obversentur; ut apud Gruterum. pag. 1037. n. 11. legitur ZHCANTI. ENIATTO. ENOC. MHNAC. OKTΩ; longeque clarius, Marmorique nostro accommodatius in latino Marmore apud Gruterum ipsum occurrit pag. 1057. n. 3. DEPOSITIO. PAVLI. FAMVLVS. DEI. VIXIT. AN-NOS. L. ET. VNO. REQVIEVIT. IN. PACE.

V. Exposita iam Irenes aetate, mortis annus in Marmore, expressis Consulium nominibus, qui magistratu proxime functi fuerant, indicatur. Itaque in quarto versu pro CETA, quae nihili vox est, META rescribendum esse Reinesius optime, feliciterque iam viderat; ac error ille, nisi mea me fallit opinio, exinde manavit quod character M fortasse transversim, hac facie Σ, depictus exscriptori facile imposuit, perinde quasi non M, sed Σ, ille foret; quod certe vitium alibi quoque irrepsisse conspicitur. Exinde vero, ut id obiter moneam, Relandi anxietas, atque suspicio facile dirimi, refellique debet, qui incertum esse putavit an Irenes obitus ad annum Chr. 440. quo Valentinianus Augustus *quinto* Consul cum Anatolio processerat, sive ad sequentem 441. referri debeat. Etenim, si Irene *μετὰ τὴν ὑπατείαν post Consulatum Valentiniani V. & Anatolii* e vivis excessit, iique Consules ad an. Chr. 440. certissime referri debent, quo ipsorum nomina Fastis omnibus inscribuntur, dubitari certe non poterit quin Irene sequenti anno 441. obierit, qui, quamvis *Cyri* Consul nomine in Legum subscriptione designari consueverit; aliquando tamen in Legibus etiam ipsis *Valentiniani*, atque *Anatolii* nomine distinguitur: ut apud Gothofredum Tit. 19. nov. 2. legitur *Post Consulatum Valentiniani A. & Tit. 21. Post Consulatum Valentiniani A. & Anatolii*. Sed haec illustrius adhuc, longeque accuratius ex Dominicali annorum Litera inferri poterunt, ut opportune mox ostendetur. Interim vero observasse nunc iuverit, quod Consulium nominibus in Muratorii exemplo titulus iste praefigitur ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΤΩΝ ΗΜΩΝ cum in Gudio, Fleetvoodo, ac Reinesio ΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΜΩΝ legatur; idque Reinesius ipse in ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΟΥ refinxerit: quod ille nimirum, ut opinor, coniecero Anatolio, qui neque Caesar, neque Augustus erat, *Domini* titulum concedi non posse; adeoque vocem illam Valentiniano solum, qui Caesaris, Augustique honore potiebatur, adscribi oportere. Ita propemodum Muratorius ipse cum Marmor, quod apud Gudium pag. 372. n. 3. reperitur Cl. V. num. 3. pag. 405. ex Donio protulisset, in cuius initio legitur

P CC DD NN VALENTINIANI V ET ANATOLI
DIE XV KALENDAS MAIAS

ita siglas illas exposuit: *Post Consulatum Dominorum Nostrorum Valentiniani Quintum, & Anatolii*; repente tamen adiecit: *sed Anatolius nunquam Caesar, vel Augustus fuit. Quare contra morem DD NN interpretari opus erit Domini nostri*. Sed clarius etiam, longeque accuratius opinionem hanc, quae haecenus Eruditorum omnium animis insedit, nimirum *Domini nostri* titulum solis Augustis, atque Caesaribus tributum esse, Muratorius ipse nobis expressit illustrando Marmori, quod *Lugduni in Sancti Irenaei* reperitur, atque ab illo ex Marchione Maffei exhibitur Classe V. pag. 410. n. 5.

In quinto versu certissime rescribi debet MEROBAVDE, cum Gratianus Augustus una cum *Merobaude* anno Chr. 377. quarto Consul processerit; adeoque *Domini Nostri* titulus non Augusto solum, sed Merobaudi quoque ipsius Collegae concedi videretur. Atque utinam quidem latinum Marmor, quod a Reinesio Cl. XX. n. 416. pag. 993. profertur, integrum foret, utriusque nempe Consulis nomina in illo exprimerentur! Sic enim facile ostendi posset an *Augustis* solum, an vero *privatis* etiam Consulibus *Domini* titulus concederetur. Eiusmodi Reinesii Marmor ita desinit

DEPOSITVS IN PACE
VI. KAL. FEBRARIAS
DOMINIS NOSTRIS
FL. VALENTINIANO
CONSVLIBVS.

Quis hic aperte non videat alterius Consulis nomen exscriptoris, aut quadratarii oscitantia excidisse, obscurumque fore an princeps in Marmore locus Valentiniانو Caesari, vel alteri Consuli concederetur? Certe, si Valentiniანი Caesaris nomen secundo solum loco exaratum fortasse fuerat, Theodosii Augusti nomen, cum quo Valentinianus ipse *quater* Consul processerat, in Marmore restitui debet. Sin vero Valentiniანი nomen priorem in Marmore locum obtinuit, *Anatolii*, vel *Nonii*, vel *Avieni*, vel *Anthemii* nomen inferendum erit; cum ipsorum quilibet una cum Valentiniانو Augusto consulatum gesserit. Quum vero nulla iterati consulatus nota post Valentiniანი Caesaris nomen adiungatur, verisimilius existimo de primo ipsius consulatu Marmor illud intelligendum esse, adeoque Theodosii Augusti nomen in ipso restituendum, qui Consul XI. una cum Fl. Valentiniانو Caesare Fastis inscribitur an. Chr. 425.

VI. Quandoquidem vero Valentiniანი Caesaris, eiusque Collegarum mentio in explicando superiori Marmore facta fuit, quid prohibet quin Marmor etiam aliud illustrem, quod ambiguum certe, vel depravatum esse conspicio? Apud Muratorium pag. 2001. n. 4. Marmor Romae positum exhibetur

HIC DEPOSITVS EST ANTIOCHVS CANDIDATVS PRIMICERIVS

Ⲡ POLICIO . . . QVI VIXIT ANVS PM LZ IN PACE VI. KAL
(sic)
MAR . CONS DOMINI NOST . VALENTINIANI AVG VI ET
ABINIO CONS SEVERISSIMVS BENEMERITVS

ubi Cl. Editor adnotavit: *Quid est quod Valentiniანი Collega Abinius appellatur?* Certe in Fastis omnibus *sextus* Valentiniანი consulatus una cum *Nomi*, sive *Nomii* consulatu coniungitur. Marmor ipsum, & quidem in ceteris, opinor, accuratius apud Donium occurrit Claf. XX. num. 44. pag. 532. sed in exprimendo tamen consulatus numero, exempli superioris instar, depravatum; ibi nimirum legitur

HIC POSITVS EST ANTIOCCHOS CANDIDATVS PREMECERI

..... QVI VISIT ANVS PML . . . N PACE SI KAL . MART
..... DOMINI NOSTRI VALENTINIANI AVGG . I ET ABINIO COS

Ergone *primus* Valentiniანი Augusti consulatus cum *Abinii* consulatu coniungi debet, quum perspicuo potius Fastorum omnium testimonio conpertum sit Abinii, sive potius *Avieni* consulatum cum *septimo* solum Valentiniანი Caesaris concurrisse? Minime id quidem; nec id, opinor, in Marmore legabatur; in quo non AVGG. I. ut Donii Amanuensis expressit, sed AVG SI ex-

ratum erat: quemadmodum prorsus in superiori versu ΣΙ ΚΑΛ scriptum esse conspicitur, ut *VI. Kalendas* exprimat. Itaque, si character Σ, adeoque vera lectio Marmori a me restituta, admittatur, *septimus* Valentiniani Augusti consulatus habebitur, quem ille anno Ch. 450. una cum *Gennadio Avieno* suscepit.

VII. Atque ista quidem de Consulibus, quorum nomine, veluti caractere, Irenes obitus designatur, sive de emortuali ipsius anno. Etenim mensis nomen in Marmore perspicue recensetur; quamvis in Reinesio ENIO... ΠΕΡΙΤΙΟΥ; in Muratorio vero, sublata lacuna, ENIONI ΠΕΡΙΤΙΟΥ legatur. Vtrobique tamen peccatum esse putaverim, atque olim in Marmore scriptum fuisse suspicor EMENI pro EN MENI, sive EN MHNI. Eiusmodi contractionum, vitiorumque genera in Marmoribus etiam aliis occurrunt: ut apud Gruterum pag. 313. n. 1. legitur ΕΜΜΥΚΗΝΑΙΣ pro EN ΜΥΚΗΝΑΙΣ; & pag. 216. ΕΜΜΕΛΔΙΝΑΙΣ pro EN ΜΕΛΔΙΝΑΙΣ; & ΕΜΜΗΝΙ pro EN ΜΗΝΙ; ut proinde facile in hoc ipso Marmore barbaris fere temporibus exarato vox EMENI duplici vitio faedata fortasse irreperit, eademque rursus in deteriore aliam, sed maxime tamen affinem, ENIONI proclivi literarum ductu facile declinaverit. Ceterum Peritius ille, qui in Viennensi hoc Marmore nominatur, non *Macedonibus* solum, & *Constantinopolitanis* communis erat, ut Reinesius observavit; sed a plerisque etiam omnibus Asiae Populis, aliorum Mensium instar, in civilibus annis adhibebatur: ut immerito proinde Reinesius ipse coniecerit Irenem hanc ex Constantinopolitanis civibus fuisse: quippe quae facile eodem ipso iure ad plurimas Orientis Vrbes referri potuerit. Quin etiam Peritius ipse, quo Irene e vivis erepta fuit, non ad Macedonas, aut ad Constantinopolitanos, qui non aliis, quam veteribus Macedonum, mensibus utebantur; sed ad Syro-Macedonas solum referri debet; ut perspicuis oppido, certisque characteribus postremo loco mox ostenderetur. Sed, ut accuratius id asseri, ostendique possit, prius vitiatæ Marmoris voces ita restitui, exponique debent, ut exinde cetera nitida quadam serie deducantur. Postquam in Marmore dictum fuerat Irenem *sexta Peritii die obiisse*, repente subiicitur ΚΑΙ ΤΗ ΕΡΑ ΟΜΗ ΕΤΟΦΗ ΗΜΕΡΑ ΠΑΡΑΚΕΥ: Cl. Muratorius ibi legendum esse putavit ΤΗ ΩΡΑ ΟΜΗ ΕΤΑΦΗ latineque reddidit & *hora simili tumultata est die Parasceves*. Reinesius autem legerat ΚΑΙ ΤΗ ΕΡΑΚΜΙΩΤΑΤΗ ΗΜΕΡΑ ΠΑΡΑΚΕΥΗΣ, hoc est *desideratissima die Parasceves*, idque de *Paschalis Parasceves* tempore intelligendum esse putavit. Ego vero neque ΕΡΑ ΟΜΗ, neque ΕΡΑΚΜΙΩΤΑΤΗ legi posse contenderim; cum utrumque a perspicuo literarum ductu prorsus abhorreat; atque ex eiusmodi lectione commodus sensus aliquis exculpi non possit. Itaque levi, facilique duarum literarum mutatione rescribendum assero ΤΗ ΕΒΔΟΜΗ *septima*; ut nempe exprimat Irenem *sexta* quidem Peritii mensis die obiisse, septima vero, nimirum proxima sequentique, die tumultatam fuisse, quae septima Peritii dies eo anno in Parascevem, hoc est, ut inferius ostendam, in Veneris diem sextamque feriam inciderat. Ac nihil est certe cur in Reinesii, aliorumque sententiis uberius refellendis hic immorer, veramque Marmoris lectionem a me restitutam esse demonstrarem. Argumentis aliis, quae facile exponi congerique possent, hoc etiam accedat, quod quamvis Reinesius, alique plures *depositionis* nomine *mortem* designari crediderint; sacro tamen, solemni que ritu apud Christianos *obitus* dies ab ipso depositionis, vel sepulturae die ita distingui consueverat, ut sepulturae, vel depositionis dies obitus, mortisque diem proximo consequeretur; adeoque, si Irenes obitus *sexta* contigerat, sepulturae dies in *septimam* Peritii diem incidere, ideoque ΕΒΔΟΜΗ in Marmore rescribi debeat. Sacris eiusmodi Christianorum ritibus ostendendis exempla innumera ex latinis, graecisque Marmoribus afferri possent; sed aliqua solum subiecisse nunc libet, ut eadem Marmora, vel depravata restitui, vel perperam explicata accuratius exponi, commodeque illustrari possint. Apud Gudium pag. 369. n. 7. sepulchralis Christiani viri Inscriptio ita desinit

ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ ΕΤΟΝ Ο ΠΙΔ ΕΙΔΩΝ
 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΩΝ ΕΤΑΦΗ
 ΕΙΔΩΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΩΝ

Si nota, five character ille ΠΙ in eximio hoc Marmore, prorsus ut in aliis, significet Πρδ, dubitari certe non poterit quin in characteres alios ΙΔ error irrepserit; ut proinde alterutra ex notis illis, & facilius secunda Δ, deleri debeat, aut sublata prima Ι, secunda in Α refingenda sit, adeoque in Marmore πρδ Ι, five πρδ Α legatur: hoc est, ut alterutra ex notis illis innueret, Πρδ μίας εἰδῶν *Pridie Idus* intelligatur. At, ne temere Marmoris voces sollicitasse ego videar, longe verisimilius esse, censerique posse iam dixi, quod quadratarius ille, qui Romae Marmor exsculperat, insolita, barbaraque formula characteribus ΠΙΔ latinam vocem ΠΡΙΔΙΕ exponere voluerit. Quaecumque tamen hypothesis eligatur, perspicuum fiet *Vaesyrum*, qui *Pridie Idus* obierat, *Idibus* ipsis, hoc est proxima sequentique die, tumultatum fuisse. Hic ipse ritus ex Muratorii Marmore deprehendi potest pag. 1822. n. 7. ubi nunc legitur

ΑΓΑΘΗ
 ΧΡΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ
 ΕΤΟΝ Ε ΠΑΡΑ ΧΡΕ
 ΕΚΕΥΤΕΣ Θ ΑΠΟ ΚΑ
 ΔΑΝΔΩΝ ΣΕΠΤΕΜ
 ΒΡΙΩΝ ΕΞΕΚΟΜΙΣΘΗ
 ΔΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΙΣ
 ΧΑΡΙΣ ΤΩ ΚΥΡΙΩ
 ΚΑΙ ΤΩ ΧΡΙΣΤΩ

Menda, quae in Marmor istud irrepserant, nihil moror, quippe quae opportunius alibi a me indicata, & fortasse quoque non infeliciter sublata iam fuerint. Id unum observasse nunc iuverit, quod *Agatha*, quae *Parasceves* die, hoc est *feria sexta*, e vivis excesserat, *Sabbato*, adeoque sequenti die elata, vel tumultata fuit. Ita prorsus in latino Marmore apud Gruterum pag. 1054. n. 8. de *Matrona* legitur

QVAE RECESSIT DIE MERCURI
 ORA VII ET DEPOSITA DIE IOVIS
 IDVVM MAIARVM

quemadmodum Marmor aliud apud Boldettum pag. 398. habet

ASVRIVS VICTOR DECESSIT XI KAL APR. DEPOSSONE X KAL APRI

atque in eximio Marangonii Marmore, quod apud Muratorium ipsum occurrit pag. 1999. n. 2. rariori formula dicitur

III IDVS MAIAS FATVM FECIT LEO
 ET DEPOSITVS PRIDIE IDVS MAIAS

Quid vero si morem ipsum ex brevissimo quidem, sed insigni tamen Marmore confirmem, atque ipsum a Cl. Viris editum, sed haecenus tamen, ut opinor, minime intellectum illustrem? Marangonius in *Appendice ad Acta S. Saturnini* pag. 101. Marmor anno 1732. in Coemeterio SS. *Processi*, & *Martiniani* repertum exhibet

PECORI DVLCIS ANIMA BENIT IN CIMITERO VII. IDVS IVL.
 D. P. POSTERA DIE MARTVRORV

Doctissimus Editor hic observavit: *Puto certissime legendum esse In Cimite-ro Marturoru, non vero Postera die Marturorum: tum quod immediate sub verbo Cimite-ro habeatur Marturorum: tum quod nulli Martyres nominentur post verba Postera die; neque de Titularibus huius Coemeterii intelligi possit, nempe Processo, & Martiniano, cum eorum Natalis occurrat sexto nonas Iulii. Denique*

que concludit quod vocibus illis: *In Cimitero Marturoru explicatur haec loca specialiter fuisse designata ad Martyrum Corpora excipienda, ac propterea appellata fuisse Concilia Martyrum, ut fufe Baronius in Notis ad Martyrologium Romanum sub die 23. Iunii.* Lapidem ipsum exscripsit Cl. Lupus pag. 181. ut ostenderet *Marturi* vocem in sepulcralibus eiusmodi monumentis archaisimo non admodum alieno ab Latinorum antiquorum pronuntiatione, & scriptura saepissime reperiri; nihilque tamen de vero Inscriptionis sensu adiecit. Denique Muratorius Claf. XX. pag. 1922. n. 5. ex Marangonio Marmor ipsum exhibuit; quamvis ille non *VII. Idus*, ut perspicue in Marangonio reperitur, sed Lupi fortasse vestigiis insistens *VI. Idus* expresserit. Deinde vero explicando Marmor, atque perspicuae Catholicorum sententiae uberius confirmandae, doctissimus, simulque piissimus Auctor haec adnotavit: *Si cum CIMITERO, hoc est Coemeterio coniungenda est, uti plane videtur, vox MARTVRORV, idest Martyrum, agnoscere hinc etiam possumus quantam Martyrum copiam complecterentur Romana Coemeteria (nunc le Catacombe appellamus) quando eorum tumulis nomen accipiebant. Dodovelli Anglici pro Paucitate Martyrum pugnantis opinioni toties a Catholicis confossae istud quoque monumentum obicias. Atque hinc praeterea discas a vero deflectere qui Depositionis diem pro die Obitus accipiunt. Pecorius iste, sive Martyr fuerit, sive tantum Christi Fidelis, via functus in Coemeterium illatus est una die, atque altera D. P. hoc est Depositus, seu sepultus.*

VIII. Atque optime id ille quidem, ingeniosèque quod *obitus* diem a *depositionis* die distinguendum esse, sacrumque eiusmodi Christianorum morem huius etiam Marmoris praesidio probari posse putaverit. Quod vero Marangonio duce *Marturorum* vocem ad *Cimitero* referendam, ipsique coniungendam esse coniecerit, adeoque *Martyrum*, seu *Marturorum* nomine Christianos illos hic appellatos fuisse dixerit, qui in SS. Processi ac Martiniani Coemeterio condebantur liberioris, opinor, coniecturae genus haberi fortasse poterit, quod a perspicuo Marmoris sensu facile abhorreat: cum vox *Marturoru* ab alia voce *Cimitero* adeo seiuncta sit, ut vix ad illam referri, apteque cum illa coniungi posse videatur. Itaque, nisi plurimum hic ego fallor, *Martyrum* voce non certe quidem *Processus* ac *Martinianus*, ut optime Marangonius ipse observavit, sed Martyres tamen alii intelligi profecto debent, qui eximio quodam honore a Romanis colebantur, adeoque *μαρτυρῶν* ibi *Martyres* appellantur: ut proinde anniversarius ipsorum dies in eximio hoc Marmore, veluti perspicua temporis nota, exprimatur. Si vero quinam alii esse poterunt, quam *Septem Fratres*, ac Martyres illi, qui una cum *Felicitate* ipsorum matre Antonini Caesaris aetate variis tormentorum generibus cruciati VII. Idus Iulias Romanam Urbem glorioso sanguine consecrarunt; tantoque semper in pretio, atque honore sunt habiti, ut *decima* Iulii die solemnis, atque anniversaria ipsorum celebritas splendide perageretur, ipsorumque nomina Romanis Tabulis inscriberentur? Si id ego rite feliciterque coniecerim, nullus piissimi Scriptoris coniecturis locus, nulla perplexitas in eximio Marmore superesse iam poterit; sed nitide diserteque exprimetur Pecorium in Coemeterium venisse, hoc est e vivis excessisse, *VII. Idus Iulias*, hoc est *nona* Iulii die; sequentique, seu *decima*, pro veteri nimirum Christianorum more, sepultum fuisse, quae *decima* mensis dies non modo *postera dies*, sed etiam *dies Martyrum* hic appellatur quod in diem septem *Martyribus* sacram incideret. Quod si fortasse cui libeat non VII. ut Marangonius accuratius expressit, sed cum Muratorio & Lupo *VI. Idus* legere, adeoque Pecorii mortem non *nonae*, sed *decimae* potius, Iulii diei tribuere; tunc *postera*, hoc est *undecima* mensis dies, qua depositus ille fuit, adhuc *postera* Martyrum dies, sed alio sensu, diceretur; quod illa nimirum diem *Martyribus* sacram proxime consequeretur. Quaecumque tamen hypothesis, aut lectio seligatur, Marmoris etiam huius praesidio perspicuum fiet depositionis diem mortis diei pro-

proxime successisse; adeoque in Marmore, quod illustrandum suscepi, ea quoque de causa ΕΒΔΟΜΗ rescribendum esse, ut Irene, quae *sexta* Peritii die defuncta fuerat, *septima* tumultata dicatur.

IX. At neque solum *septima* Peritii Macedonici mensis dies, qua Irene deposita, vel tumultata fuerit, in Marmore demonstratur; verum etiam hebdomadis dies nitide, diserteque indicatur; quod nimirum depositionis dies in *parascevem*, vel *sextam feriam* incidit. Clarissimus quidem Muratorius *parascevem* illam, atque *resurrectionem*, quae in Marmore nominatur, Reinesio duce, ad Paschalia Festa spectasse credidit. Itaque facile dirimi, vel explicari non posse observavit quæ sacra Paschatis dies in Peritium Macedonum mensem incidisse potuerit, cum Peritius ille ex civilis Macedonici anni lege cum Ianuario solum Romanorum mense concurreret. Hinc nodo huic solvendo, explicandoque Marmoris suspicatur Peritium ipsum aliquando in Romanum Martium incidisse; quemadmodum Reinesius ante dixerat Peritium Februario, ac Martio respondisse. At doctissimis viris ambiguum illud *parasceves*, ac *resurrectionis* nomen imposuit, nihilque tale cogitantes abripuit, ut Macedonicorum mensium sedem, & Paschales etiam Cyclos immerito perturbarent. Etenim, ut a primo exordiar, *parasceves* nomine non modo celebrior illa, ac Paschalis Parasceve, sexta nimirum feria, quae Paschatis diem proxime praecedebat, verum etiam quaelibet sexta feria, quae in hebdomada qualibet haberi, alioque nomine *Veneris dies* appellari consueverat, exprimebatur. Id facile exemplis aliis, variisque Scriptorum testimoniis ostendi posset: sed omnium instar haberi merito poterit Marmor illud, quod superius etiam exhibui, in quo legitur

ΑΓΑΘΗ
ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ
ΕΤΩΝ ΕΠΑΡΑ
ΕΚΕΤΗΤΕΣ Θ ΑΠΟ ΚΑ
ΛΑΝΔΩΝ ΣΕΠΤΕΜ
ΒΡΙΩΝ ΕΕΚΟΜΙΣΘΗ
ΔΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΙΣ

Etenim, si *parasceve* illa, qua Agatha obiisse dicitur, in *diem nonam Kalendas Septembris* incidit, quis unquam *parascevem* illam ad Paschalia festa spectare, vel referri posse arbitretur? Si Agatha *parasceves* die defuncta, *Sabbato* vero tumultata dicitur, quis aperte non videat *parasceves* nomine nihil aliud intelligi, quam *feriam sextam*, Venerisque diem, quae proxime *Sabbatum* ipsum praecesserat? Ex plurimis vero Scriptorum testimoniis, quae proferri facile possent, insignis unus Athanasii locus sufficit perspicuis adeo, certisque characteribus expressus, ut nulla perplexitas superesse iam possit. Alexandrinus Populus in *Protestatione* Syriani Ducis imperum describens, quo is Athanasium ex sede sua derurbavit anno μετὰ τὴν ἑσπερίαν Ἀρβαιτιδνος, ἢ Λολλιάνου ait: ἐπιφοσκύσθη γὰρ τῆς πέντε Εἰδῶν Φεβρουαρίων, τετάρτη τῆς ἸΔ τῆς Μεχείρ μηνός, ἀγρυπνούντων ἡμῶν ἐν τῷ Κυριακῷ, ἢ ταῖς ἐυχαῖς σκολαζόντων, σύναξις γὰρ ἔμελλε τῆ παρασκευῆ γίνεσθαι: *illucescente enim quinto Idus Februarias die, hoc est decimo quarto mensis eius, qui ab Aegyptiis Mechir dicitur, vigilantibus nobis in Dominico, & precibus vacantibus, eo quod Synaxis Parasceves die celebranda esset.* Haec *parasceve*, quae V. Idus Februarias contigerat, non alia profecto esse potuit, quam *sexta feria*, quae anno Chr. 356. qui *Arbetionis*, & *Mavortii Lolliani* Consulatum proxime est insequutus, in nonam Februarii Romani mensis incidit; quemadmodum prorsus in aureolo Athanasianae Historiae Fragmento, quod Tomo III. Observ. Literar. pag. 65. Cl. Maffei edidit, perspicue dicitur quod *post Consulatum Arbetionis, & Lolliani ingressi sunt Dux Syrianus, & Notarius per noctem Ecclesiam Theonae, Mechir XIII. die per noctem*

tem supervenientem XIV. quae sane XIV. Aegyptii Mechir, adeoque *nona* Februarii Romani, dies in *sextam feriam* incidit: cum Parasceve Paschatis sequentis solum Romani mensis die contigisse potuerit. Addi postremo poterit, quod Paschalis Parasceves dies a Graecis μεγάλη Παρασκευή *magna Parasceve* appellari consueverat, ut ex Cedreni Glossario, aliisque pluribus erudimur: quo perspicue satis apparet solo *parasceves* nomine non Paschalem ipsam, sed quamlibet potius sextam feriam, designari. Quod vero ad *Anastasis*, vel *Resurrectionis* vocem attinet, quae mox in Marmore reperitur, ΚΑΙ ΑΝΑΚΤΑΚΙΝ ΕΝ ΤΗ ΗΜΕΡΑ ΧΡΙΣΤΟΥ tantum abest, ut solemnem Paschatis diem exprimere fortasse illa possit, ut oppositum potius ostendat. Ibi nimirum nide, diserteque non Christi, sed Irenes, *resurrectio* memoratur. Accedit etiam quod Paschatis dies nullibi, quod noverim, in monumentis istis Ημέρα Χριστού, sed Πάσχα vocatur, ut praecipue in marmorea S. Hippolyti Cathedra conspicitur, in qua saepissime Πάσχα, vel ΙΔ τῆ Πάσχατος, nullibi vero Αναστάσις vel Ημέρα Χριστού vocatur. Sed quid argumenta, vel coniecturas alias hic persequar, cum in sacris etiam divinisque Literis vera vocis huius, ac formulae significatio semel iterumque expressa nobis occurrat? Etenim Apostolus ad Philippenses. c. 1. ver. 6. scribens ait πεποιθώς αὐτὸ τέτο, ὅτι ὁ ἐναρξάμενος ἐν ὑμῖν ἔργον ἀγαθόν, ἐπιτελέσει ἄχρις ἡμέρας Ἰησοῦ Χριστοῦ *confidens hoc ipsum, quia qui coepit in vobis opus bonum, perficiet usque in diem Christi Iesu*; paucisque interiectis ver. 10. ἵνα ἦτε εὐκρινεῖς, καὶ ἀπόστοποι εἰς ἡμέραν Χριστοῦ *ut sitis sinceri, & sine offensa in diem Christi*: sequentique capite ver. 16. εἰς καύχημα ἐμὸν εἰς ἡμέραν Χριστοῦ *ad gloriam meam in die Christi*: in quibus sane, ceterisque locis omnibus extrema iudicii, vel Iudicii Christi, dies ab Apostolo significatur. Itaque Marmoris voces sacram solemnemque formulam a Christianis usurpatam perspicue continent, Irenem nempe ibi tumultatam in *die Christi*, hoc est in extremo iudicii die, futuram carnis *resurrectionem* sperare, sibi que faustam exorare. Hinc postrema Marmoris vox non cum Reinesio ΔΕΞΑΜΕΝΗC legi (quid enim Irene tumultata simulque in Christi die, quaecumque illa fuerit, *resurrectionem sortita* dicatur?) sed ΕΥΧΑΜΕΝΗΣ, sive potius ΕΥΧΑΜΕΝΗ *rogans*, restitui debet: quae sane voti, christianaeque spei formula in sacris Scripturis, ac Marmoribus etiam observatur. At non facile profecto ego dixerim an in eiusmodi censu Marmor illud haberi debeat, quod a Grutero pag. 1050. n. 3. exhibetur

D. M.
 AVRELIO BALBO &c. QUIETIORIS. PERFECTORISQUE
 VITAE. DESIDERIO. EX. NEGOTIIS. CIVILIBUS
 IN. QUIBUS. FVERAT. CVM. LAVDE. VERSATVS
 IOVIS. OP. MA. BENEFICIO. DVCTO. HIC. IN. SPE
 RESVRRECTIONIS. QUIESCENTI. LOCVS. PVBLICE, DATVS. EST

Scaliger quidem in *Indicibus Gruterianis* cap. 24. Christianis Inscriptionibus Marmor istud inseruit, eamque phrasim ceteris Christianorum formulis accensendam esse putavit. Casaubonus vero Inscriptionem hanc Christianam esse negavit: nam inquit Τὸ ΙΝ ΣΠΕ ΡΕΣΥΡΡΕΚΤΙΟΝΙΣ *Christianum quidem, sed a Paganis, ut alia Christianorum, usurpatum. Tertullianus quorundam meminit. Optandum tamen ut aliquem Tertulliani locum Casaubonus ipse indicasset, in quo resurrectionis spes a Paganis ipsis concepta, atque usurpata videretur. Certe tantum abest, ut Tertullianus aliquam resurrectionis spem Paganis affulisse, vel tenuem ipsius opinionem illorum animis infudisse putaverit; ut potius sententiam hanc in Libro de Testimonio Animae c. 4. peculiarem Christianorum praesumptionem fuisse ille dixerit: atque in Apologetico umbratilem solum inanemque immortalitatis, ac veluti resurrectionis imaginem a Paganis expressam Paganis ipsis obiecerit. Statuas, inquit, defunditis, &*
 ima-

imagines inscribitis, & titulos inciditis in aeternitatem: quantum de monumentis potestis scilicet praestatis & ipsi quodammodo mortuis resurrectionem. Hanc qui veram a Deo sperat, si pro Deo patiat, insanus est? Itaque doctissimi Casauboni pace vix ac ne vix quidem sepulcralem hanc formulam Ethnico viro adscribi posse putaverim; cumque altera ex parte *Iovis optimi maximi* nomen, cuius se beneficio *Aurelius Balbus* ad quietioris perfectiorisque vitae desiderium ductum esse testatur, Christiano viro prorsus indignum videatur, facile abriperer, ut Inscriptionem hanc inter apocryphas ablegarem, nisi profanas etiam Ethnicasque formulas a Christianis ipsis, vel imperitia, vel elegantioris interdum, ut ipsi temere existimarunt, styli gratia, & amore usurpatas esse conspicerem; quemadmodum certe *Bembus Leonem X. P. O. M. Deorum immortalium beneficio* Pontificem renunciatum esse scripsit; aliasque id genus dicendi formas in Epistolis Leonis ipsius nomine exaratis usurpavit, quas ipsi merito Lipsius obiecit. Sed haec alii, si libeat tantique sint, subtilius ac diligentius inquirent. Etenim mihi ad *Irenes* titulum, susceptumque Marmor uberius illustrandum ita reverti nunc libet, ut ipsius praesidio novus Chronologiae splendor oriatur; & nova civilium mensium Periodus, annique forma a Syro-Macedonibus usurpata ipsius testimonio confirmetur, quae Scriptoribus, ac Monumentis aliis rite explicandis inserviat.

X. Iampridem Eruditis omnibus exploratum erat Macedonum menses anni-que Periodum ita a singulis ferme Orientis Urbibus usurpari consuevisse, ut civilis ipsarum annus ab autumnali aequinoctio inciperet, primusque anni dies in 24. Septembris Romani diem incideret. Hoc uno tamen discrimine Nationes illae distinguebantur, quod Macedones quidem Europaei, Ephesii, & Pergameni veterem mensium ordinem accuratissime conservarunt, ideoque primum in mensium ordine locum semper *Dio* concessere; ceteri vero, qui *Syro-Macedones* appellabantur, anni cardinem ad Hyperberetaeum, qui *duodecimus* postremusque iam fuerat, transtulerunt; hoc est civiles annos ab Hyperberetaeo mense veluti primo duxerunt. Hinc mensis *Dius* apud Macedones Europaeos ceterosque Populos, qui veterem Periodum conservarunt, *primus*; apud Syromacedonas *secundus* erat; adeoque *Peritius* iuxta Macedonas *quarto*, at iuxta Syro-Macedonas *quinto* solum loco numerabatur. Itaque *Peritius* ipse apud Macedonas quidem 24. Decembris; apud Syro-Macedonas vero 23. Ianuarii Romani die incipiebat: ut proinde *septima* *Peritii* dies in veteri Macedonum Cyclo cum 30. Decembris; at in Syro-Macedonum Periodo cum 29. Ianuarii die concurreret. Sed anno Chr. 441. quo *Irenem* tumultatam esse iam vidimus, neque 30. Decembris, neque 29. Ianuarii dies, in *parascevem*, sextamve feriam incidisse potuit: cum annus ille, sive Ianuarius mensis, a *quarta feria*, vel Mercurii die inceperit; adeoque 29. Ianuarii dies in eandem ipsam Mercurii, & 30. sequentis Decembris in Martis diem inciderit. Ergo *Peritius* ille, qui in Marmore nominatur, non a veteri Macedonum, vel Syro-Macedonum cardine ducebatur; sed ab alio solum termino exordiebatur, atque ea lege & periodo constitutus erat, ut *septima* ipsius dies eo anno in *parascevem* incideret. Quae vero Periodus, aut facilius hic concipi, aut verisimilius admitti potest, quam ut Macedonici menses ab ipsis Romanorum mensium calendis inciperent; Macedonici nimirum, Iulianique menses accuratissime sic conspirarent, ut in solis mensium nominibus varietas haberetur? Certè novam hanc prorsusque Iulianam civilis anni mensiumque formam a Graecis aliquando receptam esse Scaliger, Petavius, aliique plurimi iam observarunt; licet immerito Scriptores illi eam ab Asianis omnibus usurpatam esse putaverint. Etenim Norisius in aureo, atque immortalis Opere *de Anno, & Epochis Syro-Macedonum* pag. 15. & 34. contra Scaligerum, atque Petavium perspicuis certisque Scriptorum testimoniis, atque eximio imprimis Epiphania loco demonstravit Asiaticos illos, qui ab Epiphania *Macedones* appellantur, ipsius aetate veterem adhuc anni Periodum usurpasse, in qua *Dius* men-

mensis, adeoque civilis annus a 24. Septembris Iuliani die inciperet: Tyrios autem Hyperberetaci mensis annique exordium a 19. Octobris, Gazenses vero a 28. Octobris eiusdem Romani die duxisse; Antiochenos denique, Laodiceanos, Caesarienses, aliosque Syros, qui ab Epiphanio *Graecorum* nomine designantur, novam illam anni rationem invexisse, in qua civilis annus a Dio, simulque a calendis Novembribus initium duceret. Eiusmodi vero Norisii, aliorumque sententia, quae obscurioribus interdum, aut perplexis Scriptorum testimoniis inniti fulcirque solet, ut mox ostendetur, pulcherrimo Marmoris huius exemplo, & autoritate confirmari iam poterit, in quo nitide demonstratur in Irenes patria, hoc est in Graeca quadam, vel Asiatica civitate, quaecumque illa fuerit, mensem Peritium non aliunde, quam ab ipsis Februarii calendis, incœpisse. Ita nimirum *septima* Peritii dies in *parascevem* sextamve feriam anno Chr. 441. incidisse debuit, cum Februarius mensis certissime a Sabbato exordiretur. Quod si periodus, annique forma, vel hypothetis alia eligatur, constans illa Macedonicorum, vel Syro-Macedonicorum mensium series a Scriptoribus tradita perturbanda foret, atque perspicui temporis anni, dierumque characteres in Marmore designati ulla ratione intelligi vel explicari non possent. Exinde quoque manifestissime deduci potest quod Peritius ille, qui in Marmore nominatur, non ad Macedonas, aut Tyrios, aut Sidonios, aut Gazenses, aut Asiaticos alios; sed solum ad Syro-Macedonas alios spectasse potuit; ideoque Irene non ad Constantinopolitanos, ut volebat Reinesius, sed ad Gentium illarum aliquam referri debet, quae ita Syro-Macedonum mensibus utebantur, ut civilis ipsarum annus a Dio, simulque calendis Novembribus, adeoque Peritius a Februarii calendis inciperet.

XI. Atque haec hactenus quidem eximiam hanc Irenes epigraphen in Reinesii, Bimardique exemplis expressam partim coniecturis, partim perspicuis certisque rationibus explicavi; cum Marmor ipsum, ut ex humanissimi, doctique Viri literis Vienna datis acceperam, periisset; adeoque ipsius consulendi exscribendique spes adempta foret. Itaque id unum, coronidis loco, subiecisse nunc libet, quod in edito Chorerii Opere, cuius copia mihi nuperime superioribus iam excusis facta fuit, eodem prorsus ordine Lib. I. pag. 44. & 45. Marmor exprimitur, qui in Bimardi, adeoque Cl. Muratorii, Schedis conspicitur: ut proinde Reinesius non ex Chorerio ipso, sed ex vitiatum potius apographo, Marmor exscripserit; quemadmodum Chorerius ipse non ex Marmore, sed ab Amici schedis illud acceperat. Ita nimirum Scriptor ille in explicando illustrandoque Marmore ait: *Duverdier, Scaliger, & Gruterus l'ont ignorée, quoique elle fût dans la même Chapelle de S. Theodore, d'ou elle a été tirée a ma priere. On ne la trouve plus dans l'Eglise de S. Severe, on étoit la Chapelle de S. Theodore, la quelle ne subsiste plus.* Vbi vero de Peritio mense, de Valentiniani Consulatu, & Anatolii nomine Chorerius ipse varia observasset, Marmoris verba latine ita reddidit: *Irene annos quadraginta. Sancte obiit sub Consulatu Dominorum nostrorum Valentiniani quintum, & Anatolii clarissimi plena Februarii sexta, & terrae consépulta die Parasceves, resurgat die Christi egredientis.* Interpretationem hanc a perspicuo veroque Marmoris sensu abhorrere ex iis, quae superius exposui, deprehendi facile poterit; cum praesertim Chorerius in vocibus ENIONI, & TH EPA OMH ETOΦH explicandis maxime erraverit. Commode id tamen, praeclareque factum, quod in tertio versu ubi Reinesius ENIO, Bimardus IEPOC exhibuit, Chorerius hiatum esse observavit, in quo characteres I, & Ω conspiciantur; ut ibi proinde I'επως legendum esse coniecero; prorsus ut a Plutarcho dicitur Lycurgum Iεπως sancte obiisse. Ac subtiliter ista quidem, & ingeniose, cum in Latino etiam Marmore apud Fabretum C. III. n. 590. pag. 222. ut exemplis aliis abstineam legatur BENE VIXITI, VENE CONSUMMASTI, Mihi vero suspicio suboritur ibi non I'επως, sed ΔΥΩ, vel ΟΚΤΩ restitui supple-

rique etiam posse; nisi fortasse superstitum characterum situs, aut ductus obsisteret: quod modo explorari, vel definiri non potest. Ceterum si ΙΕΡΩΣ, aut ΔΙΩ, aut ΟΚΤΩ in Marmore refingatur, quaecumque ad locum hunc observavi opportune corrigi mutarique debent. Vicissim vero, cum in Chorerii apographo, quod ceteris ego iure praetulerim, perspicue diserteque legatur ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΤΩΝ ΗΜΩΝ *Dominorum nostrorum*, nullus, opinor, dubitandi locus supererit quin *Domini nostri* titulus tum in Graecis, tum in Latinis quoque Marmoribus privatis etiam civibus aliquando concederetur; quod ipse omnium primus contra Reinesii, aliorumque sententiam ostendi. Ac ne temere suspicari quis possit Siglas illas DD NN, quae in Marmore superius exposito reperiuntur, ita explicandas esse, ut ad solum Caesarem referantur, ceteris hoc exemplum aliud accedat, quod apud Cl. Muratorium pag. 2101. n. 3. reperitur.

MAXIMA . IN PACE QAE VIXIT AN
NVS PLUS MINVS XXXV. CONS.
DOMINIS NOSTRIS ONORIO III. COS
ET EUTICIANO CONS. PRIDIAE
NONAS SEPTEMBRES

Itaque, si *Flavius Eutychianus*, qui anno Chr. 398. una cum Honorio Augusto Consul processit, *domini* titulo hic nitide explicataeque insignitur; nihil est certe cur titulus ipse *Anatolio* negetur, quem *Λαμπροτάτε* *splendidissimi*, si-ve potius *Clarissimi* nomine, atque honore exornatum esse conspiciamus.

XII. Denique, cum Chorerius postremam Marmoris vocem reddiderit *egredientis*, perspicue apparet, quod ipse in Marmore non ΕΞΑΜΕΝΟΥ, vel ΕΞΑΜΕΝΗ, vel ΕΥΧΑΜΕΝΗ, sed ΕΡΧΟΜΕΝΟΥ legendum esse putavit: quemadmodum in *quintodecimo* epitaphii versu non ΑΝΑΚΤΑΚΙΝ, sed ΑΝΑΚΤΗΚΕΤΑΙ, ex Chorerii hypothesis scribendum esset. Atque optime id quidem expositum, feliciterque restitutum esse putaverim; cum facili levique mutatione perspicuus alius, nativusque sensus oriatur; quo nimirum Irene non *resurrectionem exorans*, sed illam, certo in Christi venturi die habitura, exprimitur. Itaque, si cui concinnior ista Chorerii explicatio magis arriserit, hanc amplectatur per me licet; cum utraque phrasis, aut formula Christianae feminae digna, Christianoque monumento inscribenda merito videatur. Quemadmodum enim superius observavi, *resurrectionis* opinio, spes, ac fiducia solis Christianorum animis infederat, & veluti perspicua quaedam, & constans ipsorum tessera haberi consueverat; nec ullibi certe ab Ethnicis usurpata, vel in monumentis expressa probari ostendique illa poterit. Palmae quidem, ac phoenices aves rogis impositae in Ethnicorum tumulis aliquando conspiciuntur; sed eiusmodi symbolis, ut Fabrettus Cap. V. pag. 378. & Muratorius Dissertat. LVIII. pag. 42. observavit, felicior quidam vitae status post mortem futurus, ipsa quoque animorum immortalitas indicatur, quae plerisque Philosophorum sectis probata, Ethnicis ipsis credita, atque mirifice inculcata fuit: ut proinde SPES AETERNA, PERPETVA FELICITAS, AETERNA ANIMA in aliquibus Ethnicorum monumentis occurrat. Frustra tamen, aut *resurrectionis* vocem, aut *redvivi* corporis ideam, & opinionem in monumentis ipsis inquiras, si illud unum *Aurelii Balbi* titulum exceperis; quem aegre dixeris an ad Ethnicum, an ad Christianum virum referri debeat, cum praesertim in Schedis aliis, quas Cl. Muratorius Cyriaci fuisse existimat, non IOVIS OP. MA. sed DEI MAXIMI scriptum legatur. Ne tamen quidpiam dissimulem, quod illustrando Marmori, vel controversiae dirimendae conferre posse videatur, eximium Laërtii locum hic proferam, ex quo facile inferre, vel suspicari quis possit veram *resurrectionis* ideam Ethnicis etiam viris affuisse. Laërtius de Theopompo Lib. I. seg. 9. differens ait: Ο's ε αναβίωσει
οψαι,

σθαι, κατὰ τὰς Μάγους, Φησὶ τὰς ἀνθρώπους, κὶ ἕσσεσθαι ἀθανάτους, κὶ τὰ ὄντα ταῖς αὐτῶν ἐπιλήσει διαμεινῆν: *qui a Magorum sententia in vitam quoque redituros homines dicit, immortalesque futuros, & universa illorum invocationibus permansura.* Ita nimirum locum istum Ambrosius latine reddidit; nec alio certe sensu vocem ἐπιλήσει sumendam hic esse Mericus Casaubonus existimavit, quam ut Magorum *preces, & invocationes* exprimat, quarum vires omnes existere ac permanere possint. Isaacus vero Casaubonus, & Carpentarius ταῖς αὐτῶν, vel ταῖς αὐταῖς legendum, latineque reddendum existimant *omnia suas appellationes retentura*: quod nimirum omnia pristinam indolem, formam, ac naturam conservare, adeoque iisdem prorsus nominibus exprimi, vel appellari debeant. Mihi vero subtilior, longeque accuratior videri solet Holstenii sententia, qui rescribendum asserit: *ταῖς αὐτῶν ἐπικυλήσει suis revolutionibus*, quod nempe universa ex Magorum hypothese, certa quadam periodo, ac revolutione peracta, redire, reviviscere, eoque sensu immortalia esse debeant. Ut enim praeteream Magos, non adeo stupidos effingi posse, ut universa ipsorum precibus consistere, conservari, eandemque prorsus naturam, ac nomen retinere putarent, Magorum hypothesis in Holsteni sensu ad Platonis, aliorumque sententiam propius accederet, qui universa in orbem reditura dixerunt: &, quod ad humanos quidem animos ipsorumque immortalitatem, ac reditum attinet, facile cum *metempsychosis* opinione confundi posset; quae, licet a Pythagora inventa dicatur a Laërtio Lib. VIII. seg. 14. longe tamen antiquius ab Aegyptiis tradita fuit, ut perspicuo Herodoti testimonio erudimur. Itaque dum Magi, & Aegyptii quoque, si libeat, Pythagorici, ac Platonici ἀναβιώσσεσθαι τὰς ἀνθρώπους *homines reviviscere*, sive phoenicis instar resurgere existimarunt, humanos animos a corpore iam solutos humano cuiusdam corpori iterum coniungendos putarunt. Quid tamen inanis iste animorum circuitus, aut transmigratio, si cum vera, perfectaue resurrectione conferatur? cuius spes, ac certissima persuasio Christianis ipsis divino fidei lumine affulserat; quaeque tantum abest, ut solo rationis lumine ab Ethnicis percipi, credique potuerit, ut illa omnes potius ingenii vires excedat, plurimisque difficultatibus obnoxia sit, quas acriter quidem a liberioris ingenii viris propositas, sed incredibili tamen doctrinae copia a cordatioribus aliis nostris hisce temporibus accuratissime diremptas esse conspiciamus.

ILLVSTRISSIMO CLARISSIMOQVE VIRO
INNOCENTIO FLISCO
 PATRICIO GENVENSI
 EX COMITIBVS SAVINIONIS.

EDVARDVS CORSINVS.

In omnibus fere Latinis, Graecisque Marmoribus explicandis maxima utilitas, atque iucunditas esse solet, puriori certe nobiliorique voluptatis, & cognitionis genere perfundi ille debet, qui Christianae Religionis mysteriis initiatus, & sacris praesertim studiis addictus varias illas eruditae sacraeque Antiquitatis memorias accuratius inspexerit, quae in Christianorum Marmoribus observantur. Ut enim ommittam profanis studiis, ac disciplinis omnibus praecipuum fere splendorem nobilioremque fructum esse defuturum, nisi ipsa, veluti praesidia quaedam, ad sacrarum divinarumque rerum cognitionem, atque Catholicae religionis studia dirigantur, veteribus certe Christianorum monumentis augustior quaedam, sincerior, longeque amabilior Antiquitatis, & eruditionis species inesse conspicitur. Non is profecto ego sum, INNOCENTI Doctissime, qui nobiliora Christianorum Monumenta cum Ethnicis ita conferri posse existimem, ut haec illis aut numero, aut elegantia, aut utilitate concedere videantur. Optime nimirum intelligo in immensa illa Ethnicorum Marmorum copia, veluti inexhausto quodam uberrimoque thesauro, plurima contineri, quibus, & Latini sermonis castitas, & Nationum ritus, & Magistratum varietas, & augusta illa Imperii Romani maiestas effulgeat, ut proinde maximus exinde Chronologiae, Historiae, Geographiae, & politioribus Disciplinis aliis splendor accedat. Hoc unum tamen asserere non dubitaverim, quod plurima quoque Disciplinis illis illustrandis ex Christianis etiam Marmoribus feliciter eruuntur; quod rudis illa, incompta, ac inelegans verborum structura, quae in ipsis frequentissime occurrit, Fidelium animos allicere, & delectare etiam potest; quod aurea fere simplicitas, quae primis Ecclesiae temporibus in pretio fuerat, in plerisque Marmoribus, in variis ipsorum vocibus, phrasibus, & acclamationibus effulget; ut in iis proinde legendis, excutiendisque primaeva illa Christianorum indoles, & Ecclesiae facies veluti rediviva omnium oculis obverferur. Itaque merito conqueri, vel indolere nos possumus, quod pauca

solum id genus Monimenta supersint; pleraque vero, vel in subterraneis locis, antiquis nimirum Martyrum Coemeteriis disposita adhuc delitescant, vel ipsis Templorum pavimentis inscripta mutila iam abrasa, vel informia sint; praesertim vero quod serius, ac remissius, quam par fuerat, in excubendis, ac illustrandis illis docti Viri animum operamque collocaverint: cumque renatis in Italia literis de Ethnicorum Monumentis una colligendis, illustrandisque plurimi cogitaverint, pauci admodum sacris, aut Christianis ipsis animum adiecerint. Plurimum tamen nobis, Christianaeque doctrinae cultoribus gratulandum, quod iacturam hanc superiori saeculo maxima ingenii doctrinaeque gloria repararunt Bosius, Arringhius, Donius, Fabretus, Margarinus, aliique plurimi, qui Christiana monimenta acuratissime collecta, variisque observationibus explicata protulerint. Ceteros autem, qui aetate nostra hanc spartam adornarunt, excellere, omniumque diligentiam, ac laudem superasse merito existimatur Cl. Muratorius: quippe qui non modo innumeras veterum Christianorum *Inscriptiones* in novo *Tthesauro* suo collegerit; sed etiam ipsarum plurimas brevibus doctisque adnotationibus illustraverit; praesertim vero in aureo aeternoque Opere, in quo *Antiquitates Italicas Medii Aevi* complectitur, plurimis Christianorum Marmoribus novam lucem affuderit; atque vicissim ex Marmoribus illis sacros Christianorum ritus explicaverit, aut opportune confirmaverit. Clarissimis viris istis facem praefertentibus ipse quoque nonnulla Christianorum Marmora aliquot Dissertationibus, explicanda suscepi: & quamvis in ipsarum limine Graecum Marmor, velut operis argumentum, attulerim, subinde tamen pro re nata Latinis etiam Marmoribus aliquam lucem efferre volui; si vitiata mutila, vel obscura illa fuerint, ea corrigere, supplere, vel explicare conatus; ut ex iis omnibus una collatis sacri quidam Christianorum ritus intelligi, vel accuratius exponi probarique possent. Quod vero Dissertationem hanc illustrando explicandoque *Stratonices* Epitaphio Tibi, Vir sapientissime, inscripserim, eamque nomine, & auspicio tuo decorare decreverim, in causa fuit eximia prorsus humanitas, qua me studiaque haec mea excipere probare, complectique consueveras; atque ex profanis studiis, Fastisque Atticis, quibus immorabar, ad haec sacra subinde digredientem hortari, atque impellere solebas. At neque consilio solum, iudicioque tuo gravissimo ad illa excitari me decuit; sed exemplo quoque, & praeclara sapientiae gloria, qua in iis praesertim studiorum generibus excellere videbaris: quippe qui politioribus literis, ac disciplinis omnibus, quibus ab ineunte aetate mirifice instructus eras, sacrarum quoque rerum cognitionem ita coniunxeris, ut nihil deinde carius, & antiquius habere Te ostenderis, quam ut in veterem Ecclesiae Disciplinam in Theologorum dogmata, in Divinarum Literarum scientiam, in Sacram Historiam accuratius inquirereres, adeoque uberrimam Tibi sacrae Eruditionis copiam comparares. Quem quidem eximium in literas, & sacras praesertim disciplinas amorem, ac studium non tam ego, Vir praestantissime; ex praeclaris animi ingeniique tui dotibus derivatum, quam ex Maioribus tuis immortalis gloriae Viris haustum, atque expressum putaverim. Ut enim ceteros ex Elisca Gente pacis etiam artibus, ac literarum gloria illustres viros praeteream, nihilque de Patruo tuo loquar, qui maximum Romanae Purpurae, & Patriae Infulis decus attulit; sola Innocentii IV. Pontificis Optimi, Maximique gloria facem tibi praeferre, Teque acrius incendere profecto poterat. Ille nimirum egregiae morum sanctitati, prudentiae, ceterisque virtutibus insignem adeo divinarum rerum, sacrorumque Canonum scientiam coniunxit, atque in aureis suis Operibus expressit, ut inter illustriores Pontificii Iuris Interpretes haberi, atque communi, constantique Iurisconsultorum omnium voce *Pater*, & *Organum veritatis* appellari meruerit. Itaque vereri certe non poteram quin tenuis ista studiorum meorum pars sacraeque eruditionis specimen Tibi iucundum accedere; probarique posset, si in illo non

non modo memorem gratumque animum, & observantiam in Te meam, sed ipsum quoque Operis argumentum inspicias, & quo cetera id genus complecti soles, amore, & humanitate prosequaris.

II. Clarissimus Antonius Maria Lupus a Societate Iesu, acerbo nimium fato nuper sublatus, in eximio praestantique Opere, quo *Severae Martyris Epitaphium* anno MDCCXXII. Romae in *Coemeterio Thrafonis, & Saturnini* repertum feliciter explicavit, Marmor aliud pag. 34. accuratissime exhibuit, quod anno MDCCXXXIII. in eodem ipso Coemeterio effossum, atque in Pro-naum Sanctae Mariae trans Tiberim Boldetti cura translatum fuerat, ea prorsus Characterum forma vitiataque methodo, quae in subiecto schemate conspicitur. Vbi vero Cl. Scriptor *barbare conceptum, sed pie scriptum hoc epitaphium cum iisdem omnino mendis apographi, quod excerptum fide summa ex ipso lapide eruditus amicus Roma transmisit*, attulisset, ingenue modesteque subdit: *nescio an ita interpretari possim incultum epitaphion*

- vers. 1. *Aurelius Imerius cum filio meo Getha hic iaceo.*
 2. *Postquam vixit cum me suo Viro*
 3. *Stratonice Neophyta, exivit e seculo.*
 4. *Illius aetas acta bene, ac modeste fuerunt anni triginta.*
 5. *Et deposui eam in Martyrio precatus CVM PACE (1).*
 6. *Et recordatus illius erga me modestiae, &*
 7. *quinque*
 8. *annorum quinquaginta (2)*
 9. *Feci bene cum Filio meo, & requievit, vel obdormivit.*

Itaque, licet hic Lupus *confusum, ac nubilum sensum in annis aetatis suae suaeque coniugis enumerandis ab Aurelio usurpatum observet, Stratonici tamen triginta, Aurelio vero, quinque, & quadraginta aetatis annos adscribit, quos ille, vel omnes, vel ipsorum plures cum filio Getha peregerit. Sex annis postquam Cl. Lupus in lucem protulit hanc Epigraphem, rursus eam evulgavit V. C. Iohannes Marangonius post Acta S. Victorini Episcopi Amiterni, & Martyris, quae Notis illustravit, nempe in Appendice de Coemeterio SS. Thrafonis, & Saturnini nuper detecto Via Salaria Nova p. 78. & 79. ubi eandem ipsam P. Lupi versionem iterum proposuit; at in ipsa producenda epigrapha in quarta linea pro ΕΤΗΤΡΙΔ, ut habet Lupianum autographum, scripsit ΕΤΗΠΙΔ. Hoc ipsum Marmor, sed ex vitiatis Lupi schedis, apud Muratorium quoque occurrit pag. 1838. num. 1. nisi quod ibi vulgata characterum Graecorum forma adhibetur, palmae ramus, qui sinistrum Marmoris latus exornat, inter quartum quintumque versum transversus in Muratorio depingitur; quodque gravius est, postremi tres versus ita efferuntur:*

ΚΑΙ ΕΜΝΕΟΙΟΝΕΥΣΑ ΑΥΤΗΣ ΕΜΕΣ ΣΩΦΡΟΤΗΝΗΣ

ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΙ ΕΤΩΝΤΙ ΕΝΤΗΚΟΝΤΑ

ΕΠΟΙΗΣΑ ΚΑΛΩΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΤΙΟΥ ΜΟΥ ΚΑΙ ΕΚΥΜΗΘΗ

Itaque latinus Marmoris huius interpres ita epigraphem reddit: *Aurelius Imeris una cum filio meo Zetho, postquam vixit iuncta mihi suo Viro Stratonice Neophyta, egressa est de hoc seculo. Egit illa bene, ac modeste annos triginta; eamque desposui in sacrum Martyrium in pace; & recordatus illius erga me modestiae, & quinque annorum quinquaginta, feci bene cum filio meo. Et requievit.* Habes hic, optime doctissimeque INNOCENTI, quidquid eximio huic Marmoris illustrando explicandoque Clarissimi Viri monumentis aliis colligendis, & exponendis intenti obiter protulerunt. Quandoquidem vero maxima vocum perplexitas, perturbatus non modo vocum, sed etiam versusum ordo, aliaque id genus vitia, quibus inficitur, pati vix poterant, ut

(1) Id est, precatus illi in pacem. (2) Scilicet, annos LV. feci bene cum filio meo, post quos requievi.

ut Scriptores illi de literaria republica immortaliter meriti commodiorem exinde, verumque sensum exculperent, sacrosque Christianorum ritus in illo indicatos fufius exponerent, quidquid ab iis neglectum indictumque fuerit explicare enitar, ut in tanta vocum perplexitate, ac barbarie, concinnior, ac, nisi mea me fallit opinio, verus Epitaphii sensus ostendatur; simulque plurima tum nostro, tum pluribus etiam Monumentis aliis, opportune lux affundatur. Itaque Marmoris versus temere a quadratorio perturbatos nativo ordini, quo exarandi fuerant, ita restituendos, integramque Inscriptionem ita latine reddendam, atque explicandam esse putaverim:

1. Αὐρήλιος Εἴμερις μετὰ τῆ υἱῶ μου Ζήθη.
2. Ἐπειδὴ συνέζησεν μετ' ἐμῶ τῶ ἀνδρὸς
3. Ἐαυτῆς καλῶς, καὶ σωφρόνως ἔτη τριάκοντα
4. Ἡ Στρατονείκη Νεόφυτα ἐξῆλθεν ἐκ τῶ κόσμου.
5. Καὶ κατεθαίμεν εἰς τὸ ἀγεῖον Μάρτυριον. Ἐυκείτε μετὰ εἰρήνης.
6. Καὶ ἐμνεμόνευσα αὐτῆς εἰς ἐμὲ σωφροσύνης, καὶ
7. Ἐποίησα καλῶς μετὰ τῶ υἱῶ μου. Καὶ ἐκυμήθη
8. Ἐτῶν πεντήκοντα
9. Πέντε.

Aurelius Himerius, una cum filio meo, Zetho monumentum hoc posui. Postquam vixit una cum me viro suo bene, ac modeste annos triginta Stratonice Neophyta, exiit e mundo; & ipsam deposui in sanctum Martyrium. Bene quiescat cum pace. Et recordatus sum ipsius erga me modestiae, & monumentum hoc feci decore una cum filio meo. Et obdormivit Stratonica annorum quinquaginta quinque. Quid vero me impulerit, ut Epitaphii versus ita refingendos, disponendos, ac explicandos esse censerem, brevissime ostendam.

III. Stratonices defunctae maritus, ut hinc exordiar, Αὐρήλιος Εἴμερις in Marmore nominatur, quod *Aurelius Imeris* a Muratorio, *Aurelius Imerius* a Lupo redditur, mihi que *Aurelius Himerius* interpretandum esse videtur: prorsus, ut in Muratorio pag. 1865. n. 7. *Himeria* nominatur. Etenim hic Εἴμερις pro Εἰμέριος, sive potius Γήμεριος, vitiose expressum, vel a quadratorio exaratum fuisse plurima id genus exempla ostendunt, quibus in eiusmodi nominibus efferendis peccatum esse conspicimus. Ita apud Gruterum p. 987. n. 12. Δέκρητις, pro Δεκρήτιος, & pag. 21. n. 1. Οὐλπῆς pro Οὐλπίος legitur, atque saepissime Κύρις pro Κύριος usurpatum occurrit. Filio vero nomen, quod a Lupo *Getba* vocatur, perspicue certoque *Zethus* cum Muratorio reddendum erit. Siquidem character ille Ζ non graecum Γ, aut latinum G, sed graecum Z, in Marmore delignat; eoque valore in proxima subiectaque voce ἐζήσεν usurpatur. Ceterum, ne levioribus his immerer, ea de causa Aurelii, Zethique nomen Marmori inscriptum Lupus putavit, quod ipsorum uterque uno eodemque tumulo conderetur; ideoque prima Epitaphii verba ille reddidit; *Aurelius Imerius cum filio meo Getba* hic iaceo: perinde quasi in sarcophago non Stratonice, sed eius vir, ac filius tumulati forent; atque Aurelii defuncti, tumulatique aetas in Marmore exprimeretur. Ego vero titulum, marmor, aut tumulum non Aurelio, & Zetho defunctis, sed Stratonici solum, ab Aurelio ipso, Zethoque vivis, ac superstibus excitatum esse contendo. Quid enim Stratonices iam defunctae nomen, aetas, religio, coniugium, modestia, mors, ac sepulcri locus in Marmore describeretur, si Marmor ipsum, aut tumulus non Stratonici, sed Aurelio, Zethoque positus foret? Quid Aurelii mors, atque aetas, quae nulla ratione reticenda fuerat, omitteretur; cum tamen in sepulcralibus titulis annorum numerus, qui fortasse exprimitur, ad hominis tumulati aetatem referri consueverit? Video quidem Cl. Lupum postrema Marmoris verba: Καὶ ἐκοιμήθη ἔτων πεντήκοντα πέντε & requievit annorum quinquaginta quinque ad Aurelium ipsum, referre: perinde quasi Aurelius cum filio Zetho, hoc est post Zethi nativitatem, quinque, & quinquaginta annos exe-

gerit. Sed certe ille fallitur. Ut enim dissimulem vocem *requievit*, cum iis, quae praecesserant *feci bene cum filio meo*, coniungi, adeoque ad Aurelium referri non posse, quâ fieri potuisse putemus, ut non integra, ac universa Aurelii aetas, sed sola potius ipsius pars, exprimatur; adeoque obscurum superfit, quotnam Aurelius annos impleverit? Sin vero Marmoris verba eo sensu, & ordine intelligantur, quem superius exposui, adeoque *quinque, & quinquaginta* annorum aetas ad Stratonicem referatur, omnia sibi mirifice constare poterunt, & nulla prorsus in titulo obscuritas, atque perplexitas est futura. Itaque Aurelius, qui in Epigraphis initio loquens inducitur, id unum innuere, vel declarare videtur, quod una cum filio suo Zetho, Stratonici coniugi titulum, aut tumulum excitavit: ut quemadmodum nempe in postremo versu *se una cum filio suo fecisse* tumulum apertius exponit; ita quoque idipsum in primo, licet obscurius aut brevius, expresserit. Literis, atque otio abutar si innumera id genus monumenta persequar, quae a duobus, aut pluribus excitata dicuntur; in quibus eadem fere, quae in nostro Marmore, formula observatur. Sic, ut exemplum unum hic proferam, in Muratorio pag. 1922. num. 3. reperitur FECIT LEO PATER CVM FILIO CARISSIMO, & pag. 1859. n. 8. legitur

DONATA NVNO SVO
TERTV LLO CVN FILIA
MEA IN PACE

ubi Cl. Editor observavit antiquissima *Nuni*, vel *Nonni* voce *patrem patris*, aut *matris* indicari; quemadmodum prorsus alterius vocis *Tatae* vestigium in alio Marmore reperiri putavit, quod ab illo pag. 1920. n. 6. atque in aureo immensaeque doctrinae Opere *Antiquitatum Medii Aevi*. Dissert. LVIII. p. 25. exhibetur.

PASCASVS VIXIT
PLS MINVS ANNVS XXII
FECIT TATV IIII IDVS
OCTOBRIS SII ANTE
NATALE DOMNI ASTERI

ait enim: *me heic remorantur verba illa FECIT TATV. Num pro Fecit Pater? Tata enim appellatus olim Nutritor, aut Pater, uti in Dissert. XXVIII. De Origin. Italicar. Vocum dixi.* Facile, & ipse quoque Doctissimi Viri sententiam amplecterer, cum eiusmodi vox, eiusque valor in exemplis aliis a Fabretto allatis Cap. III. pag. 141. occurrat; nisi potius in exscribendo, sculpendove Marmore peccatum esse censerem. Quolibet enim pignore contenderim, aut scriptum, aut scribendum fuisse FECIT FATVM: qua formula insuetaque phrasi mortem aliquando in Christianis etiam monumentis designatam esse conspiciamus; ut in alio Marmore apud Murat. p. 1999. n. 2. perspicue legitur, & apud Boldettum p. 412. habetur FATVM FECIT PRID. IDVS MART. & in Muratorio pag. 1879. n. 6. IN FATA CONCESSIT. Itaque perspicuus Marmoris nostri sensus hic esse debet, quod Paschasius IIII. sive ut in alio Muratorii loco legitur, III. Idus Octobris e vivis excesserit: qui dies, ut optime feliciterque Muratorius exponit, ante diem XIX. sive XXI. Octobris Asterio Martyri sacram *octavus* erat. Quo plane exemplo quidquid ego de Pecorii morte; alteriusque eximii Marmoris sensu Dissert. I. pag. 12. conieci commodè illustrari iam poterit; ut quemadmodum nempe Paschasii mors, obitusque dies hic Asterii Martyris nomine natalique die veluti nota, designatur; ita quoque in illo Pecorii depositio VII. Martyrum nomine, aut die ipsis sacra, veluti caractere, exprimatur.

IV. Sed, ut ad Stratonices titulum revertar, in secundo versu nulla
pror-

prorsus obscuritas reperitur, nisi quod ibi sensus in fine mutilus, vel suspensus esse conspicitur, si secundus ipse cum tertio coniungi debeat; quemadmodum maxima in quarto perplexitas est futura, si versus eo prorsus ordine, ac serie legantur, quo in Marmore sunt exarati, ut ex utraque tum Lupi, tum Muratorii interpretatione deprehendi facile poterit. Mihi vero vehemens olim suspicio suborta fuerat, longeque verissimum illud modo videtur, quod versus illi temere a marmorario transpositi, alienoque prorsus ordine insculpti fuerint; cumque ille, iuxta subiectum oculis exemplar, post vocem ΑΝΔΡΟΣ versus illum incidere deberet, qui a voce ΕΑΥΤΗΣ exorditur, a secundo ad quartum temere transiliverit, tertioque loco versus illum expresserit, qui quartus esse debuerat; ideoque vicissim quartum locum illi concesserit, qui tertius solum erat futurus. Liberiùs hoc quidem, ingenue fateor, coniecturae genus; sed eiusmodi tamen, quod ab eruditis peritisque Viris assensum extorquere facile debeat, ubi viderint Epitaphii versibus hoc ordine exaratis, nativum nitidumque sensum haberi; omnia vero mirifice perturbari, si pristina, ac vulgata series observetur. Ac nihil est certe cur oscitantiam hanc, immanemque errorem in imperitis marmorariis mirari quis debeat; cum eadem fere barbaries, ac praepostera versusum dispositio in Marmoribus etiam aliis appareat. Ita Fabrettus Cap. VIII. num. XLII. p. 566. Marmor istud exhibuit

BENEMERCENTI IN PACE
VIT XX MCSIS VI ΔΙΑΕC XVIII
FELIX FCCIT HORIAE QVAE ANNOS

ubi certissime ab infimo postremoque versu, ut Fabrettus ipse observavit, est incipiendum; adeoque perspicua, nativaeque serie legendum: *Felix fecit Horiae, quae annos vixit XX. menses VI. dies XVIII. benemerenti in pace.* Sic, ut exemplum aliud haecenus inobservatum adiciam, apud Muratorium pag. 1847. num. 4. legitur:

LOCVS BYSOMEN
VIXIT ANN. P. M. XLV. DP. D
MARTYRIO QVAE

ubi Cl. Editor adnotavit, *Nomen deesse puto.* Atque optime id quidem, accurateque, si versus usitata serie vel ordine legerentur. Sin vero potius, ut ego quidem opinor, ab infimo initium ducatur, atque ordine retrogrado ad supremum ascendatur, perspicuum sensum istum efficient: *Martyrio, qui vixit annos plus minus XLV. depositus die Locus bisomus.* Itaque viri defuncti nomen erit *Martyrius*: cuiusmodi certe nomen apud Muratorium ipsum pag. 1877. n. 7. pag. 1878. n. 1. pag. 1890. n. 8. 1894. n. 4. 1910. n. 3. & 6. alibique saepius occurrit; sicuti apud Fabrettum Cap. VIII. n. 169. pag. 582. legitur: *Dominae Filiae Martyriae.* Denique, ne exemplis alius immerer, Muratorius pag. 1158. n. 2. Marmor hoc exhibet:

Θ Κ	<i>Diis Manibus</i>
ΔΑΦΝΗ ΤΡΥΦΩ	<i>Daphne Trypho-</i>
ΝΙΑΝΩ ΓΛΥΚΥ	<i>niano dulcif-</i>
ΤΑΤΩ ΤΕΚ	<i>simo fili-</i>
ΝΩ ΜΝΗ	<i>o memo-</i>
ΡΙΝ ΕΠΟΙΗ	<i>tia fe-</i>
ΜΗΣ ΧΑ	<i>riae gra-</i>
CE	<i>cit</i>

Sed quis aperte non videat ibi vel quadratarum, vel exscriptoris, vel typographi fortasse vitio septimum sextumque versus transpositos esse, ut si proinde

de ii vicissim locum mutaverint, perspicuus ille sensus facile oriatur, quem Cl. Editor expressit . . . *filiio memoriae causa fecit*. Itaque, sicuti in exemplis istis, aliisque id genus, quae facile proferri possent, nativam versus seriem transpositam, vel perturbatam esse cospicimus; ita mirari certe vix possumus, quod illud idem vitii genus in Stratonices Marmor irrepperit: cum praesertim postremi tres eiusdem Marmoris versus ordine, ac serie prorsus inversa, ac retrograda sint exarati, ut optime feliciterque Lupus ipse iam viderat. Quod si id ego rite coniecerim, adeoque secundus Marmoris versus cum quarto proxime coniungatur, perspicuum fiet, ibi legendum esse *συνέζησεν μετ' ἐμῆ τῷ ἀνδρὶ ἐαυτῆς καλῶς, καὶ σωφρόνως ἔτη τριάκοντα: vixit cum me viro suo bene, ac modeste annos triginta: quemadmodum prorsus in Antoniae titulo, qui mox explicabitur, perspicue legitur: ἔζησεν μετὰ Ἀλπίου ἀνδρὸς ἐαυτῆς ἔτε εἰκοσὶ καὶ ἑπτα: vixit una cum Alypio viro suo annos viginti septem*. Itaque *tricenarius* annorum numerus non integram Stratonices aetatem exprimit, quod Lupus, Marangonius, & Muratorius existimaverant; sed illud unum temporis spatium, quo in coniugio fuit: cum Stratonice *quinque ac quinquaginta* annos in vivis exegerit, ut opportune mox ostendetur; mortique proximam Baptismum susceperit, adeoque *Neophyta* e mundo exierit: qui frequentissimus Christianorum ritus opportune mox explicabitur.

IV. Exposita vero Stratonices aetate, moribus religione obituque, subdit Aurelius se defunctae coniugis cadaver in *sanctum Martyrium* intulisse: *ΚΑΙ ΚΑΤΕΘΑΙΜΗΝ ΙΣ ΤΟ ἍΓΙΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ; & deposui in sanctum Martyrium*. Hic optime feliciterque Lupus admonuit *ἐἰς τὸ ἅγιον Μαρτύριον* legendum esse: quemadmodum observare facile poterat pro *κατεθάιμην*, quod vitiata iam diphthongorum pronuntiatione irrepsit, *κατεθέρμην* rescribi oportere. Quod vero *Μάρτυριον* pro *Μαρτύριον* efferri consueverit, exemplis illis ostendi potest, quae superius in explicando *Aurelii Himerii* nomine protuli; clariorique adhuc Marmoris alterius exemplo confirmari, in quo *ΨΥΚΑΡΙΝ*, pro *ΨΥΚΑΡΙΟΝ* *animula* apud Boldetium occurrit pag. 58. sicuti in Muratorio pag. 2078. n. 6. *ΤΟ ΛΑΤΟΜΙΟΝ* observatur. Optime id quoque, accurateque Lupus, quod *Martyrii* nomine, *sanctus Martyrum locus* hic exprimat; Cryptae nimirum, in quibus Martyrum loculi cruentis vasculis insigniti reperiebantur; adeoque ex *Martyrum* corporibus ibi tumulatis, *Martyrii* nomen acceperant. Celebre est quidem antiquioribus Ecclesiae temporibus *Martyrii* nomine augustiorem illam, penitentioremque Templi partem designari consuevisse, in qua Martyrum corpora tumulata fuerant, quaeque deinde *Confessio* vocata etiam fuit. Sed hac ipsa *Martyrii* voce Templum ipsum, Oratorium, vel Ecclesia Martyribus consecrata, sacrisque ipsorum exuviis illustrata designari mox coepit, ut plurimis Scriptorum testimoniis erudimur, quae fusa accurateque apud Macrium, Meursiam, aliosque Lexicographos observantur. Nullibi tamen, quod noverim, *Martyrii* nomen subterraneis Cryptis illis concessum conspicitur, in quibus non modo Martyres, sed ceteri quoque Christi fideles humari consueverant; cum loca illa, vel *Arenaria*, vel *Catacumbae*, vel *Coemeteria* saepissime vocarentur. Itaque ex hoc uno praestantique Marmore nunc erudimur, Coemeteriis illis etiam *Martyrii* nomen indi consuevisse: non alia certe de causa nisi, quod illa sacris Martyrum corporibus excipiendis instituta, atque incredibili Martyrum numero referta forent; quamvis deinde pacatis Ecclesiae rebus,positoque Ethnicorum furentium aestu, aliorum quoque Christianorum corpora illuc inferri coepissent. Quid vero si hoc ipsum *Martyrii* nomen hoc ipso sensu usurpatum in alio quoque Marmore inquiram, Christianamque epigraphem, quam Fabrettus *inextricabilem*, primoque aspectu *inutilem* existimavit, exponere commodumque inde sensum, si fieri id quidem poterit, exsculpere enitar? Clarissimus Scriptor ille Cap. VIII, num. XXVI. pag. 556. Inscriptio-nem hanc exhibet:

QVORO SVN NOMI
 NAE MASIME
 CATIBATICV
 ISECVN]V
 MARTVRE
 DOMINV
 CASTVLV ISCALA

Tum illustrando marmori feliciter observavit: quod ex eo verum Coemeterii B. Castuli situm accepimus Aringbio incompertum, ut idem fatetur Lib. IV. Cap. XI. In ipso ingressu lapidem hunc eruimus, in vinea scilicet Patrum Tertii Ordinis S. Francisci, ad primum lapidem Viae Labicanae, post portam maiorem, ubi *καταβασις* descensus (barbare hic CATABATICV) ISCALA per Scalas aperitur. Itaque id unum ex implexis illis barbarisque vocibus exsculpsit Fabrettus, quod tumulus ille eo profus in loco positus repertusque fuit, ubi per scalas in Castuli Coemeterium descensus erat; ceterasque velut inutiles, aut inextricabiles ille praeteriit. Mihi vero liberiori quodam, ut ingenue fatear, audaciorique coniecturae genere epitaphium illud, sublatis quadratarii vitiis, ita legendum videtur: CORASION NOMINE MAXIMA CATABATICO IN SECVNDVM MARTYRION DOMINI CASTVLI IN SCALA; ut nimirum epigraphae sensum istum efficiat: *Puella nomine Maxima hic iacet in descensu in secundum Martyrium, vel Coemeterium, Domini Castuli in Scala.* Atque illud in primis observari maxime velim, quod epitaphium illud a Graeco quodam conceptum, & exaratum fuit, qui Graecas Latinis vocibus interspersit, ac latinas ipsas, sed mirifice tamen vitiatas, graeca fere methodo expressit. Id ex CATIBATICV voce Fabrettus ipse iam viderat. Sed observare etiam poterat voces alias MASIME, DOMINV, & CASTVLV non latino, sed graeco potius ritu: efferi. Quid itaque prohibet quin in prima voce QVOROSVN, quae ceteris obscurior est, quaeque latinae vocis alicuius vim habere certe non poterit, graeca vox aliqua delitescat? Eiusmodi vero Graecorum vox quanam alia facilius, ac veritimilius esse potest, quam ΚΟΡΑΣΙΟΝ, latineque CORASION, ut illa nempe mulieris tumulatae conditio, sive virginitas, aut aetas, exprimatur: profus ut in monumentis aliis hac eadem fere formula factum conspiciamus? Ita apud Maffei *Antiquit. Galliae* pag. 101. n. 23. *Adulescens nomine Leudomari* reperitur; apud Muratorium pag. 383. n. 2. *Puer nomine Simpcois*, pro *Simplicius* pag. 2001. n. 3. *Puer nomine Anastasius* pag. 1945. n. 10. *Infans nomine Tecla* pag. 1960. n. 8. *Infans nomine Vrsa* pag. 1843. n. 2. *Puellam Bibianetem*; pag. 1857. n. 5. *Puellae Diocletianae*; denique, ne exemplis aliis immorer, pag. 1856. n. 3. *Κυριακος ἄγνου Παιδίου*: *Cyriacus innocens Puellus*. Nihil est autem cur hic barbare depravateque pro CORASION, sive CORASIVM, a quadratario QVOROSVN scriptum miremur. Etenim sexcentis exemplis aliis apparet syllabam QVO frequentissime pro CO, in Christianis praesertim Marmoribus, irrepsisse. Ceteris a Grutero, Reinesio, Boldetto collectis hoc etiam accedat, in quo nova profus characterum aliorum forma, seu valor conspicitur:

LIBER QVI VIXI QVAI QVO
 PARE IVA ANOI V EI ANORV
 M PLVI MINVI XXX I PACE

Fabrettus, qui Marmor exhibuit Cap. VIII. num. LXIII. pag. 575. optime interpretatur: *Liber, qui vixit cum compare sua annos V. & annorum plus minus XXX. in pace.* Ita propemodum O pro A frequenter alibi reperitur; ut proinde QVORO pro CORA in nostro Marmore facile irrepsit. Quod

vero in postrema syllaba CORASVN pro CORASION, sive CORASIVM, dicatur, exemplis aliis suaderi facile poterit, in quibus, ut superius observavi, MARTYRIN pro MARTYRION, PSYCHARIN pro PSYCHARION, & LATOMIN pro LATOMIVM exaratum conspicitur; quemadmodum fere apud Gruterum pag. 596. n. 5. CLAVDIA SPYCHARIO pro PSYCHARION occurrit. Ac, ne elegantiae huius exemplum aliud desideres, in Boldetto pag. 428. haec epigraphae reperitur:

BENEMERENTI IN PACE NOMINE
PATRICV ANNICLV MESORO DVORO
ET FRATRE IPSIVS PASCASV ANNI
CLY ET DIERO XXX BENEMEREN
TES CVM ABA SVA AN. XC.

Quemadmodum ergo hic PATRICV, & PASCASV pro PATRICIVS, & PASCASIVS exaratum conspicitur, quidni CORASVN in nostro Marmore a Graeco, vel barbaro potius auctore pro CORASION, aut CORASIVM, efferri poterit? Itaque, nisi plurimum fallor, non alia, aut latina, aut graeca vox ibi delitescere, vel exsculpi inde poterit, quam CORASIVM *puella*; nisi fortasse qui libeat duas ibi voces distinguere CORO, & SVM; perinde quasi tumulata virgo ita loquatur: *virgo*, vel *puella sum nomine Maxima*. Ac certe quidem graeca vox Κόρη, quae *virginem*, aut *puellam* significat, & exprimentae in primis Proserpinae adhibebatur, in Latinis etiam Marmoribus aliquando occurrit, ut apud Gruterum pag. 309. n. 3. SACRATAE DEOBACCHO CERERI. ET. CORAE. DEO, LIBERO. ET. CERERI. ET. CORAE. Quod si hic non CORE, sed CORO, efferatur, id non multo sane deterius, ac insolentius videtur, quam ubi apud Boldettum pag. 419. BYRGA pro VIRGO, & pag. 87. CONIVCA pro CONIVX; apud Fabretum pag. 553. COC pro CONIVGI; & apud Gruterum pag. 315. n. 2. CVNC pro CONIVNX reperitur.

V. Quemadmodum vero in Marmoris huius initio CORASION, sive CORASIVM, legendum, ac rescribendum existimo, ita prorsus in quinto versu, ubi vox MARTVRE exarata fuit, MARTYRION, sive MARTYRIVM, scribendum esse putaverim; ut nempe exprimatur *Maximam in scala*, sive *descensu tumulatam esse*, quo *in secundum Domini Castuli Martyrium*, vel *Coemeterium*, descendebatur. Id ipsa verborum series, atque contextus aperte requirit, ut illa vox MARTVRE locum significet, in quem per scalam *καταβαθμὸς*, sive *κατέβασις descensus erat*; ac voces aliae, quae praecesserant, *in secundum*, haerere non poterunt, nisi *substantivum* nomen, ut Grammaticorum filii loquantur, proxime consequatur; ipsoque locus aliquis indicetur, qui a *Domino Castulo* nomen, atque discrimen acceperit: sive quod in Arenario Via Lavicana, ubi Castulus aliique sunt interempti, Coemeterium *Castuli* nomine exstructum fuerit; sive quod Coemeterium ibi iampridem exstructum a Castulo ipso, veluti nobiliori Martyre, denominationem novumque decus acceperit. Quenam vero proximior alia, vel accomodatior vox ibi delitescere videatur, quam MARTYRION, sive MARTYRIVM; cum certe *Martyrii* nomen Coemeteriis inditum esse ostenderit, ac Marmor illud in Coemeterio repertum sit, quod a Castulo nomen acceperat; adeoque facile *Martyrium Domini Castuli* dicebatur? Si id ego rite feliciterque coniecerim, non modo *Martyrii* vox pro *Coemeterio* usurpata hoc etiam exemplo, vel Marmore demonstrabitur, & obscurissima Inscriptio facili nativoque sensu exponetur; verum etiam exinde colligi deducique iam poterit, quod Eruditis omnibus incompertum erat, Castuli nempe Coemeterium duplex olim fuisse, aut duas in illo partes ita distingui consuevisse, ut pars illa, cuius aditus, fores, descensus, una cum Maximae tumulo repertus fuit, *secunda* Coemeterii pars, sive *secundum Castuli Martyrium*, aut Coemeterium vocare-

retur. Itaque, sicuti Coemeteria plura, variisque in locis posita, uno eodemque, vel *Aproniani*, vel *Hyacinthi*, vel *Lucinae*, vel *Simplicii* nomine vocabantur, quod ipsorum quilibet honorandis Martyrum exuviis intentus, Coemeteria variis in locis extruxisset; ita quoque Castuli nomine duo Coemeteria constructa, vel appellata fuerint, quorum unum ab alio *primi* vel *secundi* nomine distingueretur. Optime quidem novi *Coemeterii* voce interdum non *Arenarium*, *Cryptam*, *Catacumbam*, universum nempe locum intelligi, in quem plura Martyrum, vel Fidelium corpora inferebantur, sed tumulum potius, aut loculum unum designari, in quo Martyr, aut Fidelis aliquis humatus esset; ut apud Muratorium pag. 1918. num. 2. memoratur *Κοιμητήριον Οκταβίλλης*; & in Florentino Marmore apud Gorium Parte III. pag. 308. n. 1. & Muratorium pag. 1874. n. 3. legitur: *Qui positi sunt per singula Coemeteria*. At in superiori Maximae Epitaphio *secundi Martyrii*, vel *Coemeterii* vox eo sensu adhiberi certe non poterit, ut *secundus* ibi tumulus exprimat: quod facile, opinor, is intelliget, qui finitimas voces, integrumque sensum accuratius inspexerit, qui aliter haberi, vel exponi non potest, quam si duplex Coemeterium, aut Crypta Castuli nomine decorata admittatur. Quod vero Maxima non solum in *Coemeterio Castuli*, sed etiam in *secundo*, atque in ipso *Coemeterii descensu*, & in *scala* tumulata dicatur, perspicue nimirum distincteque sepulturae locus variis his characteribus exprimat, incredibili studio, atque amoris tribuendum putaverim, quo non Ethnici solum, sed Christiani quoque, sepulcra violari, summoverti, alioque transferri minime patiebantur; ideoque ipsorum locum describere, vel indicare consueverant. Sic, ut exempla inferius proponenda hic omittam, apud Gruterum pag. 1054. n. 8. *Matrona* tumulata dicitur Herculano Consule, hoc est anno Chr. 452. in Basilica S. Pauli INCONTRA COLOMNA VII. Apud Fleetwodum pag. 433. n. 2. Lucillus, & Ianuaria quiescere dicuntur: *ad sanctum Petrum Apostolum ante regia in Porticu columna secunda quomodo intramus sinistra parte virorum*; in Muratorio pag. 1956. n. 6. legitur: *Depositus in Basilica Sanctorum Nasari, & Naboris secundu Arcu iuxta fenestra*. Valeria, & Sabina apud Boldettum pag. 53. emisse dicuntur sepulturae locum *in Crupta noba retro sanctus*; denique apud Muratorium pag. 1878. num. 8. *Gaudiosa deposita* memoratur *in Basilica domni Felicis*: ubi vides Felicem Martyrem, non secus, ac Castulum in Fabretti Marmore, & Asterium in Muratoriano, *Domni* titulo decorari, quemadmodum Ecclesia Felici dicata *Basilicae*. Quod vero attinet ad illud *ante Regia in Porticu*; notandum, quod *Regiae* nomine princeps, aut interior Ecclesiae Porta intelligitur, ut pluribus veterum testimonio demonstravit Rosveida ad Paulini Epist. XXXII. atque etiam ex Cornutiana Charta deduci potest, quam Cl. Gorius inter Donianas edidit p. 506. ubi legitur: *Item ante regias Basilicae vela linea plumata maiora &c.*

VI. Quandoquidem vero Maxima; & Stratonice quoque in *Martyrio*, hoc est in ipso Martyrum Coemeterio, depositae, vel tumulatae dicuntur, perspicue apparet iis temporibus, quinto nimirum, ut videtur, Ecclesiae seculo, Fidelium corpora in sacras illas Martyrum Cryptas adhuc inferri consuevisse. Quamvis enim pacatis Ecclesiae rebus. Oratoria, Basilicae, & Ecclesiae constructae iam forent, in quibus Martyrum corpora e Coemeteriis eruta magnifice decoreque reponerentur; ipsa tamen Fidelium cadavera non in Templis illis, sed in Coemeteriis, Porticibus, aliisque locis, quae Ecclesiis proxima, sive coniuncta forent, sepeliebantur. Ita in Muratorio p. 1970. n. 2. *Felix Faustianus* emisse dicitur sepulturae locum *in Balbinis Basilica locum subtegata*, hoc est, ut optime feliciterque Cl. Editor observavit, *sub tegulis, sive suggrundis ipsius Basilicae*. Ita superius Valeriam *in Crupta noba retro Sanctos* tumulum elegisse vidimus; atque in eximio Catanensi Marmore, quod inferius exponetur, narrata Nilae Florentinae morte, dicitur: *Cuius corpus pro foribus Martyrorum cum loculo suo per Praesbyterum humatum*
e III.

e *IIII. Non. Octobr.* quod nimirum non in ipso Martyrum Templo, sed in Templi foribus tumulatum fuit: quemadmodum prorsus in alio Marmore apud Muratorium pag. 1875. n. 1. de *Flavio Floriano* dicitur *positu est ad Sanctos*, idest, Muratorio observante, prope Templum Sanctorum; incertum vero num intra, vel prope Templum. Sequioribus vero temporibus Fideles in Oratoriis, Ecclesiis, aut Basilicis ipsis tumulatos esse conspicimus. Sic, ut exempla superius exposita omittam, in Muratorio pag. 1824. n. 1. de Agripino Comensi Episcopo, qui circa annum Chr. 586. floruit, legitur: *Oratorium Sanctae Iustinae fabricavit, & Sepolturas ibi ordenavit.* Pag. 1902. n. 7. in epigraphe anni 613. habetur: *Locum comparabirum in Oratoriu Sancti Alexandri*, atque, ut sexcentis exemplis aliis abstineam, in alio Marmore pag. 1913. n. 3. dicitur. *Memmius. Sallutius. Salvinus. Dian-nius. V. S. Basilicam. Sanctorum. Angelorum. fecit. in. qua. sepeliri. non. licet.* ex quo Cl. Editor accurate collegit, quod si in eiusmodi Angelorum Basili-ca sepeliri non licuit, id in Basilicis aliis communi iam, constantique mo-re receptum erat.

VII. Proxime post *Martyrii*, vel *Coemeterii* vocem, in quod Aurelius se defunctae coniugis Stratonices cadaver intulisse dixerat, sequitur in Mar-more ETKEITE META EIPHNEC; quarum quidem vocum prima Muratorio sus-pecta, & Lupo prorsus obscura, vel incognita fuit; cum Muratorius qui-dem vocem hanc inexplicatam reliquerit; Lupus vero ita reddiderit: *preca-tus CVM PACE*: perinde quasi maritus tumulatae coniugi supremum *vale* di-cturus, formulam, & acclamationem hanc CVM PACE usurpaverit. At ibi perspicue certoque legendum esse putaverim *E'vneitai*, vel *E'vneitai meta eiphnes* bene *quiescit*, sive *bene quiescat*, cum pace. Etenim, ut a literarum vitiis exordiar, saepissime in monumentis aliis *Kete* pro *Ketai* reperitur: ut apud Gru-terum pag. 1052. n. 6. Quinetiam aliquando *Kete* nobis occurrit, ut in Mar-more apud Donium pag. 525. n. 8. & Muratorium pag. 1940. n. 6.

ΒΑΡΓΟC ΤΗ ΙΔΙΑ CΤΜΒΙΩ ΕΠΟΙΗCΕΝ
ΕΝΘΑΚΙΤΕ ΕΤΩΝ ΙΘ

ubi voces ENΘAKITE non *intra breve tempus*, vel *immature* (defunctae), sed *hic iacet*, exprimere, reddique debent. Ita prorsus in alio Marmore, quod *in pavimento Aedis D. Blasii* positum, atque *ex Schedis Nicolai Alemanni ex-cerptum* a Donio exhibetur Claf. XX. n. 22. pag. 528. perspicue legitur

ΕΝΘΑΔΕ ΚΙΤΕ	<i>Hic iacet</i>
ΚΩΝCΤΑΝΤ	<i>Constantiae</i>
ΤΑ ΝΗΠΙΟΥ	<i>Infantis</i>
ΕΝ ΙΠΙΝΗ ΚΥΜΗ	<i>In pace dormi-</i>
CIC ΑΥΤΟΥ	<i>tio eius</i>

At in Schedis aliis adhuc ineditis eiusdem Donii, a Cl. Gorio mihi perhu-maniter communicatis, ut id obiter moneam, eadem Epigraphe pag. 165. ex Vaticanis Schedis excerpta, ita describitur:

ΕΝΘΑΔΕ ΧΙΤΕ
ΚΩΝCΤΑΝΤΙΝΟ
ΙΑΝ
ΕΝ ΙΠΗΝΗ ΚΥΜΗ
... ΤΙ

ex quo facile superius exemplum corrigi, supplerique ita debet, ut ibi lega-tur ΚΩΝCΤΑΝΤΙΝΟC ΑΝΗΠΙΟΥ, sive ΑΛΗΠΙΟΥ, *Constantinus Anepii*, vel *Alypii fi-lius*: cum ibi certe non feminae, sed viri, nomen admitti debeat, ut ex postrema voce ΑΥΤΟΥ colligitur. Argumento quoque esse poterit in nostro Marmore ibi *E'vneitai meta eiphnes*, bene *quiescit cum pace* legendum esse, quod
phra-

phrasis illa, vel formula in sepulcralibus Christianorum titulis frequentissime occurrat. Ita apud Donium ipsum pag. 539. n. 70. *Benequesquen in pace*. apud Reinesium pag. 931. n. 141. B. *Quies in pac.* pag. 1001. n. 443. *Bene quiescas*. pag. 908. n. 44. *Ossa tua bene requiescant*. barbaramente apud Fabretum Cap. III. n. 626. pag. 236. *Bene quiescitae*. apud Muratorium pag. 1852. n. 9. *in pace bene dormit*. pag. 1894. n. 2. *cesquas bene in pace*. pag. 1922. n. 2. *Bene quiescenti in pace*. Itaque maximo, optimoque iure Fabrettus ipse, aliique observarunt eiusmodi phrasi, vel acclamatione, seu voto, veluti caractere, Christiana Marmora ab Ethnicis distingui, secernique posse: quod illa nimirum, veluti Christianorum propria, in singulis fere Christianorum Marmoribus; iisdem propemodum verbis expressa, observentur. Aliquando tamen, ut id coronidis instar adiiciam, voces aliae adiunguntur, ut non defuncti solum *pax*, ac aeterna requies indicetur; verum etiam, aut patriae, aut Ecclesiae tranquillitas ostendatur. Ita in eximio Marmore, quod anno Chr. 430. Romae positum fuit, apud Reinesium Cl. XX. n. 66. pag. 913. & Fabr. C. X. n. 627. dicitur *Exuperantia hic deposita est in pace Romae*. Apud Fabretum pag. 757. num. 628. & Donium pag. 537. num. 65. habetur: *Depositus. Herila. Comes. in. pace. Fidei. Catholicae. Dn. Severi. Aug. primo. Conf.* hoc est anno Chr. 452. Quinetiam, nisi mea me fallit opinio, Ecclesiae Catholicae *pax* in Marmoribus aliis indicatur; eademque Marmora mirifice depravata, & obscura phrasis huius praesidio facile corrigi, exponique possunt. Cl. Muratorius pag. 1954. n. 7. Inscriptionem hanc Mediolani in Aede S. Leonidis positam ex Iucundi, & Brembati Schedis exhibet:

B. M. M. VALERII POLYCHRONII
ECCLESIAE CATHOLICAE
ANNO CENTESIMO QVARTO.

ibique Cl. Editor adnotavit: *Quaenam sit Epocha ista anni CIV. Ecclesiae Catholicae dum quaero, nihil aliud succurrit, nisi ab Arianis restitutum fuisse Templum illud Catholicis, eiusque facti memoriam ad posteros fuisse transmissam, annos numerando ab illo felicissimo die. Propiora vero excogitent alii.* Ita propemodum Fleetwoodus ipse, qui Marmor ipsum ediderat pag. 501. n. 4. observavit: *Nova profecto epocha, aera inaudita. Ergo non tantum mutilam hanc Inscriptionem, verum etiam suspectam habeo.* Ac suspecta illa quidem, si annorum numerus ad Ecclesiam Catholicam, veluti epocha quaedam, referatur. Quid vero si numerus ille ad *Valerii Polychronii* aetatem unice revocetur; atque exesum mutilumque Marmor ita suppleatur, ut sensum istum efficiat: *Bonae Memoriae M. Valerii Polychronii, obiit sive depositus est in pace Ecclesiae Catholicae aetatis anno centesimo quarto?* suspicionem, & coniecturam hanc, quae mihi pridem affulserat, ex ineditis Donii Schedis mirifice confirmatam existimo, in quibus eadem Inscriptio pag. 182. *Mediolani in Aede S. Leonidis* posita ex antiquo Lib. Manus. ita profertur

B. M. VALERII. POLYCHRONI
ECCLESIAE. CATHOLICAE. ANNO. CIIII.

Itaque, si annorum numerus in ipso Marmore non explicite, sed notis solum, exprimatur, quis aperte non videat longe facilius *Annorum CIIII.* quam *Anno centesimo quarto*, ibi legi, supplerique posse; adeoque *Ecclesiae Catholicae* voces ad superiora verba referri oportere, quae in primi versus fine exciderunt, hoc est, ut opinor, *depositus in pace?* quo plane fieret Valerium illum ex ipsa longeva aetate *Polychronii* fortasse nomen obtinuisse. Nec alia fortasse ratione mutilum, & exesum Marmor aliud intelligi, supplerique posse putaverim, quod in Muratorio occurrit pag. 1902. n. 1.

..... FILIO ADIVTVS.....
 CATHOLICAE ECCLESIAE
 QVERIS LEO SECVNDICERIVS
 QVI VIXIT ANNOS LX
 MENS. V. INDICTIONE.....

quam si in primi versus fine, aut initio secundi legatur D. five DP. IN PACE depositus, five decessit, aut obiit in pace Catholicae Ecclesiae: quemadmodum in Martyrologio, & Ecclesiasticis monumentis aliis eadem formula frequens conspicitur, ut Fideles illi, qui pacatis Ecclesiae rebus, positaque iam Ethnicorum, aut Haereticorum rabie, tranquilla morte ad superos evolarunt, a Martyribus distinguantur. Atque eiusmodi certe non *Martyrum*, sed *Fidelium* numero Stratonicem hanc inferendam esse crediderim; cum palmae ramusculus epitaphii lateri insculptus perspicui certique characteris instar haberi non possit, quo ipsius martyrium inferatur: quemadmodum de pluribus monumentis aliis, quibus eadem palma insculpta conspicitur, Fabrettus, Boldettus, omniumque accuratissime Muratorius ostendit *Dissertatione LVIII*. Ac certe quidem hic nulla martyrii mentio reperitur; sed solum Stratonicem iam Neophytam e mundo exisse, & quievisse dicitur postquam quinque & quinquaginta aetatis annos exegerat: cum postrema illa Marmoris verba, annorumque numerus non ad Aurelium, ut superius ostendi, sed ad Stratonicem ipsam, referri debeat.

VIII. Ac ne fortasse cui mirum videatur mulierem quinque iam, & quinquaginta annos natam Baptismum suscepisse, ideoque *Neophytam* appellari, id ex prava quorundam consuetudine factum intelligat, quae florentibus, etiam Christianae religionis rebus invaluerat, ut plurimi nempe Baptismum non antea susciperent, quam in gravi mortis discrimine versarentur. Id facile pluribus veterum Patrum testimoniis, & Conciliorum decretis ostendi posset, quibus eiusmodi mos improbatus, & acriter etiam damnatus fuit; ut ex innumeris Ecclesiasticae Historiae monumentis apparet. Facile quoque plurima Christianorum Marmora afferri possent, in quibus adulta iam *Neophytorum* aetas exprimitur: quemadmodum ex Marmoribus aliis perspicue erudimur, infantes ipsos, ubi mors immineret, lustralibus undis ablui consuevisse, ut *Neophyti*, vel *Fideles* e vivis excederent. Omnium instar haberi merito poterit Catanense Marmor, quod a Muratorio exhibetur pag. 1916, n. 4. *Nilae Florentinae infanti dulcissimae, atque innocentissimae fidei factae Parens conlocavit, quae pridie nonas Martias ante lucem pagana nata VOIIO CORP mense octavo decimo, & vicesima secunda die completis fidelis facta hora noctis octava ultimum spiritum agens supervixit horis quatuor ita ut consueta repeteret, ac defuncta Hyble hora diei prima septimum Kal. Octobres. Quidquid hic facile de noctis dieique principio, simulque de civilis anni, vel mensium forma a Iulianis diversa observari posset, nihil moror: idque unum Cl. Muratorio duce adnotaverim quod, nisi mortis periculum immineret, pueri Baptismum differebant usque ad usum rationis. Ac serius etiam pueros, adultorum instar, sacris mysteriis illis initiatos esse, ex sexcentis monumentis aliis apparet, quorum unum subiecisse nunc libet, ut accuratius exponatur. Reinesius Cl. XX. n. 172.*

IN MIRE EXEMPLI INNOCENTIAE
 AC NEOFITO AMBIO SATRIO
 REFRIGERIO QVI VIXIT
 ANNIS X. DIES XLVI.
 PVBIVS CORNELIVS ZETVS
 ET SATRIA DIGNITAS
 PARENTES IN PACE B. M.
 FECERVNT.

Cl. autem Editor hic adnotavit: Leg. ANABIO. *Est enim Baptismus Neophytorum* λατρὸν παλιγγενεσίας, ἀνανέωσις ζωῆς, & eorum ἀναβίωσις. Muratorius autem pag.

pag. 1936. n. 2. Marmor ipsum exscribens habet: MIRA, NEFITO, AMBIO, SATRIO. optimeque observat, *Nefito*; pro Neophyto. Sed quid Ambio? Non facile hoc certe viri nomen, aut ullibi profecto inveniendum: at neque ipse tamen Reinesii coniecturam, nominisque originem longius petitam admiserim. Fortasse potius AMPIO rescribi velim: quippe qui viderim AMPIAE, & SATRIO nomina in una eadem gente apud Fabretum occurrere Cap. I. num. 342. pag. 59. in Marmore Romae posito

C. Satrio C. F. Ciloni
C. Satrio C. F. Fortunato
Ampiae Satri
C. Satrio C. F. Lauto

Quemadmodum vero in Latinis Marmoribus *Neophyti* voce indicatur Baptismum ab iis, qui tumulati fuerint, ingruente morte, susceptum esse; ita quoque illud idem in Graeco Marmore *Νεοφυτίου* voce expressum conspicitur, quod a Muratorio profertur pag. 1819. n. 6.

ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΑΧΙΛΛΙΑ	Defuncta est Achillia
ΝΕΟΦΩΤΙΣΤΟΣ ΕΝΙ	Neophyta unius anni
ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΩΝ . Ε . ΤΡΙ . Ζ	Mensum V. VII.
ΚΑΛΑΝΔΩΝ ΜΑΡΤΙΩΝ ΗΜΕΡΑ	Kal. Martias die
ΣΕΛΗΝΗΣ	Lunae

Nec alio certe sensu *Catechumeni* vocem in hoc alio titulo usurpatam esse putaverim, qui apud Muratorium ipsum occurrit pag. 1918. n. 9.

ΑΝΕΠΑΥΣΑΤΟ ΟΝΗΣΙΜΗ ΚΑΤΗ
ΧΟΥΜΕΝΗ ΕΙΡΗΝΗ ΤΗ ΠΡΟ ΕΠΤΑ ΚΑΛ
ΙΟΥΛΙΩΝ ΑΙΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ
ΜΗΝΩΝ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΩΝ ΤΡΗΩΝ

Etenim sola *quatuor* annorum aetas pati vix poterat, ut Onesime sacris mysteriis instructa, suscipiendique Baptismatis cupida foret; adeoque recepta iam phrasi *Catechumena* diceretur. Ita propemodum Baptismus ipse solo *Fidei* nomine in hoc alio Marmore designatur, quod nuper non longe ab Herculano erutum a Cl. Gorio profertur: INGENIOSAE. QVAE. VIXIT. ANNIS. IIII. M. V. DIES. XXI. FIDE. PERCEPIT. MESORVM. VII. Quam enim aliam *fidem* puella vix septimestris acceperit? Hinc ii, qui Baptismum susceperant, interdum *Fideles* in Marmoribus appellantur. Marmor a Grutero profertur pag. 1051. n. 9.

HIC REQUIESCUNT DVO FRATRES INNOCENTES.
CONSTANTIVS . NEOFITVS . QVI . VIXIT . ANNIS
OCTO . M. II. D. VI
IVSTVS . FIDELIS . QVI . VIXIT . ANNIS . VII

Fleetwoodus epigramm ipsam proferens pag. 376. n. 2. adnotavit: *Non video rationem cur puer annorum VII. Fidelis esset, & alter annorum VIII. Neophytus. Forte erant Puerorum cognomina. Sed quis Neophyti vocem infantis cognomen esse concesserit? Vno quidem eodemque vel Neophyti, vel Fidelis titulo uterque ex fratribus illis appellari profecto poterat, ut in Muratorio pag. 1888. n. 2. femina quaedam Ingenua Christiana Fidelis vocatur; sed ille fortasse Fidelis hic dicitur, qui prius, ingruente morte, Baptismum susceperat, ipsique aliquandiu superstes fuit; ille vero Neophytus, qui recepto Baptismate citius interiit. Haec ipsa Fidelis vox eiusque significatio clarius*

in eximio Marmore apud Muratorium demonstratur pag. 1888. n. 5. ubi in media Marmoris, vel Anaglyphi parte puer Neophytus in baptismali vase positus exhibetur; hinc inde Episcopus, & Parrinus adesse, Sanctusque Spiritus supra Neophyti caput in columbae specie descendere, vel insidere, conspicitur. Anaglyphum ipsum hae voces adhuc superstites exornant:

INNOCENTISPO	QVEM	* Spirito
ELEQITIDOMS	PAVSAT	* Dominus
IN P	ACE	
FIDE	LIS	
§ X KA	L SEPT	
SEPT	EMBR	

Semptembris mensis nomen, quod in exeso Marmore semel iterumque occurrit, perspicue, ut opinor, ostendit, quod puer ille X. Kal. *Septembris fidelis* factus, hoc est baptizatus fuit; alia vero die ante Kal. ipsas, cuius nota, vel numerus excidit, e vivis sublatus, vel depositus fuit: quemadmodum in Marmoribus aliis mox proferendis, & ipsa Baptismi dies, & mortis etiam dies nitide distincteque indicatur.

IX. Antequam tamen Ecclesiae Catholicae pax, & tranquillitas Constantini Magni temporibus affulgere coepisset, ideoque *Neophyti*, *Fidei*, *Fidelis*, *Christi*, aliaque id genus sacra nomina sepulcralibus Christianorum titulis perspicue, diserteque inscriberentur, eadem nomina, iuxta veterem *Arcani disciplinam*, reticeri, vel obscurius exprimi consueverant. Sic, ut exemplis aliquibus id ostendatur, in Muratorio pag. 1870. n. 4. de *Crescentina* dicitur: *vixit ann. XXXIII. mes. II. accepit III. Kal. Iul. dep. VI. Kal. Novembres.* Pag. 1998. num. 6. de *Fortunia*: *Consecuta est d. VI. deposita est VIII. Kal. Aug.* Pag. 1864. n. 1. legitur: *Eufroonia nata pri. Kal. Nov. percepit III. Id. April. decessit pri. Kal. Mai.* Apud Fabretum Cap. VIII. n. XXXIX. p. 563. de *Campano* habetur: *perit ann. XXXV. ex die acceptiones sue vixit dies LVII.* in quibus monumentis omnibus, ut optime Fabretus, ac Muratorius ipse observavit, *Baptismi* nomen intelligi supplerique debet. Aliquando tamen, licet abolita iam Arcani disciplina, liberoque Catholicae Religionis cultu ubique confirmato, obscuriores aliae insuetaque formulae ab aliquibus usurpatae conspiciuntur, ut *Baptismus* ipse, vel ut alii putarunt, *Confirmatio* exprimatur. Boldettus pag. 58. eximium Marmor hoc exhibet, quod in Fabretto quoque Cap. IV. num. 485. pag. 329. sed alicubi depravatum, conspicitur:

I X Θ T C

I. POSTVMIVS EVTHERION . FIDELIS . QVI GRATIA
X. SANCTA CONSECVTVS PRIDIE NATALI SVO SEROTINA
Θ. HORA REDDIT DEDITVM VITE SVE QVI VIXIT
Y. ANNIS SEX ET DEPOSITVS . QVINTO IDVS IVLIAS DIE
C. IOVIS QVO ET NATVS EST CVIVS ANIMA .
N. CVM SANCTOS IN PACE FILIO BENEMERENTI
POSTVMI FELICISSIMVS ET LVTKE
NIA ET FESTA AVIA IPSEIVS .

Characteribus, aut Siglis illis, quae dextro Marmoris lateri, simulque titulo inscribantur: *Ἰησοῦς Χριστός Θεοῦ Υἱός Σωτήρ Νικῶν*. *Iesus Christus Dei Filius Salvator Vincit* exprimitur, ut in opere de *Notis Gaecorum* exposui. *Gratia* vero *Sancta* non aliud intelligi, vel esse profecto debet, quam *Baptismus* ipse, quem *Postumius* propemodum moriturus susceperat. Longe quidem obscurius est Marmor aliud, quod Mabillonius *Itin. Italico* pag. 73. longeque accuratius Fabretus ipse dedit Cap. VIII. n. LXI. pag. 574.

D M A S A C R V M X L
 L E O P A R D V M I N P A C E M
 C V M S P I R I T A S A N C T A . A C C E P
 T V M E V M T E A B E A T I S I N N O C I N E M
 P O S V E R . P A R . Q . A N . N . V I I . M E N . V I I .

Itaque Mabillonius, ac nuper etiam Boldettus ipse pag. 276. manifestum huic Marmori Sacramenti *Confirmationis* exemplum inesse putavit; quod nempe Leopardus ille *Spiritum Sanctum* susceperit, vel *Spiritu Sancto accepto* e vita migraverit. Fabrettus autem non de *Confirmatione*, sed perspicue potius de *Baptismo* solo, quo *Spiritus* ipse confertur, intelligendum esse contendit. Cl. vero Lupus, quo certe nemo subtilius, atque feliciter barbaras illas Christianorum Marmorum voces, & phrasas explicuit, neque *Baptismum*, neque *Confirmationem* in eximio hoc Marmore expressam esse coniecit; cumque in Boldetti Marmore pag. 417. habeatur SPIRITA VESTRA DEVS REFRIGERET; & pag. 87. legatur REFRIGERA. CVM SPIRITA. SANCTA. ac voces illae posita sint pro REFRIGERERIS. CVM SPIRITVS. SANCTOS, hoc est *cum Spiritibus Sanctis*, in ipso quoque Leopardi epitaphio voces illas CVM SPIRITA SANCTA De Ecclesia, ac Coetu Sanctorum intelligenda fore putavit. Itaque perspicuum, & opportunissimum Epitaphii sensum ita Lupus exponit: LEOPARDVM. IN. PACEM. (*in Pace*) CVM SPIRITA SANCTA (*Spiritus Sanctos, Spiritibus Sanctis*) ACCEPVTM EVMTE (*eundem*) ABEATIS INNOCINEM (*habeatis Innocentem*) Nisi autem, inquit, mihi stulte blandior, puto futurum fuisse, ut & VV. CC. ita explicarent, si laudatos Boldettianos lapides, tunc nondum refossos, videre potuissent. Ego tamen, quamvis haec ipsa Marmora a Lupo laudata accuratius inspexerim, aegre adducar, ut ingeniosis eruditi Viri coniecturis assentiar. Quid enim aliud ex primo Boldetti Marmore exsculpi potest, nisi quod *Spirita vestra* barbare depravateque pro *Spiritus vestros* ibi scriptum conspicitur? Exinde vero deduci certe non poterit, quod in ceteris etiam titulis, in quibus vox illa *Spirita* reperitur, *Spiritus*, hoc est Fidelium animos corpore solutos, significet; nullibi vero *Paracletum*, verumque *Spiritum Sanctum*, aut certe *gratiam* Paracleti illapsu receptam, exprimere fortasse possit. Tantum certe abest, ut in secundo Boldetti Marmore voces illae *cum Spirita Sancta* Fidelium *Spiritus*, aut animos aeterna iam felicitate donatos exprimere possint, ibique cum Lupo, pro *refrigera* vox alia *refrigereris* intelligi, refingique debeat, ut perspicue potius in illo, vel *Spiritus Sanctus*, vel *gratia* designari videatur. Etenim, nisi plurimum hic ego fallor, REFRIGERA nihil est aliud, quam tertium mulieris tumultatae nomen, quae proinde *Cervonia Silvana Refrigera* vocaretur: quemadmodum profus hoc ipsum *Refrigeriae* nomen in Muratorio reperitur pag. 1971. n. 2

G R E G O R I A F E C I T B I S O M V S I B I I N P A C E
 C V M M A T R E S V A R E F R I G E R I A

atque in Marmore superius exposito, & emendato AMPIVS SATRIVS REFRIGERIVS nominatur: & apud Murat. pag. 1826. num. 2. legitur: *Dulcis Anatholia Refrigeri Frater Sorori Primitibe in pace*. Itaque perspicuus hic sensus erit Cervoniam Silvanam Refrigeriam *cum Spiritu Sancto*, cum fide nimirum, & gratia, e vivis excessisse; idemque profus in Leopardi Marmore exponendum erit; quod ille nempe *in pace cum Spiritu Sancto*, recepta scilicet fide, gratia, Baptismate, ad superos evolavit. Ac certe quidem, si Marmoris interpretatio a Lupo tradita admittatur, adeoque cum illo exponatur: *Leopardum in pace. cum Spiritibus Sanctis acceptum eundem habeatis innocentem. Posuere parentes*, sensus omnino mutilus, & hiulus erit; neque facile intelligi exponique poterit, quinam sint ii, qui *eundem* habere debeant; aut quosnam, tituli scriptor alloquatur. Itaque sublatis grammaticae erroribus, & quadratarum vitiis in-

tegrum Marmor ita exponendum putaverim: *Leopardum in pace cum Spiritu Sancto. Acceptum eundem a Beatis innocentem posuerunt Parentes*: ut proinde vox *acceptum* non ad *Spirita Sancta*, quae praecesserant, referri debeat; perinde quasi, ut Lupus existimat, *Leopardus cum Spiritibus sanctis acceptus* intelligatur; sed ad proximas voces alias *a Beatis* revocari; ut nitide concinneque exprimat *innocentem* hunc puerum *a Beatis acceptum*, vocatum, aeternaque in gloria collocatum esse; cum praesertim in ipso Marmore ante vocem *ACCEPTVM* interpunctio reperiatur, quae vocem ipsam ceteris insequentibus coniungendam esse demonstrat. Sic, ut exemplis aliis haec sacra Christianorum formula confirmetur, apud Fabretum Cap. VIII. n. LXXXVI. pag. 581. *Severus* dicitur *accerditus ab Angelis VII. Idus Ianua*. Itaque si *Beati* mox nitide diserteque memorantur, a quibus *Leopardus acceptus*, atque *cum* illis coniunctus est, cur *Ecclesia*, ac *Coetus Sanctorum* in vocibus aliis *Spirita Sancta* designari dicatur; non vero potius in ipsis, aut *Paracletus*, aut *gratia* exprimi videatur? Haec ipsa quoque Christianae vocis significatio, idemque valor in alio Marmore censi facile poterit apud Muratorium pag. 1872. n. 6. in quo *Fl. Crisbinus Aureliam Anianetem* coniugem alloquens ait:

VALE MICH I KARA IN PACE
CVM SPIRITA XAN. TA VALE IN

quemadmodum etiam in Fabretti Marmore Cap. VIII. n. LII. pag. 571.

GEMELLINVS . VICTORIAE CONIVGI BENEMERENTI
ISSPIRITO SANCTO IN PACE

ubi Fabrettus ipse, & Lupus pag. 166. *Spiritus Sancti* voce *sanctam* coniugis *animam* designari putavit, fortasse *IN SPIRITO SANTO* legendum, adeoque *in Spiritu Sancto* reddendum erit; quemadmodum prorsus in Muratorio pag. 1900. n. 10. habetur *BENE . MERENTIBVS . IN . XPO . SANTO*.

X. Quod si ex pulcherrimo praestantique hoc Marmore nullum *Confirmationis* exemplum exsculpi posse contra Mabillonium ostendimus, perspicuum tamen eiusmodi ritus, & Sacramenti testimonium ex Marmoribus aliis hic proferam, quod certe miror a Mabillonio, Fabretto, ceterisque ignoratum, aut potius dissimulatum fuisse. Fabrettus ipse Cap. X. n. 505. pag. 740. eximium Marmor exhibet *Tolentini* positum *Fl. Iul. Catervio V. C. Ex Praef. Praetorio*, & *Septimiae Severinae* eius coniugi. In superiori Sarcophagi parte post binos alios hi versus insculpti conspiciuntur:

CATERVI SEVERINA TIBI CONIVNCTA LAETATVR SVRGATIS
PARITER CRISTO PRAESTANTE BEATI
QVOS DEI SACERDVS PROBIANVS LAVIT ET VNXIT

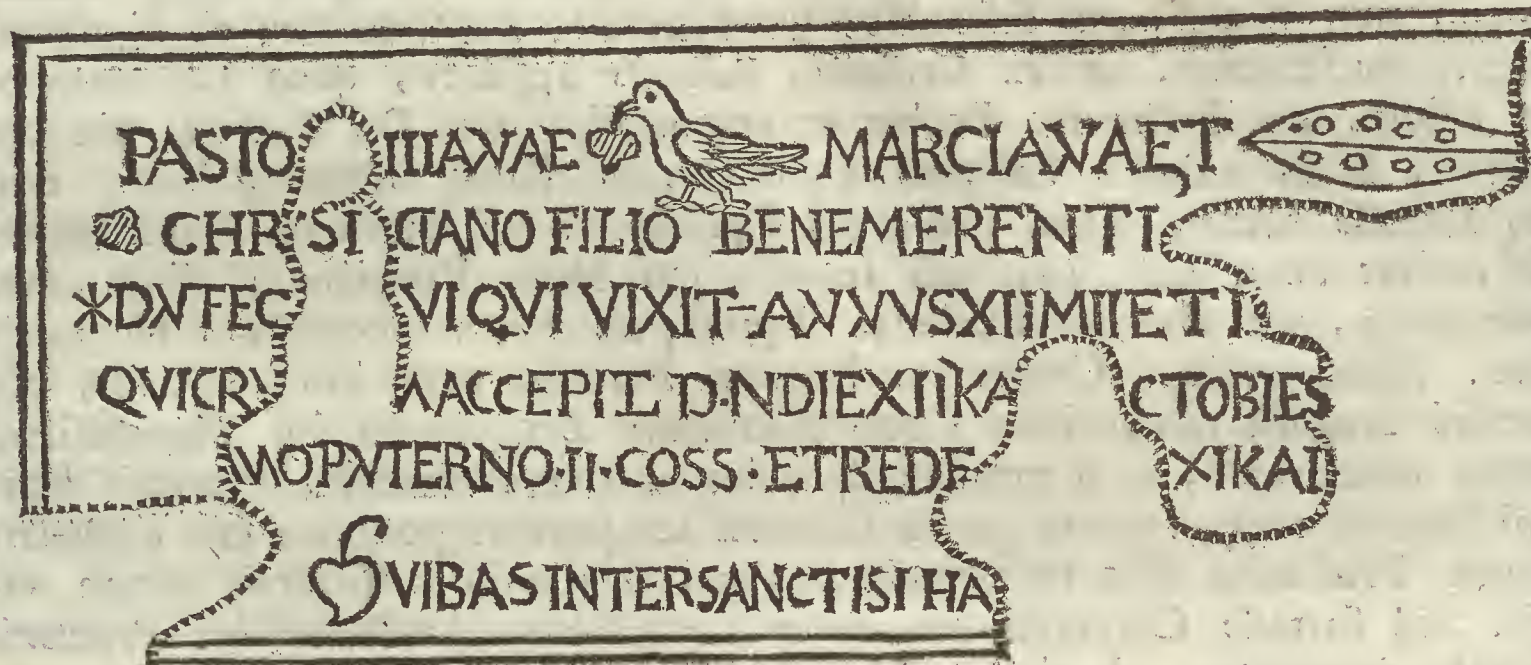
Epigraphen ipsam, & Sarcophagum, sed minus accurate, pridem descripsit Mabillonius *Itin. Ital.* pag. 221. variasque rationes attulerat, quibus hic *Catervius*, & *Severina* ex *Sanctorum Fastis* expungendi videantur; sed haec alii videant, ac diligentius inquirent. Id unum mihi in eximio Marmore observasse sufficiat, quod *Probianus Dei Sacerdos* coniuges illos *lavisse*, & *unxisse* dicitur: quorum certe verborum primum ad *Baptismum*, alterum vero ad *Confirmationem* manifestissime referri debet. Quemadmodum enim plurimis Patrum testimoniis erudimur, *Chrismatis*, vel *Vnctionis* nomine hoc ipsum *Confirmationis* Sacramentum designari consueverat, quod ab Augustino Lib. II. *contra Literas Petilianic.* 104. *Sacramentum Chrismatis* appellatur; quemadmodum *Chrisma*, vel *Vnctio* a Cypriano vocatur Epist. 70. *Vngi necesse est eum, qui baptizatus sit, ut accepto Chrismate, idest Vnctione, esse Vnctus Dei, & ha-*
be-

bere in se gratiam possit; & Tertullianus utrumque Baptismi, & Confirmationis Sacramentum explicans Libr. de Resurrect. Carnis c. 8. ait Caro abluatur, ungitur, signatur. Ergo dum Probianus Catervium, ac Severinam unxisse dicitur, sacra solemnique voce indicatur, coniuges illos Confirmationis Sacramentum post Baptismum suscepisse; quod peracto Baptismi ritu ab Episcopo conferri consueverat, ut ex Ordinibus Romanis apparet, quos Cl. Mabillonius edidit, ac illustravit. Probianus autem ille, qui Dei Sacerdos hic appellatur, si in vulgatis hactenus Episcoporum Fastis inquiri debeat, non alius fortasse fuerit, quam Probianus Episcopus, qui Reatinam Ecclesiam rexisse dicitur anno Chr. 494. nisi fortasse cui libeat Probianum alium, vel Tolentinatis, vel alterius Ecclesiae Episcopum nobis incognitum hic intelligere. Video quidem Catervium hunc a Baronio cum illo confundi, qui Gratiani Augusti temporibus Comes Sacrarum Largitionum in Theodosiano Codice memoratur; ut si proinde Baronius id rite coniecerit, Probiani Episcopi Reatini aetas centum annis Catervii temporibus posterior esse debuerit; ideoque Probianus alius sit inquirendus, qui Gratiani, & Catervii aetate vixerit. Sed fortasse Catervius hic noster, qui solum Ex-Praefectus Praetorio in titulo nominatur, ab alio antiquiori distingui debet: quemadmodum certe Catervium Martyrem Tolentinatibus honoratum a Fl. Catervio distinguendum esse, doctissimi Viri observarunt. Ceterum vera Catervii, ac Probiani aetas accurate definiri non poterit, nisi lux aliqua ex certioribus monumentis aliis affulgeat. Superiori Marmor, vel Confirmationis exemplo clarius etiam, ac illustrius Marmor aliud accedat, quod ex Apiano Gruterus protulit pag. 1057. n. 6.

P I C E N T I A E
L E G I T I M A E
N E O P H Y T A E
D I E . V . K A L . S E P
C O N S I G N A T A E
A L I B E R I O . P . E
F L . H O S P I T I A N V S
M A R I T V S
V X O R I
B E N E M E R E N T I

Gruterus observat in Velferi Schedis haberi A LIBERIO PAPA, eamque lectionem ex Baronio expressit in Schedis adhuc ineditis Donius pag. 173. nihilque certe facilius, aut verisimilius esse unquam potest, quam in Marmore exaratum fuisse PP. pro qua Nota in Schedas irrepperit P. F. alique notarum potius vim, quam characteres, sequuti reddiderint PAPA. Itaque Picentia illa nuper baptizata, sive Neophyta e vivis excessit postquam a Liberio Papa, a quo fortasse, & Baptismum quoque susceperat, consignata, sacro nimirum Chrismate delibuta, vel confirmata iam fuerat. Quemadmodum enim Confirmationis Sacramentum a Veteribus Unctio, & Chrisma dicebatur; & qui Sacramentum illud acceperat, Uncti nomine vocabatur, ut superius ostendi; ita quoque Sacramentum ipsum Signaculum Dominicum a Cypriano Epist. 71. Signaculum Spirituale ab Ambrosio Libro de Initiandis c. 7. Signaculum vitae aeternae a Leone Ser. IV. de Nativit. vocatur; atque Fideles illi, qui Chrisma ab Episcopo receperant, Consignati dicebantur. Hinc Innocentius I. in Epist. ad Decentium ait; de consignandis vero infantibus manifestum est non ab alio, quam ab Episcopo, fieri licere: paucisque interiectis addit, solis Pontificibus deberi, ut consignent. Itaque dum Picentia a Liberio Papa CONSIGNATA dicitur, non aliud intelligi profecto poterit, quam quod illa Confirmationis Sacramentum ab Episcopo, sive Pontifice Romano receperat; ideoque in
exi-

eximio hoc Marmore manifestum de Confirmatione exemplum habebimus, quod immerito Cl. Mabillonius in Catervii Marmore reperiri putaverat. At non facile profecto ego dixerim, quid in exeso mutiloque Marmore designetur, quod in Coemeterio Callisti positum a Boldetto describitur p. 80. n. 6.

Quod ad Consules attinet, superstium literarum ductus perspicue ostendunt MARINIANO, PATERNO II. legendum esse; cumque *Patermus* Consul *secundo* una cum Mariniano processerit anno Chr. 268. ut Boldettus ipse observavit, CHRISTICIANO (sic enim mutilum nomen in secundo versu supplendum esse putaverim) tunc defuncto tumulus positus fuit. In ultimo versu pro HA fortasse rescribendum PA, ut sensus integer sit: *Vivas inter Sanctos in pace*: quae acclamationum formae in sexcentis monumentis aliis occurrunt. In tertio versu nihil verisimilius occurrit quam FECERVNT; cumque in superioris, vel secundi fine exciderit vox IN, in tertii sequentis initio characteres illi DN significabunt *Domino*, vel *Domino Nostro*; quemadmodum prorsus apud Muratorium pag. 1831. n. 7. legitur BENEMERENTI IN XRISTO IN PACE. Exinde vero facile inferri poterit, quod iidem characteres D.N, qui in quarto versu reperiuntur, nihil aliud significant, quam *Domini Nostri*; quemadmodum certe in penultimo versu legi supplerique debet REDEDIT, sive REDDIDIT: qua voce in sepulcralibus Christianorum titulis ipsorum mors indicatur, qua spiritum, aut vitam Deo auctori *reddidere*. Ita apud Boldettum legitur pag. 402. *vixit annis XXXXIII. reddit in pace.* pag. 407. *Eugeniae redditae prid. Non. Sep. pag. 409. vixit ann. IIII. men. II. dies I. red. VII. Idus Sep. pag. 420. reddidit XI. Kal. Feb.* Denique clarius pag. 419. *vita reddit in pace.* Sed haec clariora certe sunt, quam ut fusius exponi, probarique debeant. Longe maior obscuritas in quarti versus initio reperitur ubi legitur: QVI CRV . . . A ACCEPIT D. N. Quid enim Christianus ille accepisse putabitur? Certe superstium literarum vestigia perspicue aperteque subindicant ibi CRUCEM legendum esse: perinde quasi ille *Domini Nostri Crucem acceperit* xx. Septembris die, sequentique e vivis excesserit. Sed quid Dominicae *Crucis* nomine designatur? Facile est quidem hac sacra Christianorum phrasi *Martyrium* intelligere. At nullus in loculo martyrii character inventus; nullum in titulo martyrii signum exprimitur; atque ubi Christianus xx. Septembris die martyrio affectus dicatur, intelligi, vel explicari non poterit, cur sequenti defunctus ponatur, nisi una die cruciatus, martyrioque superstes, altera e vivis excesserit. Itaque suspicari nunc libet *Crucis* nomine fortasse *Baptismum* ipsum, sive potius Christi fidem, & religionem *Cruce* veluti simbolo expressam hic indicari. Certe Paulinus in *Natali*, ubi de S. Martino loquitur, qui Christi Religionem amplectebatur, ita cecinit:

*Transit ad sacram constanti pectore legem,
Signavitque Crucis sanctam munimine frontem.*

Perinde quasi *Crucis* nomine, vel *Crucis* signo fronti inscripto Christi fides, lex, religio suscepta satis exprimeretur. Quid ergo si in nostro etiam Marmore *Crucis acceptae* nomine non *Martyrium*, sed Christi fides, & *Baptismus* ipse intelligatur? adeoque singularis haec formula, planeque insueta reliquis Christianorum phrasibus accenseatur, quibus *Baptismum* ab iis indicari consuevisse iam vidimus. Sed nihil hic tamen in tanta obscuritate veterumque Scriptorum silentio temere definire ego velim.

XI. Ceteris potius Christianorum titulis, in quibus *Neophytorum* nomina inscripta fuerant, aut certe *Fidei*, *Baptismi*, sacrique *Chrismatis* mentio reperitur, insigne Marmor aliud supremo tandem loco, coronidis instar, adiciam, in qua Christianae feminae *conversio*, licet obscurius, indicatur: Aringhius Tom. I. Lib. III. Cap. XXII. pag. 609. epigraphen hanc *Via Nomentana in Coemeterio S. Agnetis* repertam exhibet:

ANTΩNI. CYNBIΩ. ΓATKY	<i>Antoniae Coniugi dulcis-</i>
TATH. KE. TEKNΩ. MHTHP	<i>simae & Filio. Mater</i>
EZHCEH META. AΛTYΠIOT	<i>vixit cum Alypio</i>
ANAPOC, EATTHC, ETH. EI	<i>viro suo annos vigin-</i>
KOC EIKE EHTA. BION. AΛΛATTI	<i>ti & septem. Vitam mutavit</i>
ΦIΛIΔI. BAPH. BAΛEPH. EPICKO	<i>amicitia gravi Valerii E-</i>
ΠOY	<i>piscopi.</i>

Ex Aringhii Libro exscripsit Reinesius Claf. XX. n. 245. pag. 954. simulque Fleetwoodus pag. 352. n. 4. nihilque tamen obscuro certe Marmoris illustrando Scriptores illi observarunt. Itaque brevissime adnotasse iuverit, quidquid ipsi explicando, divinando fere ego coniecerim. Ac initio quidem observari facile poterit, quod unus idemque titulus *coniugi*, & *filio* positus dicitur; nec perspicue tamen utriusque nomen exprimitur: sed ita potius unicum nomen mutilum effertur, ut ipso non modo coniugis, sed filii quoque nomen indicari videatur: perinde quasi coniux *Antonia*, filius *Antonius* vocaretur; ideoque, cum ANTΩNIA, & ANTΩNIΩ scribendum foret, Inscriptionis auctor una eademque mutila, vel imperfecta voce ANTΩNI, utriusque nomen expresserit. Insolens certe scribendi genus; nisi fortasse potius initio ANTΩNIA legendum sit, adeoque filii nomen omnino praeteritum censeatur. Quod vero in secundo, iterumque in quinto versu KE, pro KAI exaratum occurrat, barbarae iam depravataeque methodo adscribi debet, qua diphtongi pronunciarum iam coeperant, ut in exemplis aliis apparet, quae opportune iam protuli in *Opere de Notis Graecorum* ad Notam KH. In vocibus autem aliis pone sequentibus nulla prorsus obscuritas reperitur; sed ibi nitide diserteque exprimitur, matrem, hoc est Antoniam ipsam, una cum Alypio coniuge suo, qui fortasse tumultum excitavit, septem, ac viginti annis vixisse. Postremo denique loco dicitur: BION. AΛΛATTI. ΦIΛIΔI. BAPH. BAΛEPH. EPICKOΠOY. Facile est quidem, sublatis quadratarum vitis, hic AΛΛATTOI, & BAPEI. BAΛEPHOY rescribere. Sed quid eiusmodi vocibus exprimitur? quidve *Antonia vitam mutasse*, idque *Valerii Episcopi amicitia*, eaque *amicitia gravi* dicatur? Quandoquidem illa *mutatio vitae* de ipsa morte intelligi non posse videtur, initio suspicabar de *poenitentia* solum, aut pace sumendam esse, quae Fidelibus praesertim morituris ab Episcopo concedebatur, ut perspicuo S. Cypriani testimonio erudimur Epist. Lib. III. epist. 17. Cuius quidem ritus, vel *acceptae poenitentiae* nomen pulcherrimi quoque Marmoris testimonio confirmatur, quod a Grutero pag. 1049. n. 2. Norisio in Epist.

Epist. Consul. pag. 150. & Maffei in Galliae Antiquit. pag. 100. num. 18. exhibetur:

HIC IN PACE QUIESCET
 ADIVTOR QUI POST
 ACCEPTAM PAENITEN
 TIAM MIGRAVIT AD DNM
 AN LXV MENS VII DIES XV
 DEPOSITVS SD VIII KAL
 IANVAR ANASTASIO VC
 CONSVLE

Itaque, cum Anastasius ille non anno Chr. 491. ut putavit Reinesius pag. 899. aut 492. ut pag. 414. n. 7. Muratorius existimavit, sed, ut optime, accurateque demonstravit Norisius, anno 517. Consulatum gesserit, perspicue apparet hunc poenitentiae morituris concessae ritum iis temporibus viguisse; ut facile proinde Antonia ideo Valerii Episcopi amicitia *vitam mutasse*, vel emendasse dicatur, quod ab illo veluti sequestre, & administro, Ecclesiae pacem, amicitiam, ac poenitentiam receperit. Fortasse tamen *gravis amicitiae* nomine, conversatio, praeclara monita, honesta consuetudo indicatur, quibus Valerius Episcopus Antoniam ab haeresi ad veram religionem, aut ab incompositis profanisque moribus ad honestatem, sanctioremque vitam traduxerit; ut illa proinde *vitam*, degendae nimirum vitae rationem, mutasse dicatur. Ita prope modum in alio praeclaro Marmore, quod anno 491. sculptum fuit, apud Maffeiū ipsum pag. 99. n. 14. dicitur:

IN HOC TVMVLO CONDITVR BONAE
 MEMORIAE SEVERIANVS QVI RELIGIONEM
 DEVOTA MENTÉ SVSCEPIT SIC QVEM
 ANIMA AD AVTHOREM DNM
 REMEANTE TERRENA MEMBRA
 TERRIS RELIQVIT

Vbi perspicue, certoque pro SIC QVEM legendum esse putaverim SICQVE; quod suscepta nimirum religione Severianus ad Deum evolaverit. Itaque Antoniam non alio fortasse sensu *vitam mutasse* putaverim, quam quod illa, vel *religionem*, vel *poenitentiam*, vel sanctioris vitae instituta, Valerio Episcopo duce, & auctore, susceperit. Atque utinam quidem Antoniae patria, vel aetas in Marmore expressa foret, ut Marmoris ipsius praesidio sacri Ecclesiae alicuius Facti illustrari possent! In tanta vero obscuritate, & silentio quis facile coniectere, vel definire unquam possit cuinam Vrbi Valerius ille praefuerit, quoque tempore vitam duxerit? Id unum mihi divinando fere dixisse liceat, quod si Valerius ille, & Antonia non ad exteras Orientis Vrbes, sed ad Graecam aliquam Civitatem referri debeat, quae in Magna Graecia, hoc est orientali Italiae parte reperiretur, facile in Ecclesiasticis Urbium illarum Tabulis Episcopi Valerii nomen haberi, seligique poterit. Etenim Valerius Surrentinae Ecclesiae Episcopus anno Chr. 453. floruit; quemadmodum etiam Valerius Calenitanus, vel Calenensis in Campania Episcopus Concilio Romano anno 499. subscripsisse conspicitur. Itaque, si cui fortasse nunc libeat Valerii Episcopi nomen, quod nostro Marmori inscriptum est, ad alterutrum ex Valeriis istis referre, epigramm hanc ad illa tempora revocabit, quibus *acceptae poenitentiae*, *susceptaeque religionis* ritum, ac memoriam in sepulcralibus titulis exprimi consuevisse superiorum Marmorum testimoniis erudimur.

ILLVSTRISSIMO AC REVERENDISSIMO DOMINO

SALVINO SALVINO
PATRICIO ET CANONICO FLORENTINO.

EDVARDVS CORSINVS.

Ieri certe vix poterat, ut cum de Graecis quibusdam Latinisque Marmoribus illustrandis cogitarem, easque lucubrationes doctissimis Viris inscriberem, qui me studiaque haec mea benevolentia, & amore complecti, sive suffragio praesidioque suo iuvare consueverant, tuum repente nomen, SALVINE CLARISSIME AC ERUDITISSIME, non occurreret. Alte nimirum animo infederat, frequenter etiam oculis obversabatur humanitas illa, qua de meis hisce laboribus, qualescumque demum ii sint, liberaliter adeo, atque honorifice sentire; praesertim vero hanc ipsam studiorum meorum partem, quae in Graecis Marmoribus explicandis, variisque Notarum generibus, quae iis inscriptae fuerint, una recensendis exponendisque versatur, eximia prorsus, atque pulcherrima Marmorum aliorum accessione locupletare, atque illustrare voluisti. Cum enim a Clarissimo humanissimoque GORIO nostro accepissem inter innumeras immortalis Viri, doctrinaeque aeternum suspiciendae ANTONII MARIAE Fratris tui Schedas Inscriptionum quarundam exempla delirescere, quas ille quadraginta fere ab hinc annis apud Sherardum ex Oriente reducem, Florentiaeque immorantem, inspexerat, raptimque erudito genio suo indulgens, ex ipso Sherardi apographo excerpserat, Gorio ipso duce, & sequestre Te, SALVINE, nuper adivi, ut thesaurum illum, quem Sherardus spoliis Orientis onustus secum attulerat, accuratius inspicerem. Tu vero maxima, atque incredibili morum suavitate, qua merito commendaris, non modo Schedas ipsas mihi perhumaniter ostendisti; verum etiam illarum exscribendarum copiam, quod vehementer optaveram, ultro fecisti: quod ipsarum quidem aliquas a Chishullo in *Antiquitatibus Asiaticis* publici iam pridem iuris factas, ceteras autem omnes adhuc ineditas esse censerem. Gravissima quoque eruditissimi mihi que amicissimi Gorii auctoritas impellebat, qui cum Aedes tuas quotidie iis temporibus, quibus Sherardus Florentiae substat, SALVINII tui auditor adiret, Sherardum ipsum de Marmoribus istis, ceterisque eruditae Antiquitatis cimeliis, quae in Oriente supererant, uberime differentem audiverat, Fratremque tuum ex Sherardi Codice nobiliora quaeque decerpentem inspexerat; adeoque plurima Antiquitati illustrandae in iis occurrere merito existimabat. Itaque, ut memoris Tibi gratique animi monumentum aliquod exhiberem, simulque eximiam eruditissimi Fratris

f
tui

tui diligentiam, acerrimam ingenii vim, ac felicitatem, qua nonnulla in Marmoribus ipsis alicubi suppleendis corrigendisque adnotaverat, meritis laudibus celebrarem; initio decreveram ex *Sberardianis* ipsis, five si libeat, *Salviniis* Marmoribus aliquod seligere, quod brevibus quibusdam adnotationibus illustratum Tibi inscriberem; ratus nimirum id munus eo Tibi gratius accidere profecto posse, quod optimi amantissimique Fratris tui nomen praefixum gereret, atque a Te pridem acceptum, Tibi quoque novo fortasse cultu exornatum merito redderetur. Satius tamen duxi LXX. Inscriptiones illas una coniunctas, totidemque fere Inscriptionibus aliis, quas ex Mediceo Codice, & Schedis aliis, atque ab amicis acceperam, adnexas in unum veluti corpus componere, easque brevi simul edere, quum supremam Operi *de Notis Graecorum* manum imponere licuisset. Interim vero, ne officio deesse, aut serius certe, vel remissius, quam par fuerat, voluntatem hanc erga Te meam testari viderer, eximium Marmor aliud elegi, quod in hac ipsa Dissertatione illustratum auspicio tuo, tuoque nomini inscriptum prodiret: quum praesertim maximo optimoque iure coniecero illud etiam ob argumenti dignitatem Tibi facile probari laudatque posse. Quis enim ignoret inter egregia doctrinae, eruditionis, ac ingenii tui monumenta, quibus Etruscam Linguam aureis elegantissimisque carminibus, atque Orationibus exornasti, & Academiam Florentinam editis *Consularibus* eiusdem *Fastis* illustrasti, principem fere locum accuratissimis studiis illis deberi, quibus Florentinae Ecclesiae Canonorum seriem, nomina, aetatem, res ab iis praeclare gestas a primis usque temporibus in tanta rerum obscuritate, opinionumque diffidio, incredibili fere labore explorasti, ut universam fere Ecclesiasticam Patriae Historiam exponere, simulque complecti videaris? Itaque non iniucundum Tibi futurum, vel a studiis hisce tuis plurimum abhorreere putaverim, quidquid ego Cretensi Marmoris opportune illustrando de Cretensibus Archiepiscopis, de antiquis Ecclesiasticorum ordinum gradibus, de sacris etiam Ecclesiae ritibus, de Antistitum quorundam aetate, de antiquiori vulgaris Aere memoria, quae in Marmoribus offerretur, disseruerim. Quod si cetera fortasse decora, vel argumenta deessent, ipsum certe *Montfauconii* nomen, ex quo Marmor istud explicandum acceperam, Tibi maxime iucundum erit: quum doctissimus ille Antiquitatis illustrator dum Florentiae degeret, Teque Fratremque tuum impense coluerit, eiusque laudes, atque humanitatem in egregiis scriptis suis saepius celebraverit. Sed quid *Montfauconium* unum hic memorem? quum *SALVINII* nomen Eruditorum omnium linguis, una Gentium omnium voce mirifice commendetur: quippe quum Musagetes ille non immensa solum beataque omnigenae eruditionis copia excellere merito videretur; verum etiam ea comitate, animi candore, atque effusa in omnes humanitate foret, ut augendis, ornandis, promovendisque literarum studiis natus Eruditis omnibus; qui ipsum adire, vel consulere consueverant, veluti praesentissimum fidus adesset; adeoque de illo merito usurpari possit, quod de Atilio Calatino apud Ciceronem (1): *Vno ore plurimae consentiunt Gentes, primarium ipsum fuisse Virum*. Sed, ut ab optimi praestantissimique Viri laudibus, quas gravissimo quoque iure Tibi communes esse intelligimus, quasque ego plenius, ac opportunius sum aliquando prosequuturus, iterum ad Te, *SALVINE DOCTISSIME*; revertar, oro obtestorque Te, ut exiguum hoc obsequii mei specimen perhumaniter excipias; & quidquid fortasse studiis hisce meis ornandis, corrigendisque conferre posse putaveris, ea, qua soles, humanitate, atque amore largiri velis.

II. Clarissimus *Montfauconius* in eximio praestantique Opere de *Palaeographia Graeca*, ut specimen aliquod exhiberet Graecarum literarum, quae *Iustiniani* Caesaris aetate adhibebantur, pag. 174. Epigramm hanc, servata characterum forma, accuratissime exscribit, quae *Gortinae in Creta eruta fuit*
a D.

(1) *Fin. II. & de Senect. c. 17.*

a D. de Tournefort ; simulque minutioribus, ac vulgatis characteribus expressam interpretatur :

Υ ΕΠΙΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΩ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΠΙΛΙΟΥ
 ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΛΑΝΘΗΠΑΤΟΥ ΕΤΤΥΧΩΣ ΑΝΕΝΕΩΘΗ
 ΚΟΥ... Ο ΤΟΙΧΟΣ ΤΟΥ ΦΛΑΠΠΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥ ΙΝΑ Β

Επί Θεόδωρου τῆ ἀγιωτάτη Ἀρχιεπισκόπου, καὶ Α. Πιλίῳ τῆ περιβλέπτῃ ἀντιπάτῃ εὐτυχῶς ἀνεκώσθη καὶ ... ὁ τοῖχος ὑπατείας ἢ ὑπάτῃ Φλαβίῳ Ἀππίωνος τῆ λαμπροτάτῃ Γνλεσίῳ Β. Id est: Sub Theodoro sanctissimo Archiepiscopo, & A. Pilio conspicuo Proconsule, feliciter restauratus est murus, Consule Fl. Appione splendidissimo illustri 2. vel post Consulatum eius anno 2. Clariorem hanc pleniorisque Montfauconii explicationem, hoc est Epigraphem, ut ab illo suppleta sublatisque Siglis aliquibus explanata fuerat, expressit, qui ipsius exemplum Cl. Muratorio suppeditavit : adeoque in ipsius Thesaurο pag. 424. n. 7. sic exarata conspicitur

ΕΠΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΤΑΤΟΥ
 ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΠΙΛΙΟΥ
 ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΛΕΠΤΟΥ ΑΝΘΗΠΑΤΟΥ
 ΕΤΤΥΧΩΣ ΑΝΕΝΕΩΘΗ ΚΟΥ ΙΙΙΙΙΙ
 Ο ΤΟΙΚΟΣ ΥΠΑΤΕΙΑΣ ΦΛ.
 ΑΠΠΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥ
 ΙΝΑΟΥΣΤΡΙΟΥ Β

Marmoris eiusdem exemplum aliud, sed mirifice depravatum, alteriusque longe recentioris Marmoris apographo temere coniunctum, in Donii Schedis adhuc ineditis observavi : quod ea de causa subiecisse nunc iuverit, ut Montfauconii Marmor alicubi suppleatur ; ac posterior illa Donianae Inscriptionis pars adhuc inedita illustretur. Itaque in Schedis illis pag. 56. ita legitur :

Extra portam Gortynae inter veterum aedificiorum rudera

ΕΤΕΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΝΙΚΛΙΟΥ
 ΤΟΥ ΠΕΡΒΑССΟΥ ΑΝΘΗΠΑΤΟΝ . ΕΤΤΥΧΩΣ ΑΝΕΝΕΩΘΗ
 ΟΥΤΟΣ Ο ΤΕΙΚΟΣ . ΥΠΟ ΦΛΑΠΠΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥ
 ΜΑΝΟΥ ΜΟΝΑΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΤΑΦΥΓΗΣ
 ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΕΤΕΙ CΩΑ
 ΕΝ ΔΕ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΣΑΡΚΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥ ΗΜΩΝ ΙΥ ΧΥ
 Α C Η Β

Ex Cod. Gr. MS. Biblioth. Lollinianaе, cuius initium est Γρηγορίῳ .

Id unum ex barbaro plurimisque vitiis resperfo Inscriptionis huius exemplo deduci poterit, quod eximium hoc Cretense Marmor longe ante Tournefortii Itinera extra portam Gortynae urbis, inter veterum aedificiorum rudera legentium oculis observabatur : praeclareque de literis Tournefortius, ac Montfauconius hac etiam in parte meriti sunt, quod eximium hoc eruditae Antiquitatis monumentum accuratissime expresserint. Illud autem unum in Montfauconio corrigi, vel reprehendi posse putaverim, quod ille exscriptoris, vel quadratarii errore deceptus, in postremo versu legerit ΙΝΑ.Β. adeoque reddiderit Γνλεσίῳ Β. cumque Appionis nomen anno Chr. 539. in Consularibus Fastis occurrat, ibi vel secundum Appionis Consulatum, vel certe secundum post Appionem Consulem annum indicari putaverit : perinde quasi Appion ille anno Chr. 539. secundo Consul processerit, vel Marmor ad annum Chr. 541. refer-

ri debeat; quemadmodum sane Relandus pag. 716. Marmor ipsum ad annum 541. revocavit, postremasque voces ita reddidit: *post Consulatum Fl. Appionis Viri Clarissimi anno II.* atque Lequienus etiam in *Oriente Christiano* Tom. II. pag. 259. ubi Cretensium Episcoporum seriem contexit, epigraphem ex Tournefortio proferens latine reddidit: *A. Pilio* (forte *Apilia*, vel *Capilio*) *spectatissimo Proconsule, Fl. Appione clarissimo, & illustrissimo Consule II.* Ego vero in *Opere de Notis Graecorum* pag. 32. ubi Cretense hoc Marmor exposui, perspicue certoque legendum esse conieci IND. B adeoque reddidi Ἰνδίκτου , vel Ἰνδικτιῶνος B. *Indictione II.* Etenim anno 539. quo *Appion* Consulatum Fastis inscribitur, agebatur *Indictio secunda*; nihilque certe facilius, aut veritimilius admitteri poterit, quam *Indictionis* numerum, veluti perspicuum temporis characterem, Consulis nomini subiectum esse: quemadmodum prorsus in Marmoribus aliis factum conspicitur. Sic in Muratorio pag. 424. n. 5. legitur:

DEP. D XV KA FEBRVAR PC BILISARI VI IND PRIMA

ubi Cl. Editor, optime feliciterque observavit rescribendum esse *BELISARII III*; quod nimirum *Indictio prima* cum anno Chr. 538. concurreret, atque annus ille post *Belisarii* consulatum, qui in annum Ch. 535. inciderat, non *sextus*, sed *tertius* esset. Ita prorsus in alio Marmore num. 6. quod eodem ipso *Appionis* Consulatus anno, sive Chr. 539. *Ticini* positum fuit, habetur.

D. XI. KAL. AVG. V. P. C PAVLINI IVN. V. C. IND II

quod scilicet in Occidente annus ille *quintus* a *Paulini* Consulatus anno diceretur: quemadmodum in Papyro, quam in *Historia Diplomatica* pag. 151. Cl. Maffei edidit, annus ipse 539. *quinquies post Consulatum superscriptum*, *Paulini* scilicet, appellatur. Itaque, sicut in *Ticinesi* Marmore *Indictio II.* quae in annum Chr. 539. adeoque *Appionis* consulatum inciderat, memoratur; ita quoque in *Cretensi* Marmore post *Appionis Orientalis* Consulatus nomen haec ipsa *Indictio II.* certissime supponi debet; ipsumque Marmor non alteri, quam 539. Christi anno, adscribi, cui *Appionis* consulatum, simulque *Indictionem II.* illigatam esse iam vidimus.

III. Quod si *Cretense* Marmor ad annum Chr. 541. revocari, aut ex illo *secundus* post *Appionem* Consulatum annus exculpi certe non possit, illud unum Consularibus Fastis accuratius illustrandis inquirere nunc iuverit, an *Appion* ille bis Consul processerit; adeoque *secundus* ille *Appionis* Consulatus, quod *Montfauconius*, & *Lequienus* coniecerat, in Marmore designetur. At universa fere Consulatus series iis temporibus perturbanda, Fastorumque fides temere elevanda foret, si *secundus* ille *Appionis* Consulatus admitteretur. Etenim in pluribus *Iustiniani* legibus, quae, ut ex apposito *Indictionis* numero apparet, anno Chr. 539. editae sunt, *Appionis* nomen subscriptum conspicitur; & quamvis alicubi *Arion*, alibi is *Appion* dicatur; nullibi tamen iterati Consulatus nota reperitur. In *Graeca* Temporum Epitome, quam edidit *Scaliger* ad calcem *Eusebiani* Chronici, legitur pag. 301.

$\text{Ἰνδ. Β. Ἀπίωνος υἱῆς Στρατηγῆς μόνου}$

Ind. II. Apione filio Strategii solo:

ubi fortasse *Strategii filius* hic dicitur, ut ab alio *Appione* distinguatur, qui in *Novella LXXXII.* *Appionis* nostri Consulatus anno publicata *spectabilis* vocatur, ceterisque Iudicibus a *Iustiniano* electis accensetur. In *Marcellini* Chronico habetur:

Indict. II. Apione V. C. solo Cos.

In *Victoris Tununensis* Chronico inter *Ioannis*, & *Iustini* Consulatus annum legitur:

Apione V. C. Cos.

Itaque, cum in perspicuis monumentis istis *Appion* ubique Consul, sed omisso Consulatus numero memoretur; nihil est certe cur ille *secundo* Consul dicatur,

tur, hoc est magistratus ille semel iterumque ab Appione susceptus existime-
tur. Ne quidquam tamen dissimulem, quod Cl. Montfauconii coniecturae
confirmandae conferre posse videatur, doctissimus Maffei asserit in *Galliae
Antiquit.* pag. 104. quod in regio Parisiensi Codice, ubi post Hieronymi Chro-
nicon *Consules ordenari post Opus S. Hieronymi constituti* recensentur, Appion
semel iterumque Consul inscribitur. Ita nimirum Consulium series, ac Fasti ex
Anonymi illius sententia digeri, contexique debent:

An. Chr. 537.	Paulino III. & Bisilario III.
538.	Paulino IIII. & Ioanne
539.	Paulino V. & Ioanne II.
540.	Paulino VI. & Appione
541.	Paulino VII. & Appione II.

Ergo *secundus* etiam Consulatus hic Appioni tributus conspicitur; ut ille proin-
de in Cretensi quoque Marmore *Consul secundo* vocari potuisse videatur. Sed
quis aperte non videat Consulium sedem, quae in hoc Laterculo ab imperi-
to Scriptore constituitur, mirifice perturbatam, atque a sincera constantique
serie, quae in Scriptoribus aliis, atque Marmoribus exhibetur, dissidentem esse,
cum Appion ad annum Chr. 540. referatur, qui tamen ex monumentis aliis
superiori anno certissime adscribi debet? Quod vero Appion ipse anno 541.
secundo Consul dicatur, hoc est annus ille *Appione II.* designetur, barbarae
insuetaeque methodo adscribi debet, qua Scriptor ille annos aliquos Consu-
lum praecedentium nominibus insignivit: ut annus ille ex. gr. *Paulini quarto*
Consulis nomine signaretur, qui *quartus* post Paulini Consulis annum haben-
dus erat. Certe anno Chr. 538. *Flavius Ioannes* sine Collega Consularibus
Fastis, & eximio Donii Marmoris inscribitur; quemadmodum anno 534. *Fl.
Theodorus Paulinus*, una cum Iustiniano Augusto Consul processerat; sed Ano-
nymus ille annum 538. *Paulino IIII. & Ioanne*, veluti characteribus, insig-
nivit: sequentique anno 539. *Paulino V. & Ioanne II.* adscripsit; Appionem ex
anno 539. in sequentem temere transtulit; & annum 541. qui *Iustini* Consulis
nomine, vel certe methodo in superioribus usurpata, *Paulini VII. & Appio-
nis III.* nomine signandus erat, *Paulini VII. & Appionis II.* nominibus insig-
nivit. Ergo, licet heic Consulium series accurata foret, hoc est ipsorum qui-
libet ad annum, quo vere fasces obtinuit, referretur; ex iterata tamen Con-
sulatus nota, quae Appioni appingitur, inferri certe non posset ipsum bis
Consulem existisse: quemadmodum prorsus temere *septimus* Paulino Consula-
rus adscriberetur. Iteratus ille Appionis Consulatus longe veritimilius ex Vi-
ctoris Tununensis Chronico deduci posse videretur, in quo ad annum Chr. 524.
legitur: *Iustino Augusto, & Apione Cos.* iterumque occurrit: *Post Consulatum II.
Iustini, & Apionis*: ut proinde Apion ille iterum anno 539. *secundo* Consul
processisse videatur. Sed ibi certissime Victoris textum corrigendum esse puta-
verim, ut *Apionis* loco, qui temere Victoris, vel librarii vitio irrepsit, *Opi-
lio* reponatur, qui una cum *Fl. Anicio Iustino* anno 524. Consularibus Fastis
inscribitur. Ac certe quidem Victor ipse annum 539. *Apione V. C. Cos.* desi-
gnavit; neque tamen geminata Consulatus nota illum *secundo* Consulem ex-
stitisse indicavit; quod ab ipso tamen in Consulatus aliis factum conspicitur.
Haec ipsa nominum similitudo, quae Victori facile imposuit, ut *Apionis* pro
Opilionis nomen obtruderet, incertum adhuc obscurumque reddidit cuinam
Consuli, & anno adscribi debeat Lugdunense Marmor, quod Maffei in
Galliae Antiquit. pag. 101. atque ex illo Muratorius pag. 425. n. 2. exhibuit.
Postremae Marmoris voces ita efferuntur:

VIXIT ANNIS XL OBIIT 5 III K FEBR
PC...IONIS

Mu.

Muratorius ibi *post Consulatum Appionis* legendum esse coniecit; adeoque Marmor ad annum Chr. 540. revocavit. Idipsum quoque Maffei pag. 105. sed haesitanter, indicaverat; quippe qui pag. 101. ad ipsum Marmoris latus appinxerat: *f. OPILIONIS an. 541.* perinde quasi OPILIONIS Consulatus in annum 540. incidisset. Sed typographi certe mendam irrepsit; cum *Opilionis* nomen anno 453. iterumque 524. in Fastis occurrat, ut optime Maffei ipse pag. 98. ad aliud itidem Lugdunense Marmor adnotaverat; in quo legitur:

OBIIT IN PACE . PRID. KAL. SEPT. OPILIONE

Mihi vero *Opilionis* potius, quam *Appionis*, nomen in superiori Marmore legendum esse videtur, quod iis nimirum temporibus Orientalium Consulatum ratio plerumque in Occidente vix haberi consueverit; ut proinde annus Chr. 540. qui in Oriente *Iustini iunioris* nomine designabatur, in Occidente *Paulino VI.* diceretur, ut in Relando, & Pagio conspicitur, atque in Papyro quoque apud Maffei pag. 158. perspicue legitur: *Sub die Nonarum Ianuariarum Indictione tertia sexies po Paulini iun. v c.* Itaque difficiliter *Appionis* Orientalis nomen hic usurpatum probabitur, quam *Opilionis*, qui in Lugdunensi alio Marmore nominatur: cum praesertim Aurelianensis Synodus in Gallis ipsis anno 538. celebrata non *Ioannis* Orientalis, sed *IV. P. C. Paulini iunioris* nomine decoretur. Sed ut a lubricis coniecturis istis abstinere, cum Flavius Appion semel tantum Consul processerit; cum ipsius aetate Consulatum nominibus perspicue quoque Indictionis numerus adiungi consueverit; cum anno 539. quo is certissime Consulatum Fastis inscribitur, *II. Indictio* haberetur, in nostro Marmore non *Consulatu Fl. Appionis Clarissimi Inlustri II.* sed: *Consulatu Fl. Appionis Clarissimi Indictione II.* legi debet: cum praesertim *Inlustri* nomen vix, ac ne vix quidem post *Clarissimi* vocem poni potuisse videatur; ac dignitates, seu gradus illi ita distincti forent, ut *Inlustrium* ordo *Spectabilium* quidem ordine inferior; sed *Clarissimorum* tamen ordine, & gradu superior esset. Itaque in Marmoribus frequenter quidem alteruter ex titulis illis occurrit; nullibi vero, quod noverim, uterque simul coniunctus conspicitur: atque in sola *Cornutiana Charta* anno Chr. 471. exarata *Theodovius* quidam *V. C. & Inlustrius* vocatur. Ceterum, ne in re perspicuissima diutius immorer, atque ut omnia verbo complectar, Appionis consulatus, simulque Marmor hoc nostrum ad annum Chr. 539. certissime referri debet, quem, & Archiepiscopi quoque Theodori, & A. Pili Proconsulis nomine, insignitum esse conspiciamus.

IV. Sed quis Theodorus ille, vel cuiusnam Urbis Episcopus existimetur, qui in brevissimo hoc Marmore *sanctissimi* titulo, & *Archiepiscopi* nomine decoratur? Certe, cum Marmor ipsum, aut titulus Gortynae in Creta positus, moenibusque instauratis, veluti perspicua temporis nota, inscriptus fuerit, dubitari vix poterit quin Archiepiscopus ille ad Cretam ipsam, veluti Provinciam sibi subiectam, referri debeat. Quamvis enim ante V. Ecclesiae seculum nullus Cretae *Archiepiscopus*, vel *Metropolita* nobis occurrat; Iconius tamen Ephesino, & Martyrius Chalcedonensi Synodo, veluti Creten-sium Metropolitae, subscripserunt; quemadmodum prorsus in Concilio Constantinopolitano V. quod anno Chr. 553. celebratum fuit, Collatione II. Theodorus Creten-sium Metropolita subscriptus conspicitur, ut mox ostendetur; atque Georgii Magni Epistola, quae anno Chr. 598. exarata fuit, *Ioanni Creten-si*, aliisque Metropolitis inscribitur. Ergo Iustiniani Caesaris aetate *Metropolitae* dignitas in Creta instituta iam fuerat; ut proinde anno 539. Theodorus, qui Metropolitae munereungebatur, *Archiepiscopus* appellari, eoque nomine Creten-si Marmori inscribi potuerit. Quod si deinde vel Civitas, vel Ecclesia inquiratur, cui *Archiepiscopus* ille praefuerit, non alia verisimilius occurreret, quam Gortyna ipsa, cuius Episcopus Metropolitico iure universae Creten-si Provinciae praeesset, atque *Archiepiscopi* titulo donaretur.

Vt enim praeteream Marmor Gortynae positum fuisse, adeoque Theodorum, cuius nomen ipsi praefigitur, non alteri, quam Gortynae Vrbi concedendum videri, Eruditis omnibus est exploratum, Antistites illos iuxta Chalcedonensis Concilii Canonem XII. & Antiocheni Canonem IX. Metropolitanarum nomine, iure, atque honoribus frui consuevisse, qui Civitatibus Provinciarum Metropolitanis praerant. Itaque, cum ex Scriptoribus omnibus, atque ipsa quoque *Notitia Imperii*, quae Arcadio, & Honorio imperantibus conscripta fuit, Gortyna Cretensium Urbium maxima, Provinciae princeps, caput, ac Metropolis haberetur, Cretensis Archiepiscopi, vel Metropolitanae sedes non alibi, quam Gortynae, constitui debet. Longe tamen illustrius haec Metropolitanae dignitas Gortynensi Episcopo concessa, ex Ephesino Concilio deduci potest, in quo Iconius Gortynae Episcopus inter Metropolitanas subscripsit; quemadmodum in Chalcedonensi Martyrius dicitur *Επίσκοπος Γορτύνης τῆς Χρητῶν Μητροπόλεως. Episcopus Gortynae Metropolis Cretensium*; Theodorus in Constantinopolitano Concilio, quod in Anthimi causa anno Chr. 536. habitum fuit, subscribitur *Επίσκοπος Γορτύνης, ἡ μητρόπολις ἐστὶ τῆς Κρητῶν Ἐπαρχίας: Episcopus Gortynae, quae Metropolis est Cretensium Provinciae*; eodemque titulo in Constantinopolitana Synodo V. anno 553. Theodorus ille subscriptus reperitur; ut optime proinde Lequienus ipse putaverit unum eundemque Theodorum esse, qui utriusque Synodo velut *Episcopus Metropolis Gortynae* subscripsit, in Cretensi vero Marmore *Archiepiscopi* titulo decoratur; quamvis ille in definienda Marmoris aetate, sive Appionis Consulatu aberraverit. Quod autem Theodorus ipse in Conciliorum Actis *Episcopus*, in Marmore vero *Archiepiscopus* etiam dicatur, id veteri constantique Ecclesiae ritui adscribi debet, quo ipsi quoque Metropolitanae in sacris monumentis illis solo *Episcopi* nomine decorari consueverant; licet in Ecclesiis, aut Provinciis, quibus praerant, nobiliori quoque *Archiepiscopi* titulo donarentur. Exinde vero, ut id obiter, opportunèque observetur, aut corrigi, aut explicari facile poterit Suiceri sententia, qui de *Archiepiscopi* titulo differens, cum perspicuis Veterum testimoniis ostendisset *Archiepiscopi* nomen ab Athanasio omnium primo Alexandriae Patriarchae, tum in Ephesina Synodo Coelestino Romano Pontifici, simulque Cyrillo Alexandrino Patriarchae, denique in Chalcedonensi Concilio Patriarchis omnibus tributum esse; ambigua, obscuriorique phrasi concludit, variisque Iustiniani Novellis ostendit, *Archiepiscopos fuisse Patriarchas*, quod *Archiepiscopi vocantur Patriarchae*, & post Chalcedonense Concilium omnes Orientis Patriarchae hunc semper *Archiepiscopi titulum usurparunt, & appellationi Patriarchali praemisissent*: perinde quasi Iustiniani Caesaris aetate sextoque Ecclesiae seculo *Archiepiscopi* nomen iis solum concederetur, qui *Patriarchae* munere fungerentur; sed, ut argumenta cetera omittam, nihilque de Novella CXXIII. differam, in qua Iustinianus ipse ita varios Antistitum gradus enumerat, ut c. 10. *Patriarchas, Archiepiscopos, Metropolitanas, & Episcopos* accurate recenset: quemadmodum Novella XI. quae Belisario Consule, hoc est anno Chr. 535. edita fuit, Iustinianus ipse decrevit, ut Achridae, vel Iustinianae Primae Antistites *non solum Metropolitanus, sed etiam Archiepiscopus esset*; ex hoc ipso Cretensi Marmore manifestissime inferri debet, quod *Archiepiscopi* nomen Praesulibus etiam aliis concedi consueverat, qui Patriarchis inferiores, atque ab iis distincti forent. Etenim Theodorus ille, qui in nostro Marmore *Archiepiscopus* appellatur, nulli Patriarchicae fedi adscribi potest; quum anno 539. Constantinopoli *Menna, Zoilus* Alexandriae, Theopoli, vel Antiochiae *Euphraemius, Petrus* denique Hierosolymis Patriarchae munere fungeretur; adeoque Theodorus ipse *Archiepiscopus* quidem; sed non *Patriarcha* censeri, vocarique posset. Ita quoque, vel corrigi, vel mitius exponi debet Lequieni sententia, qui Tomo II. pag. 6. cum ostendisset, quod V. Ecclesiae seculo *potiorum Sedium Antistites maioris honoris gratia Archiepiscopi perinde audierunt*, ac Alexandriae Patriarcha, in quibus praeser-

sertim Constantinopolitanus, moxque Hierosolymitanus, repente subdit: Simili quoque modo posteriori aevo mos apud Graecos invaluit, ut primarii Gentium quarundam Episcopi, qui Patriarchae nulli subessent, sed *Αυτοκέφαλοι* Autocephali, sive sui iuris forent, Archiepiscopi appellarentur, ut Bulgariae Archiepiscopus, Cypri Archiepiscopus, Petzii Archiepiscopus . . . quo etiam titulo Graeci sequiori aevo ab Iconoclasticis temporibus donare coeperunt complures Episcopos Metropolitanis inferiores; qui a Metropolitanarum iurisdictione immunes facti, Patriarchae proxime subiecti essent. Itaque ex Lequieni verbis coniicere, vel suspicari quis posset, quod VI. Ecclesiae Seculo, adeoque Iustiniani temporibus, ii solum Archiepiscopi nomine vocarentur, qui nulli Patriarchae suberant, atque Autocephali forent; sive vicissim quilibet Autocephalus etiam Archiepiscopus diceretur. Sed facile Lequienus ipse observare etiam poterat, quod Theodorus Gortynae Episcopus, Cretaeque Metropolita in nostro Marmore Archiepiscopus appellatur; neque tamen Autocephalus esse ille poterat, quippe qui Patriarchae Constantinopolitano, vel ut alii existimant, Romano, subiectus erat. Vicissim vero Bulgariae, & Cypri Antistites Autocephali quidem erant, quum ille Iustiniani temporibus, hic Anastasio imperante sui iuris, atque a Patriarcha immunis esse coeperit; sed neuter tamen a priscis illis Scriptoribus Archiepiscopi nomine decoratur. Ergo Autocephali, & Archiepiscopi voces accuratissime distingui debent; ne scilicet Archiepiscoporum quilibet Autocephalus etiam existimetur; aut Autocephalis omnibus Archiepiscopi nomen Iustiniani temporibus concessum putetur. Denique in explicando Autocephali nomine Meursium ipsum, doctissimum alioquin virum, minus aliquando accurate loquutum conspicio. Ille nimirum, cum in *Glossario Graecobarbaro* optime accurateque dixisset Autocephali nomine vocatos esse Antistites illos, qui nemini subiecti forent; subdit quod ita dicebantur Archiepiscopi Bulgariae, & Cypri, item alii nonnulli Metropolitanis, quod Patriarcham Constantinopolitanam superiorem non agnoscerent: perinde quasi Autocephalia ex Constantinopolitani solum Patriarchae iuribus, ac potestate eximeret; atque ex eiusmodi exemptione veluti fonte deduceretur. Sed Cypri Metropolita, ex Balsamone, & ex Ephesinae Synodi Decreto, quod Meursius ipse mox protulit, ideo Autocephalus appellatur, non quod a Constantinopolitano, sed quod ab Antiocheno ceterisque Patriarchis omnibus exemptus esset; quemadmodum prorsus Ravennas Archiepiscopus in Occidente diu Autocephalus haberi voluit, non quod a Constantinopolitani Patriarchae iuribus exemptus esset; sed quod Occidentali Patriarchae suo, Romano nimirum Pontifici, minime subiiceretur. Sed haec aliaque id genus plura, quae facile proferri possent, alterius certe loci, vel argumenti esse debent.

V. Proximum est, ut exposita iam Provincia, atque Vrbe, cui Theodorus iste Metropolitico iure, & Archiepiscopi nomine praefederit, Provinciam quoque, vel Urbem inquiramus, in qua Capilius, sive Epilius, sive Aulus Pilius veluti Proconsul imperaverit. Atque, ut ab ipso Proconsulis huius nomine exordiar, doctissimo Montfauconio facile assentior, qui non *ΚΑΠΙΛΙΟΥ* Capilio, quod Relando tamen, & Lequieno placuit; sed *ΚΑΙ ΑΠΙΛΙΟΥ*, & A. Pilio legendum esse putavit. Etenim character ille K pro Kai saepius in monumentis aliis occurrit, atque in hoc Marmore sensus perspicuitas exigit, ut ope particulae KAI Proconsulis nomen cum praecedenti Archiepiscopi nomine coniungatur. Ita quoque non Apilio, non Apilia, non Capilio, sed potius Aulo Pilio legendum hic esse putaverim, cum Apilia quidem, & Capilia gens nullibi in monumentis aliis occurrat; Piliae vero familiae nomen apud Gruterum, Reinesium saepius inveniatur: quamvis necessarium minime sit eiusmodi nomina, quae sequioribus temporibus usurpata fuerant, ad antiquiores Romanorum mores exigere. Sed haec leviora sunt, quam ut subtilius inquirantur. Gravius id certe, veterique Imperii, ac Provinciarum formae illustrandae conducibilis haberi poterit, si nitide accurateque definitur iam

iam posset cuinam Vrbi, sive Provinciae A. Pilius iste Proconsulis honore, ac nomine praesederit. Si vetera Historiarum monumenta consulantur, perspicuum fiet, Cretam Insulam, postquam a Metello Consule anno V. C. 686. subacta fuit, in Romani Populi Provinciam redactam, atque ita cum Cyrenaica coniunctam fuisse, ut utraque Provincia unius *Proconsulis* imperio regeretur. Augusti vero Caesaris aetate, qua nova Romani Imperii, vel Provinciarum divisio instituta fuit, Cretae Provincia non *Proconsularis*, sed *Praetoria* esse coepit; quamvis a Seneca Rhetore, qui partim sub Augusto ipso, partim sub Tiberio floruit, *Opius Flama* quidam Cretae *Proconsul* memoretur. Tiberius autem Caesar primo Imperii sui anno, hoc est V. C. 768. ibi *Quaestorem* solum cum Adfessore praesse voluit. *Proconsulem* iterum Creta sub Hadriano accepit; unde in Inscriptione apud Gruterum PROC. PROV. CRETAE & pag. 471. n. 6. PROCOS. SORTITVS. PROV. CRET. CYR. & p. 1091. n. 6. ΑΝΘΥΠΙΑΤΟΝ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΚΥΡΗΝΗΣ *Proconsulem Cretae, & Cyrenes*. Iterum Septimii Severi temporibus *Quaestori* restituta illa fuit; unde in veteri Lapide apud Gruterum pag. 407. n. 1. QVAESTOR. PROV. CRET. CYR. & n. 2. Q. PROV. CROETAE. Arcadii aetate *Consularem* habuit, atque in Illyrico censebatur. Etenim in *Notitia Imperii*, quae illo imperante edita fuit, *Consulares per Illyricam tres* dicuntur, *Cretae, Macedoniae, Daciae Mediterraneae*; quamvis ex Rufo Festo, qui Valentiniani, ac Valentis aetate floruit, inter septemdecim Illyrici Provincias postremo loco censeretur; ultimoque etiam loco a Iornande memoretur, qui anno Chr. 552. Illyrici Provincias octodecim numeravit. Singula Veterum testimonia accuratissime collegit Meursius Lib. III. *de Creta* c. 6. pag. 152. ut universam hanc magistratuum varietatem ostenderet, qui variis subinde temporibus in Creta imperarunt; donec post annum 820. ab Agarenis occupata, mox Romanis, inde Genuensibus, tum Venetis subiecta fuit. In hac ipsa tamen Magistratuum Cretensium serie, quae partim ex Scriptoribus, partim ex Marmoribus contexta fuit, illud a Mercurio dissimulatum, vel omissum esse conspicio, quod Gordiani Caesaris aetate, hoc est post annum Chr. 236. Creta Insula etiam *Pro. Praetorem* habuit. Etenim apud Gruterum pag. 433. n. 1. C. Luxillius *Legatus Legionis X. Geminae Gordianae* fuisse etiam dicitur QVAEST. PR. PR. PROV. CRETAE. CYR. quemadmodum in alio Marmore iisdem, ut videtur, temporibus excitato apud Gruterum pag. 1099. n. 7. *Publium Septimum Getam* ΤΑΜΙΑΝ. ΚΑΙ. ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ. ΚΡΗΤΗΣ. ΚΑΙ. ΚΥΡΗΝΗΣ: *Quaestorem, & Pro-Praetorem Cretae, & Cyrenes* appellari conspiciamus. Ita propemodum *Proconsulis* dignitas Cretensi Praefidi non Hadriani solum, sed etiam Traiani temporibus restituta fuerat. Etenim in eximio Marmore apud Muratorium pag. 317. n. 1. de C. Antio Aulo Iulio Quadrato, qui anno Chr. 105. *secundo* Consul processerat, dicitur ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ ΑΝΘΥΠΙΑΤΟΝ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟΥ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΛΥΚΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΜΦΙΛΙΑΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΝΕΡΟΥΑΣ ΤΡΑΙΑΝΟΥ . . . ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΣΥΡΙΑΣ: *Legatum Augusti Provinciae Cappadociae. Proconsulem Cretae, & Cypri. Legatum Augusti, & Praetorem Lyciae, & Pamphyliae. Legatum, & Pro-Praetorem Imperatoris Nervae Traiani . . . Provinciae Syriae*. Perspicue inde apparet non in Cypro solum, sed etiam in Creta quoque *Proconsulem* iis temporibus ius dixisse, si Quadratus Cretae primum, mox Cypro praefuerit; aut Cyprum una cum Creta eidem Proconsuli paruisse, si semel tantum Proconsulis munere ille functus credatur. Denique *Consularis* etiam Viri nomen, qui Praetorii Praefecto subiectus in universa Cretae Provincia imperaret, apud Gruterum pag. 1094. n. 4. invenio, ubi in Marmore Gortynae posito legitur:

L D I S S E R T A T I O III.

Τ. ΦΛ. ΥΠΑΤΙΟΝ, ΤΟΝ, ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ, ΑΠΟ
 ΥΠΑΡΧΩΝ, ΠΡΑΙΤΩΡΙΟΥ, ΔΟΓΜΑΤΙ, ΤΟΥ
 ΚΟΙΝΟΥ, ΠΑΣΗΣ, ΤΗΣ, ΕΠΑΡΧΙΑΣ
 ΟΙΧΟΤΜΕΝΙΟΣ, ΔΟΣΙΘΕΟΣ, ΑΣ
 ΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΣ, Ο, ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΣ
 ΥΠΑΤΙΚΟΣ, ΤΗΣ, ΚΡΗΤΩΝ, ΕΠΑΡ
 ΧΙΑΣ, ΑΝΕΣΤΗCΕΝ

*Titum Flavium Hypatium Clarissimum Ex-Praefectum Praetorio, decreto Commu-
 nis totius Provinciae Oecumenius Dositheus Asclepiodotus Clarissimus Consularis
 Cretensium Provinciae erexit. Ceterum ex monumentis omnibus a Meursio
 laudatis, illud unum inferri facile poterit, quod Iustiniani Caesaris aetate Cre-
 ta inter Illyrici Orientalis Provincias censebatur; adeoque in illa Praefectus
 Praetorio imperabat, qui Thessalonicae ius dicere, vel residere consueverat,
 sicuti in Notitia Imperii legitur: Sub dispositione Virorum Illustrum Praefe-
 ctorum Praetorio per Illyricum Dioeceses infra-scriptae, Macedonia, Dacia; ibi-
 que Creta ceteris Macedoniae Provinciis accensetur. Itaque qui fieri potuis-
 se putabimus, ut A. Pilius ille in Gortynensi Marmore memoratus, Procon-
 sul vocetur, si neque Creta, neque Macedonia, neque Illyricum ipsum ulli
 Proconsuli subiicebatur, & Appionis Consulis anno, ut ex plurimis Novellis
 apparet, Iohannes Exconsul Orientis Praetorii Praefectus erat? Num Vica-
 rius ille, qui Cretae praererat, hoc etiam nomine a Cretensibus honoraba-
 tur? Num Consulares, qui Cretam, Macedoniam, Daciam regebant, ut su-
 pra iam vidimus, Proconsules aliquando sunt appellati? Num Iustiniani Cae-
 saris aetate Cretae Provincia ab Illyrico seuncta, atque alteri Provinciae at-
 tributa fuit, quae Cappadociae instar tunc a Proconsule regeretur? Num de-
 nique pristinus honor, ac dignitas Cretensi Provinciae restituta fuit, ut Pro-
 consularis esset, iterumque Quaestoris, aut Praetoris loco Proconsulem obti-
 neret? Certe Iustinianus ipse novam alicubi Provinciarum divisionem, no-
 vamque in illis imperii formam instituit. Sic, ut exemplis aliis abstineam,
 Novella XLI. & L. scribens Βόνῳ τῷ ἐνδοξοτάτῳ Κοιμισσοῖ Bono gloriosissimo Qua-
 estori, ipsi Quaestoris nomine Provinciam regendam committit, quae Cariam,
 Cyprum, Mysiam, Scythiam, Cycladas omnes, earumque principem Rhodum
 complecteretur. Hinc Iulianus Antecessor de Iustiniano ipso, & Quaestoribus,
 ac Praefectis Insularum ab eo institutis Novella XXXVIII. dicens, ait: su-
 biccit autem ei & quinque Provincias; id est, Scythiam, & Moesiam, &
 Cariam, & omnes Cycladas insulas, & Cyprum totam: quo quidem loco ob-
 servasse iuverit temporum, ac Magistratum seriem, qui in Cypro impera-
 runt minus accurate, & distincte a Meursio expositam, sive contextam
 fuisse. Ille nimirum cum Lib. II. de Cypro c. 19. dixisset subacta a Romanis
 Cypro anno V. C. 696. Catonem veluti Quaestorium cum iure praetorio,
 adiecto etiam Quaestore illam administrasse, superiora Iuliani verba repente
 subiicit; tres deinde Gruteri Lapidem indicat, in quibus habetur Q. PROVINC,
 CYPRI; addit ibi Praetorem Antonii, & Cleopatrae temporibus existisse, Ca-
 ium Sextilium Rufum Ciceronis amicum in illa omnium primum Quaestorem
 venisse; Cyprum Augusti, & Tiberii temporibus Proconsuli paruisse; denique
 Praetorem ab Antiochiae Duce eligi consuevisse, qui Provinciam illam ad-
 ministraret. Sed Iuliani verba non ad antiqua illa Catonis, & Ciceronis
 tempora, sed ad Iustiniani solum aetatem, referri debent; uterque Lapis ex
 Grutero pag 412. num. 2, & pag 467. n. 5. laudatus (nisi fortasse duo Mar-
 moris eiusdem exempla fuerint) ad Hadriani tempora revocandus est; cum
 utrobique L. Flavius Septimius Aper Sodalis Hadrianalis Q. Provinc. Cypru
 dicatur: ut proinde Proconsulis dignitas, quae non Tiberii solum, sed Clau-
 dii quoque, ac Vespasiani aetate, apud Cyprios floruit, ut ex ipsorum Num-
 mis*

mis apud Vaillantium apparet; & quam extremis etiam Traiani temporibus viguisse diximus, in *Quaestoriam* sub Hadriano mutata videatur; cumque Constantini M. aetate, constitutis ab illo quatuor *Praetorio Praefectis*, ipsorum primo Cyprus tributa foret; iterum Iustiniani imperio *Quaestorem* acceperit. Quemadmodum ergo Cypri, aliarumque Provinciarum forma a Iustiniano innovata fuit, suspicari facile possumus in Creta quoque varietatem illam inventam fuisse, ut non *Praefecto*, non *Vicario*, non *Consulari*, sed *Proconsuli* subiecta foret; adeoque A. Pilius, qui anno 539. Cretenſi Provinciae praeerat, *Proconsul* in nostro Marmore vocaretur.

VI. Atque ista quidem de *Consulis*, *Archiepiscopi*, & *Proconsulis* dignitate, tribus nimirum Magistratibus illis, qui in eximio hoc Lapide memorantur. Quod enim ad ipsius sensum attinet, perspicue apparet titulum, & epigraphem hanc in Aedificii parte collocatam fuisse, quod anno 539. instauratum, vel renovatum fuerat; cumque in titulo ipso, & principe quidem loco, *Archiepiscopi* nomen occurrat, Aedificium illud non profanum, sed sacrum potius, fuisse ego dixerim; quamvis Marmor ipsum *extra Gortinae portam* inter rudera repertum fuerit. Hiatus autem ille, sive lacuna, quae Tournefortii temporibus in Marmore reperiebatur, ex facili coniectura, sensus perspicuitate, & Donii Schedis ita suppleri debet, ut ΚΟΤΤΟΣ legatur. Quamvis enim in Schedis illis character K omittatur; nullus tamen hic dubito quin optime, accurateque a Tournefortio expressus fuerit. Ille vero non aliud, opinor, hic ut in primo etiam versu, significat, quam ΚΑΙ: ut nempe exprimatur ceteris Aedificii partibus antea restitutis *hunc etiam murum*, cui titulus, aut Marmor apponebatur, instauratum fuisse. Itaque haec una utilitas, aut fructus ex Donii Schedis, seu Vaticani Codicis apographo, deduci poterit, quod ipsius praesidio locus ille restitui, supplerique commode videatur. Ceterum exemplum illud confusum adeo, mutilum, ac depravatum conspicitur, ut nihil inde sani exsculpi possit. Id vero gravius vixque credendum, quod barbarus ille, qui Marmor, aut Gortinae, aut Romae exscripsit, antiquo titulo titulum alium longe recentiore subiecerit: perinde quasi uterque uno eodemque tempore sit exaratus. Optime quidem novi, & exemplis etiam plurimis ostendi posse conspicio, quod in uno eodemque Marmore variae inscriptiones, variis subinde temporibus incisae fuerint; ut facile proinde suspicari quis possit in inferiori Cretenſi huius Marmoris parte, quae vacua supererat, posteriorem hanc epigraphem exaratam fuisse. Verum, cum Tournefortius posteriorem hanc prorsus omiserit, verisimilius id asseri supponique debet, quod nulla prorsus inscriptio praeter titulum ab illo expressum existit; nisi fortasse quis dixerit inferiorem Marmoris partem, cui posterior Inscripſio inerat, Tournefortii temporibus excidisse. At fieri etiam potuit, ut quemadmodum in Coemeteriis plurima Ethnicorum Marmora profanis titulis ornata reperiuntur, in quorum averſa parte Christianorum tituli deinde inscripti fuerunt; ita quoque, cum in antica Marmoris nostri parte superior Inscripſio anno 539. insculpta fuisset, mox lapis ipse post septingentos annos sua e sede submotus ab aliis arreptus fuerit, ut in postica ipsius facie sepulchralis *Manii Monachi*, eiusque sororis *Cataphyges* titulus inscriberetur; adeoque vetus quidem lapidis exscriptor utrumque, Tournefortius vero eum solum, qui oculis observabatur, titulum excerpterit. Sed nihil est certe cur in re subobscura, atque etiam levissima diutius immorer. Aliqua potius de Marmoris huius aetate subiecisse nunc iuverit, ut exinde Monumentis aliis rite explicandis, corrigendisque praesidium aliquod oriatur. Itaque Marmor illud, ubicumque demum positum sit, quamvis in illo character unus, aut numeralis annorum nota vitiata sit, ad exeuntem fere annum Chr. 1292. certissime referri debet. Etenim Graecorum annus 6801. qui in illo nitide accurateque expressus conspicitur, a Kalendis Septembribus incoepit anno Chr. 1292. Andronicus autem II. Palaeologus cognomento *Senior* Graecorum anno 6791.

hoc est exeunte anno Ch. 1282. imperium fufceperat, ut ex Graegora Lib. V. c. 7. aliisque Scriptoribus erudimur; atque anno demum 6840. five Chr. 1333. Februario mense e vivis excessit, ut Gregoras Lib. IX. c. 1. & Cantacuzenus Lib. II. c. 28. testantur. Itaque in Characteribus, quibus Christi annus exprimitur, nota H certissime corrigi, refingique debet; quod nimirum in Marmore nota, five character ζ exprimendo *nonagenario* numero exaratus esset, ipsumque imperitus exscriptor in H converterit. Illud autem hic obiter observari merito poterit, quod unus idemque character C, qui interdum *sex* significat, in Graecis ipsis Marmoribus aliquando *ducenta*, aliquando vero *sex millia* designat; quamvis *sex millibus* exprimendis character etiam alius ς adhiberi consueverit, qui plerumque tamen *sex* solum significat; ut in exemplis illis apparet, quae suis in locis exposui, ubi de *Graecorum Notis* ageretur.

VII. Neque ambiguis solum, variisque Notis unus idemque numerus in Graecis Marmoribus designatur; verum etiam idem ille *sex millium* numerus, five si libeat, character ς , inconditis aliquando novisque formis aliis exprimitur: ut maxima proinde perplexitas in exsculpendis annorum numeris sit futura, nisi characterum illorum vis, ac potestas explorata, nitideque constituta iam fuerit? Sic, ut exemplis id ostendatur, apud Sponium Itin. pag. 101. in fine Marmoris, quod *Basilii*, & *Constantini* temporibus positum fuit, habetur EN ETE K Φ K A. Characteres illos veluti inexplicabiles in Gallica Marmoris interpretatione Sponius omisit; at Montfauconius in *Palaeographia* pag. 147. optime feliciterque observavit ibi legendum esse $\varsigma \phi \kappa \alpha$, ut annus Mundi 6521. five Chr. 1013. exprimatur; quo certe *Basilius II.* eiusque frater *Constantinus VIII.* imperabant. In alio Marmore, quod *Manuele Comneni*, ac *Irenes* filio imperante excitatum fuit, legitur HN ETEI Φ X O B M B; idque veluti obscurum, & inextricabile Sponius inexplicatum reliquit; Montfauconius tamen ita legendum $\varsigma \chi \theta \beta$ IN IB putavit, adeoque reddidit *anno 6672. Indictione XII.* quod nimirum anno Mundi 6672. five Chr. 1164. Indictio XII. ac vicesimus Manuelis imperii annus ageretur. Sed clarioribus exemplis istis obscurius aliud ex Arundelliano Marmore addidisse nunc iuvenit, ut Marmor ipsum mirifice implexum, & obscurum, si fieri id quidem poterit, illustretur, atque commodus exinde sensus haecenus incognitus exsculpatur. Seldenus inter Arundelliana Marmora pag. 56. hanc etiam Inscriptionem exhibet, cuius inquit, *elementa perperam connexa, inversa, scandentia, mutila nimiam pariunt obscuritatem. Quatenus tamen per typos licuit, distincta repraesentamus, unde de sensu bariolari difficile non est:*

⊕ ΕΙΤΙϞΘΕΛΗΓΗΗΠΡΑΘΗΔ&NAITHIMONHNTAITATNYΦOK&M . TKIM
 ΕΤΟΧΙΑΥΤΗΕΙϞΜΕΤΟΧΙΟΝϞΤ&MONHMΕΓΑΔΗΜΙΚΡΑΗΕΙΤ, V CYHSPHOIH
 ΔΕΞΟV OIT&ΤΟΕΧΕΤ&TAC&. T&NAT . IHΘΕΟΘOPΠ&NKAIEM&T&AMA
 ΡΤ&Δ&I&MONAX&:CAYT&KATHΦOKONANTAIKONENHMEPAKPICE&C ⊕
 ⊕ MHNII V . . H . ΕΤ&C X & Δ Γ ⊕

Sensus, puto, est

✠ Si quis erga Monasterium sanctissimae Dei Genitricis beneficus extiterit, eum Monasterii, spiritualium scilicet eiusdem bonorum participem illa faciat. Qui damnum intulerit, sortiatur is tum sanctorum patrum, tum mei peccatoris Iobannis Monachi imprecationes; ut nempe, & ipse sanctissimam Dei Genitricem adversariam habeat in die Iudicii ✠

✠ Mense I o die anno (ni fallor) VIMDCCCCXXXIII. ✠

Quod ad priores Marmoris voces, primamque periodum attinet, quamvis in illa nitide diserteque verba quaedam appareant, perspicuus tamen, integerque sensus exsculpi non potest; idque unum, Seldeno ipso duce, constitui poterit

crit quod in primi versus fine ΠΓ. ΘΚ & Παναγίας Θεοτόκου Sanctissimae Deiparae nomen reperitur. Itaque ubi depravate nunc legitur: ΤΗ ΜΟΝΗΝ ΤΑΤ- ΤΑΤΝΥΓ ΘΚ & legendum coniecerim ΤΗ ΜΟΝΗ ΤΑΤΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓ; ut sensus sit: Si quis voluerit, vel . . . dare Monasterio huic sanctissimae Deiparae, participem eum faciet Monasterium ipsum, sive in participationem admittit . . . Quid vero sit Μόνη μεγάλη μικρά felicioribus aliis divinandum, vel explicandum relinquo. Posteriores vero Marmoris partem ita refingi, suppleri, exponi, latineque reddi posse putaverim:

Η ΕΙ ΤΙΣ ΥΠΟC ΤΕΡΗCΟΙ ΗΔ' ΕΞΟΔΟΙ ΤcΤΟ ΕΧΕΤΟ ΑΥΤΟC ΤΑC ΑΡCΕC ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΗC ΘΕΟΘΕΝ ΟΡΙCΑΝΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΕΜΕ Τc ΑΜΑΡΤΩΛc ΙΩΑΝΝΕ ΜΟΝΑΧc, ΩCΑΤΤΩC ΚΑΙ ΠΑΝΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΑΝΤΙΔΙΚΟΝ ΕΝ ΗΜΕΡΑ ΚΡΙCΕΩC †
 † ΜΗΝΙ Ιουλιω Ινδικτε Η. ΕΤcC CΩΛΓ †

Vel si quis Monasterium defraudaverit, sive expenderit, alienaverit aliquid, habeat ille imprecationes sanctorum CCCXVIII. divinitus definientium Patrum, & mei peccatoris Ioannis Monachi, itidemque etiam sanctissimam Deiparam adversariam in die Iudicii. Mense Iunio, vel Iulio, Indictione VIII. Anno 6833. Vox ὑποσερήσοι neque sensui, neque superstitibus, vitiatis tamen, literarum ductibus repugnat; vixque, ut opinor, vocem aliam inveneris, quae utrisque magis conveniat. De alterius vocis ἐξοδοῖ sensu, & concinnitate dubitari vix poterit. Vocem Ἀ'ράc, & Πατρῶν Seldenus ipse iam viderat; sed longe maxima difficultas in extricandis iis, quae inter illas reperiuntur, ΤΩΝΑΓ . . . ΙΗ-ΘΕΟΘΟΡ; ideoque ipsarum singulas, veluti desperatas, praeteriit. Mihi vero, ubi Patrum, simulque dirarum, aut imprecationum nomen in Oxoniensi hoc Marmore conspexi, in mentem repente veni alterius Marmoris, in quo diras, & imprecationes eadem propemodum formula conceptas esse iam videram; nec inanis, ut opinor, spes affulsit fore ut haec mutila, & obscura verba, Marmoris alterius praesidio, & exemplo, commode intelligi, exponique possent. Eiusmodi Marmor iuxta exemplar ipsum subiicere hic libuit, quod in autographis Donii Schedis pag. 11. observavi.

In pavimento Templi S. Agathae supra Suburram.

HIC REQUIESCIT . IN PACE DOMNA BONO
 SA Q VIX ANN XXXXXX ET DOMNO MENNA-
 QVIXITANNOSEABEATANAT
 EMAIIVDASIQVISALTERVM OMINE SV P
 ME POSVERIT ANATHEMA ABEAS DATRI
 CENTI DECEMETOCTO PATRIARCHE
 QVI CHANONES ESPOSVERVN ET DA SCA XPI
 QVATVOREVANGELIA.

Quis hic aperte non videat *anathema*, diras, & imprecationes illas hic exprimi, quae a CCCXVIII. Patribus Episcopis, velut barbare hic appellantur, Patriarchis in Nicaena Synodo contra Arium, sacrarumque legum contemptores conceptae fuerant; nitideque de Patribus illis hic asseri, quod *Canones exposuere*. Ita propemodum in Ariminensi Marmore apud Muratorium pag. 1955. n. 1. legitur: Q. H. TVM. VIOL. HABEAT ANATHEMA. AD CCCXVIII. PAT. P. VERB. DN. SERGI V EPC: quod optime Cl. Editor explicavit: Qui hunc tumulum violaverit, habeat anathema a CCCXVIII. Patribus (scilicet Nicaenis) verbo (sive potius per verbum) Domni Sergii Episcopi. Quid ergo prohibet quin hac ipsa gravi, atque saepissime a Catholicis usur-

usurpata formula in Oxoniensi etiam Marmore CCCXVIII. Patrum imprecationes exprimantur; adeoque lacuna ita suppleatur, ut unica solum litera T ceteris praefixa integer TIH *terventorum decem & octo* Patrum numerus habeatur? Quemadmodum vero Patres illi in Romano Lapide *Canones exposuisse* dicuntur, quid ni facillime in Oxoniensi *θεβτεν οπισαντες divinitus definientes* appellari potuerint? Certe Episcoporum quilibet, ita Conciliis subscribere consueverat, ut nomini suo repente subiiceret *οπισας υπεγραψα definiens subscripsi*. Celebre est etiam *Canones, atque Decreta*, quae a CCCXVIII. Nicaenis Patribus edita sunt, ita distingui consuevisse, ut alia quidam *οροι definitiones*, alia *διατυπώσεις informationes* vocarentur, ut fere Gelasius Cyzicenus exponit in Actis huius Concilii Part. II. pag. 199. Denique, ne testimoniis, & argumentis alijs hic immorer, haec ipsa vox *οροι* in Nicaenae Synodi decretis occurrit; ut cum Canone XIX. dicitur *Οροι εκτελειται αναβαπτιζεσθαι αυτους definitum est ipsos Paulianistas rebaptizari*. Itaque nihil, opinor, facilius ac verisimilius etiam hic concipi, vel admitti poterit, quam Graecum Scriptorem, eumque Monachum, sacris nimirum & Ecclesiasticis verborum formulis eruditum, in concipiendis eiusmodi imprecationibus solemnem hunc ritum usurpasse, adeoque CCCXVIII. Nicenos Patres divinitus definientes appellasse. Si cui tamen felicior sensus alius & explicandi ratio affulserit, libentissime amplectar. In postremo autem versu ubi Seldenus legerat *ΩC ATTΩC* adeoque reddidit, *ut nempe & ipse* legendum potius existimo, *ΩCATTΩC sicuti, similiter, itidem*; ut sensus nimirum concinnior sit, atque clarius haec verba cum superioribus coniungantur. Denique mensis nomen, ut ex interiectis spatii, extremisque literis apparet, vel *Iunius*, vel *Iulius* esse debet, nisi quis *Ianuarium*, potius existimet. Characteres autem V..H vel mensis *diem*, vel *Indictionem* significant, quae anno Mundi 6833. sive Chr. 1325. agebatur. Indictionis vero potius, quam diei notam hic exaratam putaverim; non modo quod anno Chr. 1325. Indictio H, idest VIII. vere ageretur; verum etiam quod inter characteres aut notas alias, quibus Indictionis nomen a Graecis exprimitur, haec etiam V apud Montfauconium, & Placentinum occurrat, quae proxime ad characterem V a Seldano usurpatum accedit. Quod enim ad numerales anni notas attinet, prior illa X *sex mille* significat; sive quod in notam S refringi illa debeat; sive potius quod haec etiam nota X sequioribus temporibus loco ipsius S, sive C inuenta fuerit: quemadmodum character ipse, sed rite positus, K in Sponii Marmore *sex mille* significat.

VIII. Ceterum, licet character ille K, vel X. pro S adhiberi aliquando potuerit, adeoque novum veluti valorem acceperit; perspicuum est tamen quod notarum Graecarum valor Scriptorum ac Marmorum praesidio opportune iam alibi constitutus, constans, atque invariabilis haberi; eademque prorsus ipsarum vis ac potestas intelligi supponique debet, ubi ludicra quadam methodo latinis etiam characteribus admixtae in latinis Marmoribus observantur. Illustre confusionis, vel unionis huius exemplum, quod ipsius aetate unicum ferebatur, exhibuit Baronius ad annum Chr. 770. in Ioannis Nepesini Praefulis Epitaphio: quod ea de causa libentius hic proferam, ut ex ineditis Donii Schedis, in quibus Epitaphium ipsum pag. 32. sed ex MSS. *Bibliothecae Vaticanae Codice* excerptum inveni, alicubi suppleatur, emendetur, ac illustretur; praesertim vero postremae notae a Baronio, & Vghello dissimulatae explicentur. Itaque citato loco Baronius asserit quod *Romae in Ecclesia Monasterii Sanctae Sabae adhuc extat Inscriptio his versibus, atque notis Marmori incisa.*

Hoc humana ¹ iacent Ioannis membra sepulchro,
 Qui Nepe fuerat Praeful in urbe quidem.
 Ne Nepa saeva sibi noceat, succurre, Redemptor;
 Et quae contraxit crimina ²

Nem-

¹ Donius legit *humana*, & certe melius; sed mox depravate legit: *Quod Nepe fecerat*. ² Hic Donius habet: EP..E PIVS. Itaque suppleverim *terge pius*.

Nempe ⁽¹⁾ loco sancto voluit sepeliri isto; ⁽²⁾
 Quo per hos Sanctos inveniat requiem.
 Extensum per ⁽³⁾ Θ. P. Q. E. Δ. connexa
 Christi annum monstrant, quo ⁽⁴⁾ transit ista Sacerdos
 Obiit in pace II. KL. NOV.
 Ε Ψ Ο Ι ⁽⁵⁾

Si colligantur, inquit Baronius, numeri quinque harum litterarum, partim Latinarum, partim Graecarum, sunt anni 770. ut videatur Epitaphium Ioannis illius Episcopi Nepesini, qui Pauli Papae Constituto subscripsisse legitur anno 761. genus numeri haud ab omnibus usu receptum, dissuetudine iam abolitum: quod ad alia noscenda, si quando acciderit, his signata Notis vetera monumenta, hic describendum putavimus.

Tum versus, & Laterculum subiicit, quem breviori, clariorique methodo expressum hic profero.

500	300	100	500	250	40	400	200
A	B	C	D	E	F	G	H
100	150	50	1000	900	11	7	500
I	K	L	M	N	O	P	Q
80	7	160	5	10	159	2000	
R	S	T	V	X	Y	Z	

Itaque, ut optime, accurateque Baronius observavit, ex Notis ipsis

9	7	500	250	4
Θ	Π	Q	E	Δ

numerus aut annus conficitur 770. quo undecimo Kalendas Novembres Episcopus ille interiit: ut mirari proinde quis possit, cur Vghellus in *Episcopis Nepesinis* laudato Baronii loco, legerit O. P. Q. E. A. Ioannem obiisse dixerit 12. Kal. Septembris: postremasque Marmoris notas ita expresserit E. M. O. L. Eiusmodi vero Notae, quas ideo Baronius ipse, ut opinor, inexplicatas reliquit, quod in ipsarum prima vocem integram delitescere non observasset, ita certissime reddi debent: ΕΨΟΙ sive ΕΨΕΙ Ψ Ο Ι. Anno 771. Etenim 22. Octobris die, qua apud Romanos adhuc annus 770. agebatur, apud Graecos, qui S. Sabae Monasterium incolebant, annus 771. a Septembribus Kalendis inchoatus numerari iam coeperat; ideoque Monachus ille, qui Latinae Inscriptioni numerales Graecorum notas subiecit, annumque permixtis antea Latinorum, Graecorumque notis expressum, solis deinde Graecorum characteribus indicare voluit, anni principium ac numerum non Latino, sed Graeco potius more deduxit; quamvis in ceteris Monumentis omnibus, etiam in Latio exaratis, annorum numerum Graeci non a Christo nato, sed ab Orbe condito, ratione superius exposita, ducere, vel designare consueverint. Superiore exemplo exemplum aliud, aut antiquius etiam monumentum accedat, quod in Marmoribus haecenus editis mihi observasse contigit. Muratorius pag. 1933. n. hoc Marmor Romae positum exhibet:

ROMVLESIA : MATER FECIT FILIO SVO

DVLCI EVN̄V IN PACE INNOCENTE (sic)

(sic) DEPOSSIONE VIII. H KAL AVG

(sic) DΓIFΘ

Quod ad Marmoris vel Epitaphii sensum attinet, perspicue apparet hunc titulum a Romulesia matre filio suo positum esse, qui fortasse *Eunuchus* nomi-

(1) Donius: Ante (2) Donius: iste (3) Donius: ΘΠQEA (4) Donius: QVOT (5) Donius: ΕΨΟΙ.

mine vocabatur; sicuti vox ipsa, veluti proprium viri nomen apud Muratorium occurrit pag. 422. n. 5. Coniicere est etiam ibi FVN̄ pro FVNVS legi posse; quemadmodum prorsus in alio Muratorii Marmore pag. 1939. n. 2. & apud Boldettum pag. 386. legitur SECVNDVS . ET . RVFINA . FILIAE . DVL-
CISSIME . HVNC . FVNVS . SCRITVRA . Denique, dum liberius coniecturis heic indulgemus, suspicari quis possit a graeculo, ut videtur, epigraphes auctore, *E uno* pro *E uno*, hoc est Ε'υνο Ε'υνετ graeca voce positum fuisse, quae *dulcis* instar, epitheton foret, bonamque filii defuncti indolem exprimeret; sicuti mox *Innocente*, pro *Innocenti* scriptum conspicitur. Barbara vox DEPOSITIONE significat *Depositionem habet*, sive *Depositus est*: quemadmodum ita prorsus in Muratorio pag. 1821. n. 7. legitur *Diostio pri. Kal. Mai. 1875. n. 7. Deposito eius VI. Kal. Ianuar. pag. 1823. & 1839. n. 4. Deposito Agapiti. pag. 1832. n. 8. Deposione X. Kal. April. denique pag. 1838. n. 6. Depositionem habet*. Id autem in nostro Marmore est observandum, quod *Depositionis* dies non latino solum, sed insuper etiam graeco caractere, vel numerali nota indicatur: perinde enim esset si Latinorum more *VIII. Kal.* quam si iuxta Graecos *H Kal.* diceretur; cum character H apud Graecos *octo* significet. Denique, quod ad characteres alios, vel numerales notas Marmoris subiectas ΔΓΙΦΘ attinet, dubitari certe non poterit, quin iis anni numerus exprimat, quo *Romulesiae* filius occubuit. Itaque, si ipsarum valor ex Tabula superius expolita colligatur,

500	3	100	40	9
D	Γ	I	F	Θ

prodibit annus 652. quo 25. Iulii die infans ille tumultatus fuerit. Eiusmodi vero annorum numerum non aliunde, quam a Christi nativitate, veluti cardine, ductum esse putaverim; non aliam nimirum, quam Dionysianam Aeram hic usurpatam fuisse, quae iam pridem ab anno Chr. 531. inventa, vel constituta iam fuerat. Optime quidem novi in Hispanis praesertim Christianorum titulis *Hispanicam* Aeram memorari, quae 38. solidis annis vulgarem Aeram praecedat, atque ipsius praesidio mortis annos designari. At in monumentis illis semper annorum numerus Romanis characteribus, vel notis exprimitur; semperque notis ipsis *Aerae* nomen praefigitur: ut proinde Marmor hoc nostrum, annorumque numerus in illo designatus ad *Hispanicam* Aeram referri vix posse videatur; cumque in Episcopi Nepesini titulo annorum numerus hac ipsa methodo, iisdem characteribus, aut notis expressus, non ad *Hispanicam*, sed ad vulgarem potius Dionysianam Aeram certissime referri debeat, posterior etiam hic titulus ad Dionysianam ipsam spectaverit; quamvis 120. annorum spatio Episcopi titulum praecesserit, si quidem character I Latinorum ritu 100. significat; aut etiam 200. annis ipso antiquior sit, si character ipse Graecorum more aut *unum*, aut *decem* exprimat. Sed ad annum potius 652. quam 553. vel 563. Muratorii Marmor revocaverim, cum ad annum usque 566. apud Romanos anni Consulibus nominibus semper insigniri consueverint; ac posterioribus etiam temporibus Indictionis numero, veluti caractere, annus ipse distingueretur. Itaque non plurimum fortasse ego fallor, si nullum antiquius Dionysianae, sive vulgares Aerae exemplum aliud inveniri dixerim; adeoque *Romulesiae* Marmor hoc etiam titulo praeclarum esse putaverim. Certe, ut exemplis aliquot id opportune ostendatur, apud Fleetwoodum reperitur Inscriptio pag. 461. n. 5. posita *anno Incarnationis Dñi nri IHV Xri DCCCCVI*. In Muratorio pag. 1941. n. 1. legitur *anno Domini DCCCCVI*. pag. 1948. n. 1. Teuperga obiisse dicitur anno DCCCCIII. pag. 1831. Arnulfus tumultatus asseritur anno Incarnationis Dñi nri IHV XPI DCCC. XCIII. pag. 1885. n. 6. Hilderamus anno Incarns D N I X DCCCCII. Denique pag. 1932. n. 3. epigraphe posita dicitur *A. DNI DCCCLXX*. ubi tamen Cl. Editor observavit fortasse legendum esse MCCCCLXX. In Kiliani Martyris

ris Epitaphio, quod e Nicolao Serario exscriptum in Donii Schedis adhuc ineditis reperitur pag. 82. perspicue habetur

ANNIS. SEXCENTIS. OCTOGENISQ. NOVENIS

paulloque inferius

SEPTINGENTESIMO QVINQVAGESIMOQ. SECVNDO

denique

SEPTINGENTESIMO NONAGESIMO QVOQVE PRIMO

ut proinde Marmor, ac Epitaphium ipsum anno demum 791. positum videatur. Itaque antiquior Aerae Christianae, & quidem ab Incarnatione deductae, mentio ad annum Christi 791. referri debet; cum tamen in Romulesiae Marmore annus 652. designetur.

IX. Fallor? aut haec ipsa Christianae vulgaris Aerae memoria ex duobus monumentis aliis, obscuris oppido atque mirifice implexis, exsculpi potest; eademque monumenta nova fortasse luce perfundi? Clarissimus, atque doctrinae aeternum suspiciendae Muratorius in *Antiqu. Ital. Medii Aevi* Dissert. LVIII. pag. 55. duas plumbeas Laminas accuratissime exhibuit, quae Veronae in Ecclesia quadam sub mensa Altaris in urna marmorea repertae fuerant, easque felicibus coniecturis, quantum mira ipsarum obscuritas patiebatur, exposuit.

✠ A. D. O. L. CIII. IC R
EQ ESIT KIBRTVS.
IN PALEQ VIXIT.
XLII. ET IE PASX
E NOITE. II. IDVS
AGV SN X CIZ NOE

*A. D. O. C. CIII. Ic R-
equiescit Kibertus
in Pace qui vixit (annos)
XLII. & ic passus
est mortem II. Idus
Augusti pro Dei nomine.*

✠ DREQESIT UINO
RIA VIRGO IN PACE Q
VIXIT ANIS. XXVIII.
ET MARTIRIV SVSEPI
T. A. S. C. SEPTIMO ANI
EEN. XI. K IVNII. ✠

*Hic requiescit Vitto-
ria Virgo in Pace, quae
vixit annis XXVIII.
& Martyrium suscepit.
t. A. S. C. Septimo Domini
& (fortasse Deposita) XI. Kalendas Iunii*
h

Eximiis monumentis istis aliqua ratione illustrandis Cl. Editor haec observavit: *Ambas Inscriptiones uno tempore plumbo insculptas par characterum figura indicat. Sunt ibi, quae redolent antiqua saecula, Requiescit: in pace: qui vixit annos &c. Aetas etiam Martyrum tam anxie designata tabellam ipsis vix vitae ereptis positam indicare posset. Verum, si literae singulares, quas sine interpretatione dimisi, Annum forte Domini signant ciii. & cvii. (quod tamen affirmare non audeo) quis credat, hasce laminas tunc scriptas fuisse, quum nulla tunc forent vulgaris Aerae nostrae primordia? Ad haec ille KIBERTVS Langobardicae, sive Germanicae, non Romanae, linguae nomen est; ac proinde numquam ipsum referas ad priora Ecclesiae saecula. Plura addere non invat. Atque optime id quidem ille quod Martyres istos, ipsorumque epigraphes ad priora Ecclesiae secula referri non posse putavit; quod Langobardicum Kiberti nomen, & ipsa quoque characterum forma demonstrat, quos brevi post utriusque Martyris mortem exaratos, loculoque una cum corpore inclusos esse Muratorius optime existimavit. Itaque Kiberti, Victoriaeque martyrium post annum Christi 567. contigisse debuit, quo Langobardi Arianae haeresis furore perciti Italiae fines ingressi florentissimas olim regiones ferro flammisque invadentes strages illas atque excidia in singulis fere Italiae Urbibus perpetrarunt, quas anno Chr. 603. fuse graviterque describens Gregorius Magnus in Epist. 49. Lib. II. ad Eulogium Episcopum Alexandriae ait: quod *immensa vastitas mortalitatis inter Barbarorum gladios saeviebat; quemadmodum alibi* ⁽¹⁾ *caedes a Langobardis ipsis anno 602. patratas commemorat. Certe Gregorii Magni temporibus Cetheus, alioque nomine Peregrinus, Amiternensis Urbis Episcopus circa an. 600. a Langobardis occisus interit, (2) eiusque martyrii memoria 13. Iunii die celebratur: ne exempla plura hic persequar, quae ex variis Scriptoribus afferri facile possent. Eiusmodi vero calamitates, caedes, martyria a Langobardis illata diu multumque Italicas Urbes, praesertim vero Insubriae, atque Aemiliae Populos, divexarunt; cum Rhotaris Langobardorum Rex Arianus ex Paulo Diacono* ⁽³⁾ *anno solum 653. sive 654. e vivis excefferit; ut Alboinus Veronae anno 571. interierat; (4) Rhotarisque tempore variis in locis Episcopi Ariana haeresi infecti Ecclesiis praesiderent, ut de Anastasio Ticinensi Episcopo, aliisque pluribus erudimur. At neque Langobardi solum Arianae haeresis veneno infecti plurimas Italiae provincias iis temporibus infestaruunt; verum etiam Graeci ipsi furore quodam atque odio in Latinos incensi in Ecclesiam, atque Orthodoxos saevierunt. Hinc Sigebertus in Chronico ad annum 657. ait: Olympius Exarchus ad regendam Italiam ab Imperatore Constantino missus, & Martinum Papam occidere iussus est; quemadmodum ad annum 653. dixerat: Constantinus Imperator, misso Exarcho ad Italiam, impugnat Dei Ecclesiam; moxque ad annum 654. subdit: Hoc tempore S. Foillanus Fossensis martyrizatur; quamvis Foillanus ille non ab Exarcho, sed a nefariis perditisque viris, coronam susceperit; sicuti Emmeramus Ratisponensis Episcopus anno 652. martyrio decoratus dicitur: (5) quod iis nimirum temporibus, ut eruditi Viri observarunt, Martyris nomen non iis solum, qui tuendae Catholicae religionis gratia, & amore ab Haereticis, aut Infidelibus perempti fuerant; sed iis etiam tribueretur, qui nefario, atque iniuste ab aggressoribus, scelestisque viris occisi forent. Quandoquidem tamen in Kiberti titulo nitide diserteque dicitur quod ille passus est mortem pro Dei nomine, ille non immerito solum, ac iniuste peremptus, sed Catholicae potius Religionis nomine ab Haereticis occisus vereque Martyr haberi debet, quippe qui pro tuenda Christi fide sanguinem fuderit; idque facile de Victoria quoque censeretur. Itaque, nisi plurimum fallor, Victoriae, & Kiberti martyrium ad VII. Ecclesiae seculum referri debet; ut nimirum a Langobardis Arianae Sectae fautoribus, adeoque Catholicae religionis hostibus, interempti illi fuerint. Quis vero mortis annum statuere vel definire nunc possit; perspicue nimirum certoque**

no-

(1) Lib. X. Epist. 54. vid. Paul. Diac. IV. c. 5. (2) Vid. Marang. Acta S. Victorini pag. 18. (3) Lib. IV. c. 48. & 44. (4) Lib. II. c. 28. (5) Baron. ad annum 652.

nobis ostendere quid Siglis & characteribus illis A. D. O. L. CIII. exprimat, qui Kiberti Martyris titulo praefiguntur? Si quid ego in tanta rerum obscuritate, notarumque insolentia conicere, vel suspicari nunc possim, implexis atque obscurioribus Notis istis non alium, quam DCLIII. Christi annum designatum esse putaverim; quod nimirum characterem illum O in C refingendum, & characterem alium L, sive L, insueta quadam methodo centenariis C praefixum esse existimem. Liberior hoc quidem, ingenue fateor, atque audacius coniecturae genus; sed illud tamen, quod ab eorum temporum moribus non plurimum fortasse abhorreat, variisque Inscriptionum aliarum exemplis suaderi possit. Ac certe quidem nihil facilius, quam characterem O pro C in plumbeam laminam sculptoris vitio irrepsisse, dum ille extremis literae C apicibus effingendis intentus scalpri aciem pressius urgeret; ut proinde non C, sed O potius, prodierit; nisi fortasse maxima inter characteres illos C, & O affinitas exscriptori imposuerit ut ibi characterem O exaratum esse coniceret. Quod vero character L ante centenarii notam exaratus, hoc est inter utramque C, vel centenarii characterem, insertus fuerit, id facile temporum illorum ignorantiae concedi debet, qua numerales notae sepulcralibus praesertim Christianorum titulis insolita quadam methodo inscribebantur. Ita apud Muratorium ⁽¹⁾ legitur: VIXIT ANNIS LXIC M. III. ET IN CONIVGIO PERSEVERAVIT ANNIS XXXVII. M. VIII. Pag. 1842. num. 5. BENVSTINVS LEAE FILIAE QVAE BIXIT ANNVS XXCIII M XI D XV. Pag. 1898. n. 7. DEPOSITA VX KAL OCTOBRE. Pag. 1910. n. 4. VIXIT ANNIS OCTO ET MENSIS SIII AC SEI SEPTE. Pag. 1935. n. 1. VIXIT ANNIS III. ET DIES V. IXXXII. ET ORAS II. Pag. 1946. n. 3. VIXIT AN. XI. XIVIII. Nec multo sane elegantior supputandi ratio, numerosque exprimendi methodus, quae in *Historia Aquilana* a Cl. Viro Antonio Antinorio adornata apud Muratorium ⁽²⁾ ipsum reperitur. Siquidem ibi ⁽³⁾ pag. 504. legitur ANNO DOMINI M. C. NONG. VII. Pag. 505. ANNO D. M. VC. XXVIII. ubi certissime annus 1528. designatur. Pag. 495. . . NO MANENTE M. AC LX. C. VIII. INDIC X. Pag. 498. ANNO DOMINI M. C. VC. INDICT. XIII. Denique ibidem M. C. CX. VIII. pro anno 1198. Itaque, quum tanta in numeralibus notis exprimendis barbaries haberetur, quid prohibet quin in Kiberti titulo notae DCI CIII, hoc est DCLCIII, pro DCLIII. exarari potuerint? adeoque ille sub Rhotari Ariano Rege eo profus anno 653. martyrii coronam adeptus dicatur, quo Fideles alios martyrio decoratos esse iam vidimus? At fieri etiam potest, ut quemadmodum in superiori Muratorii exemplo, sive Leae titulo, character C pro G, hoc est *senario* numero, irrepsit, ita quoque in Kiberti epigraphe legendum sit DCLVIII, adeoque annus Christi 659. intelligi exponique debeat. Longe facilius, opinor, Siglae, vel characteres alii *Victoriae* titulo inscripti exponi possunt. Etenim Notas, & Siglas istas A. S. C. SEPTIMO ita explicandas existimo *Anno. Sex. Centesimo*. SEPTIMO: quod illa nempe *anno Domini 607.* interempta fuerit. Etenim, quamvis etiam *Septies Centesimo* legi possit, atque inter Langobardos ipsos anno 704. bellum exarserit, sicuti Sigeberto teste anno 706. *Sclavi Italiam infestarunt*; adeoque Virginis huius martyrium ad illa etiam tempora spectasse potuerit; verisimilius est tamen martyrii memoriam iis temporibus exaratam fuisse, quibus ambiguum esse non poterat quid character, vel nota S exprimeretur. Id vero facile sperari profecto poterat si ante annum 700. tabula posita, & Victoria martyrio decorata iam fuerat; sin vero anno 707. martyrio affecta, adeoque post annum illum titulus atque memoria ipsi posita foret, clarius fortasse memoriae tituli scriptor martyrii tempus expressisset, ne seculum unum cum alio confundi posset. Sed haec divinando fere nunc dixerim, ut Martyrum illorum aetas probabili coniectura definiatur, simulque opportune Christianae vulgaris Aerae antiquitas, atque usus hoc etiam exemplo demonstratur. Quemadmodum enim *Romulesiae* titulo perspicue certoque iam docui Aeram illam anno Christi 652. usurpatam fuisse; ita quoque *Kiberti* Martyris titulo ostendi posset anno 653. sive 659. eam

h 2

adhi-

(1) Pag. 321. n. 2. (2) Tom. VI. pag. 488. (3) Vid. Marang. Acta S. Victor. pag. 30. & 16.

adhiberi consueviffe; idque etiam anno 607. receptum fuisse *Victoriae* titulo ostenderetur, si tamen plumbeae Laminae uno eodemque martyrii tempore exaratae fuissent; quod aegre tamen, opinor, ostendi poterit.

X. Quid vero si Langobardico *Kiberti Martyris* nomine ac titulo nunc excitatus ad Langobardicum nomen aliud, Martyremve opportune digrediar, cuius notitia ac titulus hoc ipso tempore, quo Kiberti titulum illustrandum suscepi, repente nobis affulget; mihi que perhumaniter idibus Ianuariis huius anni MDCCLVIII. una cum epigraphe typis impressa a Cl. Viro Iosepho M. Brocchio communicatur? Ille nimirum, dum sacris Ecclesiae Florentinae Fastis egregie accurateque illustrandis de Ecclesia ipsa, de Patria, de Literaria Republica immortaliter mereri pergit, in Ecclesia S. Severo sacra Lapidem nuperrime inventum esse testatur, simulque servata characterum formam epigraphem exhibet, quae in ipso exarata conspicitur

III. ID. SEP. E

† P. I. C. R. E. Q. B. O. N. E. M. E. M. O.

R. A. I. M. B. E. R. T. I. E. V. I. T. E.

E. T. M. A. R. T. X. A. I. N. P. A.

M. I. S. E. R. E. A. T. E. I. D. S.

Quamvis autem Cl. Editor ingenue modesteque fateatur in Siglis illis XA obscurum ac perplexum aliquid delitescere, existimat tamen *Raimbertum* illum *Diaconum*, & *Martyrem* fuisse, iisque temporibus martyrii palma decoratum, quibus, S. Gregorio Magno teste, vertente vi. Ecclesiae Seculo Barbarorum furore, ac saevitia in variis Italiae locis, atque in Etruria ipsa plurimi, Ecclesiastici praesertim ordinis, martyrium subiere; quos inter haberi posse arbitratur *Mauritium* Florentinae Ecclesiae Episcopum, qui a Villano circa annum Chr. 550. martyrio decoratus asseritur. Facile & ipse quoque piissimi, atque eruditi Viri sententiam amplecterer, qua novum Ecclesiae Florentinae decus ex rediviva Martyris gloria novusque splendor accederet; nisi severior hac in parte dissendendi ratio adhibenda merito videretur. Etenim plurimis iisque gravibus Scriptorum testimoniis, & exemplis etiam erudimur aliquando vel sanctitatis, vel martyrii laudem iis tributam fuisse, quibus alterutra, vel interdum etiam utraque, neganda fuerat: ut Mabillonius, Fabrettus, Muratorius, alique plurimi demonstrarunt. Itaque praeclare sapienterque institutum esse conspicimus ut nulli prorsus haec vera martyrii gloria, martyrisque nomen concedatur, nisi perspicuis, certisque characteribus martyrium hoc ostendatur; quemadmodum sane plurimos ex Martyrum numero expungendos esse didicimus, quamvis in illorum titulis *palma*, Christi nomen *monogrammate* expressum, characteres B. M. aliaque id genus nomina vel indicia reperirentur: quod nimirum *palma*, & *monogramma* ambigua martyrii signa sint; characteres autem B. M. non *Beatus Martyr*, ut immerito pluribus existimatum, sed aliquando *Bonae Memoriae*, aliquando *Bene Merenti*, aliquando quoque *Bene Memoriens*, vel *Bene Moriens* significant. Quemadmodum ergo *Martyris* nomen, & gloria *Raimberto* nostro merito concederetur, si ex Sigla vel contracta voce MART. quae in Lapide exarata conspicitur, perspicue certoque non aliud, quam *Martyris*, nomen exsculpendum esset; ita vicissim *Martyris* huius indicium, nota, character ambiguus incertusque censendus erit, si in hac ipsa contracta voce, vel Nota quidpiam aliud delitescere, vel commode intelligi, exponique possit, quod a *Martyre* dissideat; aliqua nimirum vox alia supponi, quae cum ceteris pone sequentibus aptius haerere, clarioremque sensum efficere videatur. Tantum autem abest ut eiusmodi character, sive compendio MART. solam *Martyris* vocem necessario intelligendam esse ego iudicem.

dicem, ceterosque proinde sensus, aut voces alias excludi; ut ibi potius MARTYRARIUM nomen intelligendum esse putaverim: ut nativo nimirum perspicuoque sensu, sublatis quadratarii vitiiis, legatur: *Hic requiescit bonae memoriae Raimbertus Levita, & Martyrarius decem annis. in pace.* Ac certe quidem inter alios Ecclesiae gradus, & Clericorum munera, Martyrarii quoque dignitatem extitisse, quae interdum Levitis, sive Diaconis, interdum Presbyteris, interdum Clericis, interdum Abbatibus, interdum aliis concedebatur, perspicuis certisque Gregorii Turonensis, aliorumque testimoniis erudimur, quae fusa accurateque Ducangius in voce *Martyrarius* exponit.⁽¹⁾ Eiusmodi vero *Martyrarii* nomine is appellari consueverat, qui *Martyrium*, ut a Graecis, & a Latinis etiam Scriptoribus appellabatur, hoc est Ecclesiam Martyri sacram, sive certe Martyrum sepulcrum, ac ipsa custodiebat: unde interdum etiam *Cubicularius*, *Capellanus*, *Mansionarius*, *Aedituus*, *Meragularius* &c. appellabatur. Frequentius hic tamen recepto, clariorique nomine *Martyrum Custos*, vel *Custos* vocabatur, ut innumeris exemplis ostendi posset. Sic, ut e variis Etruriae solum Urbibus exempla seligam, in Diplomate Arretii dato anno 865.⁽²⁾ legitur: *Guripertus Diaconus Custodem Ecclesie Sancti Cassiani*; atque in Othonis Diplomate⁽³⁾ anni 984. habetur: *Canonicos Aretinensis Ecclesiae, Bernardum videlicet Archipresbyterum, Willelmum Archidiaconum, Martinum Clericum, & Custodem, & Sigizonem Scolae Cantorem*; itidemque in alio⁽⁴⁾ anni 996. *Canonicis, qui nunc ibi serviunt, Willehelmo scilicet Archidiacono, & Berabardo Presbytero & Primicerio, Martino Clerico & Custodem Sancti Donati, Sigizonem Scolae Cantorem.* In Lucensi charta anni 975.⁽⁵⁾ subscribitur *Benedictus Presbyter Custode & Cardinalis.* In Florentina anni 1037.⁽⁶⁾ legitur: *Ego Adam Presbyter Custos, & Canonicus*; itidemque in alia⁽⁷⁾ anni 1085. *Petrus Presb. & Custos S. Ioannis.* In Pistoriensi⁽⁸⁾ charta anni 804. habetur: *constat me Durdumo Presbyter filius quondam Basili Custodes Ecclesie beatissimi Sancti Petri*; atque in alia anni 1084.⁽⁹⁾ post Canonicos alios subscribitur *Fallis Custos.* In Pisano Diplomate anni 1022.⁽¹⁰⁾ reperitur *Albizo Presb. & Custos*; in alio anni 935.⁽¹¹⁾ legitur: *Ego Davit Presbytero Custos, & Canonicus*; alibique⁽¹²⁾ *ter Vgo presbyter & Custos* occurrit. Denique in Faelulano⁽¹³⁾ anni 966. *Martinus Presbyter, & Custos* nominatur; sicuti mox⁽¹⁴⁾ *Gerardus Levita* reperitur, veteremque illam *Canonici Custodis* dignitatem, ac nomen his etiam temporibus in Cathedrali Pistoriensi Ecclesia usurpatum, vel conservatum esse conspicimus. Itaque, si Gregorii Turonensis aetate, hoc est ineunte fere VII. Ecclesiae seculo, *Martyrarii*, sive *Custodes* ex Diaconis, Presbyteris, & Abbatibus eligebantur; si *Custodes* ipsi in singulis fere Italiae, atque Etruriae Urbibus habebantur; si *Custodis* dignitas vel *Clerico*, vel *Presbytero*, vel *Diacono*, sive *Levitae*, concedebatur; si ex Silvestri I. Decreto post *Custodis* munus quinquennio peractum ad *Levitae*, sive Diaconi munus pari temporis spatio gerendum ascendebatur; si *Custodis* dignitas in Etruria solis fere *Canonicis* tribuebatur, aliquis nempe ex *Canonicis* ipsis *Martyrarii* vel *Custodis* titulo decorabatur; si denique in Ecclesia S. Severo sacra, in qua *Raimberti* titulus est inventus, olim *Canonicis* reperiebantur, ut Cl. Brocchius observavit, adeoque ibi facile, finitimarum Ecclesiarum instar, etiam *Canonicus Ecclesiae Custos*, vel *Martyrarius* habebatur, nihil, opinor, verisimilius hic asseri, supponique poterit, quam *Raimbertum* ipsum

in

(1) Eo tempore, quum post obitum Proferii Martyrarii Urbanus Diaconus, huius Basilicae ordinatur Aedituus; mira res ad sepulcrum Sancti (*Iuliani Martyris*) adparuit. Nam vigilante Diacono in lectulo suo auditus est sonitus quasi ostium Basilicae panderetur. *Greg. Turon. Lib. II. de Mirac. c. 46.* Factum est ut coniuncti Clerici cum Leu-baste Martyrario, & Abbate Arvernum properarent. *Lib. IV. Hist. cap. 11.*

Abbatibus, Martyrarii, Reclusi, vel Presbyteri Apostolia dare non praesumant. *Concil. Aurelian. 11. anni 533. c. 13.* Ideo convenit nobis unanimiter consentientes, & per voluntatem Martyrario nomen illo Praesbytero, ut ipso infantulo ad hominem, nomen illo venumdare deberemus. *Formul. Andegav. num. 48.*

Si quis desideraret in Ecclesia militare, esset prius . . . Acolythus annis V. Subdiaconus annis V. Custos Martyrum annis V. Diaconus annis V. Praesbyter annis III. & sic ad ordinem Episcopatus ascendere. *Decret. S. Silvestri P. apud Anastas.*

(2) Murat. Diss. X. p. 496. (3) Vghell. I. p. 414. (4) Murat. Diss. 62. pag. 202. (5) Murat. Diss. 74. pag. 432. (6) Vghell. III. p. 60. (7) Pag. 85. (8) Murat. Diss. X. pag. 502. (9) Vghell. Tom. III. pag. 292. (10) Vghell. ibi pag. 357. (11) Murat. Tom. III. p. 1054. (12) Pag. 1100. (13) Vghell. III. pag. 216. (14) Pag. 220.

in S. Severi Ecclesia *Canonicum*, itidemque *decem annorum spatio Levitam*, simulque *Martyrarium* fuisse. Certe in hac hypothese Siglae $\bar{x}A$, quae alioquin implexae, obscuraeque forent, facile intelligi exponique possunt; quod nempe *Raimbertus* ille *Levita*, & *Martyrarius x Annis* fuerit: quemadmodum prorsus in aliis Christianorum monumentis, dissimulata ipsorum aetate, solus annorum numerus Siglis ipsis exprimitur, quos aliquis in Episcopatu, vel alio Ecclesiae munere exegerit. Ita quoque in extrema tituli nostri parte, seu formula *Misereatur ei Deus*, nulla prorsus difficultas supererit; quae, licet de Martyribus etiam aliquando usurpata fuerit, ut Mabillonius, alique plurimi demonstrarunt; ubi tamen ambiguis solum *martyrii* characteribus adiungatur, martyrium ipsum adhuc obscurius, magisque incertum efficiet. Intelligi postremo facile poterit cur nulla prorsus in Florentina Ecclesia finitimisque regionibus huius *Raimberti*, veluti martyris, memoria superesse debuerit; redditaque Etruriae pace *Raimberti* tamen martyrii memoria & cultus non perennaverit. Quod enim *Raimbertus* Florentinae Ecclesiae Archidiaconus anno 891. occurrat, isque non ab alio, quam ab hoc ipso *Raimberto Martyre*, nomen accepisse videatur, levius est certe, quam ut exinde *Raimberti* nostri vel sanctitas, vel martyrium inferatur. Ut enim omittam Fidelium nomina, Langobardicis praesertim temporibus, infrequenter admodum ex Caelitum nominibus derivari consuevisse, hoc ipsum *Raimberti* nomen a Langobardis inventum longe lateque in variis Italiae Urbibus vulgatum erat. Quemadmodum enim in Florentina charta ⁽¹⁾ anni 790. *Rimpertus*; in alia ⁽²⁾ anni 967. *Raimbertus* nominatur; ita in Mutinensi diplomate ⁽³⁾ anni 869. *Rampertus*, & in alio ⁽⁴⁾ anni 864. *Ragimbertus*; in Regiensi anni 944. ⁽⁵⁾ *Rimpertus Archipresbyter*; in Lucensi anni ⁽⁶⁾ 915. *Ramberto Presbiter*; in Cremonensi ⁽⁷⁾ anni 910. *Lambertus, Rampertus Presbiteris*; in Ticinensi anni 930. ⁽⁸⁾ *Ramberto de Tulio*; in Pisano anni 996. ⁽⁹⁾ *Raimbertus Episcopus*, & *Rambertus* etiam *testis* memoratur; quemadmodum prorsus *Rambertus Faventinus Episcopus* anno 1141. occurrit; ⁽¹⁰⁾ *Ragimbertus Vercellensis Episcopus* anno 910. apud Cl. Maffei ⁽¹¹⁾ reperitur; in Regiensi charta ⁽¹²⁾ anni 944. *Rimpertus Archipresbyter* nominatur; & in Arretina anni 795. *Aripertus*, sive *Elempertus*, vel *Lampertus*, sive, ut in Caroli M. diplomate legitur, *Arimbertus* Arretinae Ecclesiae ⁽¹³⁾ Episcopus occurrit, qui forte vero *Raimberti* nomine vocandus erit. Itaque, sicuti in his omnibus *Raimberti* nomen non ex *Raimberti* Martyris Florentini nomine, sed ex proavis potius, & Langobardico antiquiori nomine profluxit; ita quoque *Raimberti* Archidiaconi Florentini nomen ex *Raimberti* nostri nomine prorsus immerito deduceretur; adeoque eiusmodi Archidiaconi nomen veluti Martyris nostri character, ac indicium haberi certe non poterit, ut exinde *Raimberti* Martyris cultus, atque memoria inferatur. Illud unum superioribus argumentis, seu coniecturae, qua in *Raimberti* Lapide non *Martyris*, sed *Martyrarii*, vocem supplendam, atque legendam esse putavi, opponi merito potest, quod in variis Etruriae Urbibus Clericus ille, qui custodiendae Ecclesiae, vel Martyrum Lipsanis electus erat, non *Martyrarii*, sed *Custodis*, nomine decorari consueverat; adeoque *Raimbertus* iste non *Martyrarii*, sed *Custodis*, nomine vocaretur. At observari facile poterit quod unus idemque gradus, honor, ac dignitas in variis Ecclesiis, ac peculiaribus locis pro vario, distinctoque more variis nominibus exprimi vel appellari poterat. Ita Custodes ipsos *Aeditui*, *Mansionarii*, *Capellani*, *Custodis* &c. nomine vocatos esse iam vidimus. In Ordine vero Cabillonensis Ecclesiae, quem Martenius ⁽¹⁴⁾ edidit, *Meragularii* nomine decorantur; & Vspergenensis Abbas, & Vandelbertus Diaconus in *Vita S. Goaris* ⁽¹⁵⁾ Custodes ipsos, aut Martyrarios *Ecclesiae Matricularios* appellavit. Sic, ut aliquibus exemplis aliis id ostendatur, in Mediolanensi diplomate ⁽¹⁶⁾ anni 1148. *Obitius Diaconus*, & *Cimiliarcha*; & in alio ⁽¹⁷⁾ anni 1139. idem *Obitus-Subdiaconus*

(1) Vghell. III pag. 24. (2) Pag. 29. (3) Murat. Diss. 13. pag. 722. (4) Diss. 22. pag. 242. (5) Diss. 62. pag. 206. (6) Diss. 66. pag. 526. (7) Diss. 19. pag. 5. (8) Diss. 31. pag. 936. (9) Tom. III. pag. 1066. (10) Diss. 61. pag. 160. (11) In Anecdotis pag. 82. (12) Diss. 62. pag. 206. (13) Vghell. I. pag. 412. (14) Lib. I. c. 4. art. 12. p. 637. (15) Surtius ad diem VI. Julii. (16) Murat. Diss. 45. pag. 30. (17) Diss. 36. pag. 225.

conus, & Cimiliarcha; in Neapolitano ⁽¹⁾ anni 1065. Einrichus Archipresbiter, & Cymiliarcha nominatur; neque tamen officium istud hoc ipso nomine in Ecclesiis aliis expressum invenies. Itaque nihil prohibet quin officium ac munus illud, quod Pitis, Lucae, Florentiae, alibique *Custodis* nomine vocabatur, in S. Severi Ecclesia antiquo fortasse, nobiliorique *Martyrarii* nomine exprimeretur. At fieri profecto etiam poterat, ut in ipsa quoque S. Severi Ecclesia non alio, quam *Custodis*, nomine appellaretur; sed ille tamen, qui *Raimberti* defuncti titulum exaravit, *Martyrarii* potius, quam *Custodis*, nomen usurpare voluerit. Ita apud Latinos Minister ille, qui proxime Sacerdoti adstabat, veteri, constantique ritu *Diaconus* appellabatur; saepissime tamen in Diplomatum, atque Marmoribus *Levitae* nomen occurrit; ut in Volaterrana charta anni 974. ⁽²⁾ *Canonici Levitae* vox *novies* reperitur. Quid vero quod idem ille gradus, aut Diaconorum primus, qui *Archidiaconi* voce designari consueverat, peculiari subscribentis ingenio ita variis nominibus effertur, ut in Troianensi charta anni 1037. *Rodelgrinus Archilevita* ⁽³⁾; in Florentina anni 1036. ⁽⁴⁾ *Benedictus Archiminister S. R. E.* legatur; Prudentius S. Laurentium Martyrem & Diaconum Ecclesiae *Mysteriarchen* appellaverit; & Gregorius ipse Turonensis, qui Proserium *Diaconum*, & *Martyrarium* vocaverat, mox Urban in *Aedituum* designatum fuisse dixerit? Itaque, ne exemplis aliis hic immorer, quis prohibet ne Scriptor ille, qui *Raimberti* Epigraphem exaravit, non usitato tritiorique, sed antiquiori, sive, ut ille quidem putabat, elegantiori *Martyrarii* nomine uti maluerit? Verum, ne coniecturas istas hic fusius persequar, & uno omnia verbo complectar, ex postremis tituli vocibus, ex Siglis X A, ex Scriptorum omnium silentio, prorsusque incognita Martyris huius memoria, ex celebri *Custodis*, ac *Martyrarii* nomine ac munere non immerito conicere, vel suspicari quis poterit in *Raimberti* Lapide *Levitae*, ac *Martyrarii* voces intelligi, legique posse; adeoque contracta vox MART, quae sensum alium recipere fortasse poterit, non perspicua, & certa, sed ambigua solum, obscura, atque incerta *Martyrii* nota censerit debet; ideoque, nisi splendor alius accedat, solo tituli huius contractaeque vocis praesidio *Raimbertus* iste *Martyrum* choris inferri, & sacris Florentinae Ecclesiae Fastis inscribi certo non poterit. Ita propemodum *Martyribus* ipsis Fidelem illum accenseri non posse putaverim, cuius epigraphem in *Praetextati Coemeterio* inventam edidit Marangonius ⁽⁵⁾

S I I I D V S O C T R O
B R I S D E P O S I
T V S . M A P T V
R V S . I N P A C E

Quamvis enim doctissimus Editor adnotaverit: *Hic notandum Marturus loco Martyr*; nulla tamen aut in nomine perturbatio, aut ex *Marturi*, vel *Martyris* quoque, si libeat, voce vera martyrii nota exsculpi poterit. Quemadmodum enim opportunius alibi est observatum, *Marturae*, *Marturi*, & *Martyrii* vox veluti proprium Christianae feminae virique nomen in Marmoribus aliis occurrit ⁽⁶⁾; sicuti in graeco Lapide reperitur ⁽⁷⁾:

EZHCEH MAPTYPIOC ETH EIKOCI ΔΥΩ EIPHNHCOI ✠

Vixit Martyrius annos xxii. Pax tibi Christus; eiusque *Martyrii* sanctitas, & vita pro Christi nomine consecrata, non ex ambiguo *Martyrii* nomine; sed ex ampullis sanguineo colore perfusis inferri debet, quae Cataniae una cum *Martyrii* Christi Martyris titulo repertae fuerant. Ita quoque vox *Marturus* proprium viri nomen in brevissimo, sed egregio hoc titulo censerit debet

† DP

(1) Dis. V. pag. 199. (2) Murat. Dis. XII. pag. 665. (3) Vghell. Tom. I. pag. 1344. (4) Vgh. Tom. III. pag. 57. (5) Pag. 117. (6) Murat. Pag. 1910. n. 4, 5. & Pag. 1911. n. 1. (7) Murat. pag. 1910. n. 3.

† DP MARTVPI
 PB IN PCI KAL DECEN
 BRIS. D. SOLIS IND. XII

ubi perspicue characteres expositi annum Chr. 608. vel 653. vel 698. vel 743. designant. Denique, ne exempla cetera hic persequar, in brevissimo Lapide apud Marangonium habetur ⁽¹⁾

M A R T Y R
 I N P A C E

ubi vera martyrii nota non ex *Martyris* nomine, sed ex characteribus, & circumstantiis aliis inferri debet, de quibus Mabillonius, & Scriptores alii accuratissime disputarunt*. Quemadmodum ergo in titulis, atque Marmoribus istis verus certusque martyrii character haberi non poterit, quod nempe *Marturi*, *Martyrii*, *Martyris* nomen ambiguum sit, atque interdum veluti proprium Fidelis alicuius nomen usurpari consueverit; ita quoque contracta vox MART, quae in Raimberti Lapide reperitur, ambigua solum, non certa atque explorata, *martyrii* nota censeferi fortasse debet; quod illa nimirum facile *Martyrarii* vocem exprimere profecto possit. Cumque non *Martyris*, sed *Martyrarii*, vox ceteris in Lapide exaratis aptius haerere, melioremque cum ipsis sensum efficere videatur, facile Raimbertus ille non *Martyr*, sed *Martyrarius*, habendus erit; sacrisque Ecclesiae Florentinae Fastis non *Martyr* aliquis, sed *Levita* potius, & *Custos*, vel *Martyrarius* adiungendus erit.

CLA-

(1) Pag. 117.

* Summopere commendanda illorum prudentia, qui suspensio plane gradu, & circumspectione gravissima procedunt. Nemo certe in vetusta possessione facile turbandus. Est & heic suus Praescriptioni locus; nisi meliores titulos, eoque magis si certos, alii obiciant. At quoties agitur de producendis novis, aut dubii ignotive nominis, ad certitudinem evehendis, severitate utique opus est; & cavendum ab affectibus nostris, qui quidquid amant, &

cupiunt, ad verum; aut bonum illud continuo credendum nos facile abripiunt. Si rigidius olim actum fuisset, si a legibus Ecclesiasticae disciplinae sanctissime constitutis non tam multi abscessissent, nunc minime tot Reliquias haberemus, sive tot Corpora unius Sancti, quae in Catholicorum provinciis venerationi Fidelium exposita intuemur. Murat. *Antiqu. Ital. Dissert.* LVIII. pag. 54.

CLARISSIMIS VIRIS
 ETRUSCAE CORTONENSIS ACADEMIAE
 SOCIIS

EDVARDVS CORSINVS.

Præcipua quidem optimo, sapientique consilio a maioribus nostris inventa, vel constituta fuisse conspicimus, ut eruditæ Antiquitatis studia, quæ præclaris ipsorum laboribus atque incredibili prorsus ardore excitata fuerant, uberius adolescere, novoque in dies meliorique cultu splendere possent; sed nihil est tamen, quod aut opportunius, aut illustrius excogitari potuisse videatur, quam celebres illi eruditorum hominum Coetus, & Academiae, quæ peculiari quodam nomine, ac tessera suisque legibus, & Magistratibus insignitæ forent; atque in iis de singulis Antiquitatis generibus illustrandis communibus Academicorum viribus, inuitoque veluti foedere, certaretur. Ut enim præteream saluberrimo id genus instituto innumera fere Antiquitatis monumenta, quæ variis in locis misere dissecta, squallore obsita iacere, ac delitescere cogebantur, ab interitu vindicari, atque in unum veluti theatrum collecta, & disposita, posterorum memoriae, ac si fieri quidem poterat, aeternitati consecrari consuevisse; quis aperte non videat, quod ubi præclarum aliquod eruditæ Verustatis monumentum repente e tenebris affulsisset, aut eximium quoddam argumenti genus explicandum proponeretur, longe facilius ipsius cognitio ex eiusmodi Academicorum consiliis sperari poterat, quam si id privatis solum eruditi viri studiis, ingenio, atque laboribus ageretur? Illud etiam accedere, plurimumque litterarum faustitati consulere videbatur, quod ingenuis etiam Adolescentibus ita nobilior, faciliorque ad doctrinam aditus præberetur: quippe quum, si Coetibus illis inserti, sacrisque veluti mysteriis quibusdam initiati illi forent, facile Collegarum exemplo, Academicis exercitationibus, honestissimo laudis amore ita percipi, incendiique poterant, ut non eximiam solum maiorum gloriam aemulari, sed etiam augere, novumque Academiae splendorem, patriæque decus acquirere niterentur. Facile id quidem ornatissimi, doctissimi-

que Viri, exemplis innumeris ostendi posset, quum renatis in Italia literis eximia quaedam Antiquitatis illustrandae cupiditas ubique fere exarserit, plurimaeque id genus Academiae, quas non immerito Eruditorum hominum Republicas quis appellaverit, institui maximoque literarum comodo florere coeperint; quibus deinde veluti facibus exterae quoque Gentes excitatae Coetus alios ac florentissimas Academiae adornarunt; quarum studiis egregisque laboribus immensa quaedam erudite Antiquitati gloria plurimique splendor accessit. Omnium tamen instar haberi, exemploque suo praestantiam hanc ostendere profecto poterit Societas illa, quae ETRUSCAE ACADEMIAE nomine superioribus annis apud Vos instituta feliciter, adeo praeclareque adolevit, ut ceteras omnes excellere facile videatur; quippe quae regia Principum munificentia splendidam sedem sortita, praeclaris legibus atque institutis ornata, doctissimorum hominum nominibus illustrata; eximia Librorum, Gemmarum, Numismatum, Marmorum copia, pretiosisque id genus cimeliis aliis referta sit, ut quocumque demum oculos convertas, quocumque erudite Antiquitatis genere delecteris, pulcherrima certe, atque eximia prorsus ornata ac praesidia facile invenias. Quid vero de eruditis illis ac fere assiduis conventibus dicam, qui apud Vos haberi consueverunt, ac *Corytanis* praesertim *Noctibus*, in quibus de variis doctrinae & eruditionis generibus ita differitur, ut quidquid ad Etruscae, Graecae, Latinae, patriaeque Historiae cognitionem, atque accuratum omnigenae Antiquitatis studium spectare possit, exquisite, subtiliter ingenioseque exponatur; ipsumque nitide accurateque descriptum in annuos veluti Fastos, & Academiae Commentarios referatur? Neque privatis solum Academiae patriaeque sedibus ingens illa eruditionis doctrinaeque gloria circumscribitur; sed ad exteras potius Gentes longe lateque diffunditur. Etenim plura, quae ab Etruscae Academiae Sociis inventa, exposita, variisque Dissertationibus illustrata fuerant, ex Commentariis ipsis excerpta, veluti studiorum vestrorum specimen, superioribus annis excusa, publicam lucem adspexere; eoque Eruditorum omnium plausu probata atque mirifice commendata sunt, ut communibus omnium votis uberior ipsarum series in dies proditura ad Etrusci nominis gloriam, Italiaeque nostrae decus exoptetur. Itaque, quum maximo Eruditorum consensu, unaque Gentium voce *Etruscae Academiae* nomen, atque instituta efferantur, eaque gloria & celebritate apud exteras etiam Gentes ubique merito commendentur; intelligo sane ingenueque profiteor, quantum mihi splendoris ex humanitate, suffragioque vestro nuper accesserit, ubi me in Coetum vestrum cooptastis; iisque amoris ac benevolentiae significationibus, dum paucis ab hinc mensibus Academiae Aedes inviserem, devinxeritis; quarum immortalis est in me futura ac iucundissima recordatio. Ac memorem hunc quidem gratumque animum meum nobiliori quadam ratione, meliorique monimento testari cuperem, studiisque vestris illustrandae Antiquitati unice intentis symbolam quamdam conferre, nisi tenues ingenii mei vires, eorumque studiorum ratio, quibus distineor, quodammodo revocarent. Ut aliqua tamen ratione amori atque humanitati in me vestrae respondere videar, eamque saltem, quam modo poteram, obsequii gratique animi significationem exhibeam, eximia quaedam Marmora nuper inventa selegi, quae Vobis, Ornatissimi Viri, communicarem, simulque Latina interpretatione brevibusque observationibus illustrata, nomine auspicioque vestro evulgarem; quum praesertim, neque immerito fortasse, coniecerim hoc argumenti studiique genus neque ab instituti vestri ratione, neque a solemnibus Academiae exercitationibus, neque ab ipso demum patriae Urbisque vestrae nomine, origine, ac dignitate abhorrere. Quum enim ex veteri Academiae vestrae instituto stas quibusque temporibus eximium aliquod ac illustre Graecorum Festum erudita Dissertatione, & praeclaris aliis ingenii lucubrationibus exponere ac illustrare, Victorique praemium tribuere consueveritis; non iniucundum certe Vobis futurum, atque a

rece-

recepto hoc more alienum putavi, si in Graecis hisce Marmoribus exponendis exemplo vestro incitatus, operam ac studium aliquod collocarem, in quibus celeberrima quaedam Graecorum Festa, Agones, Certamina, Victorumque nomina ac praemia memorantur. Quandoquidem vero Marmora in ipsis Arcadum Urbibus olim posita, Arcadicarum Urbium Civiumque nomina, spectatissima quoque Arcadum Festa memorant; fieri certe vis poterit, quin eiusmodi Monumentorum adpectu celeberrima Gentis, Urbisque vestrae origo repente vobis animo oculisque obversetur, eorumque Populorum gloria memoriae animisque vestris eximio quodam voluptatis sensu ingeratur, qui Graeciae totius florentissimi apud Vos olim sedem fixisse, Vobisque originem, mores, linguam, nomenque indidisse memorantur. Quis enim ignoret Arcadas, qui prius a Pelasgo Lycaonis patre, Nyctimique & Oenotri avo, *Pelasgi* sunt appellati; moxque ab Arcade Nyctimi filio *Arcadum* nomen accepere, omnium primos suis ex sedibus migrasse, eamque Italiae partem primum occupasse, quae ab Oenotro ipsorum duce *Oenotria* dicta fuit; moxque Pelasgos ipsos supra Tyrrhenos *CORTONAE* Urbem finitimasque regiones incoluisse? Perspicuis id certe Pausaniae ⁽¹⁾ & Herodoti ⁽²⁾ testimoniis erudimur, si quidquid temere in Herodoti textum iam inde a Dyonisii Halicarnassei temporibus vitiatum irreperat, Maffei praesertim duce, expungatur, veraque lectione gravissimo Scriptori restituta de *Crestonis* Urbis loco, veraque Pelasgorum sede nitide decernatur. Quemadmodum ergo Latini, sed sequiori solum aetate, a Pelasgis ipsis, Evandro duce, colonos, literas, plurimosque Graecorum ritus ac mores accepere; ita quoque *Cortona* Tyrrhenarum Urbium princeps, atque ut Stephanus appellavit, *Metropolis* florentissima, ritus ac disciplinas accepit: quibus longa deinde seculorum serie mirifice excellit, iisque studio praesertim vestro iterum redivivis gloriari posse conspicitur. Itaque non plurimum fortasse ego fallor, si pulcherrima haec Arcadum monumenta, quae Vobis offero consecroque, pretium aliquod habitura, Vobisque probanda fore confidam: ubi praesertim in iis, atque levissimo hoc munere, argumenti dignitatem simulque, quod enixe peto, obtestorque, devinctissimi animi mei sensus perhumaniter inspicere, & quo cetera consuevistis, amore ac benevolentia complecti volueritis.

II. Prope Tegeam florentissimam quondam Arcadiae Urbem adhuc Ecclesia superest Episcopali titulo ac dignitate ornata. In Templi pariete Marmor insertum conspicitur, quod anno 1747. diligens quidam harum Antiquitatum indagator exscripsit; eaque prorsus characterum forma, laciniis, interiectisque lacunis exhibuit, quas exprimendas curavi

(1) Οὐωτρωὶ δὲ ὁ τῶν παιδῶν νεώτατος Λυκάωνι τῶν ἀρσένων, Νυκτιμῶν τῶν ἀδελφῶν χρήματα καὶ ἄνδρας ἀνήσας, ἐπεραιώθη καυσὴν ἐς Ἰταλίαν, καὶ ἡ Οὐωτρία χώρα τὸ ὄνομα ἔσχεν ἀπὸ Οὐωτρου βασιλεύοντος. Οὗτος ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐς ἀποικίαν εἶδος πρῶτος ἐστάλη ἀναριθμουμένη δὲ ἐς τὸ ἀκριβέστατον οὐδὲ ἐκ τῶν Βαρβάρων ἄνδρες πρότερον ἢ Οὐωτρωὶ ἀφίκοντο ἐς τὴν ἀλλοδαπήν. At natu minimus Oenotrus, pecunia & viris a fratre Nyctimo acceptis, classe in Italiam transfudit; a quo fuit ea, in qua *consedit*, terra de regis nomine Oenotria vocitata. Atque haec prima a Graecis colonia deducta. Sed neque Barbarae gentes ante Oenotrum [ut accuratissime *omnis antiquitatis memoria* revolutui] ad exteras gentes commigrasse reperiuntur. Pausan. Arcad. c. 3 pag. 603.

(2) Ἡ ἴτινα δὲ γλώσσαν ἴσαν οἱ Πελασγοί, ἐκ ἔχου ἀτερεῶς ἐπιπῆν· εἰ δὲ χρεῖαν ἐστὶ τεκμηριώμενον λέγειν τοῖσι νῦν ἔτι ἐῖσι Πελασγῶν τῶν ὑπὲρ Τυρσηνῶν Κρησῶνα πόλιν οἰκόντων, οἱ ἄλλοι κοτε ἴσαν τοῖσι νῦν Δωριεῦσι καλεομένοισι οἰκεῖν δὲ τρικαῦτα γῆν τὴν νῦν Θεσσαλιῶτιν καλεομένην, καὶ τὴν Πλακίην τὴν καὶ Σκυλάκην Πελασγῶν οἰκισάντων ἐν Ἑλλάσποντῳ οἱ σύνοικοι ἐγένοντο Ἀτρωαιοῖσι, καὶ ὅσα ἄλλα Πελασγικὰ ἔοντα πολιέματα τὸ ὄνομα μετέβαλε· ἐν τέτοισι τεκμηριώμενον δεῖ λέγειν, ἴσαν οἱ Πελασγοὶ βάρβαρον γλώσσαν ἴντες ----- καὶ γὰρ δὴ οὐτὲ οἱ Κρησωνῆται ἐδάμοισι τῶν νῦν σφίσις περιοικόντων ἐ-

σὶν ὁμόγλωσσοι, ἔτι οἱ Πλακίνοι, σφίσι δὲ γλώσσασσι· δηλοῦνται ὅτι τὸν ἐνεῖκοντο γλώσσης χαρακτῆρα μεταβαίνοντες ἐς ταῦτα τὰ χωρία, τῶν ἔχοντων ἐν φυλακῇ. Quam vero linguam habuerint Pelasgi, non possum certo asserere. Si tamen ex indiciis, & coniecturis aliquid dicere oporteat, eandem habuerunt, quam Pelasgi, qui adhuc existant, & supra Crestonam Tyrrhenorum Urbem habitant, vicinique aliquando fuerunt is, qui nunc Dorienses vocantur, cum regionem illam incolerent, quae modo Thessalia appellatur, & Placiam, & Pylacem [quum Pelasgi ad Hellepontum siti Atheniensium vicini fuerint] & exiguas Vrbes alias, quae cum Pelasgicae forent, nomen mutarunt. Si ex istis coniecturam sumere oporteat, barbaram, non Graecam, linguam habuere Pelasgi - - - Etenim neque Crestoniatae, neque Placieni cum Gentibus ullis sibi nunc finitimis in lingua conveniunt, cum inter se tamen conveniant; adeoque ostendunt quod eundem linguae characterem, idemque genus, quae in ea loca migrarunt, adhuc conservant. Herodot. Libr. I. c. 57.

Dionysius Halicarnassensis Lib. I. ita superiorem Herodoti locum expressit, ut in ipso *Crotonem*, & *Crotoniatas* exaratum fuisse demonstrat: quod ad veram lectionem proxime accedit, cum perspicue ibi *Cortona*, & *Cortonenses* intelligi, legique debeant.

LXVIII DISSERTATIO IV.

ΕΝΑΓΟΣΙ . ΤΟΙΣ . ΟΛΥΜΠΙΑ . ΟΚΟΙΣ .
 ΤΩ . ΜΕΓΙΣΤΩ . ΚΑΙ . ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩ . ΔΙΙ .
 ΑΝΑΤΕΤΘΕΙ . ΜΕΝΟΙΣ
 ΕΚΟΜΙΣΑΝΤΟ . ΤΟΥΣΤΕΦΑΝΤΣ
 ΙΕΡΗΣ . ΑΙΛΟΔΑΜΟΣ . ΕΠΑΝΑΘΑΝΑΙΑΝ . ΠΟΛΙΤΑΙ
 ΔΗΜΕΑΣ . ΟΥΤΙΣ . ΦΙΛ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΟ .
 ΚΑΙ . ΔΑΛΙΣ . ΤΕΑΤΙΠΑ . ΜΕΤΟΙΚΟΙ
 ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ . ΟΛΥΜΠΙΟΣ . ΔΕΕΗΡΑΤΗΣ
 ΔΕΕΗ . ΑΡΙΣΤΙΔΑΣ . ΔΙΟΝΟΣ . ΚΙΡΑΡΙΩΤΑΙ
 ΠΟΛΥΤΑΙ
 ΚΛΕΑΣΘΙΑΣ . ΕΑΥ ΔΙΟΚΛΗΣ . ΕΠΑΛΙΣ
 ΝΙΚΑΣ . ΙΑΣ . ΛΕΡΕΑ . ΔΑΜΙΑΕΝΕΤΟΣ . ΔΕΙ
 ΘΕΟΙΛΙΣ . ΘΕΟΚΑΡΙΣ . ΝΙΚΑΣ . ΑΛΚΙΣΘΕΝΕΤΟΣ
 ΜΕΤΟΙΚΟΙ
 ΤΙΜΟΚΛΗΣ . ΤΙΜΟΚΡΕΩΙ . ΜΙΚΙΩΝ . ΓΟΡΤΥ
 ΜΕΤΟΙΚΟΙ

Quamvis autem eximium hoc Marmor alicubi mutilum, vitiatumque sit, atque in singulos fere versus aut lacunae, aut errores irreperint; plerisque tamen rite suppletis, emendatis, ac restitutis, illud ita Latine reddi posse putaverim:

*In Agonibus Olympiacis
 Maximo, & Fulminanti Iovi
 Dedicatis
 reportarunt coronas
 Hieres . Aelodamus . EpAthanaean . cives
 Demeas . Outis . Phil Aristotelis .
 Et . Dalis . Teatipae . inquilini .
 Olympiodorus . Olympii . Dexerates
 Dexeratis . Aristides . Dionis . Cirariotae
 Cives .
 Cleastias . Eau Diocles . Epalis
 Nicas . ias . Lereae . Damiaenetus . Dei
 Theoilis . Theochalis . Nicas . Alwistenetus
 inquilini .
 Timocles . Timocrei . Micion . Gortis
 inquilini*

Itaque ex integra Marmoris serie perspicue apparet, plures in illo memorari, qui coronas aut victoriam in *Olympicis* quibusdam Graeciae Ludis reportarunt; ut proinde merito Athleticis Inscriptionibus a Falconerio, Muratorio, aliisque Scriptoribus una collectis, haec etiam accensenda videatur. Illud unum in nostro Marmore observari facile poterit, quo a ceteris, veluti quodam discrimine, distinguatur; quod in isto quidem Victorum nomina, patria, & conditio, dissimulato victoriae vel certaminis genere, memorentur; in ceteris autem victoriarum titulis ubique fere Ludi genus exprimitur, in quo Victorum quilibet palmam retulerit. Sic, ut innumeris exemplis aliis abstineam, Cl. Muratorius pag. 649. & 651. duo Marmora Thebis posita ex Cyriaci Schedis exhibuit, in quibus plurima Ludorum genera, totidemque Victorum nomina recensentur; atque ita quidem ut in primo *stadium*, *pugilatus*, aliaque id genus certamina memorentur, quae cursus pernitate, corporis viribus, & lacertorum robore peragebantur; in alio vero *cythara*, prorsa, vorisque oratione, variis nimirum ingenii animique viribus, certatum esse dicatur. Quandoquidem vero singula Victorum nomina, qui in *Olympiis*, *Pythiis*, *Nemeacis*, atque *Isthmiis* Grae-

Graeciae Ludis coronam adepti fuerant, accuratissime conservari consueverant, ut in *Agonisticis Dissertationibus* ⁽¹⁾ observavi, idque Thebis etiam institutum esse pulcherrimis us Marmoribus erudimur; mirari certe non possumus, si Tegeae quoque, florentissima nimirum Arcadiae urbe, mos ipse invaluerit, ut Olympicorum Ludorum Victoribus eximius hic honor haberetur, ipsorumque nomina Marmoribus inscriberentur.

III. Nihil est autem cur in inquirenda regione vel urbe diutius immorer, in qua *Olympici Agones* isti peracti fuerint, qui in eiusmodi Tegearum Marmore memorantur. Quamvis enim *Olympiorum* nomine celeberrimi Agones illi plerumque intelligi, vel designari consueverint, qui in Elide solum pentaeteride qualibet instaurari, maximaque gloria celebrari solebant; non alios hic tamen exprimi vel indicari putaverim, quam qui in Arcadia, atque in ipsa quoque Tegeae urbe, stato quodam constantique ritu peregerentur. Etenim plurimis Scriptorum testimoniis erudimur *Olympia* quaedam, Elidensium instar, Athenis etiam; Smyrnae, Antiochiae, Neapoli, Ephesi, Thessalonicae, Thyatirae, atque Alexandriae splendide magnificeque instaurari consuevisse ⁽²⁾; ut facile proinde apud Arcadas etiam, qui eximio quodam cultu Iovem venerabantur, *Olympia* quaedam instituta fuerint, in quibus vario certaminum, ac praemiorum genere tum *cives*, tum *inquilini* coronam assequerentur; quemadmodum Tegeatas ipsos quotannis hiemis tempore *Iovi Clario* festos dies agitasse Pausanias ⁽³⁾ ostendit; atque in Arcadia ipsa tum *Aleaea*, tum *Lycaea* vario certaminum ludorumque apparatu celebrari consuevisse ostenditur. Ac ne coniecturas alias hic persequar, quum Marmor, victoriaeque titulus Tegeae positus sit, Victoresque in illo memorati Arcades videantur, ut opportune mox observabitur, ad Olympicos certe Elidensium Ludos victoriae illae referri non poterunt; nisi quis temere suspicetur tunc in Olympicis Elidensium Ludis non alios fere, quam Arcadas ipsos, victoriam reportasse. Itaque *Olympia* quaedam ab Arcadibus, & fortasse quoque Tegeatis, celebrata admitti debent, quae *Fulguratori*, vel *Fulminanti Iovi* consecrata fortasse forent; sive, quod Iupiter ipse hoc nomine a Pindaro ⁽⁴⁾, ceterisque Graeciae Scriptoribus honorari consueverit; sive potius quod hac appellatione eximioque titulo apud Arcadas ipsos templa ac statuae Iovi dicatae forent; quemadmodum sane Cynaetenses Arcadiae populi, ut Pausanias asserit ⁽⁵⁾, ἢν Ὀλυμπία τὸ ἄγαλμα ἀνέθυσαν τῷ Διὶ, κεραυνὸν ἐν ἑκατέρῃ ἔχοντα τῇ χειρὶ: in *Olympia Iovis signum posuere, fulmen utraque manu praefereus*; ut facile proinde hac ipsa loquendi forma, sacroque ritu Olympicos Arcadum Ludos ab Elidensibus distingui posse videatur; quemadmodum prorsus exinde quoque veluti caractere distingui posse putaverim, quod hic in recensendis Victorum nominibus *cives* ab *inquilinis* ubique nitide secernantur; quod in Olympicis Elidensium victoribus observari non consueverat.

IV. Quandoquidem vero Victores illi partim *cives*, partim *inquilini* vocantur, sed ipsorum tamen quilibet ad Arcadicam quandam Urbem spectasse videtur; e re futurum putaverim si Victorum patriam urbisque nomen ex vitiato, obscuroque Marmore exculpere enitar; simulque nonnulla Scriptorum loca Marmoris huius praesidio exponere, ac illustrare pergam. In *quinto* Inscriptionis versu ita Victorum nomina proferuntur:

ΙΕΡΗΣ . ΑΙΛΟΔΑΜΟΣ . ΕΠΑΘΑΝΑΙΑΝ . ΠΟΛΙΤΑΙ

Itaque *Hieres*, & *Aelodamus*, qui repente nobis occurrunt, *cives* hic nitide diserteque appellantur. Sed quid obscuriori, imperfectaque voce ΕΠΑΘΑΝΑΙΑΝ intelligi, vel indicari posse putabimus? Num depravatam aliquod alterius Victoris nomen, aut potius *Hieris*, atque *Aelodami* patria censeri illa debet, ut nempe ipsorum uterque unius eiusdemque Urbis civis dicatur? Verum quae-

(1) Pag. 112. (2) Vid. Dissert. Agon. pag. 19. & pag. 21. & Vaillantus pag. 339. (3) Arcad. c. 53. (4) Olymp. IV. Arist. de Mundo c. 7. Cornunt. de Nat. Deor. c. 9. (5) Arcad. c. 19.

quaenam aut Arcadiae, aut alterius etiam regionis, Vrbs in Scriptoribus inveniri, vel afferri unquam poterit, quae hoc nomine appellaretur? Nulla quidem, opinor, aut esse, aut rite feliciterque inveniri illa poterit; ac, nisi plurimum fortasse ego fallor, eiusmodi nomine non aliud, quam peculiaris quaedam Tegeatum *Tribus*, intelligi profecto debet, cui duo Victores illi inscripti fuerint; ut ii proinde Tegeates essent, atque in *Athaneate* ipsorum Tribu censerentur. Etenim Pausanias⁽¹⁾, ubi de Tegeatis ipsis accuratissime differit, testatur illos in Tribus quatuor diremptos fuisse, quarum quaelibet Agyao Apollini signum dicaverit: tum subdit: *ὀνόματα δὲ αἱ φυλαὶ παρέχονται, Κλαρεώτις, Ἴπποβοώτις, Ἀπολλωνεώτις, Ἀθανεώτις. καλεῦνται δὲ ἀπὸ τῆς κλήρης, ὃν τοῖς παισὶν Ἀρκὰς ἐπαίησεν ὑπὲρ τῆς χώρας, καὶ ἀπὸ Ἰππόβοῦ τῆς Κερκύωνος: Tribuum ipsarum nomina perhibentur, Clareotis, Hippoboitis, Apolloneatis, Athaneatis: sic appellatae ab agri sorte, quam liberis Arcas proposuit suis, & simul ab Hippoboo Cercyonis filio: quemadmodum alibi novem Tegeatum ipsorum δήμους Populos ita recenset Τεγεάτας Tegeatas, Γαρεάτας Garetas, Φυλακείς Phylacenses, Καρυάτας Caryatas, Κορυθαίς Corythenses, Πωταχίδας Potachidas, Μανθυρεῖς Manthyrenses, Ἐχευήβεις Echevetbenses, Ἀφειδαντες Aphidantes: itaque, nisi me fallit opinio, in vitiato Marmore rescribendum erit ΑΘΑΝΕΑΤΑΙ; duoque characteres alii ΕΠ Notae cuiusdam, & contractionis instar, Aelodami patrem expriment; sicuti inferius nota sive compendio ΔΕΞΗ, *Dexerati* pater indicatur. At fieri fortasse etiam potest, ut levi, facilique mutatione legendum sit ΕΞΑΘΑΝΑΙΑΣ, sive contracte ΑΘΑΝΕΑΤΙΑΟΣ. Quaecumque tamen ratione eiusmodi vox inflectatur, perspicuum, ut opinor, erit, aut Vrbs, aut certe Tribus, nomen ibi delitescere: quemadmodum prorsus in *nono* versu vox alia ΚΙΡΑΡΙΩΤΑΙ, quae post *Aristidae* victoris, eiusque patris *Dionis* nomen exprimitur, perspicue certoque victoris eiusdem patriam, aut Tribum significat. Quandoquidem vero ex Arcadicae regionis Urbibus, variisque locis, quorum plurima a Strabone⁽²⁾, & Pausania⁽³⁾ memorantur, nullum occurrit, cui facile commodeque vox illa congruere vel affigi possit; ipsa non aliud, quam primam ex Tegeatum Tribubus, indicatam esse coniecero: ut proinde pro ΚΙΡΑΡΙΩΤΑΙ, quod exscriptoris, aut quadratarum vitio irrepsit, ΚΛΑΡΕΩΤΑΙ reponi ibi debeat; quemadmodum in *decimo* proximoque versu ΠΟΛΙΤΑΙ legendum erit. Itaque *Olympiodorus Olympii* filius (facile nimirum ΟΛΥΜΠΙΟΥ pro ΟΛΥΜΠΙΟΣ rescribi posse putaverim) *Dexerates Dexerati*, & *Aristides Dionis* filius ex una eademque Tribu vel patria oriundi, eodemque civitatis iure donati victoriam reportarunt: cumque ii seorsim a civibus aliis proximeque post prima inquilinorum nomina memorentur, alio fortasse distinctoque certaminis genere dimicasse videntur; quemadmodum certe varietas aliqua in iis Ludorum generibus admitti debet, in quibus inquilini non una eademque, sed varia prorsus triplicique serie recensiti coronam abstulerunt. Quod autem ad ipsa inquilinorum nomina pertinet, haec in mutilo depravatoque Marmore vitiata adeo, confusa, atque mirifice perturbata sunt, ut facile exinde exculpi nitideque designari non possint. Illud unum hic afferri vel constitui posse videtur, quod in recensendis quidem civium nominibus ubique Victorum patria, vel Tribus exprimitur, ut superiori loco iam monui; at in triplici inquilinorum serie, vel classe, quae Marmori inscripta conspicitur, sola ipsorum nomina, nullibi vero patria vel Tribus indicatur: quod ii nimirum neque in Tribum adsciti, neque civitatis iure donati forent; sed omnis veluti patriae expertes Arcadicae solum regionis, sive potius Tegeatum Urbis, *inquilini* dicerentur. Quod argumento plane esse poterit, Victores alios, qui *cives* hic appellantur, non ad varias Arcadicae regionis Vrbes; sed ad unam potius Tegeam Urbem, adeoque varias ipsius Tribus, referendos esse.*

V. Ac, ne fortasse coniecere, vel suspicari quis possit in ultima inquilinorum serie ubi legitur

TIMO.

(1) A cad. c. 53. (2) Libr. VIII. pag. 388. (3) Arcadica.

ΤΙΜΟΚΛΗΣ . ΤΙΜΟΚΡΕΩΙ ΜΙΚΙΩΝ . ΓΟΡΤΥ

truncatam ΓΟΡΤΥΝΙΟΣ vocem exaratam esse; adeoque *Micionem* illum ad *Gortynam* Arcadiae urbem revocari posse; observari velim, quod ΓΟΡΤΥΣ *Gortys*, veluti gentile nomen, apud Arcadas usitatum, a Pausania⁽¹⁾ ceterisque Scriptoribus memoratur; ideoque, sicuti *Timocles Timocrei* filius appellatur; ita quoque *Micion*, adiecto patris nomine, *Gortys* filius dicatur. Certe Pausanias ubi de Pelasgi, Lycaonis, ipsorumque posteris accuratissime differit, ait Agamedem, & Gortyn Stymphali filios quarto posteritatis gradu ab Arcade remotos esse; cumque adiecisset Aleum Aphidantis filium non nisi tertium ab Arcade numerari, ipsumque Tegeae regiam sibi sedem fixisse, repente subdit: Γορτυς δὲ ὁ Στυμφήλας πόλις Γόρτυνα ὠκίσην ἐπὶ ποταμῷ. καλεῖται δὲ Γορτύσιος, καὶ ὁ ποταμὸς⁽²⁾: *Gortys vero Stymphali Gortyna urbem ad amnem condidit; amni etiam ipsi fuit Gortynius nomen.* Haec ipsa quoque de *Gortyna* Arcadiae urbe, de *Gortynio* Arcadum fluvio, de *Gortys*, qui utriusque nomen indiderat, Pausanias⁽³⁾ ipse variis in locis nitide constanterque testatur; alibi quoque memorat Gortynem alium Tegeatae filium in Cretam migrasse, ibique Gortynem urbem sibi cognominem habitasse⁽⁴⁾. Itaque mirari iam subit cur doctissimus Casaubonus ad superiora Pausaniae verba annotaverit: *Vide num legendum sit Γόρτος, a quo civitatem appellatam ait Γορτώνα, cuius meminit Homerus Iliad. H. 4. 738. & Apollon. Lib. II. Arg. v. 57. ubi interpret Graecus, ἔστι δὲ, inquit, πόλις Θεσσαλίας, ἢ Περαιβίας. Gortys autem civitas in Creta a Tauro Europae raptore condita. Eustath. in Dionys. Perieg. p. 18. Quid vero, quod etiam Kuhnii ibi Γόρτος legendum esse opinatur, laudatoque Casauboni loco subiecit: Nos quoque legimus Γόρτος, vel ideo, quod etiam in ea parte Macedoniae, vel Thessaliae, quae Stymphalia dicta, Γορτώνην urbem collocet Ptolemaeus Lib. 3. Geogr. Straboni dicitur Γορτών. Uterque tamen ex Interpretibus istis profecto fallitur, temereque prorsus Pausaniae textum sollicitat. Ut enim ommittam Gortynam illam a Pausania semel iterumque memorari, ipsamque, licet exigui oppidi facie, Pausaniae temporibus adhuc existisse; adeoque Pausaniae, auctoritatem, qui Arcaditarum, hoc est patriarum rerum, peritissimus erat, hac in parte maximam esse oportere, Gyrtion Thessaliae, Macedoniae, vel Stymphaliae civitas non ab Arcade quodam, vel Pelasgi postero; sed a Gyrtone Phlegyaee vel Ixionis fratre originem, nomenque accepit, ut a Strabone, & Stephano, aliisque Scriptoribus erudimur. Itaque nihil in Pausaniae textu corrigi, mutarique potest; sed *Gortyne* quaedam Arcadicae regionis urbs admitti debet; quamvis illa in nostro Marmore minime memoretur: neque *Micion Gortynae* inquilinus, sed *Gortys* potius, aut *Gortyos* filius videatur. Atque ista quidem de eximio hoc Marmore, in quo *Olympicorum* Ludorum Victores memorantur, qui non alibi, quam in patria, Tegea nimirum urbe, coronam reportarunt.*

VI. Quemadmodum vero Tegeatae perenni quodam monumento Victorum illorum nomina aeternitati consecrarunt, qui in patriis Agonibus palmam adepti fuerant; adeoque plures, qui uno eodemque tempore Victores excefferant, superiori Marmori inscribendos curarunt; ita quoque Victorum etiam illorum nomina conservarunt, qui in exteris Graeciae Ludis victoriam adepti, patriam urbem hoc etiam decore exornarunt. Id ex pulcherrimo praestantique Marmore deduci potest, quod in eadem ipsa Tegeae urbe in Ecclesia *S. Demetrio* sacra, anno 1747. repertum, plures victorias, victoriaeque genera exponit, quibus Damatrius quidam, Aristippi filius, ac Tegeae civis, excelluit.

ΔΑ-

(1) Arcad. c. 28. & c. 4. (2) Arcad. c. 4. (3) Ibi c. 28. (4) Ibi c. 53.

ΔΑΜΑΤΡΙΟΥ ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ ΠΑΙΔΑΣ
ΣΤΑΔΙΟΝ

ΝΕΜΕΑ ΠΑΙΔΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ
ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΠΑΙΔΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ
ΑΛΕΑΙΑ ΠΑΙΔΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ
ΛΥΚΑΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΚΙΧΟΝ ΤΕΤΡΑΚΙΣ
ΜΕΜΕΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΤΡΙΣ
ΕΚΑΤΟΜΒΟΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΙΠΠΙΟΝ ΔΙΣ
ΙΣΘΜΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΔΙΣ
ΑΛΕΑΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΤΡΙΣ
ΠΥΘΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΔΙΣ
ΟΛΥΜΠΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΑΠΑΞ
ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΔΙΣ

*Damatrui Aristippi filius vicit Olympia inter iuvenes
Stadio*

*Nemea iuvenes dolicho
Asclepia iuvenes dolicho
Aleaea iuvenes dolicho
Lycaea viros dolicho quater
Nemea viros dolicho ter
Hecatomboea viros dolicho equestri bis
Isthmia viros dolicho bis
Aleaea viros dolicho ter
Pythia viros dolicho bis
Olympia viros dolicho semel
Basilis viros dolicho bis.*

Plurima quidem eximio huic Marmoris illustrando proferri facile possent, ubi singula Certaminum, aut Ludorum genera complecti quis vellet, in quibus Damatrius ille coronam obtinuit. Quandoquidem vero plurima, ac illustriora certe, quae ad *stadium*, & *dolichum* spectare poterant, in *Agonisticis Dissertationibus* opportune iam protuli ⁽¹⁾; quidquid etiam ad *Olympia*, *Pythia*, *Nemea*, atque *Isthmia* referri posse videbantur, ita fusius exposui, ut verum quoque tempus ostenderim, quo celeberrimi quatuor Graeciae Ludi sacra, constantique periodo celebrarentur, nihil propemodum de Ludis illis hic differam; sed aliqua solum de *Asclepiis*, praesertim vero de *Aleaeis*, *Lycaeis*, *Hecatombaeis*, *Basilis*, sive *Regiis* opportune complectar; quippe quae nunc primum in Marmoribus memorata repente nobis occurrunt.

VII. Itaque, ut ab *Asclepiis* exordiar, Ludis nimirum, ac Festis illis, quae *Asclepio*, hoc est *Aesculapio*, consecrata fuerant, haec in variis Graeciae, vel Orientis urbibus agebantur. Sic Ancyrae maximo splendidoque cultu celebrabantur; adeoque *Μεγλασκήπια* dicebantur, ut in Gruteri Marmore ⁽²⁾ perspicue legitur, & eximio quoque Lapide confirmatur, quod Muratorius ⁽³⁾ ex Montfauconio protulit. Athenis etiam haec ipsa Festa peragi consuevisse ipse omnium primus ex illustri Aeschinis loco demonstravi ⁽⁴⁾, simulque *οctavam* Elaphebolionis diem *Asclepiis* Festis sacram fuisse ostendi. Apud Arcadas etiam Festa quaedam *Aesculapio* consecrata fuisse exinde facile suaderi poterit, quod ille ibi templum, statuam eximiosque honores acceperit, ut a Pausania ⁽⁵⁾ erudimur. Nullibi tamen splendidius ac magnificentius *Asclepia* Festa, quam Epidauri, peragebantur; adeoque Pausanias ipse testatur: τὰ γὰρ Ἀσκληπέια εὐρίσκω τὰ ἐπιφανέστατα ἐξ Ἐπιδάυρου ⁽⁶⁾: *Asclepia invenio magnificentissima*

(1) Pag. 14. (2) Pag. 415. n. 1. & 410. n. 3. (3) Pag. 630. n. 3. (4) Fast. Attic. Tom. II. pag. 303. (5) Arcad. c. 25. 26. & 28. (6) Corinth. c. 26.

ma ex Epidauro. Ibi nimirum non modo Rhapsodorum, & Musicorum certamina committebantur, ut perspicuo Platonis testimonio probavit Meursius; verum etiam Agones Athletici, ut ex Pindarico Scholiaste colligitur⁽¹⁾, longeque illustrius in Athleticis Marmoribus observatur, in quibus Athleta quidam, Εἰς τὸν Ἐπίδαυρον Ἀσκληπείων⁽²⁾ in Epidauro Asclepiia vicisse dicitur; quemadmodum in Sponiano Marmore legitur⁽³⁾ ἈΣΚΛΕΠΙΔΕΙΑ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡῶ, *Asclepia in Epidauro*; cetera nimirum Marmora, in quibus Μεγαλασκληπείων, *Megalascleriorum* Victores memorantur, non ad Epidauria, ut immerito putavit Meursius, sed ad Ancyrana potius, Asclepia referri debent. Eiusmodi vero Ascleriorum tempus, quae Epidauri magnificentissime agebantur, in *Fastis Atticis*⁽⁴⁾, iterumque in *Agonisticis Dissertationibus*⁽⁵⁾ perspicuis veterum testimoniis demonstravi; ut illa vel Hecatombaeoni, vel potius Thargelioni mensi concedi debeant. Ceterum, ut ad Damatrium, eiusque victorias in Marmore memoratas revertar, quamvis *Asclepia* Festa variis in locis celebrari consueverint; non alia tamen hic memorari putaverim, quam quae Epidauri peragebantur. Illa nimirum pentaeterica, ceteris splendidiora, longeque celeberrima habebantur; adeoque κατ' ἐξοχὴν *Asclepia* vocabantur. In iis Athletarum certamina, adeoque *puerorum dolichon* in nostro Marmore memoratum, institui consueverat; quod Athenis, Ancyrae, in Arcadia, alibique usurpatum esse ignoramus. Illa denique ceteris antiquiora fuerant; cum Ancyrae sequioribus solum temporibus Asclepia Festa instituta videantur, quibus Caesarum aetate Ancyra ipsa Galatae metropolis, atque Asiaticarum urbium spectatissima haberi coepit. Certe Vaillantius⁽⁶⁾ ex Ancyrae Numis, quibus *Ascleriorum* nomen inscribitur, Festa illa Caracallae temporibus ibi instituta demonstrat; quod Civitas illa pluribus beneficiis a Caracalla acceptis ornata, se *Antoninianam* ex eius nomine appellari voluerit; simulque *Asclepia* Festa, ob sanitatem ab Augusto recuperatam, Aesculapio consecrata instituerit. Quandoquidem vero in Nummis ipsis Asclepia Festa Σωτήρια; at in Lapidibus Μεγάλα *Magna* appellantur, Vaillantius ipse coniecit *Soteria* quidem annua; *Magna* vero, Epidauriorum instar, *pentaeterica* fuisse; cumque post Caracallae aetatem nullibi *Soteria* memorentur, illa in desuetudinem abiisse; adeoque pentaeterica solum aut magna persistisse, ex Ancyranis Marmoribus erudimur. Ita perspicue certoque ad Epidauria ipsa referri debet victoria, quae in hoc Marmore memoratur:

Δ--- ΚΗΔΙΣΤΩ ΜΕΓΙΣΤΩ	<i>Iovi colendo maximo</i>
ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ ΔΕΕΗ.	<i>Xenophanes Dex. fil.</i>
ΕΝ ΑΓΩΣΙΝ ΑΣΚΛΗ.	<i>in certaminibus Asclepius</i>
ΝΙΚΗΤΗΣ	<i>Victor</i>
ΒΩΜΟΝ ΑΦΙΕΡΩΣΕ	<i>Aram dicavit.</i>

Siquidem Marmor, araëque titulus in Diario Eruditorum⁽⁷⁾ Florentiae editus, nuper Epidauri repertus fuit. Itaque non alia, quam patria, sive *Epidauria*, *Asclepia* in illo memorantur; & Xenophanes ille non alteri urbi, quam Epidauro, adscribi debet; ideoque Nota, sive contractio ΔΕΕΗ non patriam; sed Victoris patrem, significat: ut proinde ΔΕΕΗΡΑΤΟΥ legi supplerique debeat; quemadmodum prorsus in Tegeate Marmore, quod superius exhibui, ΔΕΕΗΡΑΤΗΣ ΔΕΕΗ. *Dexerates Dexeratis* filius nominatur.

VIII. Proxime post Asclepia certamina, in quibus Damatrius *puerili dolicho* palmam obtinuit, ΑΛΕΑΙΑ *Aleaca* recensentur, ex quibus eodem ipso certaminis genere Damatrius Victor excesserit. Eiusmodi vero Festa, sive certamina apud Arcadas illustria, *Aleae* Minervae consecrata fuerant. Quamvis autem Dea cognomen illud ab *Alea* Arcadiae urbe acceperit, ubi ipsius templum

k

(1) Nem. III. & Olymp. XIII. (2) Grut. pag. 314. n. 1. (3) Pop. Attic. pag. 222. (4) Tom. II. pag. 302. (5) Pag. 96. (6) Pag. 331. (7) Tom. V. Par. 2. pag. 254.

plum exstiterat, ut a Pausania erudimur ⁽¹⁾; quum tamen Aleus ipse Aphidantis filius, qui Aleaeam urbem condiderat, Tegeatis ipsis Aleaeae Minervae templum construxisset; illa eximio prorsus cultu a Tegeatis honorari consueverat; admirabile ipsius simulacrum ex ebore efformatum apud illos exstabat, quod Augustus Romam transtulit ⁽²⁾; atque a Tegeatis ipsis haec Aleaea Festa sacro constantique ritu peragebantur. Itaque Pausanias, cum plurima de Tegea urbe differuisset, haec addit: τὸ νῦν δὲ ἐπὶ πόρῳ στάδιον χώμα γῆς ἔστι, καὶ ἄγουσιν ἀγῶνα ἐνθαῦτα τὸν μὲν Ἀλαῖα ἰνομάζοντες, ἀπὸ τῆς Ἀθηναίας. τὸν δὲ, Ἀλώτια· ὅτι Λακεδαιμονίων τὸ πολὺ ἐν τῇ μάχῃ ζῶντας εἶλον ⁽³⁾: non procul a templo stadium est ex aggesta terra exstructum, in quo celebrantur agones, unum quidem a Minervae nomine Aleaea vocantes; alium vero Halotia, quod plurimos Lacedaemoniorum vivos ceperunt. Hic ipse quoque Aleaeorum Agon a Pindari Scholiaste una cum ceteris Arcadum Ludis memoratur: Πολλοὶ δ' ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ. Λύκαια, Κόρεια, Ἀλέαια ⁽⁴⁾: multi vero celebrantur Agones in Arcadia; Licaea, Coria, Aleaea: quem quidem Pindarici Scholiastae locum Coriis Ludis explicandis optime accurateque protulit Meursius ⁽⁵⁾, ut ostenderet Agones illos in Proserpinae honorem ab Arcadibus institutos esse; at ubi Plutarchi ⁽⁶⁾ quoque locum repente subiecit, in quo Scriptor ille testatur Calippum ἐν τοῖς Κορείοις in Coriis, sive Proserpinalibus Festis, caedem commisisse, perspicue fallitur; cum Coria illa Plutarcho memorata, non ad Arcadas ipsos, sed ad Syracusanos spectaverint.

IX. Ceteris tamen Arcadum Ludis antiquitate, & splendore excellere videbantur ΛΥΚΑΙΑ *Lycaea*, in quibus Damatrius eodem ipso certaminis genere, nimirum *dolicho*, quater victoriam, sed inter viros, obtinuit. Certaminis huius, Festique originem nitide accurateque describit Pausanias; cumque a Lycaone Pelasgi filio Lycosuram urbem in Lycaeo monte conditam fuisse, Iovique *Lycaei* nomen inditum dixisset, postremo subdit, quod Lycaon ipse καὶ ἀγῶνα ἔθηκε Λύκαια & Agonem statuit *Lycaea* ⁽⁷⁾. Quandoquidem vero Lycaon ille, ut testatur Pausanias, uno eodemque tempore in Arcadia, quo Cecrops in Attica regnavit, prima Lycaeorum institutio 780. fere annis ex Petavii calculo Olympiades praeceffisset. At in Eusebii Chronico *Agon Lyciorum*, hoc est, ut optime emendavit Scaliger, *Lycaeorum primus actus* ad annum DCCCLXXVI. refertur; ideoque ex illius hypothese 365. annis primum Olympicum annum praecederet; quod eo nimirum tempore Lycaea sacra non primum quidem instituta, sed instaurata potius fuerint; ut Scaliger ipse observavit. Ita propemodum in Oxoniensi Marmore ⁽⁸⁾, sive Marmoreo Chronico, Lycaea Festa, humanaeque victimas in Arcadia incoepisse legitur, Pandione Cecropis filio in Attica imperante; & quamvis evanidae mutilaeque sint numerales notae, quibus annus exprimebatur; perspicue tamen ex finitimis epochis aliis apparet, circa annum R. I. 3400. adeoque 538. annis ante Olympiadas, eiusmodi Festa instituta, sive potius, ut Prideauxius existimavit, instaurata, meliorique cultu peracta fuisse. Nefarios autem ritus, quibus in Lycaeis ipsis, prorsus ut in Latari apud Romanos sacro humanae victimae immolari, humanoque sanguine Iovis Lycaei ara perfundi consueverat, nihil moror; cum ii a variis Scriptoribus expressi fuerint, quorum testimonia Scaliger, Meursius, aliique congefere. Id unum potius Marmori nostro illustrando addidisse iuverit, quod Lycaeorum Agon in ipso Lycaeo monte olim peragi vel committi consueverat. Etenim Pausanias de Lycaeo ipso differens ait ⁽⁹⁾: Ἔστι δὲ ἐν τῷ Λυκαίῳ Πανός τε ἱερόν, καὶ περὶ αὐτὸ ἄλσος δένδρων, καὶ Ἰππόδρομος τε, καὶ πρὸ αὐτοῦ στάδιον. τὸ δὲ ἀρχαῖον τῶν Λυκαίων ἦγον τὸν ἀγῶνα ἐνθαῦθα. Ἔστι δὲ αὐθόθι καὶ ἀνδριάντων βάρθρα οὐκ ἐπόντων ἐπὶ ἀνδριάντων. Ἐλεγεῖον δὲ ἐπὶ τῶν βάρθρων Ἀΰσανακτός φησιν εἶναι τὴν εἰκόνα, τὸν δὲ Ἀΰσανακτα εἶναι γένος τῶν ἀπὸ Ἀρκαδος: Est in Lycaeo Panis etiam fanum condensum circumspectum luco: adiacet Hippodromus; Hippodromo stadium. Antiquitus Lycaeorum agonem ibi celebrabant. Sunt ibidem

(1) Arcad. c. 23. (2) Ibi c. 46. (3) Ibi cap. 47. (4) Olymp. VII. pag. 87. (5) Gracc. Feriat. in Κορείοις. (6) In Dione. (7) Arcad. c. 2. (8) Epoch. 18. (9) Arcad. c. 38.

ibidem aliqui statuarum cippi, statuis amotis: eorum unius inscriptio elegis testatur fuisse eam Astianactis effigiem, Arcadis patria hominis. Itaque, si Pausaniae aetate in hyppodromo, aut stadio soli statuarum cippi statuis amotis supererant, atque ille Lycaeorum Agonem τὸ ἀρχαῖον ibi peragi consuevisse testatur; non obscure, ut opinor, innuitur Agonem illum Pausaniae temporibus alio in loco, equiriis pompaeque commodiori celebratum fuisse; quemadmodum prorsus Nemei Ludi, qui prius ad Nemeum lucum inter Cleonas, & Phlyuntam positum agebantur, Pausaniae aetate prope, Argiis maenia celebrabantur, ut mox demonstrabitur. Pindari tamen aetate adhuc in ipso Lycaeo monte, vel prope Iovis Lycaei aram haec certamina peragi consuevisse videntur. Siquidem Pindarus ipse varias Xenophontis Corinthii victorias celebrans ait (1):

..... ὅσα τὲ
 Ἀρκάσ' ἀνάστων, μαρτυρή-
 σει Λυκαίου βώμος ἕναξ:

quàm multaque
 Arcadas vincens gesserit, testa-
 bitur Lycaei Iovis ara regina:

ibique Scholiastes adnotavit καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ ὅπως δεσπότης γέγονε τῷ σεφάνῃ, ὁ βώμος ἐστὶ μάρτυς ὁ τῷ Λυκαίῳ Διὸς, καὶ ἡ ἐκεῖ ἀγομένη πανήγυρις, ἐκεῖ γὰρ νικῆσαι ἐπέφθη: quod autem & in Arcadia quoque coronam obtinuerit, testatur ara Lycaei Iovis, & panegyris ibi celebrata: siquidem ibi victoriam adeptus, coronatus est. At non corona solum, ut ex isto Pindarici Scholiastae loco apparet; sed aereus quoque tripus victori praemii loco concedebatur, ut ex alio Scholiastae loco colligitur (2): χαλκὸς τὸ ἄθλον τοῖς ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίοις... δίδοται γὰρ ἐν ταύτοις τρίπους χαλκῆς: aereum erat praemium in Lycaeis Ludis in Arcadia celebratis... etenim in illis aereus tripus concedebatur.

X. Atque haec tenus quidem Damatrius in Agognibus illis, qui in Marmore memorantur, dolicho solum, nimirum cursu vicisse dicitur. In alio vero Agonis, Ludique genere, quod Nemeis subiicitur, hoc est in Hecatombois, equestri dolicho victoriam ex viris retulisse legitur. Quid eiusmodi nomine, distinctoque certaminis genere intelligatur, in Agonisticis Dissertationibus opportune iam monui (3); & qui fortasse plura desiderat, uberrimos Fabri, aliorumque Scriptorum fontes adire poterit; qui singula Agonum genera in Graeciae Ludis usurpata accuratissime demonstrarunt. Id unum potius inquirere, vel ostendisse nunc decet, ubinam Gentium Agones illi peragerentur, cuique Deo sacri forent, qui in Tegeate hoc Marmore Ἐκατόμβοια Hecatombœa vocantur; cum praesertim eiusmodi nomen nullibi certe, quod noverim, aut in Scriptoribus, aut in Marmoribus aliis occurrat. Quamvis tamen nullus omnino error in Marmore supponatur, riteque potius vox illa ΕΚΑΤΟΜΒΟΙΑ & a quadratario, & ab exscriptore quoque exarata fuerit; non aliud certe vel Agonis, vel Festi genus hic exprimi, vel indicari putaverim, quam quod in Iunonis honorem eximio splendidoque ritu ab Argivis celebrari consueverat, atque a Scriptoribus Ἡραία Heraea, sive Iunonia, simulque Ἐκατόμβοια Hecatombœa vocatur. Vtrumque certaminis, Festique nomen, simulque vocis originem Pindari Scholiastes exposuit. Cum enim Pindarus varias Diagorae Rhodii victorias celebrans dixisset (4):

Ο, τ' ἐν Ἀργεῖ χαλκὸς ἔ-
 γνω μὲν

Quoque datur in Argis aes, no-
 vit eum

ad illa Pindari verba Scholiastes ille annotavit: Τελεῖται γὰρ κατὰ τὸ Ἀργεὸς τὰ Ἡραία, & καὶ Ἐκατόμβοια καλεῖται, παρὰ τὸ ἐκατὸν βῆς θύεσθαι τῇ Θεῷ τὸ δὲ ἔπαθλον, ἀσ-
 πῆς

πίς χαλκή· ὁ δὲ σέφανος, ἐκμυρσίνης. Peraguntur enim in urbe Argo Herea, quae etiam Hecatombaea vocantur; quia centum boves immolantur Deae: praemium vero scutum aereum; corona vero ex myrto. Eadem fere recentior alius Pindari Scholiastes exponit; additque certamen ipsum, victoriaeque praemium ab Archino rege institutum fuisse; bouumque carnes civibus omnibus distribui consuevisse. Itaque Meursius, alique plures existimant unum idemque Argivum certamen, Festum, aut Agonem fuisse, qui duplici distinctoque nomine vocaretur; ut aliquando quidem Ἡραία Iunonia a Numine, cui sacra illa fuerant; aliquando Ἐκατόμβαια Hecatombaea, a centenario victimarum numero diceretur. Quin etiam Hyginus ⁽¹⁾ de Ludis ipsis, quos a Lynceo Aegypti filio institutos esse testatur, nitide diserteque docet, quod Agon ille Ἀσπίς ἐν Ἀργῷ, Scutum in Argo dicebatur: sive quod Victori non corona, sed clypeus veluti praemium, concederetur; sive potius quod in Ludis illis in edito urbis loco clypeus quidam valide affigeretur, isque victoriam, ac praemium assequeretur, qui clypeum revellere potuisset. Insignem hunc Hygini locum excipit Meursius, simulque Marmora, in quibus Athletae quidam ΤΗΝ ΑΣΠΙΔΑ ΗΡΑΣ Clypeum Iunonis, & ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ ΑΣΠΙΔΑ Clypeum ex Argo vicisse memorantur; sed ibi tamen Hyginum hallucinatum esse contendit, quod eiusmodi nomine Ἀσπίς ἐν Ἀργῷ, Clypeus in Argo non solum victoriae praemium, sed Agonem ipsum, ab Argivis appellatum esse putaverit; cum potius Scuti nomine non Agon ipse, sed Agonis praemium intelligatur; eoque sensu Athletica Marmora explicari debeant. Ego vero doctissimi, atque immortalis Meursii pace nihil hic in Hygino corrigi, vel reprehendi posse putaverim; eoque nomine non victoriae praemium, sed Agonem ipsum, tum a Scriptoribus, tum in Marmoribus etiam expressum esse coniecero. Atque illud in primis observari facile poterit, quod in Marmoribus illis, quae Meursius ipse, iam viderat, non victoriae praemia; sed sola potius Agonum nomina recensentur, ut Pythia, Nemea, Isthmia, Capitolia. Itaque, quum ceteris Agonum nominibus etiam Ἀσπίς ἐξ Ἀργῷ Clypeus ex Argo, & Ἀσπίς Ηρας ἐν Ἀργεὶ Clypeus Iunonis in Argo inferatur; quis aperte non videat eiusmodi voce non victoriae praemium, sed Agonem ipsum indicari? Ita propemodum in Oxoniensi Marmore ⁽²⁾, in quo C. Antonii Septimii Cytharoedi victoriae recensentur, vicisse ille dicitur Olympia, Adriania, Actia, ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ ΑΣΠΙΔΑ, Nemea &c. adeoque Argolici Clypei nomine non praemium victoriae parta relatum, sed Agon ipse perspicue designatur; cum praesertim in extrema Marmoris parte legatur Θεματικὸς δὲ, ἢ ταλαυτιαῖος πάντας ὄσους ἠγωνίσσατο: quod minus accuratae feliciterque a Prideauxio redditur: omnia proposita praemia sua habuere, & fuere difficillima: quum perspicue, certoque significant: thematicos vero, eos nimirum; in quibus aliquid praemii loco dabatur, & pecuniarios vicit omnes quoscunque certavit; nec facile fortasse quis dixerit Cytharoedis etiam, qui in Argivis Ludis vicissent, clypeum coronae praemiique loco concedi consuevisse. Accedit etiam quod Hyginus ipse alio in loco ⁽³⁾, qui fortasse Meursii diligentiam effugerat, nitide diserteque testatur, Lynceum Agones Iunoni consecrasset, qui quinto quoque anno aguntur, qui appellantur Aspis in Argo; e quibus Ludis cursoribus corona non datur, sed clypeus. Denique, ne coniecturis, & argumentis aliis hic immorer, cum Festum, atque Agon ille a Pindaro ⁽⁴⁾ Ἀγὼν χαλκῆος, Agon aereus vocetur; atque in Hesychio ⁽⁵⁾ legatur Ἀγὼν χαλκῆος. Τὰ ἐν Ἀργεὶ Ἐκατόμβαια: Agon aereus. In Argo Hecatombaea; adeoque Iunonia Festa Argis celebrata ex aereo clypeo, qui Victoribus concedebatur, Aereus Agon appellari consueverint; intelligi sane non poterit cur illa clariori, meliorique voce ab Hygino, & Marmoribus Ἀσπίς ἐν Ἀργῷ, Clypeus in Argo, vel Ἀσπίς Ηρας Clypeus Iunonis appellari non potuerint; adeoque Aspidis nomen ab Hygino, Marmorumque auctoribus usurpatum non ad Agonem; sed ad solum potius certaminis praemium, cum Meursio referri debeat.

XI. Quid

(1) Cap. 273. (2) Num. III. pag. 70. (3) Cap. 170. (4) Nem. X. vers. 41. (5) In Glossis.

XI. Quid vero si *Iunonia* Festa ab Argivis celebrata, non vario solum, distinctoque *Heraeorum*, *Hecatombeorum*, & *Clypei* nomine vocari; sed variis etiam distinctisque ritibus, temporibus, ac diebus peragi consuevisse, nunc dixerim? Innuere id primum videtur ipsa nominum varietas, quibus in Scriptoribus, praesertim vero in Marmoribus appellantur. In eximio Titi Statilii Marmore, quod in *Agonisticis Dissertationibus* exposui ⁽¹⁾, Argus civitas ipsum honorat *ερατήγησαντα τῶν Ἀρχαίων, τὸν Ἀγωνοθέταν Ἡραίων, ἢ Νεμείων, ἢ Σεβασείων, ἢ Νεμείων, ἢ Ἀτινοείων ἐν Ἀργεῖ* ⁽²⁾: Praetorem *Achaeorum*, *Agonothetam Heraeorum*, & *Nemeorum*, & *Augustalium*, & *Nemeorum*, & *Antinoorum in Argo*. Itaque Festa illa Iunoni sacra hic *Heraea* vocantur; quemadmodum prorsus hoc ipso nomine a Livio designantur cum ait, Philippo Macedonum regi *curationem Heraeorum, Nemeorumque suffragiis Argivi Populi delatam* fuisse ⁽³⁾. At in nostro Marmore certamen illud, in quo Damatrius palmam obtinuit, non *Heraeorum* nomine, quod certe illustrius ac nobilius fuisset; sed *Hecatoboeorum*, vocantur: in ceteris vero Marmoribus, quae superius exhibui, neque *Heraea*, neque *Hecatomboea*; sed ubique constanter vel *Ἡρας Ἀρπῆς Iunonis Scutum*, vel *Ἀρπῆς ἐν Ἀργῷ, Clypeus in Argo*, vel *Ἀρπῆς ἐξ Ἀργεῖς, Clypeus ex Argo* appellatur. Qui vero fieri potuisse putabimus, ut unum idemque Certamen variis hisce nominibus in victoriarum titulis appellaretur, nisi quaedam Certaminum varietas in celeberrimis Festis illis haberi, adeoque varii, distinctique Ludi peragerentur? Haec ipsa quoque Certaminum, aut spectaculorum varietas ex ipsa locorum varietate non obscure colligi deducique posse videtur, in quibus illa peragi consuevisse erudimur. Siquidem Pausanias ⁽⁴⁾ nitide diserteque testatur Nemea, atque Heraea Festa, & Agones in stadio peractos esse, quod in ipsa Argorum Vrbe prope arcem exstructum erat. Hecatombaea vero, vel centum boum apparatus, pompa, caedes, ac distributio, templum quoque Iunoni sacrum, in quod frequentissima adolescentum armatorum corona haec pompa ducebatur, *ἔξω τῆς πόλεως extra urbem* erat, ut Palaephati, Aeneae Tactici, aliorumque testimoniis ostendit Meursius ⁽⁵⁾. Denique locus, in quo aereus clypeus ab Athleticis revellendus affigebatur, editus, ac fere inaccessus erat supra theatrum, nec alio, quam *Ἀρπῆδος Clypei* nomine ab Argivis appellabatur, ut ex variis Plutarchi ⁽⁶⁾ locis accepimus. Itaque, cum tanta & in nominibus, & in locis varietas observetur, nihil hic certe verisimilius asseri, supponique poterit, quam in ipso quoque Ludorum tempore discrimen aliquod admittendum esse; ut una quidem die solemnis illa pompae celebritas, armatorum iuvenum apparatus, Hecatombes sacrificium, eaque certamina committerentur, quae *Hecatombaea*, vel *Hecatomboea* dicebantur; alia vero Agones illi, si qui fuerint, qui *Heraei*, sive *Iunonii* vocarentur; alia denique antiquissimum Ludi genus, quo clypeus ex edito loco refingeretur, simulque musica aliaque id genus certamina peragerentur. Quandoquidem tamen Agones illi, quicumque illi fuerint, Iunoni sacri fuerant, uno eodemque *Heraeorum* nomine a veteribus praesertim Scriptoribus appellari potuerunt: quemadmodum prorsus apud Athenienses Festa Dionysio sacra; quamvis quatuor dies, *Pithoegia* nimirum, *Choas*, *Chytros*, & *Lenaea* complecterentur; uno tamen eodemque *Antesteriorum* nomine vocabantur, & *novem* dierum celebritas, quorum quilibet proprio distinctoque certaminis, aut pompae genere decorabatur, communi receptoque *Eleusiniorum* nomine vocabatur ⁽⁷⁾. Quod si Heraea Festa, adeoque Hecatomboea ipsa, uno tamen eodemque anni tempore apud Argivos peragi, ac instaurari consueverint, ad tertios Olympiadum annos propemodum exeuntes referri illa debent. Quemadmodum enim in *Agonisticis Dissertationibus* observavi ⁽⁸⁾, Philippus Macedonum rex curatione Heraeorum, ac Nemeorum suscepta, prius Heraeis, tum Nemeis praefedit; adeoque, cum Nemea illa ineunte quar-

(1) Pag. 80. (2) Murator. pag. 561. n. 2. (3) Lib. XXVII. (4) Corinth. c. 24. (5) In Heraeis. (6) In Agide, & Pyrho. (7) Vid. Fast. Attic. Tom. II. pag. 306. & 378. (8) Pag. 65. & 80.

quarto Olymp. CXLII. anno contigerint, Heraea Festa ad superiorem Olympicum annum referri debent: ut ex perspicuo quoque Iuliani Caesaris loco deducitur, ubi testatur, quod apud Argivos Nemeis Ludis *ἢ δύο πρόκεινται Ἀγῶνες ἕτεροι*, duo etiam Agones alii praeponuntur: quorum munus Heraea ipsa certissime censeretur; alter vero fortasse ad Antinoia Argis celebrata spectaverit; quae in Argivo Statilii Marmore post Heraea ipsa memorari iam vidimus. Ceterum ex Tegeate Marmore, quod illustrandum suscepi, non modo Festorum nomen, sed Certaminis etiam genus hactenus incognitum atque in iis usurpatum, perspicue deducitur; quod nimirum *Equestre dolichum* ceteris Ludis accenseretur; eoque certaminis genere Damatrius semel iterumque palmam retulerit.

XII. Antequam tamen ab *Hecatombois* ipsis digrediar, insignem Pindarici Scholiastae, & Hygini locum subiecisse nunc libet: quippe qui minus accurate feliciterque a Meursio, ceterisque Scriptoribus exponatur. Pindarus Aristomenis Aeginetae victorias enumerans, ait ⁽¹⁾:

Μεγάρους δ' ἔχεις γέρας,
 Μυχῶ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἡ
 ρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
 Νίκαις τρισυαῖς, Ὀρισόμενε-
 ς, δάμαστας ἔργῳ.
*Megarum autem habes praemium,
 Recessuque in Marathonis. Iuno-
 nisque certamen patrium.
 Victoriis triplicibus, o Aristome-
 nes, superasti fortitudine:*

Scholiastes ad haec Poetae verba observavit: *ὡς ἢ ἐν Αἰγίνῃ Ἡραίων ἀγομένων, κατὰ μίμησιν τῆ ἐν Ἀργεὶ ἀγῶνος. ἀποικίαι γὰρ Ἀγείων Αἰγινῆται. Δίδυμος δὲ φησὶ τὰ Ἐκατόμβαια, αὐτῶν νῦν λέγειν ἐπιχώριον ἀγῶνα Αἰγινητῶν, διὰ τὴν συγγένειαν: quod etiam in Aegina Heraea agerentur, ad imitationem Agonis, qui in Argo celebrabatur; siquidem Aeginetae Argivorum Coloni erant. Didimus vero ait Poetam ipsum Hecatombaea nunc dicere, qui patrius erat Aeginetarum Agon propter cognationem. Perspicuum hunc Scholiastae locum arripuit Meursius, ut ostenderet, quod Hecatombaea Didymus etiam Aeginetis tribuit, qui nimirum ab Argivis acceperant, quorum coloni erant ⁽²⁾. Sed certe ille fallitur. Tantum enim abest ut ex Didymi testimonio inferri possit, Hecatombaea Festa apud Aeginetas ipsos celebrari consuevisse, ut nitide potius oppositum ostendatur. Etenim, si Agon ille vere in Aegina Aristomenis patria peractus esset, ille non διὰ τὴν συγγένειαν propter cognationem solum; sed ex ipso potius civitatis iure, Aristomeni victori patrius a Didymo diceretur: nec Didymi sententia vel explicatio a superiori Scholiastae interpretatione diffideret, ipsique contraria poneretur. Itaque Didymi sententia fuit, Aristomenem Argis quidem Hecatombaea vicisse; sed Agonem tamen illum ipsi patrium fuisse, atque Aeginetarum patrium a Pindaro nominari, quod Aeginetae ab Argivis originem duxerint; ideoque singula Argivorum Festa cognationis huius, ac originis iure Aeginetis ipsis patria viderentur: perinde quasi non Argis, sed in Aegina peragerentur. Ad Hygini vero locum quod attinet, ubi de Ludis a Lynceo institutis, hoc est de Clypeo, qui a certantibus revellendus erat, victoriaeque praemio ille dixerit, haec etiam habet ⁽³⁾: *In his Ludis qui semel vincit, & iterum descendit ad certamen, ut nisi iterum vincat, saepe descendat.* Haec Hygini verba sic exponit Meursius, ut dixerit, oportere semel victorem iterum vincere; perinde quasi nulli victoriae palma concederetur, qui semel iterumque non vicisset. Eadem prorsus interpretatio idemque valor Hygini verbis a Munkero in nitida Scriptoris illius editione tribuitur. Ita ni-*

(1) Pyth. VIII. vers. 112. pag. 279. (2) In Hecatomb. (3) Cap. CCLXXIII.

mirum Hygini textum ibi refingendum existimat: *In bis Ludis, qui semel vicit, iterum descendit ad certamen, & nisi iterum vincat, saepe descendit*: ut nempe nemo iustus victor censeatur, nisi qui duas palmas continuas adeptus fuerit. Perizonius vero iam pridem legerat: *In bis Ludis, qui semel vicit, & iterum descendit ad certamen, is nisi iterum vincat, saepe descendit*: ut sensus sit, cum, qui semel vicerit, si iterum aleam certaminis subeat, nisi iterum vincat, saepius in certamen descendere solere ac debere; ne qui semel iam victor fuerit, temere dein pro victo discedat. Vtramque tamen explicandi rationem ab Hygini sententia dissidere putaverim. Quis enim existimet in Agonibus illis aereum Clypeum quem Tharraeus, alique *clavis fixum, validum, & sublato difficilem* appellant, in arduo, atque inaccessio loco ea lege affigi consuevisse, ut semel iterumque ab uno eodemque Athleta revelli deberet; eique soli victoriae gloria concederetur, qui iterato certamine fractisque iam viribus clypeum ipsum iterato avulisset? Tanta certe in eiusmodi certaminis genere dexteritas, tantumque lacertorum robur requirebatur, ut in proverbium abierit: *ὡς τὴν ἐν Ἀργεὶ Ἀσπίδα καθελὼν quasi in Argo Clypeum attollens*⁽¹⁾: perinde quasi victoria sine eximio quodam, praestantique robore acquiri non posset. Itaque qui fieri unquam potuit, ut nemo victor iustus censeferetur, nisi qui duas palmas, easque continuas, adeptus esset, cum iteratum illud virium experimentum ne in facilioribus quidem Graeciae Agonibus exigeretur? Quinetiam, si Hygini verba quis accuratius inspexerit, facile intelliget hunc certaminis iterum subeundi morem non a Victoribus omnibus, atque ex legis praescripto; sed ex solo potius quorundam arbitrio, & superbia usurpari consuevisse. Quod vero ad Perizonii sententiam attinet, illa a communibus Graecorum Ludorum moribus perspicue abhorret; in quibus idem ille, qui in aliquo certaminis genere Victor excefferat, si in alio succumberet, victus a Iudicibus decernebatur. Vbi vero Perizonius existimat, quod Victores illi, qui in secundo certamine succubuerant, saepe descendere cogebantur, ut iterum victoria tandem iterato parta recederent, immerito supponit Athleram illum, qui in secundo certamine fractis iam viribus succubuerat, palmam facilius referre potuisse, si tertio quartoque in certamen descendisset. Itaque, nisi plurimum fallor, nihil in Hygini textu corrigi refingique debet; nisi fortasse cui libeat cum Heinio legere *& iterum descendit ad certamen, lex est ut nisi &c.* Eiusmodi vero legem, aut discriminis iterum subeundi morem retundendae solum Victorum superbiae institutum esse putaverim. Ille nimirum, qui in gravi, ac difficillimo, ut antea vidimus, Agonis genere semel palmam retulerat, si in certamen iterum descenderet, Agonis gravitatem, & victoriae gloriam veluti contemnere, suisque viribus nimium tribuere, vel arrogantius efferri videbatur. Hinc optimo, gravique consilio institutum videtur, ut nisi secundo quoque certamine Victor fuisset, arrogantiae poenas daturus saepius in certamen ipsum defendere, viribus frangi, fatiscere, ludibrium denique spectantibus debere cogeretur.

XIII. Ultimo tandem loco Festis, ac Ludis illis, in quibus Damatrius victoriam obtinuit, in Tegeate Marmore memorantur ΒΑΣΙΛΕΙΑ *Basilis*, quibus ille viros bis *Dolicho* superavit. Eiusmodi vero certaminis, Festique nomen nullibi certe, quod noverim, in Marmoribus hactenus editis observatur; quin etiam ex plurimis Graecis Scriptoribus unus omnino Pindari Scholiastes eiusmodi Festorum nomen duplici in loco, sed ita tamen expressit, ut in alterutro, vel utroque potius, error irrepsit. Etenim, quum Pindarus Diagorae victorias enumerans, dixisset⁽²⁾

Ὁ, τ' ἐν Ἀργεὶ χαλκὸς ἔγνω μὲν· τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
Ἔργα· ἢ Θήβαις ἀγῶνές
Τ' ἔννομοι Βοιωτοί·

Quod-

(1) Vid. Meurf. in Heracis. (2) Oly. VII. vers. 152. pag. 87.

Quodque datur in Argis aes no-
vit eum: quaeque dantur in Arcadia
Opera: & Thebis: certamina-
que legitima Boeotia:

Scholias tes ad ultima Pindari verba adnotavit: ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ. Λύ-
καια, Κόρεια, Ἀλέαια. ἐν δὲ Θήβαις, τὰ Ἡράκλεια. τὰ δὲ αὐτὰ κ' Ἰόλαια καλεῖται. ἐν δὲ
Βοιωτίᾳ ἐν μὲν Θεσπείαις, Ἐρώτια, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ, τὰ καλέμενα Βασίλεια: celebrantur
Agones in Arcadia quidem, Lycea, Coria, Aleaea; Thebis vero Heraclia, quae
etiam Iolaea vocantur. In Boeotia vero, Thespiis quidem Erotia, vel Cupidi-
nea; in Lebadia vero certamina, quae vocantur Basilia; quemadmodum Scho-
liastes alius ait: τελεῦνται δὲ ἐν Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν μὲν Θεσπείαις τὰ Ἐρατίδια,
ἐν δὲ Πλαταιαῖς τὰ Ἐλευθέρια. ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ Τροφώνια. ἐν δὲ Ὀρωπῷ τὰ Ἀμφιάραια:
peraguntur in Boeotia varii Agones; Thespiis quidem Eratidia; Plataeis vero
Eleutheria; Lebadiae autem Trophonia, & in Oropo Amphiaraea. At Scho-
liastes ille, qui superius Basilia Lebadiae peragi, vel celebrari dixerat, alibi
Festa ipsa in Euboea celebrata fuisse testatur (1): ἐν μὲν Θήβαις Ἰόλαια, ἢ Ἡράκλεια.
ἐν δὲ Ὀρχομενῷ. Μινύεια, ἐν δὲ Ἐυβοίᾳ, Βασίλεια. ἐν δὲ Θεσσαλίᾳ Πρωτεσίλεια: Thebis
quidem Iolaea, vel Herculana; Orchomenii Minyaea; in Euboea vero Basilia;
in Thessalia autem Protefilea. Itaque Meursius, ut ambagem hanc dirimat, in
posteriori Scholias tae loco pro ἐν Ἐυβοίᾳ, rescribendum asserit ἐν δὲ Λεβαδείᾳ. At-
que optime id quidem, si tamen cetera conspirarent; neque eiusmodi lectio
Pindarici Scholias tae loco restituta Pindari verbis, atque perspicue Scholias tis
sententiae repugnaret. Etenim Pindarus varia loca recensens, in quibus He-
rodotus victoriam adeptus erat, Eleusinem, Mynion, & Euboeam nitide di-
serteque memorat:

Καὶ σέθεν Ἀμφιτρυῶν παῖδας προσει-
πεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν,
Καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσίνα, κ' Ἐυ-
βοίαν ἐν γναμπτοῖς δρόμοις.
Et tuos, o Amphitryo, filios compella-
re, Minyaeque recessum,
Et Cereris inclytum locum Eleusinem, & Eu-
boeam in inflexis curriculis.

Itaque Poetae verbis accurate exponendis varia certaminum genera Scholia-
stes enumerat, quae in locis a Pindaro memoratis agebantur: & quemad-
modum Eleusine Demetria, Minyii Orchomeni Minyaea peragi consuevisse ob-
servavit; ita quoque in Euboea Basilia Festa celebrata fuisse testatur. Ergo
Euboeae nomen ex Pindarici Scholias tae textu expungi non potest, eiusque
loco Lebadiae nomen cum Meursio rescribi; alioquin, nullum certaminis ge-
nus superesset, quod in Euboea peractum a Scholias te, ipsoque Pindaro de-
signaretur; quum tamen Pindarus Agonem aliquem in Euboea celebratum
perspicue certoque indicaverit. Ita vero controversiam hanc dirimi, vel Scho-
liastas ipsos, eorumque testimonia, quae diffidere videntur, facile componi
posse putaverim, quod utrobique cognomine Festum ageretur: hoc est Basilio-
rum Agon, tum in Euboea, tum Lebadiae quoque celebraretur. Etenim, si
Olympia, Pythia, Asclepia, Coria, Heraea, aliaque plurima Ludorum, & Fe-
storum genera variis in locis instituta fuerant, ut superius observavimus; quid
prohibet quin Basilia quoque Lebadiae, simulque in Euboea variis fortasse
ritibus, atque temporibus agerentur; ut proinde Scholias tes unus Agones il-
los enumerans, qui in Boeotia celebrabantur, Lebadearum Basilia recensue-
rit; moxque Scholias tes alius ut Agonem in Euboea peractum exponeret,
Basilia ab Euboicis celebratum expreslerit? In hac hypothesi, quae facile plu-
ribus

(1) Ad Isthm. I. v. 12 pag. 431.

ribus exemplis aliis suaderi, & illustrari posset, nihil in Pindari, eiusque Scholiastae loco mutandum esset; novumque solum Certaminis, vel Festi nomen ita distingueretur; ut quemadmodum Meursius ipse *Basilis* quaedam Lebedaeae celebrata ceteris Graecorum Festis inseruit, quod illa a Pindari Scholiastae, licet unico, memorentur; ita quoque *Basilis* alia Euboica admittantur, quod ista quoque eodem ipso Pindari Scholiastae testimonio proferantur. Ac de Euboicis quidem *Basilis* istis nihil propemodum in tanta rerum obscuritate, veterumque Scriptorum silentio conici, vel defini nunc potest. De aliis vero, quae Trophoniorum instar, apud Lebedaeam, incognito licet ritu, ac tempore committebantur, id unum facile conici, vel non immerito probari posse putaverim, quod illa Iovi, vel Iunoni, vel utrique fortasse sacra forent. Etenim Pausanias (1) ubi de Trophonii antro apud Lebedaeam celeberrimo loquitur, perspicue testatur Iovem ibi *Regis* nomine, ac titulo honorari consuevisse: *Θύει δὲ ὁ κατιὼν αὐτῷ τε τῷ Τροφῶνι κὶ Διὶ ἐπίκλησιν Βασιλεῖ, κὶ Ἡῤα Ἡνίοχῃ: Immolat, qui huc descendit, Trophonio κὶ Iovi, cui Regi cognomen, atque Iunoni Heniochae.* Ita quoque Iunonem ipsam apud Lebedaeos *Regiae*, vel *Reginae* titulo decorari, eoque nomine coli consuevisse, pulcherrimo Cyriaci Marmore deprehendi, quod ille *Lebedaeae ad Templum Iunonis Regiae ingens, κὶ ornatissimum* exscripsit (2):

ΗΡΑ . ΒΑΣΙΛΙΔΙ
 ΚΑΙ . ΤΗΙ . ΠΟΛΕΙ . ΛΕΒΑΔΕΩΝ
 ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ . ΧΡΗΣΙΜΟΥ . ΙΕΡΗΤΕΥΣΑΣ
 ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ . ΕΚ . ΤΩΝ . ΙΔΙΩΝ . ΑΝΕΘΗΚΕΝ . ΙΕΡΗΤΕΥΟΥΣΗΣ
 ΓΥΝΑΙΚΟΣ . ΑΥΤΟΥ . ΠΑΡΗΣΙΑΣ . ΤΗΣ
 ΟΝΑΣΙΜΒΡΟΤΟΥ

*Iunoni Reginae
 κὶ Civitati Lebadeorum
 Menander . Cbresimi filius . Sacerdotio functus
 quinquennio . pecunia sua dicavit . Sacerdotio fungente
 Ipsius uxore Parefia
 Onasimbroti filia.*

Itaque, si apud Lebedaeos Iupiter *Regis*, & Iuno *Reginae* titulo veluti peculiari quodam, distinctoque honoris genere colebantur, eique *Iunoni Reginae* Sacerdos eligebatur, qui *pentaeteridis* spatio eo munere fungeretur; nihil certe verisimilius hic asseri conicive poterit, quam Ludos etiam aliquos *pentaeteride* qualibet Lebedaeae peragi, vel instaurari consuevisse; qui cum Iovi *Regi*, vel Iunoni *Reginae*, vel utrique dicati forent, optimo maximoque iure *Βασίλεια*, *Basilis*, sive *Regia* dicerentur; adeoque in illis ipsis Damatrius in Tegente marmore nunc illustrato memoratus dolicho bis inter viros victoriam reportaverit.

(1) In Boetic. c. 39. (2) Pag. 33. n. 218.

CLARISSIMIS VIRIS
SOCIETATIS FLORENTINAE COLVMBARIAE SOCIIS

EDVARDVS CORSINVS.

Niversam Hominum vitam mutuis quibusdam officiis, veluti vinculis contineri, eamque faustitatem, quae ex foedere, & societate inter homines instituta manare poterat, ex sola officiorum vicissitudine, velut uberrimo fonte profluere, gravissimo, Sapientum omnium testimonio erudimur; ut optime proinde dixerit Cicero officiis illis sublatis, omnem quoque vitae rationem, ac faustitatem dirimi, vel auferri oportere. Quod si in ceteris hominum coetibus, in publicis, privatisque muneribus, quaecumque illa fuerint, tanta societatis huius utilitas, mutuaeque benevolentiae, ac officii vis esse solet; certe non minor in iis etiam esse conspicitur, quae ad literarum studia, atque honestissimas facultates omnes augendas, promovendasque spectare possunt. Quis enim ignoret ingenii nostri vires angustis quibusdam finibus circumscribi, ut nemo unus omnia explorare, varias, atque mirifice dissidentes eruditionis partes imbibere, animoque complecti possit? Huc etiam accedit, quod ingenia quaedam peculiaris cuiusdam eruditionis genere impensius delectari, alacrius in illo versari, atque liberius exspatiari consueverint; quum ceteri tamen homines ingenito quodam, occultoque pondere ad aliud omnino cognitionis scientiaeque genus rapi quodammodo videantur. Denique acrioribus aliquando viris ingenii quidem acumen, vividumque lumen affulget, quo graviores etiam tenebras Antiquitati circumfusas pervadant; sed ea tamen praesidia illis deesse fortasse possunt, ex quibus uberius, & accuratior rerum cognitio pendere debeat; sicuti vicissim haec ipsa praesidiorum genera iis interdum adesse solent, qui iis feliciter uti non possint. Itaque nihil liberalibus istis literarum studiis ornandis promovendisque, praesertim vero singulis Antiquitatis generibus illustrandis, opportunius inveniri profecto poterat, quam eruditorum Hominum Societates, in quibus mutuis officiis ita certaretur, ut ipsorum alter alteri facem praesferre, alter praesidiis alium instruere; omnes demum consiliis, studiis, atque suffragiis una coniunctis de argumentis illis, quae differenda, vel explicanda contigerint, decernere viderentur. Id oculis certe vestris, CLARISSIMI VIRI, atque animo obversabatur, dum eximiam SOCIETATEM hanc instituere voluistis, quae MUTUIS OFFICIIS, veluti caractere quodam, ac tesserâ, distingueretur; quod nimirum in illa Academicorum quilibet in colligendis, explorandis, illustrandisque omnigenae eruditionis praesidiis versaretur;

ut

ut quemadmodum nempe praeclare ille dixerat, quod ἡ χάρις χάριν φέρει; (1) ita quoque cognitio una cognitionem aliam pareret, praesidium unum alteri nobiliorique praesidio adiungeretur. Quam vero feliciter, & abunde spem hanc impleverit SOCIETAS VESTRA, adeoque Cl. Viri Equitis Ioannis Hieronymi PACTII consilio, votis, & amori responderit, qui Societatem ipsam suis in Aedibus instituit, assidue fovit, aluit, omnique praesidiorum genere liberaliter instruxit, perspicue satis ostendunt eximiae Dissertationes illae, quae veluti primum industriae, studiique vestri specimen Imperatoris Caesaris FRANCISCI I. auspiciis, tantoque Eruditorum plausu nuperrime prodire. Sed longe tamen uberius, ac illustrius ostendere profecto poterunt innumerae Observationes, quaeque in privatis, publicisque conventibus Academicorum oculis exponuntur, quae iam inde a prima Societatis origine, in Commentarios relatae, certasque veluti in Classes distributae, uberrimum quemdam Eruditionis thesaurum continent. Quidquid enim ad patriae Civitatis, vel Etruriae Historiam, aut singula Antiquitatis genera illustranda conferre potest, undique conquistum, & accuratissime expressum describitis: Numismata, signa, sigilla, veteres lapides, aut nuper in lucem erutos, aut oblivione pridem tenebrisque obsitos, omnem denique cum sacrae, tum profanae Antiquitatis memoriam ab interitu vindicatis; ut haec immensa veterum eiusmodi Monumentorum seges non modo Civibus, sed Exteris etiam, qui spartam istam adornandam susceperint, praesidio esse possit. Hinc optimo maximoque iure intelligimus quantum splendoris, ac ornamentis florentissimae Civitati nostrae bonarum artium, ac doctrinarum omnium altrici per Vos accesserit: ut quemadmodum nempe in celeberrimis Academiis aliis de Etruscae linguae nitore, & castitate, de Poësis, ac Eloquentiae gloria, de liberalibus etiam disciplinis, atque artibus agebatur; ita quoque in SOCIETATE VESTRA omnigenae Antiquitatis studia mutuis Academicorum officiis, atque laboribus illustrata florerent. Id vero facilius a Vobis perfici profecto poterit, quod Societatem hanc vestram felicibus adeo auspiciis praeclarisque legibus institutam non patriae, vel Etruriae, vel Italiae finibus circumscribi, sed exteris etiam Viris ingenio doctrinaque conspicuis ita patere voluistis, ut illi quoque in Coetum vestrum adlecti, eodemque profus Antiquitatis illustrandae amore incensi, quidquid ubique, vel memoria, vel observatione dignum occurreret, Vobis communicarent, atque exemplo vestro incitati in augendam veterum monumentorum cognitionem sedulo incumberent. Quo certe loco praeclare de patria, de pulcherrimo hoc eruditionis genere, ac de Florentinis etiam ACADEMIAE COLUMBARIAE Sociis meritos esse conspiciamus non paucos ingenio, dignitate, atque eruditione praestantes Viros, qui in Coetum vestrum adscripti, quum prima Academiae vestrae studia, atque instituta merito suspexissent, simulque eximio Antiquitatis explicandae studio excellerent, Societatem aliam vestrae similem Panormi excitarunt, quam datis nuperrime ad Vos literis veluti *primam Florentinae Societatis Coloniam* habendam esse ingenue profitentur. Itaque praeclaris Academiae vestrae institutis, amori quoque, ac benevolentiae in me vestrae deesse ego videar, si in Coetum vestrum humanitate, suffragioque vestro cooptatus, aliquo observantiae studiique genere par pari referre, vel memorem certe gratumque animum testari non satagam. Quandoquidem vero splendidius aliud, & accuratius voluntatis huius erga Vos meae monumentum extare modo non poterat, illud idem Laconicum Marmor, cuius apographum a Vobis accepi, curante Collega vestro Cl. V. Antonio Francisco Gorio, vestrae gloriae amplificandae, bonique litterariae Reipublicae augendi flagrantissimo, brevioribus quibusdam notis illustratum Vobis offero, confecroque: ratus eiusmodi muneris, ac studii genus eo Vobis gratius futurum, quod plurima neque invidanda, neque a studiis vestris aliena complectatur; praesertim vero quod a Vobis ipsis acceptum, ad Vos iterum novo fortasse cultu decoratum revertatur.

II. Dum Christianissimi Galliarum Regis auspicio, atque imperio Cl. Four-

(1) Sophocl. in Oedip. Colon. ver. 1242.

montius anno MDCCXXXIX. & MDCCXXX. varias Orientis Vrbes inviseret, ut quidquid in illis erudite Antiquitati illustrandae reperiretur, accuratissime exploraret, Spartam quoque, quae temere cum *Misthra* confundi solet, adivit; eiusque situm, Cyriaco aliisque Scriptoribus haecenus incompertum, Pausania duce, perspicue deprehendit. Celebre in illa Lycurgi Templum, Minervae aliorumque Deorum Aedes, Regum Sepulchra, admirabile Theatrum, magna id genus alia florentissimae olim Urbis Aedificia observavit; quae temporis tamen iniuria, barbaraeque gentis furore diruta, disiecta, miseroque fato fere sepulta iacebant. Tercentas ibi Inscriptiones Marmoribus insculptas invenit, ex quibus integra fere Regum, Ephorum, Nomophylacum, aliorumque Magistratum series contexi possit. Lycurgi Sacerdotes in aliis, in aliis Agoranomi, & Platanistae recensentur: Psephismata, vel decreta publica, Agidisque leges, sepulcrales Regum tituli, lamidarum monumenta, aliaque innumera subinde occurrerant, quae Vir Cl. diligentissime explorata descripsit: ex quibus incredibilem fere splendorem in Laconicis rebus explicandis oriri posse, Fourmontius ipse testatur, ubi Regiae Parisiensis Academiae Socii Itineris huius historiam uberesque fructus exposuit. (1) Ex plurimis autem Marmoribus, & Epigraphis, quas accuratissime idem Fourmontius exscripsit, haec una, quod noverim ad *marmoream basim Spartae* posita, ex ipsius autographo excerpta, primum Cortonam ad Socios Etruscos, mox per Cl. Sellarium I. C. Florentiam ad Socios Columbarios transmissa fuit, quam servato versuum ordine, & characterum forma, sub iicio, ut latina interpretatione simulque variis adnotationibus illustretur.

Η ΠΟΛΙΣ

ΠΙ ΑΙΛ ΑΛΚΑΝΔΡΙΔΑΝ ΔΑΜΡΑ
ΤΙΔΑ ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ
Β ΠΕΡΙΟΔΟΝΙΚΗΝ ΑΡΙΣΤΟ-
ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΕΣΒΥΝ ΒΙΔΕ
ΩΝ ΟΙ ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΕΣ ΜΑΡ
ΑΥΡ ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ ΑΥΡ ΑΡΙ
ΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΗΡΑΚΛΑ ΑΙΛ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΑΥΡ ΕΥΤΙΧΙ
ΩΝ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ ΑΥΡ ΑΡ
ΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ΛΥΚΟΥ ΤΗΣ ΤΕ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΑΥΤΟΥ
ΕΥΝΟΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ
ΤΗΣ ΕΙΣ ΑΥΤΟΥΣ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ
ΦΙΛΟΦΡΟΣΥΝΗΣ

Civitas

*Publium Aelium Alcandridam Damocra-
tidae filium. Pontificem maximum Augusti.
amantem Caesaris. & amantem Patriae
bis Periodonicam. optimum
Graecorum. seniore Bidiae-
orum honorat. in magistratu Collegae Marcus
Aurelius Agatocles. Aurelius Ari-
stocrates Heracleae filius. Aelius
Apollonius. Aurelius Eutichi-
on Philocratis filius. Aurelius Ar-
temidorus Lyci filius eius tum
in Patriam
benevolentiae causa. tum
in ipsos observantiae. &
amicitiae. posuerunt.*

In sinistro latere eiusdem basis

ΤΙΒ ΚΛ ΣΩΦΡΟΝ ΒΩΜΟΝΙ
ΚΙΣ ΣΥΝΕΦΗΡΟΣ ΠΙ
ΑΙ ΔΑΜΟΚΡΑΤΙΔΑ ΤΟΥ ΑΛ
ΚΑΝΔΡΙΔΑ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ
ΤΟΥ ΣΕΒ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ
ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΑΥΤΟΥ
ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟ
ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΑΙΟΝΙΟΥ ΑΓΟ
ΡΑΝ ΠΛΕΙΣΤΟΝ ΕΙΚΟΥ ΠΙ
ΡΑΔΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΥ Ε. Λ
ΝΩΣ ΣΥΝΔΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜ
ΣΙΟΜΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΠΑΤΡΟ
ΝΟΣ ΠΑΤΡΙΔΙΚΟΥ ΤΟΥ ΕΥΔΑΜΟΥ
ΕΤΕ ΗΓΗΤΗΣ ΤΩΝ ΛΥΚΟΥΡΓΕΙΩΝ

*Tiberius Claudius Sophron Bomoni-
ca iam Ephebus una cum Publio
Aelio Damocratida filio Al-
candridae Pontificis maximi
Augusti. & Divorum
Progenitorum eius.
amantis Caesaris & amantis
Patriae. perpetui Ago-
ranomi. saepius Victoris ad-
mirabilis. & optimi Greco-
rum; nunc vero Syndicus. & publicus
Inquisitor sub Patro-
ne Patridici filio Eudami nepote
Praefes. sive Enarrator. Lycurgiorum.*

At-

(1) *Histor. Acad. Inscrip. Tom. IV. pag. 538.*

Atque, ut ab ipso Marmoris titulo exordiar, voces illae Η ΠΟΛΙΣ, quae in pluribus Monumentis aliis occurrunt, septemque Marmoribus, quae Sparta Cyriacus exscripserat, praefixae conspiciuntur, id unum significant, quod Marmor, ac Monumentum illud *Civitatis decreto*, sive *permisso* excitatum fuit. Si quidem pecuniae vis, & impensa, quae statuae, vel titulo erigendo necessaria fuerat, non ex publico Civitatis aerario, quod in pluribus tamen aliis factum conspicitur; sed ex privato potius civis alicuius deprompta videretur. Hinc in Marmoribus aliis a Cyriaco laudatis, ubique Civis ille memoratur, qui impensam suscepit; nullusque dubito quin Marmoris huius erigendi curam, sumptumque suscepit, una cum P. Aelii Collegis in ipso Marmore recensitis, *Tiberius Claudius*, qui in sinistro Marmoris eiusdem latere nominatur: & quemadmodum titulos alios, aut ab amico, aut ab uxore, aut a nepote, aut a Collegis excitatos esse conspiciamus; ita quoque *Publio Aelio Alcandridae* ea de causa titulus iste a *Tiberio Claudio* positus sit, quod is cum *Damocratida Alcandridae* filio *Ephebus* fuerit; ipsoque *Alcandrida Bidiae* munus obeunte, legitimum *Epheborum* tempus exegerit. Ex pluribus autem patriae magistratibus, quos *Alcandridas* gessisse dicitur, quibusque rite peractis, statuae, tituli que honorem meritis videtur, principe in loco memoratur, quod ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ *Pontifex Maximus Augusti* fuerit. Itaque hoc etiam illustri testimonio, & exemplo confirmatur, quod Augustis ipsis, eorumque Gentilibus Sacerdotes, divinique cultus apud Graecos instituti, vel consecrati iam fuerant. Sic in eximio Sponii⁽¹⁾ Marmore *Herodes Marathionius* Αρχιερεύς τῶν Σεβαστῶν *Pontifex Maximus Augustorum* vocatur; *Tiberius Claudius* in alio apud Cl. Muratorium⁽²⁾ Αρχιερεὺς Ἀντωνίας Σεβαστῆς: *Pontifex Maximus Antoniae Augustae* dicitur; atque, ut exemplis aliis abstineam, in pulcherrimo Atheniensi Marmore, quod ex *Montfauconio*⁽³⁾ in *Fastis Atticis*⁽⁴⁾ opportune iam protuli, *Zeno Menneae* filius *Phlyeus* Eponymus Atheniensium *Archon*, simulque *Drusi Consulis Sacerdos* vocatur. Quamvis enim Sponius⁽⁵⁾ in Marmoris initio legerit: Αρχωντος ἢ ἱερέως Δρῦσε Ὑπάτη; adeoque reddendum putaverit: *Archonte, & Sacerdote Druso Consule*; perinde quasi *Drusus* ipse non modo Romanorum *Consul*, sed etiam Atheniensium *Archon*, & *Sacerdos* fuerit; perspicue tamen in Marmore, quod adhuc Parisiis superest, atque accuratissime a *Montfauconio* exhibetur, legitur: Αρχων ἢ ἱερέως Δρῦσε Ζήνων Μεννέε Φλυεὺς *Archon, & Sacerdos Drusi Consulis Zeno Menneae Phlyeus*; neque *Druso Consule* hic reddi poterit, ut *Montfauconius* ipse putavit; quum Athenienses non *Consulum Romanorum*, sed *Eponymorum* potius *Archontum* nominibus annos exprimere, vel designare consueverint; nec *Zeno* ille, qui *Archontis* Eponymi munere fungebatur, sacerdotium aliud gessisse videatur, quam *Drusi*, qui *Tiberii Augusti* filius erat; adeoque facile hoc honoris genere ab Atheniensibus exornari potuerat. Sed neque *Augusti* solum, ut in superioribus exemplis apparet, eius nempe, qui tunc temporis Imperio praeerat, sed etiam ΤῶΝ ΘΕΙΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΑΥΤΟΥ *Divorum ipsius Progenitorum* Sacerdos in Spartano hoc Marmore *Alcandridas* vocatur: quod nimirum *Augusto* ipsi, eiusque *Maioribus* apud *Spartanos* unus idemque cultus tributus esset; quum inter *Divos* relati forent; adeoque a Graecis usitato ΘΕΙΩΝ *Divorum* nomine appellarentur. Itaque, quum *Alcandridas Augustorum* Sacerdotio apud *Spartanos*, ut videtur, instituto fungeretur, ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑ *amantem Caesaris*, quemadmodum etiam ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ *Amantem Patriae* ipsum appellatum hic esse conspiciamus; idemque laudis, ac praekonii genus in sinistro quoque Marmoris latere, vel postrema Inscriptionis parte exprimitur; in qua iterum *Alcandridae* nomen veluti Φιλοκαίσαρος, ἢ Φιλοπάτριδος *amantis Caesaris, & amantis Patriae* occurrit.

III. *Augustorum* Sacerdotio, eximioque in *Caesarem*, ac *Patriam* amori novum aliud *Alcandridae* decus additur; quod ille nimirum Ἐ ΠΕΡΙΟΔΟΝΙΚΗΣ,
bis

(1) Pop. Attic. pag. 220. (2) Pag. 551. n. 1. (3) Palaeogr. pag. 148. (4) Tom. II. pag. 154. (5) Popul. Attic. pag. 106.

bis Periodoica fuerit. Etenim character ille, vel nota Β, quae non ad Φιλόπα-
 τριν, sed Περιοδικήν, certissime referri debet, *dis bis* significat; adeoque exprimit
 Alcandridam semel iterumque in *Periodo* victorem; adeoque *bis Periodo-
 nicam* fuisse. Quid vero *Periodi*, & *Periodonicae* nomine intelligatur, in *Ago-
 nisticis Dissertationibus* ⁽¹⁾ opportune iam monui; quod nimirum in *Gymnicis
 Certaminibus*, ut Festus ait, *Peribodon vicisse dicitur, qui Pythia, Isthmia, Ne-
 meae, Olympia vicit, a circumitu eorum Spectaculorum*. Hinc *Periodonicae* nomen
 saepissime in Scriptoribus, & in Marmoribus observatur, quorum testimonia
 ibi protuli; quemadmodum in contexenda *Hieroniarum* serie, eorum nempe,
 qui in celeberrimis quatuor Graeciae Ludis victoriam obtinuerant, singula *Pe-
 riodonicarum* nomina accurate recensui; quibus eodem ipso iure *P. Aelium Al-
 candridam*, cuius nomen, atque cognitio ex hoc uno Marmore repente nobis
 affulgit, adiungendum esse putaverim. Illud tamen observari maxime velim, quod
 in quatuor illis Graeciae Ludis victoriae gloria non Athletis solum, qui cur-
 su, lacertorum viribus, corporisque robore certarent; sed iis etiam concede-
 batur, qui cantu, cithara, aliisque certaminum generibus excellere videban-
 tur; quemadmodum certe Herodorus Megarensis vicisse dicitur cantu: ἐπὶ περιόδῳ
 in periodo. ⁽²⁾ Itaque, si cui fortasse mirum, atque absurdum videatur, quod
 Alcandridas iste, qui Augusti Sacerdotio, aliisque pacis muneribus Spartaec
 tuncungebatur, Athletarum more, pugilatu, pancratio, cursu aliisque id ge-
 nus certaminum generibus palmam retulerit; is facile suspicari poterit Alcan-
 dridam mitioribus aliis certaminibus, cantu nimirum, aut cithara contendisse,
 atque in iis victoriam reportasse: nisi fortasse potius existimet Alcandridam
 ideo victorem hic appellari, quod equos, & quadrigas ad Ludos miserit; adeo-
 que Hieronis, Alcibiadis, aliorumque instar, victoris nomen obtinuerit. Illud
 etiam hic opportune observari poterit, quod Alcandridae in superiori quidem
 Marmoris parte ΠΕΡΙΟΔΟΝΙΚΟΥ *Periodonicae*; in altera vero, sive sinistra,
 ΠΛΕΙΣΤΟΝΕΙΚΟΥ *Pleistonicae*, hoc est *saepius-victoris* nomen tribuitur: quemad-
 modum prorsus in Muratoriano Marmore mox proferendo, Alcandridae ipsi
 ΠΛΕΙΣΤΟΝΙΚΟΥ titulus, atque honor concessus conspicitur; simulque ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ
Paradoxi, vel *admirabilis* titulo is decoratur: cuiusmodi nomen Athletis con-
 cessum in Athleticis monumentis aliis occurrit, accurateque a Falconerio, aliis-
 que Marmorum Interpretibus explicatur. Ceterum, licet *Periodonicae*, vel *Pli-
 stonicae* nomen, & gloria quaecumque illa fuerit, maxima apud Graecos ha-
 beretur; longe tamen gravior nobiliorque titulus ille censeretur, qui mox
 in Marmore memoratur, quod scilicet Alcandridas *Graecorum optimus* appel-
 latur. Quamvis enim ultima vocis litera extrita sit, adeoque in Marmore
 ΑΡΙΣΤΟ.. legatur, perspicue tamen legi, supplerique debet ΑΡΙΣΤΟΝ; cum
 praesertim in 26. versu nitide diserteque legatur ΑΡΙΣΤΟΥ: sicuti vicissim in hoc
 ipso versu, ubi depravate nunc legitur: Ε. ΛΝΩΣ superioris versus praesidio re-
 stituti facile poterit ΕΛΛΗΝΩΣ, nisi fortasse malis ΕΛΛΗΝΩΝ.

IV. Eiusmodi vero Alcandridae munera, ac dignitates non in principe so-
 lum, nobiliorique Marmoris facie; sed etiam in sinistro eiusdem latere, iisdem
 fere formulis vocibusque exprimuntur; nisi quod in sinistra Marmoris parte,
 ceteris muneribus in patria susceptis, hoc etiam adiicitur, quod ille ΑΓΟΝΙΟΥ
 ΑΓΟΡΑΝ dignitatem obtinuit. Quandoquidem vero contracta voce vel Nota
 ΑΓΟΡΑΝ nihil aliud, quam ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΥ, intelligi exponique debet, *Agorano-
 mi* dignitas, ac Magistratus ceteris Laconum muneribus adiungi debet; quam-
 vis illud nullibi, quod noverim, in Marmoribus, atque Scriptoribus obser-
 vetur; sed nunc primum ex hoc ipso Marmore repente nobis affulgeat.
 Quinetiam Hesychius Aediles, aut Praefectos illos, qui Foro, rebusque ve-
 nalibus Spartaec praeerant, a Laconibus non *Agoranomos*; sed peculiari potius
 patriaque voce *Empeloros* appellatos esse testatur: Εμπέλωρος, Αγορανόμος. Λάκωνες
 Em-

(1) Pag. 100. (1) Athen. Lib. X. c. 3. & Pollux Lib. IV. segm. 89. 90.

D I S S E R T A T I O V. LXXXVII

Empelorus. Ita *Agoranomus* vocabatur apud *Lacones*: quod nimirum *Empelori* munus, ac dignitas apud *Lacones* eadem foret, quae *Athenis*, alibique clariori *Agoranomi* nomine vocabatur. Itaque *Marmoris* huius praesidio coniecture, vel suspicari nos possumus, quod antiquioribus quidem temporibus adhuc incolumi *Spartanae* reipublicae forma, iisque moribus, ac institutis, quibus a *Licurgo* ornata fuerat, adhuc vigentibus, Magistratus illi, qui Foro praeerant, *Empelori* nomine vocarentur, illudque nomen in *Scriptoribus* observatum *Hesy chius* expresserit. Romanis autem *Spartae* imperantibus, veterique Magistratum facie mirifice perturbata, novum quoque nomen a *Graecis* aliis usitatum irrepserit; adeoque non amplius *Empelori*, sed *Agoranomi* dicerentur. At fieri fortasse etiam potuit, ut *Empelori* dignitas ab *Agoranomi* dignitate distincta foret; adeoque *Spartae* non *Empelori* solum, sed *Agoranomi* quoque semper extiterint. Certe apud *Cretenses*, qui leges, ac instituta plurima cum *Spartanis* ipsis communia habuerunt, eademque tenacius conservarunt, *Agoranomi* dignitas habebatur, ut ex *Gortynio Marmore* ⁽¹⁾ ostendi potest, in quo legitur:

ΠΟΤΒΑΙΟΝ . ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ ΓΕΤΑΜ . ΤΑΜΙΑΝ . ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΚΡΗΤΗΣ . ΚΑΙ . ΚΙΡΗ ΝΗΣ . ΑΝΤΟΝΙΟΣ . ΠΑΡ ΑΙΒΑΤΗΣ . ΚΑΙ . ΤΕΤΤ ΙΟΣ . ΜΑΚΕΡ . ΚΑΙ . ΤΕΙ ΜΑΓΕΝΗΣ . ΣΟΛΩ Ν . ΟΙ . ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΙ . ΤΟΝ ΦΙΛΟΝ	Publium Septimium Getam Quaestorem, & Propractorem Cretae, & Cyrenes Antonius Parae- bata, & Tet- tins Macer, & Ti- magenes Solon Agoranomi Amicum (hoc monumento honorant)
---	--

Ita quoque in *Litto*, quae *Cretensis* Insulae urbis fuit, *Agoranomus* eligebatur, ut in *Gruteri Marmore* ⁽²⁾ conspicitur, quo Τ·Φ·ΛΕΟΝΤΙΟΥ·ΥΙΟΝ·ΚΥΡΕΙΝΑ·ΑΚΕΣΤΙΜΟΝ·ΠΡΩΤΟΚΟΣΜΟΝ·Β·ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΝ·Β·ΕΥΣΤΑΡΧΗΝ·ΙΕΡΟΥ·ΑΓΩΝΟΣ ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΚΟΝ·ΤΟΥ·ΚΟΙΝΟΥ·ΤΩΝ·ΚΡΗΤΩΝ . . . Τ·Φ·ΧΑΡΜΑΤΙΩΝ·ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ·ΠΑΤΡΩΝΑ: *Titum Flavium Leontii filium Quirina Acestimum Protocosmum secundo, Agoranomum secundo, Xistarcham sacri Agonis quinquennalis Communis Cretensium . . . Titus Flavius Charmation suum Patronum* honoravit. Quocumque tamen tempore haec *Agoranomi* dignitas apud *Cretenses*, & *Laconas* etiam instituta credatur, cum in *Gortynio Marmore* tres *Agoranomi* memorentur, exinde facile inferri poterit *Spartae* quoque non unicum, sed plures potius, totidemque fere *Agoranomos* quotannis eligi consuevisse; quamvis *Cragius* *Lib. II. c. 8.* de *Empeloris* ipsis accurate differens, ingenue testetur obscurum, ac incertum esse quot fuerint *Empelori* apud *Lacedaemonios*; quum *Plato* tamen *quinarium Agoranomorum numerum* in sua *Republica* constituendum esse decreverit: ⁽³⁾ quo certe loco *Platonem* non *Lacedaemoniorum*, sed *Atheniensium* potius morem rexpexisse putaverim; apud quos *Agoranomi* quinque in *Piraeo*, totidemque in *Vrbe* sortito duci, vel designari consueverant, ut ex *Harpocrate* erudimur. Quandoquidem vero *Alcandrides* tum in nostro, tum etiam in *Muratoriano Marmore* Αἰώνιος Ἀγοράνομος *perpetuus Agoranomus* appellatur; perspicue apparet *Agoranomos* alios *Lacedaemone* certo quodam temporis spatio imperasse, & facile quotannis mutari consuevisse: quemadmodum prorsus *Gymnasiarchas* etiam definito solum temporis spatio hoc munere perfunctos esse *Cyriaci Marmor* ostendit in quo legitur: ⁽⁴⁾

Η ΠΟ-

(1) Gruter. pag. 1099. n. 7. (2) Pag. 1094. n. 5. (3) De Legib. VI. (4) Pag. 38. n. 248. & Murator. pag. 560. n. 4.

Η ΠΟΛΙΣ
ΣΕΚ. ΠΟΜ. ΣΠΑΤΑΛΟΝ. ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ
ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑ. ΚΑΙ. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ
ΤΟΝ ΔΙΣ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ. ΚΑΙ
ΠΑΤΡΟΝΟΜΟΝ. ΚΑΙ, ΑΙΩΝΙΟΝ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ

Civitas

*Secundum . Pomponium . Spatalum . Agatoclis filium
Amantem Caesaris . & amantem Patriae
bis Gymnasiarcham . &
Patronomum . & perpetuum Gymnasiarcham .*

In alio quoque Cyriaci eiusdem Marmore ⁽¹⁾ *perpetui Gymnasiarchae* mentio reperitur, simulque *trinus* eiusmodi Gymnasiarcharum apud Spartanos numerus haecenus incognitus demonstratur :

Η ΠΟΛΙΣ

Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΝ. ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗ. ΔΑΜΑΙΝΕΤΟΥ. ΙΕΡΕΑ. ΚΑΤΑ. ΓΕΝΟΣ
ΑΠΟ. ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ. ΜΗ. ΑΠΟ. ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ. ΜΔ. ΑΙΩΝΙΟΝ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ
ΜΕΤΑ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ. ΚΑΙ. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ. ΚΑΙ. ΠΟΛΙΤΗΝ. κ. τ. λ.

Civitas

*M. Aurelium . Aristocratem . Damaeneti filium Sacerdotio gentilitio fungentem
ab Hercule XLVIII. a Dioscuris XLIV. perpetuum Gymnasiarcham
cum Dionysio , & Aristotele , & civem &c.*

moxque in extrema Marmoris parte cives alii recensentur, qui *Πρόσαντες ἐν Γυμνασίῳ Praefecti Gymnasio* nominantur, titulumque Aristocrati amicitiae causa dedicasse dicuntur.

V. Ceteris demum Alcandridae laudibus, & honoribus hic etiam postremo loco accensetur, quod ille ΠΡΕΣΒΥΣ ΒΙΔΕΩΝ fuerit. Cui quidem muneri, ac dignitati accuratius exponendae illud in primis observari facile poterit, quod in ipso Marmore ΒΕΙΔΙΩΝ, sive potius ΒΕΙΔΙΑΙΩΝ rescribi debet. Siquidem Magistratus illi, vel Cives, qui moderandis, dirigendisque Epheborum moribus, & exercitationibus a Lycurgo instituti fuerant, ab Eustathio, & Pausania quoque *Βειδιαῖοι Bidiaei* appellantur. Itaque componendis Epheborum moribus, & controversiis, quae inter illos obortae forent, dirimendis, *Bidiaei* praerant; eoque nomine, ut optime Cragius observavit, suum & ipsi tribunal curiamque Foro proximam habuere: τῶν Ε'φόρων, κ' Νομοφυλάκων κ' καλεμένων Βειδιαίων ἀρχεῖα ἐσὶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: ⁽²⁾ *Ephorum, & Nomophylacum, & eorum, qui Bidiaei appellantur, tribunalia supra Forum sunt.* Eiusmodi vero gymnicae Epheborum exercitationes tum in Χορῶ *Choro*, tum in Δρόμῳ *Dromo*, loco nimirum cursibus opportuno; tum in Ε'φεβείῳ *Ephebaeo*; praesertim vero ἐν τῷ Πλατανιστῶ *Platanista*, loco scilicet platanis ubique confitis ornato, peragi consueverant, ut fufe, accurateque describit Pausanias; ⁽³⁾ adeoque *Bidiaei τὰ ἐπὶ τῷ Πλατανιστῶ καλέμενα, κ' ἄλλαι τῶν Ε'φύβων ἀγῶνας τίθεναι κατέστηκεν: iis, quae in Plataneto sunt, adeoque Platanista vocantur, & aliis Epheborum certaminibus praesunt.* ⁽⁴⁾ Ita vero Pausanias ipse Bidiaeos Ephoris quorum dignitas Lacedaemone maxima, & suprema fuerat, coniungit, ut Ephoros, *quinque, totidemque* profus Bidiaeos etiam fuisse dixerit: τοῖς δὲ Ε'φόροις, κ' Βειδιαίοις πέντε ἀριθμὸν ἑκατέροις ἔσι: *Ephori, & Bidiaei quini numero utrique.* Itaque, licet in nostro Marmore *Bidiaei* nomen vitiatum sit; nullus tamen ambigendi locus supererit, quin Alcandridas hoc Bidiaei munere perfunctus fuerit; adeoque ceteri, qui mox in Marmore recensentur, atque οἱ συνάρχοντες in Magistratu collegae vocantur, eodem ipso Bidiaei munere sint decorati; quemadmodam profus in alio Mar-

mo-

(1) Pag. 38. num. 249. & Murator. pag. 610. n. 2. (2) Pausan. Lacon. c. 11. (3) Ibi c. 14. (4) Ibi c. 11.

more mox proferendo οἱ Συνάρχοντες τῆς Πατρονομίας Collegae Patronomi memorantur. Ea vero de causa Alcandridam ΠΡΕΣΒΥΝ ΒΙΔΙΑΙΩΝ *Seniorem Bidiaeorum* in Marmore vocatum esse putaverim, quod inter Bidiaeos ipfos vel ordine primus, vel natu maior, vel in obeundo munere antiquior esset; sicuti in alio Marmore ΠΡΕΣΒΥΣ ΝΟΜΟΦΥΛΑΚΩΝ *Senior Nomophylacum* vocatur. Ac certe quidem ex pluribus, qui uno eodemque Magistratu, vel munere fungebantur, eum honoratiorem, aliorumque veluti principem, haberi consuevisse ex Xenophonte ⁽¹⁾ deduci potest, qui inter *Hippagretas* natu maximi, seniorisque praecipuam rationem habitam esse testatur: καὶ τὸν πρεσβύτατον τῶν Ἰππαγρετῶν κέλευέ σοι ξύμπεμψαι ἕξ ἢ ἑπτὰ, οἱ ἂν τύχωσι παρόντες: *maximo natu Hippagretarum manda, ut tecum mittat sex, aut septem, qui forte aderunt.* Quandoquidem vero Pausanias nitide, disertaque testatur Bidiaeos Spartae, Ephorum instar, *quinque* solum eligi consuevisse; & Συνάρχοντες Collegae illi, qui in Marmore recensentur, *quinarium* numerum explent; qui fieri unquam poterit, ut Alcandridas ipse una cum illis, veluti Collegis, *Bidiaei* munus obiverit, nisi *senarius* Spartae Bidiaeorum numerus admittatur? Controversiae huic, aut difficultati dirimendae suspicari facile possumus, quod ita Marmor intelligi, exponique debeat, ut quinque Cives illi, qui Συνάρχοντες vocantur, Bidiaei munere tunc temporis fungerentur, quo titulus Alcandridae positus, & honores, exacto iam Magistratus tempore, decreti fuerunt: Alcandridas autem eo Magistratu iam pridem excesserit; eaque ratione, vel sensu Πρέσβυς Βιδιαίων *Senior Bidiaeorum* in Marmore nominetur, quo apud Romanos ille *Ex-Consul, Ex-Praefectus &c.* vocari consueverat, qui iis muneribus perfunctus esset. Fieri etiam potest ut Alcandridae temporibus, quibus antiquior Spartanæ Reipublicae forma plurimum variata fuerat, Bidiaei non *quinque*, sed potius *sex* eligerentur; aut veteri quinque Bidiaeorum numero, quem Lycurgus instituerat, novus alius, veluti primus aliorumque Praefes, adiungeretur, qui pròinde *Bidiaeorum Senior*, atque nobilior appellaretur: quo plane fieret eiusmodi Marmor post Pausaniae aetatem, quo superstite adhuc *quinarius* Spartae Bidiaeorum numerus habebatur, excitatum fuisse. Posterior haec explicatio facile Inscriptionis alterius exemplo confirmari fortasse poterit, quam Cyriacus Lacedaemone ad marmoreas Castoris, & Pollucis statuas invenit ⁽²⁾:

ΘΕΟΙΣ
ΣΩΤΗΡΣΙ . ΔΙΟΣΚΟΡΟΙΣ
ΓΕΡΟΝΤΕΣ . ΕΠΙ . ΤΟΤ . ΜΕ . ΠΡΑΤΟΛΑΟΥ . ΤΟΥ . ΔΕΞΙΜΑΧΟΥ . ΩΝ
ΠΡΕΣΒΥΣ . ΝΙΚΟΚΡΑΤΕΣ . ΣΙΜΗΔΕΙΚ . ΓΕΡΟΝΤΕΥΣΑΣ . Δ . ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΣ . ΓΒ

*Diis Servatoribus Dioscuris
Senes sub Tot. me Pratolao Deximachi filio:
quorum Senior est Nicocrates Simedicae filius
Senis munere perfunctus quater, Senioris autem ter*

Perspicue hic apparet *Gerontes*, aut *Senes*, ex quibus amplissimus, Spartaeque honoratissimus ordo, sive Senatus componebatur, statuas illas Dioscuris sub Pratolao Deximachi filio Ephori, ut videtur, aut alterius Eponymi magistratus munere fungente dedicasse, dum Nicocrates Simedicae filius Gerontum ipsorum *Senior* esset, eodemque *senioris* honore iam *tertium* fungeretur; quemadmodum *Gerontis* munus *quarta* iam vice obibat. Itaque, sicuti Nicocrates ille, qui Gerontum Πρέσβυς *senior* hic appellatur, ceteris Senibus, qui titulum statuasque dicaverant, certissime adiungi debet; ita quoque vix dubito quin Alcandridas, qui in nostro Marmore Πρέσβυς Βιδιαίων *Senior Bidiaeorum* vocatur, ceteris *quinque* Synarchontibus, sive Collegis in ipso Marmore nominatis, sit accensendus, adeoque *senarius* Bidiaeorum numerus admitti debeat.

m

VI. At-

(1) Rerum Graec. Lib. III. pag. 290. (2) Pag. 40. n. 257. Murat. pag. 401. num. 4.

VI. At neque solum inter *Bidiaeos*, sed etiam inter *Nomophylaces*, hoc ipso Πρέσβως *senioris* munere Alcandridas ille perfunctus fuit; ut ex alio Cyriaci ⁽¹⁾ Marmore ostendi potest, quod ea de causa libentius hic proferam, ut cetera superius exposita confirmantur; & Cyriaci fides in exscribendis Marmoribus, quae pluribus suspecta esse solet, opportune ostendatur: cum eadem prorsus Civium, & Magistratum nomina in Cyriaci Marmore memorentur, quae in nostro quoque Fourmontii Marmore conspiciuntur. Itaque Cyriacus inscriptiones aliquot Lacedaemone *ad egregiam Gymnasiorum scenam* exscribens, hanc etiam *ad marmoream basim* invenit:

Η ΠΟΛΙΣ

Μ. ΑΙΛΙΟΝ. ΛΕΟΝΤΑΝ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ. ΤΑΤΕ. ΑΛΛΑ. ΚΑΛΩΣ
 ΠΟΛΙΤΕΥΣΑΜΕΝΟΝ. ΚΑΙ. ΜΑΛΙΣΤΑ. ΤΗΝ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑΝ. ΦΙΛΟΤΙΜΩΣ
 ΚΑΙ. ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΩΣ. ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑ. ΚΑΙ. ΤΗΣ. ΑΛΛΗΣ. ΑΡΕΤΗΣ. ΧΑΡΙΝ
 ΠΡΟΣΔΗΕΑΜΕΝΟΥ. ΤΟ. ΑΝΑΛΩΜΑ. ΠΟΠΛΙΟΥ. ΑΙΛΙΟΥ. ΔΑΜΟΚΡΑΤΙΔΑ. ΤΟΥ
 ΑΛΚΑΝΔΡΙΔΑ. ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ. ΤΟΥ. ΣΕΒΑΣΤΟΥ. ΚΑΙ. ΤΩΝ. ΘΕΙΩΝ. ΠΡΟΓΟΝΩΝ
 ΑΥΤΟΥ. ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣ. ΚΑΙ. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣ. ΑΙΩΝΙΟΥ. ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΥ
 ΠΛΕΙΣΤΟΝΙΚΟΥ. ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ. ΚΑΙ. ΑΡΙΣΤΟΥ. ΕΛΛΗΝΩΝ. ΠΡΕΣΒΕΩΣ
 ΝΟΜΟΦΥΛΑΚΩΝ

Civitas

*Marcum Aelium Leontam Gymnasiarcham. qui & in aliis
 civem egregium se praebuit. & praesertim Gymnasii Praefecturam decore
 magnificeque gessit. aliarumque ipsius virtutum causa honorat.*

*Suscipiente impensam Publio Aelio Damocratida
 filio Alcandridae Sacerdotis maximi Augusti. Divorumque eius Progenitorum
 amantis Caesaris. & amantis Patriae. perpetui Agoranomi
 saepius Victoris admirabilis. & optimi Graecorum. Senioris
 Nomophylacum*

Qui Cyriaci Marmor cum Fourmontiano contulerit, facile intelliget unum eundemque Alcandridam Damocratidae patrem in utroque memorari; & quamvis in Cyriaci Marmore sensus obscuritas, atque perplexitas observetur, ideoque ambiguum videatur an munera, quae in postrema ipsius parte recensentur Damocratidae, vel Alcandridae ipsius patri adscribi debeant, Alcandridam tamen potius, quam Damocratidam titulis, atque honoribus illis ornatum esse putaverim. Itaque ceteris Alcandridae muneribus hoc etiam adungi debet, quod ille gravissimo *Nomophylacum* collegio inscriptus fuit; atque inter illos Πρέσβως *senioris* titulum, principem nimirum nobilioremque locum, obtinuit. *Nomophylaces* autem a Lacedaemoniis eligi consuevisse, qui legum custodiae praessent, ipsas exponerent, & Magistratus alios receptis legibus uti cogere, perspicuo Pausaniae testimonio ostenderit Cragius, ⁽²⁾ cui certe nobilius aliud, longeque illustrius ex hoc ipso Marmore testimonium accedit. Atque utinam quidem praesidium etiam aliquod definiendo *Nomophylacum* numero exsculpi inde posset! quum ille nobis incognitus, obscurusque sit. Minoem quidem, qui Cretensibus iura constituit, *Nomophylaces* duos Rhadamantum scilicet; ac Talum elegisse Plato testatur: ⁽³⁾ quod argumento fortasse esse posset apud Cretenses, & Spartanos etiam, qui instituta plurima ex Cretensibus acceperant, ⁽⁴⁾ *Nomophylaces* duos eligi consuevisse; sed in tanta obscuritate, veterumque Scriptorum silentio nihil temere definire ego velim. Id unum veluti perspicuum ex superiori Marmore constitui potest, quod cum Alcandridas Πρέσβως Νομοφυλάκων *Senior Nomophylacum* dicatur, binarius saltem *Nomophylacum* numerus apud Lacedaemonios admitti debet. Quandoquidem vero, ut id opportune observetur, Πρέσβως *Senioris* titulum cum Bidiaei, &

No-

(1) Pag. 39. n. 251. & Murator. pag. 546. n. 4. (2) Lib. II c. 6. (3) In Minoë. (4) Pausan. Lacon. c. 2.

Nomophylacis etiam nomine coniunctum esse conspicimus, facile Hesychius notari, corrigique poterit, qui Πρέσβως Senioris nomine Agoranomum designatum esse putavit: Πρέσβως. Αγορανόμος. Senex. Agoranomus: perinde quasi Agoranomi dignitas alterutro nomine appellaretur. Viderat, opinor, Hesychius in Scriptore, vel monumento quodam civem aliquem Πρέσβυν Αγορανόμον, sive Αγορανόμων Seniorem Agoranomorum vocari; adeoque temere existimavit tantumdem Presbeos, & Agoranomi nomen exprimere; cum tamen id unum exinde colligi, inferrique posset; inter Agoranomos etiam ipsorum aliquem Senis nomine distingui consuevisse: quemadmodum prorsus in Bidiaeis, ac Nomophylacibus observatum esse iam vidimus.

VII. Atque ista quidem de variis honoribus, victoriaeque praeconiis, quae vel Lacedaemone, vel in aliis Graeciae Urbibus Alcandridas iste obtinuit. Quandoquidem vero Tiberius Claudius Sophron, qui titulum hunc excitavit, Alcandridae laudibus, ac officiis ordine memoratis, ad illa quoque digreditur, quibus ipse in Spartana Republica fungebatur; ea nunc brevissime complectemur, ut illa praesertim opportune exponantur, quae pridem eruditis omnibus incomperta ex hoc ipso Marmore primum affulsere. Nihil est autem, ut ab ipso nomine exordiar, cur in Notis, aut Siglis istis ΤΙΒ. ΚΛ. explicandis hic immorer; cum iis nitide diserteque Tiberii Claudii nomen hic alibique saepius exprimitur; quod, quamvis Romanum foret, aliorum tamen instar, a Graecis ipsis adhiberi consueverat, ut exemplis aliis apparet. Itaque vox alia ΣΩΦΡΩΝ peculiare viri nomen, vel agnomen significat: perinde quasi civis ille Latinorum more Tiberius Claudius Sophron diceretur. At non facile profecto ego dixerim quid alio ΒΩΜΟΝΙΚΙΣ nomine designetur: utrum nempe Tiberius Claudius Sophron hoc etiam nomine vocaretur; sive potius ΒΩΜΟΝΙΚΙΣ voce Sophronis eiusdem pater exprimitur; quemadmodum prorsus civibus aliis, qui in Marmore recensentur, semper etiam patrum nomen adicitur. Si graeci tamen nominis inflexionem spectaveris, in Marmore ΒΩΜΟΝΙΚΗΣ rescribendum, adeoque distinctum aliud Sophronis agnomen hoc esse conieceris. In proxima autem voce pro ΣΥΝΕΦΗΡΟΣ perspicue reponi debet ΣΥΝΕΦΗΒΟΣ Synephebus: quod nimirum Lacedaemone, ut superius est observatum, adolescentibus una gymnasticis studiis, atque exercitationibus certo quodam, legitimoque temporis spatio vacarent; adeoque merito Synephebi, vel simul-Ephebi dicerentur; quemadmodum ii, qui ex Ephebis ipsis excefferant, Sphaerei, Pausania (1) teste, vocabantur: Σφαιρείς οἱ ἐκ τῶν Ἐφήβων ἐς ἄνδρας ἀρχόμενοι συντελεῖν: Sphaerei qui, cum ex Ephebis excefferint, inter viros iam censeri incipiunt. Vbi vero Sophron ille dixisset se una cum Damocratida Alcandridae filio olim Ephebum fuisse; tum subdit se modo Syndici munere decorari, ideoque ΣΥΝΔΙΚΟΣ in Marmore nominatur. Quid eiusmodi nomine, vel officii genere apud Laconas intelligatur, definiri certe non poterit, cum neque Cragius, neque ullus omnino Veterum Syndici nomen, ac dignitatem a Laconibus usurpatam esse memoraverit. Prodicti quidem nomen, in Plutarcho ceterisque, qui Laconici regni formam atque instituta expressere, subinde nobis occurrit; (2) sed eo Regum; qui pupilli forent, Ἐπίτροποι, Tutores, vel Curatores vocantur; adeoque a Syndici nomine manifestissime distingui debet, quod iis temporibus Spartano civi concessum conspicitur, quo Regum nomen, ac dignitas extincta fuerat. Itaque facile Syndici nomen, ac munus sequioribus fortasse temporibus institutum, atque ex Graecis Urbibus aliis acceptum putaverim; ut ipsius proinde cognitio ex Gentium aliarum moribus repetenda videatur. Ita vero Harpocraton Syndici munus Athenis usurpatum describit: Σύνδικοι ἦσαν, πρὸς ἐς τὰ δημεύμενα ἀπεφέρετο: Syndici erant, ad quos publicata Civium bona deferebantur; ii nimirum, ut optime, accurateque ostendit Sigonius, (3) qui de bonis civium publicatis cognoscerent; ut proinde apud illos ἀπογραφαὶ instituerentur, lites nimirum, quas intendit is, qui publici quidquam alium retinere contenda-

(1) Laconic. c. 14. (2) Vide Crag. Lib. II. c. 11. (3) De Republ. Athen. Lib. III. pag. 121.

dat. Aliud etiam *Syndicorum* genus a Demosthene memoratum, atque Athenis usurpatum invenio; quamvis illud a Sigonio, & Harpocracione omiffum, vel diffimulatum fuerit: quippe quum publica praesertim, non privata, Atheniensium munera exprefferint. Ait Demosthenes ⁽¹⁾ Aeschinem aliquando ab Atheniensibus electum fuisse Σύδικον ἑπὲρ τῶ ἱερῶ τῶ ἐν Δήλῳ εἰς τὰς Ἀμφικτύονας: *Syndicum pro Templo, quod in Delo est, ad Amphictyonas*: quo certe loco *Syndici* nomine *Patronus, Defensor* intelligi, exponique debet. Ita propemodum Hesychius ipse hoc eodem sensu *Syndici* vocem exponit: Σύδικος σύμφωνος, ἢ συνήγορος βελῆς. Σύδικοι οἱ ἐν ταῖς δίκαις βοηθοὶ: *Syndicus assertor, sive patronus in Curia. Syndici in iudiciis adiutores*. Itaque, si Atheniensium, aliorumque Graecorum ritus ad Laconas etiam transferre liceat, idemque prorsus officii genus eodem *Syndici* nomine apud utrosque designatum censerem, Sophron ille, qui Lacedaemone *Syndicus* fuisse dicitur, publico sive privato quoque, si libeat, civium patroni munere perfunctus erit; siquidem *Patroni, vel Defensores, quos Graeci Syndicos appellant, ad certam causam agendam, vel defendendam eliguntur, ut in ultima Arcadii lege § Defensores de muner. & honor.* exprimitur: quemadmodum Caius l. i. quod cuiusque universi nomine perspicue testatur, quod etiam Collegiis permissum est ad exemplum Reipublicae habere res communes, *Actorem, sive Syndicum, per quem, tanquam in Reipublica, quod communiter agi, fierique oporteat, agatur, fiat.*

VIII. Proxime post *Syndici* nomen duo magistratus alii, vel munera a Sophrone suscepta memorantur; quod ille nimirum ΔΑΜΟΣΙΟΜΑΣ ΤΗΣ & ΕΞΗΓΗΤΗΣ ΤΩΝ ΛΥΚΟΤΡΕΙΩΝ fuerit. Quod ad primum quidem munus attinet, non modo syllabas temere a quadratario, vel exscriptore divulgas ita coniungendas existimo, ut ΔΑΜΟΣΙΟΜΑΣΤΗΣ legatur; verum etiam hic ΔΑΜΟΣΙΟΜΑΣΤΗΡ potius legendum esse coniecerim; ut ex ipsa vocis origine mox exponenda facile suaderi potest. Nullibi quidem, quod ego noverim, *Damosiomastae* nomen, ac dignitas apud Lacedaemonios, aut Graecos alios usurpata in Scriptoribus, aut monumentis aliis occurrit; sed illa tamen Marmoris huius praesidio ceteris Laconum Magistratibus a Cragio accuratissime recensitis adiungi debet. Eiusmodi vero *Damosiomastae, vel Damosiomastris* nomine nihil aliud, quam *publicum Inquirentem*, designatum esse putaverim. Siquidem Harpocracione de *Masteribus* Atheniensium loquens ait: Μάστρες. ἔοικεν Ἀρχὴ τις εἶναι ἀποδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τῶ δήμου, ὡς οἱ Ζητηταί, καὶ οἱ ἐν Παλλήνῃ Μάστροι. *Mastres. Videtur esse Magistratus quidam constitutus, ut publicas Populi res inquireret: ut Zetetae, vel Inquirentes; atque ut in Pallene Mastri*. Ita Hesychius: Μάστροι. παρὰ Ῥοδίοις Βουλευτῆρες, *Mastri apud Rhodios Senatores*; quumque proxime praemisisset: Μαστρίαί. αἱ τῶν Ἀρχόντων εὐθύναι: *Mastriae sunt Magistratuum rationes*; exinde facile inferri poterit *Mastros* illos exigendis aliorum Magistratuum rationibus institutos esse. Quemadmodum ergo Μάστροι, sive Μάστρες apud Athenienses, Rhodios, ac Pallenenses Magistratus erant, qui in privatas, sive potius publicas res inquirerent; ita quoque apud Lacones, quibus Pallenenses accensebantur, Μάστηρ, aut Μάστης hoc ipso munere perfunctus videtur: quumque is publicis Civitatis rebus praesideret, atque fortasse publicos Civitatis proventus exigeret, optime Δαμοσιομάστηρ appellatus videtur. Atque ab isto *Damosiomastae* munere, certissime distinguendum debet officium aliud a Laconibus usurpatum, quod ex alio Cyriaci ⁽²⁾ eiusdem Marmore exsculpi posse ego suspicor, in quo civibus aliis ordine recensitis adiungitur:

ΙΟΥΛΑ . ΦΙΛΗΡΑΤΙΔΑΣ

ΠΟΔΑΜΟΥ . ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

ΝΕΙΚΟΚΛΗΣ . ΔΗΜΟΣΙΟΣ

ΝΕΙΚΟΚΛΗΣ . ΝΕΟΣ . ΔΗΜΟΣΙΟΣ

ΕΣΤΙΑΤΕΜΕΝΟΣ . ΔΙΣ . ΚΑΤΑ . ΠΕΡΣΟΝ

In

(1) Orat. de Corona pag. 332. (2) Pag. 39. n. 253. Murat. pag. 595. num. 1.

In postremo versu Leichius ⁽¹⁾ rescribendum existimat: ΕΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΔΙΣ ΚΑΤΑ ΠΕΡΣΑΣ *bis contra Persas missus*; superioremque ita reddit: *Actuarius iunior*: quod Reinesius ⁽²⁾ Arundelliano Marmore explicando, Δημοσίη, *Demosii* vocem hoc ipso sensu a Demosthene adhibitam esse demonstraverit. At eruditi Viri pace, non ΠΕΡΣΑΣ, sed ΠΕΡΣΩΝ hic retineri, legique debet; & vox illa ΝΕΟΣ non ad ΔΗΜΟΣΙΟΣ referrī, perinde quasi inter *Demosios*, quicumque illi fuerint, discrimen aliquod haberetur; sed cum Nicoclis nomine coniungi debet; ut Nicocles iste, *iunioris* nomine, veluti *natu minor*, ab alio Nicocle distinguatur, qui proxime nominatus eodem ipso *Demosii* munere fungens exprimitur. Hinc ibi non Νέος, sed contractionis ope Νεώτερος, legendum esse putaverim: qua voce, veluti caractere, cives duos cognomines in Graecis Marmoribus distingui solere conspiciamus.

IX. Quod autem ad honorem alium in Marmore memoratum attinet, quo Sophron ΕΞΗΓΗΤΗΣ ΤΩΝ ΛΥΚΟΥΡΓΕΙΩΝ vocatur, haec etiam Laconum dignitas Scriptoribus indicta, adeoque Eruditis omnibus adhuc incognita, nunc primum ex pulcherrimo, praestantique hoc Marmore innotescit. Itaque in tanto Veterum silentio facile definiri non poterit, quid eiusmodi voce, vel officii genere designetur. Fortasse civis ille Εξηγητής τῶν Λυκουργείων a Laconibus appellabatur, qui Lycurgi Leges, atque instituta exponeret; controversias etiam, quae in explicandis illis oriri subinde poterant, privata, vel publica potius auctoritate dirimeret: ut proinde Εξηγητής τῶν Λυκουργείων nihil aliud fuerit, quam *Enarrator Lycurgiorum*, legum scilicet, atque institutorum, quibus Laconum Republicam Lycurgus olim instruxerat, quaeque tanto olim in pretio apud Spartanos haberi consueverant. Quum tamen eiusmodi legum explicandarum cura, ac potestas *Nomophylacibus* potius commissa videatur; suspicari facile, vel opinari quis poterit, civem illam τῶν Λυκουργείων Εξηγητήν, *Lycurgiorum Enarratorem* in Marmore nominari, qui quotannis in publico, solemnique conventu res a Lycurgo praeclare gestas, eiusque laudes oratione prosequeretur, ut a Plutarcho erudimur. Sed, quamvis haec aliquam veri speciem praesferant, ac voces illae Εξηγητής, & Λυκουργείων, hoc etiam sensu facile exponi possint; longe tamen verisimilius existimo Λυκουργείων nomine, non instituta Lycurgi, vel res ab illo praeclare honesteque gestas, sed Festa potius, hic indicari, quae in ipsius honorem Lacedaemone peragerentur. Etenim Strabo testatur ⁽³⁾ Spartae Λυκουργῶν ἱερὸν ἰδρῶσθαι, καὶ θυεσθαι κατ' ἔτος: *Lycurgo templum esse dicatum, & quotannis sacrificari*; quemadmodum Plutarchus ⁽⁴⁾ ipse de Lycurgo loquens ait: ἱερὸν τε γὰρ ἐστὶν αὐτῷ, καὶ θυεσι κατ' ἑκάστον ἑνιαυτὸν ὡς θεῷ. . . οἱ δὲ ἑταῖροι, καὶ οἰκεῖοι διαδοχὴν τινα, καὶ σύνοδον ἐπὶ πολλὰς χρόνους διαμείνας κατέστησαν, καὶ τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς συνήρχοντο, Λυκουργίδας προσηγόρευσαν: *Extat enim ipsius templum, eique anniversaria Sacra faciunt ut Deo. . . Amici eius, & familiares anniversaria, & conventum, qui longo tempore mansit, instituerunt, ac dies, quibus conventum celebrant, Lycurgidas appellavere*. Itaque, licet hi *Lycurgidae* dies, & conventus ille Plutarchi temporibus obsoleverit; festus tamen, solemnus, ac anniversarius Lycurgi dies, & sacra quoque illi, veluti Heroi, Legumlatori, & Deo, peracta perstitisse videntur, eademque prorsus in nostro Marmore Λυκουργεία vocari. Denique, ne coniecturas alias hic persequar, explicando *Lycurgiorum* nomini, observari etiam poterit, quod celebre Certamen illud, quod *Platanista*, sive in *Platanista* dicebatur, ita peragi, vel committi consueverat, ut Ephebi duas in partes, velut acies oppositas, dirimerentur; atque alii quidem *Lycurgidae*, alii *Heraclidae* vocarentur, ac ita certarent ἄχρις ἂν ἐμβάλωσι τὸ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τὰς κατὰ Λυκουργὸν οἱ κατὰ Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθῶντες ἐς τὸ ὕδωρ: ⁽⁵⁾ *donec partem adversariam pars alterutra loco circumsepto eiciat, & Lycurgidas Heraclidae, aut e contrario, in aquam impellant*. Quid ergo prohibet quin *Lycurgiorum* nomine haec ipsa Epheborum certantium acies, sive Certamen ipsum, intelligatur. Ceterum, sive Festum, atque Certamen in
Pla-

(1) Pag. 468. (2) Claf. VII. n. 24. pag. 501. (3) Lib. VIII. pag. 366. (4) In Lycurgo. (5) Lucian. de Gymnas.

Plataneto peractum; sive potius Sacra, & Festa Lycurgo dicata, eiusmodi voce exprimantur, perspicuum fiet, quod Tiberius Claudius Sophron ea de causa ipsorum *Ἐξηγητὴς*, hoc est *Auctor, Curator, Praeses* vocatur; quod celebrandis illis pecuniae vim contulerit, sive ducem, ac moderatorem se praebuerit, aut certe publica auctoritate iis praesederit. Quid vero si non Festa solum, & Sacra Meursio, Castellano, Pottero, ceterisque Scriptoribus memorata; sed Agones etiam, & Ludicra *Lycurgi* nomine consecrata apud Spartanos stans quibusdam temporibus instituta, vel peracta fuisse quis dixerit? Suspicionem hanc iniicere, ac fovere fortasse poterit Inscriptio quaedam, quam Lacedaemone prope colosseam *Lycurgi* statuam Cyriacus invenit: (1)

ΔΑΜΟΚΛΕΙΔΑΣ . ΧΑΛΕΑ . ΕΠΙ . ΑΛΚΙΠΠΟΥ
 ΝΕΙΚΑΣΑΣ . ΤΟ . ΠΑΙΔΙΚΟΝ . ΚΕΛΗΔΑ
 ΤΡΕΜΙΤΙΟΡΘΕΡΑ

*Damoclidas Chaleae filius sub Alcippo
 victoriam adeptus inter pueros celete,
 Tremitiortherae.*

Optime quidem novi Festa plurima Lacedaemone olim peragi, vel celebrari consuevisse, quae fusa accurateque Meursius tum in *Graecia Feriata*, tum in *Miscellaneis Laconicis* (2) exponit. Sed illa tamen Agones, & gymnica Certamina minime complectebantur, si *Pitanaten*, & *Ephipton* exceperis; in quibus tamen equiriis, aliisque athleticis certaminibus dimicatum esse ignoramus. Itaque, licet a nullo quoque Scriptorum memoretur in *Lycurgiis* eiusmodi certaminum genera usurpata fuisse, Damoclidae tamen victoria fortasse ad illa referri poterit; quum *Lycurgia*, veluti eximia Laconum Festa, in hoc Marmore proponantur; atque unicum Sparta Ludicrum existitisse, in quo *celete* certaretur, exinde facile deduci possit, quod *Damoclidae* victoria *celete* parta, dissimulato Agonis, Festique nomine, memoretur; quemadmodum prorsus Damoclidam non alibi, quam Sparta, victoriam hanc reportasse perspicue inferri inde poterit, quod exterarum Urbis nomen in Marmore non occurrat: quum tamen in ceteris victoriarum titulis, quibus Athletae in exteris Graeciae Ludis victores honorantur, semper aut Urbis, aut Agonis nomen exprimatur. Sed haec divinando fere nunc dixerim: quemadmodum prorsus eodem ipso liberis coniecturae genere in extrema voce ΤΡΕΜΙΤΙΟΡΘΕΡΑ artificis *Tremitiortherae* nomen delitescere posse putaverim: sicuti in alio Marmore, quod in extrema Dissert. III. parte ego protuli, Artificis nomen a praecedentibus vocibus fere seiunctum conspicitur.

X. Interim vero dum Sophron dignitates illas enumerat, quas in patria *Damostomasteris*, & *Exegetis* titulo obtinuit, has etiam voces in Marmore interserit: ΕΠΙ ΠΑΤΡΟΝΟΣ ΠΑΤΡΙΔΙΚΟΥ ΤΟΥ ΕΥΔΑΜΟΥ; nullusque dubito quin voces ipsae veluti perspicua temporis nota Marmoris inscriptae fuerint; ut celebri nimirum receptoque more exprimatur Tiberium Claudium Sophronem iis muneribus sub *Patrone*, sive *Patronis* imperantis tempore, decoratum fuisse; quemadmodum prorsus, ut innumeris exemplis aliis abstinere, antea vidimus *Gerontas*, aut *Senes* ΕΠΙ . ΤΟΥ . ΜΕ . ΠΡΑΤΟΛΑΟΥ . ΤΟΥ . ΔΕΒΙΜΑΧΟΥ statuam Dioscuris dedicasse; & Damoclidam Caleae filium ΕΠΙ . ΑΛΚΙΠΠΟΥ equo *celete* victoriam retulisse. Itaque in hac hypothese sensus, quem obscuriora Marmoris verba praefecerunt, hic esse poterit, quod Magistratus Eponymus, ille nimirum, qui nomine suo iis temporibus annos distinguere, vel designare consueverat, adeoque publicis eiusmodi monumentis praefigebatur, erat *Patron Patridicus Eudami* filius; sive, si libeat, *Patron Patridici* filius, *Eudamisque* nepos: quumque *Ephori* dignitas, quae olim Spartae suprema fuerat, annumque signare consueverat, a Cleomene quidem sublata, tum Nabide superato, restituta Domi-

tia-

(1) Pag. 40. num. 261. & Murat. pag. 645. n. 4. (2) Lib. II. c. 13. & 14.

tiani Caesaris aetate floruerit, ut contra Cragium demonstravit Meursius; (1) sed ambiguum tamen obscurumque sit, an Alcandridae nostri temporibus Lacedaemone usurparetur; illud etiam ambiguum, & obscurum erit, quo nomine magistratus ille, quem *Patron* obibat, appellaretur. Ipsa tamen *Patronis* voce proprium, ac gentile viri nomen hic exprimi, tum ex perspicuo Marmoris sensu; tum ex superioribus exemplis, quibus repente post vocem ΕΠΙ gentile viri nomen exprimitur; tum ex Marmoribus aliis apparet, in quibus hoc ipsum nomen occurrit; ut apud Cyriacum ipsum in Lapide, quem is Daulide exscripsit: (2)

ΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝΟΣ . ΒΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΟΣ . ΚΑΛΛΙΚΛΗ
ΟΥΣ . ΜΗΝΟΣ . ΔΟΜΟΥ

ubi tamen aliquid in primi versus initio excidisse videtur: perinde quasi scriptum foret ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝΟΣ; atque oblitterato iam Eponymi Magistratus nomine, solum patris nomen supersit. Itaque in nostro etiam Marmore *Patronis* voce Spartani civis, ac Magistratus nomen exprimi, vel designari videtur. Quamvis tamen haec maximam, ut opinor, veri speciem praefecerant, conicere fortasse, vel suspicari quis poterit hac ipsa *Patronis* voce non civem, qui magistratu, vel munere nobis incognito fungeretur; sed munus ipsum, & titulum, designari: ut iis proinde temporibus nova quaedam *Patroni* dignitas, a Romanis derivata, Spartaee haberetur; quae, nisi publica, suprema, & eponyma, sed privata foret; Marmoribus tamen, aliarum instar, inscribi posset. Certe cives illi, qui veteri constantique more a Romanis *Patroni* dicebantur, ΠΑΤΡΩΝΕΣ *Patrones* a Graecis appellabantur, ut nitide diceretque tradit Hesychius; idemque nomen a Graecis usurpatum, non modo in veterum Iurisperitorum Libris, sed in ipsis etiam Marmoribus observatur, ut apud Gruterum pag. 595. num. 11. & 12. Itaque hoc sensu, vel explicandi ratione *Patridicus Eudami* filius publicus Spartanae Civitatis, vel privatus Tiberii Claudii Sophronis, *Patronus* habendus esset: quum non modo privati cives, sed Urbes etiam ipsae suos *Patronos* habere solerent, ut facile exemplis innumeris ostendi posset. Fieri etiam poterat, ut *Patridicus* ille non Urbis, non Sophronis, sed Epheborum potius Praeses, ac *Patronus* esset; eorum nempe, qui in *Lycurgiis* Festis, & Ludis sub Sophrone, veluti *Exegeta*, certaverant. Ita propemodum titulum, atque honores *P. Vegellio* decrevit: (3) COLLEGIUS IUVENVM PATRONO DIGNISSIMO OB RENOVATAM AB EO LVSVS IUVENVM QVOD VETVSTATE TEMPORVM FVERAT OBLITTERATVM. Denique, quum in re subobscura versetur, in qua splendor ullus, atque praesidium ex veteribus Scriptoribus expectari certe non potest, quid prohibet quin liberius aliud coniecturae genus hic proferatur, atque in Marmore non ΠΑΤΡΩΝΟΣ, sed ΠΑΤΡΩΝΟΥ, pro ΠΑΤΡΩΝΟΜΟΥ, exaratum, vel scribendum dicatur? Perspicuo certe Pausaniae testimonio erudimur, quod Cleomenes Spartaee Rex τὸ κράτος τῆς γέρουσίας καταλύσας, Πατρονόμους τῷ λόγῳ κατέστησεν αὐτῶν: (4) *Senatus auctoritate everfa, Patronomos, quoad ipsum dumtaxat nomen, instituit pro eo ordine*. Ita quoque in Libro *An seni gerenda sit Respublica*, Plutarchus ipse demonstrat apud Laconas inter Magistratus alios etiam *Patronomos* extitisse; qui nimirum paterna cura Reipublicae res administrarent, paternoque animo in legum custodia, atque Reipublicae administratione affecti forent; idemque Laco-nici magistratus nomen etiam a Philostrato memoratur. (5) Sic, ut Scriptorum testimoniis Marmorum quoque auctoritas adiungatur, in Cyriaci Marmore superius exposito *Sextus*, vel potius *Secundus Pomponius Spatalus* Spartaee Πατρόνομος *Patronomus* appellatur; quemadmodum apud Cyriacum ipsum hoc aliud Spartanum Marmor occurrit: (6)

Η . ΠΟ-

(1) Miscell. Lacon. Libr. II. c. 4. (2) Pag. 32. n. 212. (3) Murator. pag. 652. n. 2. (4) [Corinth. c. IX. pag. 131. (5) In Vita Apollon. Lib. IV. c. 10. (6) Pag. 39. n. 252. & Murator. pag. 567. n. 3.

Η . Π Ο Λ Ι Σ

ΞΕΝΑΡΧΙΔΑΝ · ΔΑΜΙΠΠΟΥ · ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥΝΤΑ · ΑΕΙΩΣ · ΤΗΣ · ΠΟΛΕΩΣ
ΕΥΝΟΙΑΣ · ΧΑΡΙΝ · ΟΙ · ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΗΣ · ΤΗΣ · ΠΑΤΡΟΠΡΟΝΟΜΙΑΣ
ΠΡΟΣΕΔΕΞΑΝΤΟ · ΤΟ · ΑΝΑΛΩΜΑ

Civitas

*Xenarchidam Damippi filium Gymnasiarchae munere pro Civitatis
dignitate fungentem benevolentiae causa honorat. Collegae
Patronomi impensam suscipere*

Itaque, sicuti Ephori nomen, veluti temporis character, publicis Monimentis olim inscribi consueverat; quid prohibet quin *Patronomi* quoque, qui sublati Ephoris, saltem voce tenus, ipsis fortasse successerant, eadem ipsa praerogativa, seu munere fungerentur? Verum in tanta obscuritate, veterumque Scriptorum silentio nihil hic temere definire velim. Id unum potius coronidis loco subiecisse nunc libet, quod eiusmodi Laconicum Marmor, adeoque illud etiam, quod ex Muratorio iam protuli, ad secundum Ecclesiae seculum referendum videtur. Etenim Doricae, sive Laconicae Dialecti desuetudo, Augusti, ac Caesarum nomina perspicue ostendunt, illud Caesarum aetate excitatum fuisse. *Aelii* vero nomen, quod frequenter adeo in illo conspicitur, argumento fortasse esse poterit, ipsum proximis post *Titum Aelium Hadrianum* Caesarem temporibus positum esse; quum Hadrianus singulas fere Graeciae Civitates inviserit, plurima beneficia illis contulerit; atque a Graecis Civitatibus omnibus eximio cultu, atque immortalibus monumentis decoratus fuerit. Addi etiam poterit quod character γ , hoc est diphthongus $\sigma\gamma$ nexu expressa, sequioribus solum temporibus usurpari coepit; atque antiquius ipsius exemplum, quod a Scaligero profertur, ⁽¹⁾ ad Marci Aurelii Antonini tempora referri debet; qui anno Chr. 161. hoc est tertio, & vigesimo post Hadriani Caesaris mortem, imperium obtinuit. Itaque, quum hic in nostro Marmore saepius occurrat, argumento esse potest, Marmor ipsum ad ea tempora spectasse.

(1) Ad Chron. Euseb. pag. 107.

CLARISSIMO VIRO
ANTONIO FRANCISCO GORIO
 PRAEPOSITO BASILICAE BAPTISTERII FLORENTINI
 IN PATRIA ACADEMIA PROFESSORI

EDVARDVS CORSINVS.

Qvod antiquissimo ATHENIENSIVM MARMORI, cuius exemplum in Batavis Eruditorum Diariis⁽¹⁾ inspexeras, variis in locis ubi lacunae plures irrepserant, opem aliquam adhiberi, novamque fortasse lucem affundi a me posse putaveris; id ego certe, CELEBERRIME GORI, eximiae prorsus humanitati in me tuae tribuendum intelligo, qua de me studiisque meis liberaliter adeo sentire soles, ut obscuris eiusmodi Veterum Monumentis opportune illustrandis aliquid a me conferrî posse confidas. Ego vero nihil aut arrogantius hic mihi sumere, aut in pulcherrimo studiorum genere, in quo subtilior Antiquitatis cognitio, & acrior animi vis requiritur, liberalius concedi velim: quippe qui tenues ingenii mei vires experiar, & a doctissimis etiam Viris acceperim in plerisque Veterum Monumentis explicandis, aut in Notis, quae frequenter illis inscriptae fuerint, extricandis ea nobis praesidia deesse, ex quibus accurata ipsorum cognitio verusque sensus exculpi debeat. Illud etiam accedit, quod quum pretiosum istud Antiquitatis Cimelium Sandvicensis Comitis cura, & liberalitate in Angliam translatum fuerit, non a Cl. Taylora solum, qui uberi, ac erudito Commentario Sandvicense istud Marmor illustrasse dicitur; sed a pluribus etiam aliis ingenio doctrinaque praestantibus Britanniae Viris commodius, atque felicius exponi poterat, quibus Monumentum ipsum inspicere, lacunas omnes, evanidos characteres, superstites adhuc numeralium Notarum ductus, apicesque singulos explorare licuisset. Quandoquidem tamen, VIR PRAESTANTISSIME, e re futurum existimas, ut quum Cl. Taylora Liber nondum ad ulla Italiae nostrae oras appulerit, nec facile fortasse sit afferendus, donec furentes adhuc bellorum aestus defecerint; quidquid ipse pulcherrimo Atheniensium Marmori, vel corrigendo, vel explicando adnota-

(1) Nouvel. Bibliot. Tom. XVI. pag. 238.

rasset, clariori quo poterat ordine exponeretur, Operique *de Notis Graecorum*, quod propediem, Te imprimis ἐργοδιώκτη, fautoreque maximo est proditurum, coronidis instar adiungeretur; nihil est certe, Amicorum optime, ac beneficentissime, cur voluntati, consilioque tuo repugnare ego velim: quum praesertim varia Notarum genera in ipso occurrant, ex quibus uberior fortasse novusque splendor iis accedere videatur, quae tum in Prolegomenis, tum variis etiam in locis huiusce Operis opportune iam dixeram; adeoque Sadvicense Marmor ceteris, quae Dissertationibus aliis illustranda susceperam, optimo maximoque iure accenseri mereatur. Itaque Marmor ipsum ex Diariis illis accuratissime excerptum hic proferam, ut idem prorsus lacunarum numerus, eadem versuum dispositio, eadem quoque Marmoris, vel exscriptoris errata ubique fideliter exprimantur; nisi quod ipse veterem potius maiorum characterum, simulque numeralium Notarum formam adhibendam esse putavi, quam ubique in Marmore usurpatam esse Taylorus ipse testatur, quamvis illa in Batavi Typographi libello consulto omissa, vel variata fuerit. Latinam quoque Marmoris interpretationem adieci; lacunas omnes, quibus explendis ex integra Inscriptionis serie praesidium aliquod oriri poterat, insueta quadam, neque iniucunda fortasse methodo ex Arithmeticae legibus derivata supplere; quidquid denique pluribus Atheniensium Magistratibus, sacrisque Deliorum Feliorum ritibus exponendis observandum videbatur, opportune subieci; ut aliqua clarissimis etiam Viris haecenus incomperta, vel temere ab aliis exposita, Marmoris huius praesidio demonstrarem. An vero feliciter accurateque cum in suppleto, tum in explicando Marmore quidpiam coniecerim, facile Tu, GORI DOCTISSIME, profecto intelliges; quippe qui maxima, ac beata quadam omnigenae eruditionis copia, praesertim vero exquisita veterum Monumentorum cognitione merito commenderis. Quod enim vel sacrae, vel profanae Antiquitatis genus esse unquam poterit, quod incredibili prorsus ardore, assiduis studiis, maximisque laboribus illustrandum non susceperis? Quot eruditae Antiquitatis Monumenta vel ab interitu vindicasti, vel novo propemodum cultu, doctisque observationibus adornata aeternitati consecrasti? Tuum est certe, GORI CLARISSIME, quod Graecas, Latinasque Inscriptiones a Donio iampridem collectas, diuque in tenebris latitantes, nitide tandem excusas, & eximias etiam adnotationibus a Te illustratas habeamus; e quo eruditionis Thesauro illud libentissime testor, fateorque, a Te nuper, quum huiusmodi Opus de Notis Graecorum pararem, me perhumaniter accepisse SCHEDAS DONIANAS, quae magno mihi praesidio subinde fuere. Tuum est etiam quod innumera propemodum Marmora, & Anaglypha, quae in variis diffitisque Etruriae locis dispersa, vel interdum etiam incognita iacuerant, in unum veluti corpus composita, atque feliciter explicata, lucem per Te adspexerint: quod eximia prorsus, ac praestantissima eruditae Vetustatis cimelia, quibus Etruria nostra, praesertim vero florentissima haec Civitas, merito efferrī gloriarique solet, accuratissime expressa, atque illustrata maximo literarum commodo, ac eruditorum hominum faustitate prodierint: quod plurima tum patriae, tum Romanae, tum Graecae Historiae capita ab ETRUSCAE, vel COLUMBARIAE Academiae Sociis, Te imprimis auspice, auctore, ac veluti duce, accuratius explorata feliciterque demonstrata iam fuerint. Quid vero de antiquissimis Etruscorum Monumentis, novoque prorsus eruditionis, ac scientiae genere hic dicam, quod in explicandis illis versatur? Maximam quidem gloriam doctissimo, atque immortalī Bonarotio, Senatori Florentino, Praeceptorī tuo debere intelligimus, qui primus facem hanc extulit, primusque Etruscae Antiquitatis illustrandae praesidia plurima ceteris pone sequentibus comparavit. At nemo tamen Te, GORI ERVDITISSIME, praestantissimi Viri vestigiis feliciter institit, uberiorem Etruscorum monumentorum copiam undique conquistam Eruditorum oculis exhibuit; simulque varias Etruscorum artes, ritus, mores, numina, religionem, aliaque id genus innumera ex penitioribus Antiquitatis

adytis, obscurisque fontibus derivata perspicue demonstravit. Itaque mirari plane non possumus si assiduis accuratisque studis istis veram Etruscorum characterum, simulque numeralium notarum formam, alphabeticam ipsorum seriem, ac numerum, in quibus explorandis doctissimi quoque Viri variis, lubricisque viis institerant, admirabili felicitate constituto probatoque antiquorum Etruscorum Alphabeto, literis tantum XVI. contante, nobis expresseris; eoque praesidio ad Etrusca Monumenta non legenda solum, sed intelligenda quoque, aditum primus aperueris. Quemadmodum vero maxima Etruscorum monumentorum copia, quae iam pridem edideras, atque propediem novis Etrusci Musei voluminibus es editurus, de Etrusca gente, novoque eruditionis genere immortaliter mereris; ita quoque plurimus sacris etiam studiis, ipsorumque cultoribus per Te splendor, atque praesidium accedet, ubi pulcherrima DIPTYCHORVM omnium COLLECTIO prodibit, in qua adornanda, neque sumptibus, neque curis, neque laboribus absterreris, ut ea nitidissima, & accurata editione Eruditorum oculis, tuis quoque Observationibus illustrata proponatur. Nihil dico de SYMBOLIS, quae multo literarum fructu, magnoque Eruditorum plausu a Te publica luce paucos intra menses donantur, dum interim ad alia maiora, instauratis viribus, praestanda, publico bono constanter festinas. Eiusmodi vero praeclara doctrinae, ac ingenii tui monumenta, quibus de variis eruditae Antiquitatis generibus, quam qui maxime mereri pergis, eo nobis cariora esse debent, quod cum incredibili morum suavitate, effusa in omnes humanitate, eximioque prorsus honestatis, & amicitiae tuendae studio coniuncta sint: ut iis proinde egregiis ingenii, animique dotibus non modo civium, sed exterarum quoque Gentium amorem Tibi mirifice conciliaveris. Ego sane plurimis maximisque amoris, ac benevolentiae generibus Tibi devinctum esse me intelligo, publiceque profiteor: quod studus hisce meis omnia praesidiorum genera perhumaniter suppeditaveris, ad illa alacrius subcunda hortari, impellere, exemploque praelucere consueveris; omnibus denique amoris significationibus impense fovere, complectique volueris. Itaque memorem hunc gratumque animum meum illustrius aliquando declarare, ac nobiliori certe, quo poteram, monumenti genere testari par fuerat; adeoque, quum clarissimis Viris aliis, qui praeclare de me studiisque meis meriti fuerant, Dissertationes alias inscripserim, prolixiorum hanc demum, eamque, si Atheniensis Marmoris praestantiam spectaveris, facile nobiliorem Tibi uni, GORI DOCTISSIME, inscriptam, tuoque nomine decoratam volui; ut illud idem Sandvicense Marmor, quod auspice Te explicandum susceperam, veluti perenne quoddam obsequii, atque observantiae in Te meae monumentum existeret, eoque nomine Tibi forrasse, quod enixe peto. obsecroque, non immerito probaretur.

C D I S S E R T A T I O VI.

Ε. Θ.

- ΤΑΔΕ ΕΠΡΑΞΑΝ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
 ΑΠΟ ΚΑΛΛΕΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΘΑΡΓΗΛΙΩ
 ΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΟ ΕΠΙ ΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΑΘΗΝΗΣΙ ΕΝ ΔΗΛΩ ΔΕ ΕΠΙΓΕΝΟΣ ΑΡΧΟΝ
 5. ΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΟ ΕΠΙ
 ΙΠΠΙΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΧΡΟΝΟΝ ΟΣΟΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΑΥΤΩΝ
 ΗΡΧΕΝ ΟΙΣ ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟ ΣΚΑΜ
 ΒΩΝΙΔΗΣ ΕΡΓΑΜΜΑΤΕΥΕΝ ΑΠΟ ΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟ ΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝ
 ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΙΔΙΩΤΗΣ ΘΕΟΓΕΝΟΣ ΑΧΑΡΝΕΥΣ ΜΕ
 10. ΧΡΙ ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΟ ΕΠΙ ΙΠ
 ΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ ΣΩΣΙΑΔΟ
 ΕΤΠΕΤΑΙΩΝ ΕΝΙΑΥΤΤΟΝ ΕΠΙ ΚΑΛΛΕΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΕΠΙΓΕΝ . . . ΕΤΑΓΕΝΟΣ ΕΚ ΚΟΙΛΗΣ ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ ΕΠΙΓΕΝΗΣ ΜΕΤΑΓΕΝΟΣ
 ΕΥΤΙΝΟΜΟ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ Ε . . . ΡΑ . . . Σ ΜΕΝΕ ΕΠΕΡΑΣΤΟΣ
 15. ΣΤΡΑΤΟ ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ

- ΑΙΔΕ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ . . ΤΟΚΟ ΑΠΕΔΟ . ΑΝ
 ΜΥΚΟΝΙΟΙ ΧΗΗΙΔ ΣΥΡΙΟΙ
 ΧΧΗΗΗ ΤΗΝΙΟΙ Τ ΚΕΙΟΙ . . . ΗΙΔ
 ΔΔ Η Η Π Π Σ ΣΕΡΙΦΙΟΙ Χ ΗΙ
 20. Η ΣΙΦΝΙΟΙ ΧΧΗΗΙΔΔΔΔ
 Δ Π Π ΗΤΑΙ ΗΗΗΗ
 ΧΧΗΗΗΗΗΗΙΔΔ ΟΙ
 ΝΑΙΟΙ ΕΕ ΙΚΑΡΟ ΧΧΧ . ΘΕΡΜΑΙΟΙ ΕΕ ΙΚΑΡΟ
 ΗΗΗ . . . ΦΑΛΑΙΟΝ ΤΟΚΟ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ
 25. ΤΤΤ . ΧΧΧΗΗΗΗΗΗΗΙΔ
 ΔΔΔΔ Η Η Η Η Σ .
 ΗΗΗΗ ΚΕ
 Η Η Η Π Σ

- ΟΙ . Ε ΤΩΝ ΙΔΙΟ . ΤΟ Τ . ΚΟ ΑΠΕΔΟΣΑΝ
 ΑΡΙΣΤΩ . ΔΗΛΙΟΣ ΥΠΕΡ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟ ΔΗΛΙΟ
 ΗΗΗΗΗ Α . ΤΥΣΙ . . ΕΩΣ ΔΗΛΙΟΣ
 30. ΥΠΕΡ ΓΛΑΥΚΕΤΟ ΔΗΛΙΟ ΗΗΗΗ
 ΤΥΟΚΛΕΗΣ ΔΗΛΙΟΣ ΗΗΗ ΑΓΑ . . . ΚΛΕΗΣ
 ΔΗΛΙΟΣ ΥΠΕΡ ΘΕΟΚΤΔΟΣ ΔΗΛΙΟ . . Δ . . ΘΕΟΓΝΗ
 ΤΟΣ ΔΗΛΙΟΣ ΥΠΕΡ ΤΥΟΚΛΕΟΥΣ ΔΗΛ . . ΗΗΗ
 Δ Η Η Π ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ ΔΗ . . . ΟΣ ΥΠΕΡ
 35. ΤΥΟΚΛΕΟΣ ΔΗΛΙΟ ΗΗΗΗΔΔΔΠ
 Η Η Ι ΠΟΛΥ . . . Σ ΤΗΝΙΟΣ ΥΠΕΡ Μ . . . ΜΕΝΟΣ f. ΠΟΛΥΓΑΙΝΟΣ = f. ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ sicuti in ver. 102.
 ΤΗΝΙΟ ΗΗΗΗ ΛΕΥΚΙΝΟΣ ΔΗΛΙ . Σ ΥΠΕΡ
 ΚΛΕΤΑΡΧΟ . ΗΛΙΟ ΗΗΗΗ . . Δ
 ΔΔ ΚΛΕΟΦΩΝ ΔΗΛΙΟΣ ΥΠΕΡ ΠΙΣΤΟΞΕ . Ο ΔΗΛΙΟ
 40. ΗΗΗΗ ΠΑΤΡΟΚΛΕΗΣ Δ . . . ΟΣ ΥΠΕΡ
 ΤΥΟΚΛΕΟΣ ΔΗΛΙΟ ΗΗΗ ΑΡΙΣ . ΕΙΔΗΣ ΤΗΝΙΟΣ ΥΠΕΡ
 ΟΙΝΑΔΟ ΤΗΝΙΟ ΗΗΔ . ΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΟΚΟ ΠΑΡΑ
 ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΩΝ . . . ΗΗΗΗΔΠ.
 ΑΓΑΘΟΚΛΕΗΣ
 ΗΔΠΠ
 ΔΗΛ ΤΗΗΗΗΔΗΗ Π
 ΔΗΛΙΟΣ
 ΔΗΛΙΟ ΗΗΗΗΗΔΔΔ
 ΠΙΣΤΟΞΕΝΟ
 ΔΗΛΙΟΣ
 ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
 ΜΗΗΗΗΗΗΔΠ

- ΕΙΣΕΠΡΑΧΘΗ ΜΗΝΥΘΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ
 45. ΔΗΛΙΟ ΗΗΗΗΔΔΔΔ . Ε . ΣΕΠΡΑΧΘΗ
 ΜΗΝΥΘ . . ΠΑΡΑ ΠΥΘΩΝΟΣ ΔΗΛΙΟ ΧΗΗ
 ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΕΧΥΡ . Ν ΤΩΝ ΩΦ . Η ΚΟΤΩΝ ΤΑΣ ΔΙΚΑ .
 ΗΗΗΗΔΔΔΔΔΣ = ΕΙΣΕΠΡΑΧΘΗ
 ΜΗΝΥΘΕΝ
 ΕΝΕΧΥΡΩΝ = ΩΦΛΗΚΟΤΩΝ = ΔΙΚΑΣ

- Haec exegerunt Amphictyones Atheniensium ab ineunte Calliae Archontis anno usque ad Thargelionem mensem, qui fuit sub Hippodamante Archonte Athenis; in Delo autem ab ineunte Epigenis Archontis anno usque ad Thargelionem mensem, qui fuit sub Hippia Archonte, quo tempore quilibet ipsorum Amphictyonis munus obivit; quibus Diodorus Olympiodori filius Scambonides Scribam gessit. A Charisandri vero Archontis initio Idiota Theogenis filius Acharnensis usque ad Hecatombaeonem mensem, qui fuit sub Hippodamante Archonte, Scriba fuit. Sofigenes Sofiadis filius Xypetaeon annum sub Callia Archonte Scribam gessit. Amphictyones Epigenes Metagenis filius ex Coele, Antimachus Eutinomi filius Marathonijs, Eperastus Menestrati filius Pallenenjs.*

Classis I.

- Hae Civitates ex foenore ab ipsis debito dederunt Myconii drachmas MCCLX. Syrii drachmas MMCCC. Tenii Talentum. Ceii drachmas CCCCLXXII. obolos IV. & semissem. Seripbii drachmas MDCC. Siphnii drachmas MMMCLXXX. X. & obolos IV. Ietae drachmas DCCC. Parii drachmas MMDCCCCLXX. Oenaei ex Icaro Insula drachmas MMM. Thermaei ex Icaro drachmas CCCC. Summa foenoris a Civitatibus exacti Talenta III. drachmae MMMDCCCCLXXXIII. & oboli II. cum semisse*

Classis II.

- Hi ex Privatis ex foenore ab ipsis solvendo dederunt Aristo Delius pro Apollodoro Delio drachmas DCCCC. A. tyfi . . . us Delius pro Glauceta Delio drachmas DCC. Hypsocles Delius drachmas CCC. Agatboeles Delius pro Theocida Delio drachmas CXXV. obolos. II. Theognetus Delius pro Hypsocle Delio Talentum & drachmas CCCCXII. obolos III. Antipater Delius pro Hypsocle Delio drachmas CCLXXXV. II. & obolum unum. Poly . . . s Tenius pro M . . . mene Tenio drachmas CCCC. Leucinus Delius pro Clitarcho Delio drachmas DCCCXX. Cleophon Delius pro Pistoxeno Delio drachmas CCCL. Patrocles Delius pro Hypsocle Delio drachmas CCC. Aristides Tenius pro Oenade Tenio drachmas CCX. Summa foenoris a Privatis exacti drachmae $\bar{\chi}$ DCCCXXV. idest 10825*

Classis III.

- Exactum est debitum a delatoribus indicatum ex filiis Episthenis Delii drachmae CCCLXXXX. cum oboli semisse. Exactum est debitum a delatoribus indicatum a Pythone Delio drachmarum MD. Ex pignoribus eorum, qui solvendae multae damnati sunt,*

- exacti pretii summa drachmae MDCCCXX
 xxv. Merces ex locatione nemorum ex Rbenaea Insula sub
 50. Archontibus Athenis quidem Charisandro, & Hippodamante; in Delo autem Palaeo, & Hippiia Talenta II & drachmae MCCCX. Merces ex locatione nemorum in Delo sub iisdem Archontibus drachmae MMCCCLXXXIII. Domorum locatarum merces
 55. sub Hippodamante Archonte Athenis, in Delo autem Hippiia drachmae CCLXXXV
 II.
 Univerfa exacti, vel accepti summa Talenta VIII. drachmae MMMMDCXXXIII
 60. I. ac oboli III.

Erogati, vel expensi summa

- Ex hoc foenore accepto haec impensa sunt. Corona, donum Deo oblatum, & opifici merces, pretium drachmae MD. Tripodes, & praemia pro victoria
 Choris, & opifici merces, pretium drachmae M. Architheoris Talentum. Pro deductione Theororum, & Chorum Antimacho Philonis filio Hermaeo Triarcho Talentum, & drachmae M. Numerus boum pro Festo emptorum CVIII. Pretium istorum Talentum, & drachmae MMCXXXVIII. Folia aurea, &
 70. inauratura, pretium drachmae CXXXV. In rebus ante sacrificia in Festo oblatis... Transvectio Tripodum, & boum, quinquagesima pro tributo, & pabulum boum, & pretium eorum lignorum, quae

Foeneris debiti, sed non soluti, ratio

- Hae Civitates ex foenore, quod oportebat ipsas
 75. nostri Magistratus tempore solvere, reddere omiserunt, neque solverunt hoc quatuor annorum tempore. Cei drachmas MMMMCXXVII. Myconii drachmas CCCXXX. Syrii drachmas MMMMDCXXX. Syphnii drachmas MMLXXXVIII obolos. II. Tenii drachmas
 80. MMCCC. Thermaei ex Icaro drachmas cccc. Parii Talenta IV drachmas MDCCCXXX. Oenaei ex Icaro Talentum, & drachmas LXXX.
 Hae Civitates foenus non solverunt, quod magistratus nostri tempore solvere tenebantur his quatuor
 85. annis sub Archontibus Athenis Callia, Charisandro, Hippodamante, & Socratide; in Delo vero Epigene, Palaeo, Hippiia, Pyrrhaetho. Naxii Talentum, & drachmas MMMDC. Andrii Talenta II. Carystii Talentum, & drachmas MMCCC.
 90. Hi ex Privatis foenus non reddiderunt, quod debebant nostri magistratus tempore his quatuor annis Archontibus Athenis Callia, Charisandro, Hippodamante, Socratide; in Delo vero Epigene, Palaeo, Hippiia, Pyrrhaetho. Agatharchus Aristonis filius Delius drachmas cccc. Agathocles Hypsoclis filius Tenius drachmas cc. Euphraenetus Euphanti filius Delius
 95. drachmas cx. Alcmaeonides Thrasymachi filius Atheniensis drachmas DCX. Glaucippus Clitarchi filius Delius drachmas cccc. Carystius drachmas cc. Scyllias Andrius drachmas cc. Hypsocles Theopisti filius Delius drachmas CCC. Prianeus Syrius Galepsii filius drachmas CCCXXXV. . . . clides

ΤΙΜΗΣ ΚΕ. ΑΛΑΙΟΝ ΧΗΗΗΗΔΔ
 ΔΔΠ ΜΙΣΘΩ ΕΙΣ ΤΕΜΕΝΩΝ ΕΞ ΡΗΝΕΙΑΣ ΕΠΙ
 50. ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟ ΙΠΠΟΔΑ
 ΜΑΝΤΟΣ ΕΝ ΔΗΛΩ ΔΕ ΠΑΛΑΙΟ ΙΠ . ΙΟ ΤΤΧ
 ΗΗ . . ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ ΤΕΜΕΝΩΝ Ε. ΔΗΛΩ ΕΠΙ
 ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΑΡΧΗΝΤΩΝ ΧΧΗΗΗΗΔΔ
 ΔΔΔ Ε-Ε-Ε ΟΙΚΙΩΝ Μ ΣΘΩ . ΕΙΣ
 55. ΕΠΙ ΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣΙ ΕΝ
 ΔΗΛΩ ΔΕ ΙΠΠΙΟ ΗΗΔΔ, ΔΔΔΠ
 Ε-Ε
 ΔΗΜΜΑΤΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΤΤΤΤΤΤΤ
 ΧΧΧΧΗΗΗΔΔΔΔ Ε-Ε-Ε
 60. Ε Π Ι

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
 ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ
 ΙΠΠΙΟ
 ΤΤΧΗΗΗΔ = ΕΝ
 ΑΡΧΟΝΤΩΝ
 ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ
 ΗΗΔΔΔΔΔΠΗΗ

ΑΠΟ ΤΟΤΟ. ΑΔΕ ΑΝΗΛΩΘΗ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΡΙ
 ΣΤΕΙΟΝ ΤΩ. ΕΩ ΚΑΙ ΤΩ ΕΡΓΑΣΑΜΕΝΩ ΜΙΣΘΟΣ
 ΧΗΗ ΤΡΙΠΟΔΕΣ ΝΙΚΗΤΗΡΙΑ ΤΟ . Σ
 ΧΟΡΟΙΣ ΚΑΙ ΤΩ ΕΡΓΑΣΑΜΕΝ . ΜΙΣΘΟΣ Χ ΑΡΧΕ
 65. ΘΕΩΡΟΙΣ Τ ΕΙΣ ΚΟΜΙΔΗΝ ΤΩΝ ΘΕΩΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ
 ΧΟΡΩ ΑΝΤΙΜΑΧΩ ΦΙΛΩΝΟΣ ΕΡΜΕΙΩ ΤΡΙΗ
 ΡΑΡΧΩ ΤΧ ΑΡΙΘΜΟΣ ΒΟΩΝ ΤΩΝ . . Ν ΕΟΡΤΗΝ
 ΩΝΗΘΕΝΤΩΝ ΗΠ Η Η ΤΙΜΗ ΤΟΤΩΝ ΤΧΧΗ
 ΗΗΗΔΠΕ-Ε-Ε ΠΕΤΑΛ Α ΚΑΙ
 70. ΧΡΥΣΩ . ΕΙ ΜΙΣΘΟΣ ΗΔΔ . . . ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΘΥ
 ΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΙΔΗ ΤΩΝ ΤΡΙΠΟΔΩΝ
 ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΟΩ ΝΤΗΚΟΣΤΗ ΚΑΙ ΤΡΟ . . . Ι ΚΑΙ
 ΕΥΛΩΝ ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΕΠ ΝΤΙΜ . . . ΚΑ ΤΑΛΛ . . .

ΤΑΔΕ
 ΘΕΩ
 ΤΟΙΣ
 ΕΡΓΑΣΑΜΕΝΩ
 ΧΟΡΩΝ
 ΕΙΣ ΤΗΝ
 ΠΕΤΑΛΑ ΧΡΥΣΕΑ
 ΧΡΥΣΩΣΙΣ = ΗΔΔΔΠ
 ΣΥΝΚΟΜΙΔΗ
 ΒΟΩΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ
 ΤΡΟΦΑΙ

In postica Marmoris eiusdem parte

ΑΙΔΕ ΤΩ ΠΟΛΕΩΝ ΤΩ ΤΟ . Ο ΟΝ ΕΔΕΙ ΑΥΤΑΣ
 75. ΕΠΙ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΑΡΧΗΣ ΑΠΟΔΟΝΑΙ . ΝΕΛ . ΠΟ .
 ΚΑΙ ΟΚ ΑΠΕΔΟΣΑΝ ΤΩΝ ΤΕΤΤΑΡΩΝ ΕΤΩΝ ΚΒΙΟΙ
 ΧΧΧΧΗΔΔΠΕ-Ε . ΜΥΚΟΝΙΟΙ ΗΗΗ
 ΗΔΔ ΣΤΡΙΟΙ ΧΧΧΧΗΗΗΗΗ ΣΙΦ
 ΝΙΟΙ ΧΧΔΔΔΔΠΕ-Ε-Ε Η ΤΗΝΙΟΙ
 80. ΧΧΗΗΗΗ ΘΕΡΜΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ ΗΗΗΗ
 ΠΑΡΙΟΙ ΤΤΤΤΧΗΗΗΗ
 ΔΔΔ ΟΙΝΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ ΤΔΔΔΔ
 ΑΙΔΕ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΤΟΝ ΤΟΚΟΝ ΟΚ ΑΠΕΔΟΣΑΝ
 ΤΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΑΡΧΗΣ ΤΕΤΤΑ . ΩΝ
 85. ΕΤΩΝ ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΚΑΛΛΕΟ ΧΑ
 ΡΙΣΑΝΔΡΟ ΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΣΩΚΡΑΤΙΔΟ ΕΝ ΔΗ
 ΛΩ ΔΕ ΕΠΙΓΕΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟ ΙΠΠΙΟ ΠΥΡΡΑΙΘΟ .
 ΝΑΕΙΟΙ ΤΧΧΧΗΗΗ ΑΝΔΡΙΟΙ ΤΤ
 ΚΑΡΥΣΤΙΟΙ ΤΧΧΗΗΗΗ
 90. ΟΙΔΕ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΩΝ ΤΟΝ ΤΗΚΟΝ ΟΚ ΑΠΙΔΟ . ΑΝ ΤΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ
 ΑΡΧΗΣ ΤΕΤΤΑΡΩΝ ΕΤΩΝ ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΚΑΛΛΕΟ ΧΑΡΙΣΑΝ
 ΔΡΟ ΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΣΩΚΡΑΤΙΔΟ ΕΝ ΔΗΛΩ ΔΕ ΕΠΙΓΕΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟ
 ΙΠΠΙΟ ΠΥΡΡΑΙΘΟ ΑΓΑΘΑΡΧΟ . . ΡΙΣΤΩΝΟΣ ΔΗ . . ΟΣ ΗΗΗΗ ΑΓΑ
 ΔΕΗΣ ΤΥΟΚΛΕΟΣ ΤΗΝΙΟΣ ΗΗ . . ΕΥΦΡΑΙΝΕΤΟΣ ΕΥΦΑΝΤΟ ΔΗΛΙΟΣ
 95. ΗΔ ΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗΣ ΘΡΑΣΥ . . . Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΗΗΔ ΓΛΑΥ
 ΚΙΠΠΟΣ ΚΛΕΙΤΑΡΧΟ ΔΗΛΙΟΣ ΗΗΗΗΔ . . . ΩΝ ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ ΗΗ
 ΣΚΥΛΛΙΑΣ ΑΝΔΡΙΟΣ ΗΗ ΤΥΟΚΛΕΗΣ ΘΕΟ . . ΤΟ ΔΗΛΙΟΣ ΗΗΗ
 Η ΠΡΙΑΝΕΥΣ ΣΤΡΙΟΣ ΓΑΛΗ . ΣΙΟ . . ΔΔΔΔΠ . . . ΚΛΕΙΔΗΣ

ΤΩΝ = ΤΟΚΟ
 ΑΝΕΛΙΠΟΝ
 ΤΕΤΤΑΡΩΝ
 ΤΟΚΟΝ = ΑΠΕΔΟΣΑΝ
 ΑΓΑΘΑΡΧΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ = ΔΗΛΙΟΣ
 ΑΓΑΘΟΚΛΕΗΣ
 f. ΘΡΑΣΥΜΑΧΟ vel ΘΡΑΣΥΒΟΛΟ
 f. ΘΡΑΣΩΝ, sicuti mox ΘΡΑΣΩΝΟΣ
 f. ΘΕΟΠΙΣΤΟ vel ΘΕΟΦΑΝΤΟ
 f. ΗΗΗΔΔΔΠ = f. ΠΑΓΚΛΕΙΔΗΣ
 ΘΡΑ-

CIV DISSERTATIO VI.

ΘΡΑΣΥΝΝΑΛΟ ΔΗΛΙΟΣ ΠΙ ΙΚΩΡΕΩΝ ΘΡΑΣΩΝΟΣ...ΙΟΣ Η
 100. ΗΙΔΙΔΔ ΛΑΧΗΣ ΛΑΧΗΤΟΣ ΣΤΕΙΡΙΕΥΣ ΗΗΗ
 ...Α·ΣΙ... ΝΥΜΦΟΔΩΡΩ ΔΗΛΙΟΣ ΗΔΔΔ ΘΡΑΣΩΝ ΑΡΡΩΝΟΣ
 ΣΦΗΤΤΙΟ ... ΡΙΣΤΗΙΔΗΣ ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ ΤΗΝΙΟΣ ΥΠΕΡ ΟΙΝΑΛΟΚΛΕΟ
 ... ΝΙΟ ΗΗΔ.
 ΟΙ ΔΕ ΩΦΛΟΝ ΔΗΛΙΩΝ ΑΣΕΒΕΙΑΣ ... ΡΙΣΑΝΔΡ . ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗ
 105. ΣΙ ΕΝ ΔΗΛΩ ΔΕ ΠΑΛΑΙΟ Τ... ΤΟ... ΠΕ.ΡΑΓΜΕΝΟΝ ΑΙ ΔΕΙΦΥΓΙΑ
 ΟΡΙ... ΕΚ ΤΟ ΙΕ... ΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΟ ΔΗΛΙΟΗ. ΟΝ. ΟΣ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣ
 ΚΑΙ ΕΤΥ... ΠΙΓΕΝΗΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΣ Μ ΠΥΡΡΑΙΘΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΟ Μ.
 ΠΑΤΡΟ... ΗΣ ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ Μ.....
 ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ ΛΙ... ΠΠΟ . ΑΝΤΙΦΩΝ Τ . ΝΝΩ . ΟΣ Μ... ΔΟΙΤΕΛΗΣ ΑΝΤ... Ο
 150 Μ ΤΗΛ... ΗΣ ΠΟΛΥΑΡΚΟΣ Μ
 ΟΙΚ... ΕΝ ΔΗ... ΕΡΑΙ ΤΩ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ Τ... ΔΙΟ ΟΙΚΙΑ ΕΝ ΚΟΛΩ
 ... ΗΗΗ Ε... ΤΟΗ . Ε... ΩΝ ΑΛΕΕΟΣ ... ΚΕΡΑΜΕΙΑ . ΜΝΕΥΦΑ . . Ο .
 ΣΓ... ΤΟ ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ ΤΟ Α ΤΩΝ ΟΦΕΜΠΕΔΙΩΝ ΟΙ... Η ΗΝΑΡ ...
 ΠΟΗ... Ε... ΩΝ... Σ ΟΙΚΙΑ Η ΗΝ ΕΠΙΣΘΙ... Η... ΠΟ... ΣΧΑΔ
 115 ΚΕΙΟΝ Ο Η... ΙΠΠΩ... Ε... Ω. Ι... ΩΝ ΟΙΚΗΜΑΤΑ ΟΙΚΙΑ, ...
 ΙΚ... ΗΝ ΕΠΙΣΘΕΝΟ

f. ΔΗΛΙΟΣ. vel ΤΗΝΙΟΣ . ΣΥΡΙΟΣ . ΠΑΡΙΟΣ
 ΗΗΗ... ΔΑ . ΣΙΟΣ ΝΥΜΦΟΔΩΡΟ
 ΣΦΗΤΤΙΟΣ... ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ
 ΣΙΦΝΙΟ . ΜΥΚΟΝΙΟ
 ΕΠΙ ΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟ
 ΤΙΜΗ ΤΟΚΟ ΟΥ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟ
 ΙΕΡΟ ΤΟ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ = ΤΟΣ ΑΜΦΙ
 ΚΤΥΟΝΑΣ
 ΕΤΥΧΟΝ ΕΠΙΓΕΝΗΣ
 ΠΑΤΡΟΚΛΗΣ
 ΔΙΣΙΠΠΟ Μ = f. ΑΝΤΙΟΧΟ
 ΤΗΛΗΣΗΣ ΠΟΛΥΑΡΧΟ
 ΟΙΚΙΑΙ ΕΝ ΔΗΛΩ ΙΕΡΑΙ = ΤΟ ΔΗΛΙΟ
 ΚΟΛΩΝΩ Η ΗΝ ΕΡΑΣΤΟ = Α ΗΝ ΕΥΦΑΝ
 ΤΟ ut vers. 94
 ΟΙΚΙΑ Η ΗΝ ΑΡΙΣΤΙΠΠΟ
 Η ΗΝ ΕΚ ΤΩΝ... Σ = ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ Η
 ΗΝ ΤΟ

Thrasymali filius Delius drachmas l. Icoreo Thrasonis filius...ius drachmas c.
 100. CLXXX. *Laches Lachetis filius Stiriensis drachmas dcc.*
 ...a. si... *Nymphodori filius Delius drachmas cxxxx. Thraso Arrbonis*
filius Spbettius... Aristides Dinomenis filius Tenius pro Oenaloceo ...
 ...nio drachmas ccx.
Hi ex Delius obnoxii, vel damnati sunt impietatis Charisandro Archonte Athe-
 105. *ms, in Delo vero Palaeo. Multa foenus integrum non solutum, & perpetuum exilium*
..... ex Templo Apollinis Delii..... Amphichyonas,
&..... Epigenes Polycratis f. drachmis x̄ Pyrrhaethus Antigoni f. drachmis x̄
Patrocles Episthenis filius drachmis x̄.....
Aristophon Lippi filius drachmis x̄. Antiphen Tennonis f. drachmis x̄
... doeteles Antiuchi filius
 110. drachmis x̄ *Tel...es Polyarchi filius drachmis x̄.*
Domus in Delo sacratae Apollini Delio, domus in Colo-
no, quae erat ex.... figuli officinae, quae erant Euphanti
..... Balineum, quod..... Domus, quae erat Aristip-
pi..... Domus, quae erat Episthenis. Officina fabri
 115. *aerarii, quae erat Hipposthenis. Privatorum habitationes. Domus.....*
Domus, quae erat Episthenis.

II. Pulcherrimo praestantique Marmoru illustrando illud apprime conferre poterit, si in ipso veluti limine vitia, atque errores, qui variis in locis irrepere, perspicue distinguantur; praesertim vero lacunae, quae in exeso mutiloque Marmore subinde occurrunt, rite accurateque, si fieri id quidem poterit, suppleantur: ut exinde cetera, quae ad Historiam, Geographiam, sacrosque Deliorum, atque Atheniensium ritus, Archontes, ac Magistratus alios; Agones etiam, & Festa varia spectare poterunt, opportune demonstrantur. Etenim, quum neque Marmor ipsum, neque accuratum ipsius exemplar inspicere, Lectorumque oculis subiicere liceat, plurima dissimulari nunc debent, quae facile exinde de veteri Graecarum literarum forma colligi, vel observari profecto possent; ut ipsorum praesidio praecepta, & exempla plurima a Cl. Montfauconio tradita uberius exponi, vel confirmari possent. Itaque id unum observasse nunc libet, ex quo plurimus certe splendor lacunis aliquot in exeso Marmore rite suppleendis accedet; quod nimirum character O, saepius in Marmore pro diphthongo OY usurpatur: ut versu 5. ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΟ ΕΠΙ ΙΠΠΩ; ubi recepta iam characterum forma communique scri-

scribendi more nunc usitato diceretur: ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΘΑΡΗΛΙΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙ ΠΗΛΙΟΥ. Id vero eximiae Marmoris antiquitati mirifice consentit; sicuti vicissim ex pulcherrimo hoc Monumento Athenaei ⁽¹⁾ sententia confirmatur, qui Achaei tragici Poetae versus exscribens, quum Διονύσου nomen ita poculo inscriptum ΔΙΟΝΥΣΟ memorasset, observavit: λείπει τὸ υ σοχείον ἐπεὶ πάντες οἱ Ἀχαιοὶ τῷ ο ἀπεχρῶντο ἔ μόνον ἐφ' ἧς νῦν τάττεται δυνάμει, ἀλλὰ ἢ ὅτε τὴν δίφθογγον διασημαίνει τὸ ο μόνον γράφουσι: *deest postremum elementum Υ; quoniam litera Ο utebantur omnes Achaei non solum ea facultate, qua nunc pollet, sed etiam quum diphthongum significabat, Ο tantum pingentes.* Casaubonus hic observavit pro Ἀχαιοὶ Achaei rescribendum esse Ἀρχαῖοι antiqui: quod nempe mos ille non apud Achaeos solum, sed etiam apud veteres Graecos omnes, obtineret; ut hoc etiam illustri nitidoque monumento manifestissime demonstratur. Ita prope modum in antiquo Deliorum Marmore, quod Montfauconius exhibuit, atque ipse quoque in Praefatione iam protuli, character Ο pro diphthongo ΟΥ ponitur: ut in Sigei quoque Lapidis initio reperitur: ΦΑΝΟΔΙΚΟ: ΕΙΜΙ: ΤΟ: ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ: ΤΟ: ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ; idemque prorsus characteris Ο valor in celeberrimis Herodis Attici Columnis conspicitur, ⁽²⁾ quibus ille veterem Graecorum scribendi morem expressit. Sic, ut exemplis istis a Chishullo laudatis exemplum aliud adiciam, in Parisiensi Marmore, quod ad annum 3. Olymp. LXXX. referendum esse demonstravi, ⁽³⁾ legitur: ΝΟΜΕΝΙΟΣ; eademque lege semel iterumque ΘΟΥΚΥΔΙΔΕΣ: ubi modo ΝΟΥΜΕΝΙΟΣ, & ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ scriberemus; quamvis alibi ΦΟΥΡΟΣ, & . . . ΟΥΡΑΡΧΟΣ occurrat: quod nimirum uterque characteris Ο simulque diphthongi ΟΥ valor iis temporibus usurpari consueverit. At non facile profecto doctissimo Chishullo concesserim veteris illius Graecorum moris exemplum aliud haberi in antiquissima Tabula, quae in Phanagoriae Urbis rudibus inventa fuit: ΘΕΟ ΑΠΑΤΟΡΟ: quod ille legendum, & explicandum esse putavit ΘΕΟΥ ΑΠΑΤΟΥΡΟΥ *Deae Veneris Apaturae.* Quamvis enim in secundo loco Ο, pro ΟΥ exaratum esse videatur, in extremis tamen locis Ο, pro Ω, quod iis temporibus nondum invaluerat, scriptum putaverim; adeoque ΘΕΩ ΑΠΑΤΟΥΡΩ hic explicandum existimo, idque facile exemplis aliis ostendi posse conspicio. Quemadmodum vero characterem Ο pro ΟΥ in variis hisce Marmoribus usurpatum esse iam diximus, ita vicissim alicubi diphthongus ΟΥ, pro simplici Ο posita apud Athenaeum ⁽⁴⁾ ipsum occurrit; quod etiam exemplis aliis, sed ex monumentis longe recentioribus, ostendi posset. Quandoquidem vero in Marmoribus illis, quae Neaechmi, Evaeneri, & Euthycriti Archontis anno posita Cyriacus primum, mox etiam Sponius Athenis exscripsit, diphthongus illa ΟΥ conspicitur, perspicuum fiet inter Olymp. ci. qua Sandvicense Marmor excitatum fuit, atque Olymp. cxv. quam Archontes illi praecessere, veterem illam diphthongi formam Athenis obsolevisse; ut ubique maioris perspicuitatis amore non Ο simplex, sed ΟΥ, tum in Scriptoribus, tum in Marmoribus etiam adhiberetur.

III. Quod vero ad lacunas, & hiatus omnes spectare poterit, qui in Marmore reperiuntur, illi facile duas in classes secerni dirimique possunt; ut in aliis quidem aut aliquae vocum literae, aut integrae subinde voces; in aliis vero numerici solum characteres, vel notae numerales exciderint. Vtriusque generis lacunas explere, evanidasque literas, aut notas restituere sic enitar, ut in numeralibus quidem, nisi mea me fallit opinio, id ubique fere praestiterim; in vocibus vero plura restituerim, sed plurima quoque intacta, vel desperata reliquerim. Ac de emendationibus quidem, quae ex ipso Marmoris contextu sponte quadam sua profluere videbantur, nihil hic dicam; quippe quum facile intelligi probarique illae possint, ut ex. gr. in 8. versu pro ΕΡΓΑΜΜΑΤΕΥΕΝ, quod temere irrepserat, rescribendum esse ΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝ. Nonnullas solum indicasse hic libuit, quae paullo obscuriores videri fortasse poterant. In versu 16. legi ΤΟ ΤΟΚΟ, non modo quod interiectae lacunae
ο
spa-

(1) Lib. XI. c. 5. (2) Gruter. pag. 17. n. 1. (3) Fast. Attic. Tom. I. pag. 162. (4) Lib. X. c. 20.

spatium, sensusque perspicuitas id exigere videbatur; verum etiam quod in I. Classe Civitates illae memorentur, quae non τὸν τόκο, integrum nempe foenus, sed aliquam solum τὸ τόκο, hoc est *foenoris* ipsius partem persolverant: quemadmodum in II. Classis initio explicite legitur: τὸ τόκο ἀπέδοσαν ex foenore solverunt; atque in IV. Classe recensentur Civitates illae, quae τὸ τόκο, ὃν ἔδει αὐτὰς ἀποδοῦναι, ἀνέλιπον, ἢ οὐκ ἀπέδοσαν ex foenore, quod oportebat ipsas solvere, reliquerunt, neque solverunt. Exinde vero in 21. versu vocem ΠΑΡΙΟΙ excidisse, certoque restituendam esse conieci. Etenim, si in I. Classe recensentur Civitates illae, quae foenus foenorisque partem persolverant; in IV. vero quae partem foenoris adhuc persolvere tenebantur, quis aperte non videat Civitates omnes, quae in IV. Classe numerantur, in I. quoque numeratas esse oportere? Ergo, quum in IV. Classe ΠΑΡΙΟΙ *Parii* nitide diserteque exprimantur, ipsorum nomen etiam in I. supponi reddique debet; adeoque in 21. versu, ubi sex literarum lacuna reperitur, ΠΑΡΙΟΙ *Parii* restitui debet.

In 24. versu perspicue legi, supplerique debet ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ *summa*; adeoque unius solum characteris, vel numeralis notae locus supererit, ut inferius ostendetur.

In 27. versu unius quidem literae lacuna superesse conspicitur; sed integra tamen ΙΔΙΩΤΩΝ vox intelligi supplerique debet, quae non explicite, ut in Classis eiusdem fine, sed notae compendiique instar expressa ibi fuerit.

In 33. versu, nisi quadratarum, vel exscriptoris vitium irrepserit, notae, vel contractionis ope ΔΗΛ, pro ΔΗΛΙΟ exaratum fuit. Siquidem duos characteres alios, vel numerales notas ibi restituendas esse mox ostendetur. Vicissim vero in 34. quamvis trium characterum spatium exprimat, duplex tamen character ΔΙ supplendus erit.

In 42. vox ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ superius etiam adhibita reponi debet.

In 47. versus sine character Σ a quadratarum omissus, vel evanidus adiungendus erit; quemadmodum in 49. quamvis nullum lacunae vestigium superfit, character Σ inseri debet, ut legatur ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ prorsus ut in 54. scriptum conspicitur.

In 62. perspicue ΘΕΩ supplendum erit, ut Apollo exprimat, cui *Delia* Festa peragebantur, ut inferius demonstrabitur.

In 67. versu, quamvis duarum solum literarum hiatus superfit, legendum tamen videtur ΕΙΣ ΤΗΝ; nisi fortasse cui libeat superstitem characterem Σ in Ν refingere, adeoque solum ΕΙΣ restituere.

In 69. versu ΠΕΤΑΛΑ ΧΡΥΣΕΑ *folia aurea* restitui, quod repente ΧΡΥΣΩΣΙΣ *deauratio* subiiciatur: ita nimirum legendum esse perspicuus Marmoris sensus ostendit, quamvis Taylorus ΧΡΥΣΩ. ΕΙ nobis expresserit.

In 71. versu quamvis ΕΠΙ ΚΟΜΙΔΗ, vel ΣΥΝΚΟΜΙΔΗ, sicuti mox ΕΠΙ ΠΕΝΤΕΚΟΣΤΗ suppleri, lacunaeque spatium expleri sic posset; attamen ΚΟΜΙΔΗ potius, & ΠΕΝΤΕΚΟΣΤΗ ego legerim; sicuti superius cetera recto casu exprimuntur, atque etiam repente ΤΡΟΦΑΙ memorantur. Itaque post vocem ΕΟΡΤΗΣ tres numerales notae; post ΒΩΩ duae solum exciderunt, quas modo coniicere, vel divinare vix possumus.

In 75. certissime reponi debet ΑΝΕΛΙΠΟΝ, ut exprimat Civitates illas foenus, quod solvere tenebantur, distulisse.

In 94. Fortasse suppleri legique debet ΑΓΑΘΟΚΛΕΗΣ; cuiusmodi nomen, sicut etiam ΥΨΟΚΛΕΗΣ, in 31. versu reperitur.

In 104. Quamvis ibi *quatuor* solum, non *quinque*, characteres excidisse indicentur, legerim tamen ΕΠΙ ΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟ.

In 105. Restituendum arbitror ΤΙΜΗ ΤΟΚΟ Ο ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΕΙΦΤΓΙΑ: ut nempe exprimat in multa iis irrogata integrum foenus, quod exactum solumque non fuerat, simulque perpetuum exilium contineri.

In 106. Suppleverim ΟΡΙ . . . ΕΚ ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΟ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ,

In 107 Sensus perspicuitas exigere videtur, ut legatur ΕΤΥΧΟΝ ΕΠΙΓΕΝΗΣ, quod nimirum multam illam accepere Epigenes, alique mox in Marmore nominati.

In 109. Quum post aliorum nomina character M *myriadi* exprimendae exaratus occurrat, hic etiam ΔΙΣΠΠΙΟ M restituendum existimo. In fine facile AN- TIOXO, moxque ΤΗΛΗΤΗΣ ΠΟΛΥΤΑΡΧΟ restitui poterit.

In 111. Quum domus Apollini Delio sacrae mox numerentur, perspicue corrigi supplerique debet: ΟΙΚΙΑΙ ΕΝ ΔΗΛΩ ΙΕΡΑΙ ΤΟ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΟ ΔΗΛΙΟ.

In 112. Legendum ΚΟΛΩΝΩ. Quumque perspicue mox illius nomen exprimatur, cuius domus illa fuerat, ita quoque hic levi facillique mutatione rescribendum arbitror Η ΗΝ ΕΡΑΣΤΟ; atque ita prorsus post ΚΕΡΑΜΕΙΑ corrigendum legendumque puto Α ΗΝ ΕΥΦΑΝΤΟ.

In 113. ΟΙΚΙΑ Η ΗΝ ΑΡΙΣΤΗΠΠΟ.

In 114. Fortasse supplendum Η ΗΝ ΕΚ ΤΩΝ.

In ceteris autem lacunis characteres quidem aliqui suppleri, sed certo tamen illae corrigi supplerique non possunt.

IV. Proximum autem est, ut vitiatis mutilisque vocibus in Marmore restitutis, lacunas etiam illas supplere enitar, in quibus numerales notae exciderunt. Vt autem id clariori quo poterit ordine peragatur, illud in ipso veluti limine observari debet, quod characteres illi, vel numerales notae, quae pro veteri Graecorum more exaratae sunt, ut in *Prolegomenis ad Notas Graecorum* pag. xxiii. exposui, *drachmas* significant, quarum quaelibet obolis *sex*, ipsorumque singuli vel 6, vel 8, vel 10. aereis componebantur. Ex *centum* vero drachmis Atticis *mina*, & ex eiusmodi 60. minis *Talentum* Atticum constabat: ut proinde in Talento 6000 drachmae continerentur. Itaque perspicuus certusque eiusmodi characterum valor is esse debet, qui in subiecto schemate demonstratur:

Τ	6000	Η	100
Ϟ	5000	Ϡ	50
X	drach- mae 1000	Δ	drach- mae 10
Ϟ	500	Π	5

Atque in iis quidem characteribus, vel numeralibus notis rite explicandis nulla propemodum obscuritas esse potest, quum iidem saepissime in monumentis aliis occurrant. Longe tamen maxima difficultas characteribus aliis inesse conspicitur, qui alicubi in Marmore reperiuntur, nimirum F, I, C. Etenim character F in aerea quidem Heracleenti Tabula observatur; (1) sed ibi non aliud, quam asperum spiritum graecae vocali praefixum, significat; hic vero numeralis notae locum certissime obtinere debet. Character I saepissime in Graecis Marmoribus occurrit, ibique vel *unum*, vel *decem* significat, adeoque drachmarum unitates hic exprimere videretur; sed character alius Η, qui inter ipsum & characteres alios Δ, vel Π ponitur, perspicue ostendit eiusmodi nota I drachmas designari non posse. Denique character C, ut Cl. Gorius observavit, (2) in pluribus Etruscorum Nummis a Dempstero, & Gorio expressis conspicitur, quamvis alicubi inverso situ ita Ϟ exprimatur; sed in nullo prorsus Graecorum monumento reperitur, in quo vel *quinque*, vel *sex* non significet: qui certe valor hic illi affigi concedique non poterit, quum ipsius potestas minor alterius I potestate esse debeat; sicuti characteris I valor alterius F valore minor conspicitur; quum ubique characteres isti hoc ordine describantur F, I, C: in quo proinde maior semper minorem ordine praecedat. Itaque quis insolitis characteribus istis valor affingi unquam poterit? Certe in prima Classe character F bis, character I octies, & C semel reperitur; atque in summa, quae postremo loco ver. 58. velut ex illis collecta subiicitur, habetur F quater, & semel C: quod argumento certe esse posset characterem I *octies* acceptum duobus F, adeoque quatuor I unico F, aequales esse; & tamen in 19. Marmoris versu reperitur F-F II II: quod fieri certe non poterat si quatuor I uni-

(1) Observ. Liter. Tom. III. pag. 296. (2) Defens. Alphab. Etrusc. pag. 202.

co H aequales essent; perspicue nimirum in hac hypothese scriptum foret HHH, Ita propemodum, si universa characterum illorum multitudo variis in locis expressa in unum colligatur, in tribus Classibus H *duodecies*, itidemque I *duodecies* reperitur; adeoque, quum in totali Classium summa legatur H *quater*, & I *ten*, partialis aliqua summa totalem excederet. Denique, si caractere H drachma, & I obolus exprimatur, quum nota H quatuor I composita videatur, drachma ipsa quatuor solum obolis aequalis esset; quod a perspicuis Veterum testimoniis abhorret. Ita propemodum in II. Classe ubi 12 H, totidemque I reperiuntur, drachmae 13, & oboli 4 adiungendi forent; quum tamen in totali summa H *quatuor*, & I *tres* exprimantur. Hinc, quaecumque hypothese eligatur, semper aliqua in characteribus istis obscuritas, atque perplexitas esse debet; ut proinde, vel minutiorem illam supputandi methodum ab Atticis usurpatam nobis incognitam, atque inexplicabilem fateri liceat; sive potius, ut arbitror, vitium, ac errorem aliquem in Marmore suspicari, qui ex notissimo Atticae monetae valore corrigi, vel emendari nunc debeat. Itaque nullus hic dubito quin character H *drachmas*, ipsarumque unitates exprimat; itidemque character I *obolos*, quorum *sex* drachmam conficiunt; quamvis in Oxoniensi Marmore simplices drachmarum numeri semper caractere I designentur; ut Num. xvi. mox ostendetur; quemadmodum in hoc ipso Marmore ubi 109. boum numerus indicatur, character ille I unitates significat. Character autem C *aereis* fortasse exprimendis adhibitus videretur; sed, quum eiusmodi nota, sive character in totali pecuniarum summa non appareat, sed in illa solus character I, vel obolorum numerus exprimatur, character ipse C aereos exprimere non poterit; alioquin ille octies in Marmore reperiretur, ut ex illis octo C integer obolus conficeretur, quum tamen semel tantum ver. 19. in illo nobis occurrat. Ergo quemadmodum Cl. Gorius in variis Etruscorum Nummis characterem ipsum C *semissis* notam esse putavit; ita quoque in nostro Marmore hunc *semiobolo*, hoc est oboli semissi, designando usurpatum esse putaverim. Quandoquidem vero certissime, ut superius ostendi, in I. Classis summa error irrepfit; adeoque character aliquis in illa corrigi, resingique debet, pro HHH C, quae modo in illa conspicitur, rescribendum arbitror HHH II C hoc est drachmas 3. obolos 2 cum *semisse* oboli. Ita nimirum perspicue certoque integra cuiuslibet Classis summa constabit, tandemque universa trium Classium summa partialibus cuiuslibet Classis summis una collectis accuratissime respondebit; ut clariori quo poterit ordine nunc ostendetur.

V. Atque, ut a prima Classe exordiar, illa nimirum, in qua foenoris a Civitatibus exacti summae recensentur, si notae numerales adhuc in illa superstitibus ordine colligantur, postremaeque notae, ut superius, emendentur, summam constituunt, quae in subiecto schemate collocatur sub B

A	B
T 3	T 3
X 3	X 3
H 9	H 5
Δ 9	Δ 9
F 3	F 3
I 2	I 2
C 1	C 1

At in in Marmore dicitur universam I Classis summam eam esse oportere, quae exhibetur sub A, ergo in extrito Marmore quatuor H prorsus exciderunt, quae proinde non ver. 21 ubi solum *Pariorum* nomen supplendum esse iam dixi, sed versu 18. & 24. hoc est *Ceorum*, & *Thermaeorum* summae restitui debent, quum ipsarum utraque mutila, & imperfecta videatur. Sed *Thermaeorum* summae unica solum H adungi potest, alioquin character III in illa conspiceretur; eademque prorsus ratione *Ceorum* summae quatuor H adungi non pos-

possunt, ergo Ceis quidem tres Η, unica vero Thermaeis adiungi debet; atque ita characteres omnes in I Classe suppleti, lacunaeque repletae erunt; ut in hac serie conspicitur:

	<i>imperfectae</i>	<i>suppletae</i>
<i>Ceii</i> . . .	ΗΙΔΔΔΗΗΠΠC	ΗΗΗΗΙΔΔΔΗΗΠΠC
<i>Thermaei</i>	ΗΗΗ. . . φάλαιον	ΗΗΗΗ κεφάλαιον

Integra vero primae Classis summa iam explorata, aliarum quoque Classium summam ita explorari, colligique posse putaverim. Univerſa trium Classium summa, ut verſ. 58. 59. 60. exhibetur est A;

	A		B		C
	T 8		T 3		T 5
	X 4		X 3		
	H 6		H 9		H 6
	Δ 4		Δ 9		Δ 5
	Η 4		Η 3		Η 1
	I 3		I 2		
			C 1		C 1

sed summa I Classis est B; ergo summa II & III Classis una coniunctarum erit C, hoc est Tal. 5. drachmarum 651. una cum oboli *semisse*; sed univ-
ersa secundae Classis summa, quae ver. 43. in Marmore exhibetur, desinit in ΔΔΠ, hoc est 25. ergo III Classis summa desinere debet in ΔΔΠΗC. Sed cha-
racteres adhuc in illa superstites summam conficiunt T 3 & 1606. drachma-
rum; adeoque desineret in ΧΙΗΗΠΗ; ergo in partialibus summis, quae in hac III
Classe lacerae, vel imperfectae conspiciuntur, numerales notae ΔΔC certissime
adiungi debent:

	<i>imperfectae</i>	<i>suppletae</i>
<i>Episthenes</i>	ΗΗΙΔΔΔΔΔ.	ΗΗΙΔΔΔΔΔC
<i>Nemora Rben.</i>	ΤΤΧΗΗ.	ΤΤΧΗΗΗΔ
<i>Domus</i>	ΗΗΙΔ. ΔΔΔΠ	ΗΗΙΔΔΔΔΠ

Sed Epistheni character Δ adiungi non poterit, alioquin integra summa foret Η; ergo solum C, quod in III. Classe deesse iam vidimus, adiungi ibi debet. Do-
morum summae character alius interferi non potest, quam solus Δ; ideoque adie-
ctis C, & Δ iam tertiae Classis summa foret T 3. & 1616 drachm. & oboli
semissis, adeoque desineret in ΔΠΗC; sed illa desinere debet in ΔΔΠΗC, ergo
in Nemorum summa, ubi lacuna reperitur, character alius Δ adiungi debet,
ac reliqua numeralis nota, quae in illo deesse conspicitur, erit Η. Itaque sum-
mis ita restitutis integra III Classis summa erit T 3. & 1726. drachmarum, &
obol. ½ quae si cum I Classe, hoc est cum T 3. & 3993 drachmis, obolis 2 ½
coniungatur, conficiet summam T 6. dr. 5719. ob. 3. quae, si ex totali trium
Classium summa, hoc est ex T 8. dr. 4644. ob. 3. subtrahatur, supererit II
Classis composita ex T 1. dr. 4925. ut inito calculo hic expressum conspici-
tur:

<i>Summa totalis</i>	T 8. dr. 4644. ob. 3.
<i>I. & III. Classis</i>	T 6. dr. 5719. ob. 3.
<i>II. Classis</i>	T 1. dr. 4925.

Itaque in hac hypothese II. Classis summa ita brevissime exprimenda foret
ΜΗΗΗΗΗΔΔΠ: ut nimirum character Μ *myriadem*, hoc est Talentum unum, &
quatuor drachmarum millia significet. Sed in ipso Marmore ver. 43. ubi II.
Classis κεφάλαιον *summa* exhibetur, duorum tantummodo characterum locus con-
spicitur, atque ibi certissime priores characteres illi ΜΗΗ restituuntur; ergo
cha-

character alius H hic inferi non poterit; quemadmodum illi ne in partialibus quidem II Classis summis locus aliquis esse potest: ergo II Classis summa maior esse non poterit T. 1. dr. 4825; & character alius H, qui neque I, neque II Classi adiungi potest, & tamen in totali Classium summa reperitur, in aliquem III Classis locum transferendus erit, fortasse in Episthenis; ut proinde vera III Classis summa esse debeat T. 3. dr. 1826. $\frac{1}{2}$. Hinc peculiaris, & distincta cuiuslibet Classis summa ea prorsus esse debet, quae in subiecta serie proponitur:

I. Cl.	T. 3.	dr. 3993.	ob. 2.	$\frac{1}{2}$
II.	T. 1.	dr. 4825.		
III.	T. 3.	dr. 1826.		$\frac{1}{2}$
<hr/>				
summa	T. 8.	dr. 4644.	ob. 3.	

Iam vero integra II Classis summa sic a me restituta, peculiare etiam ipsius summae, quae mutilae in Marmore conspiciuntur, restitui, adeoque lacunae singulae suppleri poterunt. Etenim characteres, aut numerales notae adhuc in Marmore superstites conficiunt summam A;

A		B	
X	4		
H	4	H	3
Δ	9	Δ	2
Π	1	Π	1
Γ	4		
I	4		

sed vera Classis summa, ut in postrema Marmoris parte ver. 43. conspicitur, definit ut in B; ergo in Marmore characteres isti ΔΔΠΠ certissime adiungi debent, ut illi cum superstilibus notis □ΔΔΔΔΠΓΓΠΠ coniuncti summam efficiant, quae desinere possit in HΔΔΠ. Eiusmodi vero characteres ΔΔΠΠ ceteris adiungendi peculiaribus summis interferi debent, quae lacerae conspiciuntur, hac nimirum ratione

<i>imperfectae</i>	<i>suppletae</i>
Agathocles . . Δ . .	HΔΔΠΠ
Theognetus . . HHHΔ	THHHHΔ
Leucinus . □HHH . Δ Δ Δ	□HHHΔ Δ Δ Δ

Etenim character Δ Theogneti summae adiungi non potest, alioquin ille characteribus H praeponeretur. Leucini autem summae nonnisi unicus Δ adiungi potest, alioquin character □ in Marmore reperiretur; ergo unicus Δ in Leucino, reliquae notae ΔΠΠ in Agathocle suppleri debent: quumque in Leucino alterius etiam literae locus superfit, neque amplius alter Δ adiungi ibi possit, in illo character H restitui supplerique debebit. Itaque ex characteribus adhuc in Marmore conspicuis, simulque ex aliis HΔΔΠΠ hac ratione nuper inventis prodibit summa B

A		B		C	
T	1			T	1
X	4	X	4		
H	8	H	6	H	2
Δ	2	Δ	2		
Π	1	Π	1		

sed integra II Classis summa esse debet A; ergo adhuc in Marmore desideratur summa C, hoc est T & HH. Sed Theogneto nonnisi unicus H adiungi potest, alioquin fieret □; & in Agathocle spatium eidem H recipiendo aptum conspicitur, ergo unicus H in Theogneto, alter in Agathocle adiungendus erit. Quamvis enim
dua-

duarum literarum lacuna, quae ver. 33. initio summae conspicitur, ubi duos characteres H, & Δ inferendos esse iam diximus, characteribus IO replenda videatur, ut cum ΔΗΛ qui praecesserat, efficiant ΔΗΛΙΟ, numeralibus tamen notis replenda illa fuerit, quum facile vox illa ΔΗΛ truncari, compendiique instar indicari potuerit; numerales autem notae alibi collocari, sive suppleri non possint. Denique character Τ, qui certissime in II Classe reperiri, adiungique debet, alibi inferi non poterit, quam in *Theogneto*, ubi locus unus initio adhuc implendus conspicitur.

Quandoquidem ergo II Classis summa esse debet Τ 1. & 4825. drachmarum, atque in Marmore ver. 43. ante characteres ΗΗΗΔΔΠ, qui supersunt, duae solum literae adiungi possunt, perspicue apparet ibi characteres ΜΠΙ adiungendos esse: ita nimirum characteres ipsi ΜΠΙ, hoc est Talentum, & drachmae 4500, notis adhuc superstitibus adiectae, Τ & 4825. drachmas conficiant, cuiusmodi prorsus integram II. Classis summam esse oportere iam demonstravimus.

VI. Verum, ut ab implexis eiusmodi Notarum generibus, atque obscurioribus veluti symbolis ad Siglas alias Marmoris inscriptas digrediar, in ipsa Marmoris fronte characteres isti Ε. Θ conspicuntur. Cl. Taylorus ita Siglas illas interpretatur Εὐνοία Θεῶν *Benevolentia Deorum, Diis Benevolis*: quemadmodum prorsus characteres ipsos Ε. Θ. Oxoniensi Marmoris ⁽¹⁾ praefixos Maffei ⁽²⁾ explicandos esse putavit Θεοῖς Ἐπινοῖοις *Diis Invariantibus*. Vtriusque coniecturam, vel interpretationem facile exemplis aliis illustrari, vel confirmari posse iam monui, ⁽³⁾ quum in Latinis etiam Marmoribus habeatur DIIS PROPITIIS. ⁽⁴⁾ Ita quoque Ἐπιχθωνίους Θεοῖς *Diis Superis* in nostro Marmore exponi, legique posse observavi; quum apud Gruterum ⁽⁵⁾ nitide explicateque habeatur ΘΕΑ. ΕΠΙΧΘΩΝΙΩ ΤΥΧΗ *Deae Superae Fortunae*. Quumque in Florentino Marmore, quod a Sponio ⁽⁶⁾ profertur, ΙΣΙΣ ΕΠΙΚΟΟΣ *Iris Obsequens*, & in Gruteriano ⁽⁷⁾ ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΥΑΚΟΥΣΤΟΣ *Hercules Obsequens* habeatur; in nostro etiam Marmore Ἐπίχοις, vel Ἐυακέστοις Θεοῖς intelligi fortasse posse conieci. Quandoquidem vero Marmor istud Athenis positum fuit, pecuniaeque recensionem continet, quae ab Amphictyonibus exacta, atque in Apollinis Delii honorem impensa fuerat, facile in ipso Marmoris titulo exarari potuit Ἐπιχωρίους Θεοῖς *Indigenis Diis*; quum Apollo, & Diana in Insula Delo nati, adeoque Dii Deliorum Ἐπιχωρίοι, vel *Indigenae* dicerentur: quemadmodum prorsus Marmor aliud a Reinesio ⁽⁸⁾ profertur ΘΕΟΙΣ ΠΑΤΡΙΟΙΣ dicatum; & in Sponiani Marmoris ⁽⁹⁾ initio legitur: ΘΕΟΙΣ ΠΑΤΡΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΙ; atque in latino Marmore ⁽¹⁰⁾ habetur DIS. DEAB. PATR. SACR. Coniecturis istis alibi iam expositis addidisse nunc libet fortasse legi etiam posse Ἐπιφανέστατῳ Θεῷ *Praesentissimo Deo*, quod in Doniani quoque Marmoris titulo reperitur; ⁽¹¹⁾ nisi fortasse cui libeat Ἐπικειμένῳ Θεῷ *Adiacenti Deo*, vel Ἐπικειμένοις Θεοῖς *Adiacentibus* proximisque *Diis* interpretari, quod in Muratorii ⁽¹²⁾ Lapide observavi. Quid vero si characteres illi non *Deum*, eiusque titulum designent, sed exprimendae potius Marmoris erigendi causae, vel epigraphes argumento praefixi ibi fuerint? Certe, quum nihil aliud in Marmore, quam τῷ τόκῳ εἰσπραχθέντος Θεοῖς *foenoris exacti positio*, calculus, ratio, vel supputatio contineatur, non plurimum fortasse ego fallar si Ἐισπραχθέντος, sive Ἐισπραχθέντων Θεοῖς *Exacti ratio* hic intelligi legique posse conieciam; quum vox illa Θεοῖς hac ipsa phrasi, vel sensu a Graecis Scriptoribus usurpetur, ut dati acceptique calculus, & supputatio exprimat; quemadmodum prorsus in eodem illo Oxoniensi Marmore superius laudato post Notas Ε. Θ. repente primi versus initio legitur: ΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΠΟΙΩΝ *Calculus Sacrificulorum*, quod ibi nimirum donaria in Artemisio facta recenseantur; ipsorumque supputatio a *Hieropoeis*, iis nempe, qui Sacris praerant, exhibita contineatur.

VII. Sed haec leviora certe videri poterunt, si cum ceteris conferantur, quae

(1) In Append. num. 13. pag. 295. (2) Siglae Lapid. pag. 54. (3) Ad Notam Ε. Θ. (4) Gruter. pag. 4. n. 9. 10. (5) Pag. 75. n. 3. (6) Pop. Attic. pag. 208. (7) Pag. 49. n. 1. (8) Claf. I. pag. 172. & Mas. Oxon. pag. 287. (9) Pop. Attic. pag. 225. & Murat. pag. 137. n. 1. (10) Reines. Claf. I. pag. 224. pag. 213. (11) Claf. I. n. 141. pag. 50. (12) Pag. 169. n. 3.

quae ex pulcherrimo hoc Marmore deduci possunt, ut plurima de Archontibus, Amphictyonibus, Scribis, Architheoris, Trierarchis, Atticae Populis, Deliorum Festis, vel haecenus incognita proferantur, vel perperam a Scriptoribus tradita corrigantur. Atque, ut ab Archontibus ipsis exordiar, *quatuor* eponymi Athenientium Archontes variis in locis in Marmore memorantur, omniumque nomina in 85. & 91. versu ab Amphictyonibus, qui exigendo foenori instituti fuerant, sic ordine recensentur: ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς τεττάρων ἐτῶν ἐπὶ Ἀρχόντων Ἀθήνησι Καλλέο, Χαρισάνδρο, Ἴπποδάμαντος, Σωκρατίδο *nostri magistratus tempore quatuor annorum sub Archontibus Athenis Callia, Charisandro, Hippodamante, Socratide*. Exinde vero manifestissime apparet Marmor istud anno 3. Olymp. cl. excitatum fuisse, quo *Socratides* Eponymorum Archontum Fastis inscribitur; quum reliqui tres praecedentibus annis imperaverint. Perspicue quoque colligitur Archontem illum, qui anno 4. Olymp. c. Fastis inscribitur, non *Chabriam*, ut perperam in Sigonio legitur, sed vere *Calliam*, ut in Diodoro exprimitur, appellatum fuisse; nisi fortasse potius *Calleae* nomen retinendum sit. Certe in Oxoniensi etiam Chronico ⁽¹⁾ Archontis huius ΚΑΛΛΕΟΥ nomen eodem prorsus modo, ac in nostro Marmore, expressum conspicitur; idque *ex errante forte typographo* profluxisse putavit Palmerius, adeoque legendum existimavit ΚΑΛΛΙΟΥ. Sed vera tamen Marmoris Chronici lectio perspicuo huius etiam Marmoris testimonio confirmatur, in quo saepius constanterque Archon ille *Calleas* vocatur. Ita quoque, quum Archon alius, qui Calliae successit, semel iterumque *Charisander* in Marmore nominetur, ipsius nomen in Diodoro, ceterisque Fastis omnibus emendari debet, in quibus ille *Chariander* vocatur; sicuti perperam apud Diodorum ipsum *Hippodamus* Archon alius appellatur, qui certissime Marmoris huius praesidio *Hippodamas* vocandus erit. Id vero commode praeclareque factum, quod non Eponymi solum Athenientium Archontes, sed Archontes etiam illi in Marmore nominantur, qui quatuor annis ipsis in Delo imperaverint, nimirum *Epigenes, Palaeus, Hippias, Pyrrhaetus*; ipsorumque tempus, ac magistratus ita cum Athenientium Archontum tempore, vel magistratu confertur, ut unus idemque prorsus archontici anni cardo apud utrosque manifestissime demonstratur; ut quemadmodum nempe Callias Athenis Hecatombaeone mense anno 4. Olymp. c. magistratum suscepit, ita quoque Epigenes tunc in Delo magistratum ipsum inierit. Itaque iam nullus dubitandi locus supererit quin in Delo quoque Archontes Eponymi ab Athenientium Archontibus distincti quotannis eligerentur, quamvis Insula Athenientium imperio subiecta foret, ipsorumque legibus uteretur; adeoque facile Deliorum Archontes ex ipsis Athenientium civibus eligerentur: ut Isocratis ⁽²⁾ testimonio erudimur ab Athenientium in socias subiectasque Vrbes Ἀρχοντας *Archontes* mitti consuevisse. Id quidem coniecturis, & exemplis aliis non obscure, ut opinor, in Fastis Atticis ⁽³⁾ demonstraveram, ubi singulos Archontes illos, qui in Delis Marmoribus observantur, nempe *Phaedriam, Aristaeobnum, Zenonem, Dionysium, Lyciscum, Naufiam*, quamvis a Meursio Athenientium Fastis inscripti forent, atque Cl. etiam Orvillius illos *minime Deliacos, sed Athenienses, Archontes statuerit*, ⁽⁴⁾ ex iis expungendos, ac Pseudeponymos esse observavi; quod illos nimirum non ad Athenienses, sed ad Delios solum, referendos esse censerem. Sed coniecturis illis gravissima iam Marmoris huius auctoritas adiungatur; qua nitide diserteque confirmatur Deliorum Archontes ab Atheniensibus distingui oportere, adeoque in Deliorum Decretis non Athenienses, sed Delios, Archontes inscriptos existimari.

VIII. Quemadmodum vero Eponymos Deliorum Archontes ab Eponymis Athenientium Archontibus distinguendos esse perspicuo certoque Marmoris huius testimonio demonstratur, ita quoque *Amphictyonas* etiam quosdam Athenis extitisse conspicimus, qui a celeberrimis Amphictyonici Concilii sociis accuratissime distingui debent; quamvis illi a nullo prorsus Scriptore memo-

ren-

(1) Epoch. 71. lin. 83. (2) In Panathen. (3) Tom. I. pag. 370. (4) Exercit. de Delo pag. 7.

rentur, sed prima certe ipsorum mentio, eorumque nomen in hoc uno Marmore repente nobis occurrat. Ut eiusmodi Atheniensium *Amphictyonum* varietas, atque distinctio clarius, & accuratius ostendatur, observasse iuverit varias Graeciae Nationes a primis usque temporibus certo quodam societatis genere, atque inito veluti foedere coniungi coepisse, ut statis quibusdam temporibus Legati in singulis eligerentur, qui patriae Civitatis, vel Nationis nomine *autumno* quidem ad Pylas, *vere* autem Delphos convenirent, ibique de publicis Graeciae rebus, ⁽¹⁾ de communi faustitate, de sacris, de pace, vel bello communibus suffragiis decernerent. Conventus ille, sive Concilium ex universis Graeciae Populis compositum *Amphictyoniam* vocari consuevit: sive quod in illo *Ἀμφικτύονες* *circumpositi* Populi convenirent, ut Harpocratio ex Anaximene, & Androtion ⁽²⁾ putarunt; sive potius, ut Harpocratio ipse ex Theopompo, Pausanias, ⁽³⁾ Etymologus, & Dionysius Halicarnassensis ⁽⁴⁾ existimavit, quod ab Amphictyone Rege originem, nomenque acceperit. Certe in Marmoreo Oxoniensi Chronico perspicue legitur: ⁽⁵⁾ Ἀφ' ἑ Ἀμφικτύων Δευκαλίωνος ἐβασίλευσεν Θερμοπύλαις, ἢ συνῆγε τὰς περὶ τὸν ὄρον οἰκῶντας, ἢ ὠνομάσεν Ἀμφικτύονας . . . ἔτη ΧΗΗΔΠΙΙΙ: Ex quo *Amphictyon Deucalionis* filius regnavit *Thermopylis*, & congregavit populos in vicinia habitantes, & appellavit *Amphictyonas* . . . anni MCLVII. Itaque ex Scriptoris huius hypothese Amphictyonici Concilii origo 746. annis Olympiadas, adeoque 1522. annis Christi nativitatem praecessisset. Nihil est autem cur in Nationibus illis hic ordine recensendis immorer, quae suffragii ferendi ius habere consueverant; eamque varietatem exponam, quae in Gentium ipsarum numero augendo, minuendoque, Macedonicis praesertim temporibus, invecata fuit, quum haec omnia fuisse accurateque Prideauxius ad Oxoniense Chronicon, ⁽⁶⁾ Vandalius Dissertatione vi. pag. 430. aliique plurimi demonstraverint; quemadmodum ipse quoque plura Scriptoribus aliis incomperta opportune in Fastis Atticis observavi; ⁽⁷⁾ praesertim vero tempus ostendi, quo Conventus ille Delphis vere, autumnoque Thermopylis habebatur. Quandoquidem vero a Civitatibus illis, quae suffragii iure fruebantur, Legati ad Pylas, & ad Amphictyonicum Concilium eligebantur, ii *Amphictyones*, & *Pylagorae* vocabantur; ipsisque sacer quidem Scriba adiungebatur, qui proinde *Ἱερομνήμων Hieromnemou* appellabatur. Quamvis autem obscurum plane incertumque sit quot a singulis Civitatibus olim Pylagorae eligerentur, perspicuo tamen Aeschinis loco demonstravi, quod Theophrasto Athenis Archonte, hoc est anno 1. Olymp. cx. Pylagorae tres ab Atheniensibus electi, atque ad Amphictyonas ablegati sunt; ut nitide, diserteque Aeschines ipse testatur: Ἐπὶ Θεοφράστῳ Ἀρχοντος, Ἱερομνήμωνος ὄντος Διογνήτου Ἀναφλυσίου Πυλαγόρου ὑμεῖς ἐίλεσθε Μειδιάντε ἐκεῖνον τὸν Αναγυρράσιον, ὃν ἐβεβλόμην ὡ πολλῶν ἕνεκα ζῆν, ἢ Θρασυκλέα τὸν Λέσβιον, ἢ τρίτον δὲ μετὰ τέτων ἐμέ: ⁽⁸⁾ Theophrasto Archonte, Hieromnemone Diogneto Anaphlystio, vos Pylagoras delegistis Midiam illum Anagyrasium (quem multis de causis vivere vellem) & Thrasyclem Lesbium, eisque me tertium adiunxistis. Itaque mirari certe quis possit a Prideauxio ⁽⁹⁾ quatuor Atheniensium Pylagoras ex eiusmodi Aeschinis testimonio exculpi; & Vandalius ipsum, qui alicubi ⁽¹⁰⁾ Prideauxii errorem notaverat, alibi ⁽¹¹⁾ quatuor Atheniensium Pylagoras, adiecto nimirum Demosthene, numerasse. Non tamen quilibet ex Pylagoris illis suffragium ferebat, sed cuilibet ex XII Gentibus, ⁽¹²⁾ quibus Conventus ille constabat, nimirum, ut Aeschines illas enumerat, *Thessalis*, *Boeotis*, *Doriensibus*, *Ionibus*, *Perrhaebis*, *Magnetibus*, *Locris*, *Oetaeis*, *Phthiotis*, *Maleensibus*, *Phocensibus*, duplicis tantum suffragii ius concedebatur, ut perspicue Aeschines ipse demonstrat: ⁽¹³⁾ ἑκάστων ἔθνος ἰσόψηφον γενομένον τὸ μέγιστον τῶ ἐλάττων. τὸν ἕκοντα ἐκ Δορίας, ἢ Κυτινῆς ἴσον δυνάμενον Λακεδαιμονίοις (δύο γὰρ ψήφους ἑκάστων φέρει ἔθνος) πάλιν ἐκ τῶν Ἰώνων τὸν Ἐρετριέα, ἢ Πριηνέα τοῖς Ἀθηναίοις, ἢ τὰς ἄλλας κατὰ ταυτά: *harum Gentium unumquamque par suffragii ius habentem, maximam idem*

P

(1) Vid. Strabo Lib. IX. pag. 420. (2) Apud Pausan. in Phoc. c. 8. (3) Phocic. c. 8. (4) Antiqu. Lib. IV. (5) Epoch. 5. lin 8 (6) Pag. 122. (7) Tomo I. pag. 147. & 357. (8) Orat. adv. Ctesiph. pag. 290. (9) Ad Marm. Oxon. pag. 124. (10) Dissert. VI pag. 451. (11) Ibi pag. 438. (12) Vide Pausan. Phocic. c. 8. (13) Orat. de falsa Legat. pag. 262.

quod minimam; eum, qui venisset Dorio, & Cytinio, tantum valere quantum Lacedaemonios (binum enim quamque gentem suffragium ferre). Ex Ionibus item Eritbraeum, & Prienensem quantum Athenienses, ac ceteros eodem modo. Eiusmodi vero Pylagoras, Hieromnemonas, vel Amphictyonas quotannis eligi consuevisse, quamvis id a nullo observetur, ex Aristophane tamen non obscure colligi, vel inferri posse putaverim. Etenim festivus ille Comicus ita Lunam Athenienses alloquentem inducit: (1)

Σπένδεσθ' ὑμεῖς, κ' γελάτ' ἀντ' ὄν λαχῶν Ὑπέρβολος
 Τῆτες ἱερομνημονεῖν, κ' ἀπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν Θεῶν
 Τὸν εἰσφάνον ἀφ' ἡρέθῃ

*Ibi vos libatis, vel etiam ridetis quod Hyperbolus
 Hoc anno designatus Hieromnemon, a nobis fuit
 Iterum privatus corona.*

Scholiastes ad illa Comici verba observavit Hieromnemonas una cum Pylagoris Delphos, & ad Pylas mitti consuevisse; tum subdit: ἀτήσαν δὲ εἰς Δελφοὺς ἐπίσκοποι τῶν ἀναλισκομένων ἐν ταῖς θυσίαις. Ἱερομνήμονας ἔτεμπον εἰς Πυλαίαν, & Πυλαγόρας. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζύσαις. Ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει ἦκειν φέροντάς φασι τὰς Πυλαγόρας, & τὸν Ἱερομνήμονα. Καὶ εἰσὶν οἶον ἱερεῖς γραμματεῖς. Μνήμονας γὰρ τέττες ἐκάλουν. Φόρτετε μνήμων, & ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαιῶν

Ἐδεῖς δ' ἰσόρησε κατ' ἐκεῖνον τὸν ἐν αὐτῶν Ἱερομνήμονα εἶναι τὸν Ὑπέρβολον. Ἐδέπω γὰρ διέπρεπε Κλέωνος ἔτι ζῶντος: *abibant autem Delphos inspectores impensarum, quae fiebant in sacrificiis. Hieromnemonas mittebant ad Pylaeam, & Pylagoras Aristophanes in Thesmophoriazusis. Bona magna civitati venire ferentes inquit Pylagoras, & Hieromnemonem. Et sunt veluti sacri Scribae, Μνήμονας enim hos (Scribas) vocabant*

Onerisque Scriba, & inspector sit viarum.

nemo autem scripsit Hyperbolum eo anno Hieromnemonem fuisse, nullo enim pacto decuit Cleone adhuc vivente. Longe tamen illustrius id ex variis Aeschinis, simulque Demosthenis locis inferri probarique poterit. Narrat Demosthenes (2) Aeschinem ipsum 16. Anthesterionis die Mnesithide Athenis Archonte, hoc est, ut in Fastis Atticis contra Meursium ostendi, (3) anno 1. Olymp. cx. Atheniensium Pylagoram electum esse; ipsumque confessui praefuisse, quo Amphictyones bellum in Amphissenses decreverunt, & Cottylo Pharfalio duce intulerunt. At Aeschines (4) se quidem Theophrasto Archonte Pylagoram electum esse, Delphosque una cum ceteris Amphictyonibus contendisse concedit; sed, quum ab Atheniensibus, Demosthenis fraude, lex lata foret: τὸν τε Ἱερομνήμονα τῶν Ἀθηναίων, κ' τὰς Πυλαγόρας τὰς εἰς ἀεὶ πυλαγορέοντας πορεύεσθαι εἰς Πύλας, κ' τὰς Δελφὰς ἐν τοῖς τεταγμένοις χρόνοις ἀπὸ τῶν προγόνων: *Hieromnemonem Atheniensium, & Pylagoras, qui quovis tempore ad Pylas conveniunt, proficisci ad Pylas, & Delphos tempore a maioribus nostris constituto, & conventus ille, qui decernendo bello coactus fuit, prò τῆς ἐπίσκεψης πυλαίας ante futurum conventum ad Pylas, hoc est ante statum tempus, habitus foret, eiusmodi lege se prohibitum dicit ne cum ceteris aliarum Gentium Pylagoris ad Thermopylas conveniret: Ἡμεῖς μὲν ἔν, ὧ Ἀθηναῖοι, κατεμείναμεν διὰ τότο τὸ ψήφισμα, οἱ δ' ἄλλοι Ἀμφικτύονες συνελέγησαν εἰς Πύλας πλὴν μιᾶς πόλεως: Nos igitur Athenienses ob hoc decretum hic mansimus; ceteri autem Amphictyones ad Pylas convenerunt praeter unam Urbem, Atheniensem nimirum; tuncque ab Amphictyonibus bellum in Amphissenses Cottypho Pharfalio duce decretum fuisse demonstrat. Itaque, si Aeschines Anthesterione mense Pylagoras designatus verno conventui praesedit; iterumque Pylagorae iure Thermopylis ea de causa se non adfuisse testatur, quod conventus ille non stato legitimoque tempore, hoc est autumno, sed citius, ab Amphicty-*

(1) Nub. Act. I. ver. 623. (2) Orat. de Corona pag. 335. (3) Tom. I. pag. 356. (4) Pag. 292.

ctyonibus indictus, atque ab Amphictyonibus aliis celebratus esset, dubitari certe non poterit quin ille Pylagorae munus integro unius anni spatio perfungi, adeoque utrique legitimo conventui Pylagorae iure adesse debuerit; quemadmodum dixerat (1) Demosthenem ipsum, quum superiore anno Pylagoras electus esset, aperte Amphictyonibus favisse, ipsorumque gratia decretum superius memoratum edidisse.

IX. Atque ista quidem de Pylagoris, & Amphictyonibus illis opportune dicta sint; qui ab Atheniensibus, aliarum Nationum instar, eligebantur; non modo ut aliqua haecenus obscura, & incerta clarius exponerentur; verum etiam ut Amphictyones illos, qui in nostro Marmore nominantur, ab iis distinctos longeque diversos esse demonstraretur. Quamvis enim Marmoris vocibus rite dispositis, atque interpunctis tres in illo Amphictyones memorentur, hoc est *Epigenes Metagenis filius ex Coele; Antimachus Eutinomi Marathoniensis, Eperastus Menestrati filius Palleniensis*; ii tamen non unius anni spatio, sed quatuor annis, hoc est anno 4. Olymp. c. simulque 1. 2. & 3. Olymp. c. imperarunt; ut nitide diserteque, adiectis etiam Atheniensium, & Deliorum Archontibus, in Marmore demonstratur. Accedit etiam quod Amphictyones alii vere ad Delphos, autumno ad Pylas, sive Thermopylas, ablegati una cum Hieromnemone eligebantur; hic autem civis ille, qui Amphictyonibus adiungitur, non *Hieromnemon*, sed *Scriba*, vocatur; eoque tempore, quo illi Amphictyonis munere sunt perfuncti, non unico, sed triplici, Scriba uti sunt: atque ita quidem ut Scribarum alii ab Hecatombaeone mense, alii aliunde prorsus Scribae munus inceperint; quum Hieromnemones, atque Pylagorae Anthesterione mense incoepisse, exactoque autumnii conventu officio excessisse videantur. Ergo Amphictyones in nostro Marmore memorati ab Amphictyonibus aliis, sive Pylagoris accuratissime distingui debent. Quis vero perspicue certoque nobis ostenderit cur & isti quoque *Amphictyones* appellentur; quare de causa *pentacterae*, sive *quinquennio* quolibet eligerentur? Si quidquam in tanto veterum Scriptorum silentio conicere hic liceat, suspicor illos *pentacterae* qualibet ideo seligi, vel destinari consuevisse, ut *pentacterae* Apollinis Delii Festa, quae magnifice in Delo peragebantur, curarent; illam nimirum pecuniae vim ex Cycladibus Insulis, variisque civibus exigerent, quae ex foenore, sive pecunia Apollini Delio consecrata, itidemque ex nemoribus, domibus, aedibusque aliis, quae Apollini sacrae, variisque civibus locatae fuerant, stato legitimoque tempore colligerent; ipsamque in pompa, ceterisque Festi apparatus infunderent. Ac certe quidem pecuniae Apollini sacrae tum exigendae, tum erogandae munus, simulque Festorum hac in parte curandorum officium iis tributum fuisse ex integra Marmoris serie deduci potest, in qua Amphictyones ipsi recensent quidquid a Civitatibus, aliisque proventus exegerant, quidquid etiam in Delium Festum insumperant. Clarius id tamen longeque accuratius ex Marmoribus aliis ostendi posset, quae Fourmontius Athenis ipsis invenit, quibus Amphictyonum decreta inscripta fuisse testatur, (2) ut singularum Urbium tributa definirentur: nempe, ut opinor, quidquid a singulis Urbibus conferri, vel solvi deberet; quum iam inde ab Olymp. LXXXVIII. qua *pentacterae* Deliorum Festa instituta fuerant, ut mox ostendetur, proventus quidam Deliiis Festis peragendis destinati forent; ut Nicias ipse *ἢ χωρίον μισίων δραχμῶν πριάμενος καθιέρωσεν, ἔ τὰς προσόδους ἔδει Δηλίους καταθύοντας ἐπιᾶσθαι* (3) *agrū centum minis emptum eidem Apollini consecravit, cuius redditus in sacrificium, & solemne convivium Delii infunderent*. Ita quoque plurimi proventus alii ex domibus, nemoribus, officinis Deo consecratis, ex multis, impiorumque civium bonis publicatis, ex hac ipsa pecuniae vi foenori circumpositis Urbibus tradita oriri poterant; ut proinde foenoribus, fructibus, ac multis eiusmodi exigendis Magistratus aliqui ab Atheniensibus electi merito existimantur. Ea vero de causa praesides, exactores, curatores, aut magistratus illos

(1) Orat. adv. Ctesiphon. pag. 290. (2) Hist. Acad. Inscript. Tom. IV. pag. 545. (3) Plutarch. in Nicia.

Amphictyonum nomine decoratos esse putaverim, quod illi Apollinis Delii Templum, Festa, resque ipsi sacras curarent; quemadmodum prorsus *Amphictyones* alii ex variis Graeciae Gentibus electi Apollinis Delphici Templum, terramque ipsi sacram curabant, ut ex Aeschine, Demosthene, Strabone, ceterisque Scriptoribus erudimur; atque ipsi quoque, ut ex Aristophanici Scholiastae loco iam vidimus, ἐπίσκοποι τῶν ἀναλισκομένων ἐν ταῖς θυσίαις *inspectores eorum, quae in sacrificiis infumebantur*, haberi contueverunt. Id etiam facile ex ipso tempore, quo magistratum suscipere, ac deponere consueverant, inferri poterit. Quamvis enim Atheniensium Quaestores, qui publicas nimirum pecunias exigere, & erogare tenebantur, μὴ πλείω πέντε ἐτῶν *non amplius quam annis quinque* eo munere fungi possent, Lycurgus tamen ⁽¹⁾ ἐπὶ τρεῖς πενταετηρίδας *per tria quinquennia Quaestor fuit*. At *Amphictyones* isti solo quadriennio imperarunt, primusque illorum annus cum 4 Olympico concurrebat, quum iam tertio superiori foeneris summa a debitoribus exacta, Deliiisque Festis celebrandis maxima ex parte infumpra fuisset. Quod si fortasse alia vocis origo magis arrideat, atque *Amphictyonis* nomen inde natum existimetur, quod Delphico templo finitimi, vel *circumpositi* forent, tunc magistratus etiam isti hac ipsa de causa *Amphictyonis* voce designati censerentur, quod Delia Festa ab Insulis Delo circumpositis, quae proinde *Cyclades* appellabantur, celebrata curarent; atque a circumpositis Cycladum Civitatibus foenus exigent. Certe a Plinio, ⁽²⁾ ceterisque Scriptoribus ita *Cyclades* enumerantur

<i>Andrus</i>	<i>Scyrus</i>	<i>Prepesinthus</i>	<i>Olearus</i>
<i>Tenus</i>	<i>Syphnus</i>	<i>Cythus</i>	<i>Parus</i>
<i>Myconus</i>	<i>Seriphus</i>	<i>Syrus</i>	<i>Naxus</i>
			<i>Delus</i>

omnesque fere Civitates illae, vel Insulae in nostro Marmore nominantur: perinde quasi iis pecunia Apollini sacra locari, adeoque ab iis foenus exigi sole-
ret: quemadmodum Callimachus ⁽³⁾ Delum Insulam alloquens ait *decimiferas primitias quotannis* ad ipsam mitti:

Ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχὰς
πέμπονται
*Sed tibi quotannis decimiferae semper primitiae
Mittuntur.*

Ita propemodum Strabo, ⁽⁴⁾ quamvis in exprimendo Cycladum numero a Plinio dissideat, perspicue tamen asserit quod Delum ipsam celebrem fecere *Cyclades* Insulae κατὰ τιμὴν πέμπουσαι δημοσίᾳ θεωρῆς τε, καὶ θυσίας, καὶ χορὰς παρθένων, πανηγύρεις τε ἐν αὐτῇ συναγῆσαι μεγάλας *honoris causa publice mittentes tum Theoros, tum victimas, tum choros virginum, & solemnes ibi magnos conventus agitantas*. Sed longe tamen uberius, & accuratius haec antiquissima Deliorum Festorum celebritas eximio Thucydidis testimonio ostendi facile poterit, quod ea quoque de causa nunc proferam, ut ipsius praesidio *pentaeterici* Festi institutio, simulque tempus demonstraretur, quo redire, vel instaurari consueverat; quippe quum pentaetericus etiam *Amphictyonum* magistratus ab illo pendere propemodum videatur. Accuratissimus Scriptor ille res ab Atheniensibus *ineunte hyeme* anni 3. Olymp. LXXXVIIII. describens ait Delon Insulam ab iis lustratam fuisse, tum subdit: ⁽⁵⁾ Ἐ τὴν πενταετηρίδα τότε πρῶτον μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Δήλια. ἦν δέποτε καὶ τοπάλαι μεγάλη ξύνοδος ἐς τὴν Δήλον τῶν Ἰώνων τε, καὶ περιηκτιόνων νησιωτῶν. ξύν τε γὰρ γυναῖξι, καὶ παισὶν ἐθεώρην, ὥσπερ νῦν ἐς τὰ Εὐφέσια Ἰῶνες· καὶ ἄγων ἐποιεῖτο αὐτόθι καὶ γυμνικὸς ἔμυσικός. χορὰς τε ἀνήγον· αἱ πόλεις τὰ δὲ

(1) Plutar. Vita X. Rhet. in Lycur. (2) Lib. IV. c. 12. (3) Hymn. in Delum ver. 278. (4) Lib. X. pag. 485. (5) Lib. III. c. 104. pag. 230.

δὲ περὶ τὰς ἀγῶνας καὶ τὰ πλεῖστα κατελύθη ὑπὸ ξυμφορῶν, ὡς εἶκος, πρὶν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι τότε τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν, καὶ ἵπποδρομίας, ὃ πρότερον ἐκ ἦν: *Tunc quoque primum Athenienses post lustrationem, festa lustralia, ludosque Deliacos, qui quinto quoque anno celebrantur, instituerunt. Fuit autem & priscis temporibus in Delo frequens Ionum, & accolarum in Insulis circumiacentibus habitantium conventus, nam cum uxoribus, & liberis ad spectacula conveniebant, ut nunc Iones ad Ludos in Dianae Ephesiae honorem institutos confluere solent. Illic autem gymnicum musicumque certamen fiebat. Et civitates eo saltatorum choros mittebant Sed certamina, & cetera pleraque, ut credibile est, adversis casibus exoluerunt, donec Athenienses certamen tunc instaurarunt, & equorum cursum addiderunt, quod ante non fuerat.* Perspicuis eiusmodi Thucydidis verbis erudimur pentaterica Deliorum Festa post septimum Octobris Iuliani diem, quo ex Thucydidis sententia hyems incoeperat, anno 3. Olympiadis LXXXVIII. instituta fuisse; ut illa proinde Dodvellus ⁽¹⁾ affecto, vel exeunti fere Maemacterioni Atheniensium mensi, vel Octobri Iuliano, concesserit. Itaque, si pentateride qualibet eo prorpius anni tempore haec instaurata fuerint, quo primum instituta illa fuerant, ut longe quidem verisimillimum puto, singulis tertius Olympiadum annis Maemacterione mense illa redire, vel celebrari debebant; adeoque, dum Amphictyones quadrienni tempore hoc munere fungebantur, Delia Festa in *Socratidis* Archontis annum incidissent. Id autem optime accuratissimeque conspirat quod foenoris exigendi, solvendique terminus Thargelione, vel Maio mense superioris anni *secundi*, sub *Hippodamante* definitus asseritur. Ita nimirum Amphictyonibus exacto iam foenore, collectaque pecunia, *sex* adhuc menses ante Festum supererant, quibus, & Choros instruere, & coronam artificum concinnandam committere, & boves emere, cetera demum ad Festum necessaria pro exacti foenoris ratione, vel summa opportune disponere perfecte possent. Ceteris autem mensibus, qui Festo iam celebrato ad finem usque Olympici anni *tertii* supererant, exactae, erogataeque pecuniae rationem reddere, publicoque monumento inscribere tenebantur. Quod si fortasse cui libeat non *pentaterica* solum, quibus decem ἱεροποιοὶ *sacrisculi* praesidebant, ut a Polluce ⁽²⁾ erudimur, sed *annua* quoque Delia Festa, quae Thargelione mense peragebantur, ab Amphictyonibus ipsis curata fuisse, tunc certe facilius intelligi exponique poterit cur illi *pentatericis* iam celebratis adhuc in Magistratu perstiterint, ut *annuis* nimirum Festis illis praesiderent. Verum, quum in Marmore unius solum coronae Apollini oblatae mentio, unica Theorum transvectio reperitur, ipsique Theori ab uno eodemque Trierarcho transvecti dicantur, praefertim vero unius solum Festi τῆς ἐορτῆς nomen semel iterumque nobis occurrat, longe verisimilius existimo *pentaterica* solum Festa ab Amphictyonibus curari consuevisse; quum *annua* ad Magistratus alios, Sacrorumque praesides spectarent; Theori, & Chori *Theoride*, hoc est sacra publica navi, veherentur; annua denique Festa non ex pecuniis Apollini Delio sacris, sed ex privatis potius Atheniensis Urbis, celebrata videantur.

X. Quandoquidem ergo Amphictyones illi foenori pecuniaeque exigendae, erogandaeque destinati, licet integro pentateridis, vel quatuor annorum spatio eo munere perfuncti fuerint, se tamen ἀπὸ Καλλέο Ἀρχοντος μέχρι τὸ Θαργηλιῶνος μηνὸς τὸ ἐπὶ Ἱπποδάμαντος Ἀρχοντος ab ineunte *Calliae* Archontis anno usque ad *Thargelionem* mensē, qui fuit sub *Hippodamante* Athenis Archonte, pecuniam exegisse dicuntur, exinde facile inferri debet statum legitimumque terminum in *Thargelionem* mensē anni 2. Olympiadis incidisse; ut proinde de Civitatibus illis, quae Thargelione mense debitum non persolverant, dicatur ⁽³⁾ τὸ τόκο, ὃν ἔδει αὐτὰς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς ἀποδοῦναι, ἀνέλιπον foenus, quod oportebat ipsas nostri magistratus tempore solvere, praetermiserunt. Itaque in Marmore repente post seriem pecuniae ante *Thargelionem* anni 2. Olymp. ci. ab Amphictyonibus exactae statim pecuniae in Festo erogatae series exponitur, moxque

pe-

(1) Annal. Thucyd. pag. 141. (2) Lib. VIII. c. 9. segm. 107. (3) Versu 74.

pecunia nondum exacta memoratur. Ita propemodum tributis illis, ac vestigalibus, quae ab Insulis, ac locis omnibus Atheniensium imperio subiectis exigebantur, legitimus quidam terminus constitutus erat, eademque vere Dionysiorum tempore Athenas ferebantur, ut ex Aristophane, eiusque Scholiaste erudimur; ⁽¹⁾ quemadmodum Cl. Meursius perspicuis Veterum testimoniis demonstravit ⁽²⁾ eiusmodi tributa *duo talentorum millia* confecisse. At foenora illa, quae ab Amphictyonibus exigebantur, non quotannis, sed solum pentaeteride qualibet, exigi consuevisse videntur; ut exeunte 3. Olympiadis anno, adeoque magistratus tempore, Amphictyones ipsi accepti erogatique calculum publicis monumentis istis expressum alio ordine consequutis exponerent. Atque ita prorsus, opinor, Marmoris verba, quae alioquin obscura, & implexa forent, intelligi profecto debent ubi dicitur Amphictyones haec exegisse a Calliae Archontis anno ad Thargelionem usque anni 2. Olympiadis χρόνον ὅσον ἕκαστος αὐτῶν ἤρχεν: perinde quasi Amphictyones eo solum temporis spatio imperassent; quum tamen alibi nitide diserteque dicatur illos integro *quadriennii* spatio eo munere perfunctos esse. Eiusmodi verbis innuitur non Amphictyones haec *quatuor ac triginta* mensibus, quamdiu imperarunt, exegisse; sed solum interim dum hoc munere fungerentur; quamvis etiam post Thargelionem ipsum in magistratu persistissent. Ea vero lege Civitates illae, privatique Cives, qui post Thargelionem ipsum adhuc debebant, Marmoris inscripti videntur, ut si fortasse Amphictyonibus ipsis adhuc magistratu fungentibus foenus, pecuniamque debitam persolvissent, ipsorum nomen ex Marmore expungeretur; quemadmodum optime accurateque Taylorus post versum 99. undecim literas, aut characteres abrasos ideo in Marmore desiderari coniecit, quod Civitas illa cuius nomen ibi scriptum fuerat, debitam pecuniam solvisset. Ita propemodum in plurimis Monumentis aliis eiusmodi nomina pridem inscripta deinde erasa saepius occurrunt; atque, ut exemplum unum hic proferam, in aerea Canusinorum Tabula inter *Patronos* quartodecimo loco civis unius nomen omnino abrasum conspicitur, ubi ex vestigiis, ac literarum ductibus adhuc superstitionibus integrum C. MISONII MAGNI nomen intelligendum, ac restituendum esse putavit Cl. Nicolaus Bon, quum Tabulam ipsam aeri accuratissime incisam Venetiis edidit, cuius exemplum ab humanissimo Gorio nuper accepi. Quemadmodum vero Amphictyones isti, etiam peractis quinquennialibus in Delo Festis, adhuc in munere, vel magistratu ad anni *tertii* Olympici exitum persistenterunt, ita quoque eorum Scribae ad exeuntem usque annum Olympiadis *tertium* eo munere perfuncti videntur. Eiusmodi Scribarum series, ac tempus, quamvis obscure implexeque in Marmore describatur, ita certissime constitui debet, ut integro *Charisandri* Archontis anno *Idiota*, integroque *Calliae* anno *Sosigenes* Scribae munus obiverit, ut perspicue in ipso Marmore exprimitur; *Diodorus* vero *Olympiodori* filius *Scambonides* mox *Hippodamantis*, simulque *Socratidis* anno Scribam gesserit; ideoque Diodorus iste primo loco memoretur, quod tunc temporis Scribae munus obiret, quo foenorum exigendorum terminus Thargelione mense advenerat, simulque exeunte 3. Olympiadis anno, quo exacti erogatique calculus, ac monumentum excitabatur. Itaque Marmoris verba, & Scribarum, Archontumque nomina ea prorsus ratione distingui, vel interpungi debent, quam in latina Marmoris interpretatione exhibui.

XI. Post Amphictyonum, Scribarum, Archontumque nomina, qui tum Athenis, tum in Delo inperaverint, universa foenoris, ac pecuniae series in Marmore recensetur, quae ab Amphictyonibus exacta fuit. Ea vero tres veluti in Classes, ut superius est observatum, ita distingui poterit, ut alia quidem a Civitatibus, alia a privatis civibus, alia denique ex multis, atque ex nemorum, & domorum locationibus exacta fuerit. Ac universa quidem pecuniae vis ex foenore collecta usuraeque gravitas opportune mox observabitur. De ceteris autem proventibus, pecuniaeque summis, quae in tertia Classe recensentur.

(1) Acharn. Act. II. sc. 5. vers. 504. (2) Fortu. Athen. c. 7.

sentur, nihil perspicue definiri potest, quum neque rerum oppigneratarum pretium, neque domorum valor, neque nemorum extensio exprimat; sed solum pecuniae quaedam μήνυθεν, & ex μισθώσει collectae recenseantur. Atque illae quidem μήνυθεν ex delatione exactae hic intelligi censeri que debent, quae veluti multa criminibus quibusdam imposita exigebantur, quae quum occulta forent, a delatoribus indicio demonstrabantur. Hinc a Polluce ⁽¹⁾ μήνυσις ἀδικημάτων *indicatio scelerum* memoratur; idemque Pollux ⁽²⁾ alibi testatur, quod κοινῶς φάσεις ἐκαλέοντο πᾶσαι αἱ μήνυσις τῶν λανθανόντων ἀδικημάτων *communiter delationes dicuntur, omnes latentium criminum indicationes*; quemadmodum alibi praemium indicanti concessum μηνύθρου *menythrum* appellatum esse testatur, quod ab Apuleio ⁽³⁾ *indicina* vocatur. Itaque eiusmodi *delationis, indicationis, vel indicinae* praesidio ab Episthenis haeredibus, & a Pythone 1790. drachmae, veluti scelerum multa, exactae memorantur. Exinde vero perspicue inferri poterit multam quibusdam criminibus impositam in sacros usus, atque Apollinis Delii honorem destinari consuevisse; quemadmodum prorsus in aerea Lamina apud Donium ⁽⁴⁾ legitur:

TERENTIO . L . F .
 A . RVFEINO . C . F .
 L . TVRPILIO . C . F .
 M . ALBANI . L . F .
 T . MVNATIO . T . F .
 QVAISTORES
 AIRE MOLTATICOD
 DEDERONT

aerisque *multaticii* etiam Livius ⁽⁵⁾ meminit ubi ex illo signa tria conflata, atque in Capitolio posita fuisse testatur. Ita propemodum ex iis, qui multae solvendae obnoxii fuerant, pignora pridem surrepta dicuntur, atque ex pignoribus ipsis postea venundatis 1845. drachmae conflatae sunt. Quandoquidem vero ex nemoribus, quae in Rhenea Insula reperiebantur, talenta duo, atque insuper 1310. drachmae; ex iis autem, quae in Delo fuerant, nonnisi 24800. drachmae, veluti locationis μισθώσει *merces*, ac pretium pro *Charisandri, & Hippodamantis* anno exactae dicuntur, perspicue apparet quod plura, itidemque maiora in Rhenea ipsa, quam in Delo, nemora Apollini sacra reperiebantur, ac Delos ipsa incolis frequentior, magisque habitata fuerat; ut minor proinde nemoribus sylvisque locus superesset: sicuti vicissim Rhenea a Strabone ⁽⁶⁾ ἤρημον νησιδίων *deserta, & exigua insula* vocatur. Quin etiam exinde quoque eruditissimi Orvillii sententia confirmari fortasse poterit, qui in pulcherrima eruditaque *Exercitatione*, ⁽⁷⁾ qua res omnes ad Delum spectantes accuratissime illustravit, Rheneam ipsam Delo maiorem fuisse existimat; quamvis illa νησιδίων *parva Insula*, haec autem νήσος *Insula* a Scriptoribus appellatur. Siquidem Scriptores illi Delo, velut honoratiori, nobilius etiam nomen indidere: quin etiam Rheneam ipsam Theocriti Scholiastes ⁽⁸⁾ *Delus* nomine appellatam esse testatur; quod illa nimirum Delo proxima, ac fere coniuncta foret; adeoque sub uno eodemque *Delii* nomine quodammodo contineretur: quemadmodum prorsus utrumque scopulum illum, qui ex Delo, & Rhenea nunc superest, uno eodemque *Delii* nomine Tournefortio teste ab incolis appellatur. Neque tamen ex promiscuo illo *Delii* nomine, quod Delo, simulque Rheneae concedebatur, eximium Marmor illud explicandum esse concesserim, quod a Cl. Georgio Venetiis inspectum inter *Opuscula Scientifica* ⁽⁹⁾ editum, variisque observationibus illustratum fuit. Marmor ipsum una cum eruditi Viri interpretatione subiecisse nunc libet, ut accuratius exponatur.

AP.

(1) Lib. VI. c. 38. seg. 179. (2) Lib. VIII. c. 41. seg. 187. (3) Lib. VII. (4) Claf. V. n. 61. pag. 176. & Grut. pag. 52. num. 12. (5) Lib. X. & XXX. (6) Lib. X. pag. 486. (7) In Miscell. Observ. Vol. VII. Tom. I. Vid. & Mem. Acad. Inscr. Tom. IV. pag. 523. (8) Idyl. XVII. ver. 70. (9) Tom. XV. pag. 205.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ
 ΑΝΕΘΗΚΕΝ ΕΝ ΥΠΕΡ ΤΕ ΕΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
 ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΚΑΝΗΦΟΡΟΥΣΗΣ ΔΟΡΟΘΕΑΣ
 ΤΗΣ ΕΑΥΤΟΥ ΟΥΓΑΤΡΟΣ ΙΣΙΔΙ ΕΠΙ ΙΕΡΕΩΣ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΥ ΕΠΙ
 ΜΕΛΗΤΟΥ ΔΕ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ ΚΑΙ ΜΟΣΣΧΙΩΝ
 ΚΑΙ ΛΑΔΑΜΑΣ ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙ
 ΖΑΚΟΡΕΥΟΝΤΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ ΕΠΟΙΟΥΝ

*Archelaus Dionysii filius Marathonus monumentum
 Posuit sibi & uxori
 Et Filiis Canistrifera Dorothea
 Ipsius filia Isidis Sacerdote
 Demetrio Demetrii filio Anaphlystio
 Insulae vero curatore Dionysio Demetrii filio
 Anaphlystio
 Dionysiodorus & Moschio
 & Adamas Adamantis filii Athenienses
 Aedituo Marathone fecerunt.*

Cl. Editor existimavit *Inscriptionem hanc sepulcrum esse;* ⁽¹⁾ quumque perspicuis Veterum ⁽²⁾ testimoniis compertum sit neminem in Delo vel nasci, vel cremari, vel tumulari consuevisse; sed puerperas omnes in Rheneam concedere, & defunctos omnes in Rheneam ipsam tumulandos transferri, nodo huic dirimendo coniecit eiusmodi Marmor non in Delo, sed in Rhenea, repertum fuisse; quippe quae, Tournefortio teste, ipsa quoque *Delo* nomine vocaretur. Sed eximius Scriptor ille maxima pietatis, doctrinaeque gloria merito commendatus hic fallitur. Etenim vox *ἀγάλμα* non *sepulcrum monumentum*, sed *statuam*, significat, quae ab Archelao pro sui, uxoris, filiorumque salute *Isidi* dicata fuit; ideoque neque Demetrius, neque Dorothea Archelai filia Isidis Sacerdos erat, ut ille coniecit, sed solum *canistrifera*, sive *cistifera* censeretur illa debet: de quibus *κανηφόροις* uberrime Meursius in *Eleusiniis*, aliique plurimi disputarunt. Isidem vero a Delis ipsis honorari, eique pro salute atque incolumitate titulos, honores, & statuas dicari consuevisse, ex hoc alio Marmore deduci potest, quod ex Wheeleri Itinerario pag. 375. acceptum minus feliciter accurateque D' Orvillius exposuit: ⁽³⁾

ΠΟΠΛΙΟΣ
 ΤΟΥΤΩΙ
 ΥΠΕΡΕ
 ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΣΑΡΑΠΙΔΙ
 ΙΣΙΔΙ ΑΝΟΥΒΙΔΙ ΑΡΠΟ
 ΚΡΑΤΕΙ ΔΙΟΣΚΟΥΤΡΟΙΣ

Brevissimo huic Marmoris illustrando doctissimus Editor adnotavit: *Qui haec vota fecit pro propriis annis fuit Romanus, ut praenomen Πόπλιος demonstrat; nomen fuerit forte ΤΟΥΤΩΙ Tutor, quod cognomen Romanis non incognitum: etiam ΤΟΥΤΟΣ posset legi.* Id facile quidem eruditissimo Viro concesserim perperam a Sponio, qui in Miscell. Eruditaе Antiquitatis Sect. I. Art. 5. pag. 19. ita Marmoris initium expressit:

ΠΟ-

(1) Ibi pag. 210. & 208.

(2) Vid. Strab. Lib. X. pag. 486. Thucyd. Libr. III. c. 104. & I. c. 1. & Diod. Lib. XII.

(3) Cap. VIII. pag. 56.

Π Ο Π Λ Ι Ο Σ
 Τ Ο Υ Τ Ω
 Υ Π Ε Ρ Ε Α Υ Τ Ω Ν
 Τ Ω Ν Ι Δ Ι Ω Ν Σ Α Ρ Α Π Ι Δ Ι

legi ΕΑΥΤΩΝ: at non multo sane concinnior sensus erit, si insolita phrasi ΥΠΕΡ ΕΤΩΝ ΙΔΙΩΝ *pro suis annis* legatur: perinde quasi Publius ille votum, aut statuam Serapidi *pro suis annis* posuerit. Vera Marmoris lectio, atque interpretatio ex Fabretto deduci poterat, qui Cap. vi. n. 182. pag. 493. Marmor ipsum ex antiquioribus Gallandii Schedis habet:

Π Ο Π Λ Ι Ο Σ
 Τ Ο Υ Τ Ρ Ο Ρ Ι Ο Σ
 Υ Π Ε Ρ Ε Α Υ Τ Ο Υ Κ Α Ι
 Τ Ω Ν Ι Δ Ι Ω Ν Σ Α Ρ Α Π Ι Δ Ι

Itaque, sicuti in superiori Marmore Archelaus Isidi *ὑπέρτε εαυτῆ, κ' τῆς γυναικός, & τῶν τέκνων* & *pro se ipso, & pro uxore, & pro filiis* statuam dicaverat, ita Publius Serapidi *ὑπὲρ εαυτῆ, κ' τῶν ιδίων* *pro se ipso, & pro suis* statuam consecravit.

XII. Iam vero, ut a Delis Marmoribus istis ad nostrum revertar, exposita pridem exacti foeneris, pecuniaeque summa, illa quoque pecuniae, & argenti vis in Marmore recensetur, quae ab Amphictyonibus in Delis Apollinis Festis erogata fuit. Itaque primo loco ⁽¹⁾ *στέφανος ἀριστέιον τῷ θεῷ* *corona mionis Deo* oblatum memoratur; eiusque valor 1500. drachmarum fuisse dicitur. *Μοχ τρίποδες νικητήρια τοῖς χοροῖς* *tripodes victoriae praemia Choris* distributa nominantur, in quibus 1000. drachmarum summa erogata fuit. Quamvis autem Chori non ab Atheniensibus solum, sed a ceteris etiam civitatibus, Delum mitterentur, ut perspicuo Callimachi testimonio erudimur: ⁽²⁾

. . . *πᾶσαι δὲ χοροὶ ἀνάγουσι πόλεις*
omnesque choros agunt Civitates,

longeque illustrius ex Thucydidis loco superius exposito, atque eximio quoque Plutarchi testimonio demonstratur; non alii tamen, quam Atheniensium; Chori in nostro Marmore designantur, quibus Apollinis laudes certatim concinnentibus illi, qui ceteris excellere videbantur, victoriae gloria simulque praemium concessum fuit. Eiusmodi vero praemii loco tripodem tribui consuevisse nunc discimus; quemadmodum tripodēs ipsos in Lycaeis Arcadum Ludis victoribus distributos esse Dissertatione iv. opportunius exposui; ⁽³⁾ tripodis Apollini consecrati mentio in Thaletis vita apud Laertium ⁽⁴⁾ reperitur; tripodisque Hymenio Apollini Thebis dedicatos esse Pausanias ⁽⁵⁾ testatur. Ceterum Choros ipsos ex viris, ⁽⁶⁾ praesertim ex pueris, atque adolescentibus formatos fuisse pluribus Veterum testimoniis ostendi posset. Sed insignem unum Athenaei locum hic proferam, ut verā ipsius interpretatio, quae doctissimis etiam Viris incomperta fuit, si fieri id quidem poterit, demonstretur. Athenaeus; ⁽⁷⁾ ut ostenderet *saltatorum*, ac *pacillatorum* munera ab ingenuis etiam, ac nobilioribus Atheniensium civibus usurpari consuevisse, de ipsorum *Orchestis*, vel *saltatoribus* ita loquitur: *ἄρχοντο δὲ ἔτοι περι τὸν τῆ Α'πόλλωνος νεῶν τῆ Δηλῆς, (τῶν πρωτο τες Α'θηναίων,) κ' κατεδύοντο ἱμάτια τῶν Θηραϊκῶν. ὁ δὲ Α'πόλλων ἔτος ἕστιν, ᾧ Θαργῆλια ἄγουσι. κ' διασώζεται φύλησις ἐν τῷ θαφνηφορεῖω γραφῇ περι τέτων: Saltabant porro hi circa fanum Apollinis Delii primores Civitatis, tragicis vestibus induti. Enimvero Apollo hic est, in cuius honorem Thargelia celebrant: qua de re*

9 in

(1) Verf. 61. (2) Hymn. in Delum ver. 279. (3) Pag. 75. (4) Lib. I. seg. 29. (5) Boeotic. c. 10. (6) Pausan. Meffea c. 4. (7) Lib. X. c. 6.

in *Daphnephorio* tribubus *Atheniensium* literae publicae asservantur. Eiusmodi Scriptoris locum mirifice vitiatum, perperamque ab Interprete explicatum esse Casaubonus observavit. Itaque primum in mutilo Athenaei textu rescribendum asserit τῶν πρώτων παῖδες Ἀθηναίων *primorum pueri Atheniensium*: idque pulcherrime cum Athenaei sententia consentit, qui eiusmodi choros ex primoribus etiam ingenuisque civibus institutos esse contendit. Deinde vero, quamvis in editis Codicibus habeatur *Ἱεραικῶν*, perspicue tamen certoque legendum asserit Casaubonus *Ἱεραικῶν*, quod in manuscriptis omnibus observatur. Sed quid, inquit ille, eiusmodi voce prorsus incognita designatur? Ut commodus inde sensus aliquis exculparur, existimat *Ἱεραικῶν ferinarum* ibi rescribendum esse: quod nimirum Orchestae in Apollinis Delii Festis ferinis pellibus induti saltarent; eo prorsus ritu, quo Luperci in Lupercalibus Romae Festis pellibus ipsis amicti per urbem circumcursabant. Ego vero doctissimi viri pace nihil in Athenaeo corrigendum esse putaverim. Quamvis enim Apollo *λυκοκτόνος lupicida* a Graecis alicubi nominetur, atque in Hesychio viderim *Σατυρικὸς Satyricos* aliquando *Θήρας Theras* appellari, indeque facile superiorem Casauboni coniecturam confirmari posse observaverim; nullibi tamen ferinas pelles in Choris adhibitas esse conspicimus; quum tamen Chori ipsi, ipsorum apparatus, pompa, characteres omnes saepissime in Graecis Scriptoribus exprimantur. Itaque vel splendide hic ego fallor, vel accurata Athenaei eiusque vocis interpretatio ex Hesychio ipso deduci debet. Ait Hesychius *peplum* quoddam ab Atheniensibus *Θήραιον Theraeum* vocari consuevisse; illud nimirum, quod variegatum, variisque coloribus infectum esset; eiusque nomen ex Thera Insula derivatum: *Θήραιον. πέπλον τὸ ποικίλον οἱ Ἀττικοὶ. δοκεῖ δὲ ἀπὸ Θήρας τῆς νήσου προσαγορευεῖσθαι Theraeum peplum variegatum vocant Attici, videtur autem a Thera insula denominatum esse.* Itaque, quum Therae incolae non modo *Θηραῖοι Theraei*, sed etiam Stephano teste *Θηραικοὶ Theraici* vocarentur, variegatum peplum, quod ab ipsis nomen acceperat, non modo *Θήραιον*, sed etiam *Θηραικῶν*, sive potius & *Θηραίων*, & *Θηραικῶν* ab Atheniensibus appellari profecto potuit: ut proinde concinnior, verusque Athenaei sensus hic esse debeat, quod Atheniensium primores circa Apollinis Delii templum *Theraicorum*, hoc est variegatis, vestibus induti choreas agitabant. Postrema vero Athenaei verba optime, accurateque Casaubonus ipse restituit, quum *φυλῆσι* legendum asserit; nimirum *in Phyle* Atticae Populo ubi pictura quaedam extitisse videtur, in qua celebris ille chorearum ritus, & vestium color exprimeretur: ut optime proinde Casaubonus voce *γραφῆ* non *literas*, sed *picturam* intelligendam esse coniecerit. Quod vero picturam illam vestiumque imaginem Athenaeus in *Daphnephorio* *Δαφνηφορείῳ* fuisse tradidit, id ego facile de loco quodam, ac fortasse Templo, Apollini sacro intelligendum putaverim: quemadmodum prorsus apud Thebanos Apollinis Ismenii Sacerdos *Δαφνηφορος Daphnephorus*, sive *Lauriger* appellari consueverat, ⁽¹⁾ quod ex lauru, opinor, Apollini sacra coronam gestaret.

XIII. At neque *Chori* solum, sed *Theori* quoque ipsorumque principes *Architheori*, in Marmore nominantur; qui Athenis Delum concesserint. Siquidem Cives illi, qui Patriae nomine ad sacros Ludos, ad solemnes Graeciae conventus, ad Oracula, ad sacra quoque extra Atticae fines peragenda mittebantur, *Theori* nomine vocabantur, ut innumeris Veterum testimoniis erudimur; ac ille, qui ceteris praeerat, *Architheorus* dicebatur, ut ex Andocide, aliisque pluribus ostendi potest. Quin etiam navis ipsa, qua in annuis Deliorum Festis, ut antea vidimus, *Theori* vehabantur, *Θεωρίς Theoris* appellabatur, ut Callimachus ipse testatur: ⁽²⁾

Ἐνθεν ἀειζῶντα Θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι
Hinc sempiterna Theoridis sacra Phoebō
Cecropidae mittunt;

(1) Pausan. Boeotic. c. 10. (2) Hymn. in Delum ver. 314.

iisque ritibus ornari, Delum appellere, atque Athenas reverti solebat, quos fufse Plato in *Phaedone* describit, ut in Fastis Atticis observavi. (1) Id vero in pentaetericis Festis istis magnifice decoreque peragi consueviffe ex ipso nauti pretio non obscure colligitur; quum *Antimacho Philonis* filio *Hermeio*, qui tricrarchi munere fungebatur, eiusque itineris, vel transvectionis curam susceperat, *talentum*, atque insuper dr. mille, septem nimirum drachmarum millia, hoc est *septingenti* Philippei nummi soluti dicantur. Nec plurimum fortasse ego fallar si celebrem pompam illam, Chorum varietatem, apparatus, ceteraque id genus, quae tunc temporis ab Atheniensibus splendide magnificeque peragebantur, ex Niciae exemplo profluxisse dixerim, qui curandis eiusmodi Deliiis Festis designatus, illa nova quadam, nobiliorique pompa celebravit. Eximium Plutarchi locum exscribere hic liber, ut exinde pluribus in nostro Marmore memoratis splendor aliquis opportune accedat. *Μνημονεύεται δ' αὐτῆς καὶ τὰ περὶ Δήλου, ὡς λαμπρὰ καὶ θεοπρεπῆ φιλοτιμήματα. τῶν γὰρ χορῶν, ὅς αἱ πόλεις ἔπεμπον ἀσομένους τῷ Θεῷ, προσπλέοντων μὲν ὡς ἔτυχεν, εὐθὺς δ' ὄχλου πρὸς τὴν ναῦν ἀπαντῶντος, ἀδειν κελευομένων κατ' ἑδένα κόσμοι, ἀλλ' ὑπὸ σπουδῆς ἀσυντάκτως ἀποβαινόντων ἅμα καὶ σεφανουμένων, καὶ μεταμφιεννυμένων, ἐκεῖνος ὅτε τὴν Θεωρίαν ἤγειν, αὐτὸς μὲν εἰς Ῥήνιαν ἀπέβη τὸν χορὸν ἔχων, καὶ τὰ ἱερεῖα, καὶ τὴν ἄλλην παρασκευὴν, ζευγμα δὲ πεποιημένον Ἀθήνησι πρὸς τὰ μέτρα, καὶ κεκοσμημένον ἐκπρεπῶς χρυσώσεσι καὶ βαφαῖς, καὶ σεφάνοις, καὶ αὐλαίαις κομίζων διὰ νυκτὸς ἐγεφύρωσε τὸν μεταξὺ Ῥηνίας καὶ Δήλου πόρον, οὐκ ὄντα μέγαν. εἴθ' ἅμα ἡμέρᾳ τήντε πομπὴν τῷ Θεῷ, καὶ τὸν χορὸν ἄγων κεκοσμημένον πολυτελῶς, καὶ ἄδοιτα, διὰ τῆς γεφύρας ἀπεβίβαζε. μετὰ δὲ τὴν θυσίαν, καὶ τὸν ἀγῶνα καὶ τὰς ἐσιάσεις, τότε φοίνικα τὸν χαλκοῦν ἔστησεν, ἀνάθημα τῷ Θεῷ, καὶ χωρίον μυρίων δραχμῶν πριάμενος καθιέρωσεν, οὐ τὰς προσόδους ἔδει Δηλίους καθύοντας ἐσιᾶσθαι, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ Νικίᾳ παρὰ τῶν Θεῶν αἰτουμένους: Iam commemorantur eius in Delo magna & religiosa munera. Nam quum chori, quos civitates ad canendum mittebant in Apollinis honorem, appellerent promiscue, & quia navi turba repente occurrente canere iuebantur, nullo ordine, sed nimia festinatione incompote simul descenderent de navi, coronas sumerent, & vestes, ille quum Theorus esset, traiecit secum in Rhenean chorum, vestimasque, & reliquum apparatus trahens; ad haec pontem Athenis comparatum competentem, atque eximie excultum auro, pictura, fertis, tapetibus deportans, nocte fretum eo inter Rhenean, & Delum medium, quod non est latum, iunxit. Mox ubi diluxit, pompam Deo, & chorum magnifice comptum cantantemque traduxit per pontem. Secundum sacra, ludos, & epulum palmam aeneam Apollini posuit, praediumque sacravit, quod decem millibus drachmarum comparaverat; cuius vectigal impenderent in solemne epulum Delii, multam felicitatem ab Diis Niciae precantes. Quemadmodum ergo in Niciae pompa Chori, Coronae, inauratio, tincturae, epulum, sacrificia, pons, aliaque plura memorantur, ita quoque in nostro Marmore πέταλα χρύσεια, folia aurea, χρυσώσεις, inauratio, προθύματα τῆς ἑορτῆς, praevia sacrificia ad Festum, ἀριθμὸς βοῶν τῶν εἰς τὴν ἑορτὴν, numerus boum Festo destinatum, τροφαὶ cibis, ἔξλων τιμῆ lignorum, valor ordine recensentur, quae in Deliiis Festis anno 3. Olymp. ci. celebrandis usurpata fuerunt. Quandoquidem vero boum numerus 109. fuisse dicitur, ipsorumque valor 8419. drachmarum exprimitur, facile inferri inde poterit hecatombem Apollini immolatam, carnesque alias civibus distributas fuisse; obiterque observari etiam poterit ita boum pretium designari, ut ipsorum quilibet 77½ drachmis, hoc est 78. fere Romanorum denariis, vel iuliis, constitisse videatur. Denique, ne minutioribus aliis immorer, observari postremo poterit non modo pecuniam hic exprimi, quae tripodibus, bobusque transvehendis infumpta fuerat; sed eam quoque, quae πεντεκοσῆ quinquagesimae solvendae erogata fuit, tributo nimirum, ac vectigali, ut ab Harpocrate erudimur, quod aerario publico pendebatur, quum publici Quaestores πεντεκοσολόγοι quinquagesimae exactores, vectigalium redemptores, ac publicani ex rebus etiam Deo consecrandis pecuniam conradere niterentur. Eiusmodi vero quinquagesimae, ciborum,*

(1) Tom. II. pag. 320.

lignorumque valor nobis incognitus esse debet, quum in extrema Marmoris parte, sive post versum 73. integer versus exciderit, in quo valor ille, quin etiam facile universa erogatae pecuniae summa, eadem prorsus ratione subducto calculo exprimebatur, qua acceptae pecuniae, foenorisque exacti summam superius expressam esse conspiciamus.

XIV. Quemadmodum vero Amphictyones perspicuis, distinctisque Classibus pecunias illas in antica Marmoris facie expressere, quas a Civitatibus, Civibus, ac proventibus aliis exegerant; simulque pecuniae summam, quam in Delis Festis erogaverant, ut rite, fideliter, accurateque suo se munere perfunctos esse demonstrarent; ita in postica Marmoris ipsius parte Civitates, ac Cives illos enumerant, qui vel integram debiti foenoris summam, vel aliquam ipsius partem quadriennii spatio solvere detrectarunt; ut foenoris adhuc exigendi summam Amphictyonibus aliis mox anno 4. Olymp. ci. eligendis ostenderent. Illud autem hic opportune observasse iuverit, quod, si utrumque pecuniae genus, eius nempe, quod exactum fuerat, & illius, quod adhuc exigendum supererat, inito calculo coniungatur, foenoris summa, quod integro quadriennii spatio a Civitatibus, & privatis solvendum erat, ea saltem esse debet, quae in subiecto schemate exprimitur:

<i>Civitates</i>	<i>Privati</i>
Tal. 15. drach. 2230.	Tal. 2. drach. 3180.

adeoque a Civitatibus singulis annis 23058. drachmae foenoris instar exigebantur; quum foenoris a privatis Civibus solvendi summa 3795. drachmarum numerum proxime excederet. Eiusmodi vero usurae summam, quae in prima, ac secunda serie, vel classe exprimitur, gravissimam esse oportere ex universa illius summa, quae partim ex foenore iam exacto, partim ex pecuniarum, vel usurae summa, quae debita quidem, sed nondum soluta fuerat, exurgit, facile deduci potest. Optime quidem novi apud Athenienses usuras leviores plerumque, ac moderatas esse consuevisse; ut proinde Aeschines ⁽¹⁾ Timarchi improbitatem exaggerans dixerit illum *triginta* minis supremum in Andro magistratum occupasse, obolosque *novem* in singulas *minas* usurae nomine solvisse: in quo certe foenoris genere oboli *tres* ex *ducentis* obolis orirentur. At foenus illud, quod hic a Civitatibus, ipsarumque civibus facile mercaturae deditis exactum conspicitur, fortasse *nauticum* erat: quod longe gravius esse consueverat; quum in Corecyrensi etiam Marmore legatur, quod ex 180. minis minarum 50. fructus quotannis exigebatur. Quemadmodum vero Marmoris huius praesidio gravis usurae modus, foenorisque acerbitas aperte colligitur; ita quoque in pecuniariis poenis, multisque infligendis Athenienses ipsos severiores fuisse ex postrema Marmoris parte colligitur ubi *myriades*, hoc est decem drachmarum millia, veluti poena reis infligebantur. Sic, ut exemplum aliud hic proferam, Plutarchus ⁽²⁾ memorat feminam, quae bigis Eleusina concederet, lege a Lycurgo rhetore lata sex drachmarum millibus multari consuevisse; eamque legem ab ipsius Lycurgi uxore repente violatam esse testatur.

XV. Sed haec leviora sunt certe, quam ut diligentius inquiri, vel fusius exponi debeant. Id unum potius, coronidis loco, observandum esse putaverim quod in extrema Marmoris parte ver. 104. illorum nomina recensentur, qui veluti impietatis rei *Charisandri* Archontis anno, hoc est 1. Olymp. ci. damnati fuerant; ipsisque non modo *myriadis* unius multa infligitur; sed perpetuum quoque ab Apollinis Delii Templo exilium indicitur. Exinde vero, nisi mea me fallit opinio, perspicue certoque deduci debet, quod iis temporibus Apollinis Delii Templo non alii, quam Athenienses, praeerant, ibique sacra administrare, ius dicere, supremaque potestate frui consueverant. Neque enim Atheniensium Amphictyones exilium a Templo indicere, sacris arcere, impie-

ta-

(1) Orat. adv. Timar. pag. 185. (2) Vita X. Rhetor. in Lycur.

tatis damnare, multam infligere potuissent, si suprema in sacris illis potestas, Templique cura non Atheniensibus ipsis, sed Delis, commissa foret. Itaque controversia illa, quae inter Delios, atque Athenienses exarserat, utri Delis sacris praeesse deberent, ad proxime consequuta tempora referri debet: ut facile ex variis etiam Plutarchi, & Demosthenis locis inferri potest. Etenim Demosthenes, (1) ut Aeschini improbitatem iampridem perspectam ostenderet, ait ipsum aliquando ab Atheniensi Populo, & Senatu electum fuisse *Σύνδικον ὑπὲρ τῶν ἱερῶν τῶν ἐν Δήλῳ εἰς τὰς Ἀμφικτυόνας Syndicum*, sive Atheniensium patronum *pro Templo, quod est in Delo, ad Amphictyonas*, sed eiusmodi munus, ac legationem gravissimo Areopagitici Senatus decreto Aeschini ereptam, atque Hyperidi mandatam fuisse. Clarius, & apertius adhuc id a Plutarcho (2) demonstratur, qui varia Hyperidis munera describens ait: *Συσάντος δὲ πρὸς Δηλίους ἀμφισβητήματος ποτέρως δεῖ πρόξασθαι τῶν ἱερῶν, αἰρεθέντος Ἀισχίνου συνειπεῖν, ἢ ἐξ Ἀρείων πάντε βελήν Ὑπερίδην ἐχειροτόνησεν, καὶ ἔστιν ὁ λόγος Δηλιακὸς ἐπιγεγραμμένος controversia cum Delis orta Atheniensibus utri sacris praeesse deberent, Aeschine electo, ut causae Atheniensium patrocinaretur, Senatus Areopagiticus Hyperidem negotio ei destinavit, extatque Oratio eius Delica inscripta.* Id etiam perspicuo Scholiastae (3) Hermogenis testimonio confirmari facile posset, quod a Casaubono profertur. Ac certe quidem inter varias Hyperidis Orationes celeberrima fuerat Oratio *Delica*, (4) qua nimirum Atheniensium causam, atque ius in Delii Apollinis Templum, & sacra eleganter adeo, copioseque egit, ut communi Amphictyonum decreto Delii Apollinis sacra, Templique cura Atheniensibus ipsis concessa, vel confirmata fuerit. Hinc ubique fere in antiquioribus Deli Marmoribus, quibus *Sacerdotum*, vel *Aedituorum* munera memorantur, semper Atheniensium civium nomina occurrunt, qui iis muneribus fungerentur. Quod si fortasse in Marmoribus aliis Tyrii, ac Delii nominantur, ea ad sequiora tempora referri debent, quibus Romani Delum Atheniensium imperio eripuerant: quemadmodum certe magistratus omnes, ac ipsa quoque sacerdotia in Insula Delo non a Delis, aut Atheniensibus, sed a Romanis plerumque civibus gerebantur. Ita in eximio Marmore apud Muratorium (5) legitur:

Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΠΑΓΟΥ ΒΟΥΛΗ
 ΚΑΙ Η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ
 ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
 ΤΙΒΕΡΙΟΝ ΚΛΑΥΔΙΟΝ ΝΟΤΙΟΝ
 ΦΙΛΕΙΝΟΥ ΤΙΟΝ
 ΤΟΝ ΕΠΙ.ΙΕΡΕΑ ΔΗΛΙΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΔΙΑ ΒΙΟΥ

Senatus Areopagi, & Senatus Sexcentorum, & Populus Tiberium Claudium Novium, sive Novium, Philini filium Sacerdotem Delii Apollinis perpetuum &c.

XVI. Quid vero si praestantissimo Atheniensium Marmore, quantum certe maxima interdum obscuritas patiebatur, exposito ad Marmor aliud opportune digrediar, in quo eadem fere argumenti ratio, acceptae nimirum, erogataeque pecuniae supputatio, reperitur; ut illud proinde superiori Marmori arctissimo veluti foedere coniungatur? Illud in Oxoniensium Marmorum Appendice num. XIII. pag. 295. eodem prorsus titulo, frequentibus lacunis, & erroribus inquinatum conspicitur, quos accuratissime exprimendos curavi:

(1) Orat. de Coron. pag. 332. (2) Vita X. Rhet. in Hyper. (3) Περὶ Σημωότητος pag. 389. (4) Vide Fabric. Biblioth. Gracc. Tom. IV. pag. 421. (5) Pag. 551. n. 1.

Θ. Ε.

ΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΣ . ΤΩΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤ.....ΕΠ...ΧΟΝ..
 ΠΟΛΕΩΣ . ΡΤΟΥ ΤΟΥ ΠΟΛΤ . ΣΤΡΑΤΟΥ ΟΝΤ... ΠΕΡΕΝΙΑΥΤ...
 ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΕΝ ΑΡΤΕΜΙΣΙΩ Ι ΠΑΡΑ ΙΕΡΟΠΟΙΩΝ... ΕΙΣ ΑΓΕΤ...
 ΠΑΡΟΥΣ ΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΕ...
 ΠΟΥΩΝ ΣΚΥ ΚΑΚΟΣ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΕ ΑΙΟΥ ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΙΧΗΝΗ...
 ΕΘΕΣΑΝ ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝ ΤΑ ΜΙΑ ΙΑΝΤΙ ΓΟΝΟΣ ΤΕΛΕΣ ΑΡ...
 .. ΕΙΛΟΜΕΝΩΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΧΧΗΝΗ...
 ΕΥΑΛΗΤΟ ΤΕΝ ΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙ ΣΥΝ ΤΩΙ ΤΩΝ ΑΥΛΗΤΩΝ
 ΔΟΜΕΝ ΜΗΝΟΣ ΓΑΛΙ... ΙΩΝΟΣ ΠΑΡΟΥΣ ΗΣ ΒΟΥΛΗΣΙ... ΓΡΑ...
 Μ. ΧΧΧΧ. ΤΟΥ ΤΟ ΕΔΑΙΝΕΙΣ ΟΜΕΝ ΤΗ ΠΟΛΕΙΚ... Α... ΟΥ...
 ΤΕΡΟΥ ΔΕ ΤΟΙΣ ΤΟΙΣ ΕΝ... ΑΛΛΙΑ... ΑΝΑΡΟ ΔΑΙ ΕΥΚΑ...
 ΕΩΣ ΑΜΕΝ ΕΙΑ ΔΕ ΕΙΟΙΟΥ ΔΙ ΔΥ ΤΜΩΝ ΔΗΜΑΚΟΥ ΚΠΑΙΝΕ...
 ΔΗΜΟΧΑΡΟΣ ΘΕΜΙΣΤΑΤΟΡΑΙ ΛΑΜΙΩΝΟΣ ΔΙΑΙΤΩΙΔ...
 ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΑ ΜΙΑ ΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΩΙ ΤΕΛΕΣ ΑΡΧΙΔΟΥ ΤΑ ΠΟΛΛΟ...
 ΠΟΛΥ ΒΩΙΚΑ ΛΙΔΙΚΟΥ ΙΕΡΕΚΛΕΔΕΙ ΠΥΘΟΙΛΕΟΥΣ ΠΟΛΥ...
 ΑΜΝΟΥ ΔΙΟΓΕΝΕΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΧΧΧΧ. ΚΑ. Α...
 ΜΕΝ & Ε... ΝΑΛ... ΕΞ ΕΙΛΟΜΕΝΕΙΣ ΤΑ ΕΡΓΑ ΜΗΝΟΣ... Α...
 ΣΗΣ ΒΟΥΛΗΣ... ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ... ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΕΞ ΕΙΛΟΜ...
 ΤΩΝ ΔΡΑΧΜΑΣ ΧΧΧΗΝΗ Η Δ Δ Δ ΚΑΙ ΕΛΟΜΕΝ ΤΟΙΣ ΕΙΚΗΝ...
 ΤΕΛΕΣ ΩΝ ΟΥ ΑΥΣΙ ΕΝ ΩΙ ΤΙ ΜΗΣΙ ΔΗΜΟΥ ΔΙΑΚΡΙΤΩΙ ΩΧ...
 ΤΟΥ ΤΟ ΠΑΡΕΔΟΜΕΝ ΕΝ ΑΡΤΕΜΙΣΙΩ Ι. ΙΕΡΟΠΟΙΟΙΣ ΕΥΚΛΕΙΔΙ...
 ΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ... ΚΑΙ Τ... ΑΛΛ... ΑΡ...
 ΚΑΛΛΙΧΑΝΤΟΥ ΚΡΙΗΡΟΝ... ΜΝΩΝ ΠΥΡΡΩΝ Η Δ Δ Δ ΠΙ ΠΑ
 ΡΑ ΤΟΥ ΤΡΑΜΝΩΝ... ΑΙΝ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ Η Η Η Δ ΔΙ. ΠΑΡΑ ΑΛ...
 ΛΑΙΜΑΧΟΥ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΥ Η Η Δ Δ Ι. ΠΑΡΑ ΜΕ... ΝΥΜΟΥ ΩΙ...
 ΑΛΛΟΝ ΑΥΤΩΙ ΜΕΡΟΣ ΔΕ ΡΙΟΝ ΑΡΑ ΨΙΔΟΝ ΝΙΟΥ ΚΑΙ... ΚΟΝ...
 ΤΟ ΕΜ ΠΑΝ ΟΡΜΩΙ. Δ Δ Δ Δ ΗΣ... ΝΗΣ ΚΑΙ ΑΛΚΙΜΑΧΟΥ Δ...
 ΝΟΣ Η Η Δ Δ ΠΑΡΑ ΔΑΜΠΙΩΝ ΩΣ ΤΟ ΤΟ ΜΟΥ... Η Δ Δ Δ Δ ΠΑΝ... ΜΟΥ...
 Α Σ Η Η Η Η... ΝΙΣ ΚΙ ΤΩΝ ΕΙΛΑ Σ Η Η Η Η ΠΕΟΚΡΙ...
 ΝΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΑΡΧΟΣ Η Η Δ Δ Ι ΠΟΛΥ ΕΝΟΣ ΑΚΡΑΣ Δ Η Δ...
 ΧΙΩΝ Η Η Η Δ Η Η Σ Τ Ν Ω Ν Υ Μ Ο Σ Ι Ε Ρ Ο Μ Β Ρ Ο Τ Ο Υ Τ Π Ε Ρ Κ...
 ΣΟΣΙΜ ΧΧΕΙΩΝ Δ Δ Δ Ι. ΤΙ ΜΟΣ ΤΡΑΤΟΣ Τ ΠΕΡΑΡΙΣΤ...
 Α Λ Λ... Δ Ι... Δ Α Ι... Δ Ε... Α Ν Ν Ε Π Ι Σ Θ Ε Ν Η Σ Τ Η Σ Α Ρ Κ Ε Δ Λ Λ Π Γ...
 ΣΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο... ΑΥΤΟΥ ΙΕΡΟΣ Δ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝ ΟΜΟΣ... Η Σ...
 ΟΛΕΙΔΗΣ ΤΩΝ Α... ΔΡΩΝ ΟΝ Δ Δ Ι Η ΕΥ Τ Τ ΧΟΣ ΕΤΙΣ ΘΕΝ ΕΙΔ...
 ΝΟΣ Δ Δ Η ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΤΟ ΤΑ Ν Α Ρ... Σ Δ Δ Δ Π Ι Ι... ΘΕΟΥ Τ...
 ΘΕΟΥ Τ Λ ΟΥ Τ Τ Ο Ε Π Ι Β Α Ω Ν ΑΥ Τ Ο Ι Σ Τ Η Σ Ε Γ Γ Τ Η Σ Ε... &c.

Quicumque in Marmor ipsum oculos coniecerit, facile cum Seldeno, ac Prideauxio repente intelliget pecuniarum seriem in illo recenseri, quae in *Artemisio* positae, & in *Artemisio* erogatae fuerant; idque iis Civitatis Quaestoribus, Scribis, & Archonte, quorum nomina in exeso mutiloque Marmore memorantur. Sed quis *Archon* ille, quae *Civitas*, quod *Artemisium* hic indicatur? aut cui nam Vrbi eximium istud Antiquitatis monumentum adscribi unquam poterit; quum neque Urbis nomen ullibi nitide diserteque exprimatur; neque saltem a Seldeno, aut Prideauxio locus ille, vel regio indicetur, in quo Marmor inventum fuerit? Certe mirari, vel indolere quis poterit quod praeclaris eiusmodi Monumentis, ex quibus uberrimus aliquando splendor plurimis Historiae, vel Geographiae capitibus oriri posset, non modo temporis edacitas, sed incuriosa quoque exscriptorum oscitantia novam veluti caliginem affuderit, quum ipsorum situm, ac veluti patriam exponere, vel adnotare neglexerunt. Itaque, si cui fortasse libeat Marmoris patriam inquirere, adeoque plura, quae exinde nativa quadam serie deduci possunt, exponere, is certe liberiori solum coniecturae indulgere debeat: donec aliqua ex parte ambiguis coniecturis istis vel dirimen-

dis,

dis, vel confirmandis lux oriatur. Id certe mihi ab aequo humanoque lectore concedi velim, ut quidquid haesitando conieci, proferre nunc liceat: ut, nisi veram Marmoris patriam exsculpere, ac definire ego possim, nonnulla tamen Antiquitati illustrandae opportuna, nec inutilia demonstrantur. Antequam tamen de Oxoniensi Marmore, eiusque patria quidpiam hic proferam, brevissimum Marmor aliud subiecisse nunc iuverit, quod in Fastis Atticis ⁽¹⁾ exhibueram: eoque libentius hic iterum profero quod illud Smyrnae positam esse deinde accepi, adeoque *Callimaeonem*, & *Panemum* mensum in ipso memoratum civilibus Smyrnenfium annis inferendos esse cognovi:

..... ΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΝΕΩΚΟΡΟΥ • ΒΟΥΛΑ
 ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΟΙΔΕ ΠΡΥ
 ΤΑΝΕΥΣΑΝ ΜΗΝΑ ΚΑΛΛΙΜΑΙΩΝΑ Κ ΚΑΛΛΙΑ
 ΣΑΝ ΤΟΝ ΠΑΝΗΜΟΝ ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΦΙΛΗ
 ΤΡΟΦΙΜΟΥ

Praesidente *Senatui Neocori* honore decorato
 . . . *Aemilio Aeliano Italo*, hi *Pry-*
tanis fuerunt mense *Callimaeone*, & . . .
 . . . mense *Panemo* sub *Archonte Phile-*
mone Trophimi filio.

Perfpicue apparet in postrema Marmoris huius parte, quae nunc interiit, civium illorum nomina exarata fuisse, qui *Prytanis* munere perfuncti iam fuerant, ut proinde haec Inscriptio veluti proluxioris alterius titulus haberi debeat. In ipso tituli initio suppleverim ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΟΣ, five si libeat, ΒΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΟΣ; quemadmodum prorsus in alio Marmore, ⁽²⁾ quod Cyriacus in Phocide exscripsit, habetur ΒΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΟΣ ΚΑΛΛΙΚΛΕΟΣ; & apud Sponium ⁽³⁾ in Thyatireno Lapide legitur ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΒΟΥΛΑΡΧΟΝ. In extrema i. versus parte non modo vox integra ΒΟΥΛΗΣ, sed etiam *Aemilii Aeliani Itali* praenomen exaratum fuerat; qui eo anno Smyrnenfium Senatui praesidebat. Quod vero Senatus ipse ΝΕΩΚΟΡΟΣ *Neocorus* appelletur, perspicue ostendit Marmor istud post Tiberii Caesaris aetatem excitatum esse, quo *Neocori* dignitas primum Smyrnaeis concessa fuit; ut optime accurateque Nummorum praesidio demonstravit Vaillantius; ⁽⁴⁾ quumque eo titulo, ac dignitate Smyrnaei maxime efferri, gloriarique solerent; non modo saepissime in Nummis, sed in Marmoribus ipsis hunc expressere, ut in Muratoriano lapide ⁽⁵⁾ legitur ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΔΗΜΟΣ *Neocorus Smyrnaeorum Populus*. Quoniam vero iterata *Neocori* dignitas Smyrnaeis ab Hadriano Caesare concessa fuit, ut in Oxoniensi Marmore ⁽⁶⁾ nitide diserteque legitur; eaque tertio sub Caracalla sunt decorati, Marmor istud ante Hadriani tempora excitatum videtur; quum sola *Neocori* dignitas, non iterato ipsius numero, exprimatur: quemadmodum prorsus in alio Smyrnaeorum Marmore ⁽⁷⁾ Traiani temporibus posito Νεωκορος Σμυρναίων Δημος *Neocorus Smyrnaeorum Populus* vocatur; at in alio ⁽⁸⁾ post Caracallam excitato ⁽⁹⁾ habetur Τρις Νεωκορος των Σεβαστων *tertio Neocorus Augustorum*. Quemadmodum vero Aemilius Aelianus Italus *Neocori* Smyrnenfium Senatus Praeses vocatur, eiusque nomen Marmoribus, veluti temporis annique character, praefigitur, ita quoque Philemon Trophimi filius *Archon* vocatur, quod Eponymus Smyrnenfium Magistratus esset. Optime quidem novi in Smyrnenfium Nummis, ac Marmoribus non *Archontes*, sed *Strategos*, velut Eponymos ipsorum Magistratus, in scriptos occurrere. Sic in Oxoniensi Marmore ⁽¹⁰⁾ habetur:

ΓΕΣ-

(1) Tom. II. pag. 470. (2) Murat. pag. 978. Num. 1. (3) Itin. pag. 114. (4) Pag. 220. (5) Pag. 343. (6) Num. 28. pag. 93. (7) Spon. Itin. pag. 130. (8) Ibid. pag. 125. (9) Marm. Oxon. n. XV pag. 296. (10) Num. 129. pag. 264.

...ΓΕΣΣΙΟ
...ΦΛΑΚΚΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ
ΗΡΑΚΛΕΙ ΟΠΛΟ
ΦΥΛΑΚΙ (1)

ubi ΑΤΛΟΣ ΓΕΣΣΙΟΣ legendum esse putaverim, cum in Neronis Caesaris Nummo a Smyrnaeis cuso apud Vaillantium (2) legatur Α. ΓΕΣΣΙΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ. Sed aliquando tamen in Nummis ipsis, ac Marmoribus non *Strategi*, sed *Archontis*, nomen occurrit. Ita in Smyrnenfi Lapide apud Reinesium (3) legitur:

ΑΣΚΛΗΠΙΩ ΠΑΙΗΘ
ΝΙ ΔΙΟΓΝΗΤΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ
ΔΙΟΓΝΗΤΟΥ ΑΡΧΩΝ
ΚΑΘΙΕΡΩΣΕ

*Aesculapio Paec-
ni Diognetus
Apollonii filius
Diogneti nepos Archon
excitavit*

Itaque mirari certe non possumus si in nostro Marmore non *Strategi*, sed *Archontis*, nomen habeatur; non modo quod maxima in Smyrnaeorum ritibus varietas irrepsisse potuit; verum etiam quod Smyrnae *Strategi*, simulque tamen *Archontes* etiam eligi, variisque monumentorum generibus inscribi potuerint. At neque *Strategos* solum, aut *Archontas*, sed *Prytanes* etiam publicis Smyrnaeorum monumentis inscriptos esse conspicio. Certe ipsorum Nummus a Spanhemio profertur, in cuius postica parte nitide diserteque legitur:

ΣΜΥΡ ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ *Smyrnaeorum. Prytanes*

sive quod tunc eponymam, ac supremam dignitatem Smyrnaei, Adrianensium, Aegeorum, ac Rhodiorum instar, *Prytanis* titulo vocarent; sive potius quod Nummus ille a Prytanibus ipsis cusus foret, quamvis eo tempore *Strategus* etiam, aut *Archon* electus esset; quemadmodum certe in Oxoniensi Marmore (4) *Smaragdus Prytanis*, & *Claudianus Prytanis*, simulque tamen in ipso Marmoris titulo Smyrnenfis Urbis *Strategus* nominetur.

XVII. Quum vero Prytanum Smyrnaeorum mentio tum ex Spanhemii Numismate, tum ex nostro Marmore iniecta fuerit, quid prohibet quin aliqua etiam ipsorum muneri, ac numero explicando proferam; quae vel incerta, vel prorsus incomperta merito videbantur? Prytanes aliquos a Smyrnenfibus eligi consuevisse perspicuo Aristidis testimonio erudimur. Ille nimirum asserit se Smyrnam Dionysiorum Festorum tempore concessisse; (5) tum subdit: ἦσαν δ' ἀρχαιρεσῖαι κατ' ἐκεῖνον χρόνον Πρυτανεῖαι (6) *babebantur autem eo tempore Comititia Prytanaea*. Samuel Iebbus in accuratissima Aristidis historia exinde collegit Aristidem Smyrnae *Prytanis* munere perfunctum esse; quemadmodum Aristides ipse testatur se pridem Φύλακα τῆς εἰρήνης *custodem pacis* electum fuisse; hoc est, ut optime Iebbus ipse adnotavit, eo magistratu decoratum, qui in *leg. unic. Cod. de Irenarchis*, & *leg. 18. §. 7. ff. Εἰρηναρχος*, vel *Irenarcha* vocatur, cuius munera fusc Valefius (7) explicavit. Ceterum quot olim Smyrnae Prytanes eligerentur Cl. Auctor ille incertum esse fatetur; quumque Milesii Marmoris initium ex ineditis Sherardi Schedis subiecit, in quo legitur: Ἐπιμελεθέντος τῆ Ἀρχιπρυτανίδος Κτησίε τῆ Κισίε, καὶ τῶν συναρχόντων αὐτῆ *Curante Archiprytanide*, sive Prytanum principe, *Ctesia Cisi filio*, & ipsius *Collegis*, exinde collegit Prytanes *septem* a Milesiis eligi consuevisse; quum tamen in ipso Marmore *quinque* solum Archiprytanidis Ctesiae *Synarchontes*, sive Collegae memorentur; adeoque non *septem*, sed *sex* solum, Miletii *Prytanes* admitti debeant. Smyrnenfium vero Prytanum nu-

(1) Num. 129. pag. 264. (2) Pag. 17. (3) Claf. I. num. 206. (4) Num. 28. pag. 931. (5) Serm. fac. Pag. 341. (6) Pag. 342. (7) Ad Euseb. Histor. Lib. IV. c. 15.

numerus adhuc obscurus esse conspicitur. In Oxoniensi quidem Marmore, (1) quod ad Smyrneses ipsos spectavit, cives duo *Prytanis* titulo decorantur; in alio (2) Fl. Onesimus Πρύτανις πρῶτος *Prytanis primus* vocatur, ex Spanhemii autem Nummo, atque ex nostro Marmore plures fuisse colligitur; sed ipsorum numerus definiri certe vix poterit. Athenis quidem quinquagenarius Prytanum numerus habebatur; sed Smyrnesium Prytanes ab Atheniensibus plurimum dissidebant: ut proinde immerito Atheniensium Prytanum munera, ac ritus Prideauxius (3) ad Smyrnaeos trastrulerit; adeoque Fl. Onesimum, qui in Smyrnesi lapide πρύτανις πρῶτος *Prytanum primus* vocatur, *Epistatam* fuisse dixerit: perinde quasi Smyrnae quoque *Epistatae* eligerentur: aut Athenis ipsis *Prytanum*, non vero potius *Proedrorum*, *Epistata* vocaretur. Id unum tamen ex nostro Marmore inferri, atque observari merito poterit, quod Prytanum dignitas non *annua* fuerat; sed Prytanes ipsi mensibus singulis, Atheniensium Prytanum instar, eligebantur; ideoque cives illi, quorum hic nomen interit, *Callimaeone* mense Prytanis, *Panemo* vero alterius magistratus munere perfuncti dicuntur. Ita propemodum Aristides asserit post Dionysia Smyrnae celebrata comitia eligendis Prytanibus contigisse. Itaque, quum Dionysia primo vere, ut Aristides alibi (4) demonstravit, hoc est *medio Anthesterione* mense, ut Philostratus (5) ait, Smyrnae peragerentur, perspicue apparet Aristidem, aliosque Prytanes ipsius collegas non anni initio, sed exeunte Anthesterione mense, qui Elaphebolioni Attico responderit, eo munere perfunctos esse.

XVIII. Nihil est tamen, quod in eiusmodi Marmore praestantius haberi, vel accuratius observari merito possit, quam mensis *Callimaeonis* nomen, quod Scriptoribus omnibus indictum, nullibique in Marmoribus aliis compertum, nunc primum repente nobis occurrit. lampridem Eruditis omnibus observatum erat Smyrnaeos, Asianorum, ac Syrorum instar, Macedonum menses, ipsorumque nomina in civilibus annis recepisse: ut ex testimoniis, & exemplis illis apparet, quae ex Vsserio, aliisque Scriptoribus in Fastis Atticis (6) opportune iam protuli. Quandoquidem vero Macedones Europaei, aliique plures a mense Dio, Syri tamen, aliique ipsos imitati ab *Hyperberetaeo*, veluti cardine, civiles annos auspicabantur, adeoque ex. gr. *Peritius* apud illos *quartus*, apud istos vero *quintus* mensis esse debebat; atque exinde perplexitas oriebatur, mensis nomen apud Smyrnaeos, ubi publicis monumentis inscribatur, ex solo ordine deduci coepit, quem ille in civilis anni periodo obtineret. Hinc in Marmore Aphrodisiae posito apud Iebbum (7) legitur: Ε'πί σεφανηφόρε τῷ Ἀττάλου υἱῷ Μενάνδρῳ μηνὸς δωδεκάτου *Sub Stephanephoro Attalo Menandri filio mense duodecimo*; in Smyrnesi Marmore habetur μηνὸς τρίτου *mense tertio*; atque, ut exemplis aliis abstineam, Aristides ipse, qui vera Smyrnesium Mensium nomina expressit, hac una phrasi mensem aliquando designat: (8) σχεδὸν γὰρ ἡ τέτρας ἐπὶ δέκατος δευτέρῳ μηνὸς ὡς νομίζομεν οἱ ταύτη *tunc erat 14. circiter dies secundi mensis, ut hic appellamus*. Interim tamen dum Smyrnaei alterutram ex rationibus istis in exprimendis temporibus, seu mensium nominibus utebantur, vetera quoque mensium nomina subinde usurpabant. Hinc Aristides ubi plurimas morbi vicissitudines, & somnia sibi divinitus immissa describit, *Posideonem*, ac *Lenaeonem* mensem memorat, quorum ille *hiemalis* esset, atque in solaribus Smyrnaeorum annis 24. Decembris die inciperet; ipsique *Lenaeon* proxime subiiceretur. Itaque, sicuti duos menses illos non accepto a Macedonibus nomine, sed veteri Smyrnaeorum voce, appellatos esse conspicimus; ita quaque *Callimaeon*, ac *Panemus* in superiori Marmore memorati non Macedonicorum, sed Smyrnaeorum, mensium nomina censerit debent; ut fortasse Panemus ipse Callimaeonem proxime consequeretur: & quemadmodum Corinthiorum *Panemus*, ut alibi (9) demonstravi, a Macedonum *Panemo* certissime distinguebatur; ita quoque Smyrnaeorum *Panemus* a Macedonico distingui debet. Ita propemodum Ephesii, quam-

vis

(1) Num. 28. pag. 93. (2) Num. 116. pag. 148. (3) Ad Marm. Oxon. pag. 106. (4) Pag. 202. (5) Vit. Sophist. Lib. I. §. 25. pag. 531. (6) Tom. II. pag. 464. (7) Notae in Aristid. (8) Sermon. Sacr. II. (9) Fast. Att. Tom. II. pag. 419. & pag. 423.

vis interdum Macedonica mensium nomina usurpare consueverint; aliquando tamen in publicis Monumentis vetera Ionum nomina conservarunt. Hinc in ipsorum Psephismate apud Iosephum legitur ⁽¹⁾ μηνός Ληναίωνος πρώτη mensis Lenaeonis primo die. In Ephesino Marmore reperitur: ⁽²⁾ Ποσειδεῶνος πέμπτη ἄπιοντος mensis Posideonis vicesima sexta die; denique in alio apud Hesselium legitur: ⁽³⁾

ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΔΕ ΜΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ ΣΕΒΑΣ
ΜΟΥ ΕΣΤΙΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΤΟΙ... ΩΝΙΜΟΝ ΑΥΤΗΣ
ΕΙΝΑΙ ΜΗΝΑ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΝ ΠΑ... ΝΜΕΝ ΑΡΤΕΜΙΣ
ΩΝ ΠΑΡΑ ΔΕ ΜΑΚΕΔΟΣΙΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΛΟΙΠΟΙΣ ΕΘΝΕΣΙΝ
ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΠΟΛΕΣΙΝ
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝΕΝ Ω ΜΗΝΙ ΠΑΝΕΓΥΡΕΙΣ ΤΑΙ
ΚΑΙ ΙΕΡΟΜΗΝΙΑΙ ΕΠΙΤΕΛΟΥΝΤΑΙ

Maximum vero erga eam cultus signum est, quod Mensis eius nomine vocetur, qui apud nos quidem Artemison dicitur; sed apud Macedones, & reliquas Graecas Gentes, tum etiam in earum Urbibus Artemisus: quo mense conventus & sacrificia aguntur. Doctissimus Bimardus ΠΑΛΙΝ hic legendum esse coniecerat. Ego vero in Fastis Atticis ⁽⁴⁾ ΠΑΛΑΙ rescribendum putaveram; sed modo re diligentius explorata perspicue certoque legendum arbitror ΠΑΡ ΗΜΙΝ: ut nempe exprimatur mensem illum Dianae cognominem apud Ephesios quidem ΑΡΤΕΜΙΣΩΝΑ *Artemisonem*; apud Macedones autem, Gentesque varias, quae Macedonicis mensibus utebantur, *Artemisium* vocari. Itaque, sicuti *Posideon*, ac *Lenaeon* Ephesius, ac Smyrnenfibus, omnibusque, ut opinor, antiquis Ionibus communis erat; ita quoque Ephesiorum *Artemison* Smyrnaeis etiam adscribi debet; ac vicissim Smyrnaeorum *Callimaeon*, & *Panemus* ad Ephesios ipsos transferri: ut proinde iam quatuor vera Ephesiorum, ac Smyrnaeorum, hoc est Ionicorum, mensium nomina inventa censei possint. Nihil est autem cur in inquirenda *Callimaeonis* mensis origine, nominisque causa nunc immorer. Id unum divinando fere coniecerim, eiusmodi nomen fortasse a Diana derivatum videri; quae, sicuti *Lucina* a Latinis dicebatur, adeoque partibus adesse, pulchrosque partus reddere putabatur; ita quoque hoc ipso sensu ΜΑΙΑ *Maëa*, & ΚΑΛΛΙΜΑΙΑ *Callimaea* a Graecis appellari potuerit; mensisque ipsi sacer ab eiusmodi Dianae, Lucinae, vel *Maiae* munere *Callimaeon* vocari. Ita quoque vix dixerim quid alia voce Καλλιασαν, qua certe publicum munus aliquod, aut magistratus a Prytanibus illis Panemo mense susceptus indicatur, intelligi exponique debeat. Si quidpiam in Marmore corrigi mutarique possit, adeoque ΚΑΛΛΙΟΣΑΝ legi liceat, facile *Aediles*, aut publicorum Operum Curatores intelligi possent, quibus commissum foret; ut Smyrnenfem Urbem *pulcriorem*, ac splendidiorem efficerent. Certe Smyrnenfibus Urbis nitorem cordi maxime fuisse, eoque nomine eos gloriari consuevisse, ipsorum Marmora perspicue ostendunt, in quibus eadem Urbs πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει & μεγέθει ⁽⁵⁾ *prima Asiae pulcritudine, & magnitudine* vocatur. Verum, quum nulla nobis Scriptorum testimonia suppetant; alibique Εὐλογεῖς, ⁽⁶⁾ & Εὐξετασις ⁽⁷⁾, peculiaria Smyrnaeorum munera occurrant, facile ea voce publicum quoddam munus exprimitur, quod ignorare nunc cogimur.

XIX. His autem de veteri Smyrnenfium magistratuum, ac mensium nomine opportune observatis coniecturas etiam, ac indicia nunc proferam, quibus ἀδέσποτον Oxoniense Marmor, quod illustrandum suscepi, non alteri verisimiliter Graecorum Urbis, quam Smyrnae, concedi posse putaverim. Atque illud in primis observari maxime velim, quod in eiusmodi Marmore vers. 9. mutilum, atque exesum cuiusdam mensis nomen occurrit: quod aliud opinor, esse non poterit, quam *Callimaeon*. Ita quidem priores tres vocis characteres expressit Seldenus, ut ⁽⁸⁾ ΓΑΛΙ.. exaratum videretur; at Seldenus ipse fate-

(1) Antiqu. Lib. XIV. c. 10. (2) Maffei Sigl. pag. 61. (3) Append Praef. ad Inscript. Gudii num. 23. & Murat. pag. 579. n. 1. (4) Tom. II. pag. 449. (5) Marm. Oxon. n. 2 pag. 47. & n. 76. pag. 130. (6) Aristid. (7) Marm. Oxon. n. 1. pag. 14. (8) Pag. 45.

tur ⁽¹⁾ quod subobscura sunt elementa, ideoque nihil facilius, quam superstites literas non ΓΑΛΙ, sed ΚΑΛΛ, conficere; adeoque facili, levique mutatione ΚΑΛΛΙΜΑΙΩΝΟΣ legendum esse. Ita quoque ver. 17. iterum, vel *Callimaeon* ipse, vel alter mensis occurrit, in quo pecuniae quaedam in opera, Festo nimirum consecrata, numerantur. Ergo, si *Callimaeonis* mensis nomen huic Marmori inscriptum concedatur, Marmor ipsum ad aliquam ex Ioniae Civitatibus referri debet. Sed Epheso, Colophoni, Erythrae adscribi certe non poterit, quum in iis non *Archontes*, sed *Prytanes*, aut *Strategi*, veluti Eponymi magistratus eligi, publicisque monumentis inscribi solerent; ergo verisimilius Smyrna supererit, in qua Archontas eligi consuevisse iam vidimus. Quamvis enim Archontes ipsi Athenis etiam eligerentur, eiusmodi monumentum iis adscribi certe non poterit, quum hic *Ἀρχῶν πόλεως* vocetur; sicuti prorsus in Thessalonicensi Marmore habetur *πολιτάρχων*; ⁽²⁾ nullibi vero in Atheniensium Marmoribus, *Callimaeon* mensis, aut *Ἀρχῶν πόλεως*, aut *Γραμματεὺς πόλεως* occurrant; vicissim vero semper aliquis Atticae Populus civium nominibus adiungatur: quorum tamen nullus omnino in hoc prolixo Marmore memoratur. Ita quoque Smyrneni Marmori facile mireque convenit, quod pecunia quaedam ΕΜΠΑΝΟΡΜΩΙ data, vel accepta memoratur. Siquidem Strabo ⁽³⁾ perspicue diserteque testatur quod post Samum, in quo *Tauropolium*, hoc est Dianae Templum, atque Pygelias oppidulum, in quo Munychiae Dianae Fanum reperitur, λιμὴν Πάνορμος καλυμένος ἔχων ἱερὸν τῆς Ἐφεσίδος Ἀρτέμιδος, εἴθ' ἢ πόλις portus Panormus cum templo Ephesiae Dianae, deinde Vrbs ipsa Ephesus. Quamvis enim Panormi voce portus quidam in Attica, Achaia Milesiorum, Samo, & Epiro vocaretur, ut Palmerius accurate observavit; non alium hic tamen Panormum intelligi existimaverim, quam qui in Samiorum, & Ephesiorum ora a Strabone describitur. Denique quod *Artemisium*, hoc est Dianae templum, in Marmore nominetur, atque in illo pecunia deposita, & choris erogata dicatur, id Epheso quidem perspicue conveniret; quum apud Ephesios Dianae templum *Ἀρτεμισίον* vocaretur, unde Aprianus ⁽⁴⁾ ait quod Ephesii Italos τὰς ἐς τὸ Ἀρτεμισίον καταφυγόντας συμπλεκόμενους τοῖς ἀγάλμασιν ἐξέλιοντες ἔκτεινον qui in *Artemisium* confugerant, statuasque amplexari fuerant, extrabentes occiderunt. Sed Smyrnaeis quoque *Artemisium* aliquod, Dianaeque templum concedi facile poterit; quum ipsi quoque, Ionum omnium instar, Dianam eximio cultu honorarent; ipsique templum excitasse, & sacra peregrisse videantur. Certe Prideauxius *Aureliam Faustam* illam, quae in Smyrneni lapide *Ἀρχιερεία Sacerdos maxima* vocatur, non alio, quam Dianae, sacerdotio functam existimavit. Quod vero non Smyrnae, sed Ephesi solum, Artemidis Sacerdotium fuisse ille dixerit ⁽⁵⁾ profecto fallitur, quum in pluribus etiam aliis Ioniae civitatibus Dianae Tempia, Sacerdotes, & honores haberentur, ut superius est observatum; adeoque mirari plane quis possit, cur Prideauxius ipse mox adiecerit quod *vix ulli Ionum Dianae templum in propriis Civitatibus habuere*. ⁽⁶⁾ Ceterum, si cui fortasse libeat *Artemisium* illud, quod in nostro Marmore nominatur, non Smyrnae, sed in alia quadam Vrbe, aut etiam Ephesi collocare, per me licet. Id ego tamen non de Epheso, sed de alio prorsus templo intelligendum potius putaverim, quod a Smyrnenis excitatum, atque iis temporibus administratum fuerit. Certe, ut coniecturis istis illustre testimonium aliud accedat, inter Smyrnenia Marmora, cuius apographum ex Sherardi Schedis excerptit Salvinius, Marmor occurrit, in quo Ἀλέξανδρος Ἀνταίε τῆ Βαχχίε βαλευτῆς φυλῆς Ἀρτεμισιάδος nominatur; moxque Marmor aliud reperitur, cuius initium est: ΟΙΔΕ ΤΑΡΥΣΑΝΤΟ ΤΟ ΤΕΜΕΝΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΕΦΕΣΙΑΙ. ΠΥΡΡΟΣ ΣΙΜΟΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ. ΣΩΤΑΣ ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΤ. κ.τ.λ. Ergo Templum istud, cuius memoria una cum Smyrnenis civium nominibus, qui pecuniam contulerant, Smyrnae consecrata fuit, ad Smyrnaeos ipsos spectavit; ideoque facile *Artemisii* nomine vocari potuit. Quandoquidem vero in Oxoniensi hoc Marmore dicitur drachmas M XXHHH ΤΩ ΘΕΩ Deo consecratas fuisse, id faci-

(1) Pag. 173. (2) Murat. pag. 595. n. 2. (3) Lib. XIV. pag. 639. (4) M. thridat. (5) Pag. 47. (6) Pag. 17.

cile de Iove Olympio, ⁽¹⁾ vel de Apolline, ⁽²⁾ vel Aesculapio ⁽³⁾ intelligi poterit, quorum templum Smyrnae positum erat, ubi eximio prorsus honore colebantur. Sed fieri fortasse etiam potest, ut non ΤΩΘΕΩΙ, sed ΤΗΘΕΩΙ, in Marmore exaratum fuerit; ideoque Diana ipsa intelligatur, cui Festa a Smyrnenſibus celebrata fuerint. Ea vero magnifice splendideque peracta fuisse ingens pecuniae erogatae summa demonstrat; quum *duodecim mille, & tercentas drachmas* superaverit. Ita superius habetur ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΙΧΗΗΗ... ubi Cl. Maffeiſus ⁽⁴⁾ anceps fuit num drachmae *Milesiae* memorentur; sicuti mox ubi legitur: ΔΡΑΧΜΑΣ Μ. XXX, cogitavit num *μεγάλας* legi debeat. Mihi vero verisimilius videtur characterem I, si vere Marmori inscriptus fuit, interpunctionis instar habendum esse; sive potius in X refingendum. Etenim drachmarum qualitas perspectissima fuerat, adeoque clarius exprimenda minime videbatur; sicuti nullibi in Atheniensi Marmore superius exposito demonstratur. Quod si fortasse clarius haec indicari debuit, cur character ille non semper, sed semel solum, inseritur? Itaque, nisi plurimum fallor, priori loco ubi legitur ΜΙΧΗΗΗ.. restitui debet ΜΧΗΗΗ.. alioquin maior erogatae, quam acceptae, pecuniae summa fuisset; ut facile intelliget quicumque summas in Marmore expressas comparaverit. Stigma vero, vel punctum, quod alio in loco reperitur, fortasse ex solo quadratarii, vel typographi vitio irrepsit, ut optime Maffeiſus ipse suspicatus erat; quamvis etiam facile character unus, vel numeralis nota, puncto interposito, ab alia dispesci potuerit; ut in pluribus Monumentis aliis factum conspiciamus. Ingenue tamen fatendum, quod in plurimis eiusmodi numerorum notis feliciter explicandis, riteque definiendis monetae valoribus plura nobis praesidia deesse videntur, quae aut a Scriptoribus, aut certe ex perspicuis, prolixioribusque Monumentis aliis expectanda forent. Sic, ut innumeris exemplis aliis abſtineam, in hoc ipso pulcherrimo Atheniensium Marmore, quod illustrandum suscepi, characterem H singulis drachmis exprimendis usurpatum esse demonstravi; quamvis ipsius valorem Taylora incompertum, vel dissimulatum esse iam viderim, qui pecuniae exactae summam Tal. VIII. & drachmarum 4640. & aliquot obolorum fuisse dicit; perinde quasi character H non drachmas ipsas, sed obolos solum, exprimeret. Nec aliud certe, quam drachmas ipsas, in Oxoniensi, atque ut ipse quidem conieci, olim Smyrnenſi Marmore character iste significat, ubi in extrema, magisque evanida ipsius parte subinde occurrit. Itaque Smyrnenſe, vel Oxoniense Marmor hac etiam in parte cum Atheniensi nostro, vel Sandvicensi mire consentit; ut ipsorum proinde utrumque veterem solemnemque morem nobis exhibeat, quo Athenienses, ac Gentes aliae, publicae, privataeque pecuniae rationes subducere, atque perennibus Monumentis inscribere consueverant; quamvis Cl. Taylorus nullum prorsus eius moris exemplum aliud extare dixerit; adeoque Sandvicense Marmor ea de causa eximium, atque in eo genere unicum habendum esse putaverit.

(1) Aristid. Serm. Sacr. III: (2) Strabo Lib. IV. pag. 956. (3) Aristid. ibid. (4) De Sigl. p. 99.

F I N I S.

